

Giới thiệu Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?

Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo? - Câu chuyện mà tôi kể sẽ là một diễn biến vô cùng rắc rối.

Bản thân tôi chú trọng việc đổi mới một cách liên tục. Có thể bạn nghĩ truyện tình yêu này là một điều gì đó trong lành, không nhiễm độc, nhân vật của câu chuyện được tạo nên nhằm mục đích giải trí cho bạn đọc hoặc cũng có thể các bạn sẽ nghĩ rằng câu chuyện này chỉ đơn giản là hành trình để cho nam nữ chính được cập bến hạnh phúc...

Nhưng, như tôi cũng đã nói trên, câu chuyện này sẽ rẽ sang một hướng đi khác bởi vì sự đổi mới sẽ áp chế hướng đi của truyện.

Tôi một lòng hướng tới sự đổi mới và cái khác thường cho nên những gì bạn đọc, thấy và cảm nhận ban đầu về truyện không hoàn toàn là sự thật.

Tôi sẽ kể tiếp về những con người, những bí mật, tội ác và sự thật ẩn sâu trong đó. Đương nhiên, thứ không thể thiếu được chính là tình yêu... và nhắc đến tình yêu thì Snow – Nàng Công Chúa Của Tuyết sẽ là tác phẩm nối tiếp cảm xúc các bạn.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Mở Màn Hoành Tráng

"Úi xời úi xời, này này, anh đang phô trương tài năng "cương thi" bán đậu hũ của mình đấy à? Đẹp đi đẹp đi, nhìn ngứa cả mắt."

Tại một căn phòng học của trường cấp ba Hoa Thiên. Một cô nhóc cá tính tầm mười sáu mười bảy tuổi đang ngồi vắt chân lên bàn, mắt hướng về phía bục giảng không ngớt lời chê bai mấy tên đang uốn éo chịu hình phạt mà cô giao...

Múa bàn!

Thực chất múa bàn chính là phiên bản đạo nhái lại múa cột, một trò có thể nói là rất phổ biến trong những club bar hiện nay... Ai da, căn bản cô nhóc này thấy trong cái lớp học nghiêm chỉnh như thế này mà chả có lấy một cái cột chống trần nhà nào cả, điều này rất không thuận tiện cho việc "dạy dỗ trẻ con" của cô. Lại xét thấy trong lớp bàn ghế thừa thãi ra quá nhiều, đâm ra nảy sinh ý đồ thay hình phạt múa cột thành múa bàn.

Nói theo cách của cô thì là: Dù sao bàn ghế cũng nhiều, biết dùng vào mục đích đặc biệt mới là người thông minh...

"Rau Cải, mấy giờ rồi?" Gương mặt xinh đẹp này ngoái sang bên cạnh liếc hỏi tên nhuộm tóc màu rau cải. Tên này giờ đồng hồ lên xem và trả lời:

"Đại ca! Đã mười lăm giờ không ba phút lẻ chín giây đồng hồ, bọn chúng cũng đã chịu hình phạt được bốn tiếng không một phút rồi ạ!"

Rau Cải kính cẩn gọi hai chữ "đại ca" cẩn thận tí một. Cô nhóc được mệnh danh là đại ca đó quay mặt lên bục giảng, gương mặt ấy mang một nét buồn bực, cứng đầu mà bất cứ ai cũng không thể nào làm mất đi cái tính túy ngang bướng trời ban bẩm sinh của cô cả. Ngắm ba tên đang bò ra bàn thờ hỗn hển không còn chút sức lực nào ấy, cô nhếch miệng: "Thế nào? Mấy anh thấy phương pháp "phục vụ" của em ra sao? Còn muốn em "phục vụ" cho nữa không?"

Ba tên dập đầu cúi lạy khóc không ra nước mắt, bộ dạng thê thảm không tả nổi: "Không không đại ca... thực tình bọn em không biết chị là Lục Chi... nên mới... không biết điều mà lỗ mãng với chị... nếu biết sớm chắc chắn có mười cái mạng cũng không dám làm phiền chị... bọn em xin lỗi, bọn em xin lỗi, xin lỗi chị..." Một trong ba tên nhu nhược kia đứng dậy cầu xin một cách hèn mọn, mặt méo mó nước mũi nước mắt nhem nhuốc, bộ dạng thê thảm không ngừng dập đầu...

Hai tên còn lại thấy vậy cũng thi nhau làm theo, chỉ sợ rằng nếu như không xuống nước, chắc chắn sẽ bị 'trị tận gốc', thế là lại thêm khối tiếng rầm rầm nữa, điều này khiến Lục Chi rất ngứa tai, cô liếc sang bên Rau Cải ra hiệu, Rau Cải lập tức nhận tín hiệu, quay ra nói với mấy tên kia bằng một giọng nói không khác Thần Chết là mấy:

"Đã đến giờ hành hình, ba người còn tâm nguyện gì chưa hoàn thành thì nói nhanh lên."

Nghe thấy vậy bọn chúng riu rít quỳ xuống xin tha.

"Ồi anh ơi, chị ơi, nhà em còn con thơ...nhằm, bà già ở nhà chân tay yếu mềm, trông cậy mỗi mình em, em đi rồi ai chăm sóc cụ đây..."

"Chị Lục Chi tha cho em, em còn hàng xóm láng giềng cần phải chăm sóc, toilet còn chưa cọ, cơm vẫn chưa nấu, cha già sức yếu đang ở nhà chờ em về tắm cho ông, em lang thang ngoài đường nãy tháng nay chưa tắm cho cụ rồi...em hối hận rồi, muốn về tắm cho ông...chị Lục Chi đại nhân rộng lượng tha cho cái mạng nhỏ này của em đi em xin chị...huhu"

Nhìn hai tên con trai hơn mình hai tuổi không biết xấu hổ quỳ xuống trước mặt cô cầu xin, vẻ mặt cô vẫn thản nhiên như việc làm trái ý cô của bọn họ bị nhận hình phạt biến thái này là điều đương nhiên vậy. Cô liếc sang tên cuối cùng, mặt hấn đỏ lừ, máu dồn hết lên mặt, nước mũi phun trào, hấn đập bàn đứng dậy, không thể chịu nổi cơn phẫn uất này, phát tiết:

"Mày là cái quái gì chứ? Cũng chỉ là loại con gái giang hồ đầu gấu không biết sĩ diện thì làm gì được ông mày, mày..." Hấn còn đang định nói nữa thì hai tên còn lại nhòem dầy hốt hoảng bịt mồm hấn lại, tranh nhau xin lỗi:

"Chị, chị đừng để ý, nó còn nhỏ, đại, đầu óc không bình thường, chị đừng chấp nó..."

Tên kia gạt phất tay hai tên này ra: "Cậu bỏ ra, chị cái gì mà chị? Nó kém bọn mình những hai tuổi, chẳng có lý do gì gọi nó tiếng 'chị' cả... Nói cho mày biết, tao không phục, không phục, không phục, đi, chúng ta về." Sau đó hấn kéo hai tên còn lại ra phía cửa mà đi.

Lục Chi cười nhạt!

Rau Cải che mắt đi: Thảm rồi, thảm rồi, bọn này thật không biết điều...

Ba tên đó ra được gần đến cửa lớp bỗng Lục Chi từ sau phi đến như siêu nhân, chỉ với một lực đập tung cánh cửa làm nó vỡ tan, phần kính và phần gỗ bắn vào người ba tên này. Sau đó cô thuận chân đập bay tên ban này nói không phục ra xa khiến hấn nằm giãy giụa trong đau đớn.

Nữ đầu gấu này bước đến ghé sát vào gương mặt đang quần quai trên sàn, lại nhếch thêm một nụ cười bốn cọt:

"Tôi làm thật, không rảnh để chơi đùa!"

Cô nói nhỏ như thì thầm, nghe ra tựa như âm thanh phát ra từ miệng của Tử Thần... báo hiệu chết chóc gì đó...

Hai tên còn lại cố gắng cầu xin, cứu vớt được gì thì cứu vớt, tựa như chỉ còn một cơ hội cũng không bỏ qua:

"Đừng đừng đánh nữa.. giờ cô muốn làm gì chúng tôi cũng được, miễn là tha cho chúng tôi..." Xem ra mấy tên này bị dọa cho mất vía rồi...

Còn Lục Chi chỉ chờ có câu này, nói sớm có phải tốt không... hình phạt sẽ chẳng có gì khó khăn, chỉ khiến giới báo chí hơi rầm rộ một phen thôi, ha ha...

"Thả? Cũng được, vậy tôi lấy điều kiện ra trao đổi, các anh phải thực hiện, tôi sẽ thả hết cả ba!"

"Được được điều kiện là gì?" Giờ thì chỉ cần được sống yên ổn có lẽ bất chấp thể diện mấy tên này cũng làm được... Lục Chi quả thực rất nguy hiểm đấy...

"Thực ra không khó, chỉ là chuyển nhà, chuyển trường, đi gia qua tỉnh khác... miễn là đừng nằm trong địa bàn của tôi là được, hiểu chứ, cả tỉnh E này đều là địa bàn của tôi..."

"..." Nghe thì quả thực dễ dàng lắm, nhưng đây lại là một nỗi nhọc lớn khó quên của cả ba, họ sẽ phải chịu nỗi đau tinh thần dài hạn...

Ba hotboy nổi tiếng vì trêu nhảm đối tượng mà giờ trắng tay... đúng là không còn gì để nói... Chưa kể hết, đó là bằng chứng cho việc mất mặt ba thanh niên này vừa làm, chính là clip 'múa bàn' mà Rau Cải đang cầm trên tay...

Chỉ trong hai mươi giây, căn phòng còn lại đứng hai người, Lục Chi và Rau Cải...

Cô hừ một tiếng, đúng là phiền phức, vì bọn chúng mà cô phải ở lại trường "dạy dỗ". Đúng lúc quay sang thì chạm ánh mắt của Rau Cải:

"Muốn nói gì thì nói đi!" Cô ưỡ oải vác cặp lên, khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành toát lên vẻ mặt mồm...

"Mama của đại ca vừa gọi, nói là muốn gặp đại ca ngay lập tức..." Rau Cải nói từ từ. Thế nhưng làm Lục Chi giật mình, cô dò hỏi...

"Mama có khóc không?"

"Hình như có tiếng thút thít..."

Lần này Lục Chi suy sụp hoàn toàn... lại phiền phức rồi...

"Đi!" Cô chán nản nói với Rau Cải... Hai người thế là rời khỏi lớp học, bỏ lại căn phòng với bàn ghế xộc xệch và cửa lớp nát tan.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Mama Xấu Xa Bắt Chuyển Trường!

"Rau Cải chết tiệt! Con gái ta đâu? Sao nó vẫn chưa tới?" Ngồi trên xe bus, Rau Cải đưa cái điện thoại ra xa lỗ tai, bắt lực quay sang nhìn Lục Chi đang nhòm nhোam nhai bím bím bên cạnh.

Cậu thều thào đưa máy cho cô:

"Đại ca, lỗ tai em nó không chịu nổi nữa rồi..."

Cô quăng bím bím sang cho Rau Cải, bắt lấy máy: "Alo mẹ, Lục Chi đây!" Nghe thấy giọng nói này, người ở đầu dây bên kia xúc động hai giây, vặn nhỏ volume của mình lại, điều chỉnh chất giọng sao cho đau thương nhất, xót lòng nhất có thể:

"Huhu Chi ơi...mẹ khổ quá con ơi...con ơi con ơi...úhuhu..."

Tuy đang "đắm đĩa nước mắt" nhưng cái giọng trẻ con ấy vẫn không hề bị che giấu tí gì. Lục Chi thật sự rất phiền lòng, cô đưa tay gãi gãi sống mũi, chán ghét quá:

"Nín! Con biết là lại xích mích gì với bố mà, hai người đúng là...không hợp thì chia tay, con giới thiệu thằng khác cho mẹ, lo quái gì, cứ làm thế này chi con khổ thôi, bà thì khổ cái gì, hứ!"

"Thế con tưởng mẹ không khổ à? Thằng bố con suốt ngày lẳng nhăng ở đấy, mẹ lại chẳng có người quen nào bên chỗ bố con cả...giờ sao huhuhu..."

"Hừ! Tôi tới rồi, bà chờ đấy." Cô bấm tắt máy, đôi mày đẹp cau lại, môi bĩu lên, đôi mắt to chớp chớp cái kính..trông thế nào cũng thấy hết sức khả ái nha!

"Rau Cải, xuống xe!" Cô huých vào tay cái người đang cầm gói bím bím của cô ngầu nghiêng nẩy giờ ra hiệu đã đến nơi. Rau Cải cùng cô trèo xuống xe, đi bộ thêm năm mươi mét vào trong một con ngõ, đứng trước một ngôi nhà ba tầng màu gỗ phổ biến khá giản dị. Bước vào căn nhà một cách tự nhiên, cô gặp ai chào nấy, Rau Cải riu rít làm theo...

"A, lâu lắm không gặp cô, cô khỏe không ạ?"

...

"Ô em trai...vẫn là em giống chị xưa nay đi vệ sinh không cần đóng cửa."

...

"Bác Đạt! Bác chả khác gì ngày xưa vẫn thích chơi cá ngựa!"

...

"Oa! Chú Sơn, chú vẫn đẹp trai như ngày nào!"

...

"Ô! Chú Sang, lâu lắm không cười lưng chú...sao giờ lại còng hết lại thế này?"

...

Chào hỏi hết mấy chục người trong nhà này. Cô bước lên lầu, mở cánh cửa màu trắng của một căn phòng ra...

Đập vào đôi mắt nâu ngây thơ chính là một bãi chiến trường...không, một bãi rác thải tràn đầy khăn giấy đủ thể loại, ngay cả mấy cuộn giấy vệ sinh cũng bị vứt lán lóc trên sàn gạch gỗ đã biến dạng..

Ngay lúc này, lại có một mẩu giấy ăn nữa được ném từ trên giường xuống, có tiếng khóc nức nở vang lên...

Chủ nhân của nó là một cô bé trạc tuổi cô, khuôn mặt sáng sủa ưa nhìn thường ngày giờ bỗng hóa thành...khí đột tự nhiên.

"Mẹ! Hôm nay con mệt lắm, con không dọn đồng rác này đâu." Lục Chi tiến gần cô gái, cất tiếng gọi "mẹ" trên đùa...

Chính xác! Cô gái xinh xắn đó là bạn bè thân nhất của Lục Chi, chỉ là Lục Chi cứ thích nhận làm mẹ mà thôi. Chuyện phải kể từ thời hai người vẫn chỉ là những đứa trẻ năm tuổi.

Một lần Lục Chi đi lạc vào nhà Ngọc Ân, thấy cây xoài to đùng bỗng muốn hái quả, đang ôm cây tính trèo lên thì nghe thấy tiếng chó đầu sủa dữ, giật mình cô buông tay loạng choạng lùi ra sau, lại vấp phải hòn đá chết tiệt, suýt thì ngã ngửa mặt lên trời. May sao Ngọc Ân từ đâu bay đến ra tay tương

trợ. Lục Chi từ đó có ấn tượng tốt với Ngọc Ân, ngày nào cũng sang chơi kéo mấy tiếng "mẹ, mẹ" lớn dần lại thành quen, bây giờ lại cũng nhận luôn người yêu Ngọc Ân là bố...không sửa được nữa, không sửa được nữa...a di đả phật, tha thứ cho con bé có mắt mà nhận nhầm mẹ...tội lỗi a~~~~ tội lỗi...

"Ai bắt con dọn? Hic hic... Chi, con giúp mẹ cái này nhé...giờ con là hi vọng duy nhất của mẹ...nhé..." Ngọc Ân lại giờ trò nũng nịu, kết hợp với nước mũi nước mắt tèm nhem..thảm hại hơn cả ba tên kia..

"Phiền quá, được rồi, ai kêu con là bạn mẹ làm chi...nói đi, cần con giúp gì?" Cô cười hào sảng nhận lời.

Ngọc Ân mặt mày tươi rói hẳn lên." Chi Chi mẹ yêu con nhất đó, mẹ muốn con..."

"Chào mọi người! Mình là Vương Lục Chi từ trường Hoa Thiên đến, hân hạnh được cùng lớp với các bạn!" Sáng hôm sau, Lục Chi chuyển trường mới, đứng trên bục giảng giới thiệu bản thân một cách thân thiện nhất...

Cớ sao lũ bạn phía dưới gái trai đều run lên bần bật hết như cái người đang đứng trước mặt tập thể lớp là một con quái vật mũi dài, răng nhọn đang thềm thường túa nước rãi ra nhìn chúng nó vậy. Lục Chi nhúm mày, rõ ràng là cô đã tỏ ra thân thiện hết mức rồi mà...sao bọn này lại bất động đến im đim thế này?

Đợi mãi vẫn chưa thấy ai phản ứng, cô hết kiên nhẫn đập tay lên bàn giáo viên cái rầm, nói "Vỗ tay!"

"Bộp bộp bộp bộp bộp bộp bộp..." Vừa dứt lời, tiếng vỗ tay không ngừng vang lên. Thầy giáo chủ nhiệm hỏi đầu trường mắt đáng sợ lên nhìn Lục Chi,... làm gì có học sinh nào láo toét thế này. Đang định lên tiếng chỉ trích cô thì Lục Chi lại nhanh hơn một bước, hỏi:"Thưa thầy, em có thể về chỗ của mình chưa ạ?"

Thầy giáo vẫn lườm cô:"Em tự chọn một chỗ ngồi đi!"

Nói xong thầy đi ra ngoài...hừm, đằng nào cũng đã chuyển vào cái lớp này, thời gian dạy dỗ, chấn chỉnh học sinh mới còn dài, không lo!

Bên dưới, tập thể lớp vẫn không ngừng vỗ tay... Lục Chi bước xuống phía dưới xem xét. Có một số bàn chỉ ngồi một mình đơn độc...

Trong tiếng vỗ tay 'không ngừng khi không có mệnh lệnh' ấy, cô dừng lại ở một bàn học có một cậu con trai ngổ ngỗ. Thấy Lục Chi dừng lại chỗ mình, tim cậu ta đập loạn hết cả lên, không theo một tiết tấu nào, bắt đầu thờ dốt, mồ hôi đang dần phun trào nhưng vẫn vỗ tay liên tục...Lục Chi nhìn cậu ta nói một câu rất tự nhiên:

"Tôi ngồi đây nhé!"

"..."

Ngay lập tức, cậu ta lè lưỡi, ngất xỉu tại chỗ...

Cả lớp có chút hoảng loạn nhưng vẫn chưa thể dừng vỗ tay... Lục Chi cúi:

"Con mẹ nó! Vỗ cái gì nữa? Vác cậu ta xuống phòng y tế!"

Dứt câu mệnh lệnh đầy uy lực đó, cả lớp im phăng phắc. Hai cậu con trai to khỏe vác cậu bạn ngất xỉu xuống phòng y tế như lời căn dặn của cô.

Cô vào chỗ ngồi, vát chân lên bàn như thường ngày ở trường cũ...

Ngọc Ân chết tiệt! Nếu không vì tình bạn bấy lâu nay có đánh chết ta cũng không vào cái trường vớ vẩn này!

Phải! Việc mà Ngọc Ân nhờ Lục Chi làm chính là vào trường mà "bố" đang theo học, nếu thấy "bố" lăng nhăng với đứa con gái nào cô phải lập tức lao vào quật cả "bố" lẫn bồ...

Thấy Ngọc Ân không có điều kiện chuyển trường bằng cô nên cô đành mũi lòng nhận lời, không ngờ cô vừa đến mà cái lớp này lại hết như robot tái chế...đứng là...

A quên mất một việc chưa làm...Cô sực nhớ ra, mở điện thoại, cô nhấn số gọi cho Rau Cải..

"Rau Cải! Thống kê xem tháng đầu vào trường Hoa Thiên đã tồn thất những gì rồi?"

"Đại ca chờ em tí.." Rau Cải bên kia lật quyển sổ gì đó ra sau đó lập tức trả lời.

"Có rồi đại ca...Tổng cộng là đập vỡ hai mươi tám cái cửa kính, đá vỡ ba mốt cái cửa sổ, làm hỏng bốn chín cái quạt trần, sập mười sáu cái bàn giáo viên, làm nứt hai cái bồn cầu vệ sinh nam, à cái đó vừa hôm nay thông báo là tan luôn rồi, tiếp theo...à, về người thì chỉ có ba tên sáng hôm qua chặn chị ở cổng trường, ngoài ra không có tồn thất gì thêm!" Nghe xong Lục Chi gật gù cái đầu nói:

"Ừm! Tính tổng thiệt hại sau đó đem ngân khố ra đền bù nhà trường, à này, nhớ mua thêm mấy chục chai xịt mùi đặt vào phòng vệ sinh nam nhé, phòng đó khắm chết đi được."

"Vâng, em biết rồi, em sẽ làm ngay!"

Cả hai cúp máy, cô lại ung dung vắt chân lên bàn đi ngủ.

Rau Cải nhìn mặt non chột nhưng thực ra bằng tuổi cô, là em họ đẳng ngoại cùng cô lớn lên từ nhỏ, suốt ngày gọi cô là đại ca, nhiều lúc thấy phiền nhưng cô phải công nhận, Rau Cải làm việc đâu ra đấy, cô rất tin tưởng, lần này không cho cậu ta theo cũng là vì không muốn bọn học sinh này phải khiếp sợ đến tái mặt...

Tại Thủ đô sầm uất, trong văn phòng Chủ tịch xa xỉ của một Tập đoàn giàu có mang tên Dương Thành, một người đàn ông trung niên đang ngồi xoay ghế và lưng đối diện với cánh cửa.

"Bố! Con đến rồi." Một chàng trai anh tuấn mang theo khí lạnh bức người đẩy cửa bước vào, anh sở hữu chiều cao lý tưởng với khuôn mặt còn đẹp hơn cả mỹ nữ khiến bất cứ ai là phụ nữ nhìn thấy cũng đều muốn nằm gọn trong bàn tay anh.

Người đàn ông xoay chiếc ghế lại, nhìn vào khuôn mặt tuyệt mỹ của con trai mình, chậm chậm nói:

"Ta cho phép con hủy hôn với Tuyết Hà..."

Người con trai nhếch miệng nhàn nhạt ung dung bỏ tay vào túi quần:"Lần này, con phải đổi lại thứ gì?"

"Haha! Đúng là con trai của ta có khác, đúng..." Ông gật đầu, như thể việc đương nhiên...

"Đổi lại, ta muốn...con hứa hôn với con gái tập đoàn mỹ phẩm dẫn đầu Việt Nam..."

"Lý do gì?" Anh cười như không cười hỏi.

Người đàn ông day day trán rồi tỏ vẻ không miễn cưỡng mà nói:

"Ta không hề bắt ép con chuyện này, ta chỉ muốn nói cho con biết... Trước lúc ra đi, mẹ con đã viết một bức thư nói là bà ấy đã biết rõ mình bị ung thư giai đoạn cuối...bà ấy không hối hận vì không để ta và con biết, bà ấy chỉ mong chúng ta đáp ứng tâm nguyện duy nhất của bà ấy, chính là mong con kết hôn với Vương Lục Chi, con gái của hai người bạn thân từ nhỏ của bà ấy, mẹ con nói...mẹ con đã hứa với họ sau này sinh con sẽ cho hai nhà kết thông gia với nhau...lẽ ra từ khi con còn bé ta đã không nên hứa hôn cho con với Tuyết Hà... Con suy nghĩ kĩ đi, gia thế của nhà họ Vương cũng không nhỏ, vợ một tập đoàn riêng, chồng một tập đoàn riêng, cả hai tập đoàn đều đứng đầu Việt Nam chuyên về mỹ phẩm, hiện hai người đang tạm thời li thân cô con gái sống với bố, nếu con đồng ý thì tuần sau chúng ta sẽ chuyển đến biệt thự của thành phố E cho hai đứa gặp mặt nhau..."

Ánh mắt anh càng ngày càng đông lại:"Vậy, bố...là vì mẹ hay vì tập đoàn?"

"..." Chủ tịch cứng họng, sau đó lờ mắt nhìn con trai:"Vậy tóm lại con có đồng ý không? Trả lời ta ngay lập tức."

Anh lãnh đạm nói:"Nếu bố nói là vì mẹ...con có thể đồng ý ngay."

Ông đau lòng nhìn cậu con trai của mình, từ từ tháo kính ra bắt đầu đi nói:

"Ta...là vì mẹ con!"

Anh cười khẩy, gầy nhẹ lời nói:"Bố.....vui tính thật..."

Không ai biết, không ai thấy, sau khi nghe xong lời nói đó phát ra từ miệng ông bố mình, ánh mắt anh thoáng vẻ đau buồn vô cùng kín đáo, dường như chỉ thoáng qua vài tích tắc...

Bỗng dưng anh cao giọng:

"Được thôi, con sẽ thử xem những người thú vị này...là ai."

Ông bố mỉm cười, đi tới vỗ vai anh:"Tốt lắm con trai, con đã lớn hơn rồi đấy." Rồi bước ra khỏi văn phòng..

Nắm đấm trong tay anh siết chặt lại... bố có biết thế nào là tình yêu, thế nào là gia đình? Hoặc là, bố vẫn như thế...coi con chỉ là công cụ...

Hừm...

Chương 3: Hồ Báo Cũng Có Thể Làm Anh Hùng!

Không biết là tình cờ hay có duyên mà Lục Chi chuyển vào đúng cái lớp gọi là ngổ ngáo nhất khối mười, điều đó khiến cho cái lớp bá đạo nhất khối này chuyển thành cái danh hồ báo nhất...tình!

Từ "khởi" sang "tình"...khoảng cách nó không hề nhỏ, đi tới đâu cô cũng cảm nhận được có không ít ánh mắt nhìn mình. Trực giác cho cô biết một nửa trong số đó là nhìn cô bằng ánh mắt ngưỡng mộ, nể mặt, còn nửa kia thì không rõ là gì... Đừng suy nghĩ lung tung nhé, đương nhiên là không có con mắt nào dám nhìn cô khinh bỉ dù chỉ là một giây rồi, nếu có người dám nhìn cô như thế thì tốt nhất sau này đừng hỏi trên mặt mình tại sao lại bị mất hai con mắt! Chỉ có Lục Chi mới biết cô đang và sẽ làm gì những người đắc tội với cô...

Tuy thế, nhưng sau lưng, những lời bàn tán về cô vẫn chưa ngớt, thí dụ như lúc này, tại canteen:

"Này, Vương Lục Chi chuyển sang trường mình sáng nay đấy mày!" Bạn nữ A gặm cánh gà miệng vẫn nói.

"Biết xừ rồi! Lại còn chuyển vào đúng lớp 10a9 mới không chịu được chứ!" Bạn nữ B ngồi cạnh tỏ ra biết tuốt, nuốt xúc xích

"Thế chúng mày đã biết nó gây ra cho trường cũ những tổn thất gì chưa?" Bạn C từ đâu bay tới hóng hớt..

"Gì thế?" A và B tò mò, lúc này bạn D đi tới chui vào tám cùng." Chỉ trong tháng đầu nhập học ở trường Hoa Thiên mà nó đã phá hoại bao nhiêu thứ từ bàn ghế cho đến điều hòa,...nghe nói nó còn làm vỡ bồn cầu trong phòng vệ sinh nam chỉ bằng một tay vì có ông anh lớp mười hai đứng ra thách đấy." Cả bọn nghe xong tròn xoe mắt, con người như muốn rớt xuống.

Ở chiếc bàn khác, các cô gái cũng đang bàn tán vô số điều liên quan đến nhân vật nổi tiếng vừa chuyển đến trường họ.

"Ba hót boi nổi tiếng mới chuyển đến thành phố mình hai ngày ý, hôm qua không biết gì nên đắc tội với Lục Chi giờ phải cuốn gói về thủ đô rồi kìa." Bạn thứ nhất.

"Khô thân thật, nghe nói gia đình họ vừa mới xây ba cái biệt thự to đùng ở đây xong...nhưng lại phải phá hết đi khăn gói về thủ đô chỉ vì ba thằng con trai..."Bạn thứ hai lắc đầu.

"Thấy báo về nhà còn bị bố mẹ chửi cho vì dám trêu nó nữa cơ, đã thế còn cả vụ clip 'múa bàn' đình đám trên mạng nữa kìa." Bạn gái thứ ba gấp miếng rau cái ăn. Lúc này, một nữ sinh khác thấy bất bình liền lỡ miệng nói một câu:

"Nhỏ này đúng là quá đáng thật..." Các bạn cùng bàn ăn nhồm hết dậy bịt miệng bạn vừa phát ngôn

"Suyt! Nó mà nghe được thì từ nay đời mày xuống hố."

Cửa canteen lại mở, hai học sinh một nam một nữ bước vào. Nam vẻ mặt tự hào khi sánh vai bên nữ, nữ khí sắc vui tươi, là người sở hữu khuôn mặt "không sợ cái gì trên đời" đậm khí phách nữ tử giang hồ.

Lục Chi vừa bước vào, cả canteen ồn ào náo nhiệt ban này giờ bỗng phẳng lặng như hồ nước không hề có một ngọn sóng lăn tăn. Những con người tâm linh tương thông với nhau trong canteen đều cùng lúc hướng mắt của mình về phía cô và đàn anh khối trên đi bên cạnh. Một nữ sinh không tự chủ được, nói thầm với người cùng bàn:"Một người là nữ hồ báo, một người là nam ngổ ngáo...đẹp đôi phết!"

Người bạn bên cạnh huých vào tay nhắc nhở:"Im! Ăn nhanh lên rồi chuồn."

Cả hai lại cầm mặt xuống ăn...

"Con gái ngồi đây nhé, ăn gì bố lấy cho." Đàn anh khối trên kéo ghế ra, mời cô ngồi, nói đủ để cả phòng nghe thấy.

Quả thật, mấy chục mạng người trong canteen đều trở lòi cả mắt ra, còn anh ta thì đắc ý nghĩ thầm trong lòng: Thấy chưa? Lục Chi mà các người nói đến chính là con gái tôi, nó là con gái tôi!!!!!!

"Bố lấy tạm cái gì ăn được là được, trước nay con có kén ăn bao giờ đâu." Lục Chi phủ phàng nhả ra một câu, liếc 'bố' mà chán nản còn hơn giẫm phải phân gà sấp.

"Bố" Phong lập tức cong đuôi(nếu có) chạy đi lấy đồ ăn cho cô.

"Bố" của cô...là thế đấy! Cô nhếch mép...

Hôm nay có tiết kiểm tra văn của thầy chủ nhiệm nhưng nghe nói vợ thầy bị làm sao đó...cho nên hôm nay thầy giáo sẽ không coi mà nhờ giáo viên khác coi hộ.

Cô giáo phát đề, Lục Chi còn không thèm liếc nổi nửa cái mà đẩy ngay sang cho Lý-cậu bạn ngồi ngổ ngồ ngồi cạnh, nói độc hai chữ:" Làm hộ!" Sau đó định thả lỏng định đi ngáy thì giọng cậu bạn lại run run vang lên:"L...ờ...g...giống nhau...thì..." Cậu bạn vẫn chưa kịp nói hết thì cô dứt khoát quay đầu sang:

"Lắm mồm, bảo làm thì cứ làm đi, chép y hệt của cậu ra, đừng có hỏi gì nữa." Nghe xong, cả cơ thể anh chàng Lý run bần bật, mặt tái mét vì sợ...

Trước đây, khi ở trường cũ hay hỏi học cấp hai, những bài kiểm tra chất lượng thường ngày căn bản Lục Chi cô chưa động đến bao giờ, chỉ có những bài thi học kì mới phải cần đến bàn tay ngọc ngà của cô ra tay và đương nhiên...những bài đó đa số đều đạt điểm dưới trung bình...

May sao điểm thường ngày của cô quá cao do có ngòi bút của bạn cùng bàn học giỏi "giúp đỡ" nói trắng ra là làm hộ thế nên mới lên được lớp. Nhưng cô không ngờ là lần này chuyển vào trường mới lại chọn ngồi cạnh đúng cái tên ngổ ngồ ngu nga ngu ngo ngoắc ngoếch nhất lớp như bạn Lý đây...thế nên mới xảy ra một số chuyện khiến cô "điên không chịu được". Cụ thể là hai tuần sau, thầy giáo trả bài, nghiêm giọng gọi hai người đứng dậy, bản thân ông thầy cũng tiến đến bàn Lục Chi...

"Vương Lục Chi, Phạm Văn A Lý, bài làm của cô cậu giống y hệt nhau, ngay cả nét chữ cũng là của một người. Có chép lại y hệt thì cũng phải nghệ thuật một tí, dấu chấm dấu phẩy dịch chuyển cho nó khác nhau đi một cái, đằng này thì một chữ cũng không thừa, giống y như đúc, mà nhất là bài của cô..." Ông thầy chỉ vào mặt Lục Chi...

"...dòng họ và tên ban đầu ghi ba chữ Phạm-Văn-A-Lý, sau đó gạch đi ghi phía trên là Vương Lục Chi, cách làm trắng trợn thế này các cô các cậu chẳng lẽ không coi tôi ra gì à? Hả! Cậu Lý kia, cậu là con trai mà đi làm hộ đàn bà à, không biết nhục hả!!" Ông thầy lấy tay đeo nhẫn đập vào đầu Lý liên tiếp, Lý chỉ biết cúi đầu mặc cho ông ta đập, tiếng động minh chứng việc bạo lực đang diễn ra vang khắp căn phòng.... Lục Chi tròn tròn mắt, như không tin vào mắt mình...cái ông thầy này đang làm gì thế...?

Lấy tay đập chưa đủ thỏa mãn, ông ta còn dí đầu Lý xuống bàn khiến đầu cậu ta tiếp xúc thân mật với cái bàn gỗ làm mấy cái rầm rầm, miêng quát:" Cậu không tôn trọng tôi à? Cậu tưởng chữ cậu mà tôi không nhận ra sao? Hả?Hả?" Lục Chi nắm chặt nắm đấm, nghiến răng, gạt tay ông ta ra, kéo Lý ra phía sau mình."Ông hành hạ đủ rồi đây ông già, nói cho ông biết, đây hoàn toàn là chủ ý của tôi, tôi bắt cậu ấy làm đấy, muốn làm gì thì nhắm vào tôi đây này!" Cô vênh mặt lên nhìn ông thầy.

Trán ông ta nổi gân xanh, bắp tay cũng gồng lên, ngay sau đó, ông ta gợn bàn tay của mình lên, phang thẳng vào mặt cô:" Bốp bốp bốp..." Ông thầy ác ôn liên tục tát như thế, cô không hề tránh, nắm tay siết chặt lại, những tiếng bốp bốp lại tiếp tục vang lên. Đủ năm cái, ông ta dừng lại, mặt ai nấy trong lớp trắng bệch, nhịp tim cả lớp chạy loạn đùng hời. Hai bên má cô nóng ran, đỏ lừ in vết tích năm bàn tay ác ma, khoe môi chảy ra một dịch đỏ. Mau chóng lấy tay gạt vết máu, cô cười khinh một tiếng với ông thầy quý đội lốt người kia:"Rất nhanh thôi, ông sẽ hối hận đấy, ông-già!" Từng cái tát, cô sẽ bắt ông ta trả giá gấp trăm lần.

Ông ta tròn mắt đỏ lỏm nhìn Lục Chi như cánh cáo, sau đó quay người đi lên bục giảng. Lục Chi liền quay xuống bàn dưới hỏi:" Quay được hết chưa? Cận cảnh mặt ông ta ý!"

Bạn gái phía dưới bấy giờ mới hoàn hồn lại, nghiêm túc gật đầu:"Rồi!" Sau đó giao chiếc điện thoại cảm ứng độ phân giải cao lại cho cô. Khoe môi cô nhướn lên một đường cong tuyệt sắc, mặc kệ dấu vết sưng đỏ. Bỏ điện thoại vào túi quần, cô xách cặp lên tiến ra ngoài trước ánh mắt sững sờ của lớp.

Ông thầy trừng mắt : "Đứng lại!"

Cô dừng bước nhưng không quay mặt lại, ông thầy lại nói giọng đều dưng:"Cô mà bước chân ra khỏi phòng một bước tôi sẽ hạ hạnh kiểm cô xuống yếu, báo với nhà trường đình chỉ học cô hoặc có thể đuổi học cô ngay lập tức..."

Cô cười sặc:"Ông già, ông tưởng tôi sợ mấy thứ đó hả? Mà một người không có tư cách làm giáo viên như ông còn chảnh xứng để đi vào cái WC dành cho giáo viên cơ... Này lão già, nếu đã không coi tôi là học sinh thì ông lại càng không có quyền nói những lời bừa bộn hơn phân chó đố cho tôi nghe, càng không có "nghĩa vụ" đánh tôi, như năm cái tát ban nãy...hừm...tôi nhớ rõ lắm." Cô cười điệu cười khinh bỉ dành cho kẻ xứng đáng bị người ta khinh bỉ như ông ta.

Bị kích động, chân tay ông ta lại không tự chủ được mà lao tới chỗ cô, lại định dùng vũ lực. Nhưng lần này, ông ta không ngờ chiêu dùng vũ lực của mình thất bại ngay khi còn chưa kịp xuất chiêu đâu. Lục Chi nhanh chóng túm lấy cánh tay định đánh người đó của ông ta, bẻ ra sau, khiến ông ta xoay người, dùng đầu gối húc vào lưng ông ta, cho ông ta một chương vào mông, lập tức ông ta ôm mông rồi bất tỉnh tại chỗ...

"Bốp bốp bốp bốp bốp..." Những tiếng vỗ tay hào vang lên như vừa xem xong màn trình diễn của ngôi sao phim hành động Hollywood...

Lớp trưởng thấy gì đó là la liền lên phía bục giảng hỏi cô:" Này cậu...ông ta ngất rồi à?" Cả lớp liền im phăng phắc, như muốn lắng nghe câu trả lời chính xác của Lục Chi...

"Nhìn mà không biết à." Cô không câu, chỉ nói một cách ung dung... Cả lớp tròn tròn mắt, ai nấy đều hít thở thật sâu như thiếu oxy trầm trọng... ôi mẹ ơi nữ sinh đánh thầy giáo bất tỉnh... đúng là không còn thứ gì động trời hơn lúc này...

"Lớp 10a9 có chuyện gì mà ồn ào thế, dưới này người ta đang họp mà ở trên thì cứ rầm rầm rầm rầm..."

"Giọng cô hiệu trưởng..." Lớp trưởng bỗng nhận ra, hoảng hốt chạy ra ban công... Quả thật cô hiệu trưởng đang đứng dưới sân trường ngó lên trên...lớp trưởng xua tay hét xuống:" K...không có gì đâu cô..." Hiệu trưởng cau mày:"Làm gì mà lắp bắp thế...đề tôi lên xem..." Sau đó cô quay gót tiến vào tòa nhà có một lớp học là "hiện trường vụ án"

Lớp trưởng luống cuống chạy vào: "C, cô hiệu trưởng đang lên..." Cả lớp cũng khựng hoảng không kém, nhón nháo hết cả lên..

Lục Chi thờ dãi chỉ vào chậu nước ẩm gần cửa chính: "Bê chậu nước kia ra đây."

"Là.. làm gì?" Lớp trưởng dò hỏi

"Hỏi nhiều, đem đây!" Cô vừa dứt câu, cậu lập tức bê chậu tới.

Cô lấy tay nhúng vào chậu, sau đó vẩy vẩy, vỗ vỗ lên mặt ông thầy rồi đặt chậu lại chỗ cũ (áo trĩ). Cả bọn lo lắng hỏi: "Sao vẫn chưa tỉnh?"

"Đặt ông ta lên bàn giáo viên ngồi đi." Sau câu nói, cô khoanh tay lại bước về chỗ ngồi (bất lực==)

Lúc cô hiệu trưởng lên, "hiện trường vụ án" đã được dọn dẹp bởi bàn tay hung thủ và đồng phạm của hắn. Hiện tại các cơ quan chức năng vẫn đang tiến hành điều tra nhưng không có kết quả...

Cô hiệu trưởng vào phòng, đập ngay vào mắt cô là một gương mặt quá quen thuộc đang "ngủ gục" trên bàn giáo viên, có vẻ rất say, còn ngáy to nữa kia mà...

"Sao.. sao thầy Hâm lại ngủ gục trong giờ lên lớp thế này?" Cô hiệu trưởng căng mắt lên nhìn, chỉ vào thầy giáo Hâm đang "bò ra bàn"..

"Thưa cô, thầy giáo giao bài cho chúng em làm sau đó thầy nói là tối qua thầy và vợ "làm việc miệt mài" đến nỗi rạng sáng vẫn chưa chợp mắt được nên lúc này cần phải ngủ bù... cô không nên làm thầy tỉnh giấc đâu..." Lục Chi ra vẻ rụt rè đứng dậy nói. Cả lớp giật giật khóe môi, muốn cười đến độn thổ... Cô hiệu trưởng rất tức tối, đập bàn giáo viên một cái, ông ta lập tức tỉnh dậy...

"Gì đấy? Con mụ nà..."

Cô hiệu trưởng mặt tối sầm: "Thầy Hâm, đề nghị thầy theo tôi xuống văn phòng làm một bản tường trình từ trên xuống dưới đầy đủ về việc ngủ gục trong giờ giảng và một số hành vi thiếu tôn trọng khác."

Sau khi cả hai rời khỏi, tập thể lớp phá lên cười, bỏ lẩn cả xuống đất bộc lộ cảm xúc sung sướng. Thực ra cả trường này ai ai cũng đều căm ghét ông ta, số lần dùng vũ lực với học sinh nhiều vô kể... nhưng, lại chẳng ai có can đảm đứng ra tố cáo ông ta, lần này có Lục Chi "không sợ trời không sợ đất" ra tay, mọi người cứ tưởng mọi chuyện thế là xong nhưng nào biết... Lục Chi chính là Lục Chi, không làm cho người ta phục thì không phải Lục Chi, câu chuyện chỉ mới bắt đầu thôi, nhưng cái kết của nó sẽ đến rất nhanh, chờ mà xem, xem xem ông già này có kết cục thảm hại thế nào khi... vinh dự làm người đầu tiên dấn sát Lục Chi nhé!

Năm cái tát đầu tiên trong đời... tôi đâu dễ dàng bỏ qua như vậy...

Tan học!

Cô xuống dưới nhà để xe, tùy tiện chọn một người mà không cần để ý xem người này là nam hay nữ, anh chị khối trên hay bạn cùng khối, bắt người ta đeo cô về nhà vì gần đây thực sự không có trạm xe bus nào. Người này ngoan ngoãn, niềm nở, cung kính hết mức mời cô lên xe, không hề dám cãi hay phản đối cô một lời.

Hiện tại, cả tỉnh chỉ có vài người như Rau Cải, mama Ngọc Ân là biết gia thế của cô, vậy nên cô chỉ kêu người ta thả cô ở gần đó, rồi tự đi bộ về...

Cuộc sống của cô vẫn luôn như thế, và cô tưởng rằng, nó sẽ luôn như thế...

Sáng hôm sau, cô diện một bộ đồ thể thao adidas cực kì 'chất' đến trường, áo thun, quần lờ, cặp sách, giày thể thao... tất tần tật màu xanh lá rõ chói đeo thêm cái kính râm đổi màu lại càng tăng thêm độ ngầu và khí chất của Lục Chi cô.

Đút tay vào túi quần thể thao lờ rộng rãi, cô đi một cách nghênh ngang vào trường. Mục đích Lục Chi diện bộ đồ này không phải để cho nổi, để cho chói sáng cả một vùng, đơn giản chỉ là do tâm trạng cô quá đối phần khích, không có cách nào kiềm chế được sự vui mừng lan tỏa khắp cơ thể, thế nên mới thả cho nó tự do, cho nó bay cao... bay xa...

Tuy quần áo chói sáng, khuôn mặt xinh đẹp dễ thu hút cả trai lẫn gái...nhưng hôm nay ở trên trường chỉ có học sinh nam là lòi mắt ra nhìn cô, còn giới tính nữ thì...một nửa dán mắt vào bảng tin, một nửa thì đứng chầu ngoài cửa văn phòng hội đồng lâu rồi... Có gì đó hot đây!

Lục Chi đi qua bảng tin, không thèm liếc lấy nửa cái, chỉ cười khẩy rồi leo lên lớp. Cô sớm biết bảng tin thông báo cái gì rồi, thậm chí còn là người đích thân dán tin hot lên "bảng ngọc" của trường, chẳng lẽ còn phải xem lại? Trên bảng tin chỉ có mỗi tấm áp phích ông thầy đánh học sinh và một loạt thông tin đưa ra phía dưới, trong đó mặt ông thầy được phóng to, rõ ràng, còn khuôn mặt hai học sinh bị ông ta dùng vũ lực thì bị xử lí mờ hết cả, không biết rõ ai là người bị đánh và trên mạng cũng đã được đăng tải một đoạn video ngắn khá hot...không nói chắc mọi người cũng biết nội dung của đoạn video nhì, quả thật là bạn gái bàn dưới của Lục Chi khá được việc, không chỉ quay rõ mặt ông thầy mà còn quay được chi tiết râu ria dưới cằm lão già và lúc lão già tay đánh người thì không may một chút gì đó vàng vàng dưới nách của lão ta đã không thoát khỏi tầm ngắm của camera...đúng là xấu hổ mà...quảng cáo lăng khử mùi đây trên tivi đây, chẳng lẽ ông ta chưa từng xem qua hả? Thật là...

Hai tiếng sau, có nguồn tin nhà trường thông báo, ông Hâm đã bị tước quyền làm giáo viên suốt đời, phải bồi thường cho những học sinh bị ông ta đánh đập. Nhận kỉ luật khắt khe của nhà trường trước khi ra đi, điều này không khỏi làm cả trường vui mừng sung sướng hồ hết ỉnh ỏi cả mấy tiết học...

Nhưng vẫn chưa dừng lại ở đó, mọi người chớ đừng nghĩ suốt làm việc của Lục Chi chỉ có thế.

Nhờ đoạn video ngắn tố cáo hành vi bạo lực vi phạm đạo đức nhà giáo của mr. Hâm mà Lục Chi đăng tải trên mạng. Các cơ quan công an đã tiến hành điều tra thăm vấn ông ta rồi biết được một số chuyện bất ngờ và đã chính thức khởi tố ông ta.

Các bạn hỏi tại sao lại khởi tố hả?

Lục Chi không ngừng lại ở việc làm ông ta bị đuổi việc, mà ngày cô bị tát năm cái tát đầu tiên trong đời...hôm đó cô đã làm việc rất vất vả...

Phái Rau Cải và người của cô ở trong tỉnh đi tìm những người đã từng bị ông ta đánh đập...đa số đều là những học sinh bị bố mẹ ép học thêm ở nhà ông ta, cô đã đích thân đi gặp họ và khuyên họ ra làm những nhân chứng cho việc tố cáo ông ta, đương nhiên lời của Lục Chi ai dám không nghe...

Cũng cùng lúc đó, một người anh em được cô phái đi điều tra xung quanh khu nhà ông ta cho biết, ngày nào hàng xóm cũng nghe thấy những âm thanh đánh đập tàn khốc và những câu cầu xin thê thảm của vợ con lão.

Lúc ra tòa, vợ ông ta phủ nhận điều này nhưng hàng xóm, bạn bè, ngay cả mẹ ruột cũng đứng ra khuyên nhủ nên vợ lão cuối cùng cũng khai ra hết toàn bộ sự thật, trong đó có vụ cưỡng hiếp nữ sinh đang ở tuổi vị thành niên khiến nữ sinh này phải nhảy lầu tự tử.

Nhân chứng đầy đủ, sự thật được phơi bày ngay trước mắt, ông ta không còn gì để chối cãi. Tòa cuối cùng cũng tuyên án, ông ta cuối cùng cũng nhận được hình phạt thích đáng đó chính là ba mươi hai năm tù giam. Giờ này ông ta đã năm mươi một tuổi, ba mươi tư năm...mà lại còn sống trong thế giới tù đầy nữa thì...

Sự việc cuối cùng cũng đi đến hồi kết. Nhưng trường Thủy Trạc thật sự là đã mất đi không ít tiếng tăm, chính vì thế, để không ai lâm vào vết xe đổ của mr. Hâm, nhà trường đã lập tức thay hết toàn bộ giáo viên cũ sau đó kiểm tra đạo đức của họ thường xuyên nên may mắn sao, trong mấy tuần cải cách quy mô lớn ấy, nhà trường lại chính thức xóa bỏ đi cái vết dơ ngày nào, trở thành một trong ba trường giỏi nhất tỉnh, đã được nhà nước trao tặng danh hiệu đơn vị thi đua xuất sắc liên tiếp.

Nói thật, nếu không có Lục Chi dám làm, dám hi sinh hai bên má của mình...có lẽ đến giờ ông ta vẫn nhờn như dùng bạo lực bắt nạt từng học sinh một trong trường mất.

Sự việc lịch sử này nếu tóm gọn lại một cách đơn giản thì chỉ là...ông ta tát Lục Chi năm cái liền bị tòa tuyên án ba mươi hai năm tù giam... Chi vậy thôi!

Có thể nói, tuy làm hồ báo nhưng lại khiến cả tỉnh E nể phục thì chắc chỉ có cô làm được. Chính vì thế, Lục Chi là tấm gương dũng cảm, can đảm nhất, đáng để học tập... Nhưng chỉ học tập cái đó thôi nhé, những thứ khác tốt nhất đừng nên học tập, nếu không tỉnh này sớm quy tiên rồi.

Tuy được nhiều người ngưỡng mộ, thậm chí còn có mấy thanh niên đại học đến bái sư nhưng sự thật không thay đổi, Lục Chi vẫn mãi là Lục Chi, luôn chỉ làm những điều mình thích, những điều không thích lập tức tan biến trong não cô chỉ cần hai giây là khứ sạch.

Bản tính thô lỗ của cô thường xuyên bộc phát, vẫn là học sinh cá biệt của trường, thường ngày hay bị ghi vào sổ đầu bài, bị nêu tên trước cột cờ là việc lặp lại của mỗi thứ hai hàng tuần. Phòng vệ sinh nam vệ sinh nữ không phân biệt mà vào tất, thiệt hại về cơ sở vật chất gây ra cho nhà trường ngày một tăng, hỗn lảo với đàn anh trong trường thì ngày nào cũng có, tụ tập bia, đánh nhau mỗi tuần năm lần. Họp phụ huynh vẫn thường tự đến, tự do đi lại trong phòng hiệu trưởng ngồi dưới điều hòa...làm bản kiểm điểm, thầy cô bắt gọi phụ huynh lên trường nói chuyện thì ra chợ thuê một bác bán rau gọi là "mẹ". Bài kiểm tra nào cũng đều có chữ họ và tên Phạm Văn A Lý gạch đi ghi Vương Lục Chi. Mỗi lần bị thầy cô trách phạt đều giả vờ ngắt xiu để xuống phòng y tế ngủ, tan học nào cũng xuống nhà xe vớ tạm một người bắt đưa về nhà.

Tuy trong trường có hồ báo dữ tợn như Lục Chi đây, nhưng không một ai dám chuyển trường vì cả tỉnh E này đều bao gồm chân tay của cô cả, trừ khi chuyển sang tỉnh khác thì may ra...nhưng đâu phải ai cũng rảnh rỗi như vậy chứ, nhì!

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Hồ Báo Lân Đầu Rung Động!

Mấy tuần sau đó trôi qua đối với Lục Chi thì phải nói là không gì thoải mái hơn...nhưng đối với giáo viên mới và học sinh trong trường thì không còn gì thê thảm và khổ sở bằng..

Học sinh thì không nói đến làm gì, vì căn bản họ không có dũng khí để làm gì cô... Còn giáo viên lại khác, mắng cô, chỉ trích cô thì bị nhà trường khiển trách vì mắng quá nặng lời làm học sinh người ta ngất ra đây. Lỡ cô đi, coi cô là không khí thì hôm sau cô lan tin đồn bị thầy này, cô kia trù, ghét, tin đồn nhanh chóng được thổi vào tai cô hiệu trưởng, vốn là người lãnh đạo đầy tình thương, thương học sinh như con ruột của mình...lần nữa, văn phòng hội đồng lại vang lên những 'câu đồng dao' bất hủ của cô hiệu trưởng thương học sinh như con... Chính vì như vậy cho nên những giáo viên từ già đến trẻ, nghiêm khắc hay không nghiêm khắc mỗi khi vào lớp 10a9 vô đối đều phải nhớ hai điều:

Một, lúc cô ngủ không được ồn ào vì chỉ một tiếng kéo kẹt bàn ghế là đủ để làm 'hồ dữ tỉnh giấc' hậu quả sẽ rất nghiêm trọng...cho nên giảng bài cũng phải biết điều một chút, giảng càng nhỏ càng tốt, tốt nhất là thì thầm với học sinh.

Hai, lúc cô muốn phát biểu thì phải mời cô dậy phát biểu đằng hoàng, mặc dù biết những lời phát biểu đó chẳng liên quan đến bài học chút nào, đại loại như:

"Thầy ơi, thầy đã từng đẻ con chưa?"

"Thế cô với chồng bao giờ li hôn?"

"Cô Lan với thầy Phương yêu nhau ba năm rồi, bao giờ định công khai đây?"

"Thầy Phạm Việt, không ngờ 'gấu' của thầy hơn thầy những chín tuổi..."

"Ồ! Thầy giáo quên chưa kéo khóa quần kia!"

"Ế, cô Trúc! Thầy Tâm nói cho em biết hết rồi, ngày nào cô cũng mặc nội y màu đỏ nha!"

"Thầy Học à~sao hôm qua thầy dẫn bạn trai ra công viên ăn kem mà nhìn thấy em lại rủ nhau trốn vào nhà vệ sinh nữ thế??? Thầy thừa biết em treo cờ lục sắc trên người mà~~..."

...

Tóm lại, đã bước vào lớp 10a9 thì xác định muối mặt bước ra, không thì cũng xin nghỉ ở nhà một tuần để tự an ủi bản thân...

Rất nhiều giáo viên có ý định chuyển đi nhưng nếu suy nghĩ thấu đáo lấy một chút thì...lương ở đây khá là cao, e rằng nếu chuyển có lẽ tương lai cũng không có cơ hội tiếp theo đầu quân vào ngôi trường có đài ngộ lớn như thế này...

Một buổi tối mát trời, không trăng, không sao, gió không ngừng thổi khiến người đi đường thỉnh thoảng lại run người lấy một cái...

Sương đêm đang phủ lên bầu trời một lớp đặc quánh... Rất có thể đêm nay sẽ có mưa.

Nhưng ai đó không để ý nhiều, cô vẫn đeo phone, vừa chạy bộ trên một con phố nhỏ vừa buồn đưa lê với mama của cô ấy...

"Con nói rồi mà, hai tháng nay con vào trường, bố không hề đụng chạm tới sợi lông nách của nhò nào cả, mẹ yên tâm!" Cô đang cố gắng thuyết phục Ngọc Ân tin vào lời nói của mình...nhưng có vẻ cũng không thay đổi được tình hình là mấy. Giọng nói trẻ lên ba của Ngọc Ân nhõng nhẽo vang lên từ đầu dây bên kia..

"Cái gì mà yên tâm, ai bảo con là không lằng nhằng. Con vào facebook mà xem, thằng chết tiệt đó dám trắng trợn comment một hình trái tim vào avatar của một con nhò, hỏi sao không tức chứ,huhu không biết đâu, con cứ lên trường quật thẳng tay cảnh cáo cho mẹ..."

Lục Chi tiếp tục chạy, đừng tưởng cô thường ngày lười biếng mà đến chuyện chạy bộ cũng không làm nhè, thực ra cô rất chú trọng việc tăng cường thể lực, nhất là luyện tập mấy môn võ tự chế...Vẫn còn nhiều điều mà mọi người chưa biết hết về Lục Chi đó nha...

"Này!Con trước nay quật người đều phải có lí do, chỉ là một hình trái tim mà mẹ cũng tức. Mẹ lâu bầu nữa là con chuyển...alo? Alo? Ngọc Ân?... " Cô rút tai nghe. lời điện thoại ra, màn hình hiện ra một tin nhắn của tổng đài thân thiện: Số tiền còn lại trong tài khoản của quý khách đã dưới 100 đồng, quý khách vui lòng nạp thẻ vào tài khoản để tiếp tục liên lạc...

Chết tiệt! Cô chửi thầm trong lòng. Vừa mới nạp một trăm nghìn sáng hôm qua mà hôm nay đã chỉ còn dưới một trăm đồng, đúng là chỉ có buồn đưa lê với thánh Ngọc Ân mới thành ra thế này.

Đúng lúc đó, một chàng thanh niên mặc bộ thể thao Thu-Đông chạy qua, tóc đen phấp phồng tung bay, chỉ chạy thôi cũng khiến người nhìn vào thấy mê li không tả nổi...thấy có người chạy qua cô ra lệnh như nữ hoàng...

"Này! Chạy vào trong ngõ mua hộ tôi hai cái thẻ viettel 200 ở cái tiệm net to to ấy." Cô rút ví ra, móc tiền...

Haizz, phải chạy bộ hơn ba cây số, Lục Chi cuối cùng cũng mỏi, đi thêm mười mét nữa chắc cũng nhũn chân tay, phải giữ sức lát nữa còn chạy đợt về...Mà chỗ này cũng qua loa thật, chẳng có chỗ bán thẻ từ té gì cả, có mỗi quán net tí trong ngõ là bán, đành phải nhờ cậu chàng này mua hộ...đằng nào thì cả tỉnh E đều biết mặt cô cả, muốn lừa cũng tuyệt đối không lừa cô, thế nên yên tâm tùy tiện đưa cho một người mua hộ cũng chả sao, lúc về thưởng cho hắn ta mấy chục uống trà đá là được...

Nhưng...có gì đó nhảm lẫn trong suy nghĩ của cô...

Chàng thanh niên bỗng cười khinh."Chân cô bị chó cắn hay nào bị úng nước thế?"

Lục Chi hai mắt tròn xoe....lần đầu có người dám bắt lại cô, có phần chưa quen, một lúc mới có thể thích ứng được. Cô bật cười haha."Cậu bạn, khá lắm, nhìn kĩ mặt tôi hộ cái!" Cô chỉ vào mặt mình...

Nói cô bị chó cắn? Nói cô bị úng nước? Muốn gọi đồn à?

Anh không nói gì, liếc cô khinh bỉ một giây rồi tiếp tục chạy, mùi húng quế thơm thoang thoang bắt đầu lan ra không khí. Lâm Huy nhếch mép, nghĩ thầm, mấy ngày mới đến đây đã cảm thấy có ấn tượng xấu về nơi này rồi, đúng là không phù hợp, cái gì cũng không phù hợp, cả cái gì mà hôn thê kia nữa, tốt nhất là next.

Lục Chi bị ấn nút tạm dừng mấy giây... Làm gì có chuyện người trong tỉnh mà không biết cô...buồn cười thật, đến cả bà bầu huyện A của tỉnh nhìn thấy cô cũng mỉm cười gọi tên cô một tiếng...đáng này..anh ta trông trạc tuổi cô mà chỉ lớn ha, coi cô giống mấy thằng kì quặc ngoài chợ, dám nhìn cô bằng ánh mắt liếc trâu ị bậy...Thì chỉ có thể là...

"Ê...khoan đã...anh mới chuyển đến tỉnh E à?" Cô chạy theo, lời anh đứng lại.

Anh ta nhú mày, nhìn cô như nhìn giống động vật lạ biết nói tiếng người!"Tiểu thư, tôi nghĩ không liên quan tới cô."

Lần đầu bị con trai ăn nói xấc xược với mình. Lục Chi nể mặt dân mới hạ hỏa khi dồn xuống chân, đã thông trí não sau đó nói tiếp:"Không liên quan nhưng tôi ở đây mười sáu năm rồi, đương nhiên quen thuộc hơn anh, có gì tò mò bây giờ cho phép anh hỏi tôi, tôi hứa là trả lời tận tình..." Lục Chi vỗ ngực, muốn tỏ ra thân thiện trước mặt người mới.

Anh châm chọc gật gù ra vẻ muốn hỏi, nhàn nhạt nói" Ở đây có an toàn không? Tôi còn phải gặp bao nhiêu người tâm thần nữa?"

"..." Lục Chi chính thức bó chân, người nhà anh ta dậy dỗ kiểu gì thế? Nói chuyện với Vương Lục Chi kiểu này à?

"Không trả lời được? Vậy tôi đi đây." Anh một bước quay người đi tiếp, quyết định không dính líu người kì quặc.

Cô không can tâm gọi với lên:"Đứng lại...ă!" Bỗng nhiên cô mắc phải thứ dây gì đó, hai chân ngoắc vào nhau, cả người chới với về phía trước...

Anh quay lại, thân thủ siêu phàm thoát cái đã đỡ được cô gái vào lòng. Lâm Huy mau chóng dựng cô đứng thẳng dậy chẳng chịu cho cô ảo tưởng chút lãng mạn nào...

Kể ra thì, không có anh ta thì Lục Chi cũng có thể một tay chống đất mà bật dậy một cách đẹp mắt, nhưng không sao, anh ta biết quan tâm con gái thế là tốt...

Lục Chi mỉm cười ngược lên nhìn cậu ta...oa, cao hơn cô hẳn một cái đầu...chắc tầm mét tám đồ ra...

Thấy cô gái đối diện nở nụ cười tỏa nắng, làm cho khuôn mặt vốn xinh đẹp càng trở nên kiều diễm, dịu dàng đến mê hồn. Trái tim anh bỗng đập loạn mất một nhịp, sau đó lại nhú mày...cúi xuống dần...

Anh nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất nhẹ nhàng đưa tay ra buộc lại dây giày cho cô, thắt chặt để nó đừng tuột nữa, để cô không vấp ngã nữa...

Lục Chi hết sức ngỡ ngàng, từ bé đến lớn, cô thế là chưa có ai dịu dàng, gần gũi với cô như anh chàng này, chưa có một ai dám động vào thứ gì của cô vì sợ sẽ gán vác hậu quả nghiêm trọng...nhưng anh chàng này lại ân cần thắt dây giày cho cô... mà tệ nhất là...cô lại thích điều đó...

Lẽ nào...

Anh từ từ đứng dậy, lúc này, điều cần xảy ra cũng đã đến...những hạt mưa lâm lâm tấp tểp trên vai hai người, càng lúc càng nhiều...

"Mưa rồi, để tôi..."...bắt taxi đưa cô về... Anh vẫn còn chưa nói xong hẳn một câu thì đã bị cô nắm lấy tay chạy qua những hàng ghế đá và cây cối via hè, băng qua màn mưa ngày một đậm, lời anh vào một con ngõ tối tăm, trú tạm vào mái hiên một cửa tiệm vừa đóng.

Anh phui phui cái áo khoác dính nước mưa của mình, về mặt không hề bộc lộ thứ cảm xúc gì...

Cô không ngại quần áo ướt, chống tay xuống đầu gối thờ, nhìn anh nở một nụ cười nói:"Ban nãy...anh định nói gì với tôi vậy?"

"..." Anh ngăn người, quay sang nhìn cô, lúc sau mở miệng:" Thôi bỏ đi!"

Cô dẫn vào cái nơi khi ho cò gáy, không thấy bóng một người đi bộ như này thì bắt taxi kiểu gì chứ. Lúc này còn ở ngoài đường, có thể bắt taxi được thì bị cô kéo đi mất...haizz,chưa thấy ai nóng vội như cô này...

"Đây là đâu?" Nhìn mưa càng nặng thêm, anh lạnh nhạt hỏi.

"Đương nhiên là địa bàn...à, gần nhà đi thôi, nên anh cứ yên tâm, không lo bị lạc..." Không thể tiết lộ thân phận trước mặt người mà mình có ấn tượng sâu sắc, Lục Chi liền trả lời vớ vẩn.

Bỗng nhiên trong màn mưa xuất hiện hai thanh niên đầu trần, phóng xe máy với tốc độ 'đo đường'...mặc dù phóng rất nhiệt tình nhưng lúc nhìn thấy hai người đang trú mưa dưới cửa tiệm nhỏ kia, hai thanh niên đầu xanh đầu đỏ kia vẫn phải tạt vào, dựng xe trước mặt hai người...

Anh tưởng gặp bọn lưu manh thấy gái dè gái, thấy trai lột đồ, thấy trai lấn gái thịt cả đôi liền chen lên trước theo bản năng...nhưng ngay sau đó, anh bị đứng hình vài phút...

Hai thanh niên này khoanh tay vào, nhìn Lục Chi như nhìn Đức mẹ...

"Em chào chị!" Anh giai thứ nhất phát biểu.

"Em chào chị ạ, sao giờ này chị còn ở đây? Hay chị lên xe em đưa về...chị..." Anh giai thứ hai thấy Lục Chi cứ núp sau lưng tên con trai lạ, cậu chàng tiến lại gần...

Trong lòng, Lục Chi tức đến nổi thiêu cháy cả nội tạng, thầm thề rằng sau này gặp lại nhất định phải đánh cho chúng không phân biệt được đâu là tay đâu là chân nữa..., Hừ, dám xuất hiện phá đám màn trò chuyện đầy lãng mạn mà cô đã vất vả tạo địa điểm hả? Chán sống rồi ày gì?

"Mấy...mấy cậu là ai? Cút đi không tôi hét lên đấy..." Cô giả vờ làm thiếu nữ bị chặn đường sầm sỡ. Đã cố ý nói bọn kia 'cút' đi rồi mà chúng chẳng biết điều, vẫn chôn chân tại chỗ...

"Đại ca...hôm nay chị...sao vậy?" Anh giai thứ nhất lo lắng...

"Chị Lục Chi...hôm nay chị bị sốt à? Em này, thằng Cù mà chị kêu cho cai quản bọn học sinh trường Mãn Thiểu huyện C ...chị không nhớ em sao?"

Á à. Thằng Cù trường Mãn Thiểu huyện C, bà nhớ rồi, chưa hỏi mà đã khai tuốt, ở nhà đội trận đi nhé, mấy ngày nữa bà sang bà 'cất'. Ai kêu cung rảnh đến phá chuyện tốt của bà...không sống yên đâu...

Cô trợn mắt nhìn hai tên này đầy hăm dọa khiến hai tên run từ đầu xuống chân...

Anh bây giờ mới 'tỉnh' lại, nhận ra người con gái đang núp sau lưng mình...Cười nhạt, hứng thú!

Dù sao cũng là con trai, anh cũng chẳng thêm chấp cô làm gì...

"Hai người muốn tự lui hay để tôi tiến tới?" Anh lãnh khốc nhìn hai tên này, ánh mắt của anh khiếp đảm tới nỗi khiến hai bọn chúng mười phần nhịn chín mười phần sợ. Lại thêm câu nói được đã lần tới của Lục Chi, bọn chúng lập tức không thấy bóng dáng...

"Cút, mai bà đây đến đốt nhà chúng mày!"

Sau khi hai thanh niên phá đám mất hút, cô thờ phào lò dò nhìn anh, thấy sắc mặt anh không thay đổi, cố gắng đoán xem bộ mặt của anh lúc này nghĩa là gì nhưng có đoán nát óc cô cũng chẳng nghĩ được gì.

Lục Chi lại không khỏi suy nghĩ lung tung: Hay là.. đang tức...

Vậy nên cô biết điều, im lặng không nói gì.

Hai người cứ thế trú mưa trong im lặng suốt nửa tiếng đồng hồ, mưa vẫn không hề có chiều hướng suy giảm. Khiến cho bộ não của cô không suy nghĩ mà cái miệng đã nhanh hơn phản ứng trước

"Mưa thế này chắc đến sáng mai mới tạnh, hay mình cứ chạy trong mưa về nhà nhỉ..."

"Cô muốn bị cảm lắm sao?" Anh vẫn nhìn thẳng hỏi vu vơ...

"Xời! Tôi trước giờ chưa biết ốm là gì, nếu được ốm một lần thì lúc nhắm mắt tôi cũng cam lòng." Nói xong cô mới biết mình lỡ lời, bỗng hỏi hận vô cùng...

Anh nói từ từ: "Ủm thú vị...trẻ con thú vị!"

Cô sững người, suýt nữa leo lên đập vào đầu anh mấy phát...nhưng bị gương mặt đẹp hơn hoa này mê hoặc... Cô nhìn kĩ mặt anh, cái dáng ngược lên nhìn của cô cũng thật giống chú mèo nhỏ nhìn chủ cầm mất cuộn len yêu thích về tiếc nuôi...

Khuôn mặt của anh đúng là không có chỗ nào để chê, làn da sáng mịn như được chăm sóc thường ngày, đôi mi dài hơi quăn một tí, ánh mắt nhìn mọi thứ thật lạnh đậm nhưng trong mắt cô...thứ gì của anh cũng dịu dàng hết...sao thế nhỉ? Hay là...nhất kiến chung tình trong truyền thuyết đây?

Cô bị anh cho ăn bùa ăn bả gì rồi...

"Đi thôi!" Anh vừa nói vừa cởi áo khoác ra, trùm lên đầu cả hai, người hơi cúi xuống nói với cô bằng chất giọng băng lạnh nhưng nhạt nhạt: "Về nhà thôi!"

Trái tim sắt đá thường ngày của cô dù có to đến đâu, kiên cường đến đâu nhưng trước câu nói này của anh cuốn hút..nó lại gục ngã triệt để, không có thứ gì giúp nó vực dậy được nữa. Người ta nói, con trai khi vỡ giọng, giọng nói thật nam tính!

Cô bỗng dao động...

Cả hai chạy trong đêm mưa lãng mạn, hết những cuốn ngôn tình ngày nào cô hằng say đọc.

Cô mỉm cười hạnh phúc quay sang anh: "Nhà tôi cách đây ba cây số, chúng ta cứ chạy mãi thế này nhé....anh chạy chậm lại chút đi..."

"Còn nói nữa tôi thả cô ở đây đấy!" Anh bắt đầu cảm thấy Lục Chi phiền phức hơn trong tưởng tượng...đây là vị hôn thê của anh sao?? Cầu mong là trùng tên...Nhưng mà Lục Chi...cái tên này thật đặc biệt!

Cô sợ làm anh phật lòng nên không nói nữa...nhưng dường như vẫn chưa can tâm lắm, cô mở miệng nói một câu gọi là thông báo trước: "Nhưng nếu lát nữa tôi không chịu được mà nói thì anh phải cho tôi nói đây." Thông báo xong, cô yên tâm quay đi.

Thế là trên đường đội mưa về nhà, cô nói nhiều đến nỗi khăn cả tiếng...nhưng vẫn mặc kệ, nói tiếp, kể hết chuyện trên trời dưới đất lại kể về quá khứ hào hùng từng là fan 'Hàn Xềng' rồi từng tham gia vào chiến dịch 'cọ nhà xí công viên' rồi vân vân và vân vân...

Lâm Huy từ đầu đến cuối vẫn không nói, anh không để tâm, hừ, nhạt nhẽo!

Cuối cùng, đến khi cô làm nhầm gần xong thì cũng là lúc 'hạ cánh' xuống nhà anh. Cả hai ướt hơn cả chuột lột, thê thảm không nỡ nhìn.

Căn biệt thự được xây theo phong cách Châu Âu hiện đại, từ cổng phải đi 500m nữa mới vào đến nhà. Ở giữa lối đi có một đài phun nước có bức tượng một nàng tiên cá đang cỡi trần...Cô có thể ngó vào trong và thấy những điều ấy.

Đứng dưới cái cổng nhà to tướng, anh dặn cô: "Đứng đây, để tôi gọi người đưa cô về.."

"Tôi muốn anh đưa về..." Cô kéo anh lại, ánh mắt cầu khẩn đáng yêu vô cùng...

Anh nhìn cô một lúc, bỗng thấy lòng nóng như lửa đốt....nhưng ngay sau đó trấn tĩnh lại.

Anh rút điện thoại ra...

"Lái xe ra cổng!" Không cần biết đầu giây bên kia có nghe rõ hay không, anh nhanh chóng cúp máy. Cùng cô chờ ngoài cổng.

Năm mươi giây sau, một chiếc Mazda 3 All new thời thượng trắng tinh từ trong căn nhà uy nghi phóng ra, đỗ trước mặt hai người. Tài xế xuống xe, cúi người chào anh. Anh miễn mấy nghi thức phiền hà đó, đẩy cô ra phía xe, nói với anh tài xế: "Đưa con bé này về."

"Hả?" Lục Chi như phản xạ có điều kiện, nghe câu anh nói liền rớt cả hàm.

"Vậy cô muốn tự đi bộ về sao? Càng tốt, đỡ ướt xe của chú ấy, tôi không ngại cho cô mượn ô đâu, cần không?"

Cô nhin!

"Không đưa tôi về thật hả?" Cô hạ giọng.

"Không có nghĩa vụ, miễn bản!" Anh bình thản.

Cô dứt cái áo khoác của anh sau đó treo luôn lên xe: "Vậy tôi lấy cái áo khoác này của anh, lần sau nhất định sẽ gặp lại."

Chiếc xe phóng đi, anh cuối cùng cũng không chịu nổi, nửa muốn cười, nửa muốn khóc...

Dương Lâm Huy bước vào nhà...

"Con đi đâu về muộn thế?" Dương Chí Dũng ngồi trên ghế sofa cất giọng ồm ồm...

"Con lạc đường." Anh nói xong liền đi lên trên lầu. Bỗng đôi mắt tinh tường của ông phát hiện ra điểm lạ của con gái...

"Cái áo khoác của con đâu, không lạnh à?"

Anh dừng bước...Trả lời một câu cộc lốc:"...Bị chó cắn"

"Bố còn hỏi gì nữa không?"

Ông chép miệng nói:"Con chơi thể đủ rồi, mai đi học đi."

Anh vừa đi vừa nói giọng bất cần:"Tùy bố!"

Lục Chi về mơ mơ màng màng, đi ngủ ôm cái áo của anh vừa chảy nước miếng vừa nói mớ không ngừng

"Anh đẹp giai, sau này tôi nhất định sẽ là mẹ của các con anh!"

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Ai Nói Hồ Báo Không Phải Con Gái?

Hôm nay, Lục Chi lại đi học muộn, đã thế lại muộn những hai mươi tám phút, đúng là không coi ai ra gì...

Hai bạn thanh niên xung kích trực ngoài cổng không dám ý kiến một câu, lại còn tách ra, nhường đường để cô danh chính ngôn thuận đường hoàng bước vào cổng trường một cách thuận lợi nhất nữa chứ...

Haiz, thật là...không biết bao giờ các bạn ấy mới trưởng thành được "như cô" đây...

Lục Chi sau khi thuận lợi vào lớp được 15 phút, thì có một đôi giày adidas Gazelle Indoor xuất hiện ngoài cổng trường, đang 'được' các thanh niên xung kích gương mẫu của trường chất vấn và chinh đốn...

"Nói, tên, lớp, dừng để tôi nhắc lại, cậu có biết đi học muộn là vi phạm nội quy trường đề ra không hả? Sắp tiết hai rồi còn đến làm gì nữa?" Thanh niên xung kích một giờ sô theo dõi ra lừ mắt đáng sợ có khả năng giết chết một con muỗi nhìn chàng trai đi học muộn.

Anh lạnh lùng nói, đút tay túi quần một cách ung dung:"Tôi cũng đang muốn biết lớp mình ở đâu đây."

RENG!

Cuối cùng cũng hết tiết!

Hai cô gái thân hình không cân xứng một béo một gầy bình bịch chạy đến nói với hai thanh niên xung kích...

"Hai cậu về lớp đi...OMG! Trai đẹp...bạn ơi mình làm quen nhé, bạn tên gì? Lớp nào? Cậu lạ lắm...học sinh mới đúng không? Nhà cậu ở đâu? Cậu thích ăn món gì? Cậu biết quán ăn Nhật tên là Katori không? Cậu từng ăn ở đây chưa? Ở đây ăn ngon lắm, mình với chị gái hay dẫn bạn trai chị ấy đi ăn ở đó ý, mà á, người yêu chị mình đẹp trai lắm cơ, cơ bắp cuộn cuộn ý, đáng người chuẩn men luôn, đặc biệt là galant với bạn gái lắm nhá, chị mình thật có phúc khi sắp cưới anh ý, anh ý có một đứa em gái nhỏ tí luôn, bọn mình thân với nhau lắm, mỗi lần mình đến nó chỉ bám lấy mình thôi, à, cậu biết giống chó sói alaska không? Hàng xóm nhà mình mới mua con nó về đây, lông nó mượt mà, da nó mịn màng, để mà cho nó phối giống với con cún đot nọ tớ bắt ở nhà bà ngoại về thì không còn gì tuyệt bằng.v...v.." Bạn gái gầy gầy nói xong cũng là lúc...chỉ còn chiếc lá bàng điệu đà đậu xuống sân trường, mây trắng nhẹ trôi trên bầu trời thăm thẳm, sân trường tĩnh mịch, và...bạn béo đang ăn bím bím uống nước trong phòng bác bảo vệ mà thôi...

"Đâu hết rồi?" Bạn gầy hỏi bạn béo. Bạn béo nhai bím bím giọng dễ thương đáp lại:"Trống vào lớp hơn ba mươi phút rồi...hì"

"..."

Trụ sở chính lớp 10a9...

"Nào, các em, hôm nay, chúng ta, đón học sinh mới, các em, vỗ tay nào.." Thầy chủ nhiệm ác ma ngày nào giờ đã thành cô giáo chủ nhiệm Thiên mẫu, vừa vào thiên mẫu đã nói chất giọng rung động trái tim của bao chủ kiến vô tội nhỏ...nhưng dường như không chạm được vào trái tim 'đóng đinh cột nhà' của học sinh lớp 10a9. Bằng chứng là, thiên mẫu vừa dứt lời...chẳng có tiếng vỗ tay nào vang lên cả...cô giáo và học sinh ngáy ngồ nhìn nhau...

Một bạn nam nêu lên thắc mắc của cả lớp:"Cô ơi...thế người đâu rồi ạ?"

"..."

Bỗng, cánh cửa được mở ra lần nữa, một mỹ nam đẹp hơn hoa như từ trong tranh bước ra đi lạc vào lớp của các tiểu quý ranh ma 10a9...

Các nữ sinh chồm dậy, mắt như muốn lồi hết ra ngoài... Trái tim các thiếu nữ giờ đập loạn như chưa từng có đà...

Lục Chi lần này lại khác...ngồi nghiêm túc, không gác chân lên bàn mà thay vào đó là tay chống cằm ra vẻ hồn nhiên dữ lắm.,ánh mắt hướng ra...ngoài cửa sổ ngắm cảnh cây... Não và dây thần kinh liên tục chuyển động để nhớ lại cảnh tối qua một cách chân thực và sống động nhất.

Miệng vẫn không ngừng cười ngớ ngẩn, y hết những thiếu nữ đến tuổi mà theo phong cách thiên hạ gọi chính là 'điên đầu vì tình đâm đầu vì tiền'...Bạn Lý ngổ bên cạnh không khỏi run người...

Đến lúc này, mặc cho những tiếng hò hét inh tai nhức óc của những nữ sinh cuồng trai đẹp trong lớp, Lục Chi vẫn ngơ ngác cười phôn, hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của bạn mới.

"Khụ khụ khụ..."Chết tiệt, đêm qua về nhà ho cả đêm không chớp mắt được tí gì, giờ này mới biết cảm giác bị nhiễm phong hàn là thế nào, Lục Chi có phần hứng thú lại có phần khổ sở...

Cô vừa dứt cơn ho, cả lớp lập tức im phăng phắc, sự chú ý dồn cả vào cô. Mỹ nam trên bục giảng liếc một cái, cười đều ôm theo cái lạnh...

"Chào! Họ và tên tôi là Dương Lâm Huy, nghe nói đây là trường chuyên quốc gia nên vào học, con người tôi khá là dễ dãi, tôi ghét nhất những người cứ bám dai như đĩa, thích nhất những người biết điều một chút, những ai không làm phiền tôi, tôi lại càng thích,mọi thứ khác về tôi...không tiện nói ra...hết rồi!" Dương như những câu nafyddere nói cho người nào đó nghe, bởi ánh mắt anh luôn dừng lại trên người cô.

"Woaaaaa....."Những nữ sinh người trước người sau hét lên một câu vang dài...Nam sinh lắc đầu thờ dài thượt thông...

Cứ mỗi lời anh nói ra là một lần liếc xéo cô đầy ẩn ý...nhưng có vẻ, ai đó không quan tâm đến sự hiện diện của anh...Trong khi cả lớp thì lại ằm lên giống như mỗi lời anh nói ra đều là ngọc quý cần phải trân trọng và giữ gìn vậy.

"Được rồi! Bây giờ, em, có thể, tự chọn chỗ cho mình..." Cô giáo đẩy gọng kính lên, giọng uyển chuyển theo cơ thể, các bạn con trai trong lớp thì nhau mửa xuống dưới chân...

Dứt lời, lớp hỗn loạn chả khác gì lúc đón sao Hàn tại sân bay... Tiếng gào thét của bọn fans cuồng không dừng lại trong không trung, màng nhĩ thần tượng dù sắp rách đến nơi nhưng vẫn phải cố giữ bình tĩnh mà nghe nếu không hậu quả còn thậm tệ hơn cả khủng hoảng kinh tế toàn cầu...

Nữ hung bạo đuổi nam ra khỏi bàn, nam ôm bàn: Quyết không rời đất mẹ!

Tranh nhau mà giành giật

"Hú! Ấy ơi..ngồi cạnh tớ đi ấy ơi...đây cơ mà...đi đâu đấy...ê...nhìn ra chỗ tớ này...ấy..."

Không quan tâm đám nữ sinh nhốn nháo vì mình, Lâm Huy bước tới bàn của Lục Chi, liếc mắt ra hiệu cho Lý ngổ, Lý ngổ hiểu ý, mừng thấy mở, cong mõng ôm sách vở chạy sang bàn khác...

Lập tức trong lớp im ắng như lần đầu gặp Lục Chi...Những đôi đồng tử thi nhau tập trung vào chiếc bàn may mắn chứa đầy đủ nào là trai đẹp nào là gái xinh ấy...

Buồn có, vui có, phần nộ có một chút, lo lắng có rất nhiều...mà sợ thì có nhiều hơn...

Bạn gái dây bàn bên sợ loạn cả tim nhưng vẫn dừng cảm dè dặt quay sang nói với anh"...Cậu ơi...đ...đừng ngồi đó..."

Cả lớp cùng nhìn anh gật đầu lo lắng...

Đôi mày tuyệt đẹp của anh cau lại... Đúng lúc này...

"Khụ khụ...khụ khụ..khụ khụ khụ...e hèm...ẹ hèm..."Lục Chi ôm miệng ho dữ, ho xong húng hắng vài cái để lưu thông đờm ở cổ họng...

Song, một bàn tay tuyệt phẩm nào đó đang giơ viên kẹo ngậm ho có cái vỏ xanh lét lên trước mặt cô..... Cô không khỏi ngạc nhiên...Lý ngổ biết quan tâm đến con gái từ bao giờ thế? Bình thường lúc cô nói cậu ta còn chẳng dám thờ một hơi...bây giờ lại đưa kẹo cho cô...thế là thế nào?

Lục Chi quay sang định trêu cậu ta thì..

Cô giật mình"...Lý ngổ...sao hôm nay cậu đẹp trai thế?"

Lý ngổ bàn nộ bỗng sồn gai óc...

Cô lại tiếp tục ngắm kĩ khuôn mặt của 'Lý ngổ'...Chắc là do nãy giờ nghĩ đến anh nhiều quá nên giờ ảo tưởng đây mà.

"Tôi càng nhìn lại càng thấy cậu giống một người..."

Anh nhướn mày:"Là ai?"

Cô như bị mê hoặc trả lời: "Tôi qua tôi vừa mới gặp một anh chàng đẹp hơn cả mỹ nhân..giờ tôi lại ảo tưởng cậu thành người ta mất rồi, xin lỗi nhé."

Anh lườm cô: "Đầu óc úng nước." Dám bảo anh là mỹ nhân, hừ!

Cả lớp giật nảy mình, há hốc mồm lo sợ không biết hồ báo sẽ làm gì học sinh mới...

"Cậu nói cái gì?" Như dự tính, Lục Chi đập bàn tròn mắt lên

"Lý ngố, hôm nay cậu ăn gan con gì mà to thế? Nhìn kĩ xem tôi là ai này." Hơ! Lý ngố dám nói cô úng nước? Chuyện lạ Việt Nam nha...mà...câu này quen quen hơ...

Anh ghé sát vào mặt cô: "Cậu mới phải nhìn kĩ mặt tôi. Tôi là Lâm Huy." Lý ngố cái đầu cậu!

"Khụ khụ..." Cô ho vào mặt anh...Anh nhắm mắt, ngồi xuống, trấn tĩnh lại tinh thần...

Cô che miệng ho tiếp...rồi không may...hình ảnh của bạn Lý ngố thường ngày hay run lẩy bẩy trước những câu nói của cô...đã lọt vào đôi mắt đang nhúu lại vì con ho dội đến bất thường ấy...

Cô tròn xoe mắt nhìn về phía chỗ Lý ngố thật đang ngồi...

"Khụ..khụ..." Nhưng vẫn vật vờ với con ho...đã thế lại còn bị sặc vì một số suy nghĩ đang ẩn hiện trong đầu cô...

Trong lúc đó...một viên kẹo đã được tống vào miệng cô...

Vị bạc hà xộc lên mũi, hơi cay, khoang miệng bỗng trở nên thanh mát lạ thường...

Con ho chưa dứt hẳn nhưng đã đỡ được phần nào.

Nhìn kỹ lại người đối diện lần nữa...

Chính là anh sao?

Cô xúc động nhảy chồm lên ghế...

Cả lớp giật bắn mình. Cô giáo chạy tóe khỏi ra khỏi lớp...

Sau đó thì...Cả lớp đứng là không biết gì, cứ nhắm mắt nhắm mũi liều mạng quăng bút, ném vở sang một bên nhảy vào can...

"Lục Chi...có gì từ từ từ từ từ từ từ nói, cậu cậu cậu cậu cậu cậu cậu ấy 1...là học sinh mới ch ch ch chuyển đến tỉnh này, vẫn còn chưa biết gì..."

"Lục Chi..cậu đánh tôi, đánh tôi này, xin cậu đừng làm hỏng gương mặt điển trai của cậu ấy mà..."

"Lục Chi oi...tha cho cậu ấy đi mà, sau này muốn mua gì cậu cứ lấy tiền trong túi tôi mà mua...đừng có đánh mà..."

"Quân tử động khẩu không động thủ, chuyện gì cũng có thể giải quyết bằng lời nói..."

"Người thông minh không dùng vũ lực...Lục Chi, theo tôi cậu nên để lại tiếng tăm cho đời sau..."

Lục Chi nhắm mắt lại...

Phiền phức!

Cô gắt lên: "Về chỗ!"

Cả lớp im lặng vài giây, nhìn Lâm Huy đang chẳng hiểu gì bằng ánh mắt xót lòng tội cùng, buông được một câu:

"Chỉ trách tại số, Lâm Huy kiếp này cậu đã lỡ mất thời cấp ba rạng ngời rồi..."

Tuy cả lớp đã an tọa bàn ai nấy ngồi...nhưng mắt chúng nó vẫn cứ hướng về nơi sắp sửa 'bùng nổ bạo lực học đường' là bàn của Lục Chi đây...Cô đứng trên ghế, mắt đảo một vòng quanh lớp, thấy lòng hơi khó chịu

"Quay mặt đi!" Cô quát lớn.

Tập thể rõ nghe lời, không ai dám liếc mắt ra đó nữa. Cô giáo cũng đã cười tươi vuốt mồ hôi sau phút giây căng thẳng, đi vào lớp.

Cô ngồi hẳn hơi xuống, quay sang anh thầm thì: "Là cậu sao? Oa..chúng ta có duyên thật, khụ, thích quá, giờ tôi lại ngồi chung bàn với, khụ, cậu nữa haha khụ khụ khụ..." Nhìn bộ dạng vừa sung sướng vừa khổ sở của cô, anh kiềm chế nỗi khó chịu ban nãy của mình lại, hừ mũi quay đi nghe giảng.

Cả lớp thờ phào khi không thấy động tĩnh gì, có vẻ hôm nay tâm trạng của Lục Chi tốt, nếu không thì Lâm Huy giờ này đã 'lên bờ xuống ruộng' trong lớp rồi...

Người ngoài đúng là chẳng hiểu chuyện gì sất, cứ đoán già đoán non...

Lớp 10a9 được tận hưởng thời gian yên bình cho đến bây giờ... Mọi người đang chuẩn bị vào canteen đánh chén...

"Hắt xì!" Lục Chi khịt mũi, chết tiệt, hết ho rồi lại hắt hơi, không biết bao giờ mới khỏi...

Đột nhiên, có bàn tay to lớn của ai đó đặt trên trán cô, chưa đầy hai giây đã rời đi.

Đương lúc cô quay sang chưa kịp hỏi thì anh đã nói trước: "Cậu sốt rồi, xuống phòng y tế đi."

Lớp vắng người, không, phải nói là ngoài cô và anh ra, trong lớp không còn một ai...rất yên tĩnh...

Cô nhe răng cười: "Cậu quan tâm tôi à?"

"Cậu bị như vậy cũng một phần là do tôi, lẽ ra tôi phải cản cậu ngay từ lúc cậu lên con đường nhút nhát chạy khắp trời mưa như tâm thần mới phải..."

Lục Chi lại nhin, phải, cô phải nhin, nhưng cô thích nhin...

Anh đứng dậy, lại trưng ra bộ mặt lãnh đạm: "Xuống phòng y tế đi, lát tôi mang đồ ăn cho."

Rồi không cho cô nói một lời mà lập tức rời khỏi

Cô bịu môi...

Dù gì cũng phải đi người ta xuống phòng y tế chứ...haizz!

Cô chép miệng, vò đầu.

Canteen chính là nơi tụ họp tất cả những giai cấp trong ngôi trường bình đẳng này, từ dân thường đến quý tộc, từ làm mòm cho đến ít nói, còi mò hay sống nội tâm.v.v.v...

Chính vì thế nó cũng là địa điểm bàn tán xôn xao những diễn biến xảy ra thường ngày trong trường qua lời kể của một số bà tám có tên tuổi. Và cũng đôi khi là nơi mà một số người xả stress lên những món ăn cay để hạ hỏa...

Lúc này canteen vẫn yên ắng bình dị không sôi nổi như thường ngày vì hôm nay khá là mệt mỏi, thứ sáu mà, ngày duy nhất học sáu tiết trong tuần...

Nhưng sự mệt mỏi của các bạn mau chóng biến mất khi...một ai đó bước vào...chính xác hơn nữa là một nam thần tuần tú...mẫu con trai lí tưởng của đa số các thiếu nữ đến tuổi rung động đầu đời...

Lâm Huy hai tay dứt túi quần, bình thần đi về phía trước, lập tức thu hút ánh nhìn của hàng trăm con người nơi đây...

"Oaaaaa..."Cả canteen gào to với volum tự nhiên căng hết cỡ có sức mạnh lan tỏa tới tận nhà vệ sinh của nhà hàng xóm...

Tiếc quá! Không gì lọt vào nửa đuôi mắt anh cả, đôi chân vẫn ung dung thẳng tiến tới quầy ăn tự chọn... Dáng người cao lớn, gương mặt anh tuấn lạnh lùng...càng nhìn càng thấy giống ngôi sao đi đóng phim hành động.

"Của tớ đấy!" Nữ sinh trắng trẻo không biết là tự nhiên hay nhờ 'phân sơn', đôi môi hồng đỏ nhẵn bóng vì dính phải dầu mỡ khó tránh khỏi trong lúc ăn cơm...đứng dậy tuyên bố đồng đặc cho cả bàn đó. Mấy bàn gần đó nghe được liền túm tụm lộn xộn hỏi:

"Cái gì? Thật không?"

"Người yêu cậu à?"

"Ê! Nghe nói nhà cậu ấy giàu lắm, tài xé còn mua hẳn được chiếc madza 3 gì đấy cơ..."

"Hình như mới chuyển đến a9..."

"Tớ không tin."

"..."

Bao nhiêu ý kiến, phản đối có, đồng tình có, không liên quan cũng có, cô gái vẫn cười duyên, lộ hàm răng khênh: "Bây giờ thì chưa...nhưng xem nhé..."

Nháy mắt một cái với các bạn. Đợi lúc Lâm Huy bê đồ ăn tới, cô gái mỉm cười đứng dậy, âm mưu là sẽ giả vờ vấp ghế, ngã lên người anh, sau đó

thì...thuận theo tự nhiên...ai ngờ mới diễn đến cảnh vấp vào ghế thì anh bỗng quẹo trái, ngồi vào bàn ăn gần đó khiến cả người cô ta chao đảo không vững, đồ cả cơ thể vào hàng ghế inox đằng sau khiến mấy hàng ghế bị đổ liên tiếp, tạo ra loạt âm thanh rung trời lở đất trong canteen...đã thế đáng xỏ ghế lại rất chi là khó nhìn nữa...

Hàng trăm con người đổ dồn ánh mắt lên người nạn nhân kiên hùng thủ gây ra tiếng động đó... Cô gái đỏ mặt tức tưởi chạy ra ngoài...

Anh không thèm để ý, mặt lạnh mặt kệ mọi thứ. Đang chuẩn bị cầm đĩa lên bỗng chực đưa con gái từ đâu chui ra vây lấy anh.

Đôi tay anh ngừng lại trong không trung, nhắm mắt thờ dài...

Lại bảo tại số! Sao sinh ra anh đẹp trai thế này làm gì...

"Chào cậu! Cậu là Lâm Huy phải không?" Lại là một cô gái nữa...nghe giọng thì chẳng thấy chút giả dối nào, lại còn rất dịu dàng, rất ưa tai.

Anh chỉ nhướn mày không nói, coi như trả lời

"Ừm...mình...có chuyện muốn nói với cậu..." Cô gái thẹn thùng

"..." Lần này anh im lặng, mới gặp lần đầu thì có gì mà nói chứ...lẽ nào nhờ anh đi mua thẻ à? Con gái ở tỉnh này sao buồn cười thế?

Cô gái thấy anh không nói gì liền nhìn các bạn cầu trợ giúp...

Một nữ sinh thấy tình hình không tiến triển liền tiếp sức:" Ày dà! Thích người ta thì nói thẳng ra đi, cứ ậm ờ mãi..." Cả bọn cười khúc khích.

"Tớ...tớ..." Cô gái ngáy thơ xấu hổ...

Anh vẫn ăn tiếp...con gái của tỉnh này cứ gặp lần đầu là trúng tiếng sét ái tình luôn sao? Đúng là mở mang tầm mắt...

"Khô quá, người ta là hoa khôi của trường, lần đầu tỏ tình phải biết ngại chứ..." Lại thêm nữ sinh giọng chua loét khác thêm dầu vào lửa, mong sao nó cháy bùng...

Cô gái kia ngại ngùng cúi mặt xuống.

Bỗng có đám con gái khác đi ngang qua liền chen vào:" Hoa khôi cái gì chứ? Ngộ nhận à? Tưởng mình xinh hơn ai?"

Lũ con gái ngồi ở bàn của anh nghe thấy thế liền tức giận đập bàn cáu:" Mày nói cái gì? Thế mày tưởng mày xinh hơn Khánh Nhung của bọn tao à?"

"Xứ! So với Lục Chi a9 thì Khánh Nhung của bọn mày thua là lười...à mà, Khánh Nhung còn chả xứng để được so sánh với Lục chi ấy chứ...Lâm Huy á, vẫn là hợp với Lục Chi nhất."

Nữ sinh kia nói xong, cả hội liền im re...

Anh vẫn bình chân như vại, ung dung ăn uống, tỏ ra mình không liên quan đến vấn đề này.

Ai đó không can tâm nhảy vào nói:" Lục Chi đúng là có xinh thật, nhưng mà cô ta rất hung dữ, lại hồ báo nhất cái tỉnh này, ai cũng phải sợ, cô ta nói một lời thì đâu có ai dám cãi nữa lời, với lại cũng không dịu dàng, học giỏi như Khánh Nhung, quan trọng nhất là...gia đình nhà Khánh Nhung lại giàu thứ nhì của tỉnh.. Còn Lục Chi gia thế không rõ ràng, chỉ được cái hung hăng động tí là đánh người, không thích ai liên tục xuất người đó ra khỏi tỉnh, một đi không trở lại. Đẹp trai đối với cô ta chẳng là gì, mọi người ở đây không ai không biết vụ cô ta đuổi ba hotboy về thủ đô hại ba anh ấy mất một phần tài sản và chi phí xây dựng công ti ở tỉnh này cùng mất luôn cả thể diện, bị báo chí xum lum vụ 'múa bàn' chỉ vì gọi nhầm cô ta là bạn gái sao?"

"Đúng đúng, Lục Chi dọa chết được hồ đó..."Một bạn đồng tình. Khiến cho bạn gái không can tâm ấy lại tiếp tục nói:"Chưa hết, còn cả ông Hâm mà ai cũng biết đấy thôi, mọi chuyện không như mọi người nghĩ đâu, anh hùng gì chứ? Vụ đó tóm lại thì cũng chỉ là do ông ta tát Lục Chi năm cái liền bị tòa tuyên án ba mươi hai năm tù giam thôi..."

"Ừm..." Lâm Huy đang uống dở ngụm canh nghe đến đây nhất thời nuốt không xuống bị sặc... Bọn con gái thì nhau lấy giấy lau miệng cho anh...nhưng bị anh phũ phàng gạt ra hết...

Bỗng nhiên...nhân vật chính trong lời kể vừa rồi của bạn gái không can tâm xuất hiện ở cửa canteen...

Lục Chi chờ ở phòng y tế được gần mười lăm phút mãi chẳng thấy anh đến, cô sốt ruột không kiên nhẫn nổi nữa, vực dậy như chưa từng ốm phi ra ngoài cửa trước ánh mắt tròn xoe của bác sĩ học đường...

Cô vừa bước vào canteen, đám nữ sinh xúm lại ở bàn Lâm Huy chột dạ chạy tán loạn. Bạn gái không can tâm vừa tát vào miệng mình vừa lẩm bẩm:"Miệng thối miệng thối..."

Khánh Nhung cũng bất giác run sợ khi thấy cô đang tiến gần, định đứng dậy nhanh chóng rời đi thì bị anh kéo lại:"Ngồi xuống!"

Anh hạ lệnh, cô ta liền có thêm dũng khí hơn, ngoan ngoãn nghe lời...

Lục Chi ngồi xuống cùng bàn anh, mắt vẫn dán chặt vào cô gái tên Khánh Nhung đó. Khánh Nhung sợ hãi đến nỗi cảm thấy cũng không nổi

"Khánh Nhung phải không?" Cô hỏi...ban nãy nghe người ta nói thế mà...

"Ừ..." Run cầm cập...

"Lấy hộ tôi mấy cái xúc xích lợn."

"Ừ, ừ." Khánh Nhung không dám kháng lệnh, nghe lời răm rắp...nhưng lại lần nữa bị anh kéo lại...

"Lần này là lười hay chân bị bó bột?" Ánh mắt anh đầy vẻ châm chọc

Cô chớp mắt nhìn anh...

Ồ!

Đây là chuyện vẫn thường làm mà, xưa nay có ai có ý kiến gì đâu...

Lại nghĩ...anh là người mới, thôi không chấp.

Cô quay sang nhìn Khánh Nhung lần nữa, nhíu mày. Nhận thấy ánh mắt không hài lòng của Lục Chi, Khánh Nhung cuối cùng cũng không nể tình trai đẹp, giật tay mình ra khỏi tay anh, chạy nhanh đến quầy ăn tự chọn...

Anh hơi bất ngờ... Quay sang khó chịu nhìn cô, cười khẩy gật gù châm biếm:"Thì ra không phải trẻ con...là đầu gấu!"

Cô phính má đáp lại:"Kệ tôi!"

Rồi lại mỉm cười nhìn anh:"Ai da! Chắc cậu cũng nghe hết chuyện về tôi rồi nhỉ...tôi cũng chẳng trách họ, ai bảo tôi nhiều sờ ken đồ quá làm chi..."

"Cậu có phải con gái không?" Giờ anh thấy cô một chút con gái cũng chả có bất luận gương mặt có xinh xắn đến nhường nào, bắt lực thật rồi...

"Tôi là con gái mà..."Cô có chút không vui...

"Lấy gì làm chứng?" Anh hỏi vu vơ...

"Vậy bây giờ cậu hỏi cả trường thử xem...à không, cho phép cậu nói rộng qui mô, hỏi đại một người bất kì trong tỉnh đi...họ đều nói tôi là tài nữ đó..."Cô tự hào.

Anh giật giật khóe môi:"Cậu mà là tài nữ? Tôi thấy cậu giống tặc nữ hơn..."

Cô nhăn mũi, khoanh tay lên bàn dò dè hỏi:"Thế...cậu không thấy tôi đáng yêu sao?"

Anh bắt lực, cúi xuống ăn tiếp..

Vẫn không được ư? Hừ, không được không được, cô ghét nhất người khác nói cô không giống con gái...bây giờ phải làm thế nào cho anh tin nhỉ...con gái thì biết những gì nhỉ...

A!

Cô nhìn anh nở một nụ cười...

Đứng dậy đập bàn hét to:

"Lâm Huy!!!!!!!!!!!!!!Tôi thích cậu!!!!!!!!!!!!!!"==!

Âm lượng này không chỉ có nguy cơ làm kính vỡ mà còn có động cơ để làm một số bạn lên cơn đau tim bất thường...

"Klong klong..." Khay xúc xích Khánh Nhung bê trên tay rơi xuống đất, khiến chính bản thân cô ấy giật mình...nhưng sau đó cô nàng mặt mũi đỏ lôm chạy nhanh ra khỏi canteen...Cú sốc này không chỉ làm Khánh Nhung đau lòng mà bao nhiêu nữ sinh đã được chứng kiến qua nhan sắc của anh cũng bị đá kích tâm hồn nặng nề...Tình yêu của họ...người con trai lí tưởng của họ...bay mất rồi...

Không khí trong canteen lập tức trở nên thâm lương âm đạm, các nữ sinh không nhắc nổi đầu lên...

Vậy mà...Lục Chi sau khi hết xong cười toe toét, hoàn toàn trái ngược với không khí lúc này...

"Thấy chưa! Tôi là con gái mà!"

Lâm Huy tròn mắt, đầu lật đặt...

Giờ thì tôi tin cậu không phải con gái rồi...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Gặp Mặt Thông Gia-Thủ Tiêu Vệ Sĩ!

Sáng sớm...

Lục Chi chải chuốt đầu tóc chần chu hờn hờ sách cặp đến trường.

Hôm nay phải đi học thật sớm thì mới có nhiều thời gian để nói chuyện với Lâm Huy. Hôm trước ở canteen nghe cô nói xong anh không thêm động một lời thừa thãi liền đứng dậy về nhà. Hôm nay nhất định phải bắt anh đối mặt với cô, thừa nhận rằng cô là con gái mới được.

Háo hức nhảy chân sáo ra được đến ngoài cửa bỗng đám người áo đen khoảng hơn hai chục tên từ đâu xuất hiện trước mặt cô. Cô dừng bước, quan sát bọn chúng bằng đôi mắt dò xét đề phòng...

"Muốn gì?" Cô híp mắt nguy hiểm.

Tên đứng giữa hai chân dậm ra ngang vai, tay chấp sau lưng nghiêm giọng nói: "Tiểu thư, chủ tịch có lệnh, hôm nay cô không được đến trường."

"..." Cô tức giận cầm chiếc cặp rỗng sang một bên tay, hất hàm nhìn bọn chúng:

"Cút! nếu không dừng trách nhà họ Vương đãi ngộ không tốt với các người." Cô cuộn tay thành nắm đấm, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Đám vệ sĩ sắc mặt vẫn không hề thay đổi, giọng tên vệ sĩ đứng giữa lại ồm ồm vang lên: "Tiểu thư, đề nghị cô quay vào nhà nếu không chúng tôi đành phải sử dụng biện pháp mạnh."

Lục Chi khinh bỉ: "Ha! Mấy người thôi ý hả? Áo tương à?" Không thêm phí lời, Lục Chi len qua đám người đó một cách tự nhiên, thêm vào chấp nhặt chúng, đám vệ sĩ này mới được Vương chủ tịch nhặt về từ thủ đô, không biết gì là phải, hai chục tên này à...hừ, Vương chủ tịch, ngài phải chăng là coi thường con quá rồi?

Lục Chi đang ngang nhiên đi qua bọn chúng, cho bọn chúng một cơ hội không làm liều thì...quả là ngang trái..., bọn chúng không những làm liều mà còn là những tên ngu dốt, không biết điều, không an phận mà lao vào tóm lấy cô, cảm giác như muốn bắt sống người vậy.

Hơn hai chục tên lao vào tóm cô, chụp, với, bắt...

Cô nghiêng đầu, né, né, né...

Bọn chúng lại ra sức tóm lấy cô, Lục Chi cảm thấy rất mất thời gian, hại đến việc đi học sớm và ảnh hưởng đến công tác nhồi não cho Lâm Huy rằng cô là con gái, thế nên muốn nhanh chóng kết thúc chuyện phiền phức trước mắt này...

Nhờ xương tay rắn chắc mà thiên hạ đồn thổi là có thể một chưởng tẩn vỡ bồn cầu, cô hạ được một số tên đang cật lực bấu vấy cô, tung chân lên đập bay một số tên nữa gần đó, lợi dụng thân hình to bự có sức đàn hồi của tên vệ sĩ béo nào đấy, cô bật lên, đẩy hẳn ra phía sau, đè bẹp hai tên không xương gầy xù, bản thân mình thì dẫm mạnh lên người tên béo khiến hai tên bị đè phía dưới ngất xỉu tại chỗ...

Những âm thanh rên rỉ thê thảm của bọn chúng không ngừng vang lên trong sân nhà của một căn biệt thự uy nghi hoành tráng...

Giải quyết xong mấy tên oắt con không hiểu chuyện thiên hạ, quay mặt lại, cô hơi sững người vì thấy vẫn còn bỏ sót mất một tên...thì ra nãy hẵng đánh quá liên quên mất tên to mồm nãy đứng ra nói không cho cô đi học.

Cô ngoắc tay ra hiệu cho hán phát đòn trước, còn cau mày tỏ ý không hài lòng vì tên này quá chậm chạp...căng thẳng, hẳn đang rất căng thẳng, tuy ngoài mặt vẫn biểu hiện như một nam nhân thực thụ, không run sợ trước một con hồ cái như cô, nhưng những giọt mồ hôi và khuôn mặt đang nóng dần đến đỏ lừ của hắn thì thực sự là giấu đầu hở đuôi, hẳn chính là quá đối căng thẳng, có lẽ hắn có chết cũng không ngờ được cô bé mười sáu tuổi trước mặt hắn lại có thể nhận biết sự căng thẳng của hắn dễ dàng như thế.

Hắn thấy cô ngoắc tay liền dơ vài giây, cuối cùng mở miệng: "...Tiểu thư...sao cô không ra tay...?"

Lục Chi: "..."

Đầu gối nghe liền không vững tai nhưng lại rất đổi ngứa mắt tên này, chỉ mong sao cái bản mặt của hắn thiếu đi cái mồm. Cô xoay người trong chớp mắt, giậm chân một cái, bảy chiếc xẻng hót rác trên mặt đất bay lên không trung, trong tích tắc, Lục Chi vung chân lên đá, xẻng hót rác lập tức phang thẳng vào giữa mặt hắn ta...quá nhanh, quá bất ngờ...quá nguy hiểm, có lẽ chỉ đủ thời gian để hắn ta chớp mắt một cái... Xẻng hót rác dính chặt trên khuôn mặt ai đó, khiến hắn ta lăn quay, bất tỉnh nhân sự.

Lục Chi phui tay, sắc mặt liền thần nhiên như không có chuyện gì, sách cặp lên, chuẩn bị đi học lần hai... Bỗng nhiên...

"Bố..." Vừa mới quay ra, Lục Chi đột ngột đứng hình... Trước mặt chính là ông bố điển trai điềm tĩnh thường ngày của mình, đằng sau lại thêm hơn năm chục 'em bé' sumo tròn trĩnh, chúng nhìn cô như muốn nuốt chửng vậy.

"Mọi người nhìn rõ cách đánh của nó chưa?" Vương chủ tịch liếc ra sau hỏi đám sumo ục ịch kia...

"Rõ." Tiếng động long trời lún đất vang lên, vọng cả ra phía xa...không hổ là ăn to nói lớn...

Lục Chi: "..."

"Lục Chi, hôm nay con không thoát được đâu, có muốn đấu thử không?" Chủ tịch Vương châm thuốc thần nhiên nói...

"Bố..." Cô tức nghẹn, cô biết, một khi ông ra tay thì cô có ôm bắp đùi quỳ lạy cũng chẳng có tác dụng gì... Thật quá đáng, ông đúng là nham kế thâm hiểm, ban đầu cho hai mươi tên kia rõ ràng là để nhử mồi cô, cho lũ sumo này đứng phía xa nhìn kĩ những đòn đánh của cô cho rõ, sau đó thì ...khó nổi tại sao cô lại ngu thế nhỉ, lẽ ra từ lúc hai chục tên này đứng chặn đường cô phải hiểu ra rồi chứ, bởi vì nếu muốn chặn cô thì cho dù năm mươi tên vệ sĩ cũng chưa đủ làm đối thủ, Vương lão gia đương nhiên biết điều này cơ mà...chỉ tại cô quá ngốc nghếch làm việc theo cảm tính nên chẳng để ý nhiều, chủ tịch lợi dụng sơ hở của cô để thuận lợi đưa cô vào tròng... Bây giờ cô có muốn đối phó với những tên này quả là khó khăn...vì quyền pháp của cô bị người ta nhìn thấu hết rồi còn đâu...

Biết thế nhưng Lục Chi bẩm sinh là đứa trẻ cứng đầu, không thắng cô thì đừng tưởng cô sẽ khuất phục...

Cô ức chế tột độ, sử dụng tốc độ thần thánh lao vào một mình chọi năm chục tên sumo, miệng gào:"Bố tránh ra!"

Cuộc chiến cuối cùng bùng nổ!

Trái ngược với cuộc bùng nổ thế chiến tại nhà của gia đình họ Vương, gia đình họ Dương cực kì cực kì là yên bình phẳng lặng, phong cảnh lại không thể nào tuyệt mỹ hơn, tựa như một bức tranh thiên nhiên kì quan khi xem khó tránh khỏi trầm trồ vậy.

Lâm Huy đang sải chân bước về phía cổng lớn, rồi đột nhiên bước chân dừng lại vì trong không gian tĩnh mịch như vậy mà có tiếng nói cất lên..tiếng nói quen thuộc...

"Hôm nay con không cần đến trường, lát nữa sẽ đi gặp vị hôn thê của con." Chủ tịch Dương nhìn qua trông có vẻ giống người trung niên ngoài năm mươi, nhưng thực chất khuôn mặt ấy tồn tại đến bây mới ngoài tứ tuần nên giọng nói cũng không hề già nua, đậm chất chững chạc.

Lâm Huy dừng bước, tay rút túi quần, lại dừng dừng quay vào nhà.

"Con biết rồi."

Ở khía cạnh nào đó, Lâm Huy đúng là mẫu con trai lí tưởng của mọi gia đình. Dương lão gia cũng có thể coi là có phúc...

"Không! Thả con ra, mấy người ý đồ đồng hiệp yếu, con không phục không phục, thả raaaaaaa!!!!!!!!!!!"

"Rầm!" Cô tức giận dùng tay đập cửa phòng...thế nào mà trên cửa phòng lập tức xuất hiện lỗ hổng không hề nhỏ, nhìn qua kiệt tác của mình, cô biết được bên ngoài không chỉ có chục tên sumo và vệ sĩ đứng canh mà ngay cả cửa phòng cũng bị quần dây xích bạc lắc lư nhằng...

"T..tiểu thư...xích được bao quanh rồi, dù cô có đâm vỡ cánh cửa thì cũng không phá được xích bạc đâu..." Một tên vệ sĩ ngó vào trong nhìn Lục Chi, nói giọng sợ sệt... Lục Chi ngứa mắt, liền thò nắm đấm phang vào đúng con mắt trái của hắn ta...hắn vinh hạnh nhận cú đấm, không gì cũng lăn quay ra đất...về mặt chốt một bên mắt quả thật là khó coi...

"Rầm!" Lục Chi lại phát tiết, dùng chân đá cửa để thể hiện nổi tức giận của mình

Chủ tịch Vương...được lắm, con thể trong vòng hai tiếng sẽ không thêm nói chuyện với ngài, hừ!

Nằm một lúc, Lục Chi lại cảm thấy không cam tâm, cô vực dậy. Không được! Không thể khuất phục chủ tịch Vương một cách dễ dãi như vậy được. Tóm lại là, cuộc gặp lần này, cô sẽ không phải là nữ chính!

Cô nhắc máy gọi cho Ngọc Ân...

Đến chín giờ, cuối cùng thì những sợi dây xích chẳng chịt cũng được tháo ra, ngay sau khi xích được gỡ xuống, cánh cửa như không còn sức chịu đựng liền áp xuống nền đất, trước ánh mắt đau lòng của mọi người mà sụp đổ...vinh quang...

Thật tội nghiệp! Mô Phật!

Lục Chi bị bắt trang điểm, làm tóc, mặc váy, giống như một người con gái thực thụ. Khó chịu để người khác sờ lần mặt mình lâu như vậy, cuối cùng thiên nga cũng hóa tiểu long nữ, nhưng nếu nói thành tiên giới đệ nhất mỹ nữ thì lại càng đúng hơn. Sắc đẹp quốc sắc thiên hương khuynh quốc khuynh thành này đúng là vạn năm có một. Đám con trai nhìn vào chỉ còn cách rót nước rửa đầu lòng thầm chê mình không xứng với một tiểu mỹ nhân sắc đẹp hơn người này mà thôi.

Váy liền sắc xanh màu trời, Lục Chi khoác lên người có thể ví như một tiên nữ của mùa thu mang cho người khác một cảm giác bình yên đến vô tận. Tóc đen óng mượt xõa ngang vai, một nửa hất ra trước, nửa chải thẳng giữ nguyên đằng sau, tà váy dù ngắn nhưng vô cùng thướt tha, đường cong bé nhỏ non nớt của tuổi mười sáu ẩn hiện, cặp đùi trắng dài, vừa nhìn đã có cảm tình ++ Cánh tay pha chút ren thể hiện sự tinh tế, kiểu tay lỡ càng làm cho vẻ đẹp của người con gái này thêm trang trọng, thanh khiết, kiều diễm, có phần trưởng thành, mê hoặc.....

Không một ai không ngạc nhiên vì vẻ đẹp này, không một ai không rung động trước vẻ đẹp ấy...

Dù biết con gái lúc không trang điểm cũng là một tiểu mỹ nhân khiến lòng người say đắm...nhưng không ngờ lúc trang điểm vào còn đẹp hơn cả trong tưởng tượng của ông. Vương Chí Hùng đắc ý hãnh diện nhìn con gái yêu quý.

Chiếc mercedes s600 Pullman Guar với giá cực khủng phóng hiên ngang trên con đường cái rộng lớn khiến bao nhiêu ánh mắt ngưỡng mộ xe lẫn tò mò...lẽ nào Chủ tịch nước xuất hành?

Nó nhanh chóng dừng tại một nhà hàng năm sao sang trọng lấp lánh và tinh tế. Trong xe, một người con gái tuyệt sắc Tây Thi bước xuống, ánh mắt mọi người muốn rời nhưng cũng không kiềm được, vẫn dán mắt vào, thưởng thức cái đẹp trước mắt...vậy mà vừa bước xuống xe, Lục Chi liền...hùng hổ vút quóc xông vào...

Mọi người: "..."

Lục Chi nhanh chóng lên tầng sáu, khu vực VIP dành cho người làm tiền, thích những thứ xa xỉ.

Lục Chi vừa bước vào tầng sáu lộng lẫy được một tẹo, đang tìm phòng cần vào thì đột nhiên cô nhìn thấy trong tấm kính gần đó, phản chiếu lại hình ảnh của tên áo đen nào đó, hắt ta hết sức lén lút, hình như...mục tiêu chính là cô...

Vương lão gia! Ngài mấy tuổi rồi còn dùng trò này? Chẳng lẽ giao ước lần này quan trọng đến nỗi cần cử người theo dõi thì ngài mới vừa lòng ư?

Cô vẫn bình thản đi tiếp, miệng hơi hé cười, sau đó liền bước vào căn phòng được chỉ định, mau chóng đóng cửa lại như không có gì xảy ra.

"Chủ tịch! Tiểu thư vào rồi ạ." Tên áo đen chính là vệ sĩ riêng của Vương chủ tịch, gọi điện đến thông báo tình hình cho Vương Chí Hùng biết.

"Đợi lúc nào thằng tiểu tử nhà bên kia đến rồi thì về, chỉ cần chắc là chúng nó đã chạm mặt nhau là được, còn nói chuyện hay trốn đi là chuyện của chúng nó." Giọng nói bên kia có phần uể oải.

"Vâng, thưa chủ tịch!" Ông ta có một chút lơ đãng vì cô phục vụ xinh đẹp nào đó đi qua, nhìn ông bằng ánh quý dị..

"Mẹ! Thay quần áo nhanh lên!" Lục Chi vừa vào đã thúc giục Ngọc Ân trong đó, làm cô nàng đang uống chè phệt hết ra từ lỗ mũi...

Hai người cứ thế hoán đổi thân phận cho nhau.

Hai cô gái vừa thay quần áo xong chưa đầy hai phút thì một chàng trai bước vào, diện mạo bình thường, cái gì cũng bình thường, thoạt nhìn thì cho dù mặc quần áo đẹp đến mấy, sang trọng đến mấy cũng không tồn lên được cái gì.

Cậu thanh niên bước vào giống như cách mà Lục Chi đã bước vào, và cũng ngay lúc đó, nhiệm vụ của ai kia hoàn thành...

"Báo cáo chủ tịch, tiểu tử..à quên, Dương thiếu gia đến rồi ạ." Ông vệ sĩ trình bày xong, mau chóng được ban lệnh về nhà nghỉ ngơi, tháng này tăng tiền lương cho. Ông ta thế là hí hửng cúp máy.

"Ồ...cho hỏi...ai là Lục Chi..?" Cậu thanh niên bước vào, thấy hai cô gái nhan sắc khác nhau một trời một vực thì gãi đầu ngây ngô hỏi.

"A...a..nó...à, cậu ấy là Lục Chi..tôi..là Ngọc Ân..b..bạn Lục Chi...." Lục Chi chột dạ chỉ lung tung, may sao vẫn chỉ đúng người cần chỉ. Ngọc Ân giật mình cười trừ...

"Haha, đúng đúng, tôi là N...Lục Chi, haha Lục Chi là tôi, là tôi...haha.." Ngọc Ân nhe răng gượng cười...

Lục Chi: "..."

"Tôi là vị hôn phu của cô đấy!" Thanh niên vỗ ngực nét mặt tự hào nói.

Ngọc Ân : "Haha..."

Thanh niên: "Haha"

Lục Chi: "..."

Trong lúc 'bệnh tâm thần' của Ngọc Ân đột nhiên phát tác, lại xui xẻo sao gặp đúng tri kỉ là anh chàng thanh niên đây, thế là bệnh tâm thần dần dần được hình thành trong căn phòng, Lục Chi chuẩn ra ngoài sớm để tránh bị lây bệnh, cô còn phải về trường gặp Lâm Huy nữa...

Lục Chi ra đến thang máy, ấn nút chờ. Ngó nghiêng xem tên vệ sĩ ban nãy còn ở đây không.

"Ting!" Thang máy mở ra, cô không để ý đâm sầm vào người nào đó rồi thế nào mà lại cảm nhận được mùi hương...thật thơm...phát phơ có mùi của húng quế, lại có hương cay thoảng của gỗ thơm...Lục Chi cứ không dời được...sau đó liền dán chặt vào người ta!

Người ta: "..."

Anh lạnh nhạt đẩy cô ra. Lúc này, Lục Chi bỗng nhìn vào tên đó....

Gương mặt tuấn tú, đôi mắt nâu sẫm, sống mũi thẳng tưng, khuôn miệng hồng hào quyến rũ... Chà! Anh chàng này chính là chàng trai đẹp hơn mỹ nhân trong truyền thuyết đây mà... Sau đó cô bất ngờ trợn mắt há mồm nhìn anh, người này không phải là...

"Sao cậu không đi học?...Đi đâu vậy?" Chà, tâm linh tương thông nha, ông trời ơi, đây lẽ nào là duyên phận trong truyền thuyết?

Anh vẫn bình thản bước qua cô, lời lẽ không to, đủ nghe:" Kiểm tra!"

Không thèm liếc cô cơ à? Chẳng lẽ anh tốt với con gái một chút thì trái đất nổ tung à???

Mặc kệ, cô mặt dày chạy theo:" Đi với!"

Anh không để ý đến cô, tiếp tục đi.

Lục Chi đi theo anh, hai người dừng lại trước một căn phòng vip sang trọng, nhìn cánh cửa được mạ vàng đầy xa xỉ đó, cô cứ cảm thấy quen quen... Đang lục lọi kí ức bỗng cô thấy anh úp hai bàn tay kim cương của mình vào cánh cửa, ngó vào bên trong qua một phần kính trên nó

"Cậu...làm gì đấy...?" Cô nhất thời kinh ngạc...cứ như cùng anh đi bắt gian....

"Kiểm tra." Anh liếc ánh mắt 'dừng làm phiền tôi' qua cho cô, nhưng cô không để ý.

"Sao cậu không vào thẳng? Kiểm tra gì thế?"

Lâm Huy bắt lực chép miệng giải thích:"Hôm nay tôi có hẹn với một cô gái, chính là vị hôn thê của tôi, vì không muốn gặp cho nên thoái thác cho người khác, giờ tôi kiểm tra" Anh nhìn bộ mặt ngây ngô trắng bệch bị phản son che mờ của cô thì nhếch miệng, nói đến thế mà cô nàng này vẫn không hiểu thì anh muốn độn thổ ngay tức thời đấy.

Lâm Huy là ai nào? Đương nhiên là Lâm Huy rồi! Lâm Huy thường ngày rất thông minh, cho nên câu nói nào cũng đầy ẩn ý, nhưng câu nói vừa rồi chắc chắn người khác nghe vào sẽ thấy vô cùng bất logic, lại còn cảm thấy anh rất rành rồi nữa, nhưng mà thật ra đều là chủ ý của anh cả. Bởi vì Lục Chi là nữ nhân ngọc ngà, cho nên anh cũng không thêm nói những lời sâu xa mất công cô không hiểu dịch cả tháng cũng không nghĩ được anh nói cái gì, cho nên anh cứ nói thẳng, nói thẳng là dễ hiểu nhất.

Mục đích Lâm Huy tới đây hôm nay chính là để gián tiếp nói cho Lục Chi biết mình chính là vị hôn phu của cô ấy, để vị nữ đầu gấu này có thể dễ dàng khi về nhà ăn nói với cha. Nếu không, dựa vào những cuộc nói chuyện gần đây giữa anh với cô đủ để hiểu cô là người qua loa đại khái, sẽ không hề lưu tâm tới vấn đề nứt thủng này, cho nên đành cất công tới một chuyến, cũng biết cô sẽ không đích thân ra mặt mà nhờ người khác, cho nên anh cũng nhờ người khác tới thay mình, nếu không thì uy danh mười mấy năm nay của anh sẽ bị vùi bởi vì cái tiếng 'bị vị hôn thê lừa, không phân biệt được đâu là hôn thê thật, đâu à hôn thê giả' sao? Chính vì vậy, mọi thứ đã được Lâm Huy sắp đặt sẵn. Anh luôn làm chủ trong mọi tình huống.

Lục Chi thất kinh nảy giờ, chuyện gì thế này?

Lẽ nào...?

Lâm Huy chính là...Ặc, vị hôn phu của cô?

Thấy anh đi, cô liền co cẳng chạy theo, quyết định để cho một mình mình biết bí mật này, chỉ một mình cô biết là đủ rồi, cô nghĩ Lâm Huy không cần biết đâu, đến thời cơ cô sẽ nói ra. Nhưng cô nàng này thực sự là không biết, con người đẹp trai kia hoàn toàn đã biết trước cả cô rồi..

Cô đi bên cạnh anh:" T..tại sao cậu lại không thích gặp người ta..?"

Anh lảng đi! Không trả lời. Lẽ nào phải nói với cô rằng: tôi biết thế nào cô vợ tương lai ngọc ngà của mình cũng không chịu đi nên nếu tôi vào đó thì chẳng lẽ phải gặp một cô vợ tương lai giả mạo sao? à...

Thấy anh không trả lời cô vội chuyển sang câu khác thực tế hơn:"Thế cậu thấy vợ tương lai của mình thế nào? Có nhìn kĩ chưa?"

Anh nhin cười:" Thế cậu thấy sao?"

Cô cười phóng khoáng tiếp lại:" Tôi hà? Vợ cậu hiền thực đoan trang, nét na tài giỏi, cảm kì thi họa cái gì cũng biết, con trai quý dưới chân cô ấy cần cầu xức lên cũng phải mỗi, cậu đúng là có phước, tôi được nghe nhiều về Vương tiểu thư lắm đó....thế cậu thấy sao? Thấy cô ấy thế nào, hợp gu cậu không?" Phải, phải, thấy tôi thế nào? Lục Chi hí hửng đồng tai nghe.

"Nếu đúng như lời cậu nói thì cô ta đúng là mẫu người tôi đang tìm kiếm, lấy về làm vợ chắc chắn sẽ sống rất hòa thuận, nhìn qua cũng rất xinh xắn..." Anh liếc nhìn cô...

Lòng cô trùng xuống!

Anh nhếch môi, lại vu vơ nhìn đôi mắt đẹp đề tinh khiết như giọt nước dịu dàng kia, lặng lẽ nói..."...Nhưng hình như không xinh bằng cậu."

Cô bất chợt ngẩng đầu, lòng bùng sáng!

Hón hờ khoác tay anh, mùi hương ấy lại luồn vào, đánh thức khứu giác của cô, tí tởn nói:" Lâm Huy, tôi thích cậu."

Anh khó chịu nhưng cũng không gạt tay cô ra nhìn cô như nhìn người ngoài hành tinh, dờ khóc dờ cười:"Tránh ra, tôi không thích cậu!"

Cô gạt đầu lia lịa:"Tôi biết!"

"..."==

"Ting!" Không biết hai người họ đã đứng trước thang máy từ lúc nào. Thang máy mở ra, một người đàn ông quen thuộc ngẩng đầu lên, hốt hoảng khi nhìn thấy cô...

"T..tiểu..."

Cô nhận ra ngay tên này, là tên theo dõi cô chứ còn ai...

Cô theo đà đẩy anh vào thang máy khác:" Cậu đi thang máy khác đi nhé..nghe lời đi..." Đẩy xong, cô bước vào thang máy có ông già kia.

"Hừ!" Anh khó chịu hừ mũi một tiếng, hít thở đều để không nhà khói...

Sau đó, bỗng bật cười... Tại sao lại tức giận? Hình như từ bé tới lớn chưa chuyện gì làm anh tức giận cả...chỉ vì, cô gái này sao?

Hừm, thú vị!

"Bác không được nói chuyện này với bố tôi." Cô đem lời đe dọa ông ta.

Ông ta cúi đầu, không dám chắc...

Thang máy xuống đến tầng ba, cô sốt ruột:"Này, bác trả lời đi."

Ông ta lấp bắp:"..Hay..tiểu thư đánh tôi ngất đi, lúc tỉnh dậy chắc sẽ không nhớ gì đâu..."

Cô xoa cằm..ý này cũng được nhỉ...sau đó...

"Đi thôi!" Xuống thang máy, cô thấy anh đợi ở quầy lễ tân liền khoác tay anh rất tự nhiên, lại tham lam ngửi mùi hương mê hoặc trên người anh...

"Ông bác kia đâu?" Anh bỗng hỏi

"Xuống...tầng hầm, người quen gọi...mà kệ đi, tôi tiễn ông ta xuống đây rồi..." Cô lấp bắp.

Nghe xem, câu nói dối của cô chẳng sáng tạo tẹo nào, anh nghe xong liền nhận ra hết đầu đuôi, chỉ là không chấp nhận cô lại nói dối như vậy, sau này có phải lấy nhau thật thì anh cũng chẳng tài nào bình tĩnh nổi...

Gạt tay cô ra, anh chạy xuống tầng hầm. Cô hốt hoảng chạy theo...

Biết ngay mà!

Xuống đến nơi, thân xác ông ta đập ngay vào mắt anh. Vác ông ta lên, ánh mắt tối tăm phát ra những từ lạnh khốc, lại đậm chất châm biếm:

"Cho cậu một câu, nói dối cũng là bệnh, nói dối càng nhiều càng nhanh chết, sức lan tỏa của nó còn phi thường hơn cả HIV, phòng tránh tốt một chút."

"Không...không phải, cậu hiểu lầm, tôi không có ý đánh..."

"Cậu không cần nói gì cả, không có ý đánh tức là vẫn đánh...đầu gối, tội của cậu không nhỏ đâu..."Anh lắc đầu, về mặt vô tình rời đi.

người làm cha như ông không đây... Ông đâu có muốn nhốt cô lại, nhưng ít ra cô cũng phải nghĩ xem thân phận của mình là gì chứ, sao lại có thể suốt ngày ra đường rước bao nhiêu rắc rối vào thân như vậy...thực sự là ông bắt đắ dĩ mới đi nhốt cô lại mà thôi...

Vương lão gia khoát tay ra hiệu cho đàn sumo tản ra, tự bản thân cũng dịch ra một chút cho con gái đi.

Lục Chi không do dự chạy tốt ra ngoài đường, cuối cùng cũng tự do.

Nhìn đứa con gái đang chạy ngày một xa dần, Vương Chí Hùng mỉm cười hạnh phúc... Hình như lúc đi qua cô có nói vài lời với ông thì phải...

"Bố, về nhà con sẽ làm 'tân tần gả viên' mà bố thích nhất."

Ông tự nhủ, đã bao lâu chưa được ném món đó? Chắc từ khi Thúy Lan đòi ly thân với ông, về nhà mẹ đẻ...cũng ba năm rồi nhỉ.

Nhưng nếu không có gì quan trọng và vui sướng tốt độ thì làm sao cô lại làm món đó?

Ông nhìn ra phía cô chạy, ánh mắt bỗng đầy ý vị, khó đoán...

Lục Chi dếp tông lao ra ngoài cửa, chạy thẳng về hướng nhà Lâm Huy, may sao nhà anh chỉ cách nhà cô có hơn chín trăm mét nên cũng không tốn sức chạy nhiều, giờ cô đã ở trước cổng nhà anh rồi.

Vội vấ bấm chuông inh ỏi, miệng cô không ngừng kêu lớn:"Lâm Huy, mở cổng, Lâm Huy..."

Cứ như vậy cho đến tận mười lăm phút sau...

Hoàn toàn không có động tĩnh gì từ phía bên trong truyền ra...

Im lặng!

Bỗng nhiên một suy nghĩ không nên xuất hiện giờ lại xuất hiện trong đầu cô...

Hay là trèo cổng?

Có bất lịch sự quá không? Dù gì cũng là nhà của anh...

Không bất lịch sự gì cả, nhà của anh mai sau cũng là nhà cô, trèo vào có vấn đề gì đâu.

Nhưng mà lỡ bị bắt quả tang giữa chừng...xấu hổ lắm...

Hừ! Trèo nhẹ nhàng, tiếp đất nhẹ nhàng như trước đây từng leo vào tường nhà người ta đập chó thì ai mà biết được.

Ồ hay! Đi đập chó với vào xin lỗi anh là hai chuyện hoàn toàn khác nhau mà...

Thế ai ban nãy chạy thực mạng, trong đầu tỏ ra kiên quyết không gặp không về ý nhỉ?

Ừm...thì...

Tranh đấu kịch liệt một hồi, Lục Chi đã quyết định sử dụng 'khinh công' leo vào phía trong..

Cô thuận lợi đột nhập vào trong khuôn viên của căn biệt thự . Lúc này, tiếng chuông ở trung tâm thành phố vang lên...

Đã sáu giờ tối rồi!

Đi qua đài phun nước đã tắt ngóm, Lục Chi thấy cách đó ba mươi mét nhìn thẳng là một căn biệt thự hình khối trắng muốt to lớn, trông nó vừa hiện đại lại đậm chất phương Đông. Cây cối xung quanh như được xếp hàng ngay ngắn, nhìn xa hơn nữa, những tán lá phong đỏ rực lọt vào mắt cô, khung cảnh khiến người ta phải đứng lại mà thưởng thức.

Thật tuyệt đẹp! Nhưng căn biệt thự này lại giống như giành cho một vị công chúa tuyệt mỹ hơn là một bạch mã hoàng tử như Lâm Huy.

Trong lúc mông lung suy nghĩ, Lục Chi không biết mình đã bước vào phía trong căn nhà bằng cách nào...cửa không hề khóa, nhưng bên trong lại rất tối.

"Cạch." Đùng lúc đó, âm thanh khiến người khác không khỏi giật mình vang lên, Lục Chi quay người lại...đột nhiên cô chẳng nhìn thấy gì nữa cả, mọi thứ đều tối tăm...thì ra cánh cửa dẫn luồng ánh sáng duy nhất từ ngoài vào đã đóng lại, khiến cho căn nhà đang tối bỗng trở nên tối om, thậm chí khiến cho con người ta hiểu lầm rằng mình bị mù đôi mắt.

Cô vội vàng lần mò tìm vị trí cánh cửa để thoát được ra ngoài, tối như thế này...làm sao mà tìm...

"Ừc!" Lục Chi nuốt nước bọt, tim không ngừng run lên

Một mảnh kí ức chết tiệt lại lòn vòn trong tâm trí cô...cô muốn thoát, thoát ra khỏi bóng tối đầy nỗi khiếp sợ này...

Lục Chi nắm chặt bàn tay, lắc đầu thật mạnh xua tan đi ý nghĩ đó.

Thả lỏng người được đôi chút, cô lại tiếp tục khua tay xác định mọi thứ như một người mù thật sự...

Cô đang đi đến chỗ nào?

Bỗng nhiên, Lục Chi khua phải một vật gì đó sắc nhọn...

Xoẹt! Thứ đó hình như cửa vào tay cô, theo phản xạ cô rút tay lại, chẳng may lại làm nó rơi đúng vào chân, mu bàn chân đột ngột trở nên tê dại, Lục Chi cảm thấy nỗi đôi chút liên mạch chân hắt văng thứ sắc nhọn đó đi...

Căn nhà vẫn tối tăm!

Không gian vẫn yên tĩnh!

Cảm giác mu bàn chân như muốn rách ra, à không chính xác là nó rách rồi...

Bàn tay lại bất giác nắm chặt lại, cảm giác thật tê, rát, có thứ dịch thể lỏng âm âm chảy xuống sàn nhà, vang lên âm thanh tí tách nho nhỏ, khê khằng...

Lục Chi bỏ mặc mọi thứ, lùi lại phía sau, cô lại tiếp tục lần mò đường đi tới cửa của ngôi nhà. đúng lúc đó, cô đụng phải một cách cửa.

Vui mừng hiện lên rõ trên mặt, Lục Chi nhanh chóng vịn nắm đấm cửa...

Nhưng...vẫn tối!

Thì ra không phải cửa nhà, nhọ thật! Không biết thế nào mà tự dưng đôi chân cô không tự chủ được bước vào... Cùng lúc đó, bàn chân đau đớn đến tột độ...cô nhăn mặt lại, cảm giác như không thể chịu đựng thêm được nữa, ngồi xồm xuống, thở dốc, trên mi lặng lẽ tràn ra những giọt nước long lanh...

Cổng mở, Lâm Huy lái moto vào trong gara. Lặng lẽ như mọi hôm, bước nhẹ lên thềm nhà, chuẩn bị nhấn điều khiển mở cửa. Bỗng dưng ánh mắt 'không bỏ sót thứ gì' kia liếc tới phần chốt tự động phía trên cánh cửa...

Đã bật chốt tự động!

Lâm Huy chắc chắn điều đó, vì thường ngày, mỗi lúc bà giúp việc duy nhất trong nhà anh đi đâu xa thì toàn quên không tắt chốt tự động, may mà khu này có bảo vệ, trộm không thể vào được.

Anh mở cửa bước vào, nhanh chóng tắt chốt tự động phía sau cánh cửa, ngay lúc đó, cánh cửa đang có ý định đóng lại bỗng dưng chuyển thành mở toang hoang, ánh sáng từ ngoài lại phản chiếu vào ngôi nhà. Anh cầm điều khiển đa năng trên tay, bấm nút một cái, căn nhà lập tức sáng trưng lung linh dưới ánh điện.

Xẹt!

Lâm Huy đi vào nhà bếp bỗng nhiên nhìn thấy vệt máu đỏ tươi vương vãi trên sàn, gần đó có một con dao sắc nhọn dây ít màu đỏ tươi, lại còn cả những dấu chân nhuộm máu tạo thành một lối đi dẫn tới...nhà vệ sinh.

Không nghĩ nhiều, anh lập tức chạy đến đó, bật điện phòng vệ sinh lên...

Trong đó, một cô gái tóc tai bù xù gục đầu vào hai cánh tay đang khoanh trước đầu gối, vai không ngừng run rẩy...máu tươi trên bàn tay và đôi chân đang tuôn ra xối xả không khác gì...tiết gà...

Lâm Huy thực sự không tin nổi vào mắt mình.

Lục Chi thấy đèn sáng, vội ngẩng mặt lên, khuôn mặt ướt sũng tèm nhem nước đỏ hồng ngược lên, sững sờ khi thấy anh ngoài cửa nhìn chăm chăm vào bàn chân của mình, cô cũng theo ánh mắt của anh mà dần dần chú ý tới đôi chân này giờ phải tự mình chịu đau đớn trong khi thân chủ của nó là cô thì hoàn toàn không có cảm giác gì... Mắt Lục Chi căng ra, khuôn mặt bỗng trở nên trắng bệch. Cô vội vàng đứng dậy, lao tới bồn rửa mặt, định gạt nước lên, lau sạch vết máu trên tay đi. Bỗng dưng bàn tay cô bị anh nắm lấy trước khi nó kịp dính ít nước. Anh lấy từ đâu một cái khăn sạch, bọc cánh tay nhuộm máu đỏ của cô lại."Đừng động vào nước. Nắm chắc vào, cái này để cầm máu."

Khuôn mặt đầm lệ mở to mắt nhìn anh.

Vừa mới nắm bàn tay lại theo lời của anh, bỗng nhiên cô lại bất ngờ vì ai kia đột nhiên xốc bổng cô lên, giọng nói của anh ngay trên đỉnh đầu, nhẹ như gió thổi vào tai:"Bị thương ở chân không nên đi lại nhiều." Trái tim Lục Chi vì câu nói này mà nóng lên, cái ký ức chết tiệt kia cuối cùng cũng bị hình ảnh dịu dàng của anh lấn át. Cô nhẹ gạt đầu, ghé sát vào ngực anh, lắng nghe nơi con tim phát ra những nhịp đập mãnh liệt. Nín khóc, cô tuyệt đối không để lộ ra nước mắt của mình trước mặt người ngoài, tuyệt đối...kể cả là anh...

Anh đặt cô trên ghế sofa, lấy miếng khăn sạch cầm máu ở bàn chân trái cho cô, sau đó lên tầng, lấy xuống bao nhiêu là dụng cụ y tế...

"Bị thương mà cũng không biết?" Lâm Huy hỏi, giọng nói không hề mang ý đùa.

"Cũng không hẳn,...chỉ là,...A, thế có cần tới bệnh viện không?" Cô không muốn nhắc lại quá khứ đó lần nữa, bỗng lái chủ đề sang hướng khác.

Anh cũng không hỏi nữa chỉ nhẹ nói: "Đi bệnh viện sợ đến nơi cậu sẽ mất máu quá nhiều..." Sau đó bỗng ánh mắt anh trở nên vô cùng nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt cô, giọng nói có ý trung cầu, cũng có phần dịu dàng:

"Đầu gối, cậu có tin tôi không?"

Cô sững người, anh có cần phải hỏi thế không? Tin, đương nhiên là tin rồi! Cô gật đầu lia lịa.

"Tốt! Vậy tôi sẽ trực tiếp xử lý vết thương của cậu, cậu yên tâm, trong nhà tôi thiết bị, dụng cụ y tế tất cả đều đầy đủ không thiếu thứ gì, và lại đây cũng không phải là lần đầu tôi xử lý những vết thương có trường hợp tương tự của cậu."

Cái gì cái gì? Lâm Huy...? Trời đất ơi, cô đúng là không hiểu gì về con người anh cả, lần này thực sự là cho cô mở mang tầm mắt rồi đó!!!

Nhận được sự đồng ý và cổ vũ nhiệt tình của cô, 'bác sĩ' Lâm Huy bắt đầu bước vào công việc thủ thuật.

Lót xuống dưới chân cô một tấm vải khử trùng, bắt đầu rửa vết thương, tiếp theo anh tiêm mũi thử phản ứng, sau đó thấy cô không có biểu hiện ngứa ngáy liền tiêm cho cô thêm hai mũi, một mũi gây tê, một mũi chống nhiễm trùng.

Ngắm nghía thật kĩ khuôn mặt người con trai đang cẩn thận chăm sóc cho mình ấy, bỗng nhiên cô muốn nói lời xin lỗi từ tận đáy lòng..."Lâm Huy..." Cô thề, đây là chất giọng nhỏ nhẹ nhất, dịu dàng nhất từ trước đến giờ của cô, đến bản thân nghe còn bị mê hoặc đến nỗi không biết nói gì tiếp theo...

Anh liếc cô một cái, thấy cô không nói gì thì bắt đầu lấy chỉ ra, trực tiếp khâu cho cô...

Ba mươi phút sau, mọi thứ cũng gần xong, Lâm Huy đang chăm chú cuốn gạc y tế bên ngoài vết thương vừa được anh khâu cho...tám mũi! Hẳn tám mũi...

Lục Chi lấy dừng khí, lại cất tiếng gọi anh.

"Lâm Huy..."

Mẹ nó chứ! Lại cái giọng chết người này,...đừng có khiêu khích anh!!!!!!!!!!

"Có gì cậu nói thẳng ra, đừng úp mở mãi thế." Ánh mắt anh vẫn dừng lại trên bàn chân cô, tí mi bặm bó.

Lục Chi hít một hơi thật sâu..." Lâm Huy, chuyện ở nhà hàng Kim Hoàng hôm đó tôi thực sự xin lỗi, tôi biết mình không nên nói dối như vậy, nói dối là xấu xa, vì vậy bây giờ tôi nói thật với cậu, thật sự là ông bác đó có kêu tôi đánh ông ta, còn lí do gì thì mong cậu đừng hỏi,...nhưng mà Lâm Huy, tôi xin thề đó là sự thật,...trước mặt cậu, tôi thề với trời đất, từ nay sẽ không bao giờ nói dối nữa nếu tôi vi phạm lời thề sẽ bị x...ụm..."

Anh thất chặt gạc lại, không cho cô mở thêm câu nói ngu xuẩn thừa thãi nào nữa. Lục Chi lần đầu biết đau đớn về thể xác là gì, bịu môi một tiếng:"...Đau..."

Lâm Huy dùng một miếng vải chun bọc lại phần gạc y tế được cuốn cẩn thận ấy sau đó ghim vào cát giọng nhàn nhạt, có phần mềm lòng:"Chuyện đó cậu không nói tôi cũng chẳng để tâm đến...nói cho cùng, nó có liên quan tới tôi đâu." Anh lạnh lùng liếc cô một cái."Đưa tay đây." Sau câu mệnh lệnh, Lục Chi nhanh chóng làm theo, Lâm Huy lại lau chùi vết thương sạch sẽ rồi băng bó lại.

"Cậu thật giỏi, Lâm Huy, hay là cậu thi vào ngành y đi, cậu mà làm bác sĩ thì tương lai sáng lạn lắm khi..."Cô bỗng nhiên bình luận vu vơ, dường như vết thương không phải vấn đề của cô.

"Cậu muốn tôi làm bác sĩ?" Lâm Huy vừa nói xong đã hối hận, tại sao anh lại không suy nghĩ gì trước khi nói như vậy chứ, nếu có cơ hội nhất định anh sẽ rút nó lại tức thời. Nhưng không sao, cô gái ngồi phía đối diện hoàn toàn không để ý đến ý nghĩa sâu xa ẩn trong lời nói bóng gió của anh. Cô gật đầu chắc nịch:"Đúng vậy, tôi còn mong cậu là vị bác sĩ hàng đầu đất nước nữa, được như vậy thì tôi có thể tự hào khoe với người khác rằng chồng tôi là một bác sĩ có tài năng thiên bẩm, năm mươi sáu tuổi còn tự mình khâu vết thương cho tôi..."

Anh híp mắt, ý cười bỗng lóe lên, máp má môi:"Chồng?"

"A..."Biết mình lỡ miệng, cô ngần vắn lần đầu sẽ cúi đầu xuống như thế này, giờ Lục Chi trông khác xa Lục Chi của thường ngày một trời một vực. Lục Chi lúc này không phải là một Lục Chi không sợ trời, không sợ đất, mà giống như một cô vợ làm sai bị chồng khiển trách, đúng, như vậy thật là giống với đầu gối bây giờ.

"Ừc ừc ừc" Lục Chi đột nhiên nhận ra mình đã không ăn gì từ sáng đến giờ rồi, dạ dày trống rỗng đang liên tục hối thúc đánh trống. Bỗng dưng...

"Kêu đúng lúc lắm..."

Ặc! Người ta thì đang xấu hổ muốn chết...

"..đúng lúc tôi cũng chưa ăn tối, xét thấy là do cậu vào nhà tôi nên mới bị thương thành thế này, hôm nay tôi phá lệ nấu một bữa cho cậu nếm thử..."Anh quệt nhẹ mũi, nói không hề cười.

"Cậu biết nấu ăn sao?" Câu nói đầy ấp sự ngạc nhiên này sẽ được lặp lại bằng chất giọng cực kì khác...

"Một chút..."Anh nói, rồi lại cảnh cáo:" Tôi nói này, nếu không ăn được thì cố nhắm mắt nhắm mũi vào mà nhét xuống dạ dày, nếu không tôi cho cậu ngồi vết sạch chảo đây."

Lâm Huy nói xong liền đi tọt vào nhà bếp, để mặc cô ở đó ngơ ngác nhìn...

Đợi được mười lăm phút thì cái bụng lại một lần nữa kêu lên. Lục Chi bây giờ không thể cưỡng lại cái bụng luôn đình công không đúng lúc của mình, liền lê chân vào phòng bếp đứng ở cửa ngó vào say đắm nhìn anh tất bật nấu ăn...

"Để tôi đoán nhé...cậu làm thịt bò kho...nấu hương xào,...nem cuốn(gỏi). khít...canh măng...khít khít...súp lơ xào..." Đứng ai bất ngờ, Lục Chi thực sự có khả năng ấy mà, căn bản cô sở hữu một chiếc mũi rất nhạy cảm, có thể nhận biết nồng độ, hương vị và mùi vị của nguyên liệu làm ra món ăn, kết hợp với đưa mắt nhìn, cô hoàn toàn có thể đưa ra một đáp án vô cùng chính xác về những món mà anh định làm.

Lâm Huy sững sờ quay ra nhìn cô, giây sau mỉm cười nhàn nhạt quay đi:"Bị cậu đoán trúng rồi."

Lục Chi tập tễnh đi một cách khó khăn tới gần chỗ anh, ngó thử vào..."Cậu hình như rất ít khi nấu ăn?"

"...Ừ..." Ngay cả chuyện này cũng nhìn ra, người được mở mang tầm mắt lẽ ra nên là anh.

"Thịt bò kho cậu phải cho nước ngập thịt, như vậy vừa dễ đảo lại vừa khiến cho gia vị được tận dụng hết, sẽ hòa hợp hơn." Cô thò cổ vào nói. Anh dờ dạc cười nhưng vẫn làm theo, không ngờ cô gái này còn biết cả điều này nữa cơ...

"Ừc.."Không ổn, tình hình này là rất không ổn, cô nên làm gì đó thôi

"Tôi, hay là giúp cậu một tay cho nhanh nhé." Cô rướn cả người lên phía trước hỏi anh.

Anh nhìn cô cân nhắc một chút, sau lại nghĩ đến câu phán đoán kinh điển ban nãy của cô, anh miễn cưỡng đồng ý, vậy là mỗi người làm một món, Lục Chi rất nhàn, lợi dụng cái chân bị đau liền sai anh đi lấy đủ thứ cho mình, còn bản thân chỉ việc đứng đó nếm nếm, thêm gia vị và cho ra sản phẩm mà thôi.

Cuối cùng, mười lăm phút sau, các món ăn được bày trí đẹp mắt được dọn ra bàn, nhà bếp ngập tràn mùi thức ăn thơm nồng. Hai người cùng ngồi vào bàn ăn...

"Không tồi..."Không phải là không tồi, mà là ngon quá sức tưởng tượng, còn ngon hơn cả những nhà hàng xa xỉ mà trước đây anh từng ghé vào lúc còn ở trên thủ đô. Thực sự không có chỗ nào để chê cả, màu sắc thức ăn được bày trí hết sức đẹp mắt nhưng lại rất dễ ăn, muốn tìm một lỗi nhỏ cũng khó.

Ai nói cô không biết làm gì nào? Ai nói cô sinh ra chỉ biết phá hại nào? Người ta sinh ra chính là để làm thiên tài bếp núc đó, năm sáu tuổi còn dành được ngôi vị quán quân

cuộc thi đầu bếp nhí với món bánh su kem dành tặng mẹ đó...

Lục Chi gấp miếng thịt bò kho lia lịa vào bát cho anh, nhe răng trắng ra cười toe toét:"Ăn nhiều vào, cứ tự nhiên nhé, đừng ngại.."

Lâm Huy:"..."

Hai người vừa ăn vừa nói móc nhau, bỗng nhiên cô đề cập tới chuyện đi học lại, nói đến đây anh bỗng bật cười châm chọc:"Cả thế giới khó khăn lắm mới có một tuần yên bình, cậu mà lại đến giữa lúc vui như thế này...chỉ sợ có ai đó sốc quá mà tự kết liễu thôi..."

Toan tính nham hiểm, âm mưu xảo quyệt, kẻ khích tướng trong ba mươi sáu kế nhân hòa của Binh Pháp Tôn Tử được anh lôi ra sử dụng một cách kín đáo. Không bất ngờ, Lục Chi liền trúng kế, phát tiết điên loạn.

Cái gì? Bọn chúng làm như thế nghĩa là đang coi thường sự có mặt của cô?

Được lắm, để xem ngày mai mấy người còn cười nổi không

Lâm Huy cong khóe môi, từ tốn gấp thức ăn vào trong bát cho cô:" Hạ hỏa hạ hỏa, bị thọt tốt nhất đừng nên bốc hỏa."

Đêm hôm đó về, Lục Chi ôm cục tức nằm trên giường phẫn uất không tài nào chọn mất được!

Ngày mai, ngày mai...cứ chờ đây !!!!

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đi Học Lại

Sáng hôm sau...

Trường cấp III Thủy Trạc.

Tại phòng học số hai mươi, nơi những cư dân 10a9 đang ngự trị quây phá điên đảo. Cửa cách âm phòng học đã được đóng lại, tiếng nhạc xập xình trong lớp đang dâng đến đoạn cao trào, dân tình điên cuồng nhảy múa, hai thanh niên sung sức lột cả áo đồng phục ra quay quay trên tay, hăng quá không tự chủ được liền quăng thẳng vào mặt...thầy giáo...

Thầy giáo phụ trách bộ môn Mỹ Thuật một tay run run gỡ chiếc áo trên đầu mình xuống, một tay vò tóc không gào nổi thành tiếng: "Loạn rồi! Loạn hết rồi..."

Nữ giới trong lớp không hiểu sao chia làm hai phe phái, rất chi là cân bằng, một bên tùm tùm năm tùm mười ở chiếc bàn thứ ba từ dưới lên dãy giữa, còn lại quây hết bên bàn thứ ba từ dưới lên dãy trong cùng...

Ê? Dãy trong cùng? Chẳng phải là bàn của Lục Chi và Lâm Huy sao??? Lục Chi không có ở đây, bọn con gái này dám ngang nhiên xâm chiếm địa bàn của cô? Không sợ bị ăn xềng ư???

"Nhìn Lâm Huy kia...cậu ấy lúc ngủ trông mới thoát tục thuần khiết làm sao..."Cô nàng ngồi cạnh say đắm ngắm nhìn Lâm Huy đang yên bình chìm trong giấc ngủ... Ê ê, đó là chỗ ngồi của Lục Chi nha...

"Đáng yêu làm sao..." Lại một nữ sinh nữa tỏ ra thèm thuồng, quay xuống ghé sát vào mái tóc của anh tham lam hít hà...

"Trái tim của tớ...ngày nào cũng điên đảo mà đập mạnh vì cậu ấy...nhìn mà muốn yêu..." Xem ra những tháng ngày này quả thật họ đã quên sự tồn tại của Lục Chi rồi, câu nói này thật sự quá to gan...ai da, cũng là do có tin đồn truyền rằng cô đã bị đưa vào trung tâm giáo dục thiếu niên hư cho nên thời thế mới loạn xị lên thế này...

"Đúng là vị trí nam thần của trường chỉ có Lâm Huy xứng đáng..." Một nữ sinh vừa nói câu này dứt lời đã có những tiếng đồng tình vang lên, thậm chí còn có người đề cao vẻ đẹp của Lâm Huy lên tận trời xanh, miêu tả anh cái gì mà đôi mắt phượng hoàng, khí chất rồng băng, oai phong như bạch hổ...

Tóm lại, điều này khiến cho phe phái bên kia tức lộn ruột, phản bác lại, nói thần tượng của mình mới chính là như thế... Bấy giờ, mọi người cũng sẽ để ý tới, chiếc bàn thứ ba từ dưới lên dãy giữa...một khuôn mặt anh tuấn đào hoa lẳng từ đang ngồi rung đùi hưởng thụ sự xoa bóp miễn phí của các sắc nữ nghiêng về phía anh, đôi mắt nhìn thẳng nhưng hai chiếc tai vẫn dỏng lên, hứng thú nghe hai phe phái gây chiến võ mồm với nhau...

Trái với Lâm Huy đang nằm ngủ trên bàn, tỏ ra không quan tâm tới bất kì đề tài nào trong lớp thì anh chàng này lại tỏ vẻ khá là cao hứng.

"Không chỉ có Lâm Huy của các bà, Anh Tú của bọn tôi hoàn toàn có tư cách top 1 nam thần trong trường nhé." Nữ sinh đang bóp vai cho Anh Tú, giọng nói leo leo

"Hừ! Hứa Anh Tú mới chuyển đến được ba ngày, danh tiếng còn chưa vang xa bằng Lâm Huy, lấy tư cách gì được?" Bạn gái theo phe Lâm Huy ra sức đim hàng đối thủ.

Lần này, một bạn gái ngồi cạnh Hứa Anh Tú bị son phấn che hết khuôn mặt bỗng dựng hếch mũi lên ra vẻ đắc ý nói: "Ít ra tao cũng là bạn gái người ta, còn chúng mày? Không khéo đến tên của một trong số bọn mày cậu ấy còn chẳng thèm nhớ, xì!" Nói xong, Lý An Mai cười khanh khách, vậy mà chính điệu cười đó của cô ta đã kích động đến vô số trái tim của các cô gái bên phía Lâm Huy, không cần nói cũng biết, bọn họ xấn tay áo lên hùng hổ cãi cọ chửi bới lời cả mười tám đời tổ tông của nhau ra nói, tứ phía trong căn phòng này đều vang lên những chất giọng lạnh lạnh của các mỹ nữ 10a9, bắt chước tiếng nhạc có xập xình sôi động thế nào, đều bị các giọng ca nữ trong lớp đim hết thảy...

Trận chiến dành trai kinh điển của các sắc nữ, người biết điều đừng có vào can!

Trong khung cảnh rầm rộ náo nhiệt ấy, học sinh mới Hứa Anh Tú chỉ đứng một bên mỉm cười cũng đã thấy thỏa mãn...bộ não của anh ta...đã xấu xa đến mức cần tiêm thuốc trong sạch thuần khiết vào rồi...

Vẫn là Lâm Huy anh điềm tĩnh, nhẹ nhàng rời khỏi ghế ngồi của mình, gơ tay vò lại mái tóc rồi lại bỏ tay vào túi quần, ung dung bước ra khỏi lớp như thế...chuyện không hề liên quan đến anh. Đã thế, ra đến ngoài cửa anh lại tốt bụng đóng cửa giùm cả lớp, hành động này như muốn nói... Tiếp tục đi, không làm phiền mọi người nữa, ha!

...

Lục Chi hôm nay vẫn đi học muộn, điều này khá là bình thường... Nhưng sao cô lại thấy ánh mắt của bọn xung kích nhìn cô lại khác thường thế kia?

Nhìn xem nhìn xem, bọn chúng soi cô từ đầu đến chân, lại từ chân lên đến mặt, rồi nhìn nhau trợn mắt...cuối cùng thì ngất xỉu...

Lâm Huy nói quả là không sai, một tuần cô vắng bóng bọn chúng tha hồ sung sướng tận hưởng thú vui hiếm khi của trần gian, đến lúc cô xuất hiện thì rù nhau cùng lăn đùng ra đất...hừ, thật chà ra thể thống gì cả.

Lục Chi hậm hực bước qua hai cái 'xác' trên mặt đất, cau có mặt mày đi về phía cầu thang lớp học của mình.

Hừm, có vẻ ông trời rất ghét mỗi lúc thấy Lục Chi cau có mặt mày thì phải, đại loại như lúc này, mặt mũi Lục Chi nhăn nhó không khác gì mặt khí, đúng lúc bị ông trời phát hiện, ông liền sắp đặt cho một con người chạm mặt cô...

Người đó không ai khác...vị hôn phu của Lục Chi

"Lâm huy, cậu đi đâu vậy?" Ông trời dường như rất hài lòng với phản ứng của Lục Chi, quả không nằm ngoài dự đoán, Lục Chi rạng rỡ mặt mày chắn đường anh hỏi lớn.

Thấy Lục Chi anh bỗng nhếch miệng nhả ra hai từ:" May rồi..."

"Hả?" Lục Chi không nghe rõ, anh nói hơi nhỏ, cứ như là tự nhủ.

"Không có gì, ban này có mấy bạn gái dùng móng lau chỗ ngồi cho cậu, tôi nghĩ cậu nên thưởng chút gì đó cho người ta..." Anh mỉm cười, dùng giọng điệu hết sức tự nhiên 'kể công' mấy bạn nữ ban này quấy rối giấc ngủ của anh...

Đây phải chăng là mượn dao giết người?

Nhưng Lục Chi không nghĩ thế, cô hiện giờ đã tức lại càng thêm tức...cái gì chứ? Dám dùng mấy cái móng to để lau chỗ ngồi của cô sao? Bọn chúng tưởng cô bị nhốt trong lồng mãi mãi không ra khỏi hay sao mà lại dám động đến vật cô sở hữu?

Lục Chi trợn mắt, nắm đấm siết lại, không quản cái chân vừa mới khâu mà dậm thùm thụp trên mặt đất, bình bịch leo cầu thang tiến về phía lớp học...

Trong trường cấp III Thủy Trạc bỗngưng xuất hiện một luồng âm khí nặng nề...bóng mây u tối che bao trùm trên đỉnh đầu của cô nàng nào đó...

"Rầm!" Cánh cửa phòng học bị một lực từ ngoài vào đá không thương tiếc, trong tích tắc, cánh cửa chính trong lớp học đã sụp đổ...Cô nàng hổ báo dùng một chân không bị thương đập vào nó không hề kiêng nê, sắc mặt vô cùng u ám..

Thuận theo tự nhiên, cả lớp cùng ông thầy bất lực như tâm linh tương thông mà cùng quay đầu nhìn về phía cánh cửa bị vỡ tung cùng ai đó đứng ngoài cửa với bộ mặt sầm sì khó coi...

Nhạc tắt ngay tức thời!

Thế giới có hẳn ba giây yên tĩnh!

Sắc mặt của cả lớp hiện giờ trắng bệch hết như đang bị người ta lột da rút gân mà không làm gì được...trông còn khó coi hơn cả Lục Chi..

Lúc này, Lục Chi bỗngưng nhớ đến câu nói của Lâm Huy ban nãy, cô liếc mắt đến chiếc bàn của mình...

Một, hai, ba, bốn đứa con gái, hai đứa trên bàn hai đứa ngồi ghế...tỉ lệ thật hoàn hảo...

Cô nhếch môi một cái, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào bốn nữ sinh đó không chớp...đây là báo hiệu của điều gì đó tàn nhẫn sắp xảy ra chăng?

Dường như cảm nhận được điều này, ông thầy mỹ thuật chuồn ra khỏi lớp thật nhanh bằng cửa sau.

Lục Chi chậm rãi rút điện thoại vừa mới được bố trả ngày hôm qua ra, ấn nút liên tục mà không cần nhìn màn hình, cô tự nhiên như không đưa điện thoại lên tai, ánh mắt hờ hững, tối tăm..

Chưa đầy hai tiếng chuông, phía bên kia đã hồi âm" Alo? Đại ca?"

Âm thanh phát ra từ phía chiếc điện thoại lại lần nữa cảm nhận được giờ tận thế sắp đến...

Nín thở!

Lục Chi vẫn không ngừng nhìn về phía bốn cô gái đang run sợ không dám nhúc nhích ở bàn mình kia ung dung nói một câu với sắc thái vô cùng nhẹ nhàng...

"Rau Cải, phong tỏa trường Thủy Trạc."

"..." Chưa đợi Rau Cải lên tiếng, cả căn phòng lúc trước vốn rất tĩnh mịch giờ bỗng chấn động nào bộ toàn diện, không cần báo trước với nhau một tiếng mà đã đồng loạt quỵ hết xuống, mặt hướng về bảng xanh mà than khóc...rõ ràng là quỵ về phía bảng xanh...nhưng những câu nói từ miệng họ phát ra đều là cầu xin cô...thật mất mặt...

Khí phách nam nhi, lòng tự tôn của nữ nhi...đâu hết cả rồi?

Lục Chi nắm chặt nắm đấm, cô rất ghét những loại người ở trước mặt thì coi cô như thần thánh nhưng đằng sau lại chửi rủa mong cô biến khuất mặt họ, hừ, họ làm thế thì có ích gì chứ? Thà rằng cứ ở trước mặt mà chửi bới cô luôn đi, làm sao lại phải chơi trò hai mặt nói xấu? Cô từ trước đến nay cũng chưa hề đắc tội với ai cả, chưa nói biết nói xấu ai bao giờ, có gì họ lại phải bàn tán chửi thề sau lưng cô chứ?

Cô thừa nhận, ai ai trong cái tỉnh này cũng đều sợ cô, nhưng cũng chả phải là do cô gây gỗ đánh nhau, phá hoại của công làm người ta sợ...thực ra...

Năm đó Lục Chi chín tuổi, vào trong rừng nghịch ngợm bỗng thấy một chú hổ con bị thương, lần đó cô cũng chỉ là một cô bé nhỏ nhắn, chỉ hơi hiểu động một chút, nhưng không có nghĩa là không sợ cái gì trên đời, thế là cô rút cổ định chạy đi nhưng vừa mới quay lại thì bị vấp vào hòn đá, ngã kềnh ra mặt đất, cô hét hoảng quay đầu xem con hổ có đuổi kịp không thì lại thấy một cảnh tượng thương tâm...

Chú hổ con bé nhỏ nằm quằn quại giữa những đám lá khô rụng xuống từ trên cây, mắt nó lim dim nhắm, cơ thể vấy đầy những vết máu, cả những vết tích cào cấu để lại trên cơ thể nó cho thấy nó vừa mới trải qua một trận đấu vô cùng kịch liệt...

Lục Chi từ từ bước đôi bàn chân bé nhỏ mong manh của mình tiến về phía nó, khẽ chạm...

Chú hổ không động đậy...

Cơ thể cô cũng từ đó mà run theo, vội vã bế chú hổ con có khả năng cân nặng ngang mình lên, chạy một mạch về nhà theo đường tắt....đương nhiên, chuyện này cô không để cho một ai biết, ngoại trừ Ngọc Ân...

Năm đó, cô cùng Ngọc Ân chăm sóc chú hổ rất chu đáo, cho nó ăn bao nhiêu là thịt lợn sống, cuối cùng, năm cô mười ba tuổi, nó cũng đã lớn...

Cô cùng Ngọc Ân lưu luyến trả nó về rừng xanh...

Mấy tháng sau, nghe cả tỉnh bàn tán nói rằng, phía bìa rừng có một con hổ rất hung dữ, đã ăn thịt mất hai mạng người, cả tỉnh đang tìm mọi cách để tiêu diệt nó nhưng đều không dám đến gần vì không ai có thể không chế được...

Lục Chi và Ngọc Ân vừa nghe tin xong đã hét hoảng, cô lôi vội Ngọc Ân đến hang của chú hổ đã được mình cứu sống, vừa đến nơi cô đã thấy cái cảnh làm cô nhớ mãi trong kí ức...

Hàng trăm người cầm đèn và đuốc lửa hô hào đòi đốt cháy cả khu rừng nhằm diệt trừ mối hiểm họa cho cả tỉnh. Lục Chi lúc đó giận xanh mặt, cô hung hăng đến trước mặt tên cầm đầu cùng với Ngọc Ân, khàn cổ nói lí cho ông ta và người dân hiền, đốt rừng là một việc rất nguy hiểm. Vậy mà ông ta cùng người dân chẳng những không đáp ứng là còn gọi người lôi cô và Ngọc Ân ra ngoài.

Lục Chi lúc đó nhận thức ra, đầu khẩu với bọn họ là một điều ngu ngốc, thế nên bỏ mặc Ngọc Ân đang la hét om sòm ở đó, cô chạy nhanh vào hang trước ánh mắt kinh ngạc lẫn hét hoảng tới thất kinh của mọi người. Không ai ngăn được cô cả, cho đến lúc cô vào được trong hang thì những người đuổi theo cô cũng dừng bước, họ sợ, so với tính mạng của cô thì tính mạng hiện giờ của bọn họ còn quan trọng hơn...

Thế là bọn họ xác định, cô bé mười ba tuổi Lục Chi, một đi không trở lại...

Lục Chi vừa vào trong hang, cô soi đèn pin mang từ nhà đi, đột nhiên thấy con hổ vạm vỡ trên mình đầy vết thương đang liếm máu trên thân ngẩng lên nhìn cô rồi gầm một tiếng to lớn, vang ra cả bên ngoài, dân làng không ngừng thương tiếc cho số phận của cô, tưởng cô đã hi sinh trong đó, nhiều người còn khóc lóc thay cho người nhà của cô...

Lục Chi cũng giật mình đến nỗi rơi cả đèn pin bèn hô lên một tiếng theo phản xạ. Con hổ đang nhay chồm lên định vồ lấy cô bỗng dừng như bị điểm huyết mà dừng lại tức thời...đúng thời khắc máu chốt nhất, suýt nữa là cô mất mạng, chỉ một chút nữa...

Con hổ khịt khịt ngửi khắp người cô, rồi như nhận ra ân nhân của mình, nó quay đi, nằm một góc, tiếp tục liếm vết thương của mình.

Lục Chi có hơi căng thẳng, tim cô vẫn đập thình thịch không ngừng nghỉ, mồ hôi ứa ra như nước chảy...

Cô nhặt đèn pin lên, dò dẫm bước đến phía con hổ...nó rất lớn, thậm chí to hơn cô hẳn mấy chục miếng thịt... Cô ngồi xuống, nhẹ nhàng vuốt lông, nước mắt không hiểu sao rơi a từng chút một... Chú hổ này đáng thương như vậy...đường như là nó vừa mới vật lộn với người ta cho nên mới bị thương đến rách cả da thịt thế này...trên người nó còn bao nhiêu là vết tích do những cái bẫy mà con người đặt ra để lại, sức mạnh của nó đã chiến thắng những cái bẫy kinh khủng đó...nhưng nỗi đau lại dần dần tích tụ...nó đang rất đau đớn, cô có thể cảm nhận được nó run rẩy nhưng không dám làm gì cô, để mặc cho cô vuốt lông nó...thậm chí nó còn liếm cả khuôn mặt của cô...hệt như một con vật nuôi đáng yêu khiến cho cô phải mỉm cười trong hai dòng nước mắt...

Cô cứ như vậy ở đó với nó, ngắm nó vật vã với vết thương mà không làm gì được...

Phải đến nửa tiếng sau, bên ngoài vẫn còn những ngọn đèn đuốc, và hơn một trăm con người về mặt lo lắng bên ngoài cửa hang như đang tưởng niệm cho sinh linh vô tội ngày thơ vừa mới mất trong hang...

"Buông cháu ra, cháu phải vào...vào với bạn cháu...bỏ ra..." Ngọc Ân vẫn bưng bình giầy dựa trong lòng của một người đàn ông ngoài năm mươi

Ông già cảm đầu về mặt thương cảm nói với Ngọc Ân: "Cháu à, bạn cháu mất rồi, về rồi thông báo cho gia đình bạn cháu đi..."

Ngọc Ân hét ầm lên phản bác lại: "Bác đừng có phàn bừa như thế, bạn cháu chưa chết, cậu ấy chỉ đang chữa thương cho...a Lục Chi!!!!" Hai mắt Ngọc Ân bỗng sáng quắc, trượt ra khỏi lòng của người đàn ông giữ cô, chạy đến bên Lục Chi trong ánh mắt như nhìn thấy âm hồn bất tán của hàng trăm con người

Lục Chi bình yên vô sự đi từ trong hang ra trái ngược hoàn toàn với ý nghĩ cô đã chết của mọi người. Càng bình hoang mã loạn hơn khi mọi người nhìn thấy...trên tay cô bé...xác của chú hồ mà bốn năm trước đã từng cứu sống...

Khi nhìn thấy con vật trên tay Lục Chi, Ngọc Ân hoảng hốt đến độ tí thì ngất xỉu.

Hàng trăm con người bầu kín lấy cô hỏi han rồi tiện thể nhìn kĩ con hồ trong tay cô, không ngừng kinh hãi...một cô bé mười ba tuổi mà có thể tiêu diệt được con hồ hung dữ đã từng ăn thịt hai người đàn ông vạm vỡ?

Lục Chi ánh mắt vô hồn nhìn về phía trước, găm lên một câu: "Cút!"

Mọi người không khỏi trợn mắt há mồm... Cô bé này so với ban nãy thực sự quá khác nhau... Nhưng vì cô bé mới mười ba tuổi đã hạ gục được một con hồ to lớn nên ít nhiều trong mắt họ...đã tôn thờ cô giống như vị thần linh cứu thế rồi, vì vậy cũng 'cút' theo lời thần linh căn dặn...

Lục Chi trao chú hồ lại cho Ngọc Ân, nói một câu với chất giọng vô cảm nhưng chan chứa biết bao đau đớn..

"Đem đi chôn..."

"Cậu...cậu...cậu...đã giết nó sao?" Ngọc Ân bế con hồ mà vẫn chưa hết hoảng

Lục Chi không trả lời... Cô không giết, là nó mất máu, tự chết...trước mắt cô...

Từ đó, Lục Chi từ dịu dàng trở thành cô nàng ngổ ngáo, hiếu động, hay cáu gắt với người khác...

Và cũng ngay từ ngày hôm đó, Lục Chi trong ấn tượng của người khác đó là: Dọa chết được hồ!

Và khi nhắc đến Lục Chi người ta thường nói tới: Đừng có dây dưa vào, một con hồ còn không phải là đối thủ của Lục Chi!

Thế là, từ năm cô mười ba tuổi đã được người ta coi như là thần là thánh, được ông trời phái xuống để cứu thế toàn tính, cô nói một thì tuyệt đối không phải hai, nói có mà chẳng nào bảo không thì tự và mình trăm cái, ai ngu ngơ đắc tội thì kẻ đó coi như xác định. Lục Chi vì muốn xóa bỏ cái danh thần thánh mà liên tục phá hoại đồ dùng công cộng rồi đập phá thiên nhiên, may sao trong ba năm sau, cái danh thần thánh được ít người gọi hơn...nhưng hai từ Lục Chi thì ngoài dân mới và những kẻ không quan tâm vấn đề xã hội như ông Hâm trước đây thì ai ai cũng đều biết, thậm chí còn có những người vừa đề con ra đã nhồi não nó rằng: Lục Chi không thể đắc tội, Lục Chi không thể đắc tội!

Đã ba năm rồi, vậy mà cái bọn óc heo này vẫn coi cô như thần thánh mà quỳ lạy cô sao?

Hừ, cái lịch sử chết tiệt!

Lục Chi bỗng dừng liếc đến chiếc bàn thứ ba từ dưới lên đây giữa...

Có một anh chàng duy nhất không quỳ...mặc cho cô bạn gái bên cạnh kéo xuống, anh ta vẫn nhất quyết không quỳ.

Đang lúc Lục Chi suy nghĩ xem tại sao hắn không quỳ bỗng giọng nói của Rau Cải lại vang lên trong điện thoại...

"Đại ca, đã sắp xếp xong rồi."

Hiệu suất làm việc quả không tồi, này giờ mới có hai phút, Rau Cải có khác...

"Tốt lắm!" Lục Chi mở miệng khen một câu rồi dứt điện thoại vào trong túi quần nhìn cả lớp mà mỉm cười hắc ám

Cả lớp như cảm nhận được, gào khóc trong tuyệt vọng...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Đừng Đùa Nữa! Lâm Huy Của Tôi Đang Ghen Kìa

Để nói về Lục Chi, có rất nhiều thứ phải kể đến, đại loại như, nóng tính, đanh đá, nghịch ngợm, quậy phá, thô lỗ,...mang đầy đủ các tính cách của một cô nàng cá tính mạnh mẽ, bề ngoài tỏ ra rất chín chắn, thừa khả năng để bắt nạt bạn bè, nhưng thực ra lại rất trẻ con, làm việc thường không có đầu óc, lười suy nghĩ, cứ tuân theo cảm tính trước giờ mà thực hiện không cần biết đúng sai.

Vì vậy, nhược điểm lớn là rất ngốc nghếch, còn ưu điểm...là quái dị, biến thái!!!

Không sai, rất quái dị, cực biến thái, Lâm Huy còn phải gật gù công nhận. Một khi Lục Chi đã quái dị, người mờ máu tăng cao cũng phải giảm xuống mức bình thường...về khoản này... có lẽ hai Lâm Huy cũng chịu thua, có điều, ưu điểm quái đản ấy chỉ xuất hiện lúc tâm trạng xúc động, giới hạn chịu đựng đã bùng nổ, còn bình thường, vẫn mãi chỉ là một con heo hồng đội lốt sói xám...

>

Lục Chi vẫn đứng ở cửa lớp, hít một hơi thật sâu!

Lúc này, tiếng trống trường giòn giã vang lên, rất có thành ý mà nhắc bảo Lục Chi rằng, tiết hai đã hết, muốn phạt gì hãy suy nghĩ cho kỹ, mọi người mọi vật sẽ không làm phiền.

Ngoài kia vẫn lại náo nhiệt, đối lập triệt để với 10a9...

Học sinh ủa ra khỏi lớp như kiến vỡ tổ, các vị giáo viên lần lượt rời khỏi các phòng học, khoác tay nhau cùng xuống văn phòng bàn chuyện công!

Nhà vệ sinh nam người vào đông như chảy hội,

Phòng vệ sinh nữ nhộn nhịp các mỹ nhân!

10a9 thì đang báo động đỏ...

Học sinh nữ dịch lỏng đầm đìa mắt!

Học sinh nam: Nước từ đâu chảy ướt sũng quần tôi...

Lục Chi không buồn liếc khung cảnh náo nhiệt bên ngoài, tiến lên gõ chiếc bàn đầu tiên, hỏi một học sinh nam...

"Tiết tiếp theo?"

Cậu ta giật mình, nhô mồm với chiếc cặp, lộn xộn mò vào bên trong như muốn xối tung cả lời cặp, cuối cùng rút ra một tờ giấy, run rẩy mấp máy:

"Thế...dục..."

Lục Chi nhếch miệng!

15' sau, tại sân thể dục ngoài trời của trường cấp III Thủy Trạc.

Nếu phi máy bay lên cao 200 mét, ngó xuống sân thể dục, mọi người sẽ nhìn thấy một tập thể lớp đang đoàn kết lao động cật lực.

Nếu đứng ở dưới đất, cách xa sân thể dục rộng lớn 200 mét, mọi người sẽ nhìn thấy các bạn học sinh đang chăm chỉ học bộ môn giáo dục thể chất.

Đều là một quãng, thế mà tầm nhìn thật phong phú, đa dạng.

Nhưng, sự thật lại càng trêu tượng hơn vậy...

"Con lấy ông cây, bịch bịch, con lấy ông..." Tiếng 'đọc thần chú' của các cậu học sinh nam 10a9 mang đầy vẻ oán thán, bi phẫn dồn nén...phần uất rằng tại sao lại ra cái hình phạt làm khổ, hành hạ người khác một cách tàn nhẫn như thế này chứ...

Phải, thật đúng là...hành tội người khác...

Ở trước mỗi một cái cây trên sân đều có một bạn nam đứng đằng trước, trong lớp 10a9 có tổng cộng hai mươi lăm học sinh, vì vậy có hai mươi lăm cái cây trên sân 'đã có chủ'. Mỗi học sinh nam đều đứng trước cái cây của mình mà dùng mũi giày đá vào thân hai cái...đá xong liền quỳ lạy tạ tội...

Lục Chi ngồi cạnh thầy giáo thể dục trên ghế đá không ngừng hô hào, nếu đá thùng giày rồi mà không khiến cái cây bị sứt một mảnh vỏ thân thì ngày mai sẽ không phải làm thể này nữa.

Vì thế, nam sinh như có động lực.. ra sức đá, đá nhiệt tình, đá xong liền xoa xoa thoải mái chỗ mình vừa mới bạo lực rồi quỳ xuống lạy lạy vái vái, sau đó lại dùng ánh mắt nhìn tình địch, sứt!

Tình trạng lặp đi lặp lại, khiến cho thầy giáo thể dục đang giả vờ nhắm mắt khoan tay bên cạnh không khỏi suy nghĩ mông lung: Bao giờ mới dừng lại, thầy muốn cử động một chút, Lục Chi à...em cứ ngồi cạnh thầy...thầy sợ!

Các bạn nam đã chịu hình phạt như vậy, các bạn nữ chắc cũng không nữ thế chứ...cùng là phái nữ giống nhau, Lục Chi chắc cũng thiên vị đôi chút chứ nhỉ...ai đó trả lời đi...

Sai! Sai Nghiêm Trọng!

Tình cảnh của các bạn nữ cũng đâu thua kém các bạn nam, tùy theo trái tim của mỗi người sẽ thấy mức độ của nó nặng hay nhẹ, mang tính kì cục hay nhục nhĩ...hoặc có thể là...cả hai...

Nếu các bạn nam đã thực hành ở rìa sân thể dục, thì các bạn nữ được phân bố ở ngay giữa sân.

Nếu các bạn nam phải đứng và quỳ, thì các bạn nữ phải nằm và vận động thân.

Nếu vật thử của các bạn nam là cái cây, thì của các bạn nữ là...đất!

Nếu hình phạt cho các bạn nam là vừa đá vừa lạy, thì của các bạn nữ...là chống đẩy...rồi...(oa huhu. Lục Chi, sao cô không tha cho loài cùng giới của mình thế hả? Đồ nữ tặc quái dị...)

Đúng, các bạn nữ là chống đẩy...nhưng chống đẩy này không hề thông thường...

Mười mấy bạn nữ nằm ngửa dưới đất, số còn lại đề lên họ chống đẩy... Chưa hết, còn nữa, nhiệm vụ của các bạn nữ bên dưới là cầm điện thoại chụp cận cảnh màn tiếp xúc thân thể không hài hòa này...về nhà đăng lên các trang mạng xã hội, Lục Chi bắt ai ai cũng phải đăng tải, người nào không có tài khoản về lập tức đăng kí. Nếu còn cô tình không đăng thì...

Có câu này: Tối ngủ nhớ chui xuống gầm giường, kéo trần nhà sụp đè lên thân!

"Tôi từng thấy nữ hồ báo đâm thuê chém mướn, xăm trổ đầy mình...cũng chưa từng thấy nữ đầu gấu nào có những trò quái đản khẩu vị nặng như cậu."

Lục Chi quay sang, Lâm Huy gần nửa tiếng trước mắt tăm tịt tích giờ lại ngồi lù lù ngay cạnh cô dờ khóc dờ cười nhìn trò vui cô bày ra trước mắt...

Nghe xong câu nói ấy, mắt Lục Chi sáng rỡ, cứ đinh ninh anh đang được khen liền liếm mép nói:

"Chưa là gì, cậu xem nhé!" Nói rồi cô tập tễnh thậm thụt bước tới chỗ mấy bạn nam đang ngược đãi bản thân theo yêu cầu của cô kia, ánh mắt sáng trưng như bóng đèn.

Lục Chi không phát hiện ra, anh đang cau mày ở phía sau nhìn vết thương băng bó ở mu bàn chân xỏ dép tông ấy, nhũu mãi không chịu dãn ra...

"Này, nói xem, trong lúc tôi không ở đây cậu chửi thầm tôi mấy chục lần rồi?" Lục Chi tới gần, vỗ vai một cậu bạn đang lia lịa quỳ lạy 'ông cây'...ông cây đương nhiên cự tuyệt một cách mạnh mẽ khiến cậu ta bấn loạn, tinh thần căng thẳng, mồ hôi dạt dào chảy xuống... lúc Lục Chi vỗ vai khiến cậu ta lại càng thêm hoảng loạn hơn, tí nữa ngất xỉu, y hệt như lần đầu gặp cô của cậu bạn Lý Ngổ.

Nam sinh giật mình quay sang, xua tay như đuổi ruồi: "Không không không...không có chuyện ấy..không..."

"Muốn chết à? Nói." Cô giờ nắm đầm hăm dọa cậu ta.

Chiều này quả nhiên có kết quả, cậu ta mặt trắng bệch sợ sệt vội nhận tội! Đứng đứng đứng đứng đúng...có...có nói....nhưng mà..." Ánh mắt cậu ta bỗng trở nên không can tâm liếc ra các chiến hữu của mình, cắn răng nói: "...bọn...bọn họ cũng..."

Quả nhiên là không can tâm gánh chịu hậu quả một mình, phản bội đồng đội... Nhưng dù sao cũng nên cho bọn chúng noi gương mà nhận tội chứ nhỉ.

Lục Chi đang cau mày bỗng mỉm cười, phát tay: "Cậu thật thà lắm, đi đi, không phải làm nữa..."

Cậu ta mắt sáng rỡ như ánh mặt trời: "Thật sao? Cảm ơn cậu cảm ơn cậu. Lục Chi, cậu là người tốt nhất tôi từng biết, tôi thề với trời với đất sau này một lời cũng không chửi cậu, cảm ơn cảm ơn." Cậu ta cười hề hề rồi đi, đi qua chỗ những chiến hữu bị phạt giống mình, cậu ta lắc đầu tỏ vẻ cảm thông, lại còn vỗ vai từng người một rồi mới rời đi cơ chứ... Lục Chi gãi mắt...thật ngứa mà!

"Lục Chi, Lục Chi, thực ra tôi cũng nói xấu cậu..."

"Tôi nữa..."

"Cả tôi nữa..."

"Này! Đừng tưởng chỉ có các cậu, tôi cũng thế, tôi còn chửi cậu ấy rất nhiều nhé..."

"Tớ cũng có phần mà...đừng...đừng có mà quên công tớ nhanh thế..."

"..."

...

Bọn học sau khi nhìn thấy nam sinh kia yên bình rồi đi liền dừng cảm nhận lỗi, học tập đức tính chịu khai của cậu ta...có điều... Cậu bạn vừa nãy là 'đánh mới chịu khai' còn bọn họ... chưa đánh đã khai...thật làm cô tức thở huyết mạch mà...

Cô lại hít một hơi sâu...hình như trước khi cho ra một ý tưởng biến thái nào đó, Lục Chi toàn hít hơi thật sâu thì phải...

Lục Chi cười rất giả tạo gọi cả lớp lại."Xếp hàng"

Xếp ngay tức thời!

Có người còn thì thầm với người bên cạnh:" Chắc cậu ấy định cho chúng ta hành quân về lớp ấy mà..."

Không ai nói gì thêm, chỉ thấy bạn bên cạnh kia cười phấn khích gật đầu liên tục, tâm trạng giống như là sắp được tự do...

@@"

Lâm Huy ngồi ghế đá, cười như không cười, nhướn mắt lên xem kịch vui...

Lục Chi chấp tay sau lưng đảo mắt một lượt nhìn bọn tiểu quỷ 10a9, dò xét, cuối cùng chép miệng một cái:

"Nữ cộ nhà vệ sinh nam, nam cộ nhà vệ sinh nữ, nào, bắt đầu thôi!"

Để thêm kịch tính, cô còn khuyến mại thêm hai cái bộp bộp để ra hiệu bắt đầu cho bọn họ...vậy mà, thật chẳng hiểu thế nào, bọn họ gái trai đều sắc mặt khó coi, thần khí phờ phạc hộc hác, im thin thít không cả cử động hết như những bức tượng để lâu năm bị phủ bụi...

Lục Chi nhíu chặt lông mày:

"Sao thế? Chưa hài lòng à, vậy mang thêm cả dụng cụ hút bể phốt vào nữa, thế nào, đã thỏa mãn nhu cầu chưa? Ai da, thực ra tôi cũng không biết các cậu cần gì cho nên...lần sau cứ nói với tôi, đừng có im thin thít như thế, khiến tôi hiểu lầm thành các cậu đang nguyên rủa mấy đời sau của tôi đấy..."

Lớp trưởng đứng ra chôi đẩy, kêu gọi:" Không phải không phải...l. làm ..đi làm thôi mọi người..."

Bọn họ mặt tái mét, nụ cười cứng đờ lao vào nhà vệ sinh...

Lục Chi nở nụ cười ác ma: "Không sạch thì đừng bước ra nhé!"

Sắp xếp xong xuôi, Lục Chi uể oải quay ra, phát hiện có một cậu con trai đang tiến lại gần mình.Cô nhíu mày:

"Sao cậu không đi làm?"

Hứa Anh Tú không những không bối rối còn chìa tay ra, mỉm cười với cô

"Chào cậu, tôi là Hứa Anh Tú, học sinh mới, chúng ta làm quen nhé!"

...

"Chào cậu, tôi là Hứa Anh Tú, học sinh mới, chúng ta làm quen nhé!"

Lục Chi vô thức đứng đực ra nhìn cậu ta...

Con người này thật lịch sự!

Bất giác, Lục Chi cũng đưa tay ra đáp lại, miệng hơi ngoác ra, ra vẻ là cô đang cười...

"Chào, chào, haha, Lục Chi, cậu cũng nghe rồi đấy..." Hình như Hứa Anh Tú cậu ta chưa bao giờ nghe thấy một người con gái nào giới thiệu tên bằng phương pháp đặc biệt này, có phần dò xét nhìn Lục Chi từ trên xuống dưới, thấy cô hơi híp mắt, có vẻ không hài lòng với ánh mắt cậu ta nhìn mình, Hứa Anh Tú biết ý liền tươi cười với cô, bắt tay nhiệt tình, miệng còn hơi hé mở định nói gì đó...

Bỗng dưng, hai bàn tay đang quăn lấy nhau ấy bị gỡ ra...

Lục Chi nhìn Lâm Huy nắm tay, lờ mình đi, chợt sáng dạ sáng lòng, hớn hờ cảm nhận độ ấm nồng nần từ bàn tay anh, hàm răng trắng muốt đã lộ ra từ lúc nào không biết, sung sướng nhất thời đã quên đi sự tồn tại của anh chàng lịch sự nào đó...

Ánh mắt Lâm Huy nhìn Hứa Anh Tú có vẻ rất thiếu thân thiện, nhưng thấy cô hợp tác nhiệt tình như vậy, khí lạnh trong ánh mắt giảm bớt vài phần, trong thâm tâm hình như đang rất muốn mỉm cười...

Đúng là trẻ con dễ dụ!

Hai người tâm linh nồng thắm chưa được bao lâu thì đã có tên vô duyên nào đó nhảy vào phá đám..

Hứa Anh Tú nắm lấy bàn tay còn lại của Lục Chi... Bây giờ chính là phân cảnh hai chàng trai tranh giành một cô gái như trên phim thần tượng hách dịch nước ngoài...

Nếu diễn theo trong phim, cảnh quay tiếp theo sẽ là, nữ chính giật mình nhìn hai chàng trai, tư tưởng vừa sùng bái chính mình vì một lúc được hai ông anh tranh giành, lại vừa phân vân không biết theo tên nào thì khán giả mới thích, vừa hay kịch bản viết trước đó là nữ chính vì bảo vệ nam chính nên mới tuyệt tình đánh đổi hạnh phúc, cãi nhau với nam chính, thế nên nữ chính có có liên sáng mắt đầy nam chính ra, ngoáy mông đi theo nam phụ...nam chính bơ vơ, đứng như cắm rễ, nước mắt bỗng chảy thành hàng...

Nhưng, nữ chính này có nằm mơ cũng không mơ đến chuyện cãi nhau với nam chính của mình, vì thế, Lục Chi diễn sai kịch bản, quay ra trừng mắt lườm Hứa Anh Tú...

Lâm Huy cũng quay lại, một tay đút túi quần, tay kia nắm chặt bàn tay mềm mại nào đó, ánh mắt mà người mù cũng cảm thấy lực sát thương không nhỏ, còn nữa, ẩn chứa cái gì đó như thách thức, chờ đợi,...xem xem con người này muốn làm cái gì...

Hứa Anh Tú nhìn thấy Lâm Huy kích động như vậy, trong lòng nảy sinh tà ý, quay sang Lục Chi, nhanh chóng trấn áp cái lườm đầy hung dữ của cô bằng một nụ cười mỉm ấm áp tựa làn thu...

"Lục Chi..."

Hứa Anh Tú vẫn chưa nói hết thì một giọng đàn ông trung niên vang lên, rất cao giọng, ai nhìn cũng biết là đang rất tức giận

"Các cô các cậu là trò gì thế này? Thầy giáo đâu rồi?"

Thầy thê dục giật mình cả kinh, lao như máy bay đến chỗ ông ta, cúi đầu sợ sệt:

"H..hiệu phó...hiệu phó..."

Ông ta 'hừ' một tiếng ra mũi:" Cô nào là Lục Chi? Tại sao học sinh phải làm thế kia?"

Thầy thê dục mất từ từ lia lia lia dần tới chỗ Lục Chi, chạm phải ánh mắt khó hiểu của cô thì như người có tật giật mình quay đi, cúi xuống nhìn mặt đất...

Không hổ cho cái danh hiệu phó, rất tinh mắt, ông ta thoáng một cái đã nhạy cảm mà phát hiện ra Lục Chi là ai thông qua ánh mắt tổ cao đầy trắng trợn mà thâm lặng này của thầy thê dục, đôi chân từng bước vững chãi tiến tới chỗ ba cô cậu đang nắm tay nhau như chuẩn bị rù nhau đi công viên nhảy nhà phao ấy, ánh mắt không giây phút nào ngừng nhìn vào Lục Chi cho tới cả lúc ông ta đã đứng trước mặt mục tiêu là cô rồi.

Lục Chi rất thân thiện mỉm cười với ông ta, thiếu chút nữa giờ tay lên định vẫy chào...

Cô không nghe được cuộc đối thoại ban nãy của ông ta và thầy thê dục cho nên ngây thơ hỏi:

"Ông già, ông là ai vậy?"

Ông già: "..."

Lâm Huy: "..."

Hứa Anh Tú: "..."

Thầy thê dục:"..."

Cuối cùng, Hứa Anh Tú lên tiếng giải thích vấn đề của Lục Chi một cách bất đắc dĩ:" Đây là hiệu phó mới nhận chức của trường ta, được điều động từ thủ đô về, cùng với ngày mà tôi chuyển đến trường này..."

Không phải là được điều động, nói trắng ra là...bị giáng chức từ bộ giáo dục thủ đô bị đẩy xuống thành phố E. Cho dù thành phố E là một trong năm thành phố lớn và giàu nhất đất nước, trường Thủy Trạc sau đợt cải cách quy mô lớn của cô hiệu trưởng mấy tháng trước thì liên tiếp đạt được các danh hiệu thi đua xuất sắc và trở thành nền giáo dục vững chắc nhất của thành phố E...nhưng, việc bị giáng chức này khiến ông ta như cảm thấy bị sỉ nhục, liên tiếp mấy ngày đến nhận chức đều cau có khó chịu với học sinh, trong trường ba ngày nay đều đồn đại rất nhiều về ông ta, đa số toàn là tỏ vẻ căm ghét, không hài lòng về tác phong dạy học và quản lý học sinh của thầy giáo. Lần này, ban nãy ông ta đi photo tài liệu thi trên đường gặp phải...cậu học sinh trồn tiét, hí hửng tung tăng nhảy chân sáo hiên ngang giữa sân trường, thầy giáo chụp thời cơ với lấy cánh tay cậu ta...điều quan trọng là...cậu trai này...hình như là học sinh nam được cô ban phước thả đi...cậu ta bị tóm đương nhiên sợ xanh mặt, đành khai hết dù rất rất không muốn...sự việc tiếp theo, ai cũng biết đấy...

Lục Chi ánh mắt nhìn Hứa Anh Tú thay đổi hẳn...nhưng là theo chiều hướng tiêu cực... Cái gì! Cậu ta mới chuyển đến được mấy ngày mà còn nắm rõ

tình hình hơn cả cô ở trường này được mấy tháng...? Tức chết mà, tức chết mà...

Lục Chi đang mãi tức chết không thèm quan tâm thầy giáo với cả hiệu phó gì cả, khiến cho thầy hiệu phó mới tức nổ đóm mắt:

"Em mau thu dọn bãi chiến trường này ngay cho tôi, sau đó lập tức lên văn phòng tôi viết bản kiểm điểm cho hành vi của mình, nhanh!" Hiệu phó suýt nữa nổi điên lên.

Lục Chi trề môi tỏ thái độ!

Hành động này khiến thầy hiệu phó mới nhận chức cảm thấy bị xúc phạm mãnh liệt, định lên tiếng chất vấn thì nghe thấy giọng nói chán nản rõ ràng của cô:

"Thầy rảnh rồi thì gọi điện về nhà hỏi thăm tình hình vợ con đi, không thì tâm sự với mấy cô giáo xinh trong trường ấy... Hiệu phó là không nên làm phiền học sinh như thế này đâu!" Câu cuối cùng là Lục Chi hoàn toàn tốt bụng nhắc nhở, nhưng lại khiến máu trên chân hiệu phó bị chảy ngược lên não, mặt đỏ phừng phừng chỉ vào Lục Chi

"Hỗn láo...hỗn láo...cô...ngay lập tức xuống văn phòng tôi..." Nói rồi ông ngay lập tức quay đi không chút thương xót nghiêng răng kèn kẹt chà chân mạnh trên mặt đất...giờ...phải về uống thuốc...thuốc...thuốc...ọc...chết mất...

Thầy giáo đáng thương cứ thế tự mình đi về phòng lấy thuốc, trong bụng thầm mưu tính chiến lược ba sáu kế dìm chết học sinh hư..

Lục Chi không hiểu mình đã làm sai chuyện gì, thật sự là cô nói điều này để khuyên bảo ông ta thôi mà, có cần phải làm bộ dạng suýt ngất xỉu kia ra cho cô xem không? Muốn dọa chết cô à? Cô đâu đáng sợ đến thế!!! ++"

Lục Chi quay sang buồn bã nói với Lâm Huy:" Cuối giờ nhớ đón tôi ở văn phòng ông ta đấy, không có cậu có thể nào tôi cũng không về."

Nói xong cũng chẳng để tâm đến Hứa Anh Tú, chỉ nhìn có Lâm Huy rồi lưu luyến rời đi..

Hứa Anh Tú nhìn Lục Chi bóng lưng xa dần, nét mặt rõ ràng hiện đôi chút không can tâm, lại nhếch mép xấu xa với Lâm Huy:

"Xinh hơn cả Tuyết Hà, cậu nhắm cũng chuẩn đấy...thế còn vị hôn thê mới, nghe nói Vương Thị rất giàu có, lại cả sản nghiệp bên phía mẹ cô ta...bố cậu nhất định không buông tay mới làm ăn lớn thế này đâu...cậu chắc không định cho cô ta ra rìa luôn chứ...chẳng lẽ nhan sắc của tiểu thư Vương lại không bằng..."

Cậu ta chưa nói hết, Lâm Huy đã tỏ ra dờ khóc dờ cười với cậu ta:

"Bao nhiêu năm như thế mà cậu vẫn còn để ý tới chuyện của tôi sao? Anh Tú, cậu nên từ bỏ đi, tôi không có hứng thú với con trai, đặc biệt lại là cậu..." Nói xong, không thêm nể mặt gia vị, anh ung dung bỏ đi, bỏ lại phía sau một Anh Tú tức giận bẻ móng tay, cậu ta hờ hết đằng sau:

"Tôi là thẳng, trai thẳng cậu hiểu không? Lâm Huy...cậu chờ đấy cho tôi..."

Đáp lại Hứa Anh Tú là tiếng lá xào xạc cùng âm thanh gió vi vu thổi qua...người kia lại đi rất bình thản, không hề gây ra tiếng động, cơ hồ như đang cười càn đầu vùn vùn hình vượn...

"Lâm Huy, cậu nên nhớ, tôi chỉ có thể chịu thua cậu một lần, danh dự của bản thiếu gia không cho phép có lần thứ hai."

Tan học...

Cổng trường lúc tan tầm cũng náo nhiệt không kém xe cộ trên phố tranh giành đường đi giờ cao điểm, học sinh đông, số lượng bảo vệ càng nhiều, học sinh càng khỏe, tuổi đời của các anh bảo vệ càng trẻ...

"Tránh ra, tao phải về nhà cho con bú!" Đây là lời nói bất tự chủ bộc phát của một nam sinh, nói với mấy tên đang trước mặt một cách bất đắc dĩ vì chen lấn bằng hành động khiến cho cậu ta cảm thấy mệt mỏi...mọi người rẽ lối, nhường đường cho cậu bạn về cho con bú...dù gì, trẻ em vẫn là nhất...

Trên đây là những ảo tưởng của Lục Chi khi đang viết bản kiểm điểm ở phòng hiệu phó, cô nàng chẳng chịu chuyên tâm gì cả, cứ mơ mơ màng màng đến chuyện ra về mãi khiến thầy giáo mấy lần định nhắc lại thôi, kệ nó...thầy bắt lực rồi, bao giờ viết xong thì về...

Trong buổi nói chuyện, cô và thầy đã đàm phán rất nhiều về hai vấn đề

Thầy nói rằng học tập là con đường để góp phần thúc đẩy thế mạnh cho tương lai của mình, nếu không học tập mà suốt ngày ham chơi, cãi lời thầy cô giáo, hư đốn láo toét, sẽ dẫn đến nhiều việc, theo dẫn dắt của thầy cuối cùng cũng có kết cấu: Sẽ không ai thêm lấy một người như em đâu.

Lục Chi không cáu, mà bàn bạc với thầy về vấn đề không nên làm phiền hoặc tham gia nhiệt tình về những khoản riêng tư của học sinh, nếu không sẽ có rất nhiều sự việc không nên xảy ra trở thành hiện thực, và cô cũng nêu ra những luận điểm để dẫn dắt thầy đến một kết luận:Thất nghiệp, gia đình không hạnh phúc, ra tòa, ở ế đến già...

Thầy sầm mặt:" Vào trọng điểm chính."

Trò hồn nhiên:" Trọng điểm không phải là:Chúng ta cùng ở ế sao?"

Thầy: "..."

Cuối cùng, để giữ được chút bình tĩnh còn sót lại, thầy cho Lục Chi viết bản kiểm điểm nộp lên ban giám hiệu nhà trường, hội đồng sẽ quyết định mức phạt dành cho cô...

Lúc đang viết, Lục Chi bỗng thấy bóng dáng ai đó thấp thoáng ngoài cửa phòng...là bóng dáng của một nam sinh...

Lục Chi phấn khích quăng bút đi, đưa tờ giấy cho thầy:

"Thầy viết hộ em nhé, em về trước đây, thầy nhớ nộp luôn cho cô hiệu trưởng giúp em luôn nhé, tạm biệt!"

Lục Chi hồn nhiên bay một phát ra ngoài cửa, để lại đằng sau một con người đang sững sờ như bị điểm huyết

Hiệu phó phẫn nộ cầm tờ giấy lên, trong phút chốc, ông phát tiết lộn ruột, gằn từng chữ: "Vương!Lục!Chi!" TT

Thầy giáo ném tờ giấy đó đi thật mạnh, lỗ tai phun khói mịt mù như xe lửa, ánh mắt phóng ra cánh cửa như muốn xuyên thủng...

Tờ giấy uyển chuyển đậu nhẹ xuống nền đất, trên đó có mấy chữ rất cao ngạo...

Kotex, diana, anny, EVE... Trời ơi, sắp đến ngày rồi...mua loại nào...

Lục Chi chạy từ phòng hiệu phó ra, theo thói quen định khoác tay Lâm Huy...nhưng thất vọng một điều...

"Sao lại là cậu?" Cô sa sầm mặt...

"Tôi đưa cậu về, bây giờ Lâm Huy đang rất bận..." Hứa Anh Tú mỉm cười ảm áp, đang định đưa tay lên vuốt mái tóc mượt mà của Lục Chi như đã từng làm với mấy bạn nữ trước kia, ai ngờ lần này Lục Chi không hiểu vì sao tức giận, khẩu khí ác liệt gần giọng

"Lâm,Huy,đang,ở,đâu?"

Hứa Anh Tú cậu ta vô thức nuốt nước bọt, tự giác trả lời:

"Phòng hiệu trưởng..."

"Cái gì...?" Lục Chi há mồm tròn mắt...

Lâm Huy thông minh xuất chúng, luôn dùng đầu óc để nói chuyện, đặc biệt là chưa đắc tội với ai bao giờ...vậy thì việc gì phải lên phòng hiệu trưởng làm việc với 'bà lớn' của trường Thủy Trạc cơ chứ? Nơi đó là dành cho những con người như cô đến 'lãnh án trọng tội', sao có thể để một người không vương bụi trần như Lâm Huy tùy tiện ra vào?

Không được không được, cô phải lên xem tình hình một chuyến, có chuyện gì cũng phải giúp đỡ cho anh bằng được, thà chỉ mình cô bị nói là con hổ cái dữ dằn còn hơn là để cho chồng tương lai bị hủy hoại danh dự vì cái tội danh chưa rõ nào đó...

Lục Chi bị quyết tâm che mờ lí trí, mặc kệ người đứng gần là ai, đẩy người đó ngã xuống đất một cách không thương hoa tiếc ngọc, cô ưỡn ngực thẳng lưng, dù sao bên trong đó cô được vào cũng không phải ít gì cho cam, thêm lần nữa đại náo văn phòng, cô hiệu trưởng chắc chẳng để ý đâu nhỉ, thế nào thì Lâm Huy tương lai cũng là chồng cô, nghe bố nói còn đang đợi ngày tốt để đính hôn, vì thế,lấy lí do bảo vệ người trong nhà cũng đâu quá đáng..

Phòng hiệu trưởng thẳng tiến, đem uy danh hổ cái đi trấn áp hiệu trưởng thôi...

)(σ...σ)("

Lục Chi đến gần cửa, giọng nói như nịnh nọt, lấy lòng của hiệu trưởng vang lên khiến quyết tâm danh danh dự cho Lâm Huy của Lục Chi giảm xuống con số tròn xoe nào đó...

"...Chúng tôi thật tình rất mong là em có thể đồng ý tham gia kì thi toán học quốc gia lần này, mang về được giải quán quân như chín năm qua em đã từng làm, như vậy không chỉ khiến cho cha mẹ, thầy cô và toàn trường tự hào về em, mà còn có cả tỉnh E rộng lớn này cũng rất nở mày nở mặt và lấy em làm tấm gương cho nhiều người có động lực phấn đấu hơn. Nếu em đồng ý thì từ giờ chỉ cần ôn luyện cho kì thi toàn quốc tổ chức vào hơn ba tháng sau thôi, phòng giáo dục thành phố đã cho phép em đăng kí tham gia thẳng vào đợt thi toàn quốc lần này, vì dựa vào khả năng của em, chúng tôi tin chắc rằng, không cần thông qua các kì thi sơ cấp, em cũng sẽ thuận lợi tiến vào trận chung kết cuối cùng...a, còn về vấn đề kinh phí đưa em đi thi, thành phố cũng đã lo ổn thỏa, chỗ ở tiện nghi thoải mái, vì thế ngoài ôn tập cho kì thi, mọi thứ luôn sẵn sàng, chỉ cần em nói một câu, tất cả sẽ được như ý em..."

Lục Chi ở ngoài nghe cô hiệu trưởng thao thao bất tuyệt xong, nụ cười không biết đã rạng rỡ nở trên môi từ lúc nào. Thì ra phòng hiệu trưởng còn để chiêu mộ nhân tài nữa..chẳng trách Lâm Huy hay nói cô nỡ hẹp, không chịu nghỉ rộng..

Đúng lúc Lục Chi phấn khích định gõ cửa từ tế, thì Lâm Huy lại làm cô tức đến suýt thì phụt máu mà chết tại chỗ...

"Đành phải cảm ơn ý tốt của nhà trường, nhưng năm nay em hoàn toàn không có ý định tham gia."

Một câu nói đầy xúc tích, chan chứa 'tấm lòng của cậu học trò' khiến cô hiệu trưởng không thể mở lời nói gì được nữa, nhìn Lâm Huy như nhìn kẻ vừa hạ độc mình...

Lâm Huy à, tại sao em không nói với cô một câu như là: Cô yên tâm, em sẽ không làm cô thất vọng, hay là, hãy giao cho em, em tự tin vào bản thân, hoặc là, tất nhiên là đồng ý rồi,... chứ, tại sao lại từ chối thẳng thừng như vậy? Lúc biết có thiên tài toán học trà trộn vào trường, có biết cô vui đến nỗi nào không hả, em đừng cự tuyệt một cách...khốn nạn như thế...

"Tất nhiên là đồng ý rồi..."

Chính là câu nói đó!

Cô hiệu trưởng vui mừng nhìn ra phía cửa, giây sau thất vọng quay mặt...đáng ghét, không phải Lâm Huy trò cưng của ta nói...

Anh cũng quay ra phía cửa, liếc nhìn cô rất thần nhiên như vẽ: Tôi biết cậu núp sẵn ở đó rồi.

Chưa đợi Lục Chi mở miệng, Lâm Huy đã quay ra nói với cô hiệu trưởng: "Xin phép, em về trước."

Cô hiệu trưởng không miễn cưỡng: "Ừ ừ, lần sau nói chuyện tiếp, em hãy suy nghĩ kỹ về đề nghị ban này, và không làm cô cùng mọi người phải thất vọng..."

Lâm Huy không trả lời, chỉ cười nhạt rồi bước ra ngoài, Lục Chi không hiểu chuyện gì, hô gọi đằng sau, nhanh chân vội chạy ra theo...

Ra ngoài, định lên tiếng thì cánh tay cô bị một bàn tay khác giữ lấy. Lục Chi quay sang, Hứa Anh Tú lại mỉm cười với cô: "Chúng ta cùng nhau về nhà."

Cô cau mày gạt tay cậu ta ra, từ chối: "Không cần, tôi về với Lâm Huy."

Bất quá, lại để cậu ta nắm lại được...:"Tôi có chuyện muốn nói..." Hứa Anh Tú mở lời, ánh mắt tha thiết muốn nói chuyện với cô ấy rất chi là chuyên nghiệp, chỉ là Lục Chi ngốc nghếch không biết gì, cô khó chịu, giọng hơi cao: "Nói đi!"

Hứa Anh Tú lại mỉm cười chết người: "Lục Chi, tôi rất thích cậu, làm bạn gái tôi, nhé."

Lục Chi không bắt ngờ, từ hồi mới vào cấp hai, đã có bao nhiêu nam sinh đến trước mặt cô tặng quà và nói với cô câu này, lúc đó còn ngu ngơ nhận rồi khi người ta gãi đầu ngại ngùng rồi đi lại bước thần nhiên qua người ta, tiện tay ném thứ vừa được tặng vào hố rác...trước mắt họ...

Lúc này không có quà để vứt, chỉ có lời nói cùng ánh mắt tựa hồ chân tình của cậu ta, cô chẳng thể là gì ngoài từ chối bằng lời nói: "Cậu nói cái gì thế? Lâm Huy của tôi đang ghen kìa..." Giọng nói của cô hơi to, Lâm Huy chưa đi xa bỗng dừng lại, giây sau lại bước tiếp...

Nhìn anh ngày một đi càng xa, Lục Chi càng sốt ruột: "Buông ra đi, tôi phải về nhà cùng Lâm Huy..."

Hứa Anh Tú tỏ ra bất lực: "Lâm Huy đã có vị hôn thê rồi, hơn nữa bọn họ còn chuẩn bị đính hôn..."

Cô tức giận, theo bản năng thuận miệng mà đáp: "Phải, tôi chính là..."

Cả hai im lặng nhìn nhau...

Lục Chi ý thức được mình lỡ lời liền rối rắm chạy đi, một mạch chạy theo Lâm Huy...

Người bị bỏ lại có chút đa nghi, nhìn ra xa, nhắc máy gọi điện cho số quen thuộc...đầu dây bên kia không để cậu ta chờ lâu, lập tức bắt máy..

"Nghe nói Vương Thị có cô con gái rất xinh xắn...cô ấy tên gì?"

"..."

"Ồ vậy sao..."

Hứa Anh Tú mỉm cười, nét cười tràn đầy đắc ý, nhưng hòa quyện với chút mắt mắt len lỏi...

Tại sao lại cứ phải dính líu tới Lâm Huy? Tại sao?

Lục Chi đuổi theo Lâm Huy, với không khí ngại ngùng ấy, cô không thể mở miệng giải thích gì, chỉ đành im lặng đi cùng anh, ai ngờ lúc đến nhà anh, Lâm Huy lại mở lời trước...

"Tại sao cậu muốn tôi đi thi?"

Cô chớp chớp mắt nhìn anh, Lâm Huy lại đột nhiên cau mày quay đi...không biết từ lúc nào, mỗi lúc nhìn thấy cô chớp mắt, anh như bị một dùi gỗ vào trái tim, khiến nó loạn mất một nhịp...

"Bởi vì nó tốt cho cậu..." Cô trả lời theo suy nghĩ ngắn hạn trong đầu...

Anh lại đột nhiên quay sang, sững sờ nhìn cô...

"Bởi vì nó tốt cho con, tốt cho tương lai của con..."

"Lâm Huy..sao vậy...?"

Lục Chi cuối cùng thành công đánh thức các giác quan của anh thức dậy sau vài giây lơ đãng mà như cả nghìn năm ngủ say...

Lâm Huy khôi phục dáng vẻ bình thường, mở miệng:" Muốn tôi đi cũng được, vậy đồng ý với tôi vài điều..."

"Được." Cô không nghĩ ngợi nhiều, tươi cười đồng ý, chỉ cần anh có tương lai tốt đẹp.

Anh hài lòng, thản nhiên đưa ra yêu cầu:

"Từ giờ không được phá hoại nữa..."

"..."Nếu thấy ngứa ngáy khó chịu chân tay thì...phải kiềm nén sao...nắm chặt tay vào...gật đầu..."

"Học hành chăm chỉ, không ham chơi..."

"..." Cái gì? Rõ ràng kiến thức hai năm...học lại à... lần này ngón tay đâm vào da... vẫn miễn cưỡng gật đầu..."

"Ăn nói lễ phép không bắt nạt bạn bè..."

"..."Lâm Huy à, đi chết đi!! Đến lượt răng cô nghiêng chặt cầu xé lợi... thế mà...gật đầu..."

"Cuối cùng, tránh xa..." Lần này, Lâm Huy chưa nói xong, Lục Chi liền chặn lại:

"Vài điều đó hả, được được. thế nhé, tạm biệt..."

Đùa hả? Bảo cô tránh xa anh? Vẫn biết là Lâm Huy không có tình cảm với mình, nhưng dù vậy Lục Chi cũng chẳng muốn rời xa anh...

Đang định quay đi thì cánh tay lại bị một lực từ bàn tay khác, mạnh mẽ nắm lấy, lôi lại...khiến Lục Chi suýt nữa...dâng nụ hôn đầu cho anh...

Lâm Huy không để tâm, dứt khoát nói:

"Điều cuối cùng, tôi muốn cậu tránh xa Hứa Anh Tú ra, cậu ngốc như vậy, rất dễ bị hấn lợi dụng."

Anh nhìn cô, cô nhìn anh...

Con gió nào đó biết điều vì vu qua lại khiến mái tóc đen nhánh mượt mà của Lục Chi tung bay trong gió, cánh tay anh vẫn giữ chặt tay cô, mấy chiếc lá hoa sữa nhẹ nhàng rơi, mùi hương phất phơ trong không khí, vừa ấm áp, lại có cảm giác như không chân thực...

Nhưng...

"Hứa Anh Tú là ai?"

"..."

Ai đó số không may...

Haizz...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Hứa Anh Tú, Cậu Mãi Bại

Năm năm trước...

Tại trung tâm thương mại lớn nhất trên cả nước, lần lượt các loại xe hơi 'khủng bố' ùn ụt kéo về, đổ bộ trên các tuyến đường đẹp nhất hành tinh của thủ đô, các loại xe mô tô chuyên dụng của cảnh sát đặc nhiệm không ngừng 'diễu hành' hai bên đường, vỉa hè công chúng thích thú cãi nhau đoán mò, chỉ trở lòng đường, người nói Chủ tịch nước xuất hành, người kêu đi đón Tổng thống nước Nga... Tóm lại, dưới mặt đất náo nhiệt vô cùng!

Chưa kể hết, không chỉ ngắm nghía dưới mặt đất không, người đi đường còn không ngừng ngẩng lên trời há mồm cảm thán. Hơn mười máy bay trinh sát cùng khoảng ba chục chiếc phi cơ riêng hiện đại đang bay lượn trên bầu trời, tạo thành một 'đàn chim trời' tung cánh, xanh xanh xám xám, những chiếc phi cơ cuối cùng cũng lần lượt đáp xuống tại cảng hàng không quốc tế bậc nhất Đông Nam Á.

Những người đàn ông tai to mặt lớn mặc vest Âu trang trọng bước xuống, lập tức, hàng đàn vệ sĩ áo đen kính râm hộ tá như vua như chúa, hẳn là, những cảnh tượng hùng hồn mà xa xỉ nhất y phim truyền hình.

8h sáng...

Hội nghị doanh nghiệp tài chính được bắt đầu, các doanh nhân sáng giá trên cả nước được triệu hồi đồng đủ trong đại hội lần này. Liên minh các nhà đầu tư và thương mại được tổ chức năm năm một lần, mỗi lần tổ chức đều có quy mô rất lớn, sang trọng, đồng thời những người được mời đến dự là những gương mặt tiêu biểu nhất trong giới tài chính của Việt Nam, góp phần không nhỏ vào sự phát triển kinh tế của Việt Nam, cũng là những doanh nghiệp khẳng định thế mạnh của Việt Nam trên thương trường quốc tế

Chính vì toàn những con người có đầu óc kinh doanh nên cuộc họp diễn ra với không khí rất sôi nổi, chẳng mấy chốc đã bàn đến một vấn đề thiết yếu quan trọng.

"Nhân tài nước ta còn hạn chế, cần phải có những chiến lược mới, chặt chẽ và sáng tạo hơn để bầu ra những người tài giỏi để phục vụ cho đất nước, xin mời đại hội nêu ra ý kiến riêng của mình."

Bác A vừa dứt lời, lập tức hội trường im lặng đúng một giây.

Sau đó, rất nhiều ý kiến đã được nêu ra, đa số nêu rằng chiến lược cần phải sáng tạo mới thu hút được nhân tài, chính vì lẽ này, chủ tịch đại hội đồng liên minh các nhà đầu tư và thương mại từ này giờ chỉ im lặng gật gù cuối cùng cũng lên tiếng, nêu ra ý kiến của mình, khiến cho mọi người nửa tin nửa ngờ nhưng rất nhanh tất cả đều đồng ý...

"Theo tôi không nhất thiết phải chiêu mộ nhân tài theo phương pháp xưa, thay vào đó mỗi các vị hãy cử ra một đại diện cho tập đoàn của mình, tổ chức một cuộc thi quy mô lớn, ý của tôi là tại sao các vị không nhân cơ hội này đưa những người các vị tin tưởng để mai sau có thể nối nghiệp mình ra làm đại diện để tham gia cuộc thi lần này, nói một cách khác, là tổ chức một cuộc thi dành cho những người thừa kế tương lai."

Dương Bách Dũng năm đó cũng vinh dự được tham gia vào đại hội đồng liên minh tài chính ấy, cũng nhờ lời phát ngôn của 'thủ lĩnh liên minh' mà ông đánh bạo đăng kí cho đứa con trai sáng giá của mình-Dương Lâm Huy tham gia vào trận chiến của các quý thiên kim, công tử lần này. Ông biết, chỉ cần nó tham gia, trận chiến này chưa đâu ông cũng biết kết quả, nó đứng nhì thì không ai đứng nhất. Không phải ông tự kiêu vì đó là con trai của mình, mà là vì đứa con trai này thực sự có bản lĩnh. Những chiến công vang dội mà nó mang lại cho ông khiến cho ông không thể mở miệng trách mắng nó dù nó có làm việc xấu tày trời đi chăng nữa.

Ví dụ, năm ngoái, ông bỗng nhiên phải mở dạ dày, tình hình trong công ty giao cho giám đốc điều hành, đến khi báo chí biết được tin này, làm rầm rộ lên, giá cổ phiếu của tập đoàn đột nhiên giảm mạnh. Trong thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, chính Lâm Huy đã một tay điều hành, cải cách lại chính sách thương mại trong công ty, bán cổ phiếu ra với lãi suất thấp, nhưng lại không ngừng đẩy mạnh giá trị sản phẩm, mở rộng việc quảng bá ra nước ngoài, chẳng bao lâu sau, một công ty bên Mỹ thích thú, táo bạo đầu tư vào tập đoàn Dương Thành, hai bên kí hợp đồng xong, giá cổ phiếu lại có xu hướng tăng lên, ngay lúc này, Lâm Huy đánh một đòn quyết định-thu mua một công ty bất động sản đang có tiếng trên thương trường bằng nguồn vốn trích ra từ quỹ đầu tư vào công ty

Ngay lập tức, chuyện đó đã trở thành tiêu điểm trong giới tài chính suốt một năm, các chuyên gia vẫn không sao giải thích nổi, tại sao một tập đoàn đang có dấu hiệu 'bấp bênh' lại có thể đi thu mua một công ty có triển vọng như công ty bất động sản kia?

Dù sao thì, việc thu mua thành công công ty bất động sản ấy, đã khiến cho không chỉ giá cổ phiếu tăng cao, mà các nhà đầu tư nước ngoài cũng không ngừng đổ vốn vào tập đoàn Dương Thành. Trong phút chốc, chuyện bại thành thắng cứu vớt được những thứ cần cứu vớt, không những trả lại nguyên như ban đầu, mà còn khiến nó giàu đẹp, mạnh hơn trước. Nhưng có một điều, ngoài giám đốc điều hành, thư kí của Dương Bách Dũng cùng ông và người nhà, thì không một ai biết, người đứng sau tất cả những việc này...là một cậu nhóc mười tuổi

Lan man thế đủ rồi, giờ là lúc trong bữa cơm tối, gia đình Dương Bách Dũng cùng nhau quây quần bên bàn ăn lung linh sắc màu. Cũng nhân tiện, ông đề cập luôn đến vấn đề đăng kí tham gia cuộc thi 'thừa kế' kia.

Cậu bé từ đầu đến cuối không nói một câu nào, để mặc cho bố thao thao bất tuyệt với mong muốn con trai nhiệt tình tham gia. Lâm Huy vẫn ánh mắt sáng loáng nhìn vào bàn ăn sơn hào hải vị, đôi đũa không ngừng gấp thức ăn cho lên miệng.

Đến khi bố nói xong, cậu tao nhả đặt bát cơm đã ăn sạch xuống, từ tốn lau miệng, đứng dậy cầm chai tương ớt, không khách khí mà phun luôn hai chữ đồ chóet vào bát cơm trắng tinh của bố mình, thân nhiên nói một câu duy nhất từ đầu đến giờ:

"Bố mẹ ngon miệng"

Sau đó ung dung đi lên lầu, bỏ lại dàn người lớn bên dưới với một không khí u ám và đám mây đen xì trên đỉnh đầu người nào đó...ngay từ lúc ông bắt đầu nói, đã có linh cảm không hay rồi...giờ thì tốt rồi, nó hại ông mất mặt trước đám người làm, thử hỏi còn gì nhục nhã nữa bây giờ ?

Ông cúi xuống nhìn bát cơm...hai chữ nào đó đỏ chói như màu cờ rực rỡ mà vô tình, nói lên suy nghĩ của đứa trẻ bướng bỉnh này...

"NO"

Đùng!Đoàng!

Sấm nổ vang rền, con trai đã chọc tức ông bố thành công!

"Anh đừng lo, em sẽ giải quyết được, tin ở em." Linh Vũ Lam nhẹ nhàng đặt bàn tay đẹp đẽ không nhăn nhau theo thời gian của mình lên bàn tay nắm chặt của người chồng yêu dấu, nhẹ giọng an ủi ông...

Ánh mắt Dương Bách Dũng cuối cùng cũng dịu đi, lấy bàn tay còn lại của mình nắm lấy bàn tay bà, thay cho lời nói: Anh tin, mãi tin em

Hai ngày sau,

Một cậu bé khoảng mười một tuổi mà khí chất bất phàm, không thua kém gì đàn ông đã trưởng thành hiên ngang bước vào tập đoàn Dương Thành, khiến cho bao nữ nhân viên trẻ tuổi nhìn thấy đều hận mình không sinh ra muộn hơn hai mươi năm..

Cậu bước vào thang máy riêng dành cho chủ tịch một cách ngạo nghễ mà không ai ngăn cản được.

Lâm Huy bỏ qua thư kí, bước nghênh ngang vào văn phòng chủ tịch hội đồng quản trị, hít thật sâu, thở ra

"Bố!"

Dương Bách Dũng ngẩng đầu lên, mỉm cười với con trai:"Sao con lại đến đây? Có chuyện muốn nói sao?"

"Con tới là vì cái gì, với trí thông minh của bố chắc hẳn rất rõ, tạm gác qua chuyện đó lại, con chỉ muốn nói, kì thi lần này, thắng thua do con quyết định." Lâm Huy thái độ cứng rắn, vẻ mặt bình tĩnh thấy rõ.

Dương Bách Dũng bật cười lớn:"Con trai, con đồng ý là ta mừng rồi, thắng thua không quan trọng, quan trọng là...con đã không làm mất danh dự của bố, chỉ cần thế."

Lâm Huy nhú nhẹ lông mày, ý tứ trong lời của bố, sao có thể không rõ...

"Tạm biệt bố." Dứt lời, cậu quay đi lập tức. Dương Bách Dũng ở đằng sau vẫn không kìm được nở nụ cười...

Thắng thua con có thể tự quyết định được sao? Ồ, nếu là những cuộc thi trước đây thì con có thể dễ dàng lật lại thế cờ, nhưng lần này lại khác, có một nhân vật, có thể coi là đối thủ của con, một khi đã gặp đối thủ thực sự, tính cách của con sẽ bộc lộ, cảm thấy thích thú với cuộc thi lần này, rồi sẽ có một ý nghĩ - nhất định phải chiến thắng, luôn hiện hữu trong trí não của con, lúc đó, người bố đây chỉ cần mở tiệc ăn mừng thắng lợi cùng con mà thôi.

Trong căn biệt thự Hứa gia xây tại khu phố phồn hoa mang tên Tô Lĩnh...

Người đàn ông hơn bốn mươi tuổi ngồi nghiêm nghị trên sofa, nét mặt già dặn khí chất bất phàm, chỉ cần lướt qua một cái liếc đoán được người đàn ông này đã trải qua không ít thăng trầm của cuộc sống, đôi mắt rất xa rất xa, tầm nhìn rất rộng rất lớn, ông ta đang nghĩ gì người khác khó mà nhìn ra.

Bên cạnh là một người phụ nữ có khuôn mặt tròn trịa phúc hậu, ngoài nếp nhăn nơi khóe mắt, tổng thể khuôn mặt nhẵn bóng láng mịn, đẹp đến nghiêng nước nghiêng thành có thể khiến bất cứ người đàn ông nào nhìn thấy đều có cảm giác yên bình tựa như tìm được bến đỗ cho riêng mình...nhưng người phụ nữ ấy dường như đang rất buồn, khóe mắt còn ươn ướt, thỉnh thoảng lấy chiếc khăn hồng đang cầm trên tay lên chấm chấm khóe mi...

Ngoài ra còn một người đàn ông đeo kính gọng trắng cầm tập tài liệu đứng gần đó, khuôn mặt điềm tĩnh không biểu lộ quá nhiều cảm xúc cho dù gặp phải bất cứ tình huống nào.

"Tại sao việc kia lại xảy ra đúng lúc quan trọng như thế này? Tôi thực sự không cho rằng con trai mình bị tai nạn là do ngoài ý muốn, nhất định phải tra rõ chuyện này, Thành, cậu phải thúc giục phía cảnh sát đẩy mạnh tốc độ điều tra lên, cứ lẽ mà thế này, tôi sẽ đốt cả cục cảnh sát cho coi." Quý ông ngoài bốn mươi cuối cùng cũng tức giận gào to, tay nắm chặt lại nổi gân xanh ra lệnh cho anh chàng mất kiếng

"Chủ tịch, việc này ngài không cần lo, ý ngài tôi đã sớm truyền đạt cho phía cảnh sát, giờ chuyện thiết yếu nhất chính là chọn ra người đại diện tham gia cuộc thi 'thừa kế' lần này, chiều hôm nay là chốt danh sách tham gia, nếu Hứa Thị mà không có tên, nhất định sẽ bị giới tài chính phỉ báng châm chọc, cổ phiếu vì thế sẽ giảm bớt một trên bốn phần, cổ đông cũng sẽ không nể mặt, hậu quả không thể coi thường." Nét mặt của thư kí Thành vẫn giữ nguyên, giọng nói không cao không thấp, từ đầu đến cuối chỉ một giọng trầm ổn rất đều.

Hứa Anh Chí rơi vào trầm mặc, ông không phải không biết, cuộc thi lần này rất quan trọng, nhưng con trai ông còn quan trọng hơn. Sáng hôm qua khi

vừa mới tham gia đại hội liên minh về, ông lại nhận được một tin dữ, nói rằng đứa con trai cả của ông - Hứa Anh Minh bất ngờ bị tai nạn giao thông, ngay lập tức ông có mặt tại bệnh viện trong trạng thái hốt hoảng, những gì trong cuộc họp đều không nhớ nổi, trong đầu chỉ mong sao con trai không việc gì. Bác sĩ sau khi cấp cứu nói Hứa Anh Minh bị chấn thương sọ não nhẹ, trong một khoảng thời gian dài không nên đi học, tránh chơi thể thao hoặc vận động mạnh để lại gặp phải chấn thương lần nữa, bởi vì nó có thể gây tổn thương thêm... Cũng chính vì vậy mà ông không thể quyết định việc tham gia vào hội thi danh dự này, giả dụ nếu đi báo danh, ông phải đăng kí ai?

Đau đầu, thật đau đầu!

Nếu con trai không gặp sự cố này, chắc chắn phần thắng năm nay đã do nó nắm chắc trong tay.

Kể ra chuyện này thật trùng hợp, Hứa Anh Minh từ nhỏ đã biết chơi cờ phiêu, những móc quan trọng hay thời điểm thích hợp để mua vào bán ra nó đều có thể dựa vào bộ não nhanh nhạy của mình để dự đoán một cách chính xác, về vấn đề làm ăn chưa bị thua lỗ lần nào, có thể nói là một thần đồng, thiên tài, sự nổi tiếng ấy cũng đã lan ra xa, rộng khắp trong giới, giới chuyên môn đều hải lòng đánh giá rất cao, ai cũng nói nhóc này lớn lên chắc chắn sẽ đứng đầu giới tài chính trong khu vực bán đảo Đông Dương, rộng hơn nữa sẽ là Đông Nam Á, và nếu có sự đột phá, có thể khiến tình hình tài chính quốc tế chao đảo.

Rất có thể có những người coi trọng cuộc thi này, biết một khi Hứa Thị tham gia, chắc chắn sẽ ghi danh đứa con trai ưu tú Hứa Anh Minh, vì vậy không ngần ngại thủ đoạn hãm hại con trai ông... Đê tiện, thật đê tiện lắm!

Thấy thật lâu chủ tịch không nói gì, thư kí Thành bèn mở miệng:" Chủ tịch có nên hay không đăng kí cho cậu hai tham gia?"

Sắc mặt Hứa Anh Chí sầm lại..

Phải, ông còn một người con trai, là em sinh đôi với Hứa Anh Minh, tên là Hứa Anh Tú...nhưng cứ nhắc đến người con trai này là ông lại toát lên một vẻ mặt mới, bất lực, khẩu khí cũng thay đổi:

"Hừ! Nó chỉ biết chơi với ăn, dăm ba bữa lại lang thang tụ tập chơi bời, học hành thì không ra gì, suốt ngày chỉ biết làm mất mặt ta, giờ còn chưa thấy vác mặt về, thậm chí anh nó đang nằm bệnh viện tình hình nguy cấp cũng không thấy nó lộ mặt ra hỏi thăm...ngịch tử, thật làm ta thất vọng." Ông lắc đầu, tận đáy lòng cảm thấy đau xót, rốt cuộc phải làm gì mới khiến nó tỉnh táo chăm lo cho học hành đây?

Ba người lớn đang rơi vào khoảng trầm tĩnh, không ai nghĩ rằng bên ngoài cửa xuất hiện bóng dáng một cậu bé với khuôn mặt rất đào hoa toát lên vẻ ngạo nghễ, bướng bỉnh, nhưng giờ đây, đôi lông mày trẻ con cau lại rất chặt, bàn tay cũng cuộn thành nắm đấm, nắm thật chặt. Hứa Anh Tú tua lại từng lời, từng câu chữ mà bố cậu nói, tất cả đều chạm vào lòng tự tôn bé nhỏ của cậu rồi, không tránh khỏi giận dữ, cái tôi của cậu bé mười một tuổi bùng cháy, Hứa Anh Tú xông vào, khẩu khẩu ác liệt, đàn áp mọi thứ, khiến cho không ai có thể từ chối

"Bố, đăng kí cho con, cuộc thi này con sẽ tham gia thay anh cả, con sẽ khiến cho mọi người biết, Hứa gia không chỉ có Hứa Anh Minh mới giỏi, cho cả thế giới biết, Hứa Thị không chỉ có một đứa con trai tên Hứa Anh Minh, mà còn có cả Hứa Anh Tú này nữa, đến lúc con mang thắng lợi trở về, mọi người sẽ không có quyền coi thường con, bố cũng đừng có coi con là nghịch tử nghịch tôn, con là người, cũng là con trai bố, anh cả có thể làm rạng danh Hứa Thị, con cũng có thể, nếu như lần này bố cho con cơ hội chứng minh, nhất định sẽ không làm cho bố thất vọng."

Tất cả mọi người đều bị ý chí của cậu bé làm cho sững sờ, Hứa Anh Chí cũng bị lay động, suy nghĩ lại. Đúng lúc đó, Hứa phu nhân cũng tham gia góp ý:

"Minh, con nó muốn chứng minh, vậy thì phải tạo cơ hội cho nó, có thể qua lần này có thể khiến nó rút ra được kinh nghiệm trong cuộc sống, cho nó trải nghiệm thế nào là thương trường như chiến trường, biết đâu sau này sẽ cùng Anh Minh đồng lòng dẫn dắt cả Hứa Thị?"

Ngay cả thư kí Thành cũng lên tiếng đồng tình:"Chủ tịch, phu nhân nói đúng, và lại lịch chót danh sách chỉ còn lại hơn ba tiếng nữa, ngài nên quyết định nhanh."

Hứa Anh Chí cuối cùng cũng đưa ánh mắt có sức mạnh trấn áp đặt lên người con trai, giọng nói có phần sắc bén:

"Được! Nếu con không vào nổi đến trận chiến cuối cùng giữa con và đối thủ thực sự...coi như ta không có đứa con trai này." Nói xong ông đứng dậy, bước lên lầu... Để dậy dỗ cho đứa con này, ông phải nhả tâm nó mới có thể thành người!

"M...minh à..." Hứa phu nhân sững sốt vì lời cuối cùng mà Hứa Anh Chí thốt ra, tâm trạng hỗn loạn, động viên Hứa Anh Tú vài câu rồi lên lầu, muốn biết rõ xem Hứa Anh Chí có làm vậy thật hay không, nếu là thật thì bà nhất định phải làm gì đó để ngăn cản...

Hứa Anh Tú một mình ở dưới phòng khách, ánh mắt toát lên vẻ bướng bỉnh và hiếu chiến...

Trận chiến cuối cùng giữa con và đối thủ thật sự ư? Hừ! Hứa Anh Tú này không có đối thủ, nhất định sẽ chiến thắng!!!!

Chớp mắt trời qua, đã đến kì thi tuyển chọn nhân tài, những cậu ấm cô chiêu con cái của những thương nhân tài chính mạnh nhất Việt Nam đã bắt đầu, qua hai tháng trải qua các kì thi sát hạch và tuyển chọn thật sự đã lựa ra được năm mươi con người ưu tú nhất. Chưa dừng lại, hội đồng còn quyết định tổ chức thi tài trình độ của năm mươi người này để phân vào các khối học cao cấp lần lượt là A; B và C. Khối C là những người có trình độ cấp ba sao, nghĩa là tinh thông các chiến lược kinh doanh và các yếu tố xây dựng một thương hiệu mạnh, khối này lấy hai mươi lăm người. Khối B là những học sinh cấp độ bốn sao, nắm giữ các phương pháp kinh doanh hiệu quả, cách phản ứng, phán đoán tình hình tài chính thị trường để mang lại hiệu quả thiết thực nhất cho công ty, khối này lấy hai mươi tư người. Vì vậy đương nhiên, khối còn lại - cấp độ năm sao, là khối quan trọng nhất, cũng chính là chọn ra một người có tiềm năng, có thực lực nhất trong đám cậu ấm cô chiêu này, người đó phải nắm vững chắc các yếu tố như văn hóa, dịch vụ, chiến lược, rủi ro và mạo hiểm trong kinh doanh, hiểu rõ mô hình kinh doanh,.....

Chỉ một người, một người duy nhất, nếu vào được khối A, tương lai chắc chắn sẽ là ông hoàng của tài chính Việt Nam!

Chính vì thế, năm mươi con người đại diện cho năm mươi doanh nghiệp lớn trong nước đang nỗ lực gồng sức vươn lên ngôi vị đó... Tiếc là, trong năm mươi người, thì chỉ có hai cậu bé mười một tuổi đại diện cho hai tập đoàn tài chính trong nước là nổi bật nhất, khiến cho bốn mươi tám người còn lại ngậm ngùi xếp sau, nhường sân thi lại cho hai cậu nhóc này so tài để tiến vào khối A.

Một người là cậu ấm họ Hứa - Hứa Anh Tú, Hứa gia là tập đoàn con nổi nghiệp cha, đến nay đã được ba đời, rất có tiếng trong giới thương mại, còn có quan hệ với rất nhiều đại sư nước ngoài và các chính trị gia trong nước, không thể phủ nhận, Hứa Thị là một tập đoàn từ trong ra ngoài đều không có điểm yếu.

Người còn lại - Dương Lâm Huy, công tử Dương Thành, Dương Thành hoạt động được hơn hai mươi năm, do một tay Dương Bách Dũng gây dựng, để so danh tiếng, chắc chắn không bằng Hứa Thị, nhưng có một điều, Dương Lâm Huy là vũ khí bí mật, cũng là báu vật mà trước nay Dương Bách Dũng cất dấu rất kỹ, người ngoài chỉ biết, Dương gia có một cậu con trai, không biết mặt mũi, không biết danh tiếng, đương nhiên không đánh giá cao Dương Thành mà thiên về Hứa Thị. Nhưng mọi người không biết, vũ khí bí mật của Dương Thành ngoài mặt không biểu hiện ra chút gì, nhưng thực ra là đang kiểm soát tất cả mọi thứ, ngay cả những nước đi của Hứa Anh Tú, cũng đều được Dương Lâm Huy dự đoán được, thậm chí còn đào sẵn hố cho Hứa Anh Tú nhảy vào. Để cậu ta nghĩ rằng vào được vòng cuối cùng này, chính là do thực lực của mình mà không hề để phòng rằng...có kẻ đang nham hiểm cười sau lưng mình....

Đây là một trận chiến, nhưng đối với Lâm Huy, lại là một trò chơi thử thách lòng kiên nhẫn, anh vốn có tính kiên nhẫn, chơi trò chơi này không khác gì tu thêm cấp bậc.

Còn Hứa Anh Tú, học cùng trường với Lâm Huy, cũng đã biết sẵn thực lực của anh, cho nên không khinh địch, nhưng vẫn còn lơ là, non nớt so với Hứa Anh Minh. Cho nên, trận chiến này cậu thắng được, nửa phần trăm phải nhờ vào may mắn...

Vòng thi cuối cùng, cũng là vòng thi quyết định ai sẽ là nhân tài vinh dự được các chuyên gia hàng đầu giới tài chính Châu Á dẫn dắt chỉ dạy, là người tương lai kế thừa chức vị 'Ông Hoàng tài chính' của Đông Nam Á, tất cả, sẽ chỉ trông chờ vào trận chiến cuối cùng này - Trận chiến quyết định!

Khác với những lần thi so tài trước đây, cuộc thi chung trận này là cuộc thi rất quan trọng vì thế xét về mặt hình thức, đề thi khá đặc biệt, cần phải có suy tư logic, đầu óc nhanh nhạy, biết xử lý vấn đề mới có thể chiến thắng.

Đề thi phần này đó là, hai người đối đầu phải thuyết phục một doanh nghiệp đầu tư lớn của Trung Quốc kí hợp đồng giao dịch thương mại, cộng tác được với tập đoàn của bên mình, trong hai thí sinh, ai là người kí hợp đồng với nhà đầu tư này trước, chính là người chiến thắng, và không nghi ngờ gì nữa, một trong hai cậu bé mười một tuổi sẽ chính là nhân tố rất có sức ảnh hưởng mãnh liệt đến nền tài chính thị trường Đông Nam Á sau này.

Thời gian chuẩn bị đề 'làm bài thi' là hai tuần, trong hai tuần đó, Lâm Huy và Anh Tú cần phải gấp rút hoàn thành bản hợp đồng cho dự án có sức thu hút lớn ấy...vốn là một đề thi, nhưng một khi đã liên quan tới tài chính thì không thể không nhắc tới lợi nhuận, nói cách khác tập đoàn tài chính kia chính là một con mồi lớn không chỉ cho đại diện của tập đoàn nào dành được nó, mà còn là món lợi khổng lồ cho nền kinh tế khu vực Bắc bộ, vì vậy có thể nói liên minh tài chính rất biết cách chọn đề thi, rất biết thế nào là tranh thủ, cũng rất biết sử dụng nhân tài đúng cách!

Sau hai tuần, cả hai sẽ lên máy bay bay tới Thẩm Quyến, một thành phố ngự ở phía Bắc Hồng Kông, một trong những trung tâm tài chính lớn mạnh của Trung Quốc để có một cuộc gặp mặt với đối tác tài chính bên đó - Tổng giám đốc Tiêu Viễn Đông của tập đoàn tài chính toàn cầu Thế Nại.

Cả hai chỉ có vẹn một ngày để thuyết phục Thế Nại rót vốn đầu tư vào tập đoàn bên mình, thời gian của mỗi người giới hạn trong bốn tiếng, chỉ được phép thừa không được phép thiếu, nếu quá thời gian quy định...rất tiếc, bạn không đủ tư cách!

Còn nếu hai thí sinh đều không đạt yêu cầu hoặc không có khả năng thuyết phục được bên đó kí hợp đồng thì tập đoàn của hai nhà sẽ chịu những tổn thất nặng nề về danh dự lẫn kinh tế, và mười năm sau sẽ tổ chức đề tuyển chọn tiếp, cứ theo dự tính, quán quân của kì này sẽ nổi nghiệp quán quân của mùa kia, nhân tài rồi sẽ tuôn ra một loạt...

Hứa Anh Tú vẫn đang đắc ý vì mình vào được vòng cuối cùng mà chẳng nhọc công giờ thù đoạn gì, trong lòng vẫn ngán ngán ăn mừng, đinh ninh chắc rằng vòng cuối cùng sẽ thuận lợi vượt qua vì cậu rất tự tin vào khả năng của mình.

Hôm nay tâm trạng của cậu rất tốt nên muốn ra ngoài dạo chơi thành phố cổ vấn phụ trách giảng dạy không cho phép, cậu liền nói dối là đi tới thư viện trường, cố vấn không tin liền sai người đi theo, Hứa Anh Tú không còn cách nào đành phải đến thư viện, định bụng vào đó rồi sẽ tìm cách trốn ra, thế nên rất ngoan ngoãn nghe lời cố vấn, cho vệ sĩ bám đuôi.

Thực ra trong cuộc thi này cũng có một số chỗ khiến người khác nhìn vào đúng là không thể chấp nhận được, ví dụ như hai đứa trẻ này, đều chỉ mới bước vào cấp hai, vậy mà đã bị sắp đặt vào một cuộc thi toàn những kiến thức nâng cao trong kinh doanh, cơ cấu rồi chiến lược...v.v.. lẽ ra ở tuổi ấy các cậu bé nên được sống thỏa thích, làm những điều mà mình muốn, hưởng thụ sự ấm áp, hạnh phúc của gia đình... vậy mà đã phải tham gia một cuộc thi mà chưa chắc một số người lớn đã có khả năng làm được, vượt quá năng lực của các em nhỏ, làm vậy có đúng không? Nhưng suy nghĩ đến chính sự, liên minh tài chính bác bỏ ý kiến đó và cho rằng, còn nhỏ mà đã tài giỏi như vậy quả thực là niềm tự hào cho đất nước ta, chứng tỏ rằng nền giáo dục nước ta đang rất phát triển ấy mới đào tạo ra những thế hệ trẻ có năng lực như vậy, và không thể phủ nhận rằng tương lai thế hệ trẻ của nước ta ngày càng có triển vọng.

Mặc dù là liên minh tài chính có vô vàn những lần lên tiếng nhưng như vậy cũng chỉ lần ít được hơn phân nửa, một số vẫn không hiểu mà trách móc tổ chức. Chính vì vậy, để chiều lòng dư luận, cũng là để tiện cho việc giám sát hành động của hai thí sinh sáng giá cuối cùng này, liên minh tài chính cử hai cố vấn kinh doanh tới để giảng dạy và tư vấn cho hai thí sinh trong kì cuối cùng này, mặc công dư luận lại lên tiếng: Cứ để hai đứa nhỏ phải tự lực cánh sinh,

liên minh này thật không có tình người..!

Hứa Anh Tú vào trong thư viện, thấy hai tên vệ sĩ cứ cách mình hai mét, cậu quay lại cau có:

"Ra ngoài cửa chờ không được sao? Không thấy mọi người đang nhìn các ông à? Đây là thư viện, tôi không muốn mọi người cứ đổ dồn ánh mắt vào người mình thế đâu, ra ngoài đi, tôi cũng chẳng trốn được, trong này kín mít các ông còn sợ gì nữa?"

Hai tên vệ sĩ ngấm nghĩa xung quanh một hồi, rồi miễn cưỡng đi ra ngoài, canh như lính gác ở cửa thư viện.

Hứa Anh Tú tận hưởng thời gian tự do thoải mái của mình, di chuyển đến khu ngoại ngữ. Hờ hững lướt qua tất cả các kệ sách...bỗng dừng, cậu dừng lại ở một khoảng chật hẹp ngăn cách giữa kệ sách này với kệ sách kia, đánh mắt sang, cậu nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang nằm dựa vào tường xung quanh là một đồng sách bừa bộn, ngổn ngang rải rác ở tứ phía trên mặt đất...Là một người con trai...cậu ta một chân co một chân duỗi, tay phải song song trước ngực đặt lên chiếc chân phải đang co lên, tay trái ung dung đút vào túi quần, trên mặt úp một quyển sách ngoại ngữ màu vàng...ngủ mà vẫn ở trong tư thế coi trời bằng vung, tên này xem ra cũng thật ngạo mạn...

Hứa Anh Tú tò mò tiến lại gần, cậu chưa bao giờ nghi ngờ phán đoán của mình, chỉ là muốn nhân cơ hội này hiểu rõ về đối thủ của mình hơn mà thôi.

Khoảng cách giữa kệ này với kệ sách khác đúng là rất nhỏ, chỉ rộng đủ cho một người nhưng chiều dài thì rất dài, mắt của Hứa Anh Tú hơi kém, nguyên do là đánh điện tử không quản ngày đêm...hôm nay lại không đem theo kính cho nên nhìn đường có hơi chút khó khăn, có thể nói địa hình không hề thuận lợi, sách lại vức bừa bãi nên mấy lần suýt thì vấp ngã, may mà cậu nhanh chóng bám được vào hai bên kệ sách để giữ thăng bằng...nhưng ai ngờ, vừa đi thêm được một bước thì dẫm phải quyển sách dày cộp nào đó, tụt chân ngã úp vào cơ thể của 'mục tiêu', Hứa Anh Tú viên mãn đè lên người Lâm Huy, tạo một tư thế rất...mở ám. Vào thời điểm cậu ngã, cơ thể của Lâm Huy cũng bị chao đảo, tác động tới quyển sách mà anh úp lên mặt, khiến nó thuận theo tự nhiên mà trượt xuống, đập thẳng vào sống mũi cao nhỏ của Anh Tú, cậu đau đớn xoa mũi, không để ý đến mình có một tư thế...rất không hài hòa với người con trai khác...

Lâm Huy từ từ mở mắt, chậm rãi cúi đầu nhìn Hứa Anh Tú, cảm nhận được ánh mắt của 'đối thủ' phóng tới, Hứa Anh Tú cũng ngẩng lên nhìn..bốn mắt chạm nhau... Hứa Anh Tú vô cùng lúng túng, Dương Lâm Huy bình thản hờ hững...

Tiếng 'tách' ở đâu đó khẽ khàng... Lâm Huy giật nhẹ bên tai...Nhưng cũng không hề quan tâm

Đúng lúc Hứa Anh Tú định đứng dậy giải thích, Lâm Huy đã nhẹ nhàng đẩy cậu ta ra, thu gom lại đồng sách xung quanh, động tác nhẹ nhàng, điềm tĩnh.

Hứa Anh Tú thấy mình bị bơ một cách phũ phàng thì không khỏi phẫn nộ, lên tiếng khinh thường:

"Tôi có cảm giác bị xúc phạm khi làm đối thủ của cậu...đến tiếng Trung mà cũng cần phải bỏ trợ, tôi thấy cậu nên rút khỏi cuộc thi sớm đi, không đến lúc bị tôi quật cho ngã đau thì lại tổn hại đến danh tiếng của Dương Thành, bác Dương cũng không tránh khỏi gặp 'chút rắc rối'."

Hứa Anh Tú không nói bừa, ban nãy cuốn sách dày cộp rơi vào mũi cậu là câu tạo tiếng Hán, cậu không biết Lâm Huy đọc quyển sách này có ích lợi gì, nhưng đối tác lần này là người Trung Quốc, nên cậu cho rằng lí do Lâm Huy nghiên cứu tiếng Hán ít nhiều cũng liên quan đến vấn đề ấy.

Đáp lại Hứa Anh Tú là ánh mắt thờ ơ, không quan tâm của người kia. Lâm Huy bê chồng sách lên, lạnh lùng bước ra không gian chật hẹp ấy, bỏ lại Hứa Anh Tú ngơ ngác với câu nói của anh:

"Tôi khuyên cậu nên tập trung nghĩ cách nào đó sáng tạo để thuyết phục con mồi lớn lần này. Trận cuối cùng có thể rất quan trọng đối với cậu cho nên tôi sẽ không nhúng tay vào và để cậu tự cảm nhận khả năng của mình một lần...Thật ngại quá mấy lần trước biến cậu thành ếch ngồi đáy giếng, bây giờ tôi cho cậu cơ hội 'vác súng' chiến đấu thật sự trên thương trường, cố lên!"

Hứa Anh Tú đơ người ba phút, nhớ lại nụ cười gian tà của tên nhóc kia khi nói hai từ cuối cùng, sự tự tin của Hứa Anh Tú cũng giảm đi vài phần, nhưng nhanh chóng che giấu bằng sự tức giận...

Cậu không ngờ, lời nói của Lâm Huy cậu đủ hiểu...chỉ là cậu không tin đó là sự thật, nói chính xác hơn là không đủ tự tin để tin vào ẩn ý của Lâm Huy...

Không thể nào...không thể...cậu không tin...tất cả sự việc đều do tên nhóc vừa rồi sắp đặt sao? Ngay cả việc cậu được vào vòng cuối cùng...cũng có liên hệ gì đến hắn sao?

Hứa Anh Tú lo lắng hồi lâu, sau đó rơi vào trầm mặc, rồi cài đặt trạng thái kiên định, suy nghĩ quyết tâm...

Hứa Anh Tú này không tin, để tôi chứng minh cho cậu thấy, tôi vào được trận chiến cuối cùng này, hoàn toàn là do tôi có năng lực, ngược lại, cậu mới chính là kẻ thất bại...

Dương Lâm Huy, tôi sẽ khiến cho cậu thua không ngờ đầu lên được...

Qua hai tuần, hai người lên máy bay tới Bắc Hồng Kong, không được nghỉ ngơi mà phải chuẩn bị luôn cho phần đàm phán hợp tác, Hứa Anh Tú là người đầu tiên đối mặt với 'bài thi'

Bài làm của cậu ta rất trôi chảy, Tiêu Viễn Đông chỉ tìm ra được một số sơ hở nhỏ trong bài làm của cậu, phần đàm phán lại rất thuyết phục, ngay từ lúc đầu bước vào căn phòng này, Tiêu Viễn Đông đã nhìn ra cậu ta mang theo một khí thế bất phàm, tuổi nhỏ mà chí hướng lớn, chính buổi gặp mặt tiền hành trong hơn ba tiếng này đã làm cho ông thấy rõ ràng năng lực của cậu, ông rất hài lòng, cũng phần nào tò mò chờ xem phần thi của thí sinh tiếp

theo...

Hứa Anh Tú dường như cũng đoán ra Tiêu Viễn Đông hài lòng thế nào khi nhìn vào sắc thái biểu cảm trên mặt ông ta, cậu đắc ý suốt cả ngày, dám cá với bố, ván đấu này Lâm Huy chưa cần đấu cũng biết ngôi vị quán quân đương nhiên vào tay cậu.

Lúc đi vào khách sạn, thấy Lâm Huy về mặt điềm đạm bước ra, Hứa Anh Tú cố tình đi sát sần sạt, đụng một cái rõ kêu vào vai anh, rồi nhoẻn miệng mỉa mai, điệu bộ kiêu ngạo hết sức, tỏ rõ thái độ khinh thường đối thủ.

Lâm Huy không tránh, để mặc Hứa Anh Tú làm trò trẻ con, anh cứ coi như là không chấp đi...nhưng ai biết, thực ra nụ cười của Lâm Huy còn mỉa mai khinh thường hơn cả Hứa Anh Tú.

Người vệ sĩ bên ngoài căn phòng đã hẹn từ tốn mở cửa cho Lâm Huy, cung kính mời anh vào bên trong. Lâm Huy bước vào...

Tiêu Viễn Đông tâm trạng rất hưng phấn, chắc hẳn còn vương lại chút vui vẻ sau khi nghe phần trình bày hết sức xuất sắc của Hứa Anh Tú, ông mỉm cười vô cùng thân thiện với Lâm Huy khi anh bước vào, thậm chí còn không phân biệt tuổi tác mà đứng dậy tiếp đón...

Dương Lâm Huy mỉm cười, không nói gì liền ngồi xuống trước mặt ông ta, nụ cười Tiêu Viễn Đông vụt tắt, ông cảm thấy Lâm Huy đúng là không biết lễ nghĩa, không tôn trọng

bề trên, vì vậy thái độ với anh cũng theo đó mà thay đổi, ông ta hậm hực hất tung áo, đặt mông ngồi xuống.

Lâm Huy từ đầu vẫn giữ nguyên nét mặt cười mỉm, từ tốn rót chén trà, cung kính mời ông ta. Ngay sau khi ông ta vừa nghi ngờ vừa nhận lấy, nét cười trên khóe môi Lâm Huy càng thêm đậm, lúc này anh mới mở miệng, tiếng Trung vô cùng lưu loát:

"Giang Bích điều du bạch,

Son Thanh hoa dục nhiên.

Kim xuân khan hựu quá

Hà nhật phục quy niên. "(*)

"Tiêu tổng chắc không chỉ yêu quê hương, mà còn là người rất tôn trọng phong tục nơi mình đã từng ngày trưởng thành, cháu đoán rằng, bài thơ này vô cùng hợp với bác dù trong bất cứ hoàn cảnh nào."

Không cần nhìn nét mặt của Tiêu Viễn Đông, Lâm Huy cũng thừa biết ông ta sẽ sò đến nhường nào, anh lại tiếp tục tung chiêu:

"Từ trước đến nay không ai không biết Tiêu tổng có một tâm hồn vô cùng phong phú, chỉ riêng ánh mắt đã đủ thấu lòng người, cháu đây ngưỡng mộ đã lâu, vẫn luôn muốn có dịp thỉnh giáo bác, không biết Tiêu tổng có hứng thú với đứa trẻ không hiểu chuyện này?" Dương Lâm Huy nói giọng đầy ẩn ý

Tiêu Viễn Đông nhếch nhếch khóe môi, nụ cười thấp thoáng ẩn hiện như sương mù ban đêm...

"Ánh mắt ta đúng là đủ thấu lòng người...nhưng dường như có người còn không hề kém ta."

Lâm Huy thả ra nụ cười, lễ phép mời:

"Tiêu tổng, có thể mời bác dạo hoa viên?"

(*) Sông xanh chim trắng lượn bay

Ngàn hoa thắm đang nở dày non cao

Ngày xuân mới ngấn làm sao

Ôi quê xa, biết khi nào hồi hương?

(Bản dịch của Ngọc Châu 2013)

"Choang!"

Lại thêm một chiếc chén nữa bị đập vỡ bởi Hứa lão gia, căn phòng tràn ngập 'vị gia thuốc súng' và 'nọc độc được khò'... Phu nhân Hứa hơi run rẩy, sống bao nhiêu năm bên cạnh người chồng không gì yêu quý hơn, đây là lần đầu tiên bà thấy ông mang nhiều 'thuốc súng' đến thế...cảm nhận có làn khói vô hình mù mịt trên đầu ông bắt đầu lan tỏa đủ độ để đốt cháy cả căn phòng, bà thân là phụ nữ yếu đuối, lại nhạy cảm quá mức nên áp dụng 'tẩu vi thượng sách'...không chuẩn là chết, quyết định không ở lại, bảo vệ thân mình mai sau còn phải dưỡng dục con cái...

"Minh...mình à...có gì cứ bình tĩnh...tôi đi tới bệnh viện xem tình hình của Anh Minh...t...tôi đi đây..."

Sau câu nói, Hứa phu nhân bóng dáng biệt tăm, Hứa lão gia lại càng căng gân, đỉnh đầu bốc hỏa, gầm lên một tiếng rồi dùng chân già tông thẳng vào

chiếc bàn gỗ tinh xảo nhấp thảng trước bên Ý...báo hại cả người tê liệt căng chân giật giật, mắt đỏ trợn tròn, ngồi phịch lên sofa, cổ nắn đau đớn để khỏi mất mặt trước ánh nhìn vô cảm của cấp dưới...

Thư kí Thành chứng kiến từ đầu đến cuối, nhưng sắc mặt không hề thay đổi, một điệu bộ lạnh tanh giữ nguyên không chuyển...y như một cái máy...

"Chủ tịch, đừng kích động sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe của ngài." Anh ta đưa cho Hứa lão già một cốc nước, đợi lão nhận, uống một ngụm mới bắt đầu lên tiếng phân tích qua tình hình.

"Chuyện cậu hai không thắng trong cuộc thi cũng không phải là nằm ngoài dự kiến của chúng ta, nhưng vì cậu ấm nhà Dương Thành luôn hành động trong lặng lẽ khiến cho chúng ta cũng chủ quan, không chỉ Hứa thị mà các doanh nghiệp và giới truyền thông trong nước cũng hết sức bất ngờ... Dương Bách Dũng là một doanh nhân giỏi, sau sự việc năm ngoái lại càng khiến giới truyền thông lảng xê, nhưng danh tiếng thì cũng chỉ bằng bốn trên mười phần Hứa Thị chúng ta, và lại con trai của ông ta cũng chưa bao giờ từng xuất hiện trước công chúng, lần này nhân cuộc thi thiếu gia Dương Thành lật ngược tình thế, khiến cho cậu hai đã từng được rất nhiều người kì vọng lại thua trong tay kẻ chưa từng lộ mặt là con trai Dương Bách Dũng - Dương Lâm Huy. Bởi vậy hiện tại, giới truyền thông không chỉ tăng bốc mà còn dùng những ngôn từ vốn để miêu tả tập đoàn chúng ta đưa qua cho bên Dương Thành, thậm chí còn nói quá lên, rất nhiều thành viên trong liên minh tài chính đã nói Dương Bách Dũng là người khiêm tốn không đập lò xo nâng con trai lên cao, vấn đề đó ảnh hưởng mạnh đến nền tài chính kinh tế của khu vực. Tập đoàn Dương Thành hiện nay đang có giá cổ phiếu đứng đầu trên cả nước, lập kỉ lục trước nay chưa từng có - hai mươi ngàn đồng trên một cổ phiếu. Tuy đến lúc này, giá cổ phiếu của chúng ta không giảm mạnh như dự kiến của các cổ đông sáng nay, nhưng cũng khiến cho giới kinh doanh và giới truyền thông nhìn Hứa Thị bằng con mắt khác, nghĩa là tình hình kinh tế theo khả năng của Hứa Thị hoàn toàn có thể ứng biến chuyển bại thành thắng, nhưng xét về mặt danh dự...chúng ta không thể bù đắp nổi."

Thư kí Thành theo Hứa lão già đã được mười lăm năm, mọi tính cách của chủ tịch đều hiểu rõ, ngược lại, lão Hứa cũng rất hiểu rõ con người thư kí Thành, có gì nói nấy, luôn đánh vào trọng tâm để ông dễ dàng suy nghĩ cách giải quyết, không như những con người chỉ biết nịnh nọt ăn nói dài dòng lan man, nửa ngày cũng chẳng tìm ra vấn đề, vì thế nên thư kí Thành không sợ mất lòng chủ tịch, cứ thẳng thắn mà nói, cộng thêm tính cách bình tĩnh lạnh lùng nên dễ dàng để chứng minh câu thành ngữ 'cây ngay không sợ chết đứng'.

Hứa lão già vẫn không ngừng xả khói, nhưng vị độc trong khói đã giảm bớt, không khí cũng bớt căng thẳng...nhưng đối với người bình thường trái tim yếu đuối thì căng thẳng hay không nhìn sắc mặt tối thui của ông ta không chết cũng nhập viện...

Đôi mắt Hứa chủ tịch hằn lên vệt máu đỏ, bàn tay màu đồng nắm chặt, gân nổi gồ ghề như rễ cây, giọng nói chứa đựng uy lực của thần chết:

"Thằng con thối tha...mau chóng, bảo nó bò bằng bốn chân về quỳ trước mặt ta!!!!!!!!!!!"

Thâm Quyển - Hồng Kong - Trung Quốc...

Hứa Anh Tú sau khi biết kết quả chung cuộc sắc mặt trắng bệch rồi tái mét, não bộ như muốn nổ tung, đáy lòng ức chế khuôn người, mặc kệ có người cản lại, cậu bất chấp đứng dưới đại sảnh của Tập đoàn Thế Nại, hai bên là hai tên bảo vệ áo xanh to con...gào ầm như một đứa trẻ bị người khác cướp mất đồ chơi:

"Tiêu Viễn Đông...tôi muốn gặp tổng giám đốc của các người...Tiêu Viễn Đông..."

Hành động này không chỉ kinh động tới phóng viên của nước nhà, mà ngay cả tầm ngắm của những đôi mắt chim ưng Trung Quốc cũng lọt vào, báo chí lại lần nữa rầm rộ đăng tin...

Lại nói tới Lâm Huy. Anh đang ở tầng chín mươi hai của tổng công ty tài chính toàn cầu Thế Nại, ngồi đối diện với tổng giám đốc kiêm cố vấn tập đoàn - Tiêu Viễn Đông. Hai bên đàm phán thuận lợi, đang bắt tay hợp tác...hình ảnh một đứa trẻ bắt tay một người đàn ông trưởng thành, mặt đứa trẻ điềm nhiên...ngây thơ, mặt người đàn ông rất chừng chạc, phần nhiều hồ hởi...cảnh tượng này...thật xúc động...

"Hợp tác vui vẻ!" Người Việt tiếng Trung chuẩn xác!

"...Cháu trai, ta nhận cháu làm nghĩa tử nhé!"

Lâm Huy cười cười: "Cháu chỉ có một cha, không có ý định nhận nghĩa phụ, bây giờ và cả sau này."

Tiêu Viễn Đông xúc động:

"Tốt lắm, rất hiểu thuận... Mỗi câu nói của cháu quả không làm phụ lòng ta, chúng ta sẽ hợp tác lâu dài đấy, sau này thường xuyên tới đây nhé, quả thật đối đáp với cháu bác thấy thoải mái hơn ai hết...đáng tiếc bác không có con gái, nếu không dù nó lớn hơn cháu hai mươi tuổi...nếu cháu không chê bác nhất định phải bắt nó cưới bằng được cháu."

Lâm Huy khòe miệng co giật...

Xuống tới đại sảnh, Lâm Huy nhìn thấy Hứa Anh Tú đang giờ chứng điên cuồng, không hề có ý trốn tránh mà tới trước mặt cậu ta, không hề kiêu căng nhưng sắc mặt còn dọa người hơn cả Hứa Anh Tú. Anh chưa có ý định mở miệng, vì anh biết Hứa Anh Tú đang kích động, sẽ là người mở đầu cho màn 'tranh đấu'... Không ngoài dự đoán, Hứa Anh Tú xách cổ áo Lâm Huy ...cảnh tượng cứ như hai người đàn ông nhập vào thân xác của hai đứa trẻ...

"Thằng khốn, mày giờ thủ đoạn gì mà khiến ông già kia kí hợp đồng với mày...mày gian manh...tao không phục, tao muốn đấu lại...chắc chắn ông ta nhìn lầm...mắt của ông ta có vấn đề, não của ông ta cũng không bình thường..."

Dương Lâm Huy dùng ít sức vận cổ tay Hứa Anh Tú ra, cậu ta đau đón xoa tay, Lâm Huy lạnh nhạt nói:

"Tôi nhớ đã nói sẽ cho cậu cơ hội chứng minh năng lực bản thân, là do cậu không cố gắng, một yếu tố chiến lược cơ bản cần thiết trong kinh doanh cũng không nắm vững, có biết điều gì khiến cậu thất bại không? Tôi không trả lời, cậu tự tìm hiểu đi, bản thân cậu, cậu hiểu rõ hơn tôi, còn nếu tôi hiểu rõ bản thân cậu hơn cả cậu, thì chứng minh rằng, ngay từ đầu cậu đã không đủ tư cách làm đối thủ của tôi."

Lâm Huy bước được hai bước thì dừng lại nói tiếp: "Còn nữa...không phải ai khi lâm vào đường cùng cũng giờ thủ đoạn đâu, hãy xem xét lại bản thân mình, đừng tùy tiện mà nghĩ bản thân mình có ý định gì cũng quy ra rằng người khác cũng giống như mình...có một số người, cần phải trải nghiệm mới ý thức được."

Hứa Anh Tú cúi đầu hung hăng đuổi theo Lâm Huy nhưng lại bị bảo vệ tóm lại, quá ức chế, cậu chỉ đành hét to, gầm gào:" Mày chờ đấy, chúng ta chưa xong đâu..."

Lâm Huy thăm thì tự nhủ:

"Tôi chờ...chờ xem cậu ý thức được gì qua lời nói của tôi."

Lâm Huy đem thắng lợi trở về, đương nhiên Dương Bách Dũng rất phản khởi, lại phóng khoáng tăng lương và tiền hoa hồng cho nhân viên mười phần trăm trong vòng một tháng, áp dụng với tất cả các chi nhánh của Dương Thành trên phạm vi cả nước. Quả thật nói, Dương Bách Dũng vốn tự tin vào năng lực của con trai nhưng lúc báo đăng tin có khả năng cậu ấm của Hứa gia sẽ chiến thắng, các nhà chuyên môn thì một số người cũng cho rằng như vậy, cho nên ông cũng có một vài phần lo lắng...nhưng vẫn tin vào khả năng của con trai...sự thật chứng minh niềm tin của cha Dũng với Lâm Huy không làm ông thất vọng lại nói sau khi ông hỏi con trai tại sao khiến cho lão Tiểu kí được bản hợp đồng với mức lợi nhuận bên ta lời như vậy thì miệng cười suốt cả tuần, không khép vào được...phải xấu hổ đi nha khoa....

Mọi người chắc vẫn thắc mắc rằng tại sao bé Huy lại ăn được hợp đồng dễ dàng như vậy đúng không? Thực ra không có gì khó. Lâm Huy cho người điều tra Tiêu Viễn Đông, biết được ông là người vô cùng vô cùng yêu thơ ca và rất tôn trọng nền văn học Trung Quốc, lại biết rằng, ông thân sinh ở Cùng Nghĩa - Hà Nam, chính là quê hương của Đỗ Phủ... Lợi dụng tất cả yếu tố đó, Lâm Huy trong một tuần miệt mài nghiên cứu thơ cổ điển Trung Hoa, tuần còn lại ngày đêm vắt và tự mình chuyển thể bản hợp đồng dạng văn xuôi thành dạng thơ thất ngôn. Vì thế rất chiếm được cảm tình với Tiêu Viễn Đông.

Cái này Lâm Huy gọi là chiến thuật tâm lý trong kinh doanh!

Hứa Anh Tú đương nhiên được học vấn đề này, nhưng lại không phát hiện ra kẽ hở của cuộc chiến cho nên thua Lâm Huy mà không biết tại sao mình thua, rất à không can tâm. Vì thế lúc đối thoại với Hứa Anh Tú, Lâm Huy có nói rằng:"...một yếu tố cơ bản cần thiết trong kinh doanh cậu cũng không nắm vững..."...chính là nói về 'chiến thuật tâm lý'...đáng tiếc, có vẻ như 'chiến thuật tâm lý' hơi mờ nhạt trong trí óc của Hứa Anh Tú cho nên cậu vẫn chưa ý thức được lí do bại dưới tay Lâm Huy...

Hôm đó Hứa Anh Tú có kêu lâm Huy chờ...giống như...'nupakachi!'...ây vậy mà mãi vẫn chưa có cơ hội phục thù, cậu rất tức giận...lại rất mất mặt...

Mất mặt?

Cái này phải kể đến một chuyện...ừm, hình như là lúc Hứa anh Tú quay lại trường học....

Mọi người nhìn cậu bằng ánh mắt rất khác thường, cả Lâm Huy cũng bị vậy, có khi còn cười trộm hai người... Lâm Huy thì tâm vẫn rất tĩnh, hoàn toàn trong sáng không hề nghĩ gì... Ngược lại thì Hứa Anh Tú suyt nữa nổ tung đầu, vậy mà cậu hỏi bao nhiêu người họ đều úp mồm không nói không rằng, lại càng khiến cậu tức hơn, đành phải quay lại 'thời kì bạo lực', đầu tiên là thu thập đàn em, sau đó dùng bạo lực dọa nạt người khác, khiến cho anh em trai trắng không muốn mở lời cũng phải cố nói...

"Cậu..cậu lên trang chủ của trường...tự mình...xem đi..."

Theo lời của cậu bạn bị dọa suyt tè ra quần, Hứa Anh Tú lên diễn đàn trường học, kéo chuột tới thư mục hot của tháng...and....

"Dương Lâm Huy!!!!!!!!!!!"

Sau khi đã tìm thấy một mục giới thiệu đầy khả nghi, cậu nhấn chuột một cách kích động, rất rất rất tò mò, cuối cùng viên mẫn sùi bọt mép khi nhìn thấy...hai nhân vật chính trong ảnh...Hứa Anh Tú cậu đang đề lên người Lâm Huy, ánh mắt hai người vô cùng...đắm đuối, rất kích thích người xem, hình ảnh được chụp với rất nhiều các góc quay, có thể thấy người chụp là một tên săn ảnh nóng rất có tay nghề của trường...bằng chứng là các tấm ảnh không có gì sắc nét hơn...lại thêm những lời cảm nhận đầy...ngụ ý của người đăng..

"...Không chỉ một lần, A mỗ cũng đã từng thấy hai người vào nhà vệ sinh cùng lúc, vai chạm vai vô cùng thân mật, từ khoảng cách của A mỗ, có thể thấy được hình như hai người đang nắm tay nhau, còn có lần hai vị thiếu gia này cùng đá bóng đá rất sung ở công viên, mồ hôi ướt sũng áo sắc xuân của nhau đều lộ lộ, Hứa hoàng tử của chúng ta rất âu yếm, khát khao mà nhìn Dương công tử chăm chăm, chỉ vì ngại xung quanh rất nhiều người nên đánh giả vờ ngã chổng lên người nhau coi như thỏa mãn sự tiếp xúc thân mật cơ thể...ừm theo phỏng đoán của A mỗ, lần tham gia cuộc thi chọn lọc nhân tài kia, hai người ở chung một khách sạn với nhau...nội tình thì không biết chi tiết cụ thể nhưng có thể thấy sau chuyến đi lần này hai người sẽ thân thiết hơn rất nhiều.....mọi người, câu hỏi tuần này là:

"Trong hai vị thiếu gia Hứa Anh Tú và Dương Lâm Huy, ai sẽ là công, ai sẽ là thụ? Mọi câu trả lời xin hãy cmt dưới stt này."

P/s: Mọi người nhớ like và cmt nồng nhiệt nhé, khán giả may mắn sẽ nhận được phần thưởng là hai xiên chiên cùng với một lon rỗng đỏ, như thường lệ, A

mổ sẽ ib với người được thưởng và hẹn địa điểm nhận quà!

Thân, A Mỗ! "

A-mỗ, ta mà tra ra được là tên biến thái nào, chắc chắn sẽ khiến hấn sau này sinh lí không ổn định.....Hứa Anh Tú bóp chặt con chuột...

Đùa thế nào thế? Đúng là từng có lần chạm mặt Lâm Huy trong nhà vệ sinh trường, nhưng lần đó chính là cậu cố tình khích đều đặn vai Lâm Huy mà...tên kia thế nào mà nhìn thành...nắm tay vô cùng thân mật?

Hừ, đúng là có lần đá bóng cùng Lâm Huy tại sân bóng trong công viên, lần đó là do cậu thách đấu Lâm Huy, rồi cậu bị tuột dây giày, lại vấp vào quả bóng, đúng lúc Lâm Huy tới tranh bóng, cậu phản ứng không kịp...hai người liền chống cằm úp lên người nhau, trận đó hòa...sao tên kia lại có thể diễn đạt rằng ánh mắt của cậu khao khát thân thể Lâm Huy được? Hấn mù ư? Không thấy ánh mắt cậu tóe vô văn lẽ hàn huyên à?

Lại nói, tin này có hơn một triệu lượt xem, trở thành stt hot nhất trong tháng, hơn chín trăm nghìn lượt bình luận cùng chia sẻ, khi đọc bình luận...Hứa Anh Tú của chúng ta vô cùng vô cùng...xúc động'...

Thuận Thuận: Aida!!! Không cần nói cũng đoán được rồi, Lâm Huy của chúng ta khí chất bất phàm, lạnh lùng thấu thịt, đương nhiên là công rồi!

Thọ Thọ: Đúng đúng, so với Hứa Anh Tú, Lâm Huy đàn ông hơn.

Thụ Thụ: Ừm, ta cũng đồng tình nha, Hứa Anh Tú nhìn cũng rất giống con gái, hắc hắc!!

Thiên Thiên: Chúng mày, một lũ dờ hơi cảm hấp, không thấy trước đây Hứa hoàng tử rất đầu gấu sao? ăn chơi sa đọa, thế mới là công hiểu chưa?

Thọt Thọt: Không giấu gì mấy người...ta...cũng từng ném đòn của Hứa đại ca...đến giờ vẫn để lại di chứng...thực sự, hấn ta không thể à thụ...

Ta là Hủ nam: Chúng mày hai đứa #Thiên, #Thọt kia, chả biết đêch xừ gì, tao là từng vào nhà vệ sinh cùng Lâm Huy, đứng ngay cạnh hấn ta, nói cho biết cái này, dáng đứng của cậu ấy manly lắm đó, đừng nhìn, anh đây chắc chắn cậu ấy là công rồi.

...

...

"Rầm!" Đây là âm thanh phát ra từ đáy lòng Hứa Anh Tú...sao có thể...dân chúng sao có thể nói cậu là thụ? Họ không nhìn thấy thường ngày Hứa Anh Tú này rất đàn ông sao? Ít ra cũng phải có hơn một nửa lượt nói cậu là công mới phải chứ...Cậu tuy có gương mặt thanh tú có hơi giống con gái...nhưng dù sao khí chất ngọc thụ lâm phong vẫn đầy đủ, còn hơn nhiều so với tên Lâm Huy ít mồm ít miệng kia cơ mà? Vì có gì dư luận lại nói cậu như vậy?? Vì sao? cậu muốn được làm công, cậu muốn được làm công!!!!!!!!!!!!

Bỏ qua cho những suy nghĩ hồ đồ ngớ ngẩn của Hứa Anh Tú, chúng ta hãy quan tâm tới giới truyền thông một chút...

Chỉ trong hơn hai tuần đăng lên mà đã có hơn một triệu lượt xem, đương nhiên sẽ khiến giới truyền thông chú ý tới, và không nằm ngoài dự đoán, ngay sau lúc Hứa Anh Tú biết được tin sốc này, thì có một tin sốc khác nhập vào não bộ cậu...

Hình ảnh hứa Anh Tú 'thân mật' với Lâm Huy tại thư viện đã được đăng trên trang nhất của các tờ báo lớn trên cả nước và được đính lên trên đầu các tin tức của nhiều trang mạng lớn khắp cả nước...

Hứa Anh Tú không thể xấu hổ hơn, không thèm nhìn mặt Lâm Huy một cái liền bay sang Châu Âu du học, biệt tăm mấy năm.

Lại nói bên Lâm Huy, cậu không hề dă động hay kích động một chút gì, cứ để mọi việc tùy duyên của nó...thực ra Lâm Huy đã tính toán cả rồi. Anh biết sự việc này sẽ khiến Hứa Anh Tú xấu hổ bay đến vùng đất nào đó, đây chính là nút thắt để gỡ vấn đề. Hứa Anh Tú đi, trong vòng một năm, mọi người thấy Lâm Huy vẫn bình thường như mọi khi thì không khỏi ngạc nhiên đặt ra nghi vấn: Lâm Huy không nhớ Hứa Anh Tú sao?

Chính vì thế lại nảy sinh nghi hoặc: Hay là do Hứa Anh Tú một mình đa tình?

Dẫn đến việc các bằng chứng chứng minh tình cảm của hai người là những bức ảnh chụp hai người lúc thân mật ở thư viện được lòi ra, xem xét lại...Và thấy một điều, biểu cảm của Lâm Huy vô cùng, vô cùng lạnh nhạt như thường ngày, ngược lại với độ phân giải cao của máy ảnh hiện đại, ta dễ dàng thấy được Hứa Anh Tú đang đỏ mặt, ngượng ngùng, lúng túng...

Chính vì thế, nghi vấn Lâm Huy là 'trai con' được dập tắt hoàn toàn, dư luận và FC của Lâm Huy cũng thờ phào nhẹ nhõm...Lâm Huy chỉ cười nhạt!

Còn một người nữa cũng thờ phào, chính là...Tiểu thư Trương Tuyết Hà của tổng công ty khoáng sản Phúc Hồng...hôn phu của nàng là trai thẳng, chính là khẳng định, người nàng thích không hề bị gays như lời đồn, vậy là nàng yên tâm rồi!

^^

Chương 11: Kế Hoạch Của Lục Chi

Kết thúc một tiết học, đám tiểu quý 10a9 hất tung sách vở lên gò, xô giày, xô dép, chạy tán loạn ra ngoài. Các giáo viên đã quen với cảnh này, gần như giờ học nào cũng lặp lại, cho nên nói, chính đồn học sinh lớp này...đúng là còn khó hơn lên gò gặp hằng nga... Cách tốt nhất để giữ cho mình khỏi lạc loài khi sống trong môi trường cần hi sinh nhiều vì nền giáo dục thể hệ trẻ, đương nhiên phải nhập gia tùy tục rồi!

Nhập gia tùy tục là thế nào? Giáo viên làm gì để nhập gia tùy tục, hòa nhập với thể hệ ngày nay ư? Đơn giản...

Giáo viên âm nhạc chẹp miệng nhìn bọn trẻ, không vội đi ra khỏi lớp, cô hất tung tà áo dài, xoay ghế sang bên trái, nhấn quạt nút to nhất, đặt mông ngồi xuống ghế, gác chân lên bàn, nhũn mày ngây thơ nhìn xung quanh....." Hầy...giờ nóng thế nhề...!"

Lục Chi như thường lệ sau khi kết thúc mỗi tiết học đều bắt chước gấu koala bám chặt cánh tay Lâm Huy như thể sợ nếu bỏ ra sẽ mông lung mà lạc lõng không thấy anh giữa biển người bát ngát lạnh lùng vậy. Lâm Huy dựa vào tình cảnh nếu là trước đây, chắc hẳn anh đã dùng nham hiểm kế, bỏ ra vài ba phút nói chuyện với cô, có lẽ giờ này cô nàng đã cách xa anh ít nhất một cây số rồi. Thế nhưng càng ngày, theo thời gian Lâm Huy lại càng tỏ ra đối với nữ hồ báo này có chút chú ý tới. Những lúc trông cô giương nham giương vuốt, gườm đôi mắt búp bê của mình để áp chế người khác, anh không hề thấy chúng đáng sợ mà chỉ thấy...đúng thật là buồn cười hơn cả phim hài, thế mà cả cái tính này lại không giống anh, đều vì một thứ gì đó mà sợ sệt, tôn kính cô hơn cả thần linh trên trời, tựa như mạo phạm sẽ bị ăn hậu quả thích đáng. Hay là cả những chiêu trò cô bày ra để trừng phạt những kẻ mà cô cho là có tội cũng gây ấn tượng phi thường đối với anh. Đôi lúc nhìn vào mắt Lục Chi, anh thấy chút ngây ngạo đại đột lạ thường của tuổi vị thành niên, có sự bông bột dễ kích động của tuổi mới lớn, chất chứa cả những tia nóng nổi, nghịch ngợm mang dấu ấn của thời nổi loạn. Có những phút giây đôi mắt ấy trở nên sắc bén tựa như một con hổ dữ dằn, liếc một cái có thể làm cho đối phương hãi hùng sợ tởm ra quần... Nhưng nhiều hơn thế, anh lại nhìn thấy sự yếu đuối của một cô gái mười sáu tuổi bình thường như bao thiếu nữ khác ẩn sâu trong đôi mắt gườm lạnh đến đáng sợ như thể một chúa tể sơn lâm oai phong hùng vĩ mỗi lúc muốn dọa người của cô... Anh không biết quá khứ cô đã trải qua những gì, anh chỉ biết hiện tại trong mắt anh...cô đúng là một nữ đầu gấu hờ... Có điều, chỉ một mình anh nhận ra là được, sâu trong đáy lòng, Lâm Huy muốn cô luôn phải tự bảo vệ mình, ít nhất là đến khi có người con trai nào đó đồng ý vì cô chống chọi lại cả thế giới này, cùng cô sát cánh đến hết đời, anh hi vọng...

Lâm Huy nhẹ nhàng đứng dậy, mỗi một động tác của anh đều tỏa ra mùi hương quế cay và chút gì đó của dược thảo, luôn đem đến cho người khác cảm giác thiên nhiên ở gần, khiến mọi thân thể trong phạm vi bán kính ba mét đều mềm nhũn, hồn xác lìa cả phiêu linh như bị mê hoặc...

Lục Chi cũng đứng dậy theo, đôi mắt búp bê biết cười còn tươi hơn cả miệng, lúc này đích thị là mẫu hàng tiêu biểu của gái nhà lành... Trong lớp học ánh mắt mọi người vừa ngưỡng mộ lại vừa ghen tị, vừa ghen tị lại vừa thất kinh...

Bạn A: Thánh Lục Chi lạ lạ sao ấy, hôm nay gặp tao ở cổng trường đang định chào Thánh bỗng dưng Thánh toe toét cười vẫy tay chào tao làm tao suýt nữa phi đầu vào bao tải của bác đồng nát...

Bạn B: Ồ ờ, tao thấy cũng lạ, đầu giờ trong phòng vệ sinh nữ chật chội kinh người, nói là bánh bao của canteen sáng nay có vấn đề, chúng nó kéo nhau vào như bão, tao đang định chen lên lấy chỗ vào thì gặp Thánh, suýt tởm ra quần nhưng vẫn phải nhường, ai dè Thánh nhận ra tao cùng lớp Thánh, chào tao lễ phép rồi mời tao vào phòng đang trống, tao lòi mắt đăm ra rối loạn sinh lí, đến nỗi ngồi vào bồn cầu mãi không rặn ra được tí nào...

Bạn C: Ủ, trong giờ cũng không hét lên câu gì, đã thế còn đứng dậy nghiêm túc chào giáo viên nữa chứ...

Bạn D Nghi hoặc nhìn về phía hai người nào đó vừa bước ra, thốt lên kinh hoàng: Mẹ nó, lẽ nào chúng nó yêu nhau à?

Bạn E: Khụ khụ khụ... Có thể, khả năng này rất cao, cao đến nỗi đề chết con rết, khụ, nghe nói trong mấy truyện mà ta đọc, khụ khụ khụ...chúng nó nói yêu là có thể làm người ta khụ thay đổi, chưa biết chừng từ nay về sau chúng ta có thể sống những năm tháng khụ...an nhàn bình yên...khụ...

ABCD lườm E: Con mẹ nó chứ, đây là ngôn tình!

Bạn E: Khụ, t...ta già rồi lắm lắm...

Quay lại cặp đôi nam tài nữ sắc Lâm Huy và Lục Chi, sau khi ra khỏi lớp học, Lục Chi vẫn kề cả bên Lâm Huy nửa bước không rời, Lâm Huy thì thán nhiên không nói gì, thực ra anh không biết vì sao bỗng dưng lại thấy quen với việc cả ngày cứ có một cái đuôi bám theo dính chặt lấy mình, thậm chí còn dễ yên mặc cho cô bầu chặt vào người không hề kiêng nể khoảng cách...

Hai người cứ đi, Lục Chi không biết Lâm Huy định đi đâu, vì trong mắt cô bây giờ sỏi đá cũng là hư vô... Chỉ mấy giây sau đó...Lục Chi viên mãn bước vào....phòng vệ sinh nam, còn định vào luôn cả phòng riêng cùng với anh. Lâm Huy cuối cùng cũng nghiêm túc quay sang Lục Chi mà lên tiếng nhưng nhìn thấy khuôn mặt cùng ánh mắt không thể nào ngây thơ hơn ấy, giọng Lâm Huy bất giác mềm xuống, đôi nghiêm túc thành hơi hơi trêu chọc:

Lâm Huy:"Cậu muốn theo tôi vào trong luôn sao?"

Lục Chi:"A...xin lỗi, vậy tôi đứng đây chờ..."

"Thực ra tôi thì không ngại cho cậu nhìn, nhưng...có lẽ bọn họ sẽ bị cậu tác động dẫn tới sinh lí rối loạn đấy." Lâm Huy ánh mắt mang theo ý cười liếc về phía mấy cậu con trai đang vội vội vàng vàng kéo khóa quần ở gần đó, rồi lại quay ra thưởng thức sự ngơ ngác của Lục Chi...

Vốn tưởng Lục Chi sẽ đáp ứng ra ngoài ngay lập tức...nhưng anh đã đánh giá cô quá thấp...hoặc cũng có thể nói anh đánh giá quá cao sự thông minh của cô...

"Vậy tôi vào trong với cậu."

"..."

Lâm Huy trong lúc bắt lực thì vô tình liếc qua chỗ mấy người con trai đang định ra ngoài. Thấy anh đang nhìn, bọn chúng sững một giây sau đó tươi cười vội đẩy nhau ra ngoài không quên ném lại 'lời chúc phúc':

"Không làm phiền, không làm phiền...tiếp tiếp đi..."

".."

".."

"Là cậu nói muốn vào." Lâm Huy cuối cùng cũng lấy lại điềm tĩnh, ánh mắt lại hơi gian thương...

Lục Chi sáng mắt, rất ngây thơ:"...Ừ! Hôm qua tôi mơ cậu bỏ trốn, hôm nay tôi đã thề nhất định không rời cậu!"

"Thực ra, tôi không 'buồn'." Diễn xuất rất cao, không để lộ một chút sơ hở nào cho người ta nắm thóp, đương nhiên Lục Chi cũng tin, và không ngoài dự tính của Lâm Huy, Lục Chi nói câu thoái y hệt như suy diễn của anh:

"Vậy...tôi càng phải vào, lỡ cậu trốn...."

"Đó là cậu nói!" Chưa để Lục Chi nói hết, Lâm Huy đã kéo Lục Chi vào trong phòng vệ sinh, trong nháy mắt đóng cửa lại...

"Cậu.." Lục Chi bỗng đứng thấy bối rối...

"Sao nào?" Lâm Huy vừa lúi điện thoại ra vừa hứng thú hỏi Lục Chi

Lục Chi háng giọng:" Cậu nói cậu không 'buồn'...vậy vào đây làm cái gì?" Cô ngẩng lên nhìn anh, thấy khuôn mặt nghiêng của anh đang mỉm cười, bỗng đứng như thấy mặt trời xuất hiện trong phòng vệ sinh, bất giác cũng mỉm cười theo...

Đúng lúc này, Lâm Huy đưa máy điện thoại cho Lục Chi xem, cô cầm lấy...sắc mặt biến đổi lia lịa, từ hồng chuyển sang đỏ, theo nhiệt độ lại càng đỏ hơn, mỗi phút một độ, cứ thế đến lúc căng cứng bốn mốt độ C. Lục Chi lập tức ném máy trả cho Lâm Huy. Lâm Huy đang nín cười bên cạnh lập tức trở mặt thành nghiêm túc. Lục Chi vốn đang định câu Lâm Huy đưa nó ra là có ý trêu chọc mình, nhưng thấy bộ mặt nghiêm túc hơn cả Ngọc Hoàng của anh thì lại đổi chiều suy nghĩ, ...tốt nhất là cứ hỏi cho chắc đi..., giọng Lục Chi mang theo thanh âm giận dỗi:

"Sao lại đưa nó cho tôi? Cậu bị biến thái à?" Khi vừa nhìn thấy cảnh mờ ám là một đôi trai gái đang lỏa thể đè lên nhau, đầu óc của cô đã không còn được trong sáng nữa rồi...tên kia sao dám đầu độc cô như thế này...hắn tưởng được cô sùng mà làm tới ư?????Biến thái, dám trau dồi văn hóa đồi trụy lên đầu trẻ em phụ nữ, hắn ta đúng là coi trời bằng vung coi Lục Chi này không khác gì chó bông mà!!!!!!!!!!

Lâm Huy đối mặt với sự giận dỗi nhất thời của cô thì rất chi là vô tư hồn nhiên, khuôn mặt nghiêm túc như thường ngày:

"Vốn dĩ định xem một mình, nhưng là cậu nhất mực muốn vào, thế nên tôi đành cho cậu xem chung, đỡ mang tiếng xấu là 'ăn lê'"

Hơi nóng của da mặt vẫn chưa hề nguội, Lục Chi lúc này mặt đỏ ửng thực sự so với lúc bình thường đúng là xinh hơn rất nhiều, Lâm Huy vươn tay trong vô thức, âu yếm vuốt tóc cô, cử chỉ vô cùng nhẹ nhàng, kết hợp với giọng nói vô cùng quyến rũ của anh, tạo nên cảnh tượng Lâm Huy cùng Lục Chi trong nhà vệ sinh ... hết sức lãng mạn...

"Sao vậy đầu gấu? Ban nãy là ai kiên quyết đòi vào đây cùng tôi?"

Lục Chi bị sự tiếp xúc hơi thân mật này làm cho rung động, trái tim nhảy loạn như mở vũ trường trong lồng ngực, không hề có tiết tấu ổn định...Lâm Huy cười kia...tảng băng nguyên chất cười kia...

Lâm Huy thả tay về cười phá lên:"Ha, không ngờ tôi cũng được nhìn bộ dạng này của cậu, thật sự là hiếm có chưa từng thấy nha!"

+_0 ??

Định thần một lúc, cô mới biết, mình bị lừa!

Thăm thẳm, Lục Chi quang minh lỗi lạc một thời bị lừa bởi chiêu trò trẻ con của tảng băng nguyên chất..thật sự...QUÁ MẤT MẶT!

Lục Chi lần đầu tức giận với Lâm Huy. Giật mạnh điện thoại trong tay anh, lườm lườm đe dọa:

"Cẩn thận tôi tố cáo cậu xem phim 18+ với nhà trường!" Sau đó bỏ ra ngoài hung hăng đập sầm cửa.

Lâm Huy cuối cùng cũng cười thành tiếng...

18+? Titanic thôi mà!

Trước khi vào nhà vệ sinh nam, người ta nhìn thấy một cảnh tượng, một nam một nữ sát cánh bên nhau, nữ khoác tay nam vô cùng thân mật, trên mặt lộ rõ dáng vẻ yêu đời yêu trường yêu lớp, yêu Đảng, yêu Tổ Quốc, nam sắc thái điềm tĩnh, riêng dáng đi đã toát lên nét lạnh lùng nam tính hút người...

Nhưng khi hai người này ra khỏi, một cảnh tượng vô cùng đối lập xuất hiện, nữ cúi gập đầu vẻ như muốn thổ huyết khoanh tay hất hàm đi trước, nam bước sau tùm tùm buồn cười đến nỗi không nhận được đôi lúc phát ra tiếng cười khe khẽ.

Cuối cùng ai giải hòa trước? Lục Chi không hề mong rằng Lâm Huy sẽ là người chủ động vì xét ra thì anh cũng đâu là người có lỗi, là do cô cố chấp theo vào bằng được mà....Haizz!

Lục Chi đang định quay lại nói một tiếng xin lỗi với Lâm Huy, thì bàn tay bỗng bị năm ngón tay man mát khác luồn vào, mười ngón tay của hai bàn tay khác nhau quấn quýt...Lục Chi thất kinh!

Lâm Huy...?????

Lục Chi mở mắt to ba phẩy một centimet, ngược thẳng lên nhìn Lâm Huy...

???

"Đừng giận nữa..." Anh bình thản ung dung, cứ như đây là việc quá bình thường giữa bọn họ.

"O_O???????" Cô vừa kinh ngạc vừa vui sướng... Minh...minh lẽ nào đã làm Lâm Huy động lòng rồi sao? Còn chủ động xin lỗi? Aaaaaaaaaaaaaa, sau này phải tích đức nhiều nhiều chút aaaaa...vui quá.....

Đang trong lúc tâm trạng sung sướng đến cực điểm, đôi môi nhỏ xinh đã hé mở rạng ngời lộ ra chực cái răng trắng đều xinh xinh từ bao giờ thì đầu gối bỗng nhiên bị hất một chậu nước đá.....lạnh...đến nỗi giật mình....

"Trong trường có tai mắt của Dương Thành do bỏ tôi cứ vào, nếu gia đình hai bên thấy chúng ta có thái độ xa cách, chắc chắn sẽ không hài lòng." Mái tóc mềm mại của anh được những cơn gió mát mát luồn vào, êm đềm bông bênh, mùi hương nam tính lan ra không khí tác động vào khứu giác nhạy bén của ai đó...nếu là trước thời điểm này, chắc chắn Lục Chi sẽ dán xít người vào Lâm Huy để tận hưởng hương thơm mê muội này...nhưng là lúc này...có biến thì còn đâu tâm trạng chứ...Lâm Huy như thế nào lại nói như vậy? Lục Chi tuy ngốc thật, nhưng về vấn đề này ít ra cũng hiểu mang máng...Lâm Huy là đang đề cập đến chuyện hôn sự ấy sao? Anh biết từ lúc nào vậy?

"...Cậu...chuyện đó...ý của cậu là...?" Cô đáp ứng, sợ mình lỡ lời lại thành 'chưa đánh mà khai'.

Lâm Huy nở nụ cười biết tuốt, âm thanh êm nhẹ: "Cậu còn định giấu bao lâu?"

"..." Lục Chi ngờ ngàng...câu này...tại sao lại mang đến cho cô một cảm giác khó diễn tả đến thế? Nó cũng đâu phải là câu nói gì lăng mạn? Cứ cảm thấy như...chính mình là thứ gì đó của anh, được anh đề ý, lời nói đó tựa như là lời trách móc, lại ân cần, dịu dàng sâu lắng...còn hơn cả lời tỏ tình của cô dành cho anh...thực sự có ma lực...

"...Tôi...định chờ đến lúc chúng ta đính hôn..." Chuyện đến nước này có thể tiếp tục nói đối nữa sao? Cười trừ che đi bối rối thôi chứ còn gì nữa...Cũng phải nói, Lục Chi chính là có chút không đề phòng, Lâm Huy là ai nào? Thiên tài, thần đồng đấy, so với tiền tri hình như đâu có thua kém, nói đối anh đúng là việc làm hài hước nhất, lỗ bịch nhất từ trước đến nay của cô thì phải.....Bỗng dưng biết xấu hổ.....

Nhìn bộ dạng lúng túng không biết đầu mặt vào đâu của Lục Chi, Lâm Huy bỗng thấy thế giới tươi đẹp, nở nụ cười thoải mái chưa từng có trong nhiều năm qua của mình, xoa đầu cô rất ư là thân thiết

"Vẫn biết cậu ngốc, nhưng ngốc thế này đúng là không còn gì để nói." Giọng nói dường như chất chứa sự che chở vô hình, rất quyến rũ, nhất là trong hoàn cảnh này, nó lại đem đến một cảm xúc khó diễn tả cho hai người...thực sự, chưa từng có....hai bàn tay vô thức quấn chặt hơn...trong tình cảnh đẹp thế ấy, có một người nhận ra...thì ra mình đã thực sự thích một người. Người nhận thức ấy, không phải anh...

Lục Chi vén tóc ra sau về thực nữ dịu dàng trước mặt anh, định lên tiếng bông đùa để không khí càng thêm...sến súa, thì bỗng dưng bị Lâm Huy kéo chậm lại, rồi lấp sau một bức tường. Định tâm lại, cô mới biết rằng có chuyện gì đó xảy ra...

Ở gần đó là một trai một gái, nam tuấn tú tiêu sái, nữ mướt mướt thướt tha, cả hai đều mặc đồng phục trường Thủy Trạc, và sừng sột hơn là...cả hai đều học cùng lớp cô...

"Kia...là bạn lịch sự hôm nọ..." Lục Chi bỗng nhớ ra một khuôn mặt nam thanh tú mới chuyển đến trường cô được vài ngày...bất quá lại chẳng nhớ nổi tên của cậu ta...lúc giới thiệu có kêu là gì ấy nhỉ...tiếc thật, lúc đó bị khí chất của cậu ta hút hồn, căn bản là lời nói của cậu ta mờ nhạt đến nỗi Lục Chi có không nhớ nổi...cho nên tên tuổi của chàng ấy thực sự là...không để ý một chút gì...

"Đó là Hứa Anh Tú, còn nhớ lời hứa của cậu không? Tôi có nhắc đến cậu ta, cậu cần phải đề phòng, cậu ta hiện tại rất nham hiểm." Ánh mắt Lâm Huy bỗng chốc trở nên băng giá, nhắc đến tên Hứa Anh Tú lại càng giá rét hơn...

Lục Chi nhìn kĩ khuôn mặt ở gần đó, đồng thời nhắc nhở bản thân phải nhớ kĩ ba chữ này...

Hai người tiếp tục rình mò, dường như có thứ gì đó thôi thúc cả hai phải xem cho bằng được màn kịch vô cùng đặc sắc này...

Hứa Anh Tú mang một vẻ mặt rất không can tâm nói chuyện với Lý An Mai. Hừ! Cậu đã gửi tin nhắn nói chia tay rõ ràng đến như thế rồi mà còn bắt cậu phải ra phía sau trường nói chuyện 'rõ ràng' cho bằng được, không hiểu nào cô gái này có bị ủng nước hay không nữa... Dù sao thì nhà cô ta đang công ty cung cấp vật liệu xây dựng có uy tín, nhất là đang kí hợp đồng với gia đình anh để hợp tác trong dự án khu công nghiệp mới lần này, vì thế nên miễn cưỡng nể mặt cái công ty kia mà ra đây nói 'rõ ràng' với cô ta một lần... nếu không với tính cách của anh, nhất định sẽ cho cô ta xuất khẩu lao động từ lâu rồi!

"Anh nói đi, tại sao chia tay hả?" Lý An Mai sầm mặt mà cao giọng, mang theo bao nhiêu nỗi phẫn uất. Hứa Anh Tú lại chỉ cảm thấy da mặt cô ta còn dày hơn cả da trâu, con gái con đũa, ai lại đi hỏi người đã mình cái câu mặt mặt như thế... thật không có tiền đồ...

"Em gái à, anh là muốn tốt cho em..."

"Em gái chó gì, anh nói thật đi không phải giả vờ, rốt cuộc là con hồ ly tinh nào quyến rũ anh, trong cái tình này ai xinh hơn em chứ? Nói đi, nói đi đồ chết tiệt, con mẹ nó, bà mày yêu mày thế cơ mà..." Lý An Mai càng nói càng xúc động, cuối cùng không kiềm được đánh đấm tùm lum vào người Hứa Anh Tú, mặt nhem nhuốc vô cùng uất ức...

Lý An Mai đâu có nói sai, trừ bỏ Lục Chi là người không thể trong vạn người không thể, thì còn có Khánh Nhung hiền thực nết na, nhưng Khánh Nhung sau vụ Lục Chi tỏ tình với Lâm Huy ở nhà ăn thì đã không còn mặt mũi nào ở lại nữa, vì thế đương nhiên ngôi vị nữ hoàng tuổi teen chính là cô rồi, cô không tin với gia thế nhà mình thì trong cái tình này ai có thể vượt trội hơn cô.

Hứa Anh Tú cơ hồ bị chọc tức, gạt mạnh Lý An Mai ra, làm cô ta ngã ngửa trên mặt đất, thảm hại vô cùng...

"Đừng đắc ý quá, cũng đừng tưởng trong thành phố này cô là người con gái xinh đẹp, nắm trong tay gia sản kếch xù nhất. Hừ! Hồ ly tinh? Đúng đấy, tôi thích người khác rồi, đem so ra thì cái móng chân của người ta cô cũng chưa bằng phân nửa. Có tò mò là ai không?" Hứa Anh Tú nói đến đây bỗng ngó xuống gần sát Lý An Mai, nhếch mép mỉa mai:

"Nghe cho thủng nhé. Chính là con gái diệu của gia đình Vương Thị Tập đoàn Mỹ phẩm dược phẩm J.Ret đứng đầu Việt Nam. Vương - Lục - Chi!"

"Bùm!"

Não bộ Lục Chi bị chấn động nặng nề, đôi chân bị thương chưa khỏi không tự chủ được mà phi thường lao ra bên ngoài, nếu không có sự ngăn cản kịp thời của Lâm Huy, cô đã ức chế lao ra ngoài cầm gậy phang thẳng vào huyết tử của hắn rồi tên chết tiệt dám tiết lộ thông tin của cô, cô nhất định sẽ không cho hắn sống yên!!!!!!

Lục Chi được Lâm Huy đem ôm vào lòng, hai tròng mắt đã hằn lên những tia máu cháy lửa, đôi tay nắm chặt lại đỏ lừ, gân xanh nổi lên đầu thua kém lũ đàn ông hăng máu, ngay lúc này, giọng nói trên đỉnh đầu cô vang lên, âm áp khiến cho nỗi lo của cô vơi đi rất nhiều:

"Bình tĩnh đi, dù gì mọi người cũng sẽ biết chuyện này, cậu cố giữ nó cũng không thể giữ được cả đời. Yên tâm, cậu còn có tôi, nghe lời tôi tất cả sẽ qua rất nhanh."

Không biết tại sao, nhưng lúc này Lục Chi có niềm tin rất mãnh liệt đối với Lâm Huy, cô tin rằng, chỉ cần anh ở bên, tất cả đều hóa mây khói... nhắm mắt vào, thân thể mềm nhũn tựa và lồng ngực thom ngát của ai kia...

Lý An Mai sau khi trải qua cú sốc nặng nề, liền run rẩy đứng dậy, thì phát hiện ra... Hứa Anh Tú đã đi từ lúc nào. Cô ta rùng mình nhớ lại cậu nói lúc này của Hứa Anh Tú...

Lục Chi... thật sự là như vậy sao?

Ngay sau đó, cô ta nhanh chóng rút điện thoại, vội vàng thông báo điều gì đó...

Chiều hôm ấy, Ngọc Ân cùng Rau Cải gọi điện tới cho Lục Chi, Ngọc Ân uất ức kể chuyện chiều tối qua đi ngang qua nhà 'bố', thế nào mà từ trong nhà 'bố' Phong của Lục Chi nhảy ra một con chó bé to đùng đùng, tí khop mắt chiếc váy tón hai con lợn đất của Ngọc Ân. Ngọc Ân phẫn nộ liền kể khổ rồi đề nghị cao thủ đập chó số một thành phố là Lục Chi ra tay trả thù cho 'bà mẹ yếu đuối' Ngọc Ân này. Hai người một trai một gái dám cá với trời chắc chắn cô sẽ đồng ý, ấy vậy mà nhân tính không bằng thiên tính, lời từ chối của Lục Chi rõ ràng đến nỗi khiến cho Rau Cải cùng Ngọc Ân như cảm nhận được có người tát mình một cái thật mạnh.

Hai chị em đều không tin vào sự thật này, liền dắt tay nhau châu chực trước cổng căn biệt thự Lục Chi, vừa ngâm ca trù vừa xuất khẩu thơ...

Sự nhẫn nại của Lục Chi có giới hạn, đành phải lê thân nặng nề xuống mở cổng cho hai vị 'Thánh Chúa' này...

Ngọc Ân và Rau Cải tưởng chừng như chắc chắn lần này bị ăn đập thảm thê... ai ngờ cổng vừa mở ra, đập vào mặt hai vị 'Thánh Chúa' đây là gương mặt tươi cười niềm nở rất khách sáo, vô cùng lịch sự của cô gái thường ngày hay thô lỗ, nóng tính, động vào một tí liền bị tông một cước phi thẳng lên trời...

Ngờ tưởng sẽ là...

" Con mẹ nó! Chê mạng mười sáu năm sống dài quá, muốn ông đây cho đi châu bác Diễm sớm hả"

Hoặc là...

"Câm ngay! Há mồm to như thế, muốn bà đây nhét nắm đấm vào tận miệng à?"

Thế mà...

"Có gì vào nhà ngồi nói chuyện đàng hoàng, đừng la hét om sòm ở đây, hàng xóm sẽ không thích đâu."

Rau Cải!"..."

Ngọc Ân:"..."

Trong giây lát, cả thế giới dường như hóa đá...

Thậm chí trong phút giây lơ đãng tâm trí bay xa, Ngọc Ân còn tưởng bạn mình xảy ra chuyện gì nên đã bị trọng sinh vào một linh hồn khác, còn cái người đáng đứng trước mặt bọn họ chính là do linh hồn của chủ nhân thân xác kia nhập vào Lục Chi..

"Rau Cải, hội ý!!!!!"

Sau tiếng hét vỡ lở núi đất của Ngọc Ân, cô cùng Rau Cải chóng mông vào Lục Chi, khoác vai nhau cắm mặt xuống đất. Ngọc Ân thì thầm:

"Này, chị nghĩ ngờ nó bị trọng sinh"

"Sinh sinh cái gì, cún con à, thời buổi này còn có thứ đó nữa sao? Theo tôi thấy chắc là mất trí nhớ, thái độ này cứ như là quay lại thời kì trước khi gặp con hồ kia vậy."

"Ừ ừ..nhưng mà chị thích tính cách của nó hiện tại hơn, nếu quay về như trước kia...cứ thấy nó xa lạ thế nào ấy..."

"Tôi cũng thích đại ca của hiện tại hơn!"

"Được, vậy hôm nay phải ở bên cạnh nó nó nhiều nhiều chút, có khi biết được nguyên nhân."

"Ừ!"

Sau khi cả hai đã hội ý xong, mặt mày tươi cười quay ra nhìn Lục Chi, Lục Chi cũng nở nụ cười vô cùng hiếu khách với bọn họ

"Là thế này...đã lâu không đi dạo cùng nhau, hôm nay nhân ngày mẹ bị chó cắn...a nhầm, nhân tiện hai bọn mình tiện đường qua đây, chúng ta vòng quanh hồ câu cá như xưa được không?" Ngọc Ân tha thiết nói

"Đại ca...a tỷ tỷ, bên hồ có bán bia, bọn mình đi mua uống..." Chưa nói hết Rau Cải đã bị một chưởng của Ngọc Ân đánh cho lăn ra đất, quần quai không dám đứng dậy...

"Thế nào? Nể tình bạn bè chứ?"

Lục Chi suy nghĩ một chút... Thực ra thì cô đang học bài trên nhà, Lâm Huy sáng nay mới giao cho cô mấy bài toán lớp bảy, kêu cô phải làm bằng được, cô vốn không thích toán học, nhưng đã lỡ hứa với anh, nếu không làm được quả thực có lỗi lớn với tổ tông, cho nên đành phải buồn rầu mang một đồng về nhà, cặm cụi từ trưa cho tới giờ...vậy mà vẫn chưa xong một bài.. Cô lại nghĩ thầm, mình hứa là hứa với Lâm Huy như thế..nhưng mà cứ phải ở nhà làm một đồng bài tập bổ trợ như vậy cũng đau đầu và dễ chán lắm chứ...

Bỗng dưng một suy nghĩ trong cô nảy ra làm lối thoát như thể phát hiện ra một luồng ánh sáng trong căn hầm tối tăm..

Không phải tài diễn xuất của mình ổn lắm sao? Hay là...trước mặt Lâm Huy thì giả vờ chăm ngoan để khiến anh an lòng lo lắng cho việc thi cử, nhưng những lúc không có anh có thể làm những điều mình thích.....oa oa oa Lục Chi, ý này hay nha...

Nghĩ vậy Lục Chi liền tươi tỉnh hẳn, khoác tay Ngọc Ân nói một cách sáng khoái:"Đương nhiên rồi, chúng ta là mẹ con mà!"

Ba người chơi tới tận tối mịt, lúc Lục Chi về nhà đã là tám giờ tối...

Cô bước vào nhà, định bụng chạy luôn lên phòng ngủ tắm rửa, nhưng lúc đi ngang qua thư phòng, thấy trong đó có tiếng nói chuyện của bố và thư kí Trịnh, cô bèn dừng lại nghe lén

Thực ra nếu là bình thường có lẽ Lục Chi sẽ không có hứng thú mà ở lại làm trò lén lút này, nhưng lần này lại khác, cô có nghe thấy hai từ "Lục Chi" do bố mình thốt ra liền thấy vô cùng hiếu kì đứng lại nghe...Không làm cô thất vọng, cô nghe được một chuyện thực sự cuốn hút

"Hiện tại tin tức cô chủ là con gái ngài đã được đăng tải lên các trang mạng nổi tiếng trên toàn quốc, xem ra cô chủ thực sự không thoát khỏi scandal lần này, phía báo chí còn thừa cơ bôi nhọ danh phẩm của ngài và phu nhân, tập đoàn S.U cũng bị bọn phóng viên thừa nước đục thả câu." Thư kí Trịnh cũng không dấu được vẻ lo lắng trong lời nói

Vương Chí Hùng ngoài mặt không để lộ cảm xúc, vô cùng điềm tĩnh...nhưng trong lòng ông cũng đang phải gỡ một vài sợi chỉ gây rối...

Vương Chí Hùng ông làm việc gì cũng cẩn thận, từ trước tới nay đảm bảo chí vẫn luôn sống sinh sịch vì không mọi được tin gì về ông, vậy nên lần này là cơ hội ngàn năm hiếm có, đương nhiên chúng không tiếc gì làm lớn chuyện lên. Vương Chí Hùng biết, chuyện trong tập đoàn của mình ông có thể tự giải quyết được, nhưng mà bọn chúng lại còn lôi cả Thủy Lan vợ ông cùng tập đoàn mà bà đang điều hành vào thì thật đúng là làm ông phải động tâm lo lắng...Còn cả Lục Chi nữa, về sau nó có thể sẽ bị rất nhiều người lợi dụng, sau đó dần thân vào một xã hội không lành mạnh...thì ông phải làm sao?

"...Bố?"

Cả hai người đàn ông trong phòng giật mình sững sốt ngẩng lên nhìn cô, Vương Chí Hùng bỗng dưng thấy hốt hoảng...

Lục Chi lần này không cả dám thở mạnh...chuyện gì thế này...nhanh như vậy...nhanh như vậy mà cả thế giới đã biết rồi sao?...Vậy chỉ mình cô là không hay biết gì...

Nhưng mà...chuyện đó giờ còn quan trọng không? Khi mà cô phát hiện ra...chính mình là đứa con gái đã phá hủy danh dự của bố...của mẹ...ảnh hưởng tới cả một thị trường kinh doanh...?

Lục Chi chưa bao giờ cảm thấy mình đáng chết như vậy, cô cắn môi lết mình tới chỗ bố, bố vội vàng đỡ cô... thư kí Trịnh biết ý liền bước ra ngoài đóng cửa lại...

"Bố...con gái không ngoan...bố...con xin lỗi...con nên biết thân phận...con không nên quậy phá làm ảnh hưởng tới bố và mẹ...con sai rồi..." Lục Chi không quen với việc khóc lóc yếu đuối, cô đã trở thành một con người độc lập hơn trước, không thích ý lại vào người khác quá nhiều, lần này sai trái cô cũng chỉ biết cúi đầu nhỏ nhẹ nhận lỗi...nhưng mà...thực ra trong lòng vẫn có một chút gì đó không cam tâm...

"Lục Chi à, bố biết con gái của bố không làm điều gì sai cả, chỉ tại bố không tốt mới để chuyện ra nông nỗi này, con yên tâm, bố sẽ xử lý mọi chuyện và tra ra rõ đầu đuôi, con chỉ cần từ nay đừng nghịch ngợm nữa là được, biết chưa?"

Nghe bố nói vậy, cái không cam lòng của Lục Chi lại dâng lên mãnh liệt:

"Bố! Bố không cần tra, con biết tên đầu sỏ là ai rồi, bố yên tâm, cứ để con xử lý!" Nói xong cô quay đầu đi ra khỏi thư phòng, không hề cho bố nói thêm câu nào nữa..

Vương Chí Hùng nhìn nhìn thờ dài...

Đúng là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời...

Ông lại bước tới bàn làm việc, nhú mày nhìn những bức ảnh của cô bị bắt gặp vào chiều nay được đăng tải trên mạng vào lúc bốn rưỡi...

Có bức ảnh cô bầu tay Rau Cải ngồi trên ghế đá vỉa hè tu ột lon bia, có bức ảnh cô trèo hàng rào nhà người ta...đáp chớ...có bức ảnh cô ghé đầu vào bụng một bà chữa, miệng cười toe toét, bức ảnh đó sắc nét đến nỗi nhìn ra vẻ mặt nhăn nhó thống khổ của người sắp làm mẹ kia...

Cả những dòng chữ kể về 'truyền thuyết chú hổ' kia...

Vương Chí Hùng càng nhìn càng nhăn mặt....cuối cùng thất sắc...

Sáng hôm sau...

Lục Chi vẫn vào trường thản nhiên như mọi khi, chỉ có điều ánh mắt của người khác nhìn cô rất khác biệt...

Trước đây là sợ sệt, thì bây giờ...lại càng sợ hơn

Lục Chi trước đây vốn đã khó chịu...giờ lại càng khó chịu hơn...Cô lạnh nhạt nhìn bọn họ, lập tức không ai dám nhìn cô nữa...

Lục Chi nắm chặt tay lại, một cảm giác vô cùng ức chế hiện lên. Bỗng dưng lúc này, một bàn tay ấm áp nắm lấy bàn tay vì lạnh nhạt mà giá rét của cô, giọng nói dễ chịu vô cùng vang lên:

"Bây giờ tất cả đều biết, lo cũng vô ích, chỉ bằng phần chán ghét lên, khởi đầu một tương lai mới"

Cô quay sang, bắt gặp gương mặt nhàn nhạt của anh, lại nhìn xuống tay mình, chớp chớp mắt...hình như dạo này Lâm Huy rất hay chủ động thì phải...

Nghe lời nói của anh, Lục Chi bất giác thấy thanh thản lòng mình, tâm trạng nhẹ nhõm hơn, muốn dựa vào anh, buông xuôi hết tất cả gánh nặng...

Thế nhưng... bỗng dưng từ đâu phi đến một gương mặt mà cô vô cùng căm hận, muốn trả thù nhất lúc này...

Hứa Anh Tú bước đến, cười rất tươi:

"Vương Lục Chi, cậu làm tôi vô cùng bất ngờ đó, không ngờ được thì ra cậu là cô gái trong mộng mà bấy lâu nay Hứa Anh Tú này thường mơ ước...người ở ngay trước mặt, vậy mà năm tháng qua tôi cứ đi tìm đâu xa...chỉ tiếc là..cậu lại là vị hôn thê của người ta rồi...ông trời thật là không công bằng." Hứa Anh Tú bỗng trở nên cuốn hút với chất giọng khàn khàn âm âm, rất nam nhi, nhưng Lục Chi lúc này chỉ nhìn Hứa Anh Tú giống như một cục phân thối không hơn không kém. Cô định lên tiếng, ai ngờ Lâm Huy đã nắm chặt tay ra hiệu cô đừng nói gì, thay vào đó anh nhanh chóng đối đáp lại, nụ cười trên khuôn mặt anh càng trở nên châm biếm:

"Hứa Anh Tú, cho dù cậu có đứng trước mặt người khác thể hiện mình trai thẳng chính hiệu, nhưng trong mắt tôi, cậu vẫn mãi chỉ là ai đó năm nào không biết sĩ diện lợi dụng lúc người khác yên tĩnh trong thư viện, chiếm tiện nghi."

Anh nói rất chậm rãi, mỗi câu nói đều như một lần khắc sâu vào nỗi nhục của Hứa Anh Tú, trong lòng cậu ta dao động mãnh liệt, nhưng chỉ vì không muốn mình mất mặt trước gái đẹp, cậu ta vẫn khẳng khái cứng họng làm nhảm vô nghĩa:

"Đương Lâm Huy, cậu đừng đứng đó ăn nói lung tung, sự việc kia đều là hư cấu, dựa vào mấy lời bịa đặt của tên chim lợn kia mà mọi người đều tin vào, ha, thật uổng công bấy lâu tôi luôn coi cậu là đối thủ mà cạnh tranh công bằng, ai ngờ cậu cũng chỉ là tên không biết lí lẽ, những lời vu khống hàm hồ cũng dễ dàng tin vào...đúng là tôi đã đánh giá quá cao cậu."

Lâm Huy chẳng hề quan tâm mấy lời lẽ khích bác vô bổ của tên nhóc con này, anh thẳng thắn đưa ra suy nghĩ:

"Thời gian thấm thoát bấy lâu nay, Hứa Anh Tú, cậu cũng coi như thay đổi mà như không. Những hình ảnh về vụ việc đồng tính hồi cấp hai đã bị xóa, nhưng không có nghĩa là tôi không còn, nếu cậu đã nói nó là hư cấu, vậy tôi sẽ chứng minh nó có giá trị hiện thực tới nhường nào. Đương nhiên, tôi không lo về danh dự của tôi, mà chỉ lo 'kế hoạch' của cậu sẽ nát tươm"

Hứa Anh Tú quả thật giật mình, cậu ta gườm gườm đôi mắt, dò soát Lâm Huy. Hứa Anh Tú quả thật có kế hoạch, cậu luôn luôn căm hận việc mình bị thua một tên nhóc vô danh cùng lứa, nuôi hận tới bây giờ, lại không có cách nào quang minh chính đại một cước hạ gục Lâm Huy để trả lại mối hận năm đó. Chính vì thế từ khi về nước, biết được Lục Chi luôn bám theo Lâm Huy, Hứa Anh Tú thanh niên này đã nảy sinh ra kế hoạch đi cửa sau rất không quang minh chính đại, cậu muốn dần dần tiếp cận Lục Chi...nhưng mà chưa nổi ba ngày..đã bị Lâm Huy vạch trần kế hoạch....Sao có thể chứ? Lâm Huy tên này thật giao hoạt, thứ gì hắn ta cũng biết được, cậu nghi ngờ hắn ta có thuật đọc tâm đối phương..Hứa Anh Tú bất giác phải cảm thán thay trời..
Đương Lâm Huy cậu không đi làm thầy bói thật có lỗi với nhân loại!!

Hứa Anh Tú nhanh chóng thay đổi suy nghĩ. Lâm Huy chưa chắc đã đoán ra kế hoạch của cậu, còn nhớ năm đó tham gia trận đối đầu cuối cùng, cậu thua cũng một phần là vì

bị kẻ khích tướng của Lâm Huy cho vào tròng, cho nên lần này cậu cẩn thận, sẽ không mắc phải lỗi lầm lớn năm xưa nữa. Hứa Anh Tú khẽ hắng giọng:

"Đương Lâm Huy, cậu đừng ngạo mạn quá, lần này cũng coi như chúng ta khởi động lại một trận chiến mới. Tôi, Hứa Anh Tú này, sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cậu như năm xưa đâu." Hứa Anh Tú quay người rời đi, nhưng vẫn nghe chót lọt câu nói cuối cùng của Lâm Huy:

"Được thôi, tôi sẵn lòng chờ cậu, có điều...nếu không muốn tôi lật ngược thế cờ như năm xưa nữa, thì tốt nhất là nên -ôn-tập-cho-thật-kĩ."

Hứa Anh Tú nghiêng rằng...cậu không bao giờ quên giây phút thảm hại khi chính mình đứng dưới đại sảnh của Thế Nại...Nhất định, lần này rốt cuộc có ra sao, cậu-phải là người-chiến-thắng!

Phía bên này, đứng tường này giờ Lục Chi vốn hiếu động của chúng ta lại im thin thít khi nghe cuộc đối thoại có pha lẫn chút đao kiếm choang nhau của hai chàng thiếu niên trẻ ưu tú kia... Cô là đang tập trung suy nghĩ...

Ừm, từ lúc nghe được đến đoạn trai thẳng trai cong rồi đồng tính gì gì đó... Lục Chi cô bỗng dưng nảy ra một sáng kiến vô cùng độc đáo sáng tạo nào đó...

Ai da!

Trai cong.

Đồng tính...

Đam mỹ...?

Lục Chi hít một hơi thật sâu...

Hứa Anh Tú, cậu chuẩn bị chờ chết đi!

Cái này...bà bà ta báo trước cho các độc giả thân yêu của ta một tiếng nha... trước khi đọc chương này của ta, người nào nhạy cảm dễ kích động tốt nhất nên chuẩn bị một cái xô để dự phòng, nếu mà có buồn nôn a~~ thì có cái mà ói ra, không lại phải chạy vào nhà vệ sinh mất thời gian nhá...Thân, Dương bà bà ==

Trong giờ học, Lục Chi hết nhắn tin rồi lại lên facebook, tin nhắn cứ đến từng giây từng phút, mỗi lần có tin tới, trong lớp lại vang lên 'tình tình' hai tiếng,

giáo viên ức chế cũng đành cắn răng chịu đựng, dồn nén lực vào tay, tay truyền viên phấn, kết quả giáo viên hết phấn kêu bạn đầu bàn sang bên lớp khác xin phấn, phấn tới tay giáo viên, lớp học lại 'tinh tinh tinh' ba tiếng, giáo viên nhắm mắt khuôn mặt đầy nước cuối cùng gặm phấn.....

Lâm Huy rút cuộc cũng không chịu được quay sang đàm phán với Lục Chi:

"Quên lời hứa rồi à?"

Đây rõ ràng là áp bức người ta, lấy đầu ra cái thứ gọi là đàm phán kêu gọi hòa bình? Đập bàn, ta phấn nộ! Phấn nộ nha phấn nộ!!!

"Hứa...à..." Lục Chi cười cười ra vẻ đã nhớ... "Hình như quên rồi, nhắc lại xem tôi hứa gì được không?" Bứt tóc về mặt méo mó vô tội...

"..."

Lâm Huy nhủ mày, có chút ngoài dự đoán...nhìn cô sâu xa.

"Cậu còn nhớ Hứa Anh Tú là ai chứ?" Anh dò hỏi, triệu chứng của cô giống một loại bệnh mà mẹ anh từng nghiên cứu. Bởi vì không phải lần đầu cô quên những thứ vừa xảy ra xong, một số lần trước cũng không ngoại lệ.

Lục Chi 'à' một tiếng vang rõ cả lớp. Giáo viên nắm chặt tay quăng phấn ra ngoài sân, bật quạt ngồi xuống ghế cái rầm, mặt nóng phừng!

Lão nương ta không dạy nữa!

Lục Chi cuối cùng cũng nhớ: "Nhớ rồi, nhớ rồi, à, tôi từng hứa sẽ chăm chỉ ừ ừ, nhớ rồi!!"

Lâm Huy bất giác thờ phào,...sau đó lại nghiêm mặt:

"Vậy cậu đang làm gì?"

Lục Chi căng mắt, lúng túng cắt điện thoại, mở sách vở ra giả nai nói:

"Vừa xong cô giáo giảng bài này tôi không hiểu, lên mạng tra nhưng không có, cậu biết không giảng cho tôi đi, có cậu giảng may ra tôi mới hiểu." Lục Chi chum bộ mặt vừa khổ sở lại vừa chán nản, lắc đầu.

Lâm Huy liếc cô khinh bỉ một cái, cốc cây bút đen ánh bạc lên thẳng đầu Lục Chi không hề thương hoa tiếc ngọc:

"Tập trung vào một chút, đây là giờ lịch sử, không phải giờ vật lý."

"..."

Cuối cùng, nữ đầu gấu cũng đã thỏa hiệp với Lâm Huy, cả giờ im thin thít đến phát sợ, chăm chú nghe giảng tới phát ón, sau cùng ngủ gật, ngáy đến phát phiền...

Tan học!

Lục Chi vội vàng nói ai chữ tạm biệt với Lâm Huy, rồi nhanh chóng xoay người, cố gắng đuổi theo bóng dáng lảng lơ của nam sinh nào đó...

Lâm Huy không để tâm, ngược lại còn cảm thấy đỡ phiền phức, anh xách cặp ra về.

Lục Chi không khó để tìm ra Hứa Anh Tú, bởi vì sáng nay chiếc mũi xinh xinh của cô đã ngửi thấy được trên người cậu ta có mùi thuốc lá và vết tích của hương hoa sữa thoang thoảng. Lục Chi men theo, tìm, cuối cùng thấy một thân ảnh kiều ngạo cao ráo, đáng vẻ bất cần, tà áo tung tung, đáng đi phiêu linh, cả người toát ra khí chất đào hoa, đậm chất trắng bướm không tà nổi, mùi hương trên người còn tràn đầy mờ ám.

Lục Chi ban đầu nở nụ cười ma mãnh, rồi càng tiến gần cậu ta nụ cười càng trở nên yêu kiều, sau cùng cả hai chạm mặt, khuôn mặt Lục Chi đã hóa thành tiểu bạch thỏ đáng yêu mỏng manh yếu ớt từ lúc nào rồi...

Hứa Anh Tú nghe thấy có người gọi, quay đầu lại, nhìn thấy Lục Chi mỉm cười với mình thì vô cùng sững sờ, sau rồi cũng mỉm cười đáp lại:

"Hôn thê của Lâm Huy, không bên cạnh cậu ta mà lại chạy đi tìm chàng trai khác..không biết có ý đồ gì."

Lục Chi nhếch mép một cái, nở nụ cười mà không ai nhìn thấy, sau đó ánh mắt dần dần trở nên ai oán...

Diễn viên chính chuẩn bị, tiểu bạch thỏ lên sân, action...

"Ai nha...Hứa Anh Tú, sao cậu lại nghĩ mình như thế...người ta đây vốn là một cô gái trong sáng..trong sáng, vốn không có ý đồ gì, sao..sao cậu có thể hiểu lầm người ta như thế,..ghét à..."

"..." Như dự liệu, đối phương mặt đen sì, hai mắt tròn trắng xóa không trông... Lục Chi, lần một chiến thắng!

Một hồi lâu sau, Hứa Anh Tú định thần, sắc mặt bình thường trở lại mới nhìn Lục Chi, mỉm cười thốt ra từng chữ chậm rãi:

"Phải, Lục Chi là cô gái ngây thơ trong sáng, thứ lỗi vì đã mạo phạm tiểu thư...có điều, Vương tiểu thư sao lại tới đây níu tôi lại? Không phải giờ này cậu nên một bước không rời vị hôn phu của mình sao?"

Tiểu bạch thỏ lại cười, câu này đương nhiên có trong kịch bản cô viết và dàn dựng trong giờ lịch sử của giáo viên gặm phấn, đương nhiên không làm khó được, vì vậy tiểu bạch thỏ tự tin ngẩng đầu, lại trung vệ mặt ai oán sâu khổ, nước mắt rưng rưng nhìn mà muốn thương...

"Hứa Anh Tú cậu thật là...người ta...người ta không phải thế với Lâm Huy, cậu hiểu lầm rồi..."

"..."Hứa Anh Tú sắc mặt phong phú, không lam thi đồ, không đồ thi giống người bị bạch tạng...Lục Chi thắng lần hai, trong lòng đắc ý vẫn phải cố diễn tiếp phân cảnh:

"... Thực sự chỉ là đóng kịch thôi, cậu biết không? Hai nhà Vương-Dương không yên tâm về chứng minh cho nên đã cử người trà trộn vào trong trường nhằm mục đích bao quát tình hình, chính vì thế mình và Lâm Huy mới nhất trí ý kiến này với nhau, thống nhất đóng một vở kịch cho hai lão gia ở nhà yên tâm lo làm ăn, quả thực không như cậu nghĩ đâu, tin mình, tin mình đi Hứa Anh Tú, mình với Lâm Huy gắn bó như keo sơn chỉ vì tình cảnh bất buộc, mình có thể để người khác hiểu lầm nhưng cậu tuyệt đối không, nếu cậu không tin mình, mình, mình thật sự đau lòng tột cùng...hức hức..."

Thấy khoe miệng Hứa Anh Tú hơi nhếch nhếch, mắt lại nhìn ra phía sau lưng cô, Lục Chi cứ tưởng cậu ta im lặng và có biểu cảm như vậy nghĩa là đang quan tâm tới vấn đề cô đang nói, cho nên đắc ý tiếp tục nói một câu, mà câu này vô cùng vô cùng có mị lực, nó đã từng có sức mạnh phi thường khiến mấy trăm con người ôm tim nằm khóc ở nhà...

"Kì thật..."Tiểu bạch thỏ then thùng nói lấp lửng..."Minh...Hứa Anh Tú, mình thích cậu..."

Như cô mong muốn, Hứa Anh Tú vô cùng kinh ngạc nhìn cô, nhưng lúc này cô tự nhiên lại không thể đóng kịch một cách thành thực được nữa, vì...hình như sau lưng có một con bão lớn thổi đến...Lục Chi dựng tóc gáy, đứng lúc định quay lại thì bị Hứa Anh Tú một tay ôm chặt eo, mặt ghé sát cổ chỉ cách mấy phân...

"Thình thịch..." Lần đầu biết cảm giác thân mật nam nữ gần kề, Lục Chi không khỏi rối loạn tâm lí... Nhưng ngay vào phút chót, Hứa Anh Tú vừa nhếch mép mắt nhìn ra phía sau lưng Lục Chi vẻ khiêu khích, đôi môi đang định chạm vào cánh sen đỏ hồng căng mọng của đối phương, thì Lục Chi ngay lập tức lấy lại lí trí, vội đẩy Hứa Anh Tú ra, khuôn mặt vẫn trong vai tiểu bạch thỏ then thùng, ngại ngùng thủ thủ...

"Đừng như vậy, đây là trường học..." Trong lòng Lục Chi ngàn vạn lần tạ ơn trời cho lí trí của cô sớm quay lại nếu không đã sớm có lỗi với Lâm Huy rồi...phù, phù, căng thẳng quá căng thẳng...

Hứa Anh Tú cũng không cáu giận, nhưng hình như đáy mắt và nụ cười ẩn sâu một sự tiếc nuối, có điều, nó nhanh chóng biến mất, thay vào đó là sự bất cần, ánh mắt nông nổi toát lên vẻ thản trọng nhìn cô:

"Cậu nói cậu thích tôi?"

"Ừm!"Tiểu bạch thỏ ồm to chứng minh năng khiếu làm diễn viên của mình...

Hứa Anh Tú lại hỏi một câu ngoài dự đoán của cô:

"Vậy cậu xem, định chứng minh cho tôi thế nào?"

"..." Lục Chi nhất thời không biết nói gì...lục kịch bản trong đầu...hình như cô chưa tính tới chuyện này,aaa, làm ăn sai sót, đáng chết vạn lần...

Nghĩ một hồi, Lục Chi liền nói đại:"Vậy cậu muốn mình chứng minh thế nào...mới tin là mình thích cậu..?"

Hứa Anh Tú thấy thế cười vuốt tóc cô thân mật, nụ cười lưu manh ẩn ý...

"Con người tôi trước nay không thích dây dưa nhiều vào những thứ chưa rõ ràng, chừng nào cậu chưa ở trước mặt tôi đích thân nói rằng cậu và cậu ta không có gì, tôi mới tin." Đùa sao? Lâm Huy rất thâm hiểm, nhớ đâu lợi dụng cô gái ngốc nghếch này làm mồi nhử dụ cậu...chẳng phải vẫn thiệt hại sao? Tất nhiên, dù Lục Chi có làm như lời cậu nói ở trước mặt cậu nói rõ ràng với Lâm Huy, thì vấn đề để phòng cậu vẫn rất cần thận, tuyệt đối không để người ta nắm được sơ hở....

Lục Chi biết rằng nếu lần này dụ dỗ được cậu ta thì chắc chắn ngày mai sẽ không thấy cậu ta có mặt ở trường nữa, cho nên không ngại đồng ý với cậu ta:

"Được, ngày mai gặp Lâm Huy, mình chắc chắn sẽ nói vậy."

Hứa Anh Tú càng thân nhiên hơn:"Không cần, lúc chúng ta nói chuyện, cậu ta vẫn luôn ở đây."

"..."

Một sự việc ngoài kịch bản đang diễn ra, không nằm trong tầm kiểm soát của Lục Chi...trái tim cô đập thình thịch, cảm giác tội lỗi cùng lo lắng ngập tràn...chậm chậm quay lại tìm kiếm bóng dáng quen thuộc...

"..."

Giữa sân trường thời tiết vô cùng tươi đẹp, hai nam một nữ tạo ra một bức tranh tiêu biểu cho tình yêu tay ba cũ rích...

Một bóng dáng nam tiêu sái mái tóc đen phất phơ thoảng theo làn gió, dáng vẻ anh tuấn nhàn nhã dứt tay vào túi quần nhìn một nữ một nam gần kề cách đó không xa đang thân mật áp sát vào nhau, nữ ánh mắt bí ẩn tựa như có nỗi oan không thể diễn tả nhìn chàng trai phía xa, nam vẻ mặt đắc ý vô cùng tựa như là người giàu có nhất thế giới, gương oai dũng vô khiêu khích ánh mắt người khác.

"...Sao nào, dám không?"

Lục Chi chợt cảm thấy vô cùng ghê tởm giọng nói hút hồn phát ra từ miệng của Hứa Anh Tú, không thấy gì quyến rũ cả, chỉ toàn bí ối và xảo trá... Nhưng đồng thời cũng réo một hồi chuông nhắc nhở cô...

Cô, có dám không?

Nếu dám, cô sợ rằng Lâm Huy sẽ hiểu lầm, sẽ cảm thấy cô là người con gái tùy tiện, lẳng lơ, rõ ràng luôn miệng nói thích ah, nhưng xem kìa, hiện tại lại thân mật nói với chàng trai khác những câu nói đó...

Còn không dám, chắc chắn Hứa Anh Tú sẽ nghi ngờ, vậy thì kế hoạch cô cất công bỏ ra năm tiết học sắp xếp chu toàn bối cảnh để cho Hứa Anh Tú rời trường sẽ bị cậu ta vạch trần, kế hoạch của cô tan theo mây khói, sự việc sẽ phát triển theo chiều hướng mới, vậy thì cô sẽ không trả được thù, hơn nữa còn mỗi ngày chạm phải bàn mặt trời chu đất diệt của cậu ta, sẽ cảm thấy toàn thân ngứa ngáy như mầy nham không tắm...thực sự khó chịu.

Lục Chi lấy đầu làm cái cân, cân hai thứ này lên, lập tức cho ra nhận định dứt khoát.

Lâm Huy, lúc đuổi được Hứa Anh Tú đi, nhất định cô sẽ tạ lỗi với anh, kể hết sự thật cho anh nghe, toàn bộ kế hoạch của cô, um, cô tin chắc với trí thông minh của anh, nhất định sẽ không cần cô phải nói mà tự động biết thôi! Vì vậy về phần Lâm Huy, Lục Chi đã yên tâm, bây giờ việc trọng đại phải làm chính là khiến Hứa Anh Tú tin tưởng mình

Cô hít vào thở ra lấy lại tâm tĩnh, buông Hứa Anh Tú ra, đi về phía Lâm Huy, vừa đi vừa sắp xếp câu chữ sao cho giảm tỉ lệ khiến Lâm Huy đau buồn xuống thấp nhất có thể.

Cô đứng trước mặt anh, nhìn thẳng, anh cũng nhìn cô, mặt vẫn tỏa ra hàn khí âm độ.... nhưng ánh mắt dường như dùng để xem kịch hay...

"Đương Lâm Huy...cậu cũng biết là...um, chúng ta chỉ là đồng kịch thôi, chỉ vì không muốn mấy cụ ở nhà lo lắng về chúng ta cho nên vở kịch này đã được bắt đầu mà không một ai biết sự thật...nhưng...tôi đã có người mình thích, bây giờ tôi đã nói sự thực cho cậu ấy biết, để tránh cậu ấy hiểu lầm cho nên bây giờ trước mặt Hứa Anh Tú, tôi muốn chứng minh chúng ta hoàn toàn không có quan hệ gì hết...cậu..." Lục Chi chưa nói hết, Lâm Huy đã bước đi, lách qua người cô, đi về phía Hứa Anh Tú..

Trong đầu Lục Chi bỗng hiện ra cảnh tượng nam chính và nam phụ đấm nhau giành nữ chính xinh đẹp, vừa đấm vừa chửi rất hăng, nữ chính nhanh chân chạy vào can, chẳng may bị cả hai áp dùng nắm đấm vào má, mỗi người một bên, từng giây từng phút phá hủy nhan sắc của nữ chính, kết quả cả hai chia nhau tiền viện phí đóng cho nữ chính sau đó bỏ đi để lại lòi nhẵn khiến lòng người bị phẫn: Chăm sóc tốt cho mình một chút, cố tìm người đàn ông mà mình yêu thật lòng...hai bọn chúng tôi không xứng với...nhan sắc của cậu...

Sau đó chỉ có tiếng hét ai oán trộn lẫn tiếng khóc của nữ chính xinh đẹp trong nhà vệ sinh, tại bồn cầu của bệnh viện nọ... Hết!

Nghĩ đến đây Lục Chi liền tỉnh, ngay lập tức hướng mắt nhìn bọn họ, xem có phải định diễn theo tình tiết cầu huyết trong chiếc sọ vô cùng phong phú của cô không...bỗng nhiên lại thấy...Lâm Huy cười nhạt một cái, nói với Hứa Anh Tú:

"Đúng vậy, chúng tôi không có gì cả, cậu bớt phiền phức." Nói xong anh nở nụ cười thần bí rồi đi...

Hứa Anh Tú ánh mắt bỗng sâu xa...anh không hiểu, nụ cười kia...là có ý gì..?

Lục Chi thần thờ...câu nói đó, cả nụ cười ấy...thật khó hiểu, Lục Chi không hiểu một chút gì hết...

Nhưng có Hứa Anh Tú, cậu ta ít nhất biết, câu nói của Lâm Huy có ẩn ý nhắc lại vết nhơ của anh năm nào...

Lục Chi nhìn anh rồi đi, tiếc nuối vô cùng, hối hận vô cùng...bỗng nhiên thấy, cảm phần ai đó vô cùng..

Cô nở nụ cười quý dị bước tới chỗ Hứa Anh Tú, khoác lấy tay cậu ta, lại diễn phim tiểu bạch thỏ dụ trai về hang!

"Đi thôi, hôm nay là sinh nhật mình, mình muốn cậu ném thứ tay nghề nấu ăn của mình, thế nào?"

Lục Chi dẫn Hứa Anh Tú tới một khu chung cư mà gần đây tập đoàn mỹ phẩm J.Ret do ông bố tài hoa xuất chúng của cô mới tiếp quản, vừa bước vào, đã có hai người ra tiếp đón. Một người là nam, tên Vũ Khải Long, biệt danh Rau Cải. Người kia không nói cũng biết, mama Lục Chi-Triệu Ngọc Ân, người được coi là Điều Thuyền-Mỹ nhân trắng thẹn trong truyền thuyết, được cả tỉnh tán tụng sắc đẹp nguyệt thẹn từ bé đã có khả năng thu hút bạn nam vì quá dịu dàng và xinh gái. Dĩ nhiên, Lục Chi vẫn chính là tuyệt sắc...~~~~

Hứa Anh Tú vừa nhìn thấy Ngọc Ân, lập tức lắc đầu cảm thán trong lòng, trong tình E, mỹ nhân thật nhiều đến nỗi nam nhân cũng phải lép vế!

Lục Chi và Ngọc Ân nhanh chóng vào bếp chuẩn bị đồ ăn, phân phó Rau Cải ở phòng khách tiếp đãi Hứa Anh Tú cho tử tế, Rau Cải tuân lệnh, dẫn Hứa Anh Tú vào phòng khách, hai người vô cùng im lặng... Cuối cùng, người đầu tiên mở miệng là Hứa Anh Tú, cậu ta nhìn ngắm xung quanh, các đồ vật đều rất tinh xảo, trang trí rất đẹp mắt, bỗng cậu ta hỏi vu vơ:

"Ồ trong này có thứ gì xem được không?"

Rau Cải im lặng, lấy điều khiển tivi, ra, ấn một phát, tivi liền bật, cậu ta lại trở về trạng thái trầm mặc..

Hứa Anh Tú: "..."

Một lúc sau, Hứa Anh Tú lại hỏi:

"Cậu tên gì? Lớp mấy? Học trường nào?"

Rau Cải: "Rau Cải mười Ngàn."

Hứa Anh Tú: "..."

Một hồi, cậu quyết định không hỏi nữa, yên lặng, gác chân lên bàn theo thói quen.

"Gác chân trả phí hai mươi xịch một lần, đưa tiền trước!"

"..."

Lục Chi vì cảm thấy Hứa Anh Tú quá mức, nên cái gì cũng không cho Ngọc Ân làm, tự tay nấu mọi thứ, mỗi món đều cho một muôi giấm, một bát muối, một chai tương ớt, một tô hạt tiêu cùng nửa lạng đường, nước ngọt có coca cola trộn thuốc xổ pha chút thuốc ngủ liều mạnh húp phát liền lăn quay ngủ đêch biết trời đất. Sau cùng Lục Chi vẫn thấy không cam tâm, liền đổ thêm ít thuốc khó tiêu hóa có công hiệu trong một tuần vào cốc coca cola của Hứa Anh Tú, sau đó mới hài lòng sai Rau Cải dọn bàn ăn ra

Ngọc Ân từ đầu tới cuối nhìn Lục Chi tới rớt cả hàm, tứ chi không hoạt động nổi... Con gái à, đầu độc thẳng cha kia thì cũng phải cho người của chúng ta ít đất để sống chứ..con làm như vậy là hại luôn cả mẹ, hại cả Rau Cải, hại cả chính mình đấy, huhuhuhuhu, bà đây còn chưa ăn sáng...

Hứa Anh Tú mỉm cười gấp miếng súp lơ xào có màu đỏ đỏ vui mắt, vừa cho vào miệng, lưỡi liền cứng đơ...

Căn nhà yên ắng lạ thường, chỉ nghe thấy tiếng ực ực uống tu ngọt giòn dã của Hứa Anh Tú..

"Cạch..." Hứa Anh Tú đặt mạnh chiếc cốc thủy tinh xuống mặt bàn, đôi mắt híp híp, miệng thờ hỏn hển, ngay sau đó...cậu ta ngắt xiú...

"Bộp bộp..." Lục Chi vỗ thật mạnh lên đầu cậu ta..

Không có phản ứng!

Cô mỉm cười, rốt cuộc đã thắng lợi, quay sang Ngọc Ân:

"Hàng đâu?"

"Chờ chút!" Một lúc sau, các mỹ nam kinh nghiệm dày dặn được Ngọc Ân cùng Rau Cải sắp xếp ở phòng bên cách vách lập tức đi vào căn hộ có một mỹ nam mười sáu tuổi tuấn tú khinh đời đang ngủ...say

Lục Chi ra lệnh cho bọn chúng khênh Hứa Anh Tú lên giường, sau đó hất hàm nói:

"Làm cẩn thận một chút, phải biết giữ mồm miệng, nếu không nửa đêm nhà các cậu sẽ có sói dữ tấn công lúc đó đừng trách tôi không carh báo sớm. Hừ, các cậu cũng biết năm mười ba tuổi tôi đã làm ra những chuyện gì rồi đấy, đừng để tôi phải ra tay, nếu không thần linh cũng không giúp được các cậu đâu."

Các tiểu mỹ nam vâng vâng dạ dạ vô cùng nghe lời, mẹ kiếp, còn ngoan hơn cả thúy Kiều, yêu điệu hơn cả mỹ nữ. Hừ, Lục Chi ghét nhất là bọn con trai yêu điệu, nhưng lúc này đành bắt đắc dĩ thuê bọn chúng để kế hoạch công thành trọn vẹn nhất. Bọn chúng lập tức cởi áo để trần, cởi luôn cả của Hứa Anh Tú ra. Lục Chi xoay người cùng Ngọc Ân đi ra ngoài, vừa đi vừa nói:

"Xong việc gửi ảnh cho tôi rồi ném cậu ta ở cổng khu đô thị X, thời gian là năm tiếng, trong ngày hôm nay những bức ảnh này không đăng được lên mạng, hậu quả chính là các cậu gánh!"

Ngày hôm sau, báo chí rầm rầm rộ rộ đưa tin về những bức ảnh nóng, cổng khu đô thị X tràn ngập phóng viên... Tiếc rằng, sáng nay người của bố cô cho biết nhà họ Hứa đã trốn sang Anh lánh nạn, không còn ở tỉnh E nữa, máy bay cũng là máy bay riêng, nên cảng hàng không quốc tế không hề thu thập được thông tin gì, vì vậy ẩn số này đang khiến giới báo chí rầm rộ. Họ khẳng định: Hứa Anh Tú chính là GAYS!

Kết thúc cuộc vui, Lục Chi đến trường với tâm trạng vô cùng hưng phấn, nhưng sự hưng phấn đó không kéo dài được lâu mà càng lúc càng tồi tệ, bởi vì...Lâm Huy nghỉ học!!!!

Lục Chi vội vàng đến nhà Lâm Huy tìm anh, bác giúp việc duy nhất trong nhà nói Lâm Huy sáng sớm đã ra ngoài, Lục Chi trở nên lo lắng, vô cùng lo lắng, sau đó thì tìm hai tiếng đồng hồ không thấy đâu, điện thoại cũng không nhắc máy, Lục Chi bỗng căng thẳng, nhớ anh vô cùng, lại tiếp tục tìm, tìm tới tối muộn....

Rất cuộc đã nhìn thấy anh...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Đồ Ngốc! Tôi Hết Thích Cậu Rồi!

Lục Chi tìm suốt buổi tối, không nhìn thấy bóng dáng nào của anh, bắt đầu trở nên cáu bẳn, đi đường gặp ai cũng chửi, điều đó làm kinh động tới Rau Cải, cậu ta không nói không rằng, tự ý thức phải đàn em đi thám thính, sau đó trực tiếp gọi điện báo cáo cho Lục Chi:

Rau Cải: "Em thấy rồi, phu nhân..a phu quân của chị đang ở nghĩa địa."

Lục Chi: "Cái gì?!!!!!!!"

Rau Cải kiên nhẫn nhắc lại: "Bọn đàn em nhìn thấy cậu ấy một mình bước vào nghĩa trang, trên tay còn có mấy đóa hoa cúc trắng, chị muốn đến tìm thì mau nhanh lên, không là phu quân chạy mất đấy."

"Nghĩa địa nào?" Cô vội hỏi.

"Thánh Sự Y! Đại ca cứ đến cổng sẽ có đàn em dẫn vào"

Lục Chi đến nơi, nhanh chóng nhìn thấy một tên tóc vàng đang hút thuốc, về mặt mê muội trông nhìn xa xăm.

Cô cực kì ức chế khi nhìn thấy cái sự nhàn rỗi quá thể của cậu ta, không biết có phải mình đang gấp cho nên nhìn ai cũng muốn họ gấp giống mình hay không, nhưng mà lúc này Lục Chi tức giận sắp bốc khói, liền tới, hung hăng ném cây thuốc lá của cậu ta xuống đất, giẫm đạp thật mạnh một phát liền nát bét..

Cậu chàng run run nhìn Lục Chi, nhất thời không biết phản ứng gì. Cô mặt lạnh tanh, ánh mắt gườm đến đáng sợ, khó chịu nói ra từng chữ:

"Lần sau, còn hút thuốc nữa, tôi dám đảm bảo cậu có quỷ xuống trước mặt tôi cũng đừng hòng bước ra khỏi cái tỉnh này."

Lời ý rất rõ ràng, nghe kĩ sẽ vô cùng hiểu nội dung, ý nói là, còn hút thuốc, đến con chó nhà cậu tôi cũng không tha!!!!!!!!!!

Không hiểu vì sao, hôm nay trong người cô rất khó chịu, rất hay bắt bẻ chửi rủa người khác, còn nhớ khi ba tên hotboy ở thủ đô xuống lỗ treu chọc cô, cô cũng không tới nổi tức giận như vậy...vậy mà hôm nay...đã có gần hai mươi tên bị cô đánh cho nhập viện giờ không biết đã gãy chân hay gãy tay rồi nữa...nhưng quả thực, hôm nay không phải ngày thích hợp để nhòm vói Lục Chi...một khi hồ báo đã 'gầm' một tiếng cảnh cáo, có nghĩa là tất cả con mồi trong khu rừng này không chứa một con nào đều thuộc về nó!

Tên tóc vàng dẫn cô tới một khu vực vô cùng lạ lẫm, lạ lẫm tới nỗi người trong tỉnh như cô còn không hề hay biết có tồn tại khu này...

Khó chịu đạp tên tóc vàng một cái, cậu ta biết ý liền riu rít chào Lục Chi rồi phi ngay ra ngoài nghĩa trang, để một mình cô chu du trong này, Lục Chi dần đi vào sâu hơn..

Đây rõ ràng đâu phải nghĩa địa, chính là...một khu vườn, mà không phải khu vườn bình thường...nói chính xác là thiên đường của loài hoa thanh tú, thế giới tràn ngập sắc xanh, đâu đâu cũng là những khóm hoa thanh tú nở đẹp rộn ràng, ngồ ngàng chạm phải trái tim sắc đá thất thường của Lục Chi, cô từ từ bước vào theo lối đi đặt đầy sỏi đá giữa hai vườn hoa thanh tú, phía xa xa, là một căn nhà nhỏ nhỏ như một gian chùa, được dựng ở chính giữa vườn hoa thanh tú, làm nổi bật những đường nét tinh xảo như hoa văn của các cung điện Châu Âu thời xưa, màu trắng thanh khiết khiến cho căn mộ nhỏ này trở nên trang nhã vô cùng, tuy vậy, nhưng vẫn có sự âm u lạnh lẽo quanh quẩn tựa như một lãnh cung tàn khốc, chôn dấu một vị hoàng hậu thất sủng...

Lục Chi tới gần, tới gần hơn nữa... xuất hiện trước mắt là một thân ảnh cao ráo, khí chất thanh đậm toát ra... Lục Chi vui mừng, định nhảy cò ra chồm lấy anh, nhưng bất giác nhìn thấy cảnh tượng bị đất..vô cùng..

Khuôn mặt Lâm Huy vô cùng dịu dàng, ấm áp, giống như ánh mặt trời trên đảo Iceland quanh năm đông lạnh, đáng vẻ lãnh khốc băng hàn lạnh lùng thường ngày mất đâu hết, không còn vương lại một chút gì, anh quỳ xuống trước nơi an nghỉ linh thiêng của mẹ mình, nở một nụ cười chưa bao giờ thấy,

nụ cười phảng phất chút gì đó rất lưu luyến, tựa như một năm chỉ được cười như vậy một lần, không nên bỏ lỡ vậy, anh cứ mỉm cười nhìn bức ảnh trên bia mộ như vậy, ánh mắt vừa đau thương lại vừa bi thống, nụ cười vẫn hiện hữu, cho tới khi, một giọt nước mắt trên khuôn mặt anh tuấn đổ lăn xuống

Lục Chi gạt mình, vô cùng kinh ngạc, bỗng dưng cảm thấy anh vô cùng cô đơn... Đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh khóc, và cũng sẽ là lần cuối cùng trong cuộc đời cô...

Giọng nói của anh chậm chậm vang lên...

"Hôm đó con không về đúng lúc, không kịp để mẹ nhìn con lần cuối, con vẫn vô cùng hối hận, tưởng như mẹ mãi mãi ra đi không chút lưu luyến nào như thế...nhưng cho tới khi, bức di thư thật sự của mẹ được đưa tới tay con, con mới biết mình đã sai... Mẹ, mẹ chịu khổ rồi, con là con trai của mẹ, vậy mà không hề biết mẹ đã chịu nhiều thương tổn do Dương Bách Dũng gây ra, con hận chính mình không thể bảo vệ mẹ, hận bản thân mang họ Dương...con vẫn luôn làm theo lời mẹ trong bức di thư, lạnh lùng vứt bỏ mọi thứ, tuyệt đối không tin tưởng ai trên thế giới này, con đã học được cách che dấu bản thân rất thuần thực, mẹ yên tâm, từ giờ kẻ nào động tới con, con sẽ khiến kẻ đó cả đời sống không yên. Ngay cả Dương Bách Dũng, hẳn ta làm hại mẹ chưa đủ, lại còn tạo di thư giả của mẹ, lợi dụng việc đó vào việc làm ăn của ông ta, khiến con trở thành thanh kiếm sắc nhọn giúp ông ta thắng trận trên chiến trường, còn không biết liêm sỉ nói rằng 'vì mẹ'...ha!"

Lâm Huy bỗng bật cười nhạo báng, nhưng không tài nào che dấu ánh mắt vô cùng bi thương kia...nỗi khổ tâm của anh nào có ai biết, anh cũng từng rất hiếu động, là một đứa trẻ vô cùng thông minh hoạt bát, luôn bày trò khiến mẹ vui như bao đứa trẻ khác...thế nhưng..

Lục Chi không chịu được nữa, chạy ra ôm chặt lấy anh từ sau lưng, cô rất muốn chia sẻ nỗi đau này cùng anh, nếu có thể sẽ cùng anh khóc một trận, nguyện cùng cô đơn với anh, nguyện kéo anh lại trước khi anh lỡ bước vào kế hoạch cay đắng nào đó, nguyện ở cùng anh một chỗ nghe anh kể những câu chuyện giữa anh và mẹ, kỉ niệm thời thơ ấu của anh...

Cho dù cô không phải bạn gái của anh, cho dù anh không hề thích cô, nhưng, cô thích anh, ít nhất bây giờ cô xác định được, nhất kiến chung tình vẫn tồn tại trên thực tế,...

Lâm Huy sửng sốt vô cùng, nhưng không quay đầu lại, anh giữ nguyên hiện trạng, mắt vẫn nhìn thẳng vào tấm bia mộ, mặt dần dần trắng bệch...

Hai người cứ cái tư thế thân mật đó thật lâu, cuối cùng, Lục Chi cũng phát hiện ra thứ gì đó không ổn, liền mở miệng hỏi anh.

"Lâm Huy..cậu không sao chứ?"

Lâm Huy"...Cậu có thể nào, buông tay ra không...tôi mẹ nó sắp ngẹt thở rồi..."

"..." Lục Chi lập tức buông hai tay ra, lúng túng dò dè nhìn mặt anh...chỉ thấy Lâm Huy căng mắt, nhưn mày, cố gắng hít thở sâu lấy không khí..

"Cậu..ê, không sao chứ?"

Lâm Huy nhắm mắt, rồi lại mở ra, khuôn mặt này, mẹ kiếp, cho dù có nhăn nhó đến mức nào cũng vẫn tuyệt sắc mỹ nam....đáng chết, cô lại say nắng rồi...

Lâm Huy không trả lời trực tiếp, mà hỏi ngược lại cô:

"Cậu tới đây bao lâu rồi?"

Tên gốc này, bộ dạng như thế này rồi mà vẫn còn để ý tới chuyện cô nghe lén ư? Nực cười thật!

Nhân tiện tâm trạng từ sáng đến giờ của cô tồi tệ nguyên do là Lâm Huy, cho nên nhằm anh phát tiết cao giọng luôn:

"Bỏ tiểu thư đến từ tám đời tám kiếp tổ tông nhà cậu rồi, mẹ kiếp, những gì nên nghe và không nên nghe đều lọt hết vào tai ông đây rồi, cậu còn muốn giấu gì hả?"

Lâm Huy không tức giận, người lại còn phì cười, tựa như tâm trạng tồi tệ đều tan theo làn khói, bay hết cùng những lời nói vừa rồi của cô. Anh tựa vào cột chống to đứng gần đó, gác một tay lên đùi, chân kia duỗi ra, nhìn Lục Chi cười cười, nhẹ nhàng mà thanh thản:

"Không ngờ cậu lại là người đầu tiên nhìn thấy bộ mặt thật của tôi..."

Lục Chi sán lại gần, cố ý hỏi:"Thế nào là bộ mặt thật hả? Nói cho lão nương nghe, ban này lão nương không thấy rõ lắm, hay là cậu diễn lại đi!"

Lâm Huy mỉm cười ôn nhu, trêu chọc: "Này, bản tính đánh đá phát tác luôn cả với tôi đấy à? Thường ngày chỉ thấy cậu nổi nóng với người khác, nếu không nhằm hình như cậu rất thực nữ với tôi cơ mà."

Lục Chi im lặng một lúc, quyết định nói ra câu mà sau này bản thân vô cùng hối hận:

"Đồ gốc này! Lão nương ta hết thích cậu rồi, đừng có tự mình đa tình nữa đi!"

Lâm Huy hí hóp nhìn cô sâu xa, sau đó lóe sáng:"Đây là cậu nói, sau này đừng có hối hận."

"Đã nói là đừng có tự mình đa tình nữa mà, lão nương chỉ là nhất thời bông bột mới đâm ra thích cái tên cư nhiên đi buộc dây gầy giúp mình, bây giờ tôi tỉnh táo lại rồi, tôi nhận ra một điều...cậu đúng là ấu trĩ." Lục Chi đi vào mũi Lâm Huy, anh há miệng cắn một cái, cô liền rút tay về như phản xạ có điều kiện, nét mặt vô cùng phong phú, quay ra chỗ mát để hạ hỏa.

Lâm Huy cười vô cùng vui vẻ.

Thực ra nếu có cơ hội, cái cô muốn nói với anh không phải như vậy mà là câu nói khác...

Nếu không thể chia sẻ cùng cậu mọi thứ với thân phận là bạn gái, tôi nguyện cùng cậu đi tới cuối con đường với tư cách là người bạn thân, vì cậu, tôi không miễn cưỡng....

Hai người cùng nói chuyện tới khi hai cái bụng đã lần lượt thối còi, Lâm Huy bỗng đưa ra đề nghị:

"Về thôi, hôm nay tôi mời cậu ăn tối!"

Lục Chi nhăn mặt tức giận:

"Không phải là chưa từng ăn qua món tôi nấu, nếu cậu khinh thường tay nghề của tôi, vậy thì tối nay tốt nhất đừng có mời tôi, kéo nhà hàng đó thiệt hại kẻ không xiết!"

Lâm Huy cười rạng rỡ hào sảng đồng ý! Tay nghề của cô không thể gọi là tầm thường được.

"Vậy tối siêu thị trước!"

"Ừm."

Hai người cứ như vậy cùng ăn tối, cùng kết thúc một ngày tương chừng như ngắn ngủi mấy phút mà phơi bày ra bao nhiêu là sự thật...cô, cùng anh. Từ nay hai người sẽ cùng nắm tay nhau với chỉ một thân phận: Bạn bè trong sáng!

Dĩ nhiên, từ trong sáng đó có bị biến thành hai từ có nghĩa đối lập không thì còn phải kiên nhẫn mới có được lời giải đáp!!!!

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hổ Báo?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Bắt Đầu Cuộc Sống Bạn Bè Trong Sáng

"A!! Đồ ngu ngốc!!! Ngọc Ân tôi sống ngần này tuổi rồi không ngờ lại gặp phải đứa con đại ngu đần như thế này!! Ông trời ơi!!! Nếu không giết được nó thì làm ơn đem con đi cho nhờ, a!!!! Không thể chịu nổi nữa!!!!".

Căn biệt thự hoa lệ vang lên tiếng hét ai oán của một cô gái mười sáu tuổi, cây cối run rẩy, mặt hồ sóng sánh, đất cát bay mù mịt...

Lục Chi cuối cùng cũng đánh mất sự kiên nhẫn cuối cùng dành cho người bạn thân yêu này, cô giờ chân lên, chưa tới hai giây căn biệt thự lại được trả lại sự bình yên mà nó vốn có...

Rau Cải không nói không rằng, chỉ chộp miệng một cái, đi tới góc tường, đỡ Ngọc Ân vừa bị đá bay dậy, trách mắng: "Bạn học Ân, biết là bạn thân với đại ca, nhưng cũng phải lựa tình huống mà xông pha mắng chửi, đại ca đang 'đền kị', không phải lúc nào cũng nhường nhịn chúng ta được."

Rau Cải nói rất nhỏ, Lục Chi hiển nhiên không nghe thấy, cô bước vào phòng vệ sinh, tát nước lên mặt giảm căng thẳng.

"Rau Cải, chú nhỏ tuổi hơn chị, xưng hô cho đúng mực.". Có vẻ như Lục Chi ra tay khá nhẹ, về cơ bản không làm tổn thương gì nhiều tới các bộ phận quan trọng của Ngọc Ân, có thể thấy cô đã khá nương tay, nhưng dù sao cũng là lời cảnh cáo dành cho bọn họ, rằng cô đang trong thời kì, lần nữa mà động tới, đền cửa đi bệnh viện cũng không có mà nhìn đâu.

Rau Cải dí sát khuôn mặt mình vào Ngọc Ân, bốn mắt nhìn nhau...

"Bạn học, tôi chỉ sinh kém bạn một tháng, so ra tôi vẫn bằng tuổi bạn, nếu muốn nhận tôi làm em, bạn phải có 'trách nhiệm' của một người chị... Sao? Còn gì để nói nữa không?" Ánh mắt của cậu giống như muốn nói 'nếu cậu mở mồm, cẩn thận cái môi bị tôi làm cho sưng húp, tới lúc đấy có kêu cha gọi mẹ cũng chẳng ích gì'.

"..." Ngọc Ân biết thức thối, ngửa ra sau, im lặng. Trong lòng âm thầm hỏi thăm mười tám đời tổ tông của loài rau cải...

Lục Chi bước ra, khuôn mặt đã bớt cau có, Ngọc Ân liền biết sai sửa giọng: "Con gái, lại đây tâm sự với mama, mama chỉ con làm thế nào của trai..."

Rau Cải lập tức chen vào: "Đại ca không thể tin vào lời con bé này, nó cũng chỉ mười sáu tuổi, lời của nó không có gì là chắc chắn hết."

Ngọc Ân không thèm quay sang, nói móc: "Còn hơn nhiều ai đó ở cái tuổi này rồi mà chẳng một mống nào thèm để ý."

Rau Cải cười cười: "Bạn học Ân, cảm ơn nhắc nhở, nhưng tôi khuyên bạn một câu, lần sau mà có thất tình, đừng chạy sang nhà cái thằng 'chẳng một mống nào để ý' này rồi dựa vào vai khóc lóc suốt ba tiếng đồng hồ. Làm như vậy vừa tổn giấy vệ sinh, ảnh hưởng tới kinh tế của người ta, lại còn khiến cho cái thằng'chẳng một mống nào để ý' ấy lỗ mất bao nhiêu thời gian vàng đi của gái nữa nhé!"

"..." Lòng ngực cô gái bị chọc tức phập phồng lên xuống, đôi môi găm chặt, ánh mắt toát lên sự căm tức không thể diễn tả bằng lời. Cuối cùng quay mặt đi, miễn cưỡng kìm sự khó chịu lại, nói chuyện rất vui vẻ với Lục Chi:

"Con gái, chúng ta nói chuyện hòa bình, con đừng đánh mẹ nữa, mẹ biết sai rồi, chúng ta tiếp tục bàn chuyện..."

Thấy Lục Chi dường như đã tỏa bớt mây đen trên đầu, Ngọc Ân mới dám tiếp tục phát ngôn.

"Con...thật sự chỉ làm như vậy thôi sao? Không có hoa hèo, không có làm com, không có...ừm, ôm hôn tỏ tình gì sao?"

Lục Chi miễn cưỡng nói ra một câu:"Đã tỏ tình, hôm ấy tại nhà ăn, cậu ấy nói con không giống con gái thế là con liền nói con thích cậu ấy...nhưng cậu ấy không có phản ứng gì thái quá..."

"Vậy là cậu ta không thích con rồi!" Ngọc Ân như ngộ ra chân lí, vỗ đùi cái đét.

"Con biết, cái này con biết, vì vậy con vẫn đang cố theo đuổi cậu ấy mà." Lục Chi nằm xuống giường mắt tròn to nhìn trần nhà, uể oải trả lời.

Ngọc Ân nhíu mày, thật sự là đứa con gái không biết lắng mạn là gì mà. ". Nghe này, theo đuổi không phải là dùng cách như của con, không phải chỉ mỗi việc suốt ngày cùng cậu ta đi học rồi theo cậu ta về nhà, ngay cả nhà vệ sinh cũng không tha cho, mà con phải chứng minh cho cậu ta thấy con vô cùng thích cậu ta, cho cậu ta nhìn ra lòng quyết tâm của cậu ta của con, dùng hành động bồi dưỡng tình cảm, sử dụng chiêu lật mềm buộc chặt, cho tới lúc cậu ta dần dần thích con, đắm đuối vào yêu con, lúc đó hãy từ từ buông tay, chuyển thành cậu ta níu giữ con, biết không, lúc đó chắc chắn tình cảm của con và cậu ta sẽ thăng tới thiên giới, không ai có khả năng chia rẽ nổi..." . Ngọc Ân càng nói càng phấn khích, tay chân vung vẩy, chẳng may đập trúng vàng trần tên nào đó nghe mà buồn nôn nãy giờ khiến hấn ta tức phụt máu, giữ chặt cái tay đang vung lên của cô lại, thuận thế đè lên giường. Cả hai bắt đầu lâm vào cảnh vật lộn trong im lặng..

Lục Chi vẫn dán mắt lên trần nhà, một tay gác lên trán, thốt ra hai từ: "Vô nghĩa."

"Sao có thể, con đã thử đâu mà biết..." Ngọc Ân vừa nói vừa mệt nhọc khổ sở thoát ra khỏi Rau Cải, mặt mũi nhăn nhó cực độ, Rau Cải không biết mệt, chẳng cần dùng sức cũng có thể làm cô gái yếu đuối như Ngọc Ân nằm im dưới cánh tay.

"Không cần thử...hôm nọ đã nói rõ với nhau rồi, đời này chỉ có thể làm bạn..." Nói xong, cô vục dậy, bỏ mặc một nam một nữ đang đè nhau trên giường của mình lại, bước ra ngoài.

Ngọc Ân giãy dụa không được, cắn một phát thật mạnh vào cánh tay tên nào đó, lợi dụng phản xạ tự nhiên rút lại của hấn, vục dậy, gọi với theo Lục Chi: "Khoan đã...hình như qua tết này là các con chuẩn bị làm lễ đính hôn...vậy phải giải quyết thế nào? Cũng chỉ còn gần ba tháng nữa..."

Lục Chi đột nhiên đứng sững lại..

Đúng rồi, còn việc đính hôn... Nghe nói nó hoàn toàn chỉ là mục đích kinh doanh chính trị, cả cô và anh đều là những con người thiệt thòi trong vụ này... Phải làm sao, hiện tại, cô cũng chưa có đáp án...

Tại một căn nhà ba tầng giản đơn nhưng không kém phần mỹ lệ, tinh xảo. Một người phụ nữ đang ngồi trong gian phòng khách lặng lẽ thưởng thức trà đạo, xem tài liệu cùng dáng vẻ thanh cao, quý tộc với một bóng dáng xinh đẹp mảnh mai, một phong thái điềm đạm, ung dung, toát lên khí chất cao ngạo của một vị nữ vương cao quý.

Bỗng dưng, một cô gái nhỏ nhắn vóc người mảnh khảnh mặc một bộ đồ công sở ôm một tập tài liệu chạy từ bên ngoài vào trong, đứng trước mặt người phụ nữ, cất giọng dễ nghe: " Chủ tịch, theo lệnh của ngài, tôi đã khảo sát xong thị trường bên Iceland, những báo cáo thống kê về khí hậu, thời tiết cũng như màu da và độ ẩm trong không khí... đều đã ở hết trong này, chủ tịch từ từ xem qua, ngoài ra tôi cũng đã liên hệ thay đổi mẫu mã đợt mỹ phẩm lần này nhằm lột xác hoàn toàn motif truyền thống từ trước tới nay của chúng ta, các nhà thiết kế cũng đã cho ra những bản mẫu hộp đẹp nhất, cụ thể cũng đã được đưa vào trong tài liệu, ngoài ra thì người mẫu lần này..." "

"Không cần nói nữa, báo cáo tình hình thị trường hiện nay có gì biến động sau đó đưa lại cho giám đốc Hanh xem xét, vậy thôi." Người phụ nữ có vẻ lãnh đạm, cắt đứt lời nói của cô gái nhỏ nhắn. Cô gái kia dường như cũng đã quen, mặt vẫn không đổi sắc "vâng" một tiếng nhẹ nhàng.

"Không còn gì báo cáo, lập tức trở về công ty."

"Thưa chủ tịch, còn!" Cô gái nghe vậy không nhanh không chậm nói. Được sự cho phép của người phụ nữ cao quý kia, cô bắt đầu vào chính vấn đề:

"Ba tháng sau sẽ là ngày đính hôn của Vương tiểu thư và Lâm thiếu gia. Chủ tịch Vương bên J.Ret muốn mời ngài tham dự, họ hỏi ý kiến của ngài."

"Báo lại, ba tháng nữa đúng vào ngày cắt băng khánh thành chi nhánh bên Ý, tiệc đính hôn kia, tôi không đi được, quà mừng sẽ chuyển sau."

"...Vâng."

Sau khi cô thư kí nhỏ nhắn đi, người phụ nữ bắt đầu buông tập tài liệu xuống, bước chân không nhanh không chậm tiến về phía ban công lầu một của căn nhà... Nơi đó, đặt một bức ảnh, đứa bé bụ bẫm trong ảnh cười toe toét, tràn đầy sức sống... Bà lặng lẽ vuốt ve bức ảnh, trái tim như bị thứ gì đó chạm nhẹ...

Lục Chi...mẹ nhớ con...

Cuộc sống bận bịu trong sáng của Lục Chi và Lâm Huy đến rất nhanh, nhanh tới nỗi chính cô còn không nhận ra nó tới từ lúc nào. Tuy vậy, mọi áp lực hầu như đều không có, Lục Chi cảm thấy làm bạn như vậy còn thoải mái hơn nhiều so với trước đây suốt ngày bên cạnh anh mà tỏ ra dối trá với bản tính hiền cường bẩm sinh của mình.

Tan học, công trường lại tiếp tục lặp lại những phân cảnh đông đúc, nhộn nhịp như thường lệ

Nam hô hào : Bắn liên minh chúng mày ơi!

Nữ tới tập : Tao nhập son mới nè mày!

Gay chu mỏ: Đánh son cho tao với!

Less ngứa mắt: Đập chết thằng gay kia!

Lục Chi đi cạnh Lâm Huy, vừa đi vừa rống, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

"Hò là hò oi bóng, bóng vắt chanh a ốc luộc xào...đậu phụ thái ăn với lạc..đà í a là í a...ai ôi của đồng mắt chân, hỏi là ai chặt thừa rằng ông em!! A í a, một đĩa rau thơm nấu với bò xào, bò xào với bánh ga tô, thêm đĩa Rau Cải... A! Rau Cải!!"

Thấy Rau Cải đằng xa bỗng tiến gần tới, Lục Chi tâm tình hưng phấn hẳn, kéo Lâm Huy tới gần chỗ cậu, định bụng rủ cả hội đi ra ngoài đồng bắt cua xào xả ớt, nấu một nồi giả hải sản thật thơm ngon đãi mọi người.

Thế nhưng vừa ra, thấy sắc mặt Rau Cải càng lúc càng khó coi, cô thu lại nụ cười, hỏi: "Chuyện gì thế? Đừng nói là chủ động lòng với cô gái nào nên mới trưng ra bộ dạng thánh hồn ma dỗi này nhé!".

Rau Cải cau mày, ánh mắt có vẻ hơi nghiêm trọng: " Không phải, đại ca, ban nãy nghe bọn đàn em báo hôm qua có dân ngoài tỉnh đến chơi, xô xát với đàn em chúng ta, sáng nay nó lôi cả đám tới tỉnh mình đánh nhau khiến cho người của ta thiệt hại đáng kể,...chúng còn đòi đích thân gặp chị, nói là không được đấu với chị thì không rút quân."

Mất Lục Chi tới sầm lại, giọng nói trầm thấp: " Bao nhiêu đứa, tầm tuổi? Đang ở đâu?".

Rau cải trả lời: " Hơn năm chục, đàn em đã giao đấu với bọn chúng nói rằng toàn những thằng nhãi mười bảy mười tám, cầm đầu là tên xăm xỏ đầy mình, rất lùn nhưng lực tấn công vô cùng mạnh, một mình hẳn có thể vật ngã hơn hai chục tên đàn em to con của chúng ta. Hiện tại bọn chúng đang đợi chúng ta ở một công trình bỏ hoang bên huyện A, đại ca, ý kiến của chị?"

" Còn phải ý kiến sao? Đánh! Tất nhiên đánh! Con mẹ nó dám động tới địa bàn của Lục Chi, mẹ kiếp toàn bọn chê đời quá dài! Rau Cải, lập tức triệu tập đàn em, có mặt đông đủ tại huyện A, chậm trễ liền trục xuất khỏi tỉnh. Bà nhà nó, phải cho chúng biết thế lực của Lục Chi này ở đây hùng mạnh thế nào!"

"Vâng." Rau cải nhận lệnh, rút điện thoại triệu tập gấp, vừa rút được ra chưa kịp bấm, bỗng dưng một bàn tay nắm lấy chiếc điện thoại trên tay Rau Cải, dặt lại. Rau Cải sững sờ quay sang, Lục Chi cũng không khác gì Rau Cải, bốn mắt thế là đều tập trung trên người anh...

"Lâm Huy, đây không phải trò đùa, cậu trả lại Rau Cải đi, chúng tôi đang có việc rất gấp..."

"Đầu gấu, rốt cuộc trong não cậu có tí chất xám nào không? Triệu tập tất cả dân côn đồ trên toàn tỉnh? Làm như vậy chính là đem mình biến thành trò cười của bọn chúng. Chẳng những không gọi được ra tí uy nghiêm nào mà còn khiến bọn chúng thêm đắc ý, tên đầu sỏ sẽ nghĩ cậu chẳng qua chỉ có chút danh tiếng đánh đá dừ dẩn, ngoài ra thì chẳng có gì, nếu cậu thật sự như lời đồn dọa chết được hồ ăn thịt người thì khi đấu với bọn chúng đã không cần phải đem nhiều người tới vậy. Hừm, cậu càng đem nhiều người càng chứng tỏ cậu sợ bọn chúng. Khuyến cậu, nếu muốn đánh trận, mau vào nhà học ít binh pháp tôn tử cho thông não đi."

Sau khi nghe anh phân tích, cô chẳng những không giận, mà ngược lại hai mắt sáng ra như ngộ được chân lí.

"Đúng rồi! Cậu nói đúng...tí nữa thì tôi sa cơ lỡ bước rồi..."

"Vậy đại ca, phải làm thế nào?"

Chưa đợi Lục Chi suy nghĩ, Lâm Huy lập tức phản ứng.

"Chẳng phải làm gì nhiều..." Anh thân nhiên lấy chiếc mũ trên đầu Rau Cải xuống, rất tự nhiên xoay ngược lại, đội lên đầu, nở một nụ cười vô cùng gian tà quay sang Lục Chi:

"Cậu! Nếu muốn xem, đứng gọn sang một bên! "

Chàng trai của nào đó dường như đã tìm lại được chính mình của ngày xưa.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Bẫy

Tại một bãi đất trống trong khu vực công trình bị bỏ hoang ở vùng ngoại ô thành phố. Một đám thanh niên đầu vàng tóc trắng ngồi túm tụm lại một chỗ, xung quanh là đám cỏ khô khốc không có sức sống. Giữa đám thanh niên đang túm lại đó, một tên trông vô cùng côn đồ, xăm trổ đầy mình, trên đầu không có lấy một sợi tóc, đáng người bé nhỏ con con ngồi trên lưng một tên râu mép không có, áo mặc không đủ nhìn thể nào cũng giống dân tị nạn...

Tên bên dưới chấp nhận số phận làm cái "bô" cho hán ngồi lên trên lưng ấy vậy mà cũng không hề hấn gì, mặt vẫn tươi cười toe toét, chỉ có điều nụ cười hơi cứng nhắc, có lẽ là do phải tạo dáng bò trên đất quá lâu khiến cả cơ thể bắt đầu tê tái...thế nhưng lại không dám nói, mặc mồ hôi chảy ròng rã, miệng vẫn hé ra mà hớn hờ với người khác, điệu bộ vô cùng là vinh hạnh, tựa như cho anh ta cả tấn vàng vậy.

Những tên khác may mắn vì không phải làm cái "bô" cho thanh niên lùn tịt nhưng lại phải bầu xung quanh đám lưng bô chuối, quạt hầu anh ta, mát xa đám chân,...tuyệt đối không thua kém tay nghề của bác sĩ trị liệu. Có thể thấy cảnh tượng hoành tráng như thế này chỉ tồn tại ở trong phim truyền hình, thế mà bất ngờ lại nhảy ra ngoài xã hội, đám côn đồ này tuyệt đối không bình thường. Bạn nghĩ thử xem, giữa trưa nắng chang chang như vậy, bỗng dưng xuất hiện một đám côn đồ không rõ danh tính từ đâu chạy tới ngồi chồm hổm nhìn trời...đây là chuyện gì?

"Đại ca, không biết Lục Chi trông như thế nào?" Trong khoảng không gian đề nặng trên vai mọi người, một giọng thủ thi cất lên, phải, là thủ thi.

"Thằng ngu!" Tên lùn tịt lập tức quay ra nhấm đúng lỗ mũi tên vừa mở miệng mà đập. Anh chàng xui xẻo bị đập văng ra mười mét ngẩng dậy, cổ hết sức bình sinh lồm cồm bò lại chỗ vừa bị đập, tiếp tục hầu hạ tên vừa đá mình. Những đồng chí khác thấy vậy cũng chẳng định hé răng gì nữa, đều biết ý im lặng.

"Chỉ là nhóc con hơn mười tuổi, trình mẹ gì mà đòi xưng vương xưng bá nơi này! Hừ!" Anh chàng lùn tịt ngoáy ngoáy lỗ mũi, bô bô lên áo người đứng bên cạnh.

"Đúng thế, đúng thế! Đại ca, anh là nhất!" Mấy anh bạn khác thấy thời cơ đến liền xum xoe nịnh hót. Nhưng trong ấy, lại có một kẻ tính toán chi li, anh ta đưa ra thắc mắc của mình:

"Nhưng mà đại ca, em nghĩ anh không nên khinh địch...chẳng phải nói cái gì mà nhóc con đó dọa chết được hồ sao?" Anh ta vừa dứt lời, lập tức nhận được ánh lườm sắc bén của tên lùn. Hắn ta ánh mắt càng khinh thường hơn mà nhả ra mấy từ ngạo mạn:

"Dọa chết hồ? Bạn gái tao còn giết được cả mười con hồ, xừ!"

Một anh chàng nam nhìn mặt có vẻ thật thà chui từ đâu tới gật đầu lia lịa:" Đúng thế, đúng là chị dâu có giết được chết mười con hồ..."

Tên lùn hài lòng gật đầu, một tay cầm chuối một tay vuốt đầu tên vừa phát biểu, thế này...coi như khen thưởng hẳn biết điều đi.

Anh chàng thật thà như được khích lệ, kích động nói tiếp:"...Em còn nghe nói hôm ấy chị dâu lên vào phòng đại ca, lôi mười con hồ ra đập vỡ hết, còn có tin đồn mười con hồ ấy đều là vật đựng tiền lương của đại ca nữa..."

"..."

"Bóp! Bóp! Rầm! Ruỳnh! Koong! Bep!"

"..."

"Báo!!!!!!!!!!!!!!" Tên lùn dừng tay dừng chân, mồ hôi đầm đìa từ từ quay lại nhìn tên lính tình báo đang dần tiến vào.

"Báo cáo đại ca, ngoài kia..bọn chúng đến rồi!"

"Ha! Cuối cùng cũng đến, nói thử xem, chúng mang bao nhiêu? Chắc cũng phải cả tỉnh ấy chứ nhỉ!"

Tên tỉnh báo gật đầu lia lia:" Đúng thế đại ca...đông...đông, cả một tỉnh..."

Tên lùn được một tràng cười sung sướng: "Haha biết mà, bọn chúng cũng chỉ là những bọn oắt con gì mũi chưa sạch mà thôi cái danh hồ cộ gì đó, hahaha thật khiến người ta buồn cười mà ha ha ha..." Tên lùn cười vô cùng sảng khoái, cười nặn được ra nước mắt, cuối cùng khi cười xong cũng là mười lăm phút sau, hấn lau khôe mắt rồi vẫy tay bọn đàn em:

"Đi, cho bọn chúng chờ thế là tạm được rồi, bây giờ quyết đấu xem, tao nhất định sẽ dành bằng được cái địa bàn này, các anh em, chúng ta đi, cho bọn chúng biết ai mới thực sự xứng đáng làm bá chủ tỉnh E này! Ha ha ha!!!!"

"Vâng!!"

Đám côn đồ ung dung đi từ trong sân chính của công trình bỏ hoang ra ngoài, tên cầm đầu cao một mét bốn mươi tám đi trước, theo sau là đám đàn em mét sáu mét bảy, bọn chúng đồng bộ trên người đều là màu đen...tuy rằng có hơi chút nhếch nhác thể nhưng đáng đi lại oai phong lẫm liệt, ai nấy lắc mạnh hai tay, mặt hếch lên trời đi không nhìn đất. Trong suy nghĩ của mọi người đều xuất hiện mấy chữ: Vấp đá không sợ, ta cứ tiếp, cho bọn chúng chết, cho ta vào tù!!!

Ra gần tới sân trước của công trình, đột nhiên những bước chân oai phong kia dừng lại như phản xạ vô điều kiện, không hiểu sao bọn họ không ai nhắc nổi bàn chân lên được nữa, sắc mặt cứng đờ như gập má trước mắt, vội nấp sau bức tường bàn bạc gấp...

"Đại ca...kia...kia..." Lúc này, đám côn đồ đã nhìn thấy được tốp người của tỉnh E... Thế nhưng, điều gì khiến bọn chúng thốt lên đầy ngạc nhiên như vậy?

"Đại ca...thế này là sao? Bọn...bọn chúng đem một đội quân toàn gái đến..." Lại thêm một tên nữa cất tiếng kinh ngạc. Hấn lén ngó thử ra ngoài, toàn những cô gái chân dài eo thon, dáng người mê mẫn, hại nước hại dân, cô nào cũng trắng nõn trắng nà. Sắc mặt không thấy rõ thể nhưng có vẻ rất ung dung tự tại, người thì lấy phấn dặm lên mặt, người lại ngồi bôi bôi ít son, lại còn cầm điện thoại chụp ảnh,... Tóm lại, tất cả mọi thứ, từ mục đích khiến người của tỉnh E mõi mòn vì chờ đợi cho đến việc dẫn một đội quân hùng mạnh tới đối phó với "Hội anh em sống chết có nhau" đều không có, không khỏi khiến cho tỉnh thế đảo ngược, "Hội anh em sống chết có nhau" cũng vì vậy mà không đoán được ý định của bọn người Lục Chi, hoàn toàn đi xa khỏi kế hoạch của đại ca lùn, một chút liên quan dính líu đều không có.

Hiện tại anh bạn lùn tịt đang trong trạng thái đơ người, không biết phải làm gì ngoài đứng đó thẩn thờ, trầm mặc...

Gái? Sao toàn là đàn bà phụ nữ? Tại sao lại đem gái đến? Bọn chúng thật sự coi thường "Hội anh em sống chết có nhau" này sao? Định đem ông đây ra chơi sao? Lục Chi chó chết, một nhóc con hơn mười tuổi mà có gan chơi ông mày...giỏi lắm, hôm nay không hạ chết mày thì ông đây nguyện vô sinh cả đời!!

Ánh mắt tên lùn bắt đầu bốc lửa dữ dội, đúng lúc này, một tên háo sắc trong hội lại không biết điều lên tiếng: "Trời ạ, biết trước là đàn bà phụ nữ thì đã ra sớm rồi đại ca nhỉ, chẹp chẹp, xem mấy em ấy đứng quạt tay giữa trời nắng chang chang kia...ai da, thật là thương quá à, thế này thì hông hết da mất, con gái quan trọng nhất điều gì nào? Làn da, làn da đẹp thì đàn ông mới có cảm hứng, haha..."

Sắc mặt tên lùn lúc này cực kì khó coi, không do dự hạ mệnh lệnh, nói với tên đứng cạnh: " Thăng kia, mày đem thăng vừa mới mở miệng bỏ vào rừng, trước khi rời đi nhớ "cắt" sạch sẽ, không chừa cọng lông. Nhớ chưa?!"

"..." Anh chàng vừa nói tức ngậm miệng, mặt mũi trắng bệch....

"Dạ!" Chàng thanh niên vừa được giao nhiệm vụ lập tức vâng dạ, nhanh chóng đưa người đi..

Hôm ấy, trong rừng sâu vang lên tiếng hét thảm thiết thê lương...

Quay trở lại, đám côn đồ dân tỉnh khác lại tiếp tục màn biểu diễn kiêu ngạo của mình, bước ra trước mặt những công dân ưu tú của tỉnh E, không ai nhìn thấy mặt mũi bọn chúng trông thế nào, nhưng có một thứ nhìn vô cùng rõ ràng... Bọn chúng hầu như đi tới để khoe cảm...

Lâm Huy và Rau Cải đứng đầu, đưa mắt nhìn bọn chúng, Rau Cải có vẻ hơi khó chịu, đôi lông mày cau chặt lại. Lâm Huy dường như chẳng có phản ứng gì cả thể như ánh mắt lộ ra tia hứng thú. Giống như là đang được chơi với thứ mà bấy lâu nay muốn nhưng không thể có. Đám chị gái chân dài đang sau ánh mắt quuyền rũ liên tục liếc nhìn Lâm Huy, thấy Lục Chi đầu đó đang lờm lập tức giả mặt lác...

Tên lùn cầm đầu vô cùng ra dáng đại ca xã hội đen, anh ta hiên ngang đi về phía Lâm Huy và Rau Cải, dừng lại ở một khoảng cách nói chuyện vừa đủ, nhìn thẳng vào mắt hai người bọn họ, giọng nói đồng dục đầy mạnh mẽ:

"Trong hai bọn mày! Nói, thăng nào là Lục Chi?"

"..."

Khoảng không im lặng bao trùm... Rau Cải không nhin được liếc mắt nhìn Lục Chi đang đứng đằng sau mấy chị gái chân dài kia nhằm mục đích đáp ứng yêu cầu không cho cô xuất đầu lộ diện của Lâm Huy.

Có ai còn nhớ...Lục Chi ghét nhất cái gì không? Nghe đồn nữ đầu gấu ghét nhất người khác gọi mình là con trai...liệu...

"Thằng kia! Bà ngoại mày là Lục Chi đây!! "

Như dự tính của Rau Cải, Lục Chi từ trong đám chị gái chân dài hùng hổ xông ra. Đôi chân lao như bay về phía tên lùn phát ngôn bừa bãi, định bụng sẽ cho hắn ta sau này đừng tính tới chuyện sinh đẻ. Thế nhưng đi đến giữa đường lại bị người nào đó dùng một tay cản người mình lại.

Lục Chi uất ức tròn mắt nhìn Lâm Huy: "Cậu đừng có cản, nó..."

Lâm Huy hơi nghiêng người, giọng nói nhẹ nhàng phát ra: "Chúng ta đang án binh bất động, cậu không được để lộ sơ hở gì, phải im lặng đứng một bên, nghe chưa? "

Đầu gấu thờ phỉ phò, tức lộn ruột nhìn đại ca lùn. Anh ta cũng thấy ánh mắt hằn học của cô, để bảo vệ danh dự của "Hội anh em sống chết có nhau", anh chàng lùn cũng không kiêng nể lờm lại, hai bên bắt đầu khai chiến, giết nhau bằng ánh mắt...

Lục Chi phóng băng, anh ta phóng lửa, hai bên chiến đấu không cân sức... Mãi cho đến lúc Lục Chi dường như không chịu nổi nữa, nắm chặt nắm đấm lao ra ngoài tung cước sử dụng bạo lực đối đầu với tên lùn tịt. Bỗng dưng, tầm nhìn của cô bị tầm lưng rộng rãi nào đó chắn mất, Lục Chi ngạc nhiên ngẩng lên nhìn từ phía sau lưng Lâm Huy, cô ngạc nhiên đến mức cũng hiểu, Lâm Huy không muốn cô ra tay.

Đầu gấu không làm được gì, vùng vằng tay, chân đạp đất, cát bụi phía dưới bay mù mịt, phát mạnh tay áo, tức giận bỏ đi.

Lại nói đám côn đồ tình khác thấy một cô gái xinh đẹp hùng hổ xông ra tự xưng là Lục Chi thì không khỏi kinh hãi, mất trở ra nườm nượp...

"Lục Chi hiện tại đang có việc quan trọng bên cánh đồng, có lẽ là khoảng một tiếng nữa sẽ về, cậu bé à, cố gắng chờ đi." Lâm Huy niềm nở tặng cho tên lùn tịt một cái nhếch mép vô cùng kích thích. Tất cả biểu hiện cùng lời nói ấy, không thể nào không khiến cho tên lùn luôn khinh đời kia tức nổ đóm mắt, anh ta nghiêng răng nghiêng lợi gào lên:

"Điện sao? Mày dám...mày bảo tao chờ sao? Mày là cái gì mà dám lên tiếng? Nhóc con Lục Chi, ông đây thế sẽ băm vằm mày! Bắt ông đây chờ? Không có cửa đâu!!!"

"Đâu còn cách nào khác, cậu bé, cậu nói muốn gặp Lục Chi mà, không chờ vậy thì tự đi tìm đi."

Đây không phải là trêu đùa, qua tai tên lùn tuyệt đối nghe thành lời kích bác, kích thích nhất phải kể đến hai từ "cậu bé" mà Lâm Huy thốt ra đầy tự nhiên, tính nóng nảy trong hắn bộc phát. Tên lùn tay cuộn chặt thành nắm đấm, chu mỏ lên đầy tức giận:

"Im mồm! Tốt nhất là chúng mày nên cầu nguyện cho thằng Lục Chi gì đó đi, vì hôm nay, sẽ là ngày mà đại ca của chúng mày phải ghi nhớ!!!"

Đại ca lùn tịt nói xong liền dẫn quân đi về hướng cánh đồng xanh xanh đằng xa. Lục Chi vẫn trung bộ mặt tức giận kia, chen lên từ trong đám chân dài, bước tới chỗ Lâm Huy:

"Này, sao cậu lại nói vậy? Cho chúng ra cánh đồng làm gì chứ?"

Lâm Huy khoanh tay nhìn theo bọn chúng, ánh mắt ẩn hiện ý cười không rõ:

"Không có gì, quà gặp mặt...à không, cũng có thể cho là quà chia tay nữa."

...

Tới cánh đồng xanh xanh biếc biếc, tên lùn cất cao giọng chỉ huy đám anh em: "Các chú không được tách nhau ra, bám chặt và lưng anh đây, ai tính mất thấy được thằng Lục Chi thì hô lên báo cho anh biết, không được hành động riêng biệt. Cho dù chỉ là nhóc con hơn mười tuổi nhưng nó không phải loại mà các chú có thể động vào, ngoài anh ra, các chú không ai là đối thủ của Lục Chi cả. Nếu còn muốn phục vụ cho "Hội anh em sống chết có nhau" này thì nhớ kĩ cho anh!"

"Rồ!!!"

"Hội anh em sống chết có nhau" bắt đầu hành trình tìm kiếm Lục Chi giữa cánh đồng lúa bát ngát...

Vừa vặn mười lăm phút sau, khi mồ hôi của tất cả mọi người đều đã thấm đẫm lưng áo, cũng đã 'thăm quan' gần hết cánh đồng, bỗng nhiên từ trong đám côn đồ, một tên to xác cất lên tiếng nói:

"Đại ca...đằng kia...hình như em thấy có người..."

"Đâu? Đâu?" Đám côn đồ dường như xúm lại một chỗ, theo hướng chỉ của tên vừa nói mà díp mắt hết cả lại...

"Nhìn cái gì! Còn không mau ra đó!" Đại ca lùn gất lên, đám đàn em lập tức chạy thật nhanh về hướng có người, ai nấy đều thờ phỉ phỉ phò phò, trông mọi người kì thật vô cùng khổ sở...

"Nhớ kĩ, khi ra đó lập tức bao vây lại, tên này có vẻ rất nguy hiểm, có lẽ không như chúng ta dự tính đâu, chia thành hai lớp bao vây, bất kể dùng cách nào cũng phải tóm bằng được, đem về làm người của ta, tất cả rõ chưa?" Tên lùn vừa đi vừa lập kế hoạch, những người phía sau cúi mình xuống tuân lệnh.

"Rồ!!"

Tôi gần cái người không biết đang làm gì giữa cánh đồng kia, đại ca lùn phát tay lập tức hơn năm mươi con người bắt đầu chia ra, bao vây thành một vòng tròn có tâm là mục tiêu của kế hoạch.

Vòng tròn dần dần thu hẹp khoảng cách, đám côn đồ đang dần dần tiếp cận gần hơn với mục tiêu...

Lúc này, trên bầu trời vẫn đang yên bình với cái gió nhẹ nhẹ, thỉnh thoảng có mấy chú chim lượn qua lượn lại, phong cảnh vô cùng giản dị nhưng tĩnh lặng đến yên bình...

Bỗng dưng trong cánh đồng xanh ngắt...một tiếng kêu vô cùng thảm thiết rống lên đầy cuồng loạn:

"A!!!!!! A!!!! Đại...đạ...đạ...đại ca!!!!!!!!!!"

"Bà nhà nó! Thằng chó nào kêu! Mày không thể yên lặng được sao?" Đại ca lùn bị giật mình quay lại, để không bị mất hình tượng liền quay ra mắng chửi tên vừa la hét.

Tên côn đồ vừa la hét ấy nước mắt lưng tròng, khuôn mặt đầy hoảng loạn ngẩng lên nhìn đại ca lùn...

"Đại...đại ca...em...em..."

Tiếng ngắt ngứ không rõ ràng của anh ta khiến cho đại ca lùn nóng giận tím mặt, anh ta gất lên:

"Cho mày hai giây, một,..."

"Em giẫm phải cứt chó!!!!!!"

"..."

Ngon gió tĩnh lặng quét đi đám bụi đọng lại trên cỏ, cánh đồng chỉ còn lại âm thanh vi vu của tạo hóa...

Rất nhanh, sau ba giây, tiếng nói khác lại cất lên, không khác tiếng vừa rồi là mấy.

"Chết tiệt!! Đại ca...em cũng dính mìn rồi!!!! A!!"

Đám côn đồ nghe vậy tất cả đều vội vàng cúi xuống chân mình, ai nấy sắc mặt tối thui, tên bên cạnh đại ca lùn cất lên tiếng kêu bất hạnh:

"Đại ca..."

"Sao? Mày cũng thế à? Chúng mày đều ngu hết sao? Đi đứng kiểu gì thế? Mất lời hết cả rồi à, có mỗi việc chú ý dưới chân một chút cũng không làm được, động một tí là la hét om sòm. Có đáng làm đàn ông không? Đáng làm thành viên của "Hội anh em sống chết có nhau" không?"

"Có!" Tên bên cạnh ấy trả lời đồng dạc.

"Mày dám cãi lời tao? Được lắm, mày..." Tên lùn định nhảy lên đánh vào đầu tên bên cạnh. Anh ta vội vã tránh né, đồng thời gấp gấp mở miệng:

"Không phải! Không phải! Tuyệt đối không phải, anh nghe em nói hết..."

"Muốn nói cái gì? Một,..."

"Đại ca giẫm phải phân trâu!!!!"

"..."

...

"Thằng khốn khiếp, mày dám chơi tao?" Đại ca lùn tức hộc máu dẫn quân chạy về khu công trình bỏ hoang. Về đến nơi thấy các công dân tỉnh E đang ung dung thư thái dài ga ngồi ăn, nói chuyện, y hệt như đi dã ngoại, picnic, không hề giống như đang đánh nhau tranh giành địa bàn. Đại ca lùn vội tìm Lâm Huy, khi thấy anh đang nằm trên cây ăn nhãn ăn táo, cả thân thể không khỏi run lên đầy tức giận, ở dưới chửi mắng gào to.

"Sao vậy cậu bé? Không thấy Lục Chi sao?" Lâm Huy chỉ khẽ cười, vẫn nằm trên cây ăn táo, mắt không nhìn về phía dưới xem cảnh náo nhiệt.

"Lục Chi cái đầu mày, bọn này chỉ toàn thấy bù nhìn! Còn lại bọn này giẫm toàn là phân! Muốn chết sao? Chúng mày tưởng bọn này dễ bắt nạt thế à? Rồ là không biết điều..." Một tên trong hội nhảy ra tức giận nói. Lập tức bị đại ca lùn đá cho một phát văng ra xa, bỏ lại lợi cùng hàm răng đáng thương...

Lâm Huy nhếch mép: "Không phải trước đó đã kêu các cậu ở lại chờ rồi sao? Tự mình rước họa, trách ai chứ?"

"Mây..."

"Đừng có lo quá, người Pháp nói giãm phải phân chó chính là báo hiệu của điềm may, không có gì phải kinh hãi, chuyện bình thường mà."

"Thật sao?" Không biết là ai, một trong những tên côn đồ của tỉnh khác bỗng thốt lên đầy vui sướng... Nói xong lại tự mình bịt mồm lại...

Lâm Huy nhảy từ trên cành cây xuống, tiếp đất một cách hoàn hảo, phong thái vô cùng tiêu sái, quỵến rũ. Anh đi tới chỗ tên vừa thốt ra hai từ ban nãy, mỉm cười: "Đúng vậy, nói không chừng...cuộc phẫu thuật của mẹ cậu sẽ thành công đó."

Tên côn đồ vẻ mặt sững sờ vô cùng ngạc nhiên, cố gắng lắm mới thốt ra được mấy từ.

"S...sao cậu có thể..."

"Im mồm hết!" Đại ca lùn quát to.

Anh ta đi tới, đẩy mạnh Lâm Huy: "Mây đừng lảng nhảng nữa, mau gọi Lục Chi ra đây, nếu không sau này ngày tháng của mày sống sẽ không được yên thân đâu!!!"

Lâm Huy không phản kháng, anh ngồi xuống để giảm bớt khoảng cách giữa người mét tám và người mét tư, nhếch môi nói khẽ:

"Cậu bé, mắt kiên nhẫn rồi, nhanh như vậy mà đã muốn bắt đầu cuộc chơi rồi ư?" Vừa nói, anh vừa đưa tay làm động tác ra dấu hiệu với những người đứng sau.

Tên lùn nắm cổ áo Lâm Huy: "Tao không rảnh đùa với mày, mau gọi thằng nhóc kia ra, nếu không...tao giết chết mày!!!"

Lâm Huy cười mỉm, chỉ với một động tác đã hất được tay của tên lùn ra khỏi cổ áo mình, đứng thẳng người dậy, nhìn xuống dưới:

"Cậu bé, với khoảng cách này của tôi và cậu...tôi cũng rất tò mò muốn xem cậu biểu diễn màn "giết người bằng khinh công" đấy."

Tên lùn vắn vắn cổ, liếm liếm môi, xắn tay áo lên dọa người nói:

"Mây cũng to gan lắm, muốn gây chiến? Được! Anh em đâu..."

"Ồ hó hó..."

"Bịch! Bịch..."

Tên lùn quay lại, lập tức trở mắt nhìn, đám đàn em của hắn không ai hện ai cùng nằm gục trên nền đất, lâm và trạng thái mê man, mất ý thức, bên cạnh mỗi một anh chàng đều là hình bóng của một cô gái chân dài eo thon, khuôn mặt trông cực xinh xắn đáng yêu đang mỉm cười...

"Mây...mây đã làm gì? Mây đã làm gì!!!!!!" Đại ca lùn không chịu nổi kích thích này, anh ta gầm lên dữ dội.

"Mỗi cô gái của chúng tôi trên ngón tay út đều có một chút thuốc mê, chỉ cần liếm phải dù chỉ một ít cũng có thể lâm vào trạng thái mê man trong một tiếng đồng hồ."

"Mây..."

"Đừng trách người khác, cậu bé, đàn em của cậu thuộc dạng hào sắc không chịu nổi kích thích nên mới để bản thân bị câu dẫn. Nếu như cậu dạy dỗ nghiêm khắc hơn, có lẽ hôm nay mặt cậu cũng không bẽ như vậy."

"Mây!!!!!!!" Tên lùn thờ hồn hển, dùng khinh công bay lên trời, lao như bay về phía Lâm Huy.

"Tao giết chết mày!!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Bảo Vệ Cậu...

Khoảng không dường như sắp vỡ tung, tiếng gào đòi giết người của tên lùn đầu xỏ ngày càng vang to, dân chúng bắt an lo sợ, các cô gái ai nấy đều hét lên kinh hoàng, tâm trạng tất cả mọi người đều vô cùng hoảng hốt. Lâm Huy vẫn đứng yên như vậy, mắt nhìn tên lùn đầy tò mò, dường như không mấy

máy nghĩ rằng nguy hiểm đang cận kề.

Lục Chi vừa mới hít vào, còn chưa kịp thở ra đã nghe thấy câu nói của đại ca lùn, lập tức bị tắc họng, mắt trở tròn. Cô quay ra nhìn đại ca lùn, hấn đang chuẩn bị lao tới, phóng với lực điên cuồng. Quay sang Lâm Huy, cô không nghĩ gì nhiều, ngay lập tức lao ra.

Rau Cải đứng cách đó hai mươi mét đang quan sát tình hình cũng bất chợt cảm thấy kinh hãi, há hốc mồm. Cậu chưa bao giờ thấy có một tên lùn nào lại có sức mạnh như sấm sét, nhanh đến vậy, đúng lúc ấy, Lục Chi lại xông ra. Rau Cải càng thêm hãi hùng, cậu gào to:

"Đại ca!! Nguy hiểm!! Đừng ra đó..."

Rau Cải còn chưa kịp đề cập đến hậu quả đã thấy khoảng cách giữa tên lùn và Lâm Huy càng gần nhau hơn nữa... Mọi thứ dường như ngừng lại trong vài giây... Lục Chi, Rau Cải...tất cả mọi người đều như đang không thở nổi, nhịp tim ai nấy đều đập nhanh không bắt kịp...

Đại ca lùn lao như tên lửa về phía Lâm Huy, ngay trước mắt Lục Chi...khi khoảng cách của cô và Lâm Huy đang gần chạm tới mức chỉ còn mười mét, chỉ còn mười mét nữa cô có thể cứu được Lâm Huy... thế nhưng đại ca lùn lại nhanh hơn rất nhiều, tốc độ của hắn như vũ tấp, thậm chí còn không kịp để cho đối thủ đề phòng đã xông tới, nhay lên...

Trái tim Lục Chi giây phút đó vô cùng kinh động, biết là không kịp nhưng vẫn cố lao tới, vô thức hét lên:

"Lâm Huy!!!!!"

Lâm Huy bất chợt nhíu mày, nhìn chằm chằm tên lùn. Ánh mắt anh lộ ra vẻ khó đoán, thâm sâu, nếu người ngoài nhìn vào chắc chắn sẽ cảm thấy anh sẽ không phản ứng lại được vì tốc độ cũng như động tác của tên lùn nhanh hơn rất nhiều, nhanh đến nỗi người đứng xa nhìn cũng thấy hoa mắt chóng mặt.

Thế nhưng lại không ai ngờ được, hành động của Lâm Huy còn nhanh hơn nghìn lần suy nghĩ của anh. Người đứng xa nhìn vào sẽ cảm thấy đầu mình nổ đầy hoa.

Tên lùn dùng khinh công lộn một vòng trên không trung, chân trái nhắm thẳng vào chiếc cầm thanh tú của Lâm Huy, gào lên đầy sức lực. Lâm Huy ngửa người khẽ tránh, lập tức đáp trả trong tích tắc, thực hiện cú đá xoay chí mạng, nhắm thẳng vào thái dương của hắn...

"Bịch!"

Hắn ta mất lực rơi xuống đất, xây xẩm cả thân thể, các giác quan dường như tê liệt, tạm thời không phản ứng được gì

Thế giới lắng đọng trong giây lát...

"Cậu..." Sau mấy giây trấn tĩnh, có tiếng nói quen thuộc mà kinh ngạc của một cô gái xinh đẹp cất lên.

Lục Chi chưa kịp nói hết, Lâm Huy cũng chưa kịp quay người lại, tên lùn nào đó đã lao đảo bò dậy. Chờ hắn đứng vững, Lâm Huy mới mặt không đổi sắc hỏi với giọng bình thản:

"Cậu bé, mấy chiêu thức lộn xộn đó học ở đâu vậy? Vận động quá mạnh khiến các dây chằng ở lưng tổn thương, tình trạng này không đi phẫu thuật cột sống ngay có thể sẽ nguy hiểm tới tính mạng...có vẻ như cậu quen rồi nên không có cảm giác gì nhỉ? Nếu như muốn gây luôn cây trụ cột trong người thì cứ việc lên đây tấn công tôi, đừng ngại, tôi sẽ nương tay." Lâm Huy thần nhiên nhìn tên lùn, cặp mắt tin tưởng chỉ trong tích tắc đã phát hiện ra được mối lo lắng trong lòng hắn, đôi mắt hắn đã dao động, mặt cũng biến sắc theo lời nói của anh.

Thế nhưng một điều không ngờ, hắn nở nụ cười, mang theo vẻ bất cần, một nét khinh đời, bộ dạng ngạo mạn. Nét cười trên môi ngày càng đậm, hắn bỗng dưng cười to khiến cho không gian tĩnh lặng trong phút chốc, chỉ có tiếng cười của hắn vang xa.

"Mày tưởng tao đây tin những lời kia sao? Anh bạn trẻ, còn nhỏ tuổi tốt nhất đừng nên nói dối người lớn, nếu chỉ vì muốn thắng tao mà ăn nói bựa ngôn như vậy thì mày sai rồi! Tao đây không dễ tin người như mày tưởng đâu. Bớt lăm mồm lại đi nhóc con, hôm nay sẽ là ngày ghi nhớ của tao với mày, chết đi thẳng nhóc!!!"

Anh ta nói xong mặt nhăn nhúm lại như nho khô, gào lên một tiếng kinh thiên, lao nhanh tới chỗ Lâm Huy. Lần này Lâm Huy chưa kịp đề phòng thế nhưng theo phản xạ phòng thân, anh nhanh chóng ứng phó, phòng thủ liên hồi các đòn tấn công như mưa của tên lùn, chẳng mấy chốc thế sự lại cân bằng, hai người giao đấu hăng hái, đem lại sự hưng phấn cho khán giả, người xem có cảm giác vô cùng gay cấn...

Màn đấu đá bạo lực diễn ra không ngừng nghỉ hơn năm phút, thật sự khiến người xem không thể hiểu nổi tại sao bọn họ lại có sức lực dồi dào đến vậy... Hết lần vào bụi rồi lại ngã ra đất, bay lên không trung một giây rồi tiếp đất làm dập mặt. Điều khó hiểu hơn hết là...tại sao không có ai ra can ngăn?? Cứ đánh như vậy thế nào cũng anh tàn tới phê, không ai lãnh lặn cả. Vậy mà mọi người cứ trơ mắt ra nhìn, không có ý gì là muốn đứng ra can thiệp giáng hòa hết...

Lục Chi này giờ cũng không có động đậy, chỉ có sắc thái biểu cảm trên mặt là không sao tả hết. Lúc thì hai mắt trở lờ, lúc lại hí thành một đường thẳng, hi mà thì chảy xệ, nhìn thế nào cũng không giống cô gái chúng ta đã từng khen ngợi có nhan sắc khuynh quốc khuynh thành...

Lý do ư?

Đơn giản! Ban đầu, Lâm Huy xuất hiện với hình ảnh chàng bạch mã hoàng tử lạnh lùng thờ ơ, hờ hững với mọi thứ nhưng vẫn chiếm trọn trái tim cùng đất

diễn chính trong tất cả những giấc mộng hồng của các cô gái. Anh không khoe khoang, không nói nhiều về đời tư của mình vì vậy mọi người chỉ phán đoán tính cách của anh thông qua các hành động cử chỉ và thói quen của anh. Vì thế mà tất cả mọi người luôn cho rằng, Lâm Huy anh là hình ảnh chân thực, tượng trưng cho một vẻ đẹp thanh cao, tao nhã, thư sinh và lãnh đạm. Đúng như hình ảnh lí tưởng về người con trai trong mộng của các bạn nữ ngây thơ, nhưng hình ảnh đó chỉ được duy trì cho đến hơn hai mươi phút trước đây...bây giờ, từ một bạch mã hoàng tử, hóa thành sát thủ đào hoa, hình bóng chàng thư sinh ngày nào bị lấn át mãnh liệt thay thế vào là một bóng dáng mạnh mẽ nam tính, con người anh như toát lên một khí chất hút hồn phi thường, bất cứ một hành động cử chỉ nào cho dù thái quá đến đâu cũng chỉ làm tăng thêm tính sát thương cho các cô gái chứ không hề mất đi vẻ phong lưu tiêu sái sẵn có.

Không ai có thể ngờ, anh chàng hoàng tử ngày nào mang trong mình dòng máu thần đồng thiên phú lại...biết đánh nhau với người khác... Không những thế mà mỗi lần ra đòn, lực được phát vô cùng mạnh, tựa như có thể giết chết đối phương ngay tức khắc...

Việc này...Lục chi cô cũng hoàn toàn không hay biết...

Đại ca lùn sức lực dường như gần cạn kiệt, mặt mũi anh ta sưng húp, khoe miệng rỉ máu, toàn thân tê nhức, nhưng hơn cả, cột sống của anh ta bắt đầu có dấu hiệu thất thường, trở nên vô cùng đau đớn, anh ta ôm bụng giả vờ bị trọng thương, lén lút thò tay vào trong quần, nhẹ nhàng rút ra một vật sắc nhọn...

Mẹ của Lâm Huy là một bác sĩ, bà vốn muốn hướng cho anh học ngành y, thế nên từ bé anh được đọc rất nhiều cuốn sách sinh học và chuyên ngành y khoa. Vì vậy mà ít nhiều đối với tình trạng của tên đại ca lùn, anh cũng phán đoán ra được thông qua một số triệu chứng khi quan sát hân. Trong lúc giao đấu với hân ta, anh đã hạn chế tối đa việc tấn công, chủ yếu là phòng thủ, lại không thể dừng lại, vì nếu như vậy, chắc chắn tên lùn sẽ càng ra tay mãnh liệt hơn, càng làm cho cột sống của hân giảm tỉ lệ phẫu thuật thành công xuống thấp. Chính thế, khi tình thế bắt buộc phải tấn công, anh chỉ ra đòn vào những nơi không liên quan đến sọ não, xương khớp nhạy cảm và vùng trụ cột.

Vì chú tâm cho phòng thủ, cho nên Lâm Huy không bị thương nhiều, đa số các đòn đánh lung tung của tên lùn đều phản tác dụng, quay trở lại "đề" chết anh ta, trở thành gậy ông đập lưng ông.

Thấy đại ca lùn dừng lại thở gấp, Lâm Huy cũng không tiến lên, anh quay ra phía Rau Cải, mấp máy môi ra hiệu cho cậu. Rau Cải nhận tín hiệu nhưng không làm ngay, nhũn mày nhìn Lâm Huy đoán suy nghĩ trong đầu anh. Lâm Huy cau mày nhìn lại. Rau Cải thờ dãi rút điện thoại, gọi cấp cứu.

"Dừng lại được rồi. Anh chịu được, nhưng có lẽ cái lưng kia sẽ sớm bị anh làm cho tổn thương thôi." Anh nhàn nhạt cất giọng.

Tên lùn ngẩng lên từ từ, máu từ khoe miệng chảy ra, bộ dạng anh ta lúc này vô cùng thảm hại.

"Bọn tinh E chúng mày thì ra cũng chỉ là một lũ bô...chúng mày mang đám mấy con đĩ này đến dụ anh em bọn tao, để một mình tao ứng phó với chúng mày...còn dám lên mặt sao?"

Các chị gái chân dài nghe thấy thế tức giận vô cùng, đầu bốc đầy khói dưới gốc cây đậm chân thùm thụp, miệng mắng chửi tên lùn không ngớt.

Lâm Huy cười nhạt: "Vậy xin hỏi...các anh vốn đã biết trước nay nguyên tắc của tinh E chúng tôi là giao đấu không dùng vũ khí chết người, tại sao lại còn chuẩn bị cho những anh bạn ở đây mỗi người một con dao giấu trong quần? Là để uy hiếp, tạo thế mạnh riêng...hay là, vì sợ tay không sẽ đấu không nổi?"

"..." Đại ca lùn im lặng, thực chất hai tay hai chân đều không ngừng run rẩy, anh ta không nói nhiều, dùng hết sức bình sinh lao tới chỗ Lâm Huy lần thứ ba, đầu lưỡi dao được ánh sáng ban ngày chiếu vào, những cặp mắt của khán giả như lòi hủ ra ngoài khi nhìn thấy vật sắc nhọn đó là gì...

Thời gian chậm chậm quay, sắc mặt mọi người biến đổi phong phú, mắt ai nấy giương mắt trở ra ngoài...

"Lâm Huy!!!!!!!!!!!!!!"

Đúng lúc con dao chuẩn bị tàn sát một người vô tội, tiếng hét của một cô gái vang lên đầy hốt hoảng.

"Hùm..."

"Koong!!!"

...

Hai ngày sau...

"A đi đà phật! A đi đà phật! Con lạy chín phương trời, cảm ơn các vị thần linh đã cho con gặp được con gái mình, cảm..."

"Im miệng!"

Một tiếng gầm vang lên khắp ngôi biệt thự xa hoa. Tiếng khản phật của cô gái mười sáu tuổi nào đó mới im lặng.

"Im sao được...mẹ đang v...v...v...vui...mừng..." Thấy ánh lờm đáng sợ của Lục Chi, Ngọc Ân nhỏ tiếng dần rồi vừa vịn im thin thít...

"Đại ca, sao bây giờ chị mới chịu gặp bọn em, dạo này cũng không đi học? Chị gặp chuyện gì sao?" Rau Cải lại gần giường ngủ của Lục Chi.

Cô liếc cậu em chỉ cốt một cái nhàn nhạt: "Còn nhắc tới hai chữ "đại ca" ?"

"...Đạ?"

Rau Cải không hiểu, Lục Chi gắt lên: "Hai ngày trước, cái kế hoạch chết tiệt của các cậu, tại sao tôi lại không hề biết gì hả? Thậm chí các cậu nói cái gì tôi cũng không hiểu, còn không cho tôi tham gia, có phải coi thường tôi không? Nghĩ rằng tôi không đâu lại được bọn chúng? Hay là...các cậu cho rằng tôi sẽ phá hỏng kế hoạch của các cậu?"

Lục Chi vốn thẳng tính, cô không thích vòng vo, có cơ hội liền nói luôn, cho dù mắt lòng người khác cũng chẳng để ý.

Rau Cải không ngờ cô lại tức giận vụ này đến như vậy. Với tính cách của cô, nếu như cô khó chịu trong lòng nhất định sẽ làm ầm ĩ kinh thiên động địa. Còn nếu như im lặng trong hai ngày như thế này...nghĩa là giới hạn chịu đựng đã bị khoét hỏng, nếu không có một lời giải thích thỏa đáng chắc chắn sẽ không có chuyện "tình thân" hay "tình yêu" gì ở đây cả.

Rau cải có chút hốt hoảng nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại, nói: "Đại ca, để em giải thích..."

"Cho cậu ba mươi giây."

"...Đại ca! Ba mươi giây không thể kể hết, cho em năm phút..."

"Cút!"

"..."

Rau Cải thấy bây giờ không phải là lúc dễ dàng mà tranh cãi với cô nên ngoan ngoãn thỏa hiệp: "...Được rồi! Em nói..."

"Bắt đầu tính giờ, năm giây trôi qua, hai lăm giây nữa...mười giây trôi qua, cậu còn hai mươi giây..."

Rau Cải nhìn Lục Chi một cách khó hiểu, cậu nhíu mày thật chặt...

"Còn năm giây cuối."

"Còn không mau nói!" Ngọc Ân sốt ruột đá vào mông Rau Cải.

"Bốn...ba...hai..."

"Là Lâm Huy!... Để bảo vệ chị..."

"...Cút!"

Rau Cải bỗng dưng tức giận: "Em không nói dối, hôm đó Lâm Huy nhìn thấy đàn em của chúng ta bị mấy vết chém nhúng nhằng trên người nên chắc chắn bọn chúng có sử dụng dao. Lâm Huy biết, nếu cho chị cầm đầu trận này, dựa vào bản tính nóng nảy của chị nhất định sẽ không kiềm chế được mà xông lên đánh nhau một cách vô kế hoạch, cứ như vậy bên ta và bên bọn chúng giao đấu bằng bạo lực chắc chắn người thiệt hại không phải bên hắn. Để giữ an toàn cho mọi người trong tình Lâm Huy đã dùng cách ăn miếng trả miếng, bọn chúng có vũ khí làm thế mạnh, ta có mỹ nhân kế làm tiềm lực. Như vậy tỉ lệ thắng cao hơn mà không phải tổn thất về người..."

Lục Chi cười nhạt: "Vậy mà cậu nói Lâm Huy bảo vệ tôi? Tôi chẳng nghe thấy câu nào có từ "để bảo vệ tôi" cả."

"Có!" Rau cải nói tiếp: "Vết thương ở chân chị chính là điểm mấu chốt để Lâm Huy không cho chị tham gia. Vết khâu chưa lành hẳn, chị nghĩ rằng cậu ấy có thể để chị cầm đầu sao? Người ngu ngốc cũng biết cậu ấy đang rất quan tâm chị... cậu ấy làm như vậy, chính là để bảo vệ chị. Vết thương kia nếu bị rách lần nữa...có lẽ sẽ xảy ra hậu quả khôn lường..."

"..." Đến đây, Lục Chi im tịt...

Sau đó, cô lật chăn, vội chạy ra ngoài. Để lại Rau Cải và Ngọc Ân trong phòng.

"Đi đâu vậy?" Ngọc Ân tò mò.

"Kệ đi!"

Ngọc Ân gật đầu, một lúc, cô lại lên tiếng: "A! Nghe nói vụ đó tên lùn cầm đầu định dùng dao đâm Lâm Huy...tại sao không ai bị thương?"

Rau cải cười:

"Haizz...cũng không biết hắn thế nào... Lúc đó vừa nghe đại ca hét lên hắn liền giật mình, mặt mũi tái mét như thể vừa bị đâm mấy nhát dao, mọi người xung quanh thì nghe thấy tiếng xương khớp bị gãy của hắn...cuối cùng hắn ta lăn quay ra ngất, không kịp đâm ai cả."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Bão?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Có Một Vị Hàng Xóm Mới

Lục Chi chiều hôm đó nghe xong lời Rau Cải nói lập tức không vận động đại não suy nghĩ, trực tiếp phi như điên tới nhà Lâm Huy.

Mấy phút sau, đầu gối thờ dốc ngược nhìn cái cổng uy nghiêm trước mắt, hai giây sau ngẩn người ra.

Cô đến đây làm gì? Chắc hẳn, đứng trước mặt anh hét ầm "có phải không? Có phải cậu làm vậy vì lo cho tôi không?" sao? Hay là túm tóc Lâm Huy gào lên "bà đây mười sáu năm uy chấn thiên hạ, thẳng nhóc như người nhúng tay vào bảo vệ có phải muốn thiên hạ chê cười ta yếu sinh lý không?"

Lục Chi lập tức đen mặt tổng cổ mấy suy nghĩ ấu trĩ vừa rồi ra khỏi đầu, hừ, đó không phải phong cách của cô. Đôi chân chậm chậm quay lại, hướng biệt thự Vương gia mà đi, thế nhưng lại được mấy giây, Lục Chi đầu óc rồi tung quay trở lại.

Không được! Không được! Lục Chi từ xưa đến nay làm việc luôn rõ ràng đâu ra đấy, việc này mà không được một câu kết luận của Lâm Huy thì hằng đêm sẽ day dứt không tài nào ngủ xuôi.

Nhưng...nếu vào thì lại thật lúng túng, không biết nói gì. Thật khó...thật khó, đây là vấn đề đáng để suy nghĩ, đáng suy nghĩ..

Lục Chi lấy tay xoa cằm, cúi đầu nhìn xuống đất đi vài vòng trước cổng lớn căn biệt thự... Cô trong lúc vô thức không biết, tuy đã làm bạn bình thường nhưng chỉ vì một một số hành động của Lâm Huy lại khiến cô không khỏi suy ngẫm kỹ lưỡng, muốn tìm ra lời giải đáp đâu ra đấy.

Lúc này, ở gần đó, một chiếc moto màu xám đang chậm rãi đi về phía này... Từ xa nhìn thấy bóng dáng một cô gái tóc dài xinh đẹp mặc bộ đồ thể thao thùng thình đang đi đi lại lại trước cổng nhà mình, không biết tại sao tâm trạng ai đó lại có một chút hưng phấn, lái nhanh hơn một chút, cuối cùng dừng lại cách tầm lưng cô gái nào đó tầm...mấy centimet...

Lục Chi cảm thấy sau lưng có cái gì đó chạm vào, lập tức theo phản xạ tránh đi, động tác dứt khoát mà vùng nắm đấm lên, đấm vào cổ họng người lái xe, chữ thề: "Thằng bố nào? Có biết Lục Chi là ai không?"

Người lái xe đội mũ bảo hiểm đen sì che kín mặt thân thủ vô cùng nhanh nhẹn, Lục Chi tuy được mọi người coi là "cú đấm sét", thế nhưng so về tốc độ đối với người lái xe này còn kém xa vô cùng. Anh ta chớp mắt đã nắm chọn được cú đấm của cô, Lục Chi nghiêng rằng vùng tay còn lại ra, hướng thẳng vào bụng người lái xe, lực cô xuất ra vô cùng mạnh, không khiến cả xe lẫn người đổ thì đúng là phải suy xét bãi người này làm sư phụ.

Thế mà...hay cho câu "người tính không bằng trời tính", nắm đấm của cô mới chỉ đi được một nửa thì lập tức đã bị con người trước mặt dùng một đòn vô cùng nhẹ gạt trong, giống như thế võ cơ bản của môn võ nào đó...lại còn rất quen mắt.

Lục Chi lùi ra sau, đưa mắt nhìn người đối diện, chậm rãi mở miệng: "Cậu...Lâm Huy...mấy cái này cậu học ở đâu? Sao bỗng dưng lại trở nên lợi hại hơn cả tôi thế? Nói đi, có phải tìm được quyền bí kíp võ công nào hay không? Chúng ta đôi bạn cùng tiến, chia sẻ cho tôi một ít đi..."

Không thể không nói, quả thật hai ngày ở nhà rảnh rồi không làm gì, Lục Chi đã xem hết không dưới mười bộ phim kiếm hiệp cổ trang, đầu óc bị nhiễm khá nặng.

Lâm Huy bấm nút mở cổng, quay đầu xe hướng vào trong nhà, hừ một tiếng: "Coi như cậu cũng chưa đến nỗi bại não, vẫn còn nhận được ra tôi."

Cổng vừa mở ra, chưa đợi cô nói gì anh đã rồ ga: "Lên xe."

Lục Chi ngay lập tức ăn ý với Lâm Huy, nhảy lên xe như bay, Lâm Huy cũng không chần chừ, phóng xe đi qua khuôn viên biệt thự, đi qua hàng cây phong đã đổi sắc, qua luôn cả đài phun nước nơi phơi bày thân thể của nàng tiên cá đẹp tuyệt trần nào đó, cuối cùng đỗ lại tại sân sau của biệt thự trắng lệ.

"Xuống đi."

Lục Chi xuống xe vẫn còn ngơ ngác...ô...cứ thế này mà đi vào thôi ư? Ai nha...thật khổ công suy nghĩ này giờ, không ngờ nhân vật chính xuất hiện một cái phim liền trực tiếp vào nội dung...

Lúc này Lâm Huy tháo mũ, khuôn mặt điển trai rạng ngời trước ánh nắng xế chiều, ngũ quan tinh xảo, từng đường nét quyến rũ khiến cho con người ta không yêu mà hận, quả là nhân vật đáng ghét khiến con người ta ghen tỵ mà Thượng Đế cao quý tạo ra.

Lục Chi bất giác cảm thấy, hai ngày vừa rồi dài như một chặng đường cô đơn, vô thức hiện lên cái cảm giác nhưng nhớ đâu đến bay vào tim, thể mà không phát giác được.

"Vào nhà đi." Thấy cô ngẩn người, Lâm Huy bèn huých tay thúc giục. Lục Chi nhanh chóng khôi phục thần thái, vừa đi vừa hỏi:

"Cậu vẫn chưa trả lời tôi, có phải có bí kíp không? Nhìn cậu thế này ai cũng không nghĩ biết chút công phu nha...mà lại còn chặn được cú đâm tốc độ của tôi nữa, cậu thật khiến tôi mở to mắt nhìn, haha."

Lâm Huy cười nhạt: "Chỉ cần chú ý nhìn vào mắt của cậu, bất cứ ai học võ cũng đều biết những chiêu thức tiếp theo và nơi cậu phát đòn."

"Lục Chi lần này mở to mắt, kinh ngạc hô lên: "Cậu...nghĩa là cậu học võ?"

Lâm Huy không nói gì, bước lên bậc thang, Lục Chi vô tri vô thức cũng bước lên theo.

Khi đứng trước cửa phòng Lâm Huy, Lục Chi nghe thấy anh thốt ra một câu: "Karatedo."

"Ồ." Karate thâm nhất ở chỗ đòn đánh vô cùng nhanh, lực tấn công vô cùng mạnh, bây giờ nghe vậy Lục Chi cũng an tâm hơn, bởi vì ban nãy vô cùng mất mặt, nếu như Lâm Huy trả lời không theo môn võ nào cả thì cư nhiên Lục Chi là bại dưới tay một người không có võ nghệ, như thế thì sau này vác mặt ra ngoài đường đâu còn xứng đáng với hai chữ "hổ báo" nữa.

Lâm Huy mở cửa phòng, cũng không kêu Lục Chi không được vào, cho nên nữ đầu gấu bước chân theo vô cùng tự nhiên.

Vừa đặt chân vào, nói là kinh ngạc thì không đúng, nói là hoảng sợ thì đúng hơn. Nữ đầu gấu tung hoành ngang dọc, không biết đến chữ 'sợ hãi' mà lúc này đây, vừa vào liền há miệng to tới nỗi nhét vừa quả trứng vịt.

Cái gì khiến cô hốt hoảng tới vậy?

Lục Chi đứng yên bất động ngoài cửa, tứ chi không nhúc nhích, mắt tròn nhìn phía trước...

Chỉ thấy căn phòng vô cùng rộng, ước chừng khoảng...bốn mươi mét vuông, màu sắc chủ đạo có ba màu, màu trắng trang nhã, màu đen thanh lịch và màu xám tôn thêm nét sang trọng, có phần hơi hoang dã... Thế nhưng, đó không phải thứ mà cô cảm thấy ngạc nhiên, cô nhìn anh một lượt trên xuống dưới, lại từ dưới lên trên, sau cùng đưa mắt nhìn căn phòng trước mặt mà miệng vẫn không tài nào khép lại được.

Cả căn phòng tràn ngập bằng khen các loại, cô từ từ bước vào, thứ nhất đập vào mắt là bằng chứng nhận kèm huy chương vàng cho giải bơi lội thanh thiếu niên toàn quốc, giải nhất và một huy chương vàng cuộc thi tranh tài toán học cấp quốc gia tám năm liên tiếp... Lục Chi đi mãi, mỗi lần nhắc chân đi tiếp là một lần trầm trồ thán phục, dường như chưa có giải nào, kì thi nào làm khó được anh cả, nhìn vào những thứ này thật sự khiến cho con người ta ghen tỵ đến thổ huyết mất. Cuối cùng, ánh mắt Lục Chi dừng lại trên một tấm bằng khen kèm một chiếc đai đen dày cộp...

H...huyền đai tam đẳng! Huyền đai tam đẳng! Quả thật là huyền đai tam đẳng Karatedo hệ phái Suzucho... Lâm Huy...làm sao có thể...cậu ấy mới mười sáu tuổi...

Lục Chi kinh ngạc liếc sang bên cạnh...một bức tường treo đầy những huy chương của các giải karate lớn nhỏ, đếm cũng phải hơn ba mươi cái, tầm mười sáu huy chương vàng, còn lại đều là huy chương bạc, họa ra có một cái là đồng... Lục Chi hít vào thở ra, hít vào lại thở ra, chậm rãi quay đầu nhìn Lâm Huy. Anh nhân lúc cô không để ý đã thay xong quần áo, lúc này vừa mới bước ra khỏi nhà vệ sinh. Thấy Lục Chi nhìn chằm chằm mình như vậy liền đoán ra được suy nghĩ của cô, gãi mũi nói.

"Vốn dĩ muốn đem mấy thứ này để trong một phòng riêng, nhưng mẹ tôi nói thành quả phải luôn đi bên cạnh mình, vì vậy bà đã sắp xếp tất cả những thứ này vào trong phòng ngủ của tôi, xem xong rồi thì mau nói, cậu tại sao lại đến nhà tôi?"

Lục Chi nghe vậy thở dài một hơi: "Tôi có rất nhiều vấn đề thắc mắc..."

"Ngồi đi." Lâm Huy kéo một chiếc ghế salon đơn cho Lục Chi ngồi, ra phía tủ lạnh ở góc phòng lấy hai lon soda, đưa cho Lục Chi một lon, bật nắp, ngồi xuống ghế đối diện cô, thản nhiên ngửa cổ uống.

"Tôi sẽ đi lần lượt từng vấn đề một, cậu cứ thoải mái, cứ như chúng ta đang nói chuyện bình thường là được..." Lục Chi chừi thâm, nhìn bộ dáng hai người tựa như đang hỏi cung và lấy lời khai, thật sự giống tình tiết thường xuất hiện trong những bộ phim hình sự. Cô hắng giọng: "Đầu tiên...tại sao cậu lại tham gia vào cuộc đối đầu với bọn côn đồ tỉnh F? Cậu trước giờ đều không như vậy, đâu có thích quan tâm vào vấn đề của người khác, lần này lại đích thân ra mặt, tôi thật sự không tìm ra lí do."

"Lí do rất đơn giản, tôi không muốn về nhà." Lâm Huy bình thản nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc mặt hiện một nét ưu tư.

"...Được rồi, còn lí do khác không...?" Có đánh chết cô cũng không tin Rau Cải dám nói dối mình.

Lâm Huy quay lại, cười cười: "Đừng nói cậu đang tự cho rằng cái chân của mình cũng là một trong những lí do tôi tham gia cuộc đối đầu ấu trĩ kia đấy nhé."

"Không có! Tuyệt đối không! Cậu mà không nói tôi còn quên luôn mình có vết thương ở chân nữa đó..." Lục Chi sắc mặt thay đổi nhanh như thần, cười tươi như hoa cật lực phủ nhận.

Lâm Huy gật đầu uống một ngụm nước, giọng hơi khàn nói: "Thực ra nếu cậu cho rằng là như vậy, không sai, đó cũng là lí do."

Trong lòng Lục Chi lập tức nhảy lên, cả thân thể trở nên phấn chấn lạ kì: "Thật không? Haha tôi biết mà, nói sớm có phải tốt không..."

Lâm Huy nhìn Lục Chi cười đến hại nước hại dân thì khóe miệng cũng nhếch lên, ý cười đầy thú vị: "Cậu không cần phải sung sướng, tôi đối với tất cả các bệnh nhân đều như nhau."

Lục Chi ngừng cười, ngược mặt lên nhìn Lâm Huy một cách khó hiểu, nửa ngày mới tiêu hóa hết câu nói ý tứ đầy đủ của anh, nhất thời giống như từ trên thiên đình giáng xuống địa ngục, đen trắng thay đổi xoành xoạch ý chí không kiên định một chút nữa thì có thể ngất xỉu luôn tại chỗ.

Cô nghiêng nghiêng đầu, cầm lon soda nguyên vẹn chưa bật nắp lên, ngoài mặt vô cùng bình thản thể nhưng tất cả sức lực như dồn hết vào bàn tay, lon soda trong vài giây liền biến dạng mà không hề gây ra tiếng động..

"À!!!" Cô thốt lên như thế. "Nghe nói tự thủ thuật không có chứng nhận y khoa hay giấy phép hành nghề có thể bị bắt, nặng thì sẽ bị cầm cố dao cả đời đó."

"Cậu yên tâm, tôi đã lo xong mọi chuyện, nếu bị bắt, tôi đã sớm không còn ngồi trước mặt cậu mà nói này nói nọ nữa. Bởi vì trước cậu, tôi đã làm thủ thuật cho hơn mười người." Lúc nói câu ấy, Lâm Huy vô cùng ung dung, tựa như không có thứ gì anh không làm được, không có thứ gì có thể khiến anh ngừng làm theo ý mình lại, đôi mắt ấy luôn kiêu ngạo, khiến cho người khác không thể với tới.

Hơn mười người! Trong đầu Lục Chi vang lên một tiếng nổ. Nửa ngày sau mới thốt ra: "Những người cậu làm thủ thuật đều bị thương giống tôi sao?"

"Đương nhiên không, những bệnh nhân trước đây của tôi mỗi người có một bệnh tình khác nhau, bao gồm từ đầu xuống chân đều có vết thương, cũng không phải vết thương nhỏ như của cậu..."

"Lớn như thế nào?" Cô tiếp lời hỏi.

"Bệnh nhân nặng nhất là một người đàn ông bị hẹp tắc động mạch vành, cần phải phẫu thuật bắc cầu mạch vành để máu có thể hồi lưu đến cơ tim, đáng tiếc..." Lâm Huy bỗng dừng ngừng lại không nói, ánh mắt anh nhìn ra phía cửa sổ, về chiếc lá phong duy nhất còn lại trên cây phong đỏ ngoài vườn...

"Ông ấy chết sao?" Lục Chi khe khẽ hỏi, đôi mắt ngây thơ vô tội.

Lâm Huy không quay đầu lại, chỉ lắc đầu nhẹ: "Ông ấy đang sống, sống rất khỏe mạnh, đôi lại, người chết lại chính là mẹ tôi."

Lục Chi hít vào một ngụm khí lạnh, cô kinh ngạc về cái chết của mẹ anh, vạn lần không nghĩ tới lại như vậy. Giọng nói của Lâm Huy lại vang lên: "Tôi kể cho cậu nghe một câu chuyện ngắn."

Lục Chi im lặng lắng nghe, tiếng gió rít gào bên ngoài đưa Lâm Huy về khoảnh khắc của mấy năm trước đó, tiếng nói của anh nhẹ vang lên.

"Có một tổ chức sát thủ ngầm tồn tại gần một trăm năm, chúng khống chế và điều hành mọi hành động của khu vực doanh nghiệp Đông Nam Á trong bóng tối, không ngừng gia tăng thế lực và tạo điều kiện cho mình, mọi kế hoạch của bọn chúng luôn không có sai sót, người chặn đường lập tức diệt khẩu bất kể là ai chẳng nữa, ra tay quyết đoán không hạ thủ lưu tình. Năm đó có một doanh nhân làm mưa làm gió trên thương trường nước ta, bọn chúng ban đầu còn mời ông ta hợp tác, nhưng doanh nhân này không chịu, ngược lại tác động đến kế hoạch của bọn chúng, cậu nghĩ người doanh nhân kia sẽ ra sao?"

"Bị giết?"

Lâm Huy không trực tiếp trả lời, anh lại nói: "Bọn chúng có ý định giết người, thế nhưng người doanh nhân kia dường như cũng có thể lực chống đỡ đáng sau, là người không đơn giản, trực tiếp giết người là điều không thể, bọn chúng chỉ có thể dùng cách khác. Không may người này lại mắc bệnh mạch vành, trong một đêm bệnh tái phát phải gọi cấp cứu, bọn chúng cuối cùng cũng biết, đây chính là cơ hội để bọn chúng thực hiện âm mưu, nếu như đưa vào bệnh viện thì ra tay rất dễ dàng. Thế nhưng một lần nữa, bọn chúng lại tính sai. Xe cấp cứu đi được nửa đoạn thì dừng lại, người trong xe bị tráo đổi. Lúc chiếc xe cấp cứu dừng lại ở bệnh viện, những người bác sĩ được bọn chúng cài trang mới phát hiện ra người nằm trên băng ca xe đẩy không phải là người bọn chúng muốn giết, mà là người khác."

"Vậy người đàn ông đó đâu?" Lục Chi bị câu chuyện thu hút, liên tục tưởng tượng tình tiết trong lời kể của anh.

"Sau khi ông ta lên chiếc xe khác, chiếc xe đó đi tới phòng khám đa khoa của mẹ tôi cách trung tâm thành phố không xa, tiếp nhận phẫu thuật ở đó."

Lục Chi đắm chiều gạt đầu, lần lượt suy xét diễn biến: "Sau đó ông ta còn sống, đám người kia tức giận vì đã bị hụt mất cơ hội giết người liền đổ mọi tội lỗi lên đầu bác sĩ tiếp nhận phẫu thuật, lại không ngờ đó là cậu?"

Lâm Huy không nói, ngửa cổ uống cạn lon soda thay cho câu trả lời.

"Vậy mẹ cậu... Xin lỗi, có lẽ tôi không nên nói ra." Lục Chi quay mặt đi...thực ra cô vô cùng tò mò, nhưng tò mò cũng biết mức độ, dù gì đây cũng là vấn đề tế nhị, sợ rằng nhắc lại sẽ khiến nỗi đau của anh tăng thêm vài lần, điều này cho dù ngốc cũng hiểu.

Lâm Huy như hiểu được sự tò mò của cô, không trách, cũng không giận, ngược lại còn giải đáp. "Mẹ tôi quả thật đã đứng ra nhận trách nhiệm, lại còn là

lúc tôi không ở trong nước. Một ngày sau khi mẹ mất, tôi trở về, mọi chuyện đã xong rồi, chúng tôi ngay cả lần gặp cuối cùng trước khi bà nhắm mắt cũng không gặp nhau. Bà chỉ để lại cho tôi một bức di thư, trong di thư kể tường tận mọi chuyện kể từ lúc nó bắt đầu. Bức di thư này bà cất trong tấm bằng khen toán học năm đầu tiên của tôi, ngoài tôi ra không ai biết cả, ngay cả bố tôi cũng vậy."

"Tại sao cậu không nói cho bố cậu?"

Lâm Huy cười lạnh một tiếng, nghiêng răng nói: "Cậu có biết ai là người giết chết mẹ tôi không?"

Lục Chi im lặng, một tia kinh hoàng lóe lên trong mắt cô...chẳng lẽ là người đó?

"Phải, chính là ông ta."

Lục Chi không nói gì, nhưng sự im lặng của cô khiến cho Lâm Huy an lòng hơn, nhìn cô ở bên, anh biết được rằng có người vẫn luôn lắng nghe mình nói, cho dù có là đau khổ, có là vui vẻ sung sướng, cô đều nghe hết, cảm giác yên tâm vô cùng, giống như năm đó ở với mẹ vậy...

"Cậu có muốn tương lai làm bác sĩ không?" Bỗng dưng Lục Chi hỏi.

Anh quay lại nhìn cô, một lúc sau mới cất giọng nhàn nhạt: "Kể từ sau khi phẫu thuật cho người đàn ông kia, tôi đã thề sẽ không đụng vào dao mổ."

"Cậu có thể làm ngành khác, giống như chẩn đoán bệnh chẳng hạn, bố của Ngọc Ân cũng làm ngành ấy, chú ấy giỏi lắm, nhìn hình ảnh siêu âm một phát liền suy luận ra bệnh."

"Tại sao lại luôn muốn tôi làm bác sĩ?"

"Tại vì cậu rất giỏi, cậu không thấy cậu rất có năng khiếu sao? Hôm đối đầu với mấy tên côn đồ kia cũng vậy, cậu chỉ cần thông qua biểu hiện của tên lùn liền đoán ra được bệnh của hắn, hơn nữa còn nhỏ mà đã phẫu thuật thành công cho bệnh nhân động mạch vành thì quả là kì tích, cậu mà không làm ngành y thì đúng là một tổn thất lớn của nhân loại." Thực ra từ bé Lục Chi đã có ấn tượng vô cùng tốt với bác sĩ, mẹ lại kể rằng vào lúc sau khi sinh cô, mẹ có quen một vị bác sĩ, hồi đó mẹ bị thiếu sữa, cô lại ăn nhiều, nhất thời không biết kêu ai, mua sữa ngoài thì lại sợ không đủ dinh dưỡng. May mắn sao cô bác sĩ kia cũng đang trong thời kì cho con bú, hôm đến bệnh viện thăm mẹ Lục Chi cũng mang theo cậu con trai mấy tháng tuổi bụng bẫm xinh xắn, vừa lúc cậu con trai kia không bú nữa, mẹ Lục Chi liền gửi gắm con gái mình. Cô bác sĩ kia không những không tức, lại còn vô cùng niềm nở ôm Lục Chi vào lòng, cho ăn sữa. Sau khi mẹ và cô xuất viện thì chuyển luôn đến sống cạnh nhà cô bác sĩ kia, cũng chính là ngôi nhà cô và bố sống hiện tại, thỉnh thoảng mẹ cô thiếu sữa thì chạy sang 'ném' cô cho cô bác sĩ ấy. Cậu con trai khi đó cũng rất quen sự có mặt của cô, thấy cô được bế sang cũng chỉ chu chu lấy hai miếng nữa rồi rất ngoan từ bỏ bụng ra, nhường cho cô. Từ đó mọi người rất thân với nhau, hai bà mẹ còn hẹn ước cho đôi trẻ khi tương lai đến cho chúng thành đôi thành cặp. Chỉ có điều khi hai đứa trẻ được một tuổi, hai nhà phải tách nhau ra. Cô vẫn ở đó, còn nhà của cô bác sĩ kia thì chuyển về thủ đô. Khi đó còn nhỏ, chưa hình thành kỉ ức cho nên Lục Chi không nhớ, những sự việc ấy hoàn toàn là do mẹ kể lại. Chỉ có điều, sau này cô mới biết được...thì ra cô bác sĩ ấy chính là mẹ Lâm Huy, còn cậu con trai bụng bẫm xinh xắn kia, lại chính là anh.

"Đó là do phản xạ có điều kiện của tôi mà thôi, đôi lúc quan sát thấy điểm lạ trên cơ thể người khác không tự chủ được mà nói ra thành lời."

"Đó chính là y đức!" Lục Chi vỗ bàn cái đét.

"Y đức?" Lâm Huy bật cười thành tiếng.

Lục Chi gật đầu chắc nịch: "Cậu xem, những bác sĩ chân chính bên ngoài đâu được như cậu? Gặp người bị bệnh ngoài đường chắc gì họ đã nói ra bệnh tình của họ mà khuyên họ hướng điều trị? nếu có, cùng lắm họ sẽ nói được một câu 'bạn hãy đến phòng khám X đường Y số nhà XY, bác sĩ XYZ tôi đây sẽ tận tình chữa trị cho bạn'. Hừ, những loại lang băm như vậy đáng khinh!"

Lâm Huy lại cười: "Không ngờ đầu gấu như cậu cũng nói ra được những câu như vậy."

"Cậu nói thế nào thế? Tôi vốn trước nay đều trọng chính nghĩa khinh tà ác, những bọn xấu mới đáng để tôi trừng trị, những con người có tấm lòng cao thượng tôi yêu còn không được nữa kia."

Thấy Lâm Huy vui vẻ hơn, Lục Chi biết đây là thời cơ tốt chuyển đề tài, cô nhanh chóng hỏi sang vấn đề khác.

"Giờ mới nhớ, hai hôm trước cậu nói cái gì về cuộc phẫu thuật của mẹ một tên côn đồ nào đó, cậu có quen sao?"

"Không quen." Lâm Huy lập tức phủ định.

"Vậy tại sao cậu lại biết?"

"Nghe được cậu ta nói chuyện điện thoại với một vị bác sĩ nào đó, họ muốn xin ý kiến về cuộc phẫu thuật của mẹ cậu ta."

Lục Chi nhận ra gì đó trong lời nói của anh, lập tức thốt lên: "Cậu giúp cậu ta sao?"

Lâm Huy thần nhiên gật đầu: "Biết được sẽ giúp, không biết sẽ không giúp. Vị bác sĩ mà cậu ta gọi tên tôi cũng biết, ông ta là người không giỏi lắm về lĩnh vực này, chỉ có hơn hai mươi năm kinh nghiệm, cuộc phẫu thuật lần này tỉ lệ thành công là 5:5 nên mới gọi điện xin ý kiến người nhà, vì cứu mẹ, cậu ta không tiếc bản thân, trong điện thoại cậu ta có nói với mẹ mình trước khi vào phòng mổ rằng lát nữa sẽ nhận được tiền lương, tích góp bấy lâu đã đủ để mẹ phẫu thuật, dặn mẹ yên tâm đừng lo về tiền mà phải kiên trì đến cùng để vượt qua. Cậu nghĩ xem, cậu ta đang ở tình E chúng ta, có thể nhận được

tiền lương gì?"

"Vậy cậu đã làm gì?"

"Không nhiều, trước đây mẹ tôi cũng rất có tiếng trong giới phẫu thuật tim mạch và lồng ngực nên qua bà, tôi cũng quen được vô số các bác sĩ có tiếng trong nước. Ở tỉnh F cũng có vài bác sĩ, bọn họ rất đáng tin cậy, tôi đã nhờ bọn họ."

"Làm sao để bọn họ tìm ra đâu là mẹ của tên kia?"

"Những cuộc phẫu thuật mạo hiểm như thế này trong một tỉnh ít dân như tỉnh F có tỉ lệ rất thấp, thậm chí một tháng chỉ có một đến hai ca, cậu nghĩ xe tìm có dễ không?"

"Ồ... Vậy còn tiền thì sao?"

"Tôi chỉ cứu bệnh nhân, không 'cứu thế'."

"..."

Lúc này, bên ngoài bỗng vang tiếng gõ cửa.

"Vào đi." Lâm Huy không nặng không nhẹ nói.

Chỉ thấy một bác gái hơn năm mươi tuổi mặt mũi phúc hậu hiện từ mở cửa ra, không câu nệ mấy tiểu tiết giống phim truyền hình, ngẩng đầu nhìn Lâm Huy, lịch sự nói:

"Cô gái kia lại đến tìm cháu."

Trên mặt Lâm Huy lập tức bay qu một tia u ám. Thế nhưng Lục Chi đã nhanh chóng phá vỡ sự tĩnh lặng, hỏi: "Cô gái nào thế?"

"Là con gái của một vị hàng xóm mới chuyển tới đây hai ngày." Bác giúp việc trên mặt vẫn là nụ cười lịch sự.

"Cháu sẽ xuống." Lâm Huy nói thế. Sau đó bác giúp việc dời đi. Anh cũng xuống nhà, trước khi đi còn quay lại hỏi cô: "Có muốn xuống cùng không?"

Cô điên mới trả lời "không", lập tức chạy xuống, không nén nổi tò mò, rút cuộc vị hàng xóm mới kia là ai, lại có gan ẵm tay trên vị hôn phu của cô.

...

Lâm Huy xuống dưới nhà, cô gái hàng xóm mới lập tức đổi sắc mặt cười hớn hở:

"Lâm Huy, xem xem, đây là món súp gà ngô non tôi tự tay nấu, còn có chân giò hầm, cậu ăn thử đi." Cô nàng xinh xắn đưa cho Lâm Huy chiếc cặp lồng đa năng, anh cầm lấy, đôi mắt cô ta giống như nở hoa, ánh sáng lấp lóe, chớp chớp hỏi: "Cái đó...mấy món ăn hôm qua, cậu thấy thế nào...?"

Lâm Huy không trả lời mà gọi bác giúp việc gần đó lại, đưa cặp lồng cho bác, sau đó mới chậm rãi hỏi: "Hôm qua sau khi bác về, bọn chúng vấy đuôi chứ?"

"Không, tôi đứng một lúc cũng không thấy con nào tới." Bác giúp việc nở nụ cười nhàn nhạt.

"Ồ, nhưng dù sao để lại cũng không ai ăn, phiền bác một lần nữa mang tới đó vậy."

"Không có gì, dù sao tôi cũng rất thích chó." Bác giúp việc nói xong liền đi.

Lâm Huy mỉm cười, quay sang Lưu tiểu thư sắc mặt đang vừa xanh vừa đỏ, lạnh nhạt như không nói: "Chị vất vả rồi, tuy mấy chú chó hoang ở khu Đông Dương kén chọn nhưng chúng nhất định biết ơn tấm lòng của chị lắm."

"..."

Thế nào gọi là đau...khi mà đồ ăn mình nấu chó cũng chả thèm...?

Đúng lúc này, trên lầu bước xuống một cô gái...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thái Độ Kì Lạ. cậu Là Ai?

Đúng lúc ấy, từ trên cầu thang bước xuống là một cô gái xinh đẹp vận bộ đồ thể thao toát lên sự cá tính, đôi mắt ngây thơ nhưng vẫn không hề che giấu được vẻ năng động và chút khôn lỏi ở tận sâu trong đáy, cô nhìn chăm chăm vào bóng lưng của một cô gái khác đang đứng một cách lúng túng trong phòng khách.

Vị tiểu thư họ Lưu tai thính mắt tinh, giác quan nhạy bén cảm nhận được sau lưng ẩn hiện một luồng sát khí không nặng chẳng nhẹ vừa đủ để dim chết cô ta thì ngay lập tức quay lại, nhất thời ánh mắt của hai cô gái xinh đẹp va chạm vào nhau, không gian yên ắng chỉ nghe thấy tiếng bước chân của Lục Chi.

Lục Chi theo phản xạ hình thành bao lâu nay, thấy mùi thức ăn ẩn hiện trong không khí lập tức đánh mũi hít nhẹ...

Không tồi... Mùi thơm của ngô non lãng vắng trong không khí, thịt gà luộc rất đều, mềm, dựa vào chút hương vị còn lại quanh đây, có thể thấy đầu bếp làm món này vô cùng đầu tư vào món ăn, không có vị nồng, tanh nhẹ, canh gà rất trong. Thật sự không thể chê được vào đâu... Mấy chú chó khu Dương Đông dạo gần đây thật kén chọn, bọn chúng trước đây còn nhảy lên thân mình của người đi đường mà giật lấy nắm xôi còn vài hột, vậy mà bây giờ canh gà cùng với chân giò ngon như vậy lại không một con thèm ngó ngang... Chuyện này căn bản có điều uẩn khúc.

Lục Chi suy nghĩ trong đầu, mắt không chớp lấy một cái nhìn chăm chăm vào Lưu tiểu thư.

Vị Lưu tiểu thư kia dường như có thái độ hoàn toàn đối lập với Lục Chi. Ban đầu Lục Chi chính là nhú chặt mày xem xét Lưu tiểu thư, rồi về sau đôi lông mày dần ra, khôi phục về mặt thanh tú hồn nhiên, ánh mắt vẫn nhìn về phía cô ta nhưng tâm hồn lại chạy tới hỏi thăm mấy chú chó khu Dương Đông mất rồi. Còn Lưu tiểu thư, đầu tiên nhìn thấy Lục Chi thì là ngờ ngàng, nhìn lâu hơn chút thì là cảm thán than trời rằng tại sao trên đời lại tồn tại một người con gái đẹp hoàn mỹ như vậy. Nhưng rất nhanh, dường như chỉ vài giây sau, khi cô ta nhìn vào đôi mắt của Lục Chi, từ ngờ ngàng, cảm thán than trời, chuyển thành sững sờ vô điều kiện. Đôi mắt của Lưu tiểu thư căng hết cỡ, hai bàn tay vốn buông lỏng đột nhiên nắm chặt lại, móng tay nuôi dài chọc vào phần thịt trong lòng bàn tay tới chảy cả máu, giây phút ấy, người ngu ngốc nhìn vào cũng biết là cô ta đang vô cùng kích động, kích động tới mức lời muốn nói ra liền bị nghẹn tắc ở cổ họng, không cách nào thốt lên nổi, đáy mắt của chị ta toát lên vẻ chấn động lạ thường, lại pha thêm chút căng thẳng... Thật sự là một điều hết sức kì lạ, Lục Chi càng nhìn càng nhú mày chặt hơn nữa.

Hồ hấp của vị Lưu tiểu thư ngày càng dồn dập, một giọt mồ hôi giống như lướt ván trượt xuống từ trong mái tóc bồng bềnh có chút khô sở chảy xuống thái dương, gò má rồi tới cằm, cuối cùng rớt xuống cổ chiếc áo sơ mi trắng đang mặc. Lúc này, cô ta mới hé môi mấp máy một chút, tiếng nói vô cùng nhỏ nhẹ, nếu căng tai hết cỡ may ra mới có cơ hội nghe được. Lưu tiểu thư càng không dám thở mạnh... "Cô...công..."

"Lưu Á Thy!"

Một chất giọng nam tính mang theo sự trấn áp vô hình không nặng không nhẹ cất lên, kịp thời ngắt trọn lời tiếp theo của Lưu Á Thy. Tất cả mọi người trong nhà đều quay lại nhìn chàng trai vừa nói. Chỉ thấy ai đó phong thái vẫn vô cùng thong dong lười biếng chuyển động mình đứng dậy, hai tay bỏ trong túi quần, vẻ mặt vô cảm vô tình, đôi mắt nhìn thẳng xa tắp, thấy luôn cả Thái Bình Dương. Lâm Huy tiến tới gần Lưu Á Thy thì đứng lại, đôi mắt lạnh lùng như có như không hơi cụp xuống nhìn về mặt quá đỗi kích động của cô ta, giọng nói bằng giá cho người đối diện cảm có cảm giác như gan phổi lạnh tới nổi tím tái.

"Vốn dĩ không muốn dây dưa gì với cô...nhưng bây giờ tôi lại có rất nhiều điều muốn nói. Không biết Lưu tiểu thư có hứng thú nói chuyện riêng với tôi một lát không?"

"...Được." Mặc dù giờ khắc này Lâm Huy giống như mang theo một linh hồn vô hình của hồ băng huyết thiên khiến người ta không lạnh mà run. Thế nhưng còn có những điều quan trọng hơn sự sợ hãi của cô ta, cô ta cần phải biết được điều gì đang xảy ra, bí mật gì đã được che giấu, tại sao giờ phút này người con gái xinh xắn kia mới xuất hiện và...còn chàng trai trước mặt này...mọi thứ đều quen thuộc tới xa lạ...

Lưu Á Thy điều chỉnh lại tâm tình quay lại nhìn Lục Chi lần nữa, ánh mắt vạn phần cung kính, cuối cùng rời đi cùng Lâm Huy trước biểu cảm khó hiểu của Lục Chi.

"Này..." Lục Chi tiến lên phía trước gọi với lại nhưng dường như bước chân của Lưu Á Thy lại càng nhanh hơn, cô đành đứng lại giương đôi mắt to tròn về phía đôi trai gái vừa bước ra khỏi cửa, những suy nghĩ linh tinh từ đầu bay đến bắt đầu nhiều lên...

Thái độ của hai người này thật kì lạ!

Đôi mắt ấy là sao? Câu nói lấp lửng đó có nghĩa là gì? Công? Công chúa chăng?

"Ha..." Lục Chi tự cười giễu chính mình, thời đại này còn công chúa cái gì nữa, có khi nào lại là 'công nông'? Không phải không phải... Bỏ đi, dù gì thì quan trọng nhất vẫn là việc Lâm Huy ngăn cản lời nói tiếp theo của Lưu Á Thy. Chơi cùng nhau lâu ngày, Lục Chi biết rất rõ, Lâm Huy chưa bao giờ gọi thẳng tên một người con gái nào cả, hôm nay bỗng dừng lại chặn họng cô ta bằng cách gọi thẳng tên họ, điều này không phải rất lạ sao? Nhất định có điều gì đó dấu dằm. Lục Chi xoa xoa cằm...

Không đúng! Lâm Huy làm việc rất chu đáo, cẩn thận, những điều cậu ấy muốn dấu nhất định sẽ không để lộ ra sơ hở, người khác sẽ không tài nào đoán biết được, nếu trong chuyện này Lâm Huy muốn dấu điểm một việc gì đó thì nhất định sẽ không để cho cô phát giác ra một tia nhỏ để nắm bắt mọi chuyện... Chẳng lẽ cô quá đa nghi? Nhưng mà không thể không tò mò, thái độ của cả hai người này thực sự vô cùng kì lạ. Nếu nói cô gái kia là được nghe danh và xem ảnh Lục Chi từ những người sống lâu năm trong thành phố, lần này lại đụng ngay mặt cô thì sợ sệt cũng là điều không cần bàn đến.. Thế nhưng kích thích cô nhất chính là sự kì quái của Lâm Huy, nghe thấy một lời thốt ra từ miệng của Lưu Á Thy, Lâm Huy dường như biến thành một con người khác, từ khuôn mặt cho đến phong thái đều toát lên vẻ mê hoặc mà chỉ người đàn ông quyền lực cao cao tại thượng, nắm giữ trong tay mọi

quyền quyết định sống còn của người khác, ánh mắt áp bức lạnh thấu xương, nheo lại một chút liền khiến mọi người, mọi vật xung quanh run rẩy. Nhưng nếu như ai đó cực kì tỉnh ý, sẽ phát hiện ra đáy mắt anh có sự lo lắng âm thầm, giống như sự việc có liên quan đến tính mạng của ai đó quan trọng vậy... Thật mơ hồ...

Mãi suy nghĩ linh tinh rồi lại liên thiên, đồng hồ cổ phong cách Âu trong phòng khách đã 'tích tắc' được hơn bảy trăm hai mươi giây. Lục Chi đứng dậy, tò mò không nín nổi định đi ra ngoài nghe lén. Đúng lúc này, hai người một trai một gái lại bước vào, Lâm Huy đã khôi phục lại phong thái cũ, ánh mắt anh vô cùng hồ hững, bước đi thong dong vào phòng khách, cầm lấy một chiếc điện thoại, đi theo hướng hành lang nhỏ cách phòng khách khá xa gọi điện cho ai đó. Lưu Á Thy theo sau mặt mày cũng tươi tỉnh, tự nhiên, cô ta mỉm cười với Lục Chi rồi đi tới ghế sofa lấy chiếc túi, chuẩn bị đi về.

"Hai người vừa mới nói gì? Đứng tại chỗ nói cho tôi nghe." Lục Chi nghiêng đầu lười biếng đút tay túi quần, ánh mắt tuy hồ hững nhưng không che giấu sự tò mò trong ở sâu dưới đáy, phát ra câu mệnh lệnh theo thói quen. Lưu Á Thy nghe vậy theo phản xạ lập tức cung kính nói: "Dạ, thưa..."

Lờ lờ, cô ta vội bịt miệng mình lại, nhắm tịt mắt tự vấn đầu óc tại sao lại làm theo phản xạ. Thế nhưng mọi hành vi của cô ta vẫn bị Lục Chi thu vào mắt. Đầu gối đứng thẳng dậy, tiến lại gần Lưu Á Thy, nheo mắt vào: "Chị nói gì? Nói tiếp!"

Lưu Á Thy mặt nóng bừng bừng không dám ngẩng đầu lên. Lục Chi kiên nhẫn đợi cô ta, thế nhưng mấy phút sau cũng không thấy có động tĩnh, nữ đầu gối chuẩn bị bùng nổ. Ấy vậy mà Lưu Á Thy lại ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhem nhuốc khiến Lục Chi phải kinh sợ lùi lại, tròn tròn mắt nhìn cô ta.

Từ trước tới nay ngoài Ngọc Ân ra không một ai là con gái mà dám khóc lóc như thế này trước mặt Lục Chi bởi cô dường như rất dị ứng với những giọt nước mắt phụ nữ, đối với Lục Chi mà nói, con gái luôn phải mạnh mẽ hơn đàn ông, nếu không tự bảo vệ tốt bản thân, người chịu thiệt luôn luôn là phụ nữ. Cô gái trước mặt giờ này trông thật yếu đuối, mà tệ nhất là Lục Chi lại cảm thấy có lỗi vô cùng, dường như là nếu cô không chèn ép quá mức, cô gái này sẽ không khóc lóc tới thương tâm như vậy... Nhất thời, Lục Chi trở nên lúng túng..

"Chị...có thể vào phòng tắm được không...tôi rất ghét con gái khóc nhe..."

Lưu Á Thy được đà lại càng cố tình gào khóc to hơn. Lục Chi lúc này hận không thể đem quả bưởi to nhất thế giới nhét vào miệng cô gái trước mặt, thật sự vớ vẩn, hôm nay thế nào lại đen đui như vậy, đừng độ chị gái yếu ớt khóc dai như thế đang bị Lục Chi cô bắt nạt vậy...

"Chị, chị, chị...mau mau cầm miệng... A!! Tôi đau đầu quá, đừng có ăn vạ nữa, mau im miệng cho tôi!!" Lục Chi khó khăn ôm đầu, lăn lộn trên ghế sofa như thể Tề Thiên Đại Thánh bị sư phụ Đường Tăng niệm thần chú vậy.

"Ô ô ô...!" Lưu Á Thy không quan tâm, càng thêm lực gào khóc, tiếng khóc vang ra tận các căn biệt thự lân cận... Không thể phủ nhận, đây là tiềm năng của làng nhạc opera hiện đại cần phải được khai thác... Lục Chi cuối cùng không chịu nổi, nằm trên sofa gào cùng: "Chị về đi!! Mau về cho tôi, còn ở lại tôi sẽ đem chân chị hãm với móng tay!! Mau đi cho tôi!!!"

Tiếng gào khóc lập tức nín bặt, thay vào đó là tiếng giày cao gót chạy gấp rút. Lục Chi giật giật người, sau cùng thở dài một hơi nhẹ nhõm, lau mồ hôi trên trán, thầm cầu nói 'thà đắc tội với tiểu nhân còn hơn đắc tội với phụ nữ'.

...

Lưu Á Thy chạy ra ngoài căn biệt thự, liên tục đưa tay lau mắt, miệng cười vô cùng vui vẻ. Không tồi! Đúng như dự đoán, Lục Chi vô cùng sợ tiếng khóc phụ nữ, nếu không chắc chắn sự việc sẽ bại lộ mất.

"Cái miệng này, cái gì cũng nói được..." Lưu Á Thy ngẩng đầu nhìn trời, nở một nụ cười tươi rói, nhỏ nhẹ cất giọng: "Mọi người trên trời linh thiêng hãy phù hộ cho con khôi phục lại được những gì đã mất, lần này tìm được cô ấy chính là bước ngoặt khởi đầu thuận lợi nhất, bố, mẹ, con nhất định sẽ không để bố mẹ xấu hổ vì con..."

Giống như nhớ ra gì đó, Lưu Á Thy lấy điện thoại ra, vừa đi vừa gọi một cuộc điện thoại, trong lúc ấy, cô ta vô thức đi vào một con đường lạ lẫm..

Đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy, Lưu Á Thy không nín nổi kích động nói to: "Con tìm được rồi, con cuối cùng cũng tìm được... Bác, bác mau thông báo cho ông ngoại, nhất định ông sẽ rất vui!!"

"..." Người đầu bên kia lặng lẽ đáp lại.

"Thật sự! Con nhìn thấy lòng trắng bên mắt trái của cô ấy có ba ngôi sao màu nâu vô cùng nhỏ, đó là biểu tượng của vương quốc chúng ta. Hơn nữa người duy nhất có kí hiệu này bên mắt trái chỉ có một, chính là công chúa."

"..."

"Bác à, không sai được, bác quên đôi 'nhân thần' của con có khả năng nhìn rõ mọi vật trong vòng bốn trăm mét sao? Bác yên tâm, con để ý kĩ rồi, ngũ quan của cô ấy...cũng rất giống với dì..."

"..."

"Thôi chết..." Lưu Á Thy bất giác phát hiện ra mình đi vào con đường lạ lẫm nào đó, người ở đầu dây bên kia nghe vậy liền hỏi thăm: "Sao vậy?"

"Không có gì, con bị lạc đường thôi..."

"Vậy bác cúp máy đây, chuyện này con đừng nói với ai cả, phải đề phòng người của Trịnh Vĩnh Thành và con người bí ẩn kia, đối với người trong vương quốc cũng đừng nói gì, con phải luôn bên cạnh bảo vệ cho công chúa, công chúa có lẽ giống mẹ, yếu đuối mỏng manh, dễ dàng bị dụ dỗ, con hãy làm bạn với công chúa và đừng cho công chúa biết điều gì về thân phận thật, đó chính là cách làm duy nhất để bảo vệ công chúa..."

"Vâng... Bác,..."

"Chuyện gì?"

"Con không nghĩ công chúa là người...mỏng manh yếu đuối như vậy..."

"..."

Đứng lại nói vài câu với người trong điện thoại xong, Lưu Á Thy tắt máy tìm đường để đi về. Vừa mới quay đầu lại, toàn thân cô căng cứng, không dám thở mạnh...có vật gì đó áp vào bụng trái của Lưu Á Thy, ngay sau đó, một người đàn ông lạ mặt xuất hiện trước mắt.

Trái tim của cô đập dồn dập, đôi mắt theo bàn tay của người đàn ông đối diện di chuyển lên trên, nhìn vào mắt ông ta, đồng thời lúc đó, bàn tay cầm súng của người đàn ông cũng đã chĩa thẳng vào mi tâm của cô. Lưu Á Thy ban đầu có chút giật mình nhưng không hề hoảng hốt, chỉ có chút tự trách. Cô ta làm ăn cẩn thận bao nhiêu năm nay, lúc này bỗng dừng lại vì quá kích động đi thông báo tin mật mà bất cẩn không để ý 'bọn chúng' gài người theo dõi sau lưng... Bọn người này bất kể Trịnh Vĩnh Thành hay người bí ẩn kia chúng đều có một âm mưu đó là muốn tìm ra công chúa để giết người diệt khẩu. Nếu như người của hoàng thất tìm thấy trước thì chắc chắn bọn chúng không có cơ hội ra tay, nhưng hiện tại chỉ có cô ta và bác họ biết công chúa ở đâu, bọn người này chắc chắn đã nghe trộm cuộc điện thoại của cô ta ban nãy nên nhân lúc này ra tay giết cô, tiếp theo sẽ là bác họ. Lưu Á Thy chỉ thất sắc một điều...

Cô ta thò tay vào trong túi áo một cách kín kẽ, đôi mắt dần bình tĩnh lại, nhìn thẳng đối phương, không sợ hãi nói:

"Trước khi chết, tôi có một câu muốn hỏi."

Người đàn ông đeo kính râm màu đen xem xét một lúc, sau đó tay còn lại nhấn nút vào chiếc tai nghe màu đen bên tai trái, lẩm bẫm gì đó, có lẽ đang hỏi ý kiến người đứng đằng sau, ánh mắt vẫn nhìn Lưu Á Thy chăm chăm không dời mắt. Vài giây sau, ông ta gật đầu với cô, điệu bộ lạnh lùng. Lưu Á Thy đặt câu hỏi, điện thoại trong tay vẫn đang ở chế độ hoạt động...

"Ai là người sai ông theo dõi tôi? Trịnh Vĩnh Thành hay...Lăng Cung Nam?"

Người đàn ông lại truyền lại lời của cô, bên kia im lặng một lúc rồi trả lời. Người đàn ông đối diện nghe lệnh, nhìn vào mắt cô, chậm rãi nhả ra ba chữ:

"Lăng Cung Nam"

"Ha ha ha..." Lưu Á Thy ngẩng đầu cười như điên, cổ tình nói to đến nghiêng răng nghiêng lợi: "Lăng Cung Nam! Là anh ta! Hóa ra đứng sau chuyện này lại là anh ta mà không phải lão già Trịnh Vĩnh Thành!! Ha ha ha! Thật không thể ngờ..." Lăng Cung Nam...Lăng Cung Nam... Cô ta thật không thể ngờ người đàn ông trong truyền thuyết kia vẫn luôn theo dõi nhất cử nhất động của cô thời gian qua... Lưu Á Thy giả vờ hết lên đầy tuyệt vọng: "Tôi, Lưu Á Thy, có chết cũng không thể quên được cái tên này! Lăng Cung Nam. Anh chờ đây, sau khi tôi chết, sẽ..."

"Pằng!!"

"Hự..."

Máu tươi chảy đầm đìa từ trên đầu xuống, từng giọt, từng giọt tí tách rơi xuống đất, cú ngắm bắn chuẩn xác đúng vào trung khu thần kinh, một viên đạn xuyên qua sọ não, lưu lại trong chiếc đầu của người đàn ông... Lưu Á Thy kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt. Viên đạn không dành cho cô mà lại ưu ái bay vào đầu của người đàn ông đối diện. Ông ta khụy xuống, nằm thẳng cẳng trên mặt đất. Ánh mắt Lưu Á Thy dờ đi, ngược lên nhìn con người vừa nổ súng.

Là một chàng thanh niên cực kì đẹp trai, thần thái lãnh đạm đứng cách đó năm mươi mét. Anh ta chậm rãi thu súng về, tiến lên phía trước đứng trước mặt Lưu Á Thy...

"Lâm Huy..." Nhất thời Lưu Á Thy không biết nói gì, các cảm xúc hỗn tạp vào nhau, hơn tất cả chính là sự kinh hãi vì nhận ra chàng trai trước mắt không hề đơn giản, ánh mắt anh tuy lãnh đạm hờ hững nhưng khí chất lại khiến cô ta cảm thấy như trước mắt không phải người mà rõ ràng là thần chết...

"Cậu...rốt cuộc là ai?" Thấy anh tiến gần, Lưu Á Thy vô thức lùi một bước, cất giọng không thể bình tĩnh nổi nữa hỏi Lâm Huy.

Lâm Huy không trả lời, chỉ nhàn nhạt nói: "Tôi không nghĩ Lưu tiểu thư lại có một trí nhớ kém đến vậy. Những gì tôi nói ban nãy không hề lọt vào tai cô sao?"

"...Cậu... Nhưng dù sao đó cũng là vương quốc của công chúa, người thân của cô ấy có quyền được biết cô ấy đang ở đâu..."

"Đó chính là suy nghĩ ngu ngốc nhất mà tôi từng được nghe." Lâm Huy lập tức ngắt lời Lưu Á Thy, ánh mắt lạnh như băng chiếu vào cô ta.

"Cô căn bản không nghĩ tới điều đó, cái cô nghĩ tới chính là lợi ích của cô sau khi nói với ông ngoại Lục Chi, công tìm ra công chúa không hề nhỏ, ít nhất cũng được vinh danh lưu truyền nhân dân, hơn nữa...cái tiếng 'phế phẩm' sẽ tự động bay mất." Lâm Huy nở nụ cười nhàn nhạt, đầy mắt không che dấu

sự khinh miệt.

"Cậu vu khống! Thật không ngờ cậu lại nghĩ tôi là loại người như vậy"

"Tôi không hề nghĩ vậy, đây là sự thật. Sự thật chứng minh một điều, cô không hề đơn giản như vẻ bề ngoài kia." Lâm Huy nhếch mép tà mị: "Sẽ không ai nhìn thấy con dao nhỏ bé đang nằm trong túi áo cô cũng như không ai biết được sự lợi hại của nó. Lưỡi dao làm từ những chiếc răng nhọn sắc bậc nhất của các loài động vật nguy hiểm trên thế giới mà vương quốc các người chế tạo tôi đã từng thử qua, chỉ cần là người chơi giỏi thì một thân của con Voi dù dày tới mức nào cũng có thể xuyên thủng một cách dễ dàng...huống chi là mạng người? Ngay từ đầu cô vốn đã không sợ chết, diễn không tôi, khá sâu đấy."

"Cậu theo dõi tôi?" Lưu Á Thy vẫn có một chút run rẩy trong lời nói nhưng sự tò mò còn to lớn hơn cả... Người phía trước...rốt cuộc là ai?

Lâm Huy chán nản quay người, khôi phục dáng vẻ lạnh băng của mình, bỏ lại một câu: "Xin lỗi, tôi không còn kiên nhẫn để dành thời gian cho cô nữa, hãy nhớ kỹ lời nói hôm nay của tôi, nếu như cô còn hé răng nói cho người thứ ba biết chuyện này, tôi sẽ dành cho cô một sự ngạc nhiên to lớn." Nói xong, anh bước lên chiếc moto quen thuộc của mình, phóng đi.

"Rốt cuộc cậu là ai? Công chúa của chúng tôi thì tại sao cậu phải quan tâm?" Lưu Á Thy nghiêng răng nghiêng lợi hét lên, đáp trả cô ta chỉ là một làn khói nhàn nhạt tan vào không khí...

Xem ra...Lâm Huy cũng thần bí không kém gì người đàn ông kia...Lăng Cung Nam.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 18: Ở Bên Tôi

Sau khi Lưu Á Thy rời khỏi đó chưa đến một phút thì có một chiếc Innova màu đen đi tới, hai người đàn ông vận đồ tối màu, đeo kính râm kín mít không nhìn rõ mặt từ trong xe bước xuống, bọn họ nhìn trái nhìn phải sau đó nhanh chóng đem thi thể của người đàn ông bị bắn lên xe, đổ thứ nước gì đó lên trên mặt đất nơi có dính máu để khiến máu mất đi trạng thái nguyên bản rồi nhanh chóng bước vào trong xe phóng đi, quá trình vô cùng gọn lẹ, chỉ gói gọn trong vòng năm mươi giây không hơn không kém.

Innova đen vừa rời đi, hai chiếc xe cảnh sát cũng đồng thời có mặt tại hiện trường nhưng trước mặt họ chỉ là một vùng đất trống không. Cảnh sát trưởng bước ra khỏi xe, ta chống hông nhìn quanh, vẻ mặt thâm sâu quan sát bốn phương. Các cảnh sát còn lại mau chóng tản ra để thăm dò tình hình xung quanh, tìm kiếm dấu vết.

"Lạ thật, nhân chứng nói là nghe thấy có tiếng súng ở nơi này...nhưng đã tìm kiếm xung quanh rồi, ngoại trừ vũng nước khả nghi kia thì hoàn toàn không có một dấu vết nào cho thấy có vụ nổ súng." Một anh cảnh sát cao ráo tiến đến chỗ cảnh sát trưởng đang đứng, khẽ giọng nghi hoặc. Cảnh sát trưởng đắm chiều nhìn vũng nước mà anh cảnh sát nói là khả nghi, không do dự tiến đến. Ông ta ngồi xổm xuống, ngón tay trở thì ra chạm vào vũng nước, giờ lên, vừa ngửi vừa quan sát.

"Gọi người lấy mẫu." Nửa ngày cảnh sát trưởng mới hạ giọng ra lệnh. Anh cảnh sát bên cạnh hơi do dự: "Chỉ là khả nghi một chút, tôi nghĩ thứ này không phải là máu đầu thừa ngài...không nhất thiết cần tới..."

"Không cần xét nghiệm, không cần làm báo cáo, đây là lý do cá nhân của tôi, chỉ cần các cậu làm theo là được, mọi trách nhiệm tôi gánh." Lau tay xong, cảnh sát trưởng ngồi vào xe, chiếc xe rời đi trong nghi hoặc của anh cảnh sát nọ...

Lâm Huy nhanh chóng về nhà, lên phòng gọi một cuộc điện thoại...

"Alex nghe." Giọng nói trầm thấp bên kia vang lên.

"Điều động người bảo vệ cô ấy 24/24, từ bây giờ." Lâm Huy chống một tay lên tường, lạnh giọng hạ lệnh.

"Đã rõ."

"Kiểm tra chưa?" Bình tĩnh lại, anh hạ thấp âm thanh hỏi. Alex ở đầu bên kia rất nhanh đáp lại: "Vừa xong, tên này là người của lão già Trịnh Vĩnh Thành, người mà hần trao đổi thông qua bộ đàm là một trong những tay sai thân tín của ông ta - Steven."

Đôi mắt chim ưng của Lâm Huy càng thêm sắc bén, màu nâu thâm ẩn chứa một dòng xoáy vô hình nguy hiểm. Anh chậm rãi cất giọng băng giá: "Alex, hãy bắt đầu mọi thứ trong im lặng."

Alex vô cùng hiểu ý tứ của anh, tuy rằng chỉ là nghe được tiếng nói phát ra từ trong điện thoại nhưng một điều không thể rõ ràng hơn chính là chất giọng giá rét xuyên thấu kia tàn ra một luồng khí chất vô cùng nguy hiểm, trong tích tắc, Alex liền hiểu được ý tứ ngầm trong lời nói của anh.

"Đã rõ." Chậm rãi nhận lệnh, trong giọng nói bình thản chứa đựng sự kiên định. Nhiệm vụ này nói khó thì có chút khó, nói dễ thì có chút dễ, đơn giản mà nói chính là muốn đi giết người, mà xác suất thành công là 5:5, đã muốn bắt đầu mà khởi đầu bằng một nhiệm vụ có tính thử thách cao như vậy, thì sau này không biết sẽ còn tăng tính chiến đấu lên mức nào nữa? Lâm Huy chẳng lẽ ngay từ đầu đã có định hướng một ăn cả ngã về không rồi sao? Thực sự là quá nguy hiểm.

"Vất vả rồi." Nói xong, không đợi bên kia trả lời, Lâm Huy tắt máy. Lúc này mới nhớ ra một điều quan trọng...

Đầu gối?

Nhanh chóng chạy xuống dưới nhà, bác giúp việc nói Lục Chi đã vội vã chạy về nhà, không biết là có việc gì. Chưa đợi bác hết câu, Lâm Huy lập tức lấy xe phóng tới nhà cô...

Dưới cổng căn biệt thự tráng lệ, hai người giúp việc đang chuẩn bị đóng cổng, đột nhiên có một chiếc moto lao vút vào bên trong, chỉ thấy tóc tai hai người bay tứ tung, bộ đồng phục cũng được gió tạt tới tấp một phen liền trở nên khô hôi vô cùng... Sau nửa ngày đứng hình mới định thần lại hét toáng lên chạy vào trong biệt thự...

Lục Chi vội vàng về nhà là vì nhận tin bố bỗng dưng sốt cao, thêm ăn cháo cô nấu. Sau khi nấu xong Lục Chi bung bát lên phòng bố, đang thổi thổi cho cháo bớt nóng để giúp bố ăn bỗng nghe thấy hai từ "đầu gối" nhảy cảm lập tức thôi quá đà, phun hết thìa cháo ngon lành vào mặt bố mình... Lục Chi ngại ngùng lấy khăn lau mặt cho ông bố đang nhắm tịt mắt của mình rồi phân phó người giúp việc hoàn thành nốt công việc đang dang dở sau đó nhanh chóng xuống tầng...

"Cậu chờ một chút, tôi sẽ đi thông báo cho cô chủ." Quản gia vừa nhẹ nhàng nói với Lâm Huy xong định lên lầu gọi Lục Chi, may sao vừa quay đầu lại liền gặp ngay cô đang đi xuống dưới này thì không khỏi nở nụ cười nhẹ nhõm... Thoát rồi, còn ở lại nữa có lẽ tuổi thọ không còn là bao nhiêu...ánh mắt của cậu trai này thật sự là đáng sợ, so với quý còn dọa người hơn nữa...

"Lục Chi..." Bác quản gia thì thầm. Lục Chi gật gật đầu: "Cậu ấy là bạn cháu."

Lúc này quản gia mới nhẹ nhõm lui ra. Lục Chi đi tới trước mặt Lâm Huy cất giọng trêu đùa: "Đừng nói với tôi là cậu nhớ đồ ăn tôi nấu cho nên mới tới đây định ăn ké đấy nhé."

Chưa đợi Lục Chi tiến gần, anh đã bước nhanh hơn một bước, hai tay nắm chặt bả vai của cô, nhìn cô từ trên xuống dưới, rồi lại nhìn vào mắt cô như muốn xuyên thấu luôn cả con người cô. Nửa ngày mới chậm rãi thở phào một hơi vô cùng khẽ, khẽch miệng nói: "Cậu không phiền chứ?"

Lục Chi ngẩn ngơ, sau lập tức cười nói: "Tất nhiên...nếu như ăn xong cậu chịu ở lại rửa bát!"

Lâm Huy khôi phục lại trạng thái bình thản buông tay khỏi bả vai cô, rất tự nhiên ngã người xuống ghế sofa nhìn cô cười: "Không sao cả, nhưng tôi có điều kiện."

"Tôi có thể sẽ không chấp nhận điều kiện của cậu."

"Vì sao?" Lâm Huy nhìn cô bằng ánh mắt thích thú.

Lục Chi ngồi xuống sofa, cầm lấy một quả táo gặm, ánh mắt đảo chuyển, bắt đầu trở nên tinh nhanh: "Vì tôi có thể đuổi khách, như vậy tôi sẽ không cùng cậu chơi trò điều kiện gì đó nữa."

"Ồ" lên một tiếng, Lâm Huy mỉm cười nhìn cô: "Tôi cứ nghĩ cậu sẽ không nhảy cảm như vậy... Nhưng mà, nếu tôi ở lại, người được lợi là cậu chứ không phải tôi."

"Vì sao?" Lục Chi nhún mày nghi hoặc. Lâm Huy tiến sát lại gần khuôn mặt cô, khẽch miệng khẽch dần, giọng nói phúc hắc: "Nếu tôi ở lại, không phải cậu sẽ có trai đẹp để ngắm sao?"

Lục Chi tròn trĩnh mắt nhìn anh sau đó dần dần hạ mắt xuống, vừa nhai táo vừa mỉm cười: "Cậu thông minh lắm, thông minh như vậy tôi lại càng muốn ngắm. Được rồi, tôi bắt đầu có hứng thú với điều kiện của cậu, nói xem, nếu làm được, bốn cô nương sẽ không chối từ, không làm được sẽ một phát "ăn" cậu, nuốt luôn cả cái điều kiện gì đó đi. Khộp."

Lâm Huy trong mắt nổi lên ý cười, lại có chút ôn nhu hiếm thấy, bá đạo lên tiếng: "Tôi muốn cậu, mỗi ngày phải ở bên cạnh tôi ít nhất mười lăm tiếng."

Lục Chi phun hột táo, lau miệng nhìn anh, ánh mắt nổi lên ý cười rõ ràng: "Cậu còn không được."

"Thỏa thuận thành công, cứ như vậy mà làm, nếu như cậu không làm theo..." Lâm Huy lấy điện thoại ra, lướt lướt vài cái sau đó mỉm cười đầy ẩn dụ, giọng điện thoại ra trước mặt Lục Chi nói tiếp: "... Tôi sẽ gửi nó cho giới báo chí, dù sao thì dân chúng cũng rất tò mò về cận cảnh khuôn mặt tiểu thư của hai thương hiệu mỹ phẩm nổi tiếng Việt Nam, có cả bằng chứng đi kèm là một số tấm ảnh cậu chụp cùng bố, để tránh cho người khác nghi ngờ cô gái "đáng yêu" trong ảnh không phải là cậu."

Lục Chi dờ mắt nhìn mình trong ảnh... Chi thấy trong ảnh là một cô gái mặc bộ đồ ngủ bằng ni bông màu tím đang nằm nghiêng trên giường, hai chân quắp lấy chiếc chăn bông màu trắng, mặt ngửa lên tận trời cao, mái tóc đen xõa dài bù xù, rải rác mấy sợi trên khuôn mặt trắng mịn... Đôi mắt nhắm hờ mơ màng nếu không muốn nói là lơ đãng. Khuôn miệng khẽ hé mở, chảy ra một dòng 'suối' trắng 'tinh khiết'. Chưa hết, áo ngủ còn bị vén lên quá rốn, lộ ra phần thịt trắng nõn nà, còn nữa, còn nữa, bức ảnh được chụp vô cùng sắc nét, đến cả ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào cũng được lưu vào. Nương theo ánh nắng ấy, người ta liền thấy một phần cảnh xuân lộ ra, chiếc quần ngủ tím không che được hết phần "trình diễn" của chiếc quần nhỏ màu trắng nào đó, cuối cùng, qua sự khéo léo và tài hoa của phần mềm photoshop hiện đại, tấm ảnh đã được đánh bóng, càng trở nên tươi đẹp và rực rỡ hơn.

Lục Chi thờ dốc, nghẹn đến nổi đỏ bừng mặt, cuối cùng ngửa cổ phun ra hai chữ: "Ngọc Ân!!!!"

Phát tiết xong, Lục Chi nhìn chằm chằm Lâm Huy: "Tôi sẽ kiện cậu tội xâm phạm đời tư cá nhân."

Lâm Huy mặt dày nhìn lại cô: "Cám ơn lời cảnh báo của cậu, đến lúc đó tôi sẽ xóa chứng cứ."

"..."

"Cậu không được xem nó nữa." Lục Chi tức giận, phần nộ nói.

"Tôi cũng không có hứng thú để xem nó."

"Hừ, không nói nữa. Nhưng tôi cần phải biết lí do, tại sao tôi phải ở cạnh cậu nhiều thời gian như vậy?"

Lâm Huy đột nhiên nhìn về phía Lục Chi, có chút nghiêm túc suy nghĩ... Lục Chi không phải là ngọc như thường ngày, căn bản là luôn lười suy nghĩ, nếu như chăm vận động trí tuệ một chút, lại thêm có sự nhạy cảm cùng tính ý thì không biết sẽ thông minh tới nhường nào. Nãy giờ lan man nửa ngày cuối cùng vẫn không dụ được cô nàng không hỏi vấn đề này nữa. Nhưng dù sao thì...

"Đầu gấu, tôi đói rồi." Lâm Huy bắt giặc than một câu.

Lục Chi híp mắt: "Cậu không nói, tôi không nấu cho cậu ăn."

Lâm Huy mỉm cười: "Cậu cho tôi ăn xong tôi sẽ nói cho cậu."

"Cậu không nói, tôi sẽ không chấp nhận điều kiện của cậu." Phải nói, Lục Chi là người có tính tò mò cực kì cao, có cơ hội tra ra được liền không từ bỏ.

Cuối cùng Lâm Huy cũng thỏa hiệp: "Được rồi, tôi nói..."

"Nói đi." Lục Chi tiến sát lại thúc giục.

"Bởi vì..." Lục Chi mở to mắt, giống như mong chờ thứ gì đó.

"...Tôi nghĩ lại rồi, tôi đang rất đói, cậu nấu cho tôi ăn, ăn xong tôi sẽ nói."

"..." Lục Chi thờ dốc, hai bàn tay vươn ra nắm chặt cổ Lâm Huy, đề anh xuống ghế, mà Lâm Huy cũng rất phối hợp, vòng tay ra ôm lấy eo cô, để mặc cô đề lên người mình, thỉnh thoảng kêu khẽ để diễn cùng cô. Lục Chi chẳng thèm để ý trời đất, nghiêng răng nghiêng lợi: "Cậu bắt nạt tôi, Lục Chi tôi là người dễ cho cậu bắt nạt thế sao? Cậu..."

Người làm xung quanh đi tới đi lui thấy màn này lập tức dừng lại xem náo nhiệt, không hỏi nghi hoặc... Cô chủ nhà mình từ khi nào lại nhiệt tình với con trai như vậy?

Mà đúng lúc này, một tiếng nói đầy uy nghiêm cất lên: "Lục Chi! Con đang làm gì vậy?"

Nghe thấy tiếng nói này, người làm xung quanh lập tức tản ra. Lục Chi cũng ngừng động tác, lúc này mới phát hiện ra mình cùng người phía dưới có bao nhiêu mờ ám, liền lập tức buông ra, chỉnh lại quần áo, đứng thẳng người: "Bố..."

Quản gia đỡ Vương Chí Hùng xuống dưới phòng khách, lúc này Lâm Huy mới bình thần đứng dậy, nhìn Vương Chí Hùng: "Chào bác, cháu là Lâm Huy."

Nghe thấy vậy, Vương lão gia lập tức sững lại, sau đó ngồi xuống ghế sofa, khuôn mặt nghiêm nghị đã tản đi khí lạnh, dịu lại, mỉm cười nói: "Hóa ra là con trai lão Dương, cháu ngồi đi."

Lâm Huy không nói gì, bình thần ngồi xuống.

Wương Chí Hùng nhìn Lục Chi đang ngơ ngẩn, khẽ nhắc: "Con còn đứng đó? Không thấy vị hôn phu tương lai tới nhà chơi sao? Còn không mau đi nấu ăn?"

Lục Chi lại ngẩn người nhìn bố, không nói gì liền đi vào phòng bếp. Dù sao thì bố cũng đang ốm, không nên làm cho ông thêm tức giận.

Wương Chí Hùng nhìn Lâm Huy mỉm cười: "Chúng ta có nên bàn một chút chuyện làm ăn không?"

"Vậy thì phải nhờ Vương chủ tịch chiếu cố rồi." Lâm Huy thân nhiên nhìn ông, thanh âm không nặng không nhẹ.

"Ha ha..." Vương Chí Hùng đột nhiên bật cười: "Cậu rất thẳng thắn, tôi rất thích nói chuyện cùng những người thẳng thắn, nói thật, tuy rằng cậu còn rất trẻ, chỉ bằng tuổi con gái tôi, nhưng tôi vừa nhìn đã nhận ra trên người cậu thật sự có khí chất đàn ông, không giống những đứa trẻ bình thường. Vậy thế này đi, chúng ta cùng nhau làm một ván cờ, thế nào?"

Lâm Huy nở nụ cười khách sáo: "Nghe danh Vương Chủ tịch là cao thủ trong cao thủ của môn cờ vua, cháu cũng đang rất hào hứng muốn thỉnh giáo bác."

Vương Chí Hùng cười sáng khoái: "Cậu biết không, mấy chục năm nay tôi chỉ chờ có một người có khả năng đánh thắng tôi một trận, cho tôi biết thế nào là núi cao còn có núi cao hơn, cao thủ gặp đại cao thủ. Thế nhưng hoang phí mấy năm đi du ngoạn cũng chưa gặp được đối thủ nào, cậu bằng lòng thử sức, vậy tôi cũng sẽ cùng bồi tới cùng."

"Cháu xin thỉnh giáo."

Không lâu sau, một bàn cờ vua to tướng bày trước mặt hai người. Vương Chí Hùng nhường cho Lâm Huy đi trước, anh cũng không khách khí tiến lên một con tốt. Còn Vương Chí Hùng cao tay hơn xuất ra một con Mã. Hai người trong lúc chờ cơm chiến đấu một hồi. Vương Chí Hùng luôn chiếm thế thượng phong còn Lâm Huy tưởng chừng như lúc nào cũng bị rơi vào thế bí, đã thế anh lại còn bị ăn mất một con hậu. Hai người đánh qua đánh lại cũng được tầm hơn một tiếng, Vương Chí Hùng bắt giác nhăn mày sau đó lại giãn ra mỉm cười:

"Cậu là người đầu tiên khiến cho tôi phải kiên nhẫn cùng chơi lâu như vậy đấy."

Lâm Huy cười nhẹ: "Vậy bác muốn nhanh chóng kết thúc ván cờ sao?"

Vương Chí Hùng bắt giác nhìn chăm chú anh với ý vị sâu xa, một lúc lâu mới khẽ gật đầu: "Đúng vậy..." Câu này thực ra vẫn còn một nửa nhưng Vương Chí Hùng không có nói tiếp, chỉ nhìn theo bàn tay anh đang di chuyển trên bàn cờ.

Lâm Huy mỉm cười, nhẹ nhàng di chuyển một quân tốt, lập tức bàn cờ chuyển sang một hướng mới, tướng của Vương Chí Hùng bị đội quân của Lâm Huy bao vây hết đường lui. Sang trái liền bị quân tốt ăn, sang phải liền bị Tịnh nuốt chửng, tiến một bước liền bị quân xe ăn ngang... Tóm lại, giờ chỉ còn một mình Tướng đơn phương độc mã, Hậu cũng không thể làm gì. Cả một bàn cờ lập tức đổi hướng.

Vương Chí Hùng cũng không có vẻ ngạc nhiên hay kinh ngạc, mà chỉ tò mò, đúng vậy, tò mò cùng hưng phấn: "Nước đi này thật đặc biệt. Lâm Huy, cháu thật tài giỏi, từ bàn cờ này ta có thể nhìn ra được cách mà cháu kinh doanh. Không cần phải có Hậu phò trợ thì Tướng cũng sẽ đứng vững, thậm chí còn oanh liệt, còn hiền ngang hơn nữa."

Lâm Huy không khỏi hướng Vương Chí Hùng cười nhẹ: "Đúng là nước cờ này thật đặc biệt, nhưng ý nghĩa của nó không phải như bác nghĩ."

"Ồ?" Vương Chí Hùng hứng thú nhìn Lâm Huy.

Lâm Huy bỗng dừng nói: "Về ý nghĩa của nó, cháu tạm thời chưa nghĩ ra."

"Ha ha..." Hiếm khi Vương Chí Hùng cao hứng như hôm nay, tiếng cười vang dội cả căn biệt thự: "Vậy khi nào nghĩ ra rồi, có thể cho ta biết được không?"

"Chắc chắn rồi, thưa bác."

"Bố... Lâm Huy thắng bố sao?" Đột nhiên một tiếng nói kinh ngạc được thốt ra, Lục Chi đi vòng ra nhìn bàn cờ. Dù sao thì cũng là con gái của một cao thủ cờ vua, từ nhỏ đã được chơi cờ cùng bố cho nên khi nhìn vào bàn cờ, chỉ một thoáng liền phát hiện ra ai thắng ai thua... Nhưng mà Lâm Huy lần này thắng bố mình... Lục Chi không khỏi kinh hãi...

"Đúng vậy con gái, ta rất thích cậu con rể này." Thấy ánh mắt Vương Chí Hùng hưng phấn đến độ chỉ hận cô hôm nay không mau cùng Lâm Huy làm lễ cưới thì không khỏi bật cười: "Bố khỏi ốm rồi sao? Vậy thì cùng ăn cơm thôi, dù sao hôm nay con cũng nấu rất nhiều món dinh dưỡng."

"Được, được." Vương Chí Hùng lập tức đứng dậy, không cần quản gia phải dìu, tự mình đi vào phòng ăn.

Lục Chi cũng đang định đi theo thì bị tiếng nói phía sau làm cho quay lại: "Này đầu gấu."

"Gi?" Chỉ thấy Lâm Huy tiến đến, ghé vào tai Lục Chi thì thầm: "Hôm nay cậu rất ra dáng là một người vợ đảm, không tồi, rất xinh đẹp." Nói xong, không đợi cô tiêu hóa liền mất tăm hơi.

Lục Chi định thần... Cái gì thế?

Một lúc sau... Chỉ thấy một cô gái xinh đẹp trên mặt đỏ ửng bước vào phòng ăn, nhẹ nhàng ngồi xuống ghế.

Lâm Huy phì cười một tiếng: "Đầu gấu, cậu bị sốt sao? Trông mặt rất đỏ."

"Làm gì có!" Lục Chi lập tức chối bay biến, cúi gằm mặt xuống bàn, lí nhí nói: "Ăn cơm thôi..."

Tối hôm đó, bầu trời mọc lên vô vàn những vì sao sáng, tiếng cười rất vui vẻ lan ra khắp nơi nơi trong căn biệt thự Vương gia, cảm giác ấm áp tràn ngập...

Cảm giác ấy, có thể tồn tại được bao lâu... Liệu, những tháng ngày vui vẻ tự do phóng túng của Lục Chi trước đây vẫn tồn tại nhiều sắc màu như cũ, hay...sẽ được cất giấu trong chiếc hộp bí mật nằm sâu trong tâm hồn...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Âm Mưu

Ngày qua ngày, Lâm Huy vẫn ở bên cạnh lấy danh nghĩa là con rể tương lai của Vương gia âm thầm bảo vệ Lục Chi. Mỗi sáng sớm đều đứng ở cổng biệt thự trắng chờ cô cùng đi học, trưa đến về nhà Lục Chi ở tới tối mới mới chịu về. Mỗi lần trước khi về đều vô cùng chịu khó nhắc nhở cô chú ý bản thân. Người ngoài nhìn vào đương nhiên tưởng rằng cặp đôi này đang ở mức độ nồng nhiệt trong tình yêu. Nhưng chỉ có người trong cuộc mới biết...

Có lần cặp đôi oan gia Ân Cải "tình cờ" đi ngang qua biệt thự của Lục Chi, lấy cớ câu được vài con cá nên muốn Lục Chi trở tài cho bọn họ. Nào ngờ vừa mới đứng vào năm đầu cửa phòng cô đã thấy cánh cửa được người bên trong mở ra. Ngọc Ân và Rau Cải đều rất bất ngờ, ý nghĩ vụt qua đầu bọn họ lúc đó chính là...

Đầu gối biết mở cửa? Thường ngày không phải luôn đập cửa mà ra sao? Biết lịch sự từ khi nào vậy?

Nhưng khi nhìn thấy người mở cửa, Ân Cải lại càng sửng sốt hơn...

"Cậu..." Ân Cải tròn tròn mắt...

"Vào đi." Lâm Huy tự nhiên mời vào giống như thể đây là phòng vừa mới sang tên đổi chủ cho mình vậy, phong thái vô cùng ung dung bước ra khỏi phòng nhường chỗ cho ba người nói chuyện.

Cửa đóng lại, Ân Cải lập tức nhìn quanh phòng một lượt, sau đó dừng lại trên chiếc giường, chỗ có một nhúm chăn đang nhô lên... Cả hai rón rén, rón rén...

"Xoạt!" Ân Cải mỗi người cầm một góc chăn, cùng hện mà làm lật tung tấm chăn lên. Chỉ thấy một cô gái tóc tai rũ rượi một tay chống cằm một tay cầm điện thoại soi đèn flash vào một quyển sách trước mặt, hai tai nhét bông, lông mày nhíu thật chặt, mắt nhắm tịt, miệng lẩm bầm bầm. Thấy ánh sáng ủa tới, Lục Chi mở mắt, khi nhìn rõ hai người trước mắt đang nhìn chăm chăm mình bằng ánh mắt như phát hiện sinh vật lạ thì vội bật dậy, không chú ý nên va phải cằm Ngọc Ân, cô gái bị đụng cằm ngã nhào ra mặt đất, kêu la oai oái. Rau Cải vội nhảy sang đỡ liền bị cô gái không biết tốt xấu ấy đập sang một bên. Lục Chi vốn định tháo bông ra khỏi tai, nhưng nghe thấy tiếng kêu thì lại hạ tay xuống...

"Mẹ yên lặng một lát đi!" Lục Chi hờ hững gãi mũi phát ngôn.

Lúc này Ân Cải mới nhớ tới Lục Chi, Rau Cải đỡ Ngọc Ân lên trên giường, Ngọc Ân lại nhìn Lục Chi từ trên xuống dưới rồi đưa tay tháo bông trên tai cô ra, nhìn xung quanh ngó nghiêng từ phía rồi ghé sát cô hỏi nhỏ:

"Con gái...con với cậu ta...là thật à?"

"Thật với giả cái gì? Nói rõ đi." Lục Chi ngồi dịch ra, thô lỗ nói.

"Gần đây cả trường chị đồn rằng hai người đang yêu đương mặn nồng, "cún con" Ngọc Ân không tin nên mới hỏi như vậy." Rau Cải xoa đầu Ngọc Ân, lời nói và hành động luôn vô cùng tự nhiên.

"Cún con cái quần cậu ấy! Muốn làm chó thì đi mà làm. Chị đây không chơi với cậu, đồ thần kinh!" Ngọc Ân tức giận gạt mạnh tay Rau Cải ra, vịn volume cỡ to nhất trừng mắt nhìn cậu.

Rau Cải chỉ cười nói: "Không phải buổi tối của ngày hôm kia cậu say bia cứ nói rằng thích tôi gọi là cún con sao? Thế nào, quên nhanh vậy sao? Còn tưởng thiên tài văn học" của tỉnh ta có trí nhớ đỉnh tới mức nào cơ...hóa ra..."

"Cậu...im miệng! Lời của kẻ say cũng coi là thật, vậy thì câu "từ bé tới khi mười tuổi tôi đều không có thói quen mặc quần lót" cũng không phải là giả đâu nhỉ?" Ngọc Ân vênh vác nhìn Rau Cải, ánh mắt tràn đầy đắc ý.

"..." Rau Cải sắc mặt thay đổi liên tục, nửa ngày mới hơi ầm ức nói: "Được rồi, cậu thắng, coi như cậu giỏi, nhưng mà nhất định không có lần sau!"

"Ai da... Không biết người nào đó nói câu nào ấy bao nhiêu lần rồi nhỉ..." Nói xong còn giả vờ đem ngón tay tính tính. "Ay yo. Đếm qua đếm lại cũng

khoảng trên dưới mấy trăm lần rồi ý chứ...ahahaha!!!!"

"Mấy người đủ chưa?" Cuối cùng cũng không chịu được nữa, Lục Chi lại thô lỗ lên tiếng quát.

"..." Im bật.

"Nói đi, chúng nó đồn thế nào nữa?" Gấp sách vở, Lục Chi lên tiếng hỏi, âm điệu nhẹ hơn một chút, nhưng vẫn nghe ra chín phần khó chịu.

"Con muốn nghe loại nào? Ai da, con cũng biết mà, lời đồn chính là từ miệng người mà ra, mà mỗi người có cách suy nghĩ khác nhau cho nên lời đồn cũng nhiều vô số, con muốn nghe loại cấp một giết cấp sáu, cấp hai giết cấp ba hay cấp chín giết cấp mười hai? A, a, còn nữa, còn có..."

"Kể hết đi." Lục Chi lười biếng nằm ườn lên giường, lắng tai nghe.

"Được rồi, có đứa nói con với Lâm Huy là đang đóng kịch cho hai ông lão xem, có đứa nói hai người yêu nhau thật, có đứa nói Lâm Huy đang cố tình tán tỉnh con nên mới bám dính thật chặt. Có đứa bảo trước đây con tán Lâm Huy không đồ nên dùng cách "lạt mềm buộc chặt", tạm thời buông tay, Lâm Huy vì con không đoái hoài đến cậu ấy nữa nên sinh cảm giác nhớ nhung da giết, quay lại cầu xin con, con lại cứng rắn không đồng ý nên đi theo nguyện làm "nô bộc" cho con. Lại có lời đồn hai người đã...phát sinh quan hệ nên Lâm Huy mới thực hiện nghĩa vụ chịu trách nhiệm với lần đầu của con, còn có..."

"Không cần kể nữa!" Nhìn vẻ mặt càng nói càng sung mãn của Ngọc Ân, Lục Chi thật sự chịu không nổi nữa, lại còn nghe cái câu gì mà...phát sinh qua hệ?

Đùa kiểu gì thế? Chúng nó ăn không ngồi đòi, rồi rồi quá nên bày trò đem ra chơi sao? Lại nói chơi cái gì không chơi, lại nhất định phải chọc giận tới cô, có phải đang nhớ những ngày tháng "bạn rợn" cầu xin thần cây trước kia không? Bọn chúng làm thế không biết là đang rước họa vào thân sao?

Lục Chi càng nghĩ càng nghiêng răng nghiêng lợi, gỏi và chần bị vo thành biến dạng, nhăn nhoe cầu xin dưới tay Lục Chi...

"Không cần phải để ý, chúng ta đâu có sống vì bọn họ? Những lời bọn họ nói cũng chỉ là một phần nhỏ trong cuộc sống, hà tất phải để tâm." Đang lúc kích động, Lục Chi bỗng nghe thấy tiếng Lâm Huy ngoài cửa. Cô ngẩng lên, đôi mắt hơi sưng sờ... Lâm Huy mà nghe lên?

Như thấu hiểu cô đang nghĩ gì, anh cười khê: "Không phải nhìn như vậy, tôi không có thói quen nghe lên."

"Vậy cậu biết trước rồi? Sao không nói với tôi?" Lục Chi nhăn nhó.

"Trông tôi giống với những người thích nói chuyện linh tính sao?"

"Đúng thế!" Lục Chi lập tức gật đầu.

"Cũng chỉ có cậu mới nghĩ thế." Lâm Huy cười nhẹ.

"Hai người đến đây chơi sao? Có muốn ăn cơm cùng không?" Lục Chi nói rồi nhìn sang bên cạnh. Ngọc Ân đang dùng đôi mắt mơ màng mê đắm nhìn ra phía cửa, nơi có người mặc dù là ban ngày cũng vẫn tỏa sáng...

Lục Chi bắt gặp có một loại cảm giác khó chịu, không nghĩ nhiều mà lập tức lao đến chắn tầm nhìn của cô. Chẳng ngờ là Rau Cải cũng mặt mày cau có lao tới, cả hai người không hẹn mà cùng đập mặt vào nhau, ngã lăn ra giường ôm trán...

"Au...aish..."

"Lâm Huy...cậu thật...soái ca...ahihi..."

"Cảm ơn." Lâm Huy hồ hững nói. "Đầu gối, chúng ta đi nấu ăn, tôi đói rồi."

"Được, được, chờ tí." Lục Chi quên phất cơn đau, chạy vụt ra ngoài cửa, lôi Lâm Huy xuống nhà bếp.

"Cậu không thể bắt mê trai đi một chút được sao? Con gái gì mà biến thái." Rau Cải xoa trán ngồi dậy, nhìn Ngọc Ân, uất ức nói.

Ngọc Ân lần này không giận mà cười: "Cậu ghen sao?"

"Cậu..." Rau Cải bị chọc tức, mặt đỏ dần đỏ dần. Ngọc Ân thấy thế chuyển giọng, đột nhiên nhẹ nhàng: "Được rồi, không đùa với cậu nữa, xem nào, đau chỗ nào..."

"..." Rau Cải sưng sờ, sau đó đôi mắt tức giận dần chuyển sang mừng như điên, làm mặt đau đón chỉ vào trán: "Đau lắm, rất đau đấy, cậu định bù đắp như thế nào đây."

"Đau lắm sao?" Ngọc Ân lấy tay xoa nhẹ trán Rau Cải, cười dịu dàng.

"Rất đau, rất đau..." Rau cải ngồi im thưởng thức bàn tay người đẹp, tâm hồn sớm phiêu du nơi bông lai tiên cảnh...

"Vậy thì đau nữa đi!!!!" Ngọc Ân vớ chồng sách Lục Chi vừa cất ra, đập mấy phát vào đầu Rau Cải sau đó cười lớn chạy đi.

Rau Cải đau đớn nằm xuống giường, tay nắm mấy phát vào đệm...

"Chết tiệt!"

...

Bốn người ăn xong, Lâm Huy đột nhiên có điện thoại, nhìn vào số điện thoại, tên người gọi, anh bất giác nhủ mày

"Tôi đi nghe điện thoại." Bỏ lại một câu sau đó nhanh chóng bước ra ngoài.

Ngọc Ân lẩm bẩm: "Cậu ấy lúc nào cũng lạnh lùng, lúc nào cũng dùng ánh mắt như chim ưng ấy để nhìn người khác, đúng là khiến người ta lạnh run... Không đứng, lúc ở bên cạnh Lục Chi thì đau có như thế..."

Lục Chi không nói gì, chỉ cắn đũa nhìn ra ngoài...

...

Ngoài vườn...

"Bố gọi con có chuyện gì?"

"Con đang ở đâu?"

"Nhà bạn."

"Thật hiếm có khi con chủ động kết giao bạn bè."

"Cũng thật hiếm khi bố lại làm đúng vai trò của một người bố...quan, tâm, con, cái." Ánh mắt Lâm Huy càng trở nên băng giá, giọng nói cũng đặc âm giá lạnh.

"...Anh mau chóng về nhà, hôm nay nhà chúng ta có khách, đúng mười lăm phút nữa phải có mặt ở nhà cho tôi." Dương Bách Dũng nói xong liền cúp máy.

Lâm Huy cất điện thoại, ánh mắt hồ hững lóe lên sự giễu cợt...

Khách... Cuối cùng cũng có khách?

Khóe môi nhếch lên một đường cong lạnh lùng trong đêm tối...

...

"Đầu gấu. Đi cùng tôi một lát." Vào trong nhà, Lâm Huy lên tiếng nói với Lục Chi.

"Được." Lục Chi gật đầu theo anh ra ngoài.

Cổng biệt thự...

"Tôi phải về."

"Hôm nay cậu về sớm thế? Có việc à?"

Lâm Huy không trả lời cô mà lại đi hỏi câu khác: "Cậu có thắc mắc việc tôi làm gần đây không?"

Nghe vậy, ánh mắt Lục Chi dần trở nên nghiêm túc, thẳng thắn nhìn Lâm Huy: "Lâm Huy... Thực ra, có một số việc cậu cũng chưa biết về tôi..."

Lâm Huy nghi hoặc quan sát biểu hiện của Lục Chi, cô thật khác...

"Là ý gì?"

Lục Chi nhanh chóng thay đổi ánh mắt, trở nên nhảng nhít nói: "Ví dụ như con người tôi chẳng hạn, thực ra tôi là một đứa rất biết điều, cậu thấy tôi có lúc rất hiếu kỳ, rất phiền phức, nhưng mà nếu những thứ mà cậu không muốn nói tôi cũng biết ý mà không bắt ép. Nói tôi không tò mò thì hoàn toàn sai, nhưng tôi cũng có lúc biết tôn trọng người khác. Cho nên cậu yên tâm, tôi sẽ chờ cậu nói, sẽ không bắt ép cậu."

Lâm Huy nhìn Lục Chi bằng cặp mắt khác, một lúc mới mỉm cười che dấu điều nghi hoặc vào sâu trong đáy mắt, cầm lấy tay Lục Chi, lấy từ trong túi áo khoác dạ ra một vật nhỏ để vào lòng bàn tay cô.

"Giờ đây?"

"Là USB hai trong một, ngoài tác dụng giống như USB thường ra, nó còn là máy phát tín hiệu ngầm, nếu như cậu cảm thấy xung quanh lạ thường hoặc cần trợ giúp, hãy ấn vào nút nhỏ bên thân trái của nó, tôi sẽ có mặt bên cậu trong vòng năm phút."

Lục Chi nhìn vào chiếc USB nhỏ nhắn trong tay, cổ tình hỏi:"Sao cậu lại đưa cho tôi?" Ý tứ chính là tại sao bây giờ mới đưa.

"Có thể từ ngày mai tôi sẽ không thường xuyên ở cạnh cậu như bây giờ nữa, cho nên, tốt nhất là cậu nên giữ nó. Nhớ là phải luôn mang theo bên mình."

"Trên thế giới này có mấy cái như thế này?" Lục Chi nghịch ngợm tung tung vật nhỏ trên tay, thuận miệng hỏi.

"Có hai cái, cái còn lại tôi giữ. Nếu như cậu phát tín hiệu, chiếc của tôi sẽ sáng, ngược lại cũng vậy."

"Ồ. Hai thứ này chỉ biết truyền tín hiệu cho nhau, đây là đồ đôi đúng không? Lục Chi thích thú nhìn anh.

"Đúng vậy, tôi không thích quá diêm dúa cho nên thiết kế hai cái đều giống nhau, chúng nó chính là một cặp, có điều chiếc của cậu đem qua tôi mới làm xong, chiếc của tôi làm xong từ hai ngày trước rồi."

Lục Chi nghe vậy thô lỗ ném lại vật cho anh:"Vậy trả cho cậu, tôi không muốn làm em."

Lâm Huy cười khẽ vài tiếng thấp giọng:"Đừng bướng bỉnh nữa, cầm lấy, tôi phải về rồi, cậu vào nhà đi."

Lục Chi chẹp miệng nhìn anh với ánh mắt lưu luyến mãi rồi mới lê chân đi vào.

Đợi cô đi hẳn vào nhà, Lâm Huy thu lại nụ cười, trầm mặc nhìn xuống đất, một lúc sau mới xoay người rời khỏi biệt thự

...

"Bây giờ mới về, anh trở nên lè mề từ bao giờ vậy?" Trong phòng khách, Lâm Huy vừa bước vào đã nghe thấy giọng Dương Bách Dũng không vui vang lên. Lâm Huy không phản ứng nhiều chỉ vừa đi vừa trầm giọng nói:"Vậy vị khách gì đó của bố đã tới chưa?"

"Anh càng ngày càng lớn mật, còn biết bật lại cả bố mình." Dương Bách Dũng trên ghế cao giọng chất vấn.

"Không dám, thưa bố." Giọng của anh lạnh lẽo, nghe vào chẳng có vẻ gì là để tâm.

"Anh..." Dương Bách Dũng định nói gì đó thì bác người làm duy nhất trong nhà chạy vào thông báo.

"Ông chủ, xe đã tới."

"Tôi biết rồi." Sau đó quay sang nhìn anh: "Mau ra tiếp đón cùng tôi, không được ăn nói hàm hồ trước mặt người này, lựa lời mà nói."

Lâm Huy cười nhạt, ngồi xuống sofa, hành động này khiến cho Dương Bách Dũng tức đến đỏ gay cả người:"Anh..."

"Hừ!" Nói không được, cuối cùng, ông tự mình ra đón tiếp. Chiếc Maybach đen bóng sang trọng phi vào biệt thự một cách vô cùng kiêu ngạo, sau khi đỗ lại, cửa ghế sau mở ra, một đôi giày da đen xa xỉ xuất hiện, ngay sau đó, chủ nhân của nó cũng xuất hiện trong tầm mắt.

Người đàn ông từ đầu xuống đất chỗ nào cũng đen bóng, phong thái凛冽 ngoại hình đều vô cùng xuất chúng, đôi mắt sắc bén đảo qua đảo lại, cặp lông mày rậm nhừ lại khiến gương mặt càng thêm sắc xảo, các ngón tay đeo nhẫn vô cùng xa hoa, đầu tóc vuốt keo cũng bóng loáng. Thoạt nhìn mới chỉ chạc ba mươi tuổi. Vừa bước xuống xe, người đàn ông này liền đưa mắt tìm người.

"Thật ngại lại khiến cho ngài phải từ thủ đô xa xôi tới đây bàn bạc. Lão già tôi thật thấy áy náy."

"Dương chủ tịch không cần phải áy náy, tôi có việc phải tới tỉnh này, tiện thể theo lời cấp trên tới bàn bạc vài chuyện với ngài." Cách nói chuyện vô cùng ngạo mạn, khi nói cũng không nhìn vào đối phương mà lại nhìn lung tung xung quanh, có thể thấy người này địa vị không hề nhỏ, cũng có thể là do không biết cách tôn trọng người khác, quá đáng hơn là chứa cả hai giả thiết này.

"Đã vậy chúng ta vào nhà, con trai tôi cũng đã chuẩn bị chút trà đón tiếp ngài bên trong, mời."

Nghe thấy hai từ "con trai", ánh mắt người đàn ông bỗng bừng sáng loáng, nhếch miệng:"Được."

Cả hai cùng vào nhà. Ánh mắt soi mói của người đàn ông lại bắt đầu đảo quanh, dừng lại trên người của một người con trai tuần tú trên ghế sofa.

"Mời ngồi."

Sau khi đặt mông ngồi xuống, ánh mắt như quỷ đói của người đàn ông lại vẫn đặc biệt đặt lên người Lâm Huy cho đến khi giọng nói của Dương Bách Dũng phá tan sự trầm mặc.

"Tôi có thể xưng hô ngài như thế nào?"

Ánh mắt người đàn ông lạ dò đi, hơi nhếch môi nói: "Như người khác, gọi tôi là Ray được rồi. Dù sao ngài cũng lớn hơn tôi rất nhiều tuổi."

Dương Bách Dũng cười hà hà: "Vậy Ray, sức khỏe của Bộ trưởng thế nào rồi?"

"Thay mặt Bộ trưởng cảm ơn sự quan tâm của ngài, ngài ấy hiện này vẫn đang trong tình trạng hôn mê, nhưng tình hình đã khả quan hơn trước rất nhiều, chuyện tình lại cũng là vấn đề thời gian." Ray nhấp một ly trà, mặc dù lời nói có vài phần câu nệ nhưng thái độ thì vẫn rất cao ngạo.

"Vậy là tốt rồi...chỉ mong cho Bộ trưởng sớm tỉnh lại. Nhưng có một cánh tay đắc lực như cậu ở bên, có lẽ ngài ấy cũng không lo lắng nhiều cho nên đã bình phục nhanh như vậy."

"Ngài quá khen rồi." Cả hai cùng nói những lời khách khí với nhau mãi vẫn chưa vào trọng tâm. Một lúc sau, Dương Bách Dũng lại lên tiếng chuyển chủ đề, ông nói:

"Ray, tôi rất tiếc về chuyện của...Steven."

Ray trầm mặc một lúc sau đó thở dài: "Đúng vậy, chuyện của Steven thật đột ngột,..."

"Bộ trưởng chỉ có cậu và cậu ấy là hai cánh tay đắc lực, giờ cậu ấy ra đi, cậu là người đeo trên vai nhiều gánh nặng nhất..." Nói đến đây ông quay đi uống ngụm trà, thờ dãi đặt cốc xuống: "...Mấy lão già chúng tôi cũng chỉ làm được đến thế..."

Ray cười nhạt: "Tuy rằng mất đi Steven là một tổn thất lớn, thế nhưng chúng ta cũng đau tránh được ý trời? Nếu đã không tránh được, vậy thì thuận theo cho rồi."

"Ý cậu là?" Dương Bách Dũng cố tình hỏi dò.

"Tổ chức cũng không thiếu những nhân tài, tôi tin chắc dưới sự lạnh đạo và rèn luyện chuyên nghiệp, để đào tạo ra một Steven thứ hai cũng không khó." Ánh mắt Ray lại lần nữa đặt lên người Lâm Huy. Dương Bách Dũng cũng nhìn theo ánh mắt của hắn. Nhất thủa, hai cặp mắt như chì nặng nề lên trên người Lâm Huy. Lâm Huy không cảm thấy gì, chỉ đơn giản ngẩng đầu lên, mắt đối mắt với hắn ta. Đôi mắt của anh lấp lánh sự sắc bén khó đoán biết.

Trên mặt Dương Bách Dũng lóe lên một tia vui mừng khôn xiết nhưng được che dấu rất kỹ, ông điềm nhiên mở miệng nói: "Đứa con này của tôi...không biết có đủ tiêu chuẩn mà tổ chức đề ra không?"

"Tiêu chuẩn của tổ chức không quan trọng, quan trọng là người này có chí khí không... Nghe nói, con trai của ngài từ nhỏ đã kinh doanh hơn người?"

Ngay lúc Dương Bách Dũng chuẩn bị trả lời, bỗng nhiên có một tiếng "cách" vang lên, quay ra nhìn thì ra là Lâm Huy im lặng này giờ đặt cốc trà xuống bàn. Anh cúi xuống nhếch miệng một cái nhàn nhạt sau đó ý cười nhanh chóng biến mất, ngẩng lên à một gương mặt hoàn toàn khác, nhìn thẳng vào mắt Ray không chút e ngại:

"Ngài muốn nói những gì cứ nói thẳng, xin thỉnh giáo." Ngắn gọn nhưng đủ để lời hai người đang đi lòng vòng kia về đúng trung tâm cần thiết.

"Rất thẳng thắn." Ray nghe xong không giận mà cười, ánh mắt có vài tia tán thưởng. "Dương chủ tịch, con trai ngài đã nói vậy, chúng ta cũng nên bàn vào chủ đề chính thôi."

"Cậu cứ nói."

Ánh mắt Ray trở nên lạnh lẽo, giọng nói đầy áp chế: "Không vòng vo nhiều, tôi sẽ nói thẳng. Tổ chức cần cậu làm vài việc, Lâm Huy, việc này liên quan đến tính mạng của...cả gia đình cậu, chúng tôi không bắt ép, nhưng chúng tôi tin cậu sẽ không từ chối. Không giấu gì cậu, Bộ trưởng cũng biết đến sự tồn tại của cậu, trước khi gặp chuyện, ông ấy đã kêu tôi và Steven lưu tâm đến cậu. Cậu phải biết, lọt vào mắt bộ trưởng không có nhiều người. Đến nay tính cả tôi, Steven và cậu cũng chỉ có ba người, nay Steven không còn, vậy thì cậu sẽ là người thay vào chỗ đó. Cũng nói thêm, cậu không có quyền từ chối, chỉ được phép nghe và nhận lệnh, mọi hành vi của cậu từ bây giờ sẽ do chúng tôi làm chủ... Tuy nhiên, nếu như cậu khiến cho Bộ trưởng vừa ý, một khi đó cậu có thể lấy lại được mọi thứ...thậm chí, là cả tự do của cậu."

Lâm Huy quay quay tách trà trên tay, ánh mắt che dấu đi sự lạnh giá trong đó, cười nhạt lên tiếng: "Đã vậy, mời nói."

Ray dần cảm thấy thích thú với ánh mắt của Lâm Huy, giọng nói cũng bớt ngạo mạn đi vài phần: "Chắc hẳn cậu cũng đã nghe qua cái tên "Lăng Cung Nam" rồi chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Lăng Cung Nam

"Lăng Cung Nam..." Lâm Huy nhắc lại, hơi nhướn nhướn mày nói:"Người này có gì đặc biệt sao?"

Ray hơi nhúm mày, ánh mắt lạnh lẽo quan sát phản ứng dù là nhỏ nhất của Lâm Huy, hạ giọng:"Con người này thần bí vô cùng, ngoài cái tên ra thì không ai biết hắn là ai, bao nhiêu tuổi, thậm chí là giới tính của hắn cũng không một ai biết, chỉ ngoại trừ duy nhất một người, hiện tại đang là doanh nhân trẻ nhất toàn cầu, chủ tịch tập đoàn đa ngành N.O Nhân Thượng."

Lâm Huy nhìn cốc trà trên tay, trong thâm tâm có chút giễu cợt...thần bí tới mức độ ấy? Có cả loại người như vậy sao?

"Xin hỏi, con người này có liên quan gì đến nhiệm vụ của tôi?"

Ray trầm ngâm một lát rồi nói:"Tập đoàn N.O Nhân Thượng có trụ sở chính ở Đức, trong mắt người ngoài vốn là do một doanh nhân trẻ tên Thái Thế An hiện nay hai mươi lăm tuổi sáng lập và điều hành, nhưng trong thương giới ngầm thì đều rõ, đứng sau N.O Nhân Thượng không ai khác chính là Lăng Cung Nam. Trong thương giới ngầm, tất cả các doanh nhân và doanh nghiệp đều biết tới tên của hắn, cũng biết hắn là người đứng sau N.O Nhân Thượng, quyền hành của N.O Nhân Thượng đều nằm trong lòng bàn tay hắn, hắn mượn danh nghĩa của Thái Thế An xây dựng nên một N.O Nhân Thượng vô cùng vững mạnh chỉ trong bốn năm kể từ khi xây dựng. Hơn nữa, N.O Nhân Thượng cũng chỉ là cái vỏ bọc, bên trong nó là một tổ chức tài chính có chỗ đứng không hề nhỏ trong thị trường Châu Âu..." Sau khi giới thiệu về người đàn ông thần bí, Ray ngẩng lên nhìn Lâm Huy với ánh mắt có phần đe dọa, giọng nói lạnh lẽo:"Lâm Huy, chắc hẳn bố cậu cũng đã nhắc với cậu về tình hình của tổ chức K chúng ta. Đây là một tổ chức có sự liên kết chặt chẽ giữa tài chính và chính trị, những doanh nhân thành đạt trong nước và khu vực đều tìm cách thông qua chúng ta để có được những món hời trong khu vực, khiến cho việc làm ăn của bọn họ trở nên dễ hơn. Tại sao tôi lại nói vấn đề này với cậu, chính là bởi tổ chức của Lăng Cung Nam đang muốn tiến quân vào thị trường của chúng ta. Đây rõ ràng là sự uy hiếp công khai trắng trợn với tổ chức K. Chưa nói đến danh dự, tồn thất mà chúng ta sẽ phải chịu đựng chính là một con số không nhỏ và mọi thứ sẽ trở thành công cốc..."

"Muốn tôi làm gián điệp kinh tế?" Ray chưa nói hết, Lâm Huy đã chặn lại bằng một câu nói khiến cho hắn ta khâm phục.

Quả thật là một nhân tài, hắn còn chưa đề cập tới mục tiêu mà thiên tài trước mặt hắn đây đã thấu rõ tâm tư của hắn. Ánh mắt tán thưởng không hề nhỏ nói:"Đã như vậy, tôi sẽ đề cập luôn tới nhiệm vụ cậu phải làm. Hiện nay không ai biết Lăng Cung Nam đang ở đâu, vì vậy, muốn nắm rõ được tình hình của tổ chức N.O, chúng ta nhất định phải thông qua chủ tịch trên danh nghĩa của tập đoàn Nhân Thượng, Thái Thế An. Cậu hiểu lời tôi nói chứ?"

Lâm Huy để tách trà lên bàn lần nữa, nhìn người đối diện bình thản nói:"Anh không nghĩ như vậy sẽ đánh rắn động cỏ, chẳng những có hại cho mình, mà còn đem lại lợi ích cho Lăng Cung Nam gì đó sao?"

"Cậu có ý gì?" Ray không hiểu, nghi hoặc nhìn anh.

"Nếu không nhầm, có lẽ anh muốn đem học vấn của lĩnh vực kinh tế của tôi ra để vận dụng trong trò đặt cược lần này?"

Ray nhúm mày trả lời:"Lăng Cung Nam trong mắt giới tài chính vốn là một con người vô cùng thủ đoạn và ngoan hiểm trong kinh doanh, chính vì hắn ta đã đưa N.O Nhân Thượng trong vòng bốn năm đã leo được đến đỉnh điểm của đẳng cấp Quốc tế lại thêm sự thần bí ấy cho nên mọi người rất sùng bái. Tôi đoán chắc, so về tài kinh doanh thì lớn thêm tí nữa cậu có thể sẽ vượt qua được Lăng Cung Nam..."

"Anh quá đề cao tôi rồi. Nghe nói anh thuộc bộ phận chính trị bên cạnh bộ trưởng, còn Steven thuộc về bên kinh doanh?"

"Đúng vậy."

"Vì vậy nên anh không biết rồi, Nếu như Lăng Cung Nam đã có tình muốn khiêu chiến, với một người thuộc bộ phận chính trị như anh, nhất định sẽ không cứu vãn được tình hình. Cho nên việc anh muốn đề tôi làm gián điệp...cũng sẽ không tác dụng gì ngoài việc gãi ngứa cho hắn ta." Lâm Huy lúc này cao ngạo khiến cho người ta cảm thấy áp lực, chỉ một cái liếc mắt của anh đã khiến cho Ray chớp nháy mi mắt mấy cái.

"Đúng vậy...vậy con có ý kiến gì sao?" Dương Bách Dũng lắng nghe nãy giờ bỗng lên tiếng.

Nào ngờ Lâm Huy chỉ chỉ nhàn nhạt nói ra mấy chữ:"Chẳng có ý kiến gì cả."

"Con..."

"Dù sao tôi cũng chỉ là người nhận lệnh, có cao kiến gì chứ?" Lâm Huy cười nhạt.

Ray hạ thấp giọng:"Không đâu, thiên tài như cậu, tôi nghĩ chắc chắn cậu sẽ có ý kiến hay."

Thấy đáy mắt anh ta hiện ra vẻ tức giận cùng nhìn, Lâm Huy nhếch nhếch khóe môi:"Tôi nghĩ có lẽ anh hiểu lầm ý tôi rồi, thật sự tôi chả có ý kiến nào hết."

"Nếu như cậu có thể nói ra ý kiến của cậu, tôi sẽ cho cậu những điều kiện cậu cần, nhưng là trong phạm vi của tổ chức."

Lâm Huy cười lạnh lùng, hơi ngả đầu ra phía sau:"Như anh nói, tập đoàn N.O phát triển rất mạnh mẽ, vì vậy cũng sẽ có rất nhiều đối thủ cạnh tranh, những thủ đoạn như gián điệp kinh tế mà anh nói...anh tưởng là chỉ có mỗi mình anh nghĩ ra thôi sao?"

"Ý cậu là..."

"Đúng thế, có càng nhiều đối thủ, sẽ có càng nhiều gián điệp kinh tế, mà Lăng Cung Nam lại có đầu óc kinh doanh như vậy, có nào hấn ta không đề phòng vấn đề này?"

"Cho nên?" Ray mất đi ánh mắt tức giận, nhận thấy điểm sai sót vô cùng nghiêm trọng này của mình thì lại càng chăm chú lắng nghe. Hấn tự nhận, hấn là chuyên gia về chính trị, thế nhưng trong kinh doanh thì hoàn toàn không có kinh nghiệm nhiều.

"Cho nên, tôi sẽ không làm gián điệp kinh tế." Lâm Huy nói xong, hướng Ray gật nhẹ một cái ý tứ trêu đùa ẩn giấu.

Nghe thấy thế, Ray sốt sắng đứng dậy, trong ánh mắt đầy kích động cùng tức giận: "Lâm Huy, chúng tôi không đùa với cậu, nếu như lần này cậu không nghiêm túc, vậy thì đừng trách tôi không cảnh cáo cậu trước."

"Ray, cậu bình tĩnh, con trai tôi là người thông minh, chắc chắn nó sẽ có cách, đừng kích động, ngồi xuống, ngồi xuống." Dương Bách Dũng thấy vậy đứng lên làm hòa, tiện thể trừng mắt nhìn con trai của mình một cái cảnh cáo.

Ray gạt tay ông ta, hung hăng hừ lạnh, thái độ đặt mông ngồi xuống vô cùng khó chịu.

Lâm Huy cười lạnh, rồi thở dài: "Tôi sẽ đảm bảo cho mục tiêu của các anh thành công, nhưng tôi có điều kiện."

"Cậu định sẽ làm thế nào để tiếp cận Thái Thế An?" Ray chưa nói đồng ý hay không mà hỏi vấn đề của về trước trong câu của anh.

Lâm Huy đột nhiên hướng bỏ mình, cười nhạt: "Bố, nhiều năm bố báo cáo tình hình của con với tổ chức của bố như vậy, tại sao không đề cập tới chuyện con cũng biết về y thuật?"

Sắc mặt Dương Bách Dũng đột nhiên biến đổi nhanh chóng, không khí đột nhiên rơi vào khoảng lặng, Dương Bách dũng có chút bối rối, khó khăn hiện lên trong mắt...

"Nói vậy là...cậu muốn tiếp cận hấn với vai trò là một bác sĩ?" Sắc mặt Ray đột nhiên tươi tắn hơn, giọng nói cũng chứa tia mừng rỡ: "Được rồi, tôi sẽ sắp xếp người chuẩn bị vài tư liệu về cậu, tháng sau chúng tôi sẽ cho người đưa cậu sang Đức, mỗi khi hành động phải báo cáo với tổ chức, nếu như cậu đã nắm được hành vi của Thái Thế An, cậu biết phải làm gì rồi đấy. Chúng tôi sẽ cho người sang giúp đỡ cậu, cần gì cứ nói, nếu mục tiêu của chúng ta thành công đến lúc đó, tôi chúc sẽ không bạc đãi cậu."

"Tôi không cần người giúp đỡ. Càng nhiều người tiếp xúc với tôi cũng chỉ khiến bọn họ thêm nghi ngờ."

"Cậu muốn hành động đơn phương?" Ray sững sờ.

"Đúng thế." Lâm Huy thản nhiên nói, như thể đây là chuyện bình thường giống như đi công viên dạo chơi vậy.

Thế nhưng thái độ đó lại khiến Ray thêm lần nữa nổi sinh nghi hoặc: "Đây là việc không thể đùa, cậu sẽ làm gì để khiến tôi tin?"

"Tôi có thể đảm bảo sẽ tiếp cận được nhân vật chủ tịch tập đoàn N.O trong vòng hai ngày, bố của tôi nhờ các người chăm sóc." Thái độ của Lâm Huy lúc này không có vẻ gì là đùa cợt, ánh mắt bỗng nhiên trở nên sắc bén hơn bình thường.

"Dương Lâm Huy!!!" Dương Bách Dũng nghe vậy không thể không tức giận... Thằng nghịch tử cư nhiên dám đem bố nó đem lên bàn ăn cho hổ đói?

"Bố, bố phải tin tưởng con chứ." Lâm Huy nhìn bố vẫn đang tức giận mà thờ dõc, trong lòng bỗng cười lạnh... Sớm muộn gì ông cũng có kết cục chẳng tốt đẹp, giờ tức giận như vậy dường như hơi sớm.

"Dương chủ tịch, tôi thấy cậu con trai của ông rất có chí khí, được rồi, vậy cứ làm theo lời của cậu ấy, tôi không có ý kiến gì cả." Ray nhìn Dương Bách Dũng, lời nói mang theo ý cười.

Dương Bách Dũng ổn định lại tinh thần, khuôn mặt đỏ gay dần bình ổn lại trạng thái thường ngày, mở miệng khẽ nói: "Vậy được rồi, coi như lễ đính hôn bị hoãn lại, Lâm Huy, con phải chuyên tâm, nếu đã đặt cược lớn như vậy, nhất định phải gắng hết sức mà hoàn thành, chuyện đính hôn bố sẽ nói chuyện với nhà thông gia."

"Tôi sẽ không hủy bỏ lễ đính hôn."

"Không cần phải hủy bỏ buổi lễ."

Hai tiếng nói vang lên cùng một lúc. Ray thấy vậy nhìn vào Lâm Huy: "Xem ra...cậu rất thích con gái của Vương chủ tịch."

"Đúng vậy." Lâm Huy nhìn thẳng vào mắt Ray, đôi chim ưng trong mắt bắt đầu giương cánh lao thẳng vào đôi mắt Ray phía đối diện, mà Ray cũng vậy, anh ta không để ý đến ánh mắt Lâm Huy như đang xuyên thấu mình, nhắc nhở: "Cậu nên phân biệt đây là mối hôn nhân liên quan tới tài chính hai nhà, không nên vương vãi quá vào tình cảm nam nữ, sau này đối với cậu sẽ có nhiều bất lợi."

"Đây là vấn đề cá nhân, tôi tự biết cân nhắc." Anh nhàn nhạt đáp lại.

"Được rồi, vậy tới đây thôi, kế hoạch cứ như vậy, sau khi đính hôn cậu sẽ tới Đức, thực hiện nhiệm vụ của cậu,..." Ray chưa nói hết, Lâm Huy đột nhiên ngắt lời.

"Người làm chính trị như các anh thật dễ quên, tôi còn có một điều kiện nữa, đừng nói là anh chưa nghe thấy."

Ray thấy vậy trầm ngâm không rõ, sau liền cười trừ: "Đúng vậy, đôi lúc không không chế được tâm trạng nên hay quên một số thứ vừa mới nhắc đến. cậu nói điều kiện của cậu đi, tôi sẽ xem xét."

Lâm Huy thay đổi tư thế ngồi, hai tay đặt lên đầu gối, chắp vào nhau, đưa mắt nhìn Ray phía trước: "Tôi muốn, trong thời gian hoạt động ở Đức, không có sự quấy nhiễu của tổ chức các anh. Nếu như các anh sợ tôi sẽ hành động gì nguy hại tới tổ chức, chỉ cần cử một người các anh tin tưởng để làm người cộng sự cùng tôi. Yên tâm đi, cách làm của tôi mặc dù hơi nguy hiểm, nhưng chỉ nguy hiểm đối với tôi, còn đối với các anh thì chỉ có lợi mà không có hại. Nếu tin tưởng tôi, thì cái mà các anh nhận được sẽ không khiến các anh phải thất vọng." Ánh mắt anh chứa sự kiên định mà người khác không thể coi thường, đặc biệt là Ray, nhìn thấy ánh mắt ấy, sự nghi ngờ trong mắt của hắn hờ tan vào không khí, mỉm cười hỏi: "Vậy cậu muốn ai sẽ là cộng sự của cậu?"

Khóe môi gọi cảm hơi nhếch lên, Lâm Huy mở miệng, nói rành rọt: "Trương Tuyết Hà."

.....

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Trước Lễ Đính Hôn

Không sai cho câu "thời gian không chờ một ai cả". Từ buổi tối hôm Lâm Huy đưa cho Lục Chi chiếc USB tới giờ đã là gần tới lễ đính hôn của bọn họ. Mà có cái gì đó lạ lạ, Lâm Huy nói "không thường xuyên ở bên" là liên không thường xuyên ở bên, những ngày vừa qua ngoại trừ gặp nhau ở trên trường, lúc tan học liên không thấy anh ở đâu. Có hôm cô cố ý đi theo anh, nhưng vừa gặp cảnh nhộn nhịp ở cổng trường lúc tan học là liền mất dấu anh, lại có lần cô ý đến nhà anh, bấm chuông điện tử ở cổng biệt thự mãi không có ai ra mở, cứ thế vài ngày sau cũng vậy. Đến lớp hỏi anh có chuyện gì, anh nói:

"Cuộc thi toán quốc gia chỉ còn hơn một tuần nữa sẽ diễn ra, tôi cũng chẳng phải mấy nhà thần thánh toán học Hi Lạp mà không cần ôn tập... Nếu như đầu gấu cậu muốn tôi dành nhiều thời gian riêng với cậu thì..."

"Không cần không cần, tôi đâu có chết được, không có cậu Lục Chi đây vẫn sống nhàn rảnh, được rồi anh bạn, học hành cho tốt, tài nữ ta không làm phiền nữa, đi đây..."

Vậy là mọi chuyện kết thúc, không ai hỏi ai cho đến tận bây giờ, thậm chí Lục Chi còn cố tránh mặt anh, chỉ sợ làm phiền tới giờ ôn tập toán học của Lâm Huy, tránh đề đến lúc anh thi không đạt lại quay về tuyệt giao với cô vì tội suốt ngày quấy rầy, ảnh hưởng anh không thi tốt...

Lâm Huy chỉ biết bất đắc dĩ hết chỗ nói...

Trước lễ đính hôn mười ngày...

Hôm đó là chủ nhật, Lục Chi đột nhiên nổi hứng muốn dẫn anh em tụ tập đầu đó. Buổi chiều đến, những anh em trong bang hội cũ của Lục Chi được Rau Cải đích thân gọi tới đã có mặt đầy đủ ở một hội quán, tất thấy có hơn hai chục người, con số này nói nhiều không hề nhiều, thậm chí còn phải nói rằng vô cùng ít. Nhưng những người mà Rau Cải gọi đến toàn là những anh em có máu mặt ở trong thành phố, các huyện khác trong tỉnh, miền.

Bốn giờ chiều, Lục Chi đưa Ngọc Ân tới, mọi người đã có mặt đầy đủ. Thấy cô, tất cả đồng loạt khoanh tay cúi người hô to: "Đại ca thần thánh! Đại ca muôn năm! Chúng em bái kiến chị!"

"Xùy xùy! Ở đâu ra mấy cái thứ vớ vẩn đó, bỏ đi, tôi không muốn nghe thêm lần nữa." Lục Chi thô lỗ xùy xoạt, kéo Ngọc Ân ngồi xuống

"Vâng! Thưa đại ca, đại ca anh minh, đại ca là nhất, chúng ta phải làm theo lời đại ca..." Hơn hai mươi tên chưa nói hết, đã bị Lục Chi lườm cho một cái, cả lũ im lặng.

Lục Chi sửa lại tư thế ngồi sao cho oai nghiêm nhất, háng giọng một cái nói: "Hôm nay gọi các chú ra đây là để làm một bữa đại liên hoan...cũng chẳng có gì cả, đột nhiên nhớ mấy chú nên gọi ra thôi, được rồi bữa hôm nay chị mời, các chú cứ ăn thoải mái, uống gì cứ gọi tẹt ga, chỉ sợ sau này mấy chú chẳng còn cơ hội nữa."

"Áy, áy, nói thế là thế nào? Đại ca vẫn xuân xanh phơi phới, sao cứ giống như sắp...ngủm đến nơi rồi thế?" Một tên to gan nói đùa.

Lục Chi ưỡ oải gãi lưng, mồm méo xệ:" Chết thì chưa chết, có điều..." Cô còn chưa nói hết, ánh mắt vô tình xoẹt qua bóng người đang đi ở bên đường đôi điện, chợt khựng lại... Cái, cái, cái bóng dáng này...sao mà quen thế nhỉ...?

"Ê, Rau Cải...thằng kia...có phải cái thằng đột trước kéo quân sang gây chiến với bọn mình không? Đôi điện kia kia..."

Rau Cải bị cô túm áo, bắt ngoảnh mặt sang phía đôi điện, lúc nhìn sang, Rau Cải cũng sững sờ:"Đúng rồi..."

"Ồ! Kia không phải là tên lùn to mồm trước đây gây chiến với bọn mình sao?" Trong nhóm người, bỗng có một tên tinh ý nhận ra, cả hội cùng nhìn theo hướng hấn ta chỉ, nhất thời xôn xao.

"Ồ nhỉ? Đúng là nó rồi."

"Sao lại lưu lạc tận đây nhỉ? Nó có ở tỉnh mình đâu."

"Không khéo bị tẩy chay, không còn nơi ở liền chạy sang đây kiếm miếng cơm."

"Hừ! Tưởng sang đây là được à, nó nghĩ mình là ai mà dám sang địa bàn của chúng ta? Trừ khi muốn chết."

"Đúng thế, nghĩ cái gì mà chúng ta cho nó cửa vào."

"Càng nhìn càng ngứa mắt, hay sang cho nó trận, đằng nào cũng trả thù cho vụ đó nó tấn anh em mình gần chết."

"Ừ, đi."

"Ngồi xuống!" Đúng lúc bọn chúng định chạy sang bên đường thực hiện kế hoạch, Lục Chi trợn mắt lườm bọn chúng, ra lệnh đầy uy nghiêm, Cô quay sang bên cạnh chỉ đạo với một tên, nói đủ để mọi người nghe:" Chú sang đó, gọi nó sang đây."

Rau Cải nhưn mảy, tên đó ù cạc lăm theo lời cô, chạy sang bên đường trước ánh mắt khó hiểu của mọi người. Lục Chi quay người đi, cười nhạt, không ai biết lúc này, cô đang suy nghĩ gì...

Tên lùn được gọi, ban đầu có vẻ hơi ngạc nhiên nhìn sang bên đường, sau đó nghe tên vừa rồi được cử đi nói gì đó, vẻ mặt đầy đáng thương nhìn vào Rau Cải, cuối cùng không đợi tên kia ngo lời, hấn chạy tót một phát sang bên kia đường, không quản xe cộ đường xá...

Ánh mắt tên lùn kích động nhìn một lượt đám người to con xung quanh, cuối cùng tràn đầy chờ mong nhìn vào Rau Cải, trong lúc mọi người chưa ai hiểu gì, hấn nắm lấy tay của cậu, phản kích bắt lên bắt xuống, mồm bấn lia lịa:

"Đại ca Lục Chi, cầu mong anh thu nhận em, nếu anh cho em vào địa bàn của anh..em, em nguyện kiếp này làm trâu làm bò báo đáp anh...em...em...em giờ không chốn nương thân, cha mẹ ông bà nội ngoại tổ tông không có, con người yêu lừa em bán mất nhẫn bạc bảy trăm nghìn, đi với thằng bò sang Trung Quốc. Lần trước cậu bạn kia đưa em đi bệnh viện, bác sĩ ở đây lại chuẩn đoán em...bị gãy cột sống có liệt tùy..thời gian không còn bao lâu nữa...bọn đàn em biết được tin này..chúng nó bỏ đi, mặc xác em...em không còn nhà cửa, ngay cả hang ổ trước đây ngoài công viên cũng bị đám chó hoang cướp mất...trắng tay, em đành lưu lạc đến nơi này... Lục Chi, anh, anh...thương xót em với, chỉ cần có chỗ ăn chỗ ngủ là em mãn nguyện rồi, em sẽ dành phần đời còn lại để...để phục vụ anh..." Tên lùn nói đến đây hốc mắt đã đỏ hoe, khuôn mặt bùng bùng cảm xúc. Bỗng dưng có tiếng cười đầu đó. Lục Chi quay sang nơi phát ra tiếng cười, thấy Ngọc Ân che miệng quay đi, để lộ chiếc tai đang đỏ bừng.

Rau Cải liếc sang Ngọc Ân bằng ánh mắt phức tạp một cái, sau đó dứt tay ra khỏi bàn tay của tên lùn:" Không biết, ở đây tôi không phải là người có thẩm quyền cao nhất."

Tên lùn kích động bắn phun mưa:"Thế, thế...chẳng lẽ mẹ của anh đang ở đây? Ai? Ai là mẹ của Lục Chi vậy?"

"Đây này!" Ngọc Ân thò đầu ra vẫy vẫy.

"Ồi...cô gái xinh đẹp... Cô còn xinh đẹp gấp mười, à không một vạn vạn lần bạn gái cũ của tôi... Chắc hai người là...ng...người yêu sao? Ha ha, thật đẹp đôi đó.. Ày quên, cô gái, mau mau thuyết phục bạn trai cô...tôi vừa nhìn là biết cô có tấm lòng nhân hậu, nhất định sẽ không để tôi chết ngoài đường mà không có ai nhét xác về có đúng không? Hu hu, cô gái ơi, số tôi khổ lắm, mau khuyên bạn trai cô đi, sau này tôi nguyện làm bò làm dê cho cô mà, cô mà sinh ra đứa con khôi ngô như anh nhà tôi chắc chắn sẽ làm bảo mẫu của nó, tôi khoải cái việc trông trẻ này lâu lắm rồi đó cô gái à, hu hu..."

Ngọc Ân sợ hãi giẫy dụa khỏi ma trận của tên lùn, vậy mà hấn ta càng thêm đà lấn tới, nước mắt nước mũi, phun mưa bắn cả vào quần áo cô

"Tránh ra, mau tránh ra..." Đúng lúc Ngọc Ân cuống quýt, sợ hãi khi có đàn ông lạ chạm vào người mình, bỗng có một giọng nói lạnh lùng đầy tức giận vang lên." Cút ra." Ngay sau đó, Ngọc Ân không cảm thấy có thứ gì chạm vào người mình nữa, cả người được thả lỏng. Định thần lại thì đang thấy Rau Cải hùng hổ xách cổ áo của tên lùn, nhắc hấn lên không trung cao cách mặt đất một mét. Rau Cải trợn mắt:

"Muốn chết sao? Đây là chỗ mày làm càn à? Nếu đã không còn sống được bao lâu nữa thì tốt nhất là an phận rúc một chỗ chờ chết, nhìn bộ dạng của mày, mày nghĩ ra ngoài sẽ không bị người ta đánh cho chết cũng chẳng hô nổi một từ sao?"

"Được rồi, thả xuống, bình tĩnh lại, Rau Cải." Lục Chi cố gắng bình tĩnh lại...đây là lần đầu tiên cô thấy một bộ mặt khác của Rau Cải, dường như đã biến thành người xa lạ vậy. Tâm trạng kích động, ánh mắt có thể giết người, giọng nói như thần chết đó do đâu ra chứ. Lục Chi cố ý nguyệt Ngọc Ân một cái, cô nàng cũng đang sợ mất mặt nhìn Rau Cải với ánh mắt không thể tin được.

"Bỏ hẳn xuống đi, có người đang khiếp sợ đấy." Lục Chi nhúp một nhúm lạc, bỏ vào mồm nhai.

Rau Cải bấy giờ mới định thần lại, ánh mắt bối rối liếc qua Ngọc Ân đang sợ hãi nhìn mình, từ từ thả tên lùn xuống. Hắn ta cố chút sức lực lết về phía Lục Chi, bấu lấy chân cô:

"Cô...cô gái...tôi...tôi biết sai rồi...mong cô thu nhận tôi...hu hu...tôi biết sai rồi..."

"Triết Lớn!" Lục Chi gọi một cái tên, ánh mắt cố tình không nhìn xuống tên lùn.

"Có em, đại ca." Cậu chàng tên Triết Lớn chạy qua, lấy ghế ngồi gần đó.

"Tôi giao hẳn cho chú, không được làm mất một sợi lông trên người nó, hằng ngày cho ăn uống đầy đủ, cho nó hưởng quãng đời còn lại một cách tươi đẹp nhất."

Cậu chàng đầu tiên sững người, sau đó "Vâng" một tiếng nhận lệnh. Lục Chi bóc nốt vỏ hột lạc, cho vào miệng, cúi xuống nhìn tên lùn dưới chân: "Ê lùn, không biết anh tên là gì, nhưng để lịch sự, từ nay mọi người sẽ gọi anh là Lùn, anh đi theo Triết Lớn, nó bảo gì nghe nấy, chỉ cần an phận, sau này sẽ sống thoải mái, Ok?"

"Vâng vâng vâng...đại ca, em biết rồi, em biết rồi...em xin vái chị ba vái...hu hu hu..."

"Cảm vái!" Lục Chi hét đứng lên, thằng cha này vừa mới vào đã gọi lên kí ức không tốt đẹp của cô, chết tiệt, phải đổi chỗ. Cô đứng phắt dậy, ngồi phía bên kia Ngọc Ân, với một chai bia, bật nắp: "Khai tiệc!"

...

Khoảng tám giờ tối, tiệc mới tàn. Ngọc Ân say bết nhè. Ai cũng biết tư lượng của công chúa Ngọc Ân lúc nào cũng là bết nhất hội, chỉ cần uống bốn năm ly bia liền say rũ rượi, trời đất chửi tắt, nói nhăng nói cuội không thừa một ai. May mắn còn có hai cao thủ có tư lượng bẩm sinh ngàn chén bất say bên cạnh nên việc hộ tống công chúa cũng không mấy khó khăn.

Có cùng Rau Cải dìu Ngọc Ân lên xe taxi, nhìn cô gái nằm trong lòng Rau cải, Lục Chi bỗng thờ dài.

"Không được, cứ đưa mẹ về nhà chắc chắn sẽ bị mẹ của mẹ mắng cho té tát, hay đưa về nhà tôi?" Cô quay sang nhìn Rau Cải, thấy vẻ mặt phức tạp trên gương mặt cậu lại nói: "Này, Rau Cải, chú với Ngọc Ân làm sao vậy? Hôm nay hai người không cãi nhau như mọi khi, Ngọc Ân lại im tịt, chẳng nói câu gì...giận nhau à?"

Rau Cải có chút bối rối nhìn Lục Chi, mãi sau mới nhẹ nói: "Không có gì... Đại ca, tốt nhất là đưa cô ấy về nhà chị, gọi điện xin phép mẹ cô ấy, nói rằng cô ấy muốn ở đây giúp chị làm bài tập, tiện thể mai đi học cùng chị, em sẽ qua nhà Ngọc Ân lấy cặp sách cho cô ấy."

"Được rồi. Taxi, tới khu đô thị J.Ret." Cô cũng không hỏi nhiều nữa.

...

"Cạch, cửa phòng đóng lại

"Tôi đi tắm" Lục Chi bỏ lại cho hai người một câu rồi bước vào phòng tắm.

Rau Cải liếc qua cánh cửa phòng tắm vừa đóng lại, sau đó đặt cô gái trên lưng xuống đệm. Cô gái ngay lập tức lật người, túm lấy chăn, quắp chặt, tư thế ngu vô cùng đáng yêu. Ánh mắt Rau Cải càng thêm phức tạp.

Anh mím chặt môi, ngồi cạnh giường, chu đáo cởi giày giúp cô. Bàn chân trắng nõn đang nằm gọn trong bàn tay anh, lúc này bỗng dưng Rau Cải dâng trào cảm xúc mạnh mẽ, hơn nữa, cảm xúc đó vô cùng khó hiểu.

Nghĩ gì thế này! Rau Cải lắc đầu thật mạnh. Đang định đứng dậy bỗng dưng tay áo bị người ta túm lấy, anh ngớ ngàng quay sang, bắt gặp vẻ mặt mơ màng của Ngọc Ân, cô ngồi dậy, nhưng hai mắt vẫn nhắm tịt. Anh đợi một lúc, vẫn chẳng thấy cô nói gì mà chỉ ngồi đó bất động, tay vẫn níu giữ cánh tay áo của anh. Rau cải bắt đầu dī thờ dài, có chút hựt hắng khó hiểu. Anh đặt lại cô nằm xuống, người xung nghiêng theo, đang chuẩn bị đứng dậy lại bị hai cái gì đó quắp chặt vào thân, ngẩng lên lại bị hai cánh tay nào đó quàng qua, giữa chặt. Rau Cải chỉ biết kháng cự yếu ớt, bỗng dưng mặt anh đỏ gay...mà khuôn mặt đỏ đỏ...lại không biết đang chạm vào vùng nào trên cơ thể của cô gái nọ...

OMG! Cảnh tượng khiến người ta phụt máu mũi, mà Rau Cải, đương nhiên đã phụt rồi!

Anh gầy dựa thoát ra, mặt đỏ gay nhìn cô gái vừa mới...cường ôm mình, mà lại nhiệt tình tới độ... Thật mất mặt... Rau Cải có chút căng thẳng mím môi, mà môi cũng hơi run run mặc dù đã mím chặt. Đúng lúc anh định chạy khỏi chỗ này, bỗng đằng sau vang lên tiếng nói nhỏ bé, dịu dàng...

"Khải Long..."

Chỉ một câu nói, đã làm trái tim của anh lệch đi vài nhịp, chỉ một câu nói, khiến cho tâm trí anh mềm nhũn, chỉ với hai từ đó, lại như có sức mạnh phi thường níu giữ bước chân anh...

"Xin lỗi..."

Thình thịch! Thình thịch!

Cảm xúc của anh ngày một rõ, chút ngọt ngào, hạnh phúc khó nói... Cô gọi tên anh, cô gọi tên anh kia... Rau Cải lúc này chỉ muốn hét lên cho bầu trời xanh thẳm kia biết, anh hạnh phúc nhường nào khi nghe cô nói hai chữ "Khải Long". Hận không thể lấy dao đâm mấy nhát vào mình xem đây là mơ hay thực.

Anh chậm rãi quay đầu lại...

Cô nhóc trên giường vẫn quấn mình ôm chần giống như tư thế vừa ôm anh lúc nãy, khuôn miệng đáng yêu hơi hé mở, khẽ gọi tên anh lần nữa:

"Khải Long..."

Rau Cải xúc động không biết làm gì, anh mím chặt môi, từ từ bước đến gần chiếc giường, ngồi xuống, ngắm thật kỹ gương mặt cô gái nhỏ. Bàn tay từ từ đưa lên, ánh mắt dịu dàng nhìn Ngọc Ân, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt mịn màng ấy. Lúc ngón tay chạm vào, một cảm xúc khó tả dâng lên như thủy triều dậy sóng trong anh... Anh chợt nhận ra, anh thích người con gái này mất rồi, thậm chí còn thích nhiều hơn là anh tưởng. Thật kì lạ, bỗng nhiên lại xuất hiện cái cảm giác muốn nuông chiều, che chở cô, bảo vệ cô...

Nhớ tới cảnh tượng trưa nay, anh bỗng mỉm cười, cô gái nóng tính ấy không ngờ lại có bộ mặt đáng yêu đến thế này. Khi ngắm nghía thật kỹ, Khải Long chợt muốn làm một điều, cuối cùng anh không kiềm chế được... Anh rút điện thoại, tạo góc chụp đẹp, sau đó tách một cái, lại tiếp mấy tấm nữa, thế là ngày nào cũng được ngắm khuôn mặt đáng yêu này của cô. Ha ha, nghĩ đến đây, bỗng trong lòng anh vui vẻ lạ thường. Cúi người xuống, đặt một nụ hôn trên trán cô, khẽ nói:

"Nếu như có phạm lỗi lầm, chỉ cần là em, tôi nhất định sẽ tha thứ."

...

Lục Chi tắm xong, mặc bộ đồ ngủ hình dáng thể thao ra ngoài. Bỗng bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

"Vào đi."

Một cô giúp việc trẻ tuổi mở cửa bước vào, tay bê một khay gồm hai cái chén. Cô hỏi: "Cái gì vậy?"

Cô giúp việc nói: "Cậu Long bảo tôi pha trà gừng mang lên cho hai em."

"Được rồi. Cậu ấy về lâu chưa ạ?"

"Đã về rồi, nhưng sau đó quay lại đưa một chiếc cặp, sau đó cậu ấy lại về, cách đây chưa lâu lắm."

"Chị mang hộ em chiếc cặp đó lên đây."

"Ừ." Lục Chi nhận khay sau đó cô giúp việc rời phòng. Cô đặt khay lên bàn, uống một ngụm trà nóng, cảm giác ấm ấm, dịu nhẹ, thật thoải mái. Lúc này, bỗng nhiên cô nhớ tới mẹ... Mẹ là người phụ nữ đẹp, rất thích uống trà, mẹ nói uống trà, nhất là trà đạo, có thể rèn luyện tính cách trầm ổn, tâm yên tĩnh.

Cô nhìn cốc trà, mặt đắm chiều...

Không biết lễ đính hôn...mẹ có đến hay không...

"Ay da..." Đúng lúc này, Ngọc Ân lật người, ngo nguẩy trên giường. Lục Chi đi tới, vỗ vào mông cô mấy phát

"Mẹ già, mau dậy đi..." Cô cố tình cúi người xuống, hét vào lỗ tai Ngọc Ân: "Rau Cải nói là hẹn mẹ ra biển, cậu ấy muốn tỏ tình với mẹ!!!!!!"

"Hó!!!" Ngọc Ân bật dậy, "hó" một tiếng kinh trời động đất. Bỗng cửa mở, cô giúp việc chạy vào đưa cho Lục Chi chiếc balo màu hồng phấn rồi đi ra ngoài. Lục Chi cầm balo lên, đắc ý nhìn Ngọc Ân đang ngo nguẩy: "Haizz mẹ thất vọng rồi, cậu ấy chỉ mang cái balo này đến mà thôi, đi về rồi."

Ngọc Ân vẫn chưa tỉnh lắm, cô gái nhũn mảy, mơ màng. Lục Chi với tay lấy bát trà, đưa cho Ngọc Ân: "Uống đi, ngọt lắm, uống xong tắm rồi đi ngủ."

Ngọc Ân chỉ biết vô thức làm theo...

...

Đêm...

Hai cô gái phủ lên mình một chiếc chăn mỏng. Ngọc Ân tắm xong đã tỉnh ngủ hẳn, nằm trần trọc không ngủ được, không biết là đang nghĩ gì.

"Mẹ già..."

"Hà?" Ngọc Ân mơ màng đáp lại...

"Lâm Huy sắp đi thi toàn quốc, nên tặng cậu ấy cái gì?" Lục Chi bỗng nhớ tới Lâm Huy.

"Cái gì con tặng mà cậu ấy chả thích." Ngọc Ân nhẹ nhàng nói. Lục Chi quay người nhìn cô: "Lần trước xem phim truyền hình, thấy mấy đôi hay tặng đồ nhau trước lúc ột người kia phải đi đâu đó lắm. Tuy con với Lâm Huy không phải là một đôi thật sự, nhưng trên danh nghĩa thì là như vậy, nếu không tặng đồ lấy may cho cậu ấy, chỉ sợ cậu ấy gặp xui xẻo nơi lạ lẫm không bóng người quen ấy thôi."

Ngọc Ân bây giờ mới định thần lại, quay sang đối mặt với cô: "Nếu thế thì... Tặng đồ đắt tiền thì quá xa xỉ...mà không, nếu là con thì chẳng xa xỉ tẹo nào, tặng đồ rẻ quá thì nghĩa là con phải có dụng ý khi tặng món quà đó. Nhưng mẹ thấy con chẳng có ý gì cả... Nhìn vẻ mặt này của con...chắc là không biết cậu ấy thích nhất gì đúng không?"

"Có." Lục Chi nói chắc như đinh đóng cột.

"Thích cái gì?"

"Thích nhất món canh đậu hũ cay mà con làm!"

"Trời ạ!" Ngọc Ân bắt lực cốc vào đầu Lục Chi, cảm thán.

"Canh đậu hũ có mang theo lấy may cho cậu ấy được không?"

"Không được." Lục Chi nhú mày.

"Hay là tự làm món đồ gì đấy tặng cậu ấy đi." Ngọc Ân bỗng đề nghị. Lục Chi lần này gất lên: "Này bà già, bà nghĩ tôi thì làm được cái món đồ gì ra hồn?"

"Xì, cái này mà không làm được thì tốt nhất đừng có đòi yêu sớm làm gì, mẹ thấy con nên dẹp ba cái thứ tặng quà đó đi." Ngọc Ân khinh khỉnh quay sang một bên. Lục Chi càng nhú chặt mày hơn: "Thôi được rồi, nói thử đi..."

Ngọc Ân phấn khích quay sang: "Làm hộp ước nguyện tình nhân!"

"Như thế nào?" Cô ù cạc hỏi lại

"Ngốc, cái này cũng không biết! Chính là gấp những ngôi sao sau đó bỏ vào một lọ thủy tinh, viết giấy ước nguyện của mình thả vào trong đó, rồi đưa cho người kia ước một ước nguyện rồi cũng thả vào, dặn dò nửa kia của mình luôn đem theo bên người. Thế thôi."

"Gấp ngôi sao? Gấp khoảng bao nhiêu?"

"Không biết, càng nhiều càng tốt."

"Không tính khoảng được sao?"

"Khoảng há...? Khoảng...một...một nghìn ngôi sao gì đó...đúng rồi, tầm tầm đó là được..."

"Ừm..." Lục Chi gật đầu cân nhắc.

Cả hai cùng chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

...

Một ngày trước lễ đính hôn.

Sân thể dục...

"Một hai ba bốn, năm sáu bảy tám, hai hai ba bốn... nào, mạnh mẽ lên..."

10a9 tập thể dục dưới cái nắng gắt đến bất chợt của mùa xuân, đột nhiên, có một giọng nam hô to:

"Ngất xỉu! Ngất xỉu! Có người ngất xỉu..."

...

Trong phòng y tế của trường, Lâm Huy nhú mày nhìn chiếc bình thủy tinh dài trong tay. Nó được buộc nơ ở cổ, cái nắp cũng vô cùng tinh xảo, bọc bằng tấm vải hình trái tim xinh xắn, có viết hai chữ Lâm Huy ở giữa bằng bút óng ánh màu vàng, thêm một cái mặt cười màu đỏ nổi bật. Bên trong chiếc bình thủy tinh lấp lánh những ngôi sao nho nhỏ xinh xinh đủ loại màu sắc. Lại nhìn cô gái nằm trên giường, ánh mắt anh vô cùng khó hiểu...

Cô gái trên giường bỗng động dậy, đôi mắt mơ màng khẽ mở ra... Lâm Huy thấy vậy đặt chiếc bình xuống mặt tủ bên cạnh, xích lại đỡ cô dậy. Lục Chi ngơ ngác:

"Sao tôi lại ở đây?"

Chính tư thế cho cô xong, anh không trả lời câu hỏi của cô vội mà với lấy chiếc bình thủy tinh. Lục Chi nhìn thấy nó thì vô cùng kinh ngạc, chỉ chỉ vào anh cùng chiếc bình: "Làm sao... làm sao cậu có được nó?"

Lâm Huy mỉm cười: "Thời gian qua cứ nghĩ cậu giận tôi trước đây không hay dành thời gian nói chuyện với cậu nên mới dùng cách đó trả thù lại tôi. Không ngờ cậu cố ý tránh mặt tôi là vì muốn nhanh chóng hoàn thành xong nó? Lại còn vì nó mà thành ra thế này?" Anh lắc lắc chiếc bình to trong tay, ánh mắt không đứng đắn nhìn cô.

Lục Chi không có gì để nói, quay đi nhìn thẳng. Vốn dĩ mang đến lớp là muốn tặng cho anh ngay ngày hôm nay vì khi đính hôn xong anh cùng cả đoàn phải xuất phát về thủ đô để khai mạc cuộc thi, cho nên hôm nay là ngày duy nhất cô có thể tặng cho anh món đồ này... Lại chẳng ngờ thành ra hoàn cảnh này...

"Cậu có thể mở nó, tôi có đặt giấy ước nguyện trong đó, cậu cũng có thể ước rồi thả giấy vào, miễn là chiếc bình này luôn ở cạnh cậu." Cô nhàn nhạt nói.

"Ồ, vậy sao? Nhưng có lẽ tôi sẽ không mở nó." Lâm Huy mỉm cười nhìn chiếc bình.

"Cậu không tò mò sao? Không muốn biết tôi viết gì?" Lục Chi kích động quay sang nhìn anh.

Lâm Huy kéo ghế lại gần, giọng nói trầm thấp, nhẹ nhàng: "Không phải, tôi nghe nói, nếu như đọc ước nguyện của một người, có khả năng ước nguyện đó sẽ không thành sự thật. Mà cậu làm thứ này để gửi gắm may mắn cho tôi cơ mà, vì vậy làm sao tôi có thể để công sức nhiều ngày ăn ít ngủ ít, thức khuya gấp sao của cậu đổ sông đổ biển được."

Lục Chi xấu hổ quay đi, không ngờ anh lại biết...chắc chắn là Ngọc Ân, đúng rồi, chỉ có cô ấy mới biết cô toàn thức đêm gấp sao... Chết tiệt, mắt mặt rồi, xấu hổ quá...

"Cái đó...nếu biết rồi thì...mang đi đi... Nhưng mà tôi phải nói với cậu một điều..." Lục Chi lúng túng quay lại: "Cái đó không hẳn là tôi là hết... Tôi chỉ đi kiểm cái bình và gấp ngôi sao, còn lại mấy cái nơ niếc, trái tim rồi tên tiếc gì đó đều là Ngọc Ân làm giúp...thế nên...thế nên...không có gì." Cô nằm xuống, chầm chầm kín đầu. Ở trong chăn còn nghe thấy tiếng cười của anh bên ngoài, thật chói tai. Cô lật ra, khuôn mặt bết sặc đỏ ra lệnh: "Tôi đói rồi, muốn ăn gì đó, mau đi mua cho tôi."

Lâm Huy thấy cô dùng giọng điệu đó nói với mình, có chút buồn cười, anh tiến sát lại gần gương mặt nhăn nhó của cô, ánh mắt gian xảo sau đó giãn ra, nhếch miệng chỉ vào chiếc bình trong tay: "Nể tình nó, tôi sẽ đi mua cho cậu."

...

Lâm Huy ngắm Lục Chi ăn, trong thâm tâm có chút phức tạp, bỗng dưng anh hỏi: "Cậu muốn tôi đi thi toán quốc gia thật sao?"

Lục Chi uống một ngụm nước cam gạt đầu: "Đúng thế, không những đi thi, mà còn phải giành được giải nhất!"

Sau đó cô quay sang nhìn anh, có một linh cảm cho rằng về mặt này của anh, giống như là...định từ chối?

Thấy sự bất an trong mắt cô, Lâm Huy bỗng cười nhẹ, đưa tay xa đầu cô, cử chỉ hết sức dịu dàng, anh khẽ nói: "Yên tâm, tôi sẽ đi."

... Vì cậu.

...

Biệt thự Dương gia.

Trong thư phòng...

"Tại sao đột nhiên nói hoãn lại? Con làm như vậy ta biết phải ăn nói thế nào với tổ chức? Hơn nữa phía bên Tuyết Hà cũng đã chuẩn bị xong hết thầy rồi, bây giờ chỉ vì một mình con mà phải hoãn, con định giải thích thế nào với nhà họ?" Dương Bách Dũng kích động đứng phắt dậy, nhìn Lâm Huy đối diện mà chỉ trích.

Lâm Huy đút tay vào túi quần, hờ hững nhìn ông: "Nếu như sau lễ đính hôn con đột nhiên mất tích, bố sẽ giải thích sao với nhà thông gia?"

"..." Dương Bách Dũng hít thở không đều lắm...không phải ông quên chi tiết này, mà là ông tin tổ chức sẽ có cách giải quyết, nhưng nếu như vậy lại khiến ông có cảm giác như đang bị sai khiến, giống như nô dịch, ít nhất cũng phải có một chút sự chủ động, cứ thử nghe con trai đề xuất trước đã. Mãi sau, Dương Bách Dũng mới chỉnh lại gọng kính, ngồi xuống nói: "Vậy con định thế nào?"

"Con sẽ đi tham dự giải toán quốc gia, nếu như giành giải nhất, sẽ đại diện nước tham gia giải Châu Á tổ chức tại Singapore. Nhân tiện, con sẽ bay qua Đức."

"Ừm." Dương Bách Dũng có vẻ đồng ý, gật gù, ông lại hỏi: "Con định bay qua bay lại giữa Đức và Singapore sao?"

"Chẳng lẽ tổ chức không đáp ứng được?" Anh nghiêng đầu hỏi.

"Được rồi, ta sẽ báo lại với tổ chức, có điều kế hoạch của con... Không có gì, con mau chuẩn bị cho ngày mai đi, lễ đính hôn gần kề rồi, đừng làm mất mặt Dương Thành. Sửa sang cho mình một chút."

"Chào bố." Lâm Huy xoay người bước ra.

...

Đóng cửa phòng mình lại, anh rút điện thoại ra, gọi cho số điện thoại quen thuộc.

"Alex."

"..."

"Tôi nghĩ bọn chúng có kế hoạch trong lễ đính hôn của tôi. Chuẩn bị cho tôi một đội hình bồi bàn. Còn cậu, mang xe tới chờ sẵn ở lối ra sau, nhớ đừng manh động."

"..."

"Bây giờ tôi sẽ nhắn cho cậu một địa chỉ, nếu như ngày mai thực sự sẽ có chuyện xảy ra, cậu chỉ cần đưa cô ấy tới nơi đó rồi hãy rời đi."

"..."

"Không sao, đó chỉ là phỏng đoán của tôi. Được rồi, hẹn gặp lại."

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Báo Cáo Khẩn: Có Bom!

Buổi sáng: 9h 05.

Trước lễ đính hôn hai tiếng.

Trên con đường đại lộ hiện đại đẹp nhất thành phố, một chiếc Hummer Limo Hire đen sáng bóng lướt như bay qua mặt những chiếc xe hơi nhỏ nhắn khác. Giống như tốc độ của gió, nó khiến cho những chiếc xe khác đi trên đường vừa nhìn thấy bóng dáng thì đã mất dạng, giống như ngôi sao băng trên trời chọt lóe, vụt qua rồi lập tức biến mất.

Trong xe, một cô gái xinh đẹp đang ngồi đoan trang với mái tóc hơi ánh vàng tết đoạn hai bên từ phía thái dương xuống, quấn hai vòng quanh đầu như vòng nguyệt quế, chỉ chừa phần trán sáng bóng mịn màng. Số tóc bên trong xoắn dài, uốn xoắn từ đoạn giữa xuống tới đuôi, phần phía sau đầu còn cài thêm phụ kiện là một chiếc kẹp hoa văn màu trắng nổi bật. Cô mặc một bộ váy trắng thiết kế vô cùng đặc biệt. Có phần tay lỡ được may bằng vải ren trắng, thân váy có kiểu dáng xẻ tà dài giống như một chiếc áo dài truyền thống của Việt Nam, phần chân váy hơi mỏng và có thể nhìn thấy được bên trong. Nhưng lại có điểm khác với chiếc áo dài ở chỗ, bên trong không phải là chiếc quần lụa mà những cô gái Việt hay mặc với áo dài, mà là một lớp váy trắng bằng vải voan mềm mỏng dính vô số những hạt kim tuyến. Có thể tưởng tượng ra, đó là một bầu trời trắng mênh mông yên bình, lại mọc lên vô số những vì sao sáng. Cảnh tượng này không phải khiến người ta che miêng kinh ngạc hay sao...

Khuôn mặt trang điểm nhẹ kia đã đủ khiến cô trở thành tâm điểm chú ý trong mọi bữa tiệc xa hoa, đúng vậy, giờ hãy cùng chào đón Lục Chi của chúng ta!!!!

"Con rõ ràng không thích chụp ảnh, bố cũng đâu cần phải mang chiếc xe này tới làm tâm điểm của giới báo chí như vậy làm gì." Lục Chi uể oải đảo mắt. Cô đã ngồi yên với tư thế đoan trang duyên dáng này gần mười phút rồi, bố có cho cô sống nữa không?

"Ngồi yên một chút, đừng động đây, nếu không con sẽ xuống đường đấy." Vương Chí Hùng ngồi đối diện, ông diện bộ comple đen như thường ngày, tất cả vạt màu xám viền đen, điểm nổi bật chính là chiếc kẹp cài ở phần giữa, ánh lên màu vàng kim sáng chói. Tuy Vương Chí Hùng có chút thấp, nhưng khuôn mặt vẫn còn đào hoa kia khiến cho phong độ của ông không hề giảm bớt, trái lại ánh mắt còn có chút khiến người ta mê mẩn. Không khó để tưởng tượng khi xưa ông có bao nhiêu người phụ nữ vây quanh. Vương Chí Hùng rút điện thoại ra, gọi vào một số máy, người ở phía bên kia đầu dây nhanh chóng hỏi âm. Ông hơi nhướn mày, giọng nói uy nghiêm:

"Con gái tôi không thích lên báo, cậu mau "thu dọn đồ đạc lộn xộn" cho tôi."

"Đã rồi, thưa ngài chủ tịch."

Cúp máy, Vương Chí Hùng nhìn con gái có phần hài lòng nói: "Xong rồi, giờ việc của con là hoàn thành lễ đính hôn một cách trọn vẹn, không được làm loạn, có biết chưa?"

Bỏ qua lời đề nghị của bố, Lục Chi hơi cau mày hỏi: "Bố, hôm nay mẹ có đến không?"

... Trong xe ập tới một khoảng yên tĩnh, ánh điện xanh đỏ tím vàng vẫn lung linh, cảnh tượng ngoài xe vẫn lướt nhanh như gió... hai bố con nhìn nhau trầm mặc. Ngay lúc Vương Chí Hùng định nói gì đó, Lục Chi bỗng đứng quay mặt phắt một cái sang bên, giọng nói không rõ đang vui hay buồn, lại có chút bất cần:

"Quên đi, con biết mẹ sẽ từ chối, không phải hôm nay là ngày khánh thành chi nhánh bên Ý sao? Kể cả không có như vậy, mẹ cũng đâu có thích mấy vụ tiệc tùng này bao giờ."

Vương Chí Hùng đau lòng nhìn con gái... Lục Chi ngoài mặt nói không để ý, nhưng thực ra con bé vô cùng mong muốn mẹ nó đến dự lễ đính hôn của nó, bằng không không ai nói thì tại sao nó có thể biết hôm nay là ngày khánh thành chi nhánh bên Ý của S.U? Lục Chi đâu phải là người thích quan tâm vấn đề thị trường tài chính.

Nghĩ lại, thật thấy áy náy, hối hận vô cùng, nếu như năm đó ông...

Dù sao sự việc cũng đã xảy ra, tự làm thì tự chịu, nỗi đau cứ để một mình ông gánh, còn Lục Chi, chỉ cần con bé mãi hạnh phúc là được, sự thật gì đó gác lại sau, nếu có thể, ông nguyện cùng sự thật đó chôn sâu dưới mộ, mãi mãi giữ an toàn cho Lục Chi...

...

Khách sạn Ocean.

Nằm ở vùng ngoại ô thành phố, gần biển, là một trong những khách sạn năm sao luôn lọt vào top mười khách sạn tiếng tăm nhất của Việt Nam, với tầm nhìn phong cảnh tuyệt vời cùng sự thiết kế độc đáo, sang trọng và vô cùng tiện nghi, nó luôn là sự lựa chọn hài lòng nhất của những triệu phú, tỷ phú và danh gia vọng tộc của Việt Nam và Châu Á. Đây cũng chính là nơi sẽ diễn ra lễ đính hôn của hai nhà, tập đoàn Dương Thị và tập đoàn J.Ret. Hơn nữa, Ocean còn là sự khởi đầu giữa mối liên thông của của cả hai, bởi vì, đây chính là của hồi môn mà Vương lão gia dành cho con gái sau khi lấy chồng. Đương nhiên, Dương Bách Dũng là nhà trai cũng không kém cạnh, ông ta "mua" Lục Chi bằng cả khu Resort luôn đứng trong top 5 Đông Nam Á, theo như thư kí của ông ta nói với giới báo chí thì là, sau lễ đính hôn, toàn bộ thủ tục chuyển nhượng khu Resort Amandra ở Malaysia sẽ đứng tên Lục Chi...nhưng thực tế, đó sẽ là quyền sở hữu của J.Ret.

Tầng ba.

Vì thiết kế độc đáo, mỗi tầng của Ocean là những dãy hành lang dài dằng dặc với độ cong hình sóng biển, lại có thêm những khúc cua hình parabol nên hành lang đã dài lại càng dài thêm, tuy nhiên, thang máy ở đây vì vậy mà cũng nhiều vô số, mỗi tầng có ít nhất sáu chiếc thang máy, thế nhưng lại chỉ có duy nhất một cầu thang bộ, cầu thang bộ này chỉ dành cho người làm đi lại, thế nhưng cũng được đầu tư thiết kế vô cùng tinh xảo, bậc thang được làm bằng loại kính dày, rắn, trong suốt, có thể nhìn thấy rõ vật bên dưới, lan can được mạ vàng sáng loáng, xung quanh là những bức tường kính có màu xanh biển. Vào nơi này, chẳng khác nào đi lạc vào thủy cung không có cá, mọi thứ đều trong suốt và tựa như vô cùng mỏng manh dễ vỡ.

Tại cầu thang nối từ tầng thực phẩm tới tầng ba, một người phục vụ bếp đang bước lên, nhìn dáng người thì có thể nhận ra là một người đàn ông. Anh ta rất cao lớn, bịt khẩu trang trắng thông dụng, đội chiếc mũ waitress màu trắng kèm đồng phục trắng đen. Đặc biệt, trên chiếc áo đồng phục của anh ta, nếu để ý kĩ sẽ nhìn thấy có kí hiệu hình sấm sét ở trước ngực trái.

Anh chàng bước ra khỏi cầu thang bộ, đi tới góc cuối của hành lang, phía thang máy thứ bảy, thang máy dành cho nhân viên muốn đi lên tầng cao. Lúc anh ta đến gần thang máy, có một nhân viên khác của khách sạn cũng có một hình sấm sét trên đồng phục, nhưng lại nhỏ hơn cái của anh chàng kia, đẩy một chiếc xe trolley bước ra. Khi hai người lướt qua nhau, anh chàng đẩy xe kịp thời bỏ lại một số kí hiệu cho chàng trai nọ.

"Độc được." Chàng trai cũng nói lại một câu, sau đó hai người mỗi người một hướng, hành động.

Bước vào thang máy, chàng trai nọ bấm nút lên tầng sáu. Khuôn mặt phía sau khẩu trang đang vô cùng khó đoán.

Có bom!

Là bọn người nào đó có cái bom trong khách sạn, cụ thể chính là tầng mười lăm, nơi tổ chức lễ đính hôn. Ban này người phục vụ kia đã bỏ lại cho anh một câu nói:

"10, 15."

Vậy là tổng cộng có mười quả bom trên tầng mười lăm. Cậu ta không nói thêm gì khác nghĩa là tất thấy đều là bom hẹn giờ, cụ thể sẽ có người báo lại thời gian quả bom được kích hoạt và thời gian nổ...

Lâm Huy nhắm mắt lại.

Chết tiệt! Rốt cục là bọn người nào? Chúng nhắm vào ai?

Nhưng bây giờ, điều cấp bách cần phải làm chính là cứu người. Anh tới tầng sáu, đây là tầng chế biến thực phẩm dành riêng cho những bữa tiệc lớn, cũng là nơi phục vụ đồ ăn cho lễ đính hôn hôm nay. Loanh quanh thăm dò khu chế biến một vòng cũng hết mười phút, cuối cùng thì cũng có người mặc bộ đồng phục có ý hiệu hình sấm sét bê khay đi tới. Lâm Huy vẫn trong trang phục đầu bếp của khách sạn tiến đến nhận lấy khay, hai người không nói câu gì, chỉ trong mấy chục tích tắc đã ra hiệu với nhau bằng ánh mắt, sau đó mỗi người lại một ngã. Lâm Huy đặt khay xuống chỗ nào đó, nhanh chóng lấy đi một túi thuốc mini được giấu kĩ trong khay đựng bát đĩa mà người kia vừa đưa. Anh tháo khẩu trang ra, tiến tới nơi có một vị đầu bếp đang cầm thìa đảo một chiếc nồi không lồ.

"Tôi sẽ làm, anh mau đi chuẩn bị nguyên liệu."

Vị đầu bếp kia quay lại nhìn anh, khó hiểu hỏi: "Anh là ai vậy? Chưa gặp bao giờ."

Lâm Huy dường như đã lường trước, khuôn mặt vẫn điềm nhiên như thường chia một tấm danh thiếp vàng ra đưa cho người đầu bếp đó.

Người đầu bếp đó nhận tấm thẻ, một giây sau miệng há hốc, hết nhìn tấm thẻ lại nhìn anh, lắp bắp nói: "Anh... Anh là..."

Lâm Huy chìa tay mỉm cười: "Xin chào, tôi là Daniel Costin."

Cả nhà bếp như ngưng đọng lại, sau đó tiếng xì xầm bắt đầu vang lên..

"Anh ta là Daniel sao? Người đầu bếp nổi tiếng tới từ Philippin do tập đoàn J.Ret mời tới phục vụ bữa tiệc sao?"

"Ôi trời! Thần linh ơi, sao anh ấy lại đẹp trai tới vậy!!!"

"Đúng thế, nói tiếng Việt cũng sõi nữa chứ!"

"Đẹp trai chết thôi...không xong rồi, không xong rồi, mình buồn tiểu, buồn tiểu, thế này thì làm sao ngắm Dan oppa được...á hự hự, không xong rồi, phải đi thôi..."

...

"He...he lô, he lô, ha ha...he lô, my...my name is..." Người đầu bếp có vẻ kích động nói không nên lời, tay cầm thẻ run run. Lâm Huy cầm chiếc thẻ vàng lấy được từ trên người Daniel thật lại, mỉm cười nhẹ nhìn đối phương vẫn đang vừa hưng phấn vừa lúng túng kia:

"Anh là Lê Trung Sơn, đúng chứ?" Lâm Huy liếc tới bảng tên trên áo anh ta.

"Đúng...a... Right, ha ha, right, very good, very good!!!!"

"Được rồi, anh có thể chỉ đạo mọi người xuống tầng hai, đem tất cả nguyên liệu lên đây được chứ? Tôi cần làm thêm một số món đặc biệt không có trong thực đơn." Lâm Huy nói đều đều chỉ đạo.

"Yes, sir!" Người đầu bếp hô to một tiếng rồi quay ra chỉ lia lịa: "Cậu, cậu, cô này, cậu kia, đúng thế gọi cậu đó, còn cả cô gái kia, đây, cả cậu nữa,... tất cả đều theo tôi xuống lầu hai bê đồ, mau lên, mau!"

"No, no!" Đang lúc các cô gái tiếc nuối vì không nở rời xa vầng hào quang chói lọi đang ở trong bếp, bỗng Lâm Huy lắc đầu lên tiếng. Anh tiến tới:

"Bàn tay của các cô gái là để nấu nướng, không phải để bê vác." Sau đó vỗ vai người đầu bếp: "Phiền các anh rồi."

"Không phiền, không phiền, được phục vụ anh là vinh hạnh của chúng tôi." Người đầu bếp cười ha hả.

"Vậy mau làm việc thôi." Lâm Huy nhướn mày.

"A, đúng vậy, mau, mau..."

Sau khi đám đàn ông đi hết, ở lại nơi này chỉ còn Lâm Huy và năm người con gái, các cô gái chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi một chút, và giờ vẫn còn đang ngất ngây trong ảo tưởng, thủ phạm là Lâm Huy, thứ tác động chính là câu nói vừa ban nãy...

"Được rồi các cô gái, ở lại đây thì phải giúp tôi vài việc, Ok?" Lâm Huy dường như hóa thân thành Daniel thật sự, lời nói và ánh mắt đều vô cùng đào hoa, mang chút hương vị nước ngoài, những câu nói sến súa từ miệng anh đều trở thành liều thuốc khiến các cô gái mê muội, họ chìm đắm vào đó rồi cuối cùng...bị ngộp chết cũng không hề hay biết.

"Được!"

"Được!"

...

Theo như kế hoạch, các cô gái sẽ là người giám sát quá trình nấu ăn của anh. Thế nhưng hiện tại, họ đều ngấm anh làm việc chứ không phải xem canh có bị anh bỏ độc hay không, điều này ngoài sức tưởng tượng của Lâm Huy. Anh vốn chỉ định dùng sắc đẹp của mình để khiến các cô gái này lơ là cảnh giác, việc bỏ thuốc sẽ thuận lợi hơn. Nhưng với tình hình hiện tại, bọn họ, nắm cặp mắt đều dính chặt vào người anh, việc đó khiến cho tốc độ thả thuốc của anh có chút chậm hơn so với kế hoạch. Không biết anh đã đánh giá quá cao năng lực kiềm chế của họ hay đã đánh giá thấp sự mị hoặc của bản thân đây.

...

Nửa tiếng trước lễ đính hôn.

Lâm Huy bày trí đồ ăn anh nấu theo cách mà Lục Chi đã từng chỉ trong một lần khi ăn chung cơm với cô ở Vương gia. Bởi vì cách bày trí của cô khá sáng tạo và ấn tượng, mà trí nhớ của anh vô cùng tốt, chỉ nhìn một lần là không thể quên nên anh chế biến hầu như toàn những món cô đã làm, trình bày cũng rất có phong cách của Lục Chi. Xong xuôi, mọi người trong nhà bếp đều lần lượt thử, ai cũng tấm tắc khen ngợi. Tuy nhiên, không ai là được anh cho phép ăn thử gì đó quá một thìa cà phê, không cần anh phải đe dọa, mọi người đều tấm tắc làm theo. Những đồ ăn còn sót lại trong nồi anh đều cho người của mình đem đi một cách kín đáo, trong lúc mọi người còn đang bận rộn với các món tráng miệng.

Những đĩa đồ ăn được bày trí với phong cách Lục Chi lần lượt được mang lên. Món tráng miệng sẽ để cho đầu bếp chính của khách sạn làm, công việc của anh coi như đã xong. Lâm Huy đi thang máy xuống tới tầng hầm, đi về phía khu để xe vô cùng sang trọng của khách sạn, quay lưng về phía các góc camera có thể nhìn thấy mặt. Trèo lên một chiếc xe jeep giống như một chiếc hộp đen xì xì, bên ngoài không thể nhìn thấy bất kì điều gì từ bên trong.

Đóng cửa lại, anh nhìn sang, nói với người bên cạnh đã ngồi trong xe từ lâu bằng tiếng Anh:

"Giờ phải nhờ tới cậu rồi, Daniel."

"Eric, mau cho tôi biết có chuyện gì đang diễn ra, tôi vừa tới sân bay đã bị các cậu bắt đi, cậu lại còn giả dạng tôi. Đừng nói với tôi là các người làm chuyện gì phi pháp đây." Daniel thuộc mẫu đàn ông mạnh mẽ, có làn da bánh mật cùng gương mặt điển trai có chút râu ở chiếc cằm nhọn tới cổ trông đầy sức hút. Nhưng đôi mắt có chút ngây ngô, so với Lâm Huy thì không thể linh hoạt bằng.

"Daniel, nghe này." Lâm Huy quay hẳn người sang nhìn anh ta nói: "Mọi việc diễn ra ở đây cậu không nên biết quá nhiều, chỉ cần làm theo những gì tôi bảo, đó nghĩa là cậu đang cứu vô số mạng người."

Lâm Huy nhìn người bạn này với ánh mắt chưa bao giờ chân thành hơn, Daniel cũng nhìn lại, hai người đang thấu hiểu nhau thông qua ánh mắt, cuối cùng, Daniel bắt lực cúi đầu xuống:

"Được rồi, tôi sẽ giúp cậu. Bây giờ tôi phải làm gì?"

"Max!" Lâm Huy mỉm cười thay lời cảm kích với Daniel một cái sau đó quay lên nói với người tài xế. Lúc này, người tài xế trong xe mới lên tiếng câu đầu tiên:

"Vâng?"

"Cho Dan biết cậu ấy phải làm gì, giờ tôi phải có mặt tại buổi lễ." Tuy rằng ban nãy anh chỉ nói độc hai chữ "độc được" với anh ta nhưng anh tin rằng, Max sẽ hiểu.

"Rõ."

Lâm Huy chưa xuống xe vội, anh nhìn về đằng trước, hai tay vẫn đan vào nhau đặt trên đầu gối, lưng hơi cúi xuống, đó là kiểu ngồi quen thuộc. Vài giây, anh quay sang Daniel, nhìn anh ta. Cảm thấy có ánh mắt, Daniel cũng quay mặt lại, hai người nhìn nhau, anh đột nhiên mỉm cười, nụ cười mang tính chất thần thiện hiếm thấy. Daniel thấy vậy cũng cười vô cùng tự nhiên, hàm răng trắng đều lộ rõ. Lâm Huy đưa tay trái ra:

"Cảm ơn cậu, anh bạn nhỏ."

"Thôi nào, đó là câu nói từ mười mấy năm trước rồi, cậu hãy vứt đi có được không, tôi không còn là anh bạn nhỏ nữa." Daniel cười, giơ tay ra, cả hai cùng đập tay một cái thật mạnh, chứng minh tình bằng hữu của họ không hề phai mờ theo năm tháng.

...

Tới tầng mười, đây là tầng có sân khiêu vũ và cũng là nơi duy nhất không có camera. Lâm Huy mở cửa căn phòng đã đặt dưới tên của Dương Thị, một lát sau, cánh cửa đó lại được mở ra, anh chàng đầu bếp đội mũ waitress đã không còn thấy bóng dáng, thay vào đó là một chàng trai với ngũ quan sắc nét, đôi mắt chìm ưng cùng khuôn miệng quyến rũ không lẫn vào đâu được. Lâm Huy mặc bộ vest màu xanh ngọc bích, dáng người cao cao khiến bộ vest càng thêm hòa hợp với khuôn người. Bên trong, anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng, thắt một chiếc nơ màu đậm hơn màu áo một chút. Đôi giày da màu nâu mũi dài khiến Lâm Huy càng trở nên điển trai. Anh thọc tay vào túi quần, ấn nút thang máy...

...

Tầng mười lăm..

Bước ra khỏi thang máy, Lâm Huy tiêu sái đi vào sảnh chính của bữa tiệc. Vừa thấy anh bước vào, không khí của bữa tiệc đang nhạt nhòa, khách khí, bỗng nhiên như vỡ òa, những doanh nhân già trẻ đều vô cùng kích động bao quanh lấy anh, giữa hội doanh nhân thành đạt, anh giống như một nhà lãnh đạo ung dung mà cao ngạo, chỉ một cái nhử mày cũng khiến người khác sùng bái ngưỡng mộ... Thật vi diệu...

Anh khách khí đi từng nơi một chào hỏi, tiện thể đôi mắt không ngừng đảo quanh quan sát...

Mười quả bom mini được bố trí khắp nơi trong khán phòng, không biết là ai nhưng mục tiêu của bọn chúng là một trong những doanh nhân ở đây, cũng có thể là anh, là Dương lão gia, là Vương lão gia, hoặc là...

Trong đầu Lâm Huy bỗng lóe lên một tia sáng nguy hiểm. Anh tiếp tục đảo mắt, cuối cùng, đôi mắt linh hoạt bắt được một hình bóng khả nghi. Đó là một người phục vụ bàn không có gì đặc biệt. Nhưng càng không đặc biệt lại càng bắt mắt của anh. Ở đây, tất cả bồi bàn đều có kí hiệu sấm sét rất nhỏ, chỉ có anh ta là không có. Như vậy, một là nhân viên đi lạc, hai là, gián điệp trà trộn!

Khả năng thứ nhất thì không thể rồi, chỉ còn lại khả năng thứ hai mà thôi. Nhìn kĩ một chút nữa, Lâm Huy nhận ra cậu ta có một hành động vô cùng khả nghi, đó là tự nói một mình.

Tự lẩm bẩm một mình là điều không thể, cho nên chắc chắn anh ta đang liên lạc với người nào đó, nghĩa là anh ta đang cài một chiếc tai nghe liên lạc mini được giấu bởi một bên mũ đội lệch che đi phần tai. Đúng lúc này, bỗng dưng ánh mắt hai người chạm vào nhau...

Tên bồi bàn đó giật mình quay đi. Hành động đó chẳng khác nào ném đá vào mặt hồ, hơn nữa còn khiến nó dấy lên một trận phong ba nghi ngờ trong anh.

Không được manh động, quan sát trước.

Những người tham dự tiệc đều đến đông đủ, chỉ còn chờ nhà gái. Ở đây hơn một nửa đều là những thương nhân có qua lại lâu năm với J.Ret, còn những người còn lại đều là những thương nhân lật lọng do bố anh mời tới. Điều này không phải rất khả nghi sao?

Bao năm nay, với sự giúp đỡ của tổ chức, Dương Thị càng làm càng phát triển mạnh, những mối làm ăn cũng đều là những người tai to mặt lớn trong giới và những người có địa vị trong tổ chức, hơn nữa còn rất thân thiết. Tại sao Dương Bách Dũng lại không mời họ? Với lại nhân tiện...ông ta đâu rồi?

Những nghi vấn càng mọc lên nhiều, Lâm Huy từ từ hóa giải. Bom hẹn giờ chưa được kích hoạt, nghĩa là vẫn còn thời gian. Nhưng...bọn chúng đang chờ điều gì? Những doanh nhân đã đến hết, chỉ còn thiếu...

Khoan đã... Lê nào...?!

Trái tim anh bỗng "thịch" một tiếng

Đột nhiên, một dòng kí ức chợt chảy qua...

"Vây được rồi, coi như lễ đính hôn bị hoãn lại, Lâm Huy, con phải chuyên tâm, nếu đã đặt cược lớn như vậy, nhất định phải gắng hết sức mà hoàn thành, chuyện đính hôn bố sẽ nói với nhà thông gia."

"Con sẽ không hủy bỏ lễ đính hôn."

"Không cần phải hủy bỏ buổi lễ."

Hai tiếng nói vang lên cùng một lúc...

...

Kết thúc dòng hồi ức, mắt anh bỗng phát ra tia sáng lạnh như băng...

Thì ra là vậy, không hủy bỏ hôn lễ, để chúng có cơ hội? Nếu như anh đoán không nhầm, lão già nhà anh đang ở cạnh tên trùm thực thi mọi việc, chờ nghe hần giải thích mọi chuyện diễn ra. Tiếp theo, chúng sẽ tìm anh, đưa anh thoát ra ngoài, sau đó mới kích hoạt bom nổ nhằm mục đích...giết chết Lục Chi...

Anh vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng, bước nhẹ ra ngoài gọi điện thoại.

"Alex nghe." Đầu bên kia hồi âm lại

"Alex..." Lâm Huy day day trán: "Lão già họ Trịnh giả bệnh, ông ta vẫn khỏe mạnh, cái chết của Steven là vô ích và...chúng ta...đang ở thế bị động."

"..." Đầu bên kia im lặng, có vẻ đang sững sờ.

"Việc cậu cần làm là cùng Max đưa công chúa và Vương chủ tịch đi tới địa chỉ tôi đưa cho cậu, làm nhanh lên, trước khi cô ấy lên tới "điểm chết"."

"...Không kịp nữa rồi. Cô ấy vừa bước vào thang máy, có lẽ đã đi tới tầng ba rồi."

"Sao?" Lâm Huy nhú mồm. Vậy thì phiền phức rồi...

"Alex..."

"Có."

"Bạn biết 'sửa' thang máy chứ."

"...Vâng."

...

"Thưa các quý ông quý bà, món ăn này có tên gọi 'thịt bò nóng bỏng', đây là món ăn mới do Daniel tôi sáng tạo dựa vào một số vị gia của Việt Nam, tuy tên gọi có chút giản dị nhưng tuyệt đối sẽ không làm mọi người thất vọng, mời mọi người thưởng thức."

Lâm Huy quay vào đại sảnh bữa tiệc. Việc cần làm giờ chính là tin tưởng hai người kia và, phối hợp cùng Daniel.

Lâm Huy nở một nụ cười khách khí cầm hai ly rượu đi, chúc từng bàn một. Trong giới kinh doanh, không hay phân biệt tuổi tác tác, nhất là ở bàn tiệc, chỉ cần anh có năng lực, mọi người không thể không nể mà làm một ly với anh.

Hôm nay, nhất định tất cả mọi người đều phải đi bệnh viện vì ngộ độc thực phẩm.

...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Nghi Ngờ

Trong chiếc xe Mulsanne Limosine tại bãi đỗ xe khu Hoàng gia của khách sạn Ocean.

Đèn laser trên trần tỏa ra ánh sáng nhẹ nhàng, chiếu một cách mập mờ lên hai người đàn ông đang ngồi trên sofa. Một người có vẻ nhàn nhã cầm một ly champagne lắc lư nhẹ trên tay làm thành một động tác tao nhã, chân vắt chéo lên nhau, khoe miệng hơi nhếch lên tựa như đang đắc ý điều gì đó.

Người đàn ông đối diện luôn có một ánh mắt suy tư cùng khó hiểu nhìn lên rồi xuống, đôi lông mày nhíu chặt khiến cho người khác dễ đoán biết là ông đang giải quyết vài mớ rắc rối trong đầu.

"Dương chủ tịch, ngài không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy. Lý do tôi khuyên ngài nên mời những tên doanh nhân lặt vặt tới đây chắc ngài cũng rõ." Ray ngửa cổ uống một ngụm rượu đỏ, nhìn Dương Bách Dũng đối diện đang có chút khó hiểu nhìn về phía mình mà nói: "Tôi không rõ."

"Ồ..." Ray cong môi, nhướn mày: "Thì ra con trai ngài trên đó vẫn chưa phát hiện ra sao? Vậy để tôi nói cho ngài biết vậy...trên đó, chúng tôi cài vào một ít vũ khí nổ." Giọng nói của hắn ta âm u tựa màn sương mờ trong nghĩa địa, khiến cho Dương Bách Dũng vô thức giật mình, ông nhú mồm: "Tổ chức muốn tiêu diệt ai đó sao?"

"Đúng vậy." Ray gật gù.

"Có thể cho tôi biết mục tiêu lần này là ai chứ?" Theo phán đoán của ông, chắc chắn là một trong số những doanh nhân bên phía khách mời của tập đoàn J.Ret. Bởi vì tổ chức đã căn dặn ông, khách mời của tập đoàn Dương Thị chỉ được phép là những doanh nhân nhỏ, không có dính líu tới những tập đoàn trong tổ chức cho nên những đại diện được ông mời tới chỉ toàn là những doanh nhân lặt vặt không hề có tính uy hiếp cho tổ chức. Cho nên ông đoán, chắc chắn là một trong số những khách mời bên phía thông gia. Nhưng mà làm như vậy...sẽ thiệt hại tới rất nhiều người, bao gồm cả Vương chủ tịch, mối liên thông trời ban của ông.

"Nể mặt ngài tuổi đã cao, cũng có phần cống hiến sức lực cho tổ chức khi trước, tôi sẽ tiết lộ một ít thông tin của lần hành động mật này." Hắn ta mở giọng vô cùng lạnh lùng, nói tiếp: "Tập đoàn Hữu Học, tập đoàn Thừa Tiến, tập đoàn Phúc Lập, tập đoàn Venlinana, tập đoàn Ansmicia,..." Sau khi liệt kê ra hết các tập đoàn buôn bán lớn trên cả nước cùng khu vực Đông Nam Á, Ray ngừng lại một lúc, nhìn sắc mặt sắp hiểu rồi của Dương Bách Dũng, khoe môi nhếch lên hỏi: "Ngài Dương, ngài thấy quen chứ?"

Dương Bách Dũng trầm ngâm vài giây, sau đó mới hỏi ngược lại: "Tổ chức muốn một mẻ quảng lưới bắt sạch cá trong hồ sao?"

Những tập đoàn đó đều là những tập đoàn lớn mạnh, hiện nay có nguồn tin mật cho rằng giữa họ dường như muốn liên kết lại để chống lại tổ chức của ngài bộ trưởng. Có lẽ vì vậy mà Ray mới lập kế hoạch một lúc bắt sạch những kẻ này, khiến cho tập đoàn của bọn họ như rắn mất đầu, tổ chức cũng

bớt đi một mối nguy hại, tập trung thâm nhập vào N.O Nhân Thượng để moi ra người có tên Lăng Cung Nam kia.

"Quả nhiên là Dương chủ tịch lão luyện thương trường, tôi mới nói vậy ngài đã hiểu hết mọi chuyện. Đúng vậy, chuyện là thế. Con trai ngài, Lâm Huy của chúng ta, vẫn còn đang ở nơi có đặt bom. Nhưng ngài yên tâm, tôi đã phái người bên cạnh cậu ta, chỉ cần cậu ta diễn xong vai của mình, chúng tôi sẽ đưa cậu ấy ra ngoài, sau đó đến thời khắc quan trọng...thì mới...bùm!" Tay cầm ly rượu của hắn ta phát nhẹ một cái, nụ cười khiến người ta ghê sợ.

"Nhưng Vương Thị là mối làm ăn lớn, cứ để ông ta chết như vậy ư? Không phải trước đây tổ chức cũng đã nói tôi phải dành được sự hợp tác của Vương Chí Hùng đó à?" Dương Bách Dũng trong lòng vẫn còn vô vàn điều nghi vấn, đây thật sự là câu mà ông cần phải biết đáp án.

"Dương chủ tịch, ngài phải biết lấy đại cục làm trọng, không thể vì bị một căn bệnh còn con con mà bỏ luôn cả ngài vàng. Huống hồ... Vẫn còn tồn tại một S.U nữa."

Lông mày Dương Bách Dũng dần giãn ra, đôi mắt sáng lên. Đúng vậy, nếu như tìm cách liên thông được với S.U, không chỉ mối làm ăn của Dương Thị được mở rộng nhờ J.Ret mà còn có thể tiến xa hơn sang thị trường tài chính ở Châu Âu. Đúng là một mũi tên bắn hai con chim...không, là ba con chim. Nếu như tiến sang được thị trường Châu Âu nhờ S.U, vậy thì chuyện đối phó với N.O Nhân Thượng càng trở nên dễ dàng hơn... Ha ha, lần này tổ chức suy nghĩ thật sự chu đáo. Không những như trên, mà địa vị của ông trên thương trường Châu Á sẽ được tăng lên vài bậc, còn gì bằng nữa.

Dương Bách Dũng tạm thời bị niềm sung sướng khiến cho mờ mắt, không chịu phân tích các tác hại mà chỉ nhìn thấy mặt có lợi. Không biết rằng ngay trước mặt có người còn đang nhếch miệng một cách gian xảo nhìn ông.

Ray không nói gì, rời mắt đi, nhấn vào chiếc tai nghe một bên tai, sau đó lạnh giọng hỏi: "Tình hình trên đó thế nào?"

"Ngoài việc một số doanh nhân đang ôm bụng một cách khó hiểu, tôi thấy không có gì khác thường. " Người bồi bàn đi đi lại lại trong bữa tiệc, thấp giọng lẩm bẩm hỏi đáp lại người phía dưới bãi đỗ xe.

"Nhà họ Vương thì sao?"

"Chưa thấy xuất hiện."

"Sao?" Ray cau mày lại. Sao có thể, hơn mười phút nữa sẽ bắt đầu buổi lễ, vậy mà còn chưa đến?

"Cậu hãy chú ý tới Dương Lâm Huy, khi nhà họ Vương xuất hiện, lập tức đưa cậu ta rời khỏi chỗ đó."

"P.T, đã nghe rõ."

Kết nối với bộ đàm khác, Ray lại tiếp tục lạnh giọng: "Ồ phía đó thế nào? Đã thấy nhà họ Vương xuất hiện chưa?"

"Đã xuất hiện." Người mặc bộ đồ nhân viên khách sạn ở phía cổng chính sờ tai nghe nói nhỏ.

"Mau điều tra xem họ đang ở đâu, lập tức." Giọng nói của hắn ta đã có phần hoảng hốt, hắn cất cao giọng, gầm nhẹ, khuôn mặt cau có xuất hiện vài nếp nhăn khó coi, hiển nhiên đang rất sốt ruột, sinh ra nóng nảy bất thành linh khó kiềm chế.

"S.P, đã nghe rõ."

Vài phút sau bộ đàm được kết nối, người kia nhanh chóng báo lại tình hình: "Hai cha con họ Vương đang bị kẹt trong thang máy, chúng tôi đang sửa chữa, mười phút nữa sẽ xong."

Nắm tay hắn ta siết chặt lại. Tại sao lại trùng hợp đến vậy? Lúc này lại bị kẹt thang máy, một lí do thật khó tin, khiến cho người ta không thể không nghi ngờ. Nhưng nghi ngờ cũng chỉ là nghi ngờ, hắn ta không thể nghĩ ra được ai là người cản trở kế hoạch của hắn.

"Báo cáo khẩn, báo cáo khẩn..." Một tín hiệu khác hiện lên, truyền đến đột ngột khiến cho hắn ta có cảm giác hơi bất an.

"Nói." Giọng của Ray có chút gấp gáp, khiến cho Dương Bách dũng đối diện cũng phải nhìn hắn.

"Các khách mời đều đang ôm bụng kêu rên, có lẽ là ngộ độc thực phẩm, đang chạy toán loạn đi bệnh viện, xe cấp cứu cũng sắp tới rồi."

Bàn tay của hắn ta nắm thật chặt, nổi lên những đường gân xanh như rễ cây lổm chổm trên mặt đất, mặt Ray tối sầm lại, hắn ta quát lên một tiếng:

"Lái xe." Tài xế nhanh chóng phóng xe rời khỏi.

"Lâm Huy đâu? Đưa cậu ta ra ngoài." Ngồi lại, Ray cu chặt mày, giọng nói đã có sự sốt ruột.

"Có lẽ đã được đưa xuống cùng đám người bị ngộ độc thực phẩm."

Ray cắn chặt răng. Để Lục Chi lọt lưới có lẽ còn có cơ hội gài một cái bẫy khác, nhưng đám doanh nhân này sau khi thoát được rồi chắc chắn sẽ có sự đề phòng, như vậy rất khó có được cơ hội như hôm nay lần thứ hai. Với lại, nhiệm vụ lần này nếu không hoàn thiện, ít nhất cũng phải làm được một nửa. Đồng nghĩa với việc, nếu như không giết được Lục Chi, thì phải chắc chắn cho đá doanh nhân kia chết không toàn thân, hoặc ngược lại.

Suy nghĩ gấp vài giây, Ray hạ mệnh lệnh, giọng nói đã khôi phục được độ lạnh lùng như trước:

"Kích hoạt bom."

"P.T, đã nghe rõ."

...

Tầng mười lăm, khách sạn Ocean.

Cục diện hỗn loạn không gì cản trở, những âm thanh kêu la đầy đau đớn không ngừng không nghỉ, bóng người chạy đi chạy lại ngày một đông. Các bác sĩ được điều động cũng đã mang cáng lên hiện trường, hiện tại thang máy chen chúc không ngớt người. Cục kiểm tra an toàn vệ sinh thực phẩm cũng đã có mặt để giám định thức ăn, dẫn đầu là một đội trưởng cao to tầm hơn hai mươi tuổi. Nhưng họ chưa hề động vào một thứ gì đã bị một ai đó cản lại.

"Dừng lại. Không được ở đây, mau chạy đi."

Đội trưởng quay ra nhìn người vừa nói, đó là một cậu thanh niên điển trai cao lớn, còn cao hơn cả so với anh, cậu ta cất giọng nghiêm nghị và ánh mắt vô cùng nghiêm túc ấy khiến cho anh hơi sững lại, nhìn xung quanh một lượt, đội trưởng rất nhanh hỏi ngược lại:

"Tại sao phải chạy?"

Lâm Huy nhìn vào cái bàn gần đó, nơi đội trưởng đang đứng, giọng nói trầm thấp: "Cúi xuống nhìn gầm bàn, nếu biết nguyên nhân rồi, mau dẫn mọi người chạy ra khỏi chỗ này, càng nhanh càng tốt."

Người đội trưởng đó nghi hoặc cúi xuống nhìn, lập tức mặt trắng bệch, không nghĩ ngợi nhiều, lập tức ném tất cả đồ đạc, vừa chạy vừa hô hào: "Có bom! Có bom! Mọi người mau chạy, mau chạy..."

Đám người còn lại trong đại sảnh nghe thấy vậy lập tức chạy toán loạn như kiến vỡ tổ. Lâm Huy tránh sự quan sát của tên bồi bàn khả nghi nọ, bước ra một chỗ, nói vào micarô mini hình huy hiệu sấm sét:

"Tất cả, mau rút, mười phút nữa bom sẽ nổ." Sau khi thông báo với các chiến hữu xong, anh thấp giọng gọi một cái tên quen thuộc:

"Alex, nghe rõ."

"Có."

"Lục Chi sao rồi?"

"Nhân viên sửa thang máy đã sửa xong, hiện tại cô ấy đã ra khỏi thang máy, có lẽ đang chuẩn bị đi lên tầng mười lăm... Có điều, có vẻ như khách sạn có một đội ngũ sửa thang máy riêng biệt, bởi vì tôi vừa mới khiến cho thang máy bị kẹt, chưa tới hai phút bọn họ đã có mặt..." Giọng nói có chút bông đùa hiếm khi.

"Giết rồi? Cậu đang ở đâu?" Mân nói chuyện vô cùng ăn ý, trong hai người, chỉ cần một người nói một câu có hàm ý, thì bất luận là khó đến mấy người còn lại cũng hiểu ý và đoán được hành động của người kia. Thật sự là một cặp tri ki hiếm có.

"Tầng mười bốn, xác cũng đang ở cạnh tôi. Chỗ này là khu vực chết." Anh dễ dàng hiểu được lời nói của Alex, ý của cậu rất đơn giản. Nếu như bom nổ, không chỉ tầng mười lăm sẽ bị sập không còn một mảnh vụn, mà các tầng lân cận cũng sẽ không tránh khỏi thiệt hại, để xác ở một trong những tầng này thì sau khi vụ nổ, người giám định sẽ không phân biệt được đâu là xác chết do súng bắn và đâu là xác chết do vụ nổ gây ra.

"Cậu có hai giây để lên tầng mười lăm."

"...Đến nơi rồi, sóng đã được gây nhiễu,..." Sau đó thì không còn một tiếng động nào ngoài âm thanh lè rè từ chiếc huy hiệu phát ra.

Lúc này, trong đại sảnh chỉ còn mình anh, khách sạn cũng đã báo động đỏ, mọi người hiển nhiên đã rời đi gần hết. Lâm Huy ngó xuống phía dưới, những bóng dáng hốt hoảng chạy tán loạn kia cũng đang in sâu vào con ngươi màu nâu sẫm của anh.

Mọi người có lẽ đang thắc mắc vì sao anh còn chưa rời đi đúng không?

Lâm Huy bước nhanh ra ngoài đại sảnh, đúng lúc đó, anh gặp một bóng trắng đang có vẻ bơ vơ nhìn xung quanh. Mái tóc dài cùng gương mặt tựa thiên thần kia đập ngay vào mắt anh, Lâm Huy lạng người mất một giây, ngay sau đó anh tỉnh tâm lại, nhìn xuống đồng hồ...

Còn chưa tới năm phút nữa...

Lâm Huy ngẩng lên, thấy khuôn mặt kia đang sáng quắc nhìn anh, lao tới. Lâm Huy cũng không nghĩ ngợi, bước đi thật nhanh tới bên cô.

"Lâm..." Hai người vừa giáp mặt, Lục Chi còn chưa kịp thốt ra từ tiếp theo đã bị Lâm Huy cho một đòn vào gáy, lập tức hôn mê bất tỉnh...

Bế cô vào trong lòng, Lâm Huy đi về phía thang máy siêu tốc, vừa đi vừa lớn giọng gọi: "Alex."

Anh bấm nút thang máy, ngay lúc này, một chàng trai đội mũ đen xuất hiện. Anh ta có nước da ngăm đen nhưng ngũ quan sáng sủa, thoạt nhìn là một người vô cùng nhanh nhẹn

"Đỗ xe ở bờ biển đợi tôi."

"Rõ." Alex nhận lấy cô gái trong lòng anh, chuẩn bị bước vào thang máy.

"Lục Chi. Các người đưa cô ấy đi đâu vậy?" Đúng lúc này, một chàng trai đeo kính mặc vest, có dáng người gầy gầy từ đâu chạy tới. Alex nhanh tay chặn cửa thang máy.

Lâm Huy nhận ra đó là thư kí của Vương chủ tịch, anh nhanh tay đẩy ba người vào thang máy: "Tôi biết anh là thư kí Trịnh của bác Vương, chắc anh cũng biết tôi, đúng chứ? Chúng ta không có nhiều thời gian, lúc này trong khách sạn chỉ còn vài người chúng ta, nếu như không ra nhanh, hơn ba phút nữa bom sẽ nổ, nói cho tôi biết, chủ tịch Vương ở đâu? Tôi sẽ cứu ông ấy."

"Vì không có sóng nên ngài chủ tịch đang gọi điện thoại ở bên ngoài ban công."

"Được rồi." Anh đang định quay người, đột nhiên có cánh tay níu giữ anh lại. Quay ra, thì ra là Alex, cậu ấy đưa cho anh một khẩu súng ngắn, thấy súng, thư kí Trịnh đột nhiên kinh hãi.

"Còn hai tên. Cần thận."

"Cậu cũng vậy." Nhận súng, Lâm Huy không dám chậm trễ, lập tức quay người chạy về phía ban công.

Chạy tới khúc cua, Lâm Huy chạm mặt ngay một tên bồi bàn đang ngó nghiêng trái phải...

Tên phục vụ này nhìn thấy anh thì như gặp thần thánh hiển linh, hấn mau chóng lại gần anh, sốt ruột nói: "Mau đi thôi, tín hiệu nhiễu, không liên lạc được với bên ngoài, phải nhanh chóng rời khỏi đây, nếu..." Hấn ta còn chưa nói hết, đã lập tức ngã xuống, máu từ đầu chảy xuống khuôn mặt, rồi lan rộng ra sàn đá cẩm thạch trơn nhẵn.

Tên còn lại nghe thấy tiếng súng vội chạy đến, thấy cộng sự đã thành một cái xác nằm chổng tro trên sàn đá lạnh, hấn ta lập tức làm thành tư thế sẵn sàng phòng thủ mọi lúc, rút súng, bật chốt an toàn, sau đó bước chân nhẹ từng bước, chuẩn bị thăm dò xung quanh. Nhưng mới đi được một bước chân, đột nhiên có tiếng súng vang lên lần nữa, hấn ta sững người lại, không kịp quay đầu đã ngã úp mặt xuống sàn, nằm đè lên thân xác người cộng sự duy nhất nọ.

Hấn ta vừa ngã xuống, đồng thời khuôn mặt Lâm Huy lạnh như băng cũng xuất hiện ngay đằng sau, tay vẫn cầm khẩu súng, hạ xuống theo độ dốc của tên vừa bị anh giết.

Cuối cùng cũng hạ xong hai tên, thời gian còn lại không nhiều, khoảng một phút nữa. Lâm Huy vừa định quay người, đột nhiên có thứ gì đó chìa vào phía sau đầu anh, Lâm Huy không thể quay đầu, chỉ nhìn về phía trước, anh nghe thấy giọng nói của hấn ta...

"Tôi đã nghĩ cậu không đơn giản mà, còn thành thạo súng hơn cả sát thủ. Lâm Huy, bỏ súng xuống." Giọng nói này có hơi quen tai, có lẽ là một trong những sát thủ trực thuộc tổ chức, hay đi cùng với Ray.

Lâm Huy không hề hoảng hốt, anh giơ hai tay lên, ném khẩu súng đi, từ từ mở miệng: "Cho dù anh biết được tôi là ai thì sao? Dù sao thì chúng ta cũng sẽ chết. Thời gian chỉ còn hơn ba mươi giây."

"Hừ." Tên đang chìa súng vào anh hừ lạnh một tiếng, sau đó thấy hấn đột nhiên nói cái gì đó: "A.R đây, đội một hồi âm."

Đáp lại hấn chỉ là tiếng lè rè không rõ. Hấn ta nhắc lại lần nữa: "A.R đây, đội một mau hồi âm..."

Vẫn là tiếng lè rè như cũ.

Hấn mất kiên nhẫn ném tai nghe đi: "Đừng sớm đắc ý, tôi sẽ thoát ra và mang cậu tới trụ sở của tổ chức, tôi sẽ tự tay vạch mặt cậu, cho dù cậu có là ai đi chăng nữa."

Nói rồi hấn định vặn người, khóa trụ anh, đột nhiên có một tiếng nói cất lên: "Lâm Huy?"

Vương chủ tịch!

Không được.

Tên sát thủ nghe thấy tiếng động theo phản xạ chìa súng về phía đó, bóp cò. Lâm Huy như đoán trước điều mà hấn ta sẽ làm, anh phản xạ còn nhanh hơn cả xe đua phóng, quay người, một tay khống chế bên tay trái của hấn tay còn lại gạt mạnh tay hấn đang cầm súng, thuận thế vặn cổ tay hấn. Động tác nhanh như cắt, đến nỗi Vương chủ tịch nhìn cũng chưa kịp nhìn thì tiếng súng đã vang lên, nhưng không hề gây ra một chút thương tổn nào cho ông.

Mà Lâm Huy thì ngược lại, vì tay nắm súng của tên sát thủ vô cùng chắc mà lúc đó Lâm Huy chưa kịp lấy đà đã phải lao vào cản hấn nên lực chưa đủ mạnh, chỉ làm cho đường bắn của hấn lệch đi, vung lên trời, chỉ xuống đất, cuối cùng giằng co thế nào mà "pằng" một phát. Một bên áo sơ mi của anh

ướt đầm nhuộm màu đỏ ghê mắt...

Thời gian còn lại hơn mười giây, Lâm Huy vẫn còn vô cùng tỉnh táo. Không biết lấy sức lực từ đâu, Lâm Huy vịn người một cái, vì hai người còn đang dính lấy nhau cho nên khi Lâm Huy dùng sức lực trời phú vận mình, tên sát thủ lập tức bị quật ngã, lợi dụng thời thế, anh cướp súng từ trong tay hắn.

"Pằng." Tên sát thủ viên mãn với giấc ngủ ngàn thu...

"Không còn nhiều thời gian, chúng ta mau đi thôi." Vì thời thế cấp bách, Lâm Huy không nghĩ ngợi nhiều, công Vương chủ tịch lên lưng, nhìn thấy một chiếc xe trolley gần đó, anh lập tức lấy đà đạp mạnh khiến nó phía trước thẳng tiến. Vì lực mà Lâm Huy tác động quá mạnh khiến cho chiếc xe cứ thế lao thẳng, cuối cùng đâm vào tấm kính trước mắt, xe trolley lao ra không trung cùng với tiếng động "choang" kính người và vô số mảnh kính vỡ vụn...

5.

4.

Không còn nhiều thời gian, Lâm Huy gia tăng tốc lực hơn nữa.

Còn ba giây, những quả bom đang không ngừng kêu tí tí. Sắp lao ra ngoài không trung giống như chiếc xe trollry kia, Lâm Huy nói một giọng đủ nghe, thanh âm vẫn vô cùng bình tĩnh, không hề có một chút hốt hoảng: "Bác yên tâm, chúng ta sẽ sống."

2.

1.

Bùm!

Giống như thiên thạch đâm xuống mặt đất, những mảnh kính của tòa nhà văng tứ tung, tia lửa và khói bụi tỏa ra bốn phía, mùi thuốc nổ nồng đặc lan tràn trong không trung. Một tiếng nổ, dội vang cả thành phố, tựa như có thể đánh thức được nàng công chúa ngủ trong rừng mà không cần phải chờ một chàng hoàng tử nào đến cứu... giống như có thể đánh thức linh hồn vạn vật đang say ngủ. Trái tim con người luôn yếu đuối, một tiếng nổ ấy như gọi dậy bao nỗi sợ hãi bất an của con người...

Roma, Ý, rạng sáng...

"Chí Hùng...Chí Hùng... Không... Chí Hùng!!!" Trên chiếc giường của phòng Tổng thống của một khách sạn, người phụ nữ với gương mặt hốt hoảng vực dậy, mồ hôi rịn đầy trên khuôn mặt bà. Tim của bà vẫn còn đập mạnh chưa chịu chậm lại. Bộ não không biết điều mà lại suy nghĩ về giấc mơ vừa rồi...

Một nỗi bất an mơ hồ hiện lên, hai khuôn mặt nào đó hiện ra trước mặt bà... Cuối cùng, Thúy Lan gạt bỏ tất cả những suy nghĩ mà lí trí khuyên bảo. Danh dự, tôn nghiêm, không cần nữa, bà chỉ muốn xem chồng và con gái bà hiện như thế nào mà thôi... Đây phải chăng là điềm báo xấu?

Nhanh chóng lấy điện thoại, gọi tới một số điện thoại quen thuộc. Bà không còn giữ được bình tĩnh như thường ngày nữa, hét lên: "Mau, đặt vé về nước, tôi muốn chuyển sớm nhất và sáng hôm nay. Lập tức!"

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hổ Báo?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Từ Đầu Tới Cuối, Người Và Người Vốn Không Hiểu Gì Nhau

Lúc Lục Chi mở mắt ra, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là hình ảnh lơ mờ của cái gì đó trắng muốt pha lẫn ánh sáng vàng nâu nhàn nhạt, căng mắt nhìn rõ hơn tí nữa mới nhận ra được rằng đó là màu của trần nhà và ánh đèn led âm trần thạch cao, mệt mỏi, Lục Chi chẳng buồn ngồi dậy mà nằm ỳ trên giường. Cô hít sâu vào một ngụm khí đầu tiên sau khi tỉnh dậy...

Ô, lạ quá!

Mùi hương hoa trà ngập tràn trong không khí, cô nhớ phòng của mình không hề có mùi gì đặc trưng cả... Giống như ngộ ra gì đó, Lục Chi ngồi phắt dậy, đưa mắt quan sát xung quanh, thu hết mọi thứ lạ mắt vào tầm nhìn.

Đây là một gian phòng với màu sắc chủ đạo là trắng và nâu, thiết kế nhỏ gọn mà tinh tế, một mình cái giường trắng toát này đã chiếm hết một phần ba diện tích cả căn phòng. ánh đèn vàng nhẹ từ trên trần tỏa ra khắp nơi khiến cô cảm thấy có chút ấm áp, lại có chút lạnh lùng. Tấm rèm cửa sổ màu nâu nhẹ pha sáng của trà quế đang phát phơ trước gió, nhìn ra ngoài cửa sổ, một màu trời đen nghiêm nhiên dính đầy vô vàn những ngôi sao sáng mà bé

lí ti trông như những hạt cát xiu nhỏ đang di chuyển một cách thâm lặng không để cho ai biết.

Lục Chi nghĩ lại một chút. Cho dù từ ngày mẹ và bố ly thân cô chưa từng được gặp qua mẹ một lần, cũng chưa từng tới chơi tại nhà mà mẹ đang sống, nhưng với hiểu biết bao lâu nay của cô về bà ấy, kiểu thiết kế căn phòng giản dị nhỏ bé nhưng cũng đầy tình tế lại thêm có hương trà ngập tràn trong không khí, hơn nữa màu mà mẹ thích là màu nâu cùng với màu trắng, như vậy cô chẳng hề nghi ngờ gì khi đây là nhà của người mẹ mà cô vẫn thường giấu ở tận trong đáy lòng.

Có điều, lí do gì mà cô lại ở đây? Không phải mẹ đang ở Ý sao?

Đầu không có đau nhức mấy, trái lại tinh thần còn thấy hơi phấn chấn, lại thêm tác dụng của hương trà khiến cho toàn thân cảm thấy vô cùng dễ chịu. Không vội chạy đi tìm mẹ, cô tựa đầu lên thành giường bằng salon, hồi tưởng lại kí ức và ngắm xem những nguyên nhân có thể xảy ra.

Đầu tiên, cô, thư kí Trịnh và bố gặp phải sự cố trong thang máy, chờ hơn mười phút mới ra ngoài được, lúc ra ngoài, cả ba người đều sững sờ vì bên ngoài không còn một ai cả, lại còn có tiếng báo động ở đâu vang tới, bố và thư kí Trịnh cố gắng liên lạc với mọi người nhưng đều không có sóng, đành phải ra ngoài ban công tiếp sóng. Lúc hai người đi, Lục Chi chạy vào đại sảnh, vừa đi gần tới cửa chính thì gặp Lâm Huy....

Đúng rồi, lúc đó cô còn định gọi hỏi anh đã xảy ra chuyện gì...nhưng... Nghĩ đến đây, Lục Chi hoàn toàn không nhớ thêm bất kì chi tiết nào khác, vì vậy, điểm nghi vấn lớn nhất trong đầu cô hiện tại chính là Lâm Huy.

Lúc này không có người, không cần giả ngu. Lục Chi cau chặt đôi mày, nghĩ tới Lâm Huy bỗng thấy bất an.

Phải chăng cái thời gian mà mẹ đã từng nói đã...đến rồi?

Những tháng gần đây liên tiếp gặp chuyện kì lạ xảy ra. Thái độ của Lâm Huy kì lạ, cái USB anh đưa cho cô cũng kì lạ. Sau khi Lâm Huy không suốt ngày bám lấy cô nữa, cô cũng cảm thấy như có ai đó theo sát cô... Nhưng cô chắc chắn một điều, thái độ của Lâm Huy kì lạ có thể có phần nào đó liên quan tới tính mạng của cô, nhưng sự theo dõi của người nào đó thì linh cảm của Lục Chi cho cô biết, nó không hề nguy hiểm tới cô, giống như đơn giản chỉ là trò đùa của ai đó... Nhưng ở tình E, ai có lá gan chọc ghẹo cô chứ...

Nghĩ nghĩ, trong đầu Lục Chi bỗng xuất hiện gương mặt nhếch nhác, đen sạm có phần thâm thâm của tên lùn nào đó... Hắn ta dẫn đám đàn em nhặng nhít tới quây tung tình E một cách vô duyên vô cớ, sau lại cũng vô duyên vô cớ xuất hiện trước mặt cô. Tại sao nói là vô duyên vô cớ? Ha, bởi vì mấy lời nói gạ gýt của hắn, chưa đủ trình để thuyết phục Lục Chi. Nhưng để xem hắn giờ trò gì nên cô mới giữ hắn lại bên mình. Còn về tại sao những lí do của hắn không đủ thuyết phục cô... Thực ra nếu như hắn chỉ nói thì có lẽ một người bình thường như cô đã chịu tin từ lâu rồi, nhưng lần ở hội quán nọ, lúc hắn kể về Rau Cải, Lục Chi thỉnh thoảng âm thầm liếc mắt nhìn hắn, thấy hắn cũng năm lần bảy lượt liếc nhìn về phía cô, vậy là mọi nghi vấn trong cô dấy lên, một khi đã như vậy, khả năng Lục Chi tin hắn giảm xuống không biết còn số âm bao nhiêu.

"Cạch." Cửa gỗ màu trắng có núm màu vàng sáng chói được đẩy vào trong. Một người phụ nữ nhỏ nhắn trông rất trẻ trung xinh đẹp mặc bộ đồ công sở áo sơ mi trắng với chân váy ngắn màu tím than, đi đôi giày cao gót năm phần nở một nụ cười sáng chói bước vào, tay cô ấy cầm một chiếc khay màu vàng, trên khay là một chiếc bát tô trắng sứ, có lẽ là đồ ăn, cụ thể hơn là cháo, Lục Chi thầm nghĩ.

Thấy cô đã tỉnh, người đó đóng cửa lại, thuận miệng nói cười:

"Tôi đi vào đi ra căn phòng này ba mươi lần rồi, đứng lần thứ ba mươi thì cháu tỉnh lại. Tôi chỉ biết làm mỗi bát cháo trắng với một ít thịt có sẵn trong tủ, cháu ăn tạm để đỡ đói bụng." Lục Chi không hề ngạc nhiên khi người phụ nữ nhỏ nhắn này bước vào, thậm chí còn nhìn cô ấy bằng ánh mắt thân thiện. Đây chính là thư kí của mẹ, tên là Nga. Trông cô ấy như một cô gái mới ở tuổi đôi mươi nhưng thực ra con số mà cô ấy đang sở hữu đã lên tới ba mươi. Đi theo mẹ từ mười năm trước, trước khi hai bố mẹ của cô ly thân nên Lục Chi cũng khá thân thuộc với cô ấy. Trước mặt cô ấy, Lục Chi cũng không cần phải giả hồ đồ, cô nhìn nhìn bát cháo, lại nhìn người phụ nữ trước mặt, ngồi thẳng dậy hỏi:

"Tại sao lại không ra ngoài ăn? Mẹ cháu đi đâu rồi?" Một bát cháo trắng? Đùa sao? Thư kí đặc biệt của chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn mỹ phẩm nổi tiếng, lương một tháng bằng lương kiếm được mười năm của công chức bình thường, một bữa cơm tại một nhà hàng thủ đô nổi tiếng chẳng khác nào công dân bình thường đi mua một chiếc giày second hand, nói ăn cháo được dễ dàng như vậy sao? Nhất định là bị mẹ bắt trông chừng cô không rời nửa bước rồi.

Thư kí Nga bật cười: "Con bé này, vẫn nhạy cảm như vậy. Nhưng tôi chỉ có thể nói với cháu rằng, khi chưa có lệnh của chủ tịch thì tôi và cháu không được rời khỏi căn nhà này nửa bước. Có chuyện gì thì khi chủ tịch về cháu hãy hỏi, điện thoại của tôi cũng bị tịch thu, không thể gọi đồ ăn bên ngoài được, cháu đã biết quyết tâm của chủ tịch lần này rồi chứ."

"Ồ, cháu cũng đoán được sơ sơ... Nhưng mà...chắc là mẹ có để nguyên liệu nấu ăn ở trong tủ chứ?" Mọi chuyện cứ gác lại sau, mẹ là người phụ nữ khá cứng rắn, lần này quyết tâm như vậy rồi thì có thể nào cũng dùng hết mọi thủ đoạn để mẹ không muốn trả lời cho nên, ngoài cách an phận chờ mẹ về thì Lục Chi không còn cách nào hay hơn, đành nghĩ cô là dạng người luôn ngẩng cao đầu ngênh ngang sống, trên đời không bao giờ có thể cản nổi, bởi vì khi đứng trước mặt mẹ, nữ đầu gấu này vẫn phải cúi đầu nhường nhịn dăm ba phần...

"Có, cháu biết chủ tịch mà, luôn tự mình làm nội trợ mỗi khi ở nhà, cho nên trong tủ bà ấy luôn chất đầy những nguyên liệu thực phẩm, còn có cả những thứ lạ đời mà tôi còn không biết là gì nữa cơ." Thư kí Nga bê bát cháo lên, xem ra bát cháo này nấu là lãng phí rồi, vẫn là nên để vị tiểu thư cao thủ bếp chiến này ra tay.

Lục Chi mỉm cười xuống giường, thật dễ chịu, không khí trong lành thế này, lại yên tĩnh thanh bình, đơn sơ giản dị mà tinh tế phong nhã, chẳng trách quanh năm đều thấy có tin nói mẹ không bao giờ đổi nhà...chỉ có điều...có phải là quá yên tĩnh rồi không...

...

"Mẹ..." Sáng hôm sau, Lục Chi vệ sinh cá nhân xong rời phòng, xuống nhà chuẩn bị đồ ăn sáng, bỗng dưng thấy một bóng dáng quý phái đang ngồi thư thái thưởng thức trà ở ban công. Nhận ra ngay đó là mẹ, Lục Chi có chút không tin vào mắt mình. Người phụ nữ thưởng thức nốt ly trà, không vội vàng, mặc dù biết sau lưng có người đang chờ bà... Có điều không ai nhận ra, đó là khi tiếng "mẹ" cất lên, trong trẻo mà dịu dàng, thể nhưng lại có sức mạnh khuấy đảo tâm trí ai đó, khiến cho ly cầm trà trên tay bà hơi rung nhẹ. Khao khát được nghe tiếng gọi này lâu lắm rồi, bây giờ nghe lại giống như có gì đó cửa vào thượng tâm vị, chua xót mà không nói thành lời, xót xa mà không thể hiện ra mặt, muốn được ôm con như những ngày bé nhưng nghĩ tới tương lai khó khăn phía trước mà con sẽ phải chiến đấu, lại tự nhủ với lòng đừng để nó thấy được sự yếu đuối, phải cứng rắn, mạnh mẽ hơn bình thường, có như vậy nó mới có thể nghe lời mình mà nắm vững được số mệnh của bản thân nó.

Trà đã hết, nhưng miệng cốc vẫn đặt trên môi, bà giết mình trong trầm lặng, tại sao lại ngần ngại tới vậy...

Che dấu cảm xúc thật, Thúy Lan đặt chén trà xuống rất nhẹ nhàng, đứng dậy một cách tao nhã, xoay người lại nhưng không hề liếc nhìn con gái đã đứng đó từ lâu mà thong dong đi tới phòng khách, ngồi xuống ghế, mỗi cử chỉ đều quý phái trang trọng toát lên phong thái như một hoàng gia quý tộc trên người bà.

"Tạm thời con hãy ở tại đây một thời gian, mẹ sẽ sắp xếp cho con học tại trường học mới, chuyện học hành không phải lo, có gì không thoải mái thì liên hệ với thư kí Nga, cô ấy sẽ giúp con giải quyết. Thế nào?" Tuy câu cuối là câu hỏi, nhưng âm thanh lạnh lùng ấy nghe vào tai cô lại thành sự áp đặt, khiến cô khó chịu trong lòng... Mẹ trở nên lạnh lùng như vậy từ bao giờ? Rốt cuộc là cô đã làm sai chuyện gì, tại sao đến nhìn mặt cô mẹ cũng không thêm nhìn? Không thoải mái trong lòng, Lục Chi quay mặt lại nhìn bóng lưng đang ngồi trên ghế gần đó, có chút uương ngạnh nói:

"Con không ở lại, con sẽ trở về với bố."

Ngờ tưởng mẹ sẽ lạnh lùng nói ở đây cô không có quyền, mọi chuyện đều phải nghe mẹ. Thế nhưng ngoài dự đoán, bà lại thản nhiên nói:

"Được, nếu như con muốn về lại thành phố E, mẹ cũng không ngăn cản, tuy nhiên, con phải nhớ kỹ, sau khi trở về đó, con sẽ phải đối mặt với rất nhiều thứ, thậm chí những điều mà con nghe không lọt tai, thấy không lọt mắt, những điều nguy hiểm, hà khắc nhất cũng sẽ phải trải qua, không những trải qua, mà phải kiên cường đấu lại với chúng. Nói con ở lại đây một thời gian là để cho con tận hưởng điều tươi đẹp cuối cùng, những thứ con muốn làm mà chưa được làm, trong thời gian này, hãy làm hết đi. Sẽ có một ngày con trở lại đó, và tất cả mọi thứ mà con mong muốn có được như chỉ là ăn, ngủ, nghỉ đủ giấc, được đến trường như bao đứa trẻ khác cũng không có cho con làm."

Lục Chi thất sắc, từ từ tới gần mẹ, thần thờ lên tiếng: "Vậy...thứ mà năm đó mẹ nói với con...đã đến rồi sao..."

Thúy Lan vô cùng hiểu thứ mà con gái ám chỉ là gì, bà thản nhiên nói một tiếng: "Phải."

Lục Chi thần thờ không phải vì sợ hãi điều đó đang đến, mà chính là lo sợ vì sự bảo vệ của Lâm Huy đối với cô thật sự có liên quan tới chuyện này hay sao...nếu anh biết, vậy có phải chủ tịch Dương cũng...còn cả bố nữa...tại sao tới giờ này mới để cho cô biết, chẳng lẽ mọi người đang chờ đến lúc cô cận kề thần chết mới nói ch cô sự thật về cái vớ vẩn gì đó mà cô sắp gặp phải sao... Xung quanh có bao nhiêu người thân lừa dối mình, Lục Chi tự thấy bản thân cô thật nực cười, sao lại giống mấy nhân vật chính trong phim thế, vì sự lừa dối của người thân xung quanh mà một là tự tử vì cảm thấy sống trên đời thật thừa thãi hai giết người vì cảm thấy cứ có những ánh mắt nhạo báng nhìn về phía mình. Có điều, vì phim đã như vậy, cho nên ngoài đời mới có cái mà rút ra kinh nghiệm. Lục Chi sẽ chẳng muốn làm mấy việc xàm ba lát như vậy, cô sẽ cố gắng bỏ qua cho họ...có điều, không thể hết lần này lần khác bỏ qua cho họ được, còn đợi xem biểu hiện của họ ra sao nữa... Nhưng hơn nữa...chẳng phải cô cũng đang có điều giấu bọn họ sao...

Thúy Lan đang xem báo buổi sáng, mắt nhìn chữ, tai vẫn nghe động tĩnh từ phía con... Có điều gì mà nó lại suy nghĩ lâu như vậy? Chẳng lẽ khó khăn đến thế sao, ở với mẹ vài ngày cũng không được sao...

"Mẹ, bố đang ở đâu? Tại sao con lại ở đây?" Lục Chi trầm nghĩ, nếu đúng như lời mẹ nói, vậy cô cũng muốn được ở đây, làm những điều mà trong ngần ấy năm mong muốn làm nhất... Ví dụ như, ngày ngày nấu cơm cho mẹ, cùng mẹ đi ra chợ mua đồ, dọn dẹp nhà cửa giúp mẹ, mỗi sáng đều mỉm cười chào buổi sáng với mẹ, mỗi lúc đều có thể ngắm mẹ cười, chờ mẹ xoa đầu như thưở xưa, nghe mẹ mắng yêu vài câu ngọt ngào, hưởng thụ những giây phút hạnh phúc bên mẹ,...

Thúy Lan vô cùng vui vẻ trong lòng, cuối cùng nó cũng đã chấp nhận ở lại, nhưng sự vui mừng đó lại được giấu sâu trong đáy lòng bà, ngoài mặt vẫn không hề có một chút gợn sóng mà nói: "Ông ấy có một số việc cần làm, nhân tiện cũng thông báo với con, lễ đính hôn của con đã bị hủy bỏ."

"Hủy bỏ?" Giống như người ngơ ngẩn, trái tim cô lúc này bỗng hẫng một nhịp không hiểu nguyên do, chỉ biết có thứ gì đó làm lòng mình khó chịu. "Sao lại hủy bỏ? chẳng lẽ có liên quan tới chuyện sắp xảy đến với con ư?"

Thúy Lan gấp tờ báo, để xuống, bà đứng dậy, lần này mới cho mình một cơ hội nhìn kỹ mặt con gái... Nó lớn lên, thật xinh đẹp...

"...Con không nên kích động, hãy nhớ, cho dù mọi chuyện có xảy ra như thế nào thì tuyệt đối không được phản ứng thái quá. Những chuyện con sẽ gặp phải còn hoang đường và nguy hiểm gấp vạn lần chuyện này. Một chuyện nhỏ nhoi, không đáng để con bận tâm tới mặt biến sắc như vậy."

"..."Lục Chi nhìn bà, không còn lời gì để nói.

Thúy Lan cũng không lưu lại lâu, bà tự nhiên bước qua cô, tiến về phía cầu thang, đi lên trên tầng.

Lục Chi cần gần năm phút đứng nguyên tại chỗ mới có thể định thần lại, cô cúi đầu thờ dãi ra một hơi, coi như trút hết đi mọi gánh nặng, ưu phiền hay âu lo. Ngẩng mặt lên, chính là lúc mà cô phải tận hưởng thời gian bên mẹ trọn vẹn niềm vui nhất.

...

Bữa tối do Lục Chi trổ tài, đương nhiên là lỗi cả trái tim và lòng chân thành hướng về mẹ ra mà báii kiến, cho nên bữa tối hôm ấy, một người kén ăn như mẹ lại bất ngờ ăn hai bát cơm, khiến cho Lục Chi mừng suýt rớt nước mắt.

Nhân lúc cơ mặt mẹ giãn ra thoải mái, Lục Chi vội nắm lấy thời cơ:

"Mẹ, con có thể ở đây nhưng không đi học có được không? Con...dù sao cũng vẫn phải về thành phố E, học tại trường đó, cho nên không cần chuyển học bạ làm gì, cứ để nguyên đó cho mới, con cũng vẫn còn hai năm cấp ba nữa..." Lăng nhà lăng nhăng rốt cuộc ngụ ý cũng chỉ muốn mẹ không cần chuyển trường cho cô, bởi vì hình ảnh ai đó cứ lẩn vẩn quanh đâu, mãi cũng không không chế nổi cho nó ngừng bay.

"Không sao."

"Oa!" Lục Chi bất ngờ thốt lên, sau lại tự giác ngậm miệng khi thấy mẹ hơi ngừng đũa. Cô giả nai mỉm cười hi hi gấp thức ăn vào bát cho mẹ, bản thân thì ngậm đũa ngẩn ngơ mà chăm chú ngắm mẹ ăn, cho đến khi...

"Mau ăn đi."

"Ồ, vâng."

...

Một tháng sau...

Tháng ngày ở cùng mẹ cũng khiến cô cảm thấy yên ổn, tuy cũng không phải ngày nào cũng nhìn thấy mẹ và chúc mẹ buổi sáng tốt lành một cách thường xuyên, hay đi chợ cùng mẹ vì mẹ rất bận, có tuần còn bay sang tận bốn nước trong Châu Á để giải quyết rắc rối, thường xuyên như thế, Lục Chi cũng không có gì chơi, thường lấy cuốn sách "bí kíp nấu ăn" của mẹ ra để thực hành và học hỏi. Thấm thoát cũng qua một tháng, không phải là Lục Chi không muốn ở lại, mà là càng ngày cô càng phát hiện ra những điểm lạ.

Mỗi khi cô nhắc tới bố với mẹ, mẹ đều lảng tránh. mẹ như thế nào cô là người hiểu rõ nhất, mẹ sẽ không vì hai người có hiềm khích mà lảng tránh nói chuyện về bố trước mặt cô. Lần này lại như vậy khiến cô vô cùng nghi ngờ, cho nên Lục Chi quyết định trở lại thành phố E. Chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến, cô không muốn cũng sẽ phải gặp, vậy chi bằng bắt đầu nó sớm một chút, để có thể kết thúc nó nhanh chóng hơn dự kiến...mặc dù, có thể sẽ liên quan tới sinh mệnh...

Trong thời gian ở với mẹ, mẹ cũng vài lần vô tình như cố ý mà nói về "bọn chúng" với cô, mẹ cũng đã ám chỉ rằng lần này không phải là trò đùa, nó bằng cách nào đó có thể trực tiếp liên quan tới sinh mệnh của cô, phải vô cùng cẩn thận, mẹ đã từng nói, cho tới khi cần thiết, không nên để lộ bản chất thật của con người mình cho bất kì người khác biết, chuyện này càng bí mật càng tốt, tốt nhất là nên chỉ hai mẹ con biết chuyện này, ngay cả bố cũng phải giấu kín. Bởi vì, nó trực tiếp liên quan tới tính mạng cô, cũng là gián tiếp hủy diệt sinh mạng của người khác...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Từ Đầu Tới Cuối Người Và Người Vốn Không Hiểu Gì Nhau.

Buổi sáng sớm tại sân trường cấp 3 Thủy Trạc vô cùng náo nhiệt mà cũng thật căng thẳng. Hai bên sân không biết thế nào mà chẳng chịt những cô cậu áo trắng quần đen đang chụm đầu lén mắt tới giữa sân mà sầm sầm xì xỉ với nhau, trên lan can của cả năm tầng của dãy phòng học chính cũng thò ra những chiếc đầu đen đen trắng trắng thi nhau vurun cổ thò tay nhìn xuống dưới, cảnh tượng đúng chuẩn đón thần tượng ở sân bay.

Từ cổng trường cho tới dãy khu phòng học chính, sân trường được học sinh tách ra thành hai bên, để một khoảng trống ở giữa giống như nhường lối đi cho ai đó. Có lẽ không cần nói thì mọi thứ cũng đã quá rõ ràng. Xa xa, phía cổng trường, một bóng dáng xanh chói lọi kích thích thị giác của hơn nghìn con người đang rất vô tâm ngao nghể mà ghéch đầu tiến lên phía trước, kính râm gọng xanh lá được dịp phản chiếu ánh sáng mặt trời vào những con người hai bên sân trường nên cũng không thêm để ý, mặc cho chúng bay chói mắt, ông đây cứ phản sáng đấy!

Đôi giày adidas xanh lè nổi bật đang từ ung dung từng bước tiếp cận ánh nhìn của mọi người. Cô gái xinh đẹp sở hữu nó miệng nhai kẹo cao su với phong thái thản nhiên, như thách thức mọi tia nhìn, nếu như mọi người có ngừng hít thở để dõi theo bóng chân cô với nổi căng thẳng tràn đầy, vậy Lục Chi cô sẽ giống như mặt trời chói lọi, các hành tinh ngừng quay quanh cô, thì cô sẽ tự quay, rất tự nhiên, không có vấn đề gì cả.

Sau hơn một tháng vắng bóng, trái tim nôm nớp lo sợ của những cư dân thành phố E, cụ thể là trường Thủy Trạc cuối cùng cũng vỡ vụn. Một tháng vừa

qua vui nhưng cũng vô cùng sợ hãi, sợ chính là đột nhiên thần thánh hiển linh, vui thì đương nhiên là có thể tự do làm điều mình thích, như hút thuốc không bị nhìn thấy, bốc đầu cũng chẳng sợ đi lao động hai năm,... Nói tóm lại, dù sao thì giờ khắc thiêng liêng này thần thánh đã hiển linh, muốn mong ước hay oán thán điều gì cũng chỉ là hư ảo, sự thật chính là đáng lòng.

Khoan đã, đi sau bóng dáng áo xanh chói lóa kia là một...vật đó tròn tròn...nhỏ nhỏ...bé bé...hình như là một chú lùn đầu cắt trọc lóc, bước đi lạch bạch, có vẻ rất vất vả mà khoác trên lưng một chiếc balo to tổ chừng... Cô nàng áo xanh ở trên không thèm liếc mắt nhìn một cái, khoe miệng nhếch nhếch cười mỉm vô cùng bắt mắt

Lúc trở về, Lục Chi liền lập tức gọi điện cho Rau Cải, kêu cậu ta sai tên lùn tới sân bay hộ tống cô về, lí do cô chọn tên lùn chính là muốn tìm sơ hở của hắn, đính chính lại những cảm nhận của mình về hắn ta. Lúc mới nhìn thấy cô, cậu bé lùn có chút sững sờ, sau lại vô cùng mừng rỡ chạy tới xách đồ cho cô, có điều cô nhìn thấy trong cái vui vẻ ấy hình như nhen nhóm sự xấu xa vô cùng...vô cùng...đáng nghi.

Đi tới cửa lớp học, Lục Chi bỗng dừng lại đột ngột khiến tên lùn "mất phanh" đâm sầm vào đúng nơi không nên đâm phải nhất... Lục Chi nhũn mảy quay lại, hiển nhiên chẳng hề xấu hổ khi khuôn mặt ai đó đâm thẳng vào mũi mình

"Mau về, ở đây không có chỗ của cậu nữa." Nói xong cầm lấy balo của mình, tiện chân đá hắn một phát khiến tên lùn che mũi lần quay ra đất không dám kêu một lời. Sau đó ung dung tự tại bước vào lớp, không quan tâm tới vẻ mặt của tên đằng sau.

...

Trong lớp, khác hẳn với những ngày tháng vừa qua, hôm nay, những con quỷ xứ a9 không còn nào loạn tung trường bạt mái nhà như trước nữa, mà thay vào đó là một khoảng im lặng tới chấy mỡ hôi, mỗi một cái nhìn chỉ dám thờ khe khẽ, cố gắng không làm kinh động tới "thánh thần" đang say giấc trên chiếc bàn gần cửa sổ kia, cứ yên tĩnh như vậy, lại càng thêm đáng sợ.

Tiếng phá tan sự im lặng đầu tiên chính là đôi giày cao gót bảy phân của nữ giáo viên chủ nhiệm quen thuộc, cặp chân dài thướt tha đi vào, khuôn mặt mun cảm không thể quên nổi cứ thế xuất hiện.

"Nghe!" Lớp trưởng nói thầm, cả lớp theo thế mà chậm rãi chuyển động, cứ một giây lại chuyển dịch được vài milimet, vừa đứng dậy vừa liếc sang phía nữ đầu gấu, cứ như sợ động tác của bọn họ làm thức giấc cả một bầu trời.

Cô giáo không biết gì, nói chính xác thì là biết nhưng cũng thuộc dạng không tin vào sự nghịch ngợm của Lục Chi, bởi vì từ lúc cô nhận chức, Lục Chi cũng chưa từng làm những chuyện...quá đáng. Cô giáo hô to:

"Chào, cả lớp, các em, ngồi xuống, hôm nay, cô có chuyện, muốn thông báo cho các em..."

"..."

Tiếng nói của cô chẳng khác nào một chương pháp giết sạch bọn họ, hơn bốn mươi đôi mắt quay sang nhìn người nọ, đáy mắt chan chứa những nỗi tuyệt vọng và sự âu lo đến không xuể.

Lục Chi cau mày, bọn họ bắt đầu bất an, cô đưa tay lên ngoáy tai, bọn họ chấp tay cầu thần linh, Lục Chi gãi đầu, cau mày, tí hí mắt, bọn họ chuẩn bị đồng loạt cắn lưỡi chờ thần chết... Nhưng..

"...Liên quan tới, bạn mà, là niềm tự hào bấy lâu của trường chúng ta, người mà các em mong ngóng thông tin nhất, Dương, Lâm Huy..."

Phật!

Cô giáo vừa ngắt lời, Lục Chi liền thoát một cái tạo ra tiếng ngắc đầu dậy, hai mắt sáng ngời nhìn nữ chủ nhiệm trên kia...

Một cái ngóc đầu của ai kia, khiến cho tập thể 10a9 ôm tim chết lặng.

"Cô giáo có hai tin, các em muốn, nghe tin nào trước đây? Vui, hay là, tin buồn." Giáo viên chủ nhiệm vẫn mỉm cười nhân hậu hướng cả lớp khả ái mà nói.

Cả lớp chần chừ nhìn cô, im lặng biết điều không phát ngôn.

Nhưng Lục Chi vẫn giữ nguyên tư thế, không nhúc nhích. Năm phút trôi qua, cô im lặng nhìn trờ, trờ im lặng nhìn thần thánh hiển linh. Cuối cùng, người lên tiếng đầu tiên là cô giáo, cô giáo nói: "Vậy thì, cô sẽ nói tin vui trước, nhé."

Lại chờ thêm một lúc, bên dưới vẫn lặng im như linh hồn bay mất, cô đành gượng cười nói:

"Tin vui chính là, Lâm Huy của chúng ta, đã xuất sắc giành được vé tham gia giải toán Quốc tế năm nay, bạn đang trên đường tới sân bay Changi Singapore, là một trong ba đại diện của nước ta, ôi, cô thật lấy làm tự hào, vì, có một người học trò xuất sắc như vậy, thật hạnh phúc, có đúng không các trò, các em cũng giống cô, đúng không?"

"...Bên dưới im lặng hai giây, sau đó là một tiếng vỗ tay đầy nhiệt tình vang lên, lập tức kéo theo vô vàn những tiếng vỗ tay khác, vang dội cả sân sau trường học.

Lục Chi trong lòng vô cùng kích động, cô phải mím môi thật chặt nếu không sẽ ngoác miệng cười không ra một thể thống cống nước gì cả...cuối cùng cậu ấy đã thực hiện được lời hứa của mình, không phụ kì vọng của cô, tuy không biết tại sao lại hủy bỏ lễ đính hôn, nhưng cô tin rằng, khi Lâm Huy về, hai người sẽ lại đính hôn lại mà thôi. Lục Chi nghiêm nhiên nhìn nó trong đầu, cô vẫn cho rằng, thứ mà mẹ nói, cũng chỉ là một phần nhỏ trong cuộc sống đáng để nhắc lại.

"Vây...tin buồn ạ." Lục Chi không vỗ tay nữa, cả lớp cũng ngừng lại, thấy không khí đã bớt căng thẳng, lớp trưởng xung phong đề hỏi.

"A...đúng rồi, còn tin buồn nữa." Cô giáo đang chìm đắm trong sự ạnh phúc cũng sực tỉnh, khuôn mặt như đang nghĩ tới điều buồn đó mà hốc mắt đỏ hoe như muốn rơi lệ, giọng ỏi cũng thay đổi:

"Tin buồn, chính là... Lâm Huy...gia đình của em ấy...đã rút hồ sơ lại, chuyển tới một trường trên thủ đô, ngôi trường cấp ba có điều kiện nhất cả nước, nghĩa là, em ấy, sau khi về nước, sẽ không còn là học sinh, của trường Thủy Trạc nữa, và...các học sinh nữ, lại mất đi một soái ca..."

Uỳnh!

Kể cả liên tưởng tới hình ảnh sét đánh giữa trời quang cũng không thể miêu tả được hết những tiếng va chạm mạnh trong lòng cô, cảm tưởng như trái tim đã bị mệ, là đi gãy lất, như có hòn đá tảng ộp thẳng vào đầu mình, đau trong im lặng... Lục Chi có cảm tưởng như trong đầu xuất hiện vô vàn những hình ảnh khác nhau, như một mớ hỗn độn, vô vàn những suy nghĩ linh tinh xuất hiện trong đầu, chúng không hề có một sự ăn khớp với nhau..

Không kịp suy nghĩ, tay đã nhanh hơn trí óc một chút, cô túm lấy balo, chạy thật nhanh ra ngoài, bước đi không ai có thể cản nổi.

Cô chạy thật nhanh theo con đường quen thuộc mà cả hai đã cùng đi, đằng sau như có tiếng ai đó gọi lại nhưng cô không hề để ý, vừa đi vừa gọi điện thoại, nghĩ lại những câu nói nói với nhau vô cùng nhảm chán, thật bình thường và chẳng có gì đặc biệt, thì giờ đây nó lại càng sáo rỗng và dường như chỉ còn là câu nói quá bình thường mà trí óc ta thường hay tự động loại bỏ. Kể cả những lời hứa với cô, giờ lại biến thành câu nói vu vơ vớ vẩn, trái tim Lục Chi muốn cười mà cũng thật khổ sở. Cô chạy càng nhanh, càng nhanh hơn. Những ngày tháng qua vì không muốn làm phiền cậu thi cử mà đành gác mấy không gọi điện cho cậu, ai ngờ lúc nhận được tin cậu thắng lợi về vang định gọi chúc mừng một tiếng lại biến thành cuộc gọi tra hỏi hay đơn giản là cô cần một lời giải thích chân thành, sao không ai nói cho cô biết? Từ trước đến nay cậu có coi cô tồn tại trong cuộc đời cậu hay không, nếu như có, tại sao chuyện về cậu mà cô lại phải luôn nghe qua từ người này sang người nọ, còn nếu như không...đúng rồi, nếu như không...

Bước chân cô chậm lại...

Trong điện thoại vang ra tiếng nói quen thuộc vô cùng: "Thuê bao quý khách..."

Cô chậm rãi buông tay xuống, điện thoại cũng không gọi được, vậy từ nãy tới giờ như con điên để làm cái gì? Đúng vậy, nếu cậu ấy chỉ coi cô như người đi ngang qua cuộc đời cậu, vậy cũng chẳng cần thiết thông báo cho cô tiếng gì. Khi nỗi tuyệt vọng nhen nhóm, Lục Chi mới xét đến những điều mình chưa nghĩ tới khi còn anh ở bên.

Lâm Huy, cậu ấy đẹp trai, nhà giàu có, lại vô cùng tài giỏi, là mẫu con trai vạn người đều thích. Cô, là một đứa con gái cũng có thể nói là xinh xắn, thế nhưng không giỏi bằng cậu ấy, trong mắt mọi người cô luôn là loài hổ báo lang sói có chút ngốc nghếch, bảo thủ, là một cô gái có vẻ ngoài đánh lừa thị giác mọi người xung quanh, đối với người con trai như cậu, không xứng. Huống chi bên ngoài là một thế giới rộng lớn chứa hàng tỷ con người, người hoàn hảo hơn cô quả thực không thiếu...vậy, những vất vả kia, có như không sao...

Ngước lên, hình ảnh một chiếc cổng đầy khí chất được lồng trong đôi mắt u sầu đẹp tới đau lòng kia, đến nhà anh rồi?

Cho dù nghĩ thế nào, Lục Chi vẫn không từ bỏ, cô nhắm mắt tự mình chấp nhận một hành động mang tính hi vọng cuối cùng, từ từ đi tới, bấm chuông.

Một, hai rồi lại mười hồi, mười lăm hồi... Năm phút sau đó, cô buồn rười rùi lại, đột nhiên ngẩng lên, hét thật to với căn nhà như đối với anh:

"Lâm Huy, tôi nói cho cậu biết, tôi cho cậu thời gian, nếu lúc cậu về nước mà không tới gặp tôi... Tôi tuyệt giao với cậu, mãi mãi!!!!"

Tiếng lá cây xì xào, tiếng gió thổi lao xao... ngoài ra, không còn thứ gì đáp lại cô. Lục Chi đứng đó, bất động một lúc.

Đột nhiên, có một cánh tay chạm vào vai cô, theo phản xạ, cô định nhanh tay quay lại tóm lấy tay người ấy, thế nhưng lúc quay người, liếc mắt thấy đó là một cô gái có vóc dáng hơi nhỏ bé, cô bèn thu tay lại, cũng may là kịp thời, suýt nữa thì ném cô ấy bay qua tường rào...

"Em là con của bác Hùng, đúng không?" Cô gái ấy thờ hồn hên hỏi. Giống như đã chạy theo cô bao con phố vậy.

"Chị biết bố tôi?" Lục Chi nhìn cô gái đầy cảnh giác.

"Vây là đúng rồi, em, đi theo chị."

Lục Chi cứ thế bị cô gái lạ mặt dẫn đi. Mặc kệ, cho dù là bắt cóc đi chăng nữa thì lúc này cô cũng vô cùng khó chịu trong người, muốn đi đâu đó giải tỏa, chỉ cần chị ta không đem cho cô một tai họa là được.

...

Cô gái lạ mặt cùng Lục Chi ngồi bốn tiếng trên xe khách, trên xe cô ấy có vẻ lúng túng khi lờ xe tới thu tiền, Lục Chi thấy vậy liền phóng khoáng đưa cho anh ta tờ một trăm, không cần thối lại, cô gái lạ mặt cảm ơn rồi rút. Có vẻ như là đến thành phố nào đó, sau khi xe khách thả hai người đến một trạm ở

thành phố C, cô gái lạ mặt dẫn cô đi bộ thêm một tiếng đồng hồ, cuối cùng đi tới một khu dân cư khá tồi tàn, ở gần biển. Lục Chi chưa từng tới nơi như vậy bao giờ nên khá tò mò, cô đưa mắt quan sát xung quanh. Nhà dân thưa thớt, xung quanh chỉ có lưới và dụng cụ đánh cá đã bỏ đi được tận dụng làm một số thứ để giữ ổn định cho ngôi nhà, cô gái dẫn cô và một túp lều làm bằng bạt khá rộng nhưng cũng khá chật chội. Nhìn bề ngoài thì là một chiếc lều sáng sủa và mới nhất khu này, nhưng bên trong chất đầy đồ đạc, có một chiếc giường và phòng tắm nhỏ bé cũng được dựng lên bằng bạt. Cô gái dẫn cô tới chiếc giường, trên đó có một người đang nằm ngủ.

"Em lại đây, xem có phải người thân của em không..."

Một câu nói của cô ta khiến Lục Chi dừng bước, linh cảm bất an như bão táp ập tới, trái tim đập thình thịch chứa bao nỗi thấp thòm, lo âu. Cô ta hỏi cô có phải con của bố cô hay không, sau đó vừa rồi lại nói...xem có phải người thân của em không... Lẽ nào, người đàn ông kia...

Sau khi tiếng nổ trong lòng mạnh mẽ vang lên, Lục Chi vội vàng chạy đến bên giường, hi vọng mong manh rằng người đàn ông đó, cầu Thượng Đế, người đó sẽ không phải là bố của cô.

Nhưng, đến lúc nhìn được khuôn mặt quen thuộc ấy, thấy ông gầy được và tái nhợt trái tim cô lại lần nữa không chịu nổi cú sốc, cảm giác như có thứ gì nghẹn trong tim, muốn phun trào nhưng không thể được, hốc mắt đỏ hoe, không nhìn được mà hốt hoảng nhào tới, lắp bắp không nên lời, lay ông dậy.

"Bố...bố, bố sao vậy...sao lại ngủ ở đây, bố dậy đi, bố..." Cô quay ra nhìn cô gái lạ mặt, hỏi: "Tại sao bố em lại ở đây?"

Cô gái ấy rót một cốc nước cho cô, khuyên cô bình tĩnh rồi nói: "Buổi sáng sớm của tháng trước chị có ra biển, sau đó tình cờ thấy bố em nằm trên bãi cát ở một góc khuất, chị liền chạy tới xem ông ấy thế nào, vì không có điện thoại nên không thể gọi điện cầu cứu, chị đành tự mình đưa bố em về nhà, mấy ngày đầu ông ấy còn có thể nói được nhưng rất yếu, tới bây giờ thì hôn mê, tình trạng đã được một tuần rồi."

"Vậy tại sao chị không đưa ông ấy tới bệnh viện?" Lục Chi không kìm chế được gất lên. Cô gái yếu ớt đỏ mặt giống như là lần đầu bị người ta quát to trước mặt như vậy. Lục Chi cũng chẳng để ý hành động thô lỗ của mình nói tiếp: "Nếu như ông ấy có mệnh hệ gì, chị cũng kệ không gọi cấp cứu sao?"

"Chị cũng hết cách rồi, cả làng này ai cũng nghèo, đạo này nước nơi đây bị ô nhiễm trầm trọng, cá đều chết hết, dân không thu được mẻ nào, ra xa đánh bắt thì lại liên tiếp gặp bão, cuộc sống mọi người đều khó khăn, cả làng góp tiền vào cũng chưa chắc đã đủ trả viện phí đâu vào cho ông ấy, em thấy đó, để lên thành phố tìm em mà chị đã tiêu hết sạch tiền của cả năm ngoái rồi, đến lúc về, tiền xe bus cũng do em trả còn gì..." Thấy Lục Chi nổi nóng, cô gái cuối cùng cũng bật lại một câu sau đó cúi mặt buồn rầu.

Lục Chi lúc này mới ý thức được những lời đã nói, liền hạ giọng: "Không có ý..."

Nhận ra cô có ý muốn xin lỗi, cô gái mới ngẩng đầu lên, giọng nói cũng thay đổi, tươi hơn một chút: "Cũng may là trong ví của bố em có một bức ảnh của em và chứng minh thư cùng với một thẻ hội nghị ở thành phố E, nên chị đánh liều tới đó tìm em. Bức ảnh bị nhòe vì thấm nước biển nhưng may mắn là khi hỏi thì mọi người của thành phố vẫn nhận ra em, hôm nay chị tới trường tìm em, định đợi tới lúc em tan học sẽ tìm, không ngờ chị vừa tới nơi thì thấy em chạy ra ngoài, vậy là chị đuổi theo. Mới đầu còn nghi ngờ vì ngoài đời em còn xinh hơn trong ảnh, nhưng khi thấy khuôn mặt nhìn nghiêng của em thì chị cũng hình dung ra được em chính người chị cần tìm."

"Tại sao lại trôi dạt vào bờ? Không phải...bố đang đi công tác sao?" Lục Chi lo lắng lắm lắm

"Được rồi, vấn đề bây giờ là đưa bác ấy tới bệnh viện chữa trị mau, đã một tháng rồi, nhờ đâu xảy ra gì thì nguy..."

Lục Chi khó nhọc hít thở lấy điện thoại ra, bấm số gọi xe cấp cứu, gần như hét lên, đem mọi nỗi khó chịu từ sáng tới giờ gất vào điện thoại:

"Alo! Cho một xe tới đường ABC gần biển, mau lên, đồ chậm chạp mấy người..."

"..."

"Cái gì? Sờ cảnh sát? Chết tiệt!" Lục Chi thô lỗ ngất máy, nhìn màn hình mà cục tức dâng trào, không gì giải tỏa, cuối cùng hít sâu đưa điện thoại cho cô gái bên cạnh, ngượng ngượng nói:

"Số của xe cấp cứu, chị bấm đi, tôi quên rồi."

"..."

...

Sau khi đưa bố tới được bệnh viện trung tâm của thành phố C, cô sức nhớ ra một chuyện, liền rút điện thoại ra gọi vào số máy nọ.

"Gì vậy?" Thật lâu, đầu bên kia mới bắt máy, một giọng nữ có phần cao quý vang lên, từ tốn và chậm rãi.

"Mẹ..." Lục Chi kích động kêu lên, có chút to tiếng, khi thấy mọi ánh mắt ở hành lang bệnh viện đều đổ dồn về mình thì nhú mồm, hạ giọng đi: "Mẹ...con hỏi lại một lần nữa, mẹ có thể trả lời thật được không...?"

"Có chuyện gì con mau nói, mẹ sắp có cuộc họp quan trọng."

"Mẹ đang ở đâu vậy...?"

"...London."

Lục Chi hết ngẩng lên nhìn trần nhà rồi lại nhìn xuống dưới đất, sau đó hít vào thở ra nói: "Vậy con không hỏi mẹ nữa, con chỉ nói là..." Cô thở ra một hơi: "...Con tìm thấy bố rồi..." Còn chưa nói hết câu, đầu bên kia đã khiến cô cảm nhận được sự vội vã.

"Con đang ở đâu?"

"Thành phố C, bệnh viện C."

"Mẹ sẽ đến ngay."

"..."

...

Đợi tới bốn giờ sáng hôm sau, rốt cuộc cũng nhìn thấy bóng dáng mẹ, người phụ nữ mà cô vừa mới gặp ba hôm trước.

"Mẹ..." Lục Chi cùng cô gái lạ mặt đứng dậy từ băng ghế chờ, cũng phải khâm phục cô gái này, người trông nhỏ nhắn yếu ớt, nhưng kiên trì một ngày một đêm không ăn, lại đi tìm cô sau đó thì thức trắng đêm chờ mẹ với cô, thật không biết lòng tốt của cô gái này bao la tới nhường nào.

Cô dẫn mẹ vào phòng bệnh, nơi mà bố cô đang ngủ, sau đó đóng cửa lại, cho hai người lớn một không gian riêng tư. Lúc đóng cửa cô còn thầm nghĩ, tại sao hai người lại phải ly thân, rõ ràng đều rất quan tâm nhau, vì có gì chứ...

Đúng lúc này, bên cạnh cô vang lên một giọng nói: "Đúng rồi Lục Chi, có chuyện này chị cần nói với em."

Hai người ngồi trên băng ghế, cô gái kia bắt đầu hỏi: "Em không biết bố mình mất tích sao?"

Lục Chi quay sang nhìn cô ta, trong nội dung của cô có bao gồm ý tứ cảnh giác rất cao mà khó phát hiện: "Thời gian qua em ở với mẹ."

Cô gái gật đầu quay đi, sau đó lại từ từ nói: "Thực ra trước lúc hôn mê, bố em có nói được, thì chị cũng có hỏi rằng ông ấy có biết tại sao mình bị trôi vào đây không, ông ấy nói rằng mình là một nạn nhân trong vụ nổ bom tại khách sạn Ocean tháng trước, ông ấy bị kẹt lại nơi chứa nhiều bom nhất cùng với một cậu thanh niên Huy gì đó..."

"Chị nói...Lâm Huy? Bố em từng nhắc tới Lâm Huy? Nhưng...vụ nổ bom nào...?" Lục Chi càng nghĩ càng rối, có thể giải thích cận kề chuyện gì đang diễn ra với cô một chút có được không...trong đầu cô giờ chứa toàn những mớ bong bóng hỗn độn đảo qua đảo lại...

"Nghe nói tháng trước tại khách sạn Ocean của thành phố này diễn ra vụ đánh bom khủng bố nhằm vào những doanh nhân đến dự buổi lễ nào đó, chuyện này chấn động toàn bộ Châu Á, em không biết sao, không khéo lan ra cả thế giới ấy, bởi vì những vụ đánh bom quy mô lớn chung quy ở nước ta khá ít."

"Khách sạn Ocean...buổi lễ..." Lục Chi lẩm bẩm, lông mày nhíu chặt không buông lỏng.

"...Buổi lễ đính hôn của con đã bị hủy bỏ rồi..." Câu nói của mẹ lại lần nữa lặp lại trong đầu cô...

Thực sự...nó có thể gây thiệt hại kinh khủng đến như vậy ư? Mọi người xung quanh mình, ngay cả những người tới dự buổi lễ của mình cũng đã suýt nữa vì mình mà bị liên lụy sao...?

Khoan đã, cuối cùng Lục Chi cũng tìm ra điểm mấu chốt, nếu như bố bị trôi dạt vào bờ biển, vậy Lâm Huy làm thế nào thoát được, lại còn bình an tới dự giải toán Quốc gia...

"Ông ấy còn nói gì nữa?"

"Ông ấy nói..." Nói tới đây, cô ta có chút ngập ngừng: "...Vốn dĩ lúc đó còn một thang máy hoạt động, hai người có thể cùng nhau xuống, nhưng cậu Lâm Huy đó lại đóng cửa ngay trước mặt ông, để lại ông một mình trên tầng đó. Lúc nguy cấp ông đã nhảy từ ban công tầng đó xuống biển sau đó thì không hay biết gì..."

"Hoang đường..." Lục Chi chết lặng nhưng vẫn lắc đầu phủ nhận, cảm giác chẳng muốn tin ai trên đời lại xuất hiện, có phần cảm thấy bản thân sống trên đời làm trò đùa cho người khác là quá thừa thãi... Không đúng thế đâu, Lâm Huy không phải như vậy, không phải như vậy, có thể đấy... "Chị nói dối..." Cô bắt lực thì thảo, giống như trái tim teo nhỏ dần đi vậy, nỗi kích động dâng trào tới tận mọi ngõ ngách trong cơ thể, giống như chỉ cần một đả kích nữa là có thể khiến nó vỡ nát, không gì có thể hàn gắn lại vậy.

Giống như sự chưa thuyết phục được cô, cô gái lạ vội bổ sung thêm câu nữa: "Bố em còn nói đã tin lầm cậu ta, chị thấy cho dù trước đây có xích mích gì thì cũng không thể thấy chết không cứu như vậy đúng không, đúng là con người vô đạo đức, vô nhân tính, cũng may bố em phúc lớn, được Thượng Đế phù hộ, người ta nói ở hiền gặp lành, có lẽ số phận ủa bố em đã làm Thượng đế cảm động nên người đã ra tay tương trợ, còn với cái cậu thanh niên kia, thế nào cũng sẽ gặp báo ứng sớm thôi."

Không... Không...

Cô thở dốc, hốc mắt đỏ hoe, khuôn mặt cắt không còn một giọt máu, chỉ thấy trước mắt tối sầm lại, Lục Chi mất ý thức...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Những Tháng Ngày Tươi Đẹp Kết Thúc Không Một Ai Hay Biết.

Lần thứ hai mở mắt sau khi mất ý thức, Lục Chi lại được nhìn thấy một cái trần nhà trắng tinh quen thuộc, nhưng không còn là mùi hương trà hoa quế thân quen nữa, mà lại nồng nặc mùi thuốc sát khuẩn đặc trưng của bệnh viện. Một bên cánh tay có cảm giác hơi tê tê, nhìn sang, Lục Chi giật mình, cái quái gì thế? Tại sao lại phải truyền nước?

Lần này cố nghĩ lại thì đầu lại đau nhức, nặng nề khiến cho tâm trạng cô càng thêm khó chịu. Cô nhớ mang máng hình như có nói về chuyện của Lâm Huy và bố cô... Đúng rồi.

Dòng kí ức ẩn hiện như thủy triều cuộn tới, những gì cần nhớ cũng đã nhớ lại hết, Lục Chi lại thở ra một tiếng nặng nhọc sau đó nhắm mắt vào. Tối bây giờ cô vẫn không thể tin vào chuyện Lâm Huy bỏ mặc bố cô lại mà một mình chạy trước... Cô tin anh không phải người như vậy, mặc dù cơ sở để cô tin vào anh cũng vô cùng mong manh...

Nếu...anh là người của tổ chức kia, mục đích tiếp cận cô là chờ thời cơ đến sẽ lập kế hoạch bắt một mẻ, vậy thì hoàn toàn là hợp lí. Nếu...anh không phải người của tổ chức kia, mà thực sự là con người chỉ vì cứu mình mà quên đi người khác, một kẻ ích kỉ như vậy, hèn nhát như vậy, dường như không phải là anh... Nhưng nếu không phải người trong cuộc, vậy thì trong hoàn cảnh ấy cũng không thể biết được tình huống thực sự khiến anh phải cứu lấy bản thân mà bỏ mặc bố cô.

Đang lan man suy nghĩ, cửa phòng bệnh được mở ra, lần này cũng giống như lần cô hôn mê lúc trước, cô gái đi vào là thư kí đặc biệt của mẹ.

"Cô lại đi vào đây lần thứ ba mươi rồi à." Không phải câu nghi vấn, hoàn toàn là một lời nói đùa thuận miệng của Lục Chi. Thư kí Nga cũng cười, trên tay bê một chiếc cặp lồng đặt lên bàn, từ tốn mở nắp ra nói:

"Không phải, nhóc nhầm rồi, tôi vừa mới từ nhà nhóc tới đây, ăn cái này đi, mẹ nhóc nói bác sĩ chẩn đoán nhóc bị thiếu máu nhẹ, cho nên bây giờ phải tích cực ăn, xem này...mẹ nhóc nấu đấy."

Lục Chi từ từ ngồi dậy, cầm lấy cặp lồng đưa lên mũi ngửi ngửi, sau đó thờ ơ đặt lại bàn.

"Sao thế?" Trong câu hỏi có chút lo lắng.

Quả thật...

"Không phải của mẹ nấu." Lục Chi bình tĩnh nhìn thẳng.

"..."

Thư kí Nga đỡ đầu nhìn Lục Chi vài giây, sau đó đột nhiên cười phá lên khiến cô có chút giật mình quay sang: "Cô sao thế?"

"...Đầu bếp nổi tiếng của nhà hàng năm sao trong thành phố này nấu đấy, phương pháp cũng là nấu theo như của mẹ nhóc ghi chép, sao nhóc có thể nhận ra được?" Thư kí Nga tò mò nhìn cô.

Lục Chi thờ dãi quay đi, bụm môi nói: "Đúng là làm giống y hệt mẹ, nhưng nếu như cháu bị ốm, mẹ sẽ chỉ hầm gà sâm cho cháu mà thôi."

Thư kí Nga gạt gù cái đầu: "Ồ..."

"Mẹ cháu đâu rồi, cháu đang ở bệnh viện nào?" Lục Chi quay sang hỏi, thư kí Nga đáp: "Nhóc yên tâm, lát nữa mẹ nhóc sẽ về, sáng nay nhóc ngất xỉu, mẹ tiện thể chuyển nhóc cùng chủ tịch Vương về thủ đô điều trị, bây giờ hai người đang cùng điều trị ở một nơi, có điều...đây không phải bệnh viện, đây là một phòng khám tư của mẹ nhóc, trước đây nơi này từng do một người bạn thân của chủ tịch mở, nhưng người bạn ấy đã qua đời, giao lại cho chủ tịch quản lí."

"Cộc cộc..." Tiếng gõ cửa bên ngoài vang lên, thư kí Nga lập tức đứng dậy mở, Lục Chi nằm trên giường nghe thấy một tiếng gọi cũng kính vang lên: "Chủ tịch."

Mẹ về rồi ư...? Đúng lúc cần hỏi mẹ vài chuyện, Lục Chi trầm nghĩ.

"Đã khỏe hơn chưa?" Chi có một mình mẹ đi vào, đợi mãi cũng không thấy có thêm người, chắc chắn là mẹ muốn nói chuyện với cô nên đã kêu thư kí Nga đi trước rồi. Lục Chi vội đáp:

"Đỡ hơn nhiều rồi ạ." Sau đó thấy mẹ lấy ghế, ngồi gần giường của cô, Lục Chi vội hỏi: "Mẹ, con có chuyện muốn hỏi mẹ."

"Nói đi." Thúy Lan thẳng thắn nhìn con gái, cho thấy bà sẽ không trốn tránh câu hỏi mà con gái đưa ra.

Trước tiên, Lục Chi cười trừ giảm bớt không khí, sau đó mới từ từ nói: "Mẹ...bố hiện tại sao rồi?"

"Các bác sĩ ở đây vừa làm một đợt kiểm tra...hiện tại bố con vẫn đang hôn mê nhưng đã không sao rồi, có lẽ sẽ sớm tỉnh lại." Tuy Lục Chi có độ nhạy cảm cao nhưng đối với lời nói của mẹ, cô hoàn toàn tin tưởng, lúc này không có chút nghi ngờ nào cả.

"Vây, trong một tháng qua, tình hình công ty của bố sao rồi, bố không có ở công ty một tháng, giới kinh doanh không có đề cập gì sao...?"

"Con cũng biết mẹ cũng là một cổ đông lớn trong tập đoàn của bố con, việc bố con mất tích khiến cho công ty và báo chí rầm rộ, gây nên một vài tổn thất, đương nhiên, mẹ cũng phải có phần trách nhiệm trong đó."

"Mẹ đã làm gì?" Lục Chi thuận miệng hỏi.

Thúy Lan nhìn cô vô cùng tự nhiên, lời lẽ nói ra như không có chút do dự: "Mẹ đã xác nhập J.Ret với S.U."

"Cái gì?" Lục Chi bật mạnh người dậy, hét lên cứ như kiểu vừa nghe được tin Việt Nam thả bom Mông Cổ vậy.

Thúy Lan liền xoa dịu con bằng ánh mắt cùng lời nói có chút nhỏ nhẹ, bớt đi sự lạnh lùng: "Bây giờ là lúc gia đình ta cần đoàn kết lại, con không nên có thái độ như vậy, tới một lúc nào đó con sẽ hiểu, hoặc nếu như rơi vào hoàn cảnh như của mẹ, chắc chắn con cũng sẽ chọn làm như vậy."

"Mẹ...ý con là, còn bố, bố sắp khỏe lại rồi, tới lúc đó...mẹ nói bố phải làm như thế nào? Công ty là một tay bố gây dựng, tại sao nhân lúc bố như vậy mà mẹ lại nỡ lòng cướp đi thứ vô cùng quan trọng của bố...mẹ làm vậy...con..." Lục Chi vô cùng hoang mang cùng lo lắng nhìn mẹ, tại sao là thương nhân, ai cũng có một trái tim sắt đá như vậy?

"Lục Chi, con nên biết, mẹ đều là vì tốt cho bố. Trong hai tuần sau khi tin bố con mất tích được lan rộng, giới thương nhân đều đã ngấm ngấm mua chuộc các cổ đông lớn của tập đoàn, con phải biết, nếu như các cổ đông đều bị mua chuộc, vậy chẳng khác nào công ty bố con đang bị rao bán rộng trên thị trường. Trong lúc cấp bách, mẹ bắt buộc phải ra tay, cứu lấy công sức mà bao năm bố con gây dựng vất vả."

"...Mẹ." Ánh mắt Lục Chi dần biến đổi theo lời nói của mẹ, một tiếng kia cũng thể hiện phần nào sự nhẹ nhõm cũng như áy náy vì có lời to tiếng ban nãy, đúng vậy, thả dể công ty của bố vào tay của mẹ còn hơn là trở mặt nhìn công sức của bố bị người khác giành giật như mấy món hàng giảm giá ngoài chợ... Cho dù mục đích của mẹ là thế nào đi chăng nữa.

"Hơn nữa..." Thúy Lan nhìn con gái bằng ánh mắt như một người mẹ đích thực nhìn con, ánh mắt mà bấy lâu nay cô luôn khao khát, khiến cô có chút giật mình, lại thấy lòng như xúc động khó tả, cô nhất thời bất động nhìn mẹ. Thúy Lan dịu dàng nói: "Con đừng nghĩ công ty là thứ quan trọng nhất đối với bố con. Đối với bố và mẹ...con mới là điều mà bố mẹ trân quý nhất trong cuộc đời."

"..." Nếu như có một cơn mưa đi ngang qua, cô sẽ không do dự gì mà òa lên khóc, sẽ không để nước mắt rung rung mà khó rơi xuống tới như vậy, nghĩ tới danh dự, nghĩ tới thể diện phía trước mà mình sẽ phải đối mặt, nghĩ tới bố mẹ và cuộc sống có thể sẽ gian nan trong tương lai, cô càng cố gắng không để giọt nước mắt nào, không nên đánh rơi nước mắt, bởi vì sự yếu đuối của bản thân sẽ càng làm mẹ cô lo lắng.

Lục Chi hít sâu, cố gắng hít sâu, thở ra một cách thoải mái mà âm thầm, quay về phía mẹ, tâm trạng cũng thả lỏng hơn nhiều, đúng lúc này, mẹ bỗng đứng lên tiếng:

"Mẹ có chuyện muốn thông báo với con. Về chuyện học hành, mẹ đã rút hồ sơ của con lại. Mẹ muốn con sang Ý học về kinh doanh, tới năm hai mươi tuổi sẽ cho con vào chi nhánh của mẹ bên đó làm một chức vụ nhỏ, giúp con cọ xát và có kinh nghiệm, tới một lúc nào đó...mẹ muốn thấy con cùng với công sức của bố mẹ ngồi trên đỉnh cao nhất trong ngành mỹ phẩm thế giới." Tới lúc này, giọng nói của mẹ thay đổi, ánh mắt cũng trở nên lạnh hơn ban nãy, thực sự là sự khác biệt vô cùng lớn, nói vừa nãy và bây giờ là hai con người cũng hoàn toàn có thể tin tưởng. Những Lục Chi có điều khác hẳn ắt những cảm nhận lung lung không rõ ấy, nhưng căn bản, cô không rõ là mình lo sợ hay do dự điều gì.

"Mẹ..."

Như hiểu con gái đang do dự, Thúy Lan lên tiếng: "Lục Chi, mẹ đã suy nghĩ lại, con không nhất thiết phải tự mình trải qua những nguy hiểm, con còn rất nhỏ tuổi, còn chưa chừng chạc, chưa đủ khả năng để đối diện với một thế lực mạnh như tổ chức kia, cho nên bây giờ con hãy mang theo tâm lý thoải mái nhất sang Ý du học, chuyên tâm học về kinh doanh, mẹ sẽ mời chuyên gia nổi tiếng về giúp con rèn luyện..."

"Không, mẹ..." Lục Chi bình tĩnh lại, ngắt lời mẹ: "Con sẽ ở lại Việt Nam, con sẽ không thể để bố mẹ phải chiến đấu một mình bảo vệ con như vậy đâu."

"Lục Chi..."

"Chúng ta có thể mời chuyên gia về dạy cho con, con hứa với mẹ sẽ chăm chỉ mà, mẹ, nghe con đi, nếu mẹ để con đi, con sẽ cảm thấy vô cùng xấu hổ,

con nghĩ bản thân làm được, đừng để con thấy hổ thẹn với bố mẹ, với bản thân..." Giọng cô nhỏ dần, ánh mắt chân thành nhìn mẹ, đôi tay không biết lúc nào đã nắm chặt lấy đôi bàn tay đầy vết chai sần của mẹ.

"Ngồi thẳng dậy đi, nếu không sẽ bị vẹo xương sống đấy." Mẹ từ từ nói.

Cô vội bật dậy, dò xem nét mặt của mẹ. Nghĩ rằng mẹ sẽ giữ nguyên định kiến của mình, nhưng một điều lạ là, mẹ bất ngờ đồng ý:

"Vây mẹ sẽ chuyển con về một trường học cấp ba ở thủ đô, tạm thời con cứ ở với mẹ, như vậy mẹ sẽ yên tâm hơn."

"Mẹ..." Lục Chi gọi một tiếng nũng nịu. Thúy Lan mỉm cười nhìn cô, đây là lần đầu tiên bà nở nụ cười, Lục Chi vô cùng sung sướng, kinh ngạc, lại rất xúc động cô thốt lên: "Mẹ lúc cười thật là đẹp."

Thúy Lan nói: "Được rồi, mẹ cho con học ở Việt Nam, nhưng con phải nhớ, thủ đô là nơi có nhiều tai mắt của tổ chức nhất, ngay cả những đứa con của những bộ phận thương nhân dưới trướng của tổ chức cũng có thể làm gián điệp cho bố mẹ nó, tốt nhất là con nên kín đáo, đừng quá phô trương hay làm loạn gì cả, yên lặng được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu."

"Vâng." Lục Chi trả lời không hề có lấy một chút do dự, hoàn toàn không nghĩ đó sẽ là một việc vô cùng khó khăn hay cũng sẽ chính là thử thách đầu tiên trong những tháng ngày gian khó.

"Con nghỉ ngơi đi..." Đúng lúc mẹ định rời đi thì Lục Chi lại vội vàng gọi lại: "Mẹ...con vẫn còn...vẫn còn vài điều thắc mắc."

"Được rồi." Mẹ lại ngồi xuống ghế.

Lục Chi bắt đầu nói, mắt lảng đi nơi khác: "Mẹ...lúc xảy ra vụ đánh bom...tại sao con lại ở nhà mẹ mà bố lại...mất tích?"

Thúy Lan có vẻ sung sướng nhìn con gái, sau đó bình tĩnh lại hỏi: "Tại sao con biết về vụ đánh bom?"

"...Trên báo chí rất rầm rộ mà...mẹ...việc này không quan trọng, quan trọng là...lẽ nào có người cứu con? Hay là mẹ? Nhưng lúc đó mẹ đang ở Ý mà..."

Thúy Lan nhìn ra chỗ khác, nghĩ nghĩ gì đó một lúc, sau đó quay lại nhìn con gái, bắt đầu tóm tắt lại sự tình:

"Hôm đó...vì một số việc ở tổng công ty nên mẹ đành hoãn lại lễ khánh thành, bay về Việt Nam. Tới sân bay quốc tế thì mở máy, đúng lúc nhận được một tin nhắn, nội dung là nếu muốn cứu con gái thì tới địa chỉ ghi dưới đây. Là, địa chỉ đó chính là căn biệt thự của mẹ. Trong điện thoại còn có ảnh của con, mẹ liền tới nhà mình. Sau đó thì thấy một chiếc xe ô tô đen đang đỗ ở trước cổng, thư kí Nga đi kiểm tra về nói rằng con đang ở trong đó. Mẹ liền kêu người phá cửa cứu con. Sau khi con được an toàn, mẹ lại nhận được tin có người đánh bom khách sạn của bố con. Mẹ đã sai người đi tìm ông ấy. Nhưng mãi vẫn không có thông tin. Không ngờ lại lưu lạc tới chỗ cô gái kia. Nhân tiện, mẹ đã trả ơn hậu hĩnh cho cô gái kia rồi, con an tâm."

"Mẹ...mẹ nghĩ người cứu con là ai?" Chuyện này thật là lạ. Vừa có người muốn giết cô và bố, lại có người muốn cứu cô... Rốt cuộc hai người này là thế nào?

"Mẹ cũng không biết, con người này...thật thần bí."

"Tại sao lại thần bí?" Lục Chi thắc mắc liền hỏi.

"Thực ra, đến bây giờ cảnh sát vẫn chưa điều tra ra được điều gì, nếu như vậy không thôi thì mẹ cũng sẽ chỉ nghĩ là do những doanh nhân được mời tới dự lễ đính hôn có đắc tội với những nhà đầu tư nổi tiếng nước ngoài nào đó nên bị khủng bố. Nhưng một thời gian sau, trong máy tính của mẹ lại nhận được một đoạn băng ghi âm cuộc trò chuyện của bọn chúng, một trong số đó là giọng của một người mà mẹ không bao giờ quên được.... Con nói xem, cho dù là người bình thường hay người của tổ chức kia, không ai có thể xâm nhập vào máy tính và biết số điện thoại riêng của mẹ. Nhưng người này lại giống như cái gì cũng biết, chỉ có thể có hai khả năng, một, đó là người có cùng chung kẻ địch với chúng ta, hai, chính là người của tổ chức cố tình làm vậy. Nhưng nếu là người của tổ chức, theo cách của bọn họ, sẽ không bao giờ làm vậy, bọn họ chẳng bao giờ muốn tốn tiền mua một lượng lớn số bom để dàn dựng ra một màn kịch kịch tính kinh động ra thế giới tới vậy. và khi nhìn thấy bố con bình an, mẹ lại càng chắc chắn thêm điều đó. Cho nên, khả năng lớn nhất, chính là người đó có cùng chung kẻ địch với chúng ta. Theo như suy tính của mẹ, đó cũng là một doanh nhân thành đạt, ngoài ra cũng thần bí ở chỗ, mọi sự điều tra về con người này luôn được báo lại rằng không có một kẻ hở trong mạng lưới thông tin thế giới, nghĩa là cuộc điều tra bất thành. Nhưng...nếu có cơ hội, mẹ rất muốn được hợp tác với con người này."

"Vây...tổ chức kia là gì? Tại sao lại muốn giết con và bố? Tại sao lại muốn làm hại gia đình ta? Mẹ...mẹ vẫn chưa nói điều này cho con..." Từ trước tới giờ mẹ chỉ nói chung chung là "tổ chức", chưa hề nhắc với cô về nguồn gốc hay nguyên do mà cô phải chống lại chúng, trước mắt cô, mọi thứ vẫn vô cùng mờ mịt.

"Đó là chuyện từ rất lâu rồi...lẽ ra, những việc này chỉ nên do một mình mẹ gánh vác, không nên làm phiền tới con, tới bố..."

Mẹ không trực tiếp trả lời, nhưng Lục Chi đã như ngộ phần gì đó, nhưng tới lúc này, mẹ lại không cho thêm cô bất cứ gợi ý nào nữa mà đứng dậy, nhẹ nhàng nói một câu:

"Nghỉ ngơi cho khỏe, mai mẹ sẽ đón con về nhà."

Sau đó không đợi Lục Chi trả lời, bà liền đi thẳng ra cửa, bước đi có chút vội vàng..

Ánh mắt cô luôn nhúu chặt nhìn ra cửa, mãi không dời đi.

...

Chương tiếp theo: Trường mới, một con người khác xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hổ Báo?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Trường Mới, Con Người Khác Xuất Hiện.

Bố vẫn chưa tỉnh, không tìm thấy thư kí Trịnh, giờ đây lòng Lục Chi vừa lo lắng vừa day dứt, liên tục đấu tranh tư tưởng. Đợi sau khi Vương chủ tịch tỉnh sẽ rõ nguyên nhân và hoàn cảnh lúc đó, nếu giống như lời cô gái lạ mặt kia nói, thì cô thực sự đã nhìn lầm anh rồi... Còn nếu không phải...

Còn có thể không phải được sao? Cô gái kia là lần đầu cô gặp, một người không quen biết, cũng chẳng biết cả thân thế của nạn nhân được mình cứu thì bày đặt ra chuyện gì được cơ chứ. Cứ mỗi lần nghĩ về việc này, trong lòng cô lại vô cùng mâu thuẫn, nó dường như chiếm trọn tâm trí cô. Thiên về tình cảm, cô vẫn tin anh không phải như vậy, nhưng theo lí trí, với thực tế, thì điều này hoàn toàn có thể xảy ra.

...

Gần đây mẹ và thư kí Nga nói về ngôi trường mới của cô rất nhiều, cũng có vô số điều mà cô cần cân nhắc. Mẹ nói xem kết quả của cô những năm gần đây thì thấy, quả thực chỉ có thể lác đầu. Tuy mẹ không nói gì nhiều nhưng tự bản thân cô thấy vô cùng xấu hổ, chỉ biết im lặng nhìn nét mặt của mẹ, vậy mà đợi mãi mẹ cũng chẳng bộc lộ tí cảm xúc nào, khiến đôi lúc cô thật khó xử, tự nhủ thầm, đợi tới khi đi học mình sẽ lại cố gắng, làm lại từ đầu, nhất định phải khiến cho mẹ vui tới cười ra mắt cho xem, nhất định.

Khi suy nghĩ này đang đi dọc theo bộ não của cô, thư kí Nga đã nói một câu khiến cho ước muốn nhỏ bé kia sắp được bắt đầu. Cô ấy nói đã sắp xếp cho cô một lớp học thêm để củng cố lại những kiến thức đã bị rỗng, chỉ cần chăm chỉ, nhất định cô sẽ dành được sự tin nhiệm từ mẹ. Thứ hai nữa là, ngôi trường mới này là một ngôi trường trung học phổ thông chuyên danh tiếng, thường có vô số con nhà giàu trong này đổ vào những trường đại học danh tiếng của nước ngoài và được tuyển thẳng đi làm đại diện của Việt Nam tham gia các kì thi Quốc tế. Chính vì lực học và sức cạnh tranh cao như vậy, nên với kiến thức hạn hẹp của cô thì đương nhiên sẽ phải cùng cố và nâng cao về mọi mặt.

Mẹ nói: "Tạm thời con cứ đi học thêm ở chỗ mà thư kí Nga sắp xếp, ở đó tuy có đông học sinh nhưng là nơi mà mẹ khá tin tưởng, một số bạn cùng trường mới của con cũng học ở đó, làm quen dần cũng tốt."

Lục Chi thắc mắc: "Tại sao mẹ không mời gia sư về nhà?"

"Gia sư mẹ chỉ tin tưởng với duy nhất một người. Nhưng hiện tại người ấy đang bận một số việc vì vậy thời gian này con hãy học tạm ở chỗ đó, đến khi gia sư mà mẹ tin nghiệm xong việc, mẹ sẽ bảo người đó tới dạy con."

Lục Chi im lặng cúi đầu ăn tiếp bữa tối hiếm hoi cùng mẹ, một lúc, dường như nhớ gì đó ngẩng đầu lên nói: "Mẹ, mấy bài báo nước ngoài gần đây viết mẹ với một tập đoàn bên Hàn Quốc đang cạnh tranh danh hiệu đứng đầu ngành mỹ phẩm Á - Âu phải không ạ?"

Thúy Lan cũng dừng việc ăn cơm, ngay cả tư thế cũng rất từ tốn, trang nhã, bà lau miệng, dừng hẳn mọi việc lại sau đó nói: "Con sẽ không nghĩ việc mẹ xác nhập J.Ret vào S.U là có mục đích chứ?"

Lục Chi lập tức trả lời: "Không đâu, mẹ đã nói là gia đình chúng ta cần phải đoàn kết mà, con tin mẹ, cho dù mẹ làm bất cứ điều gì chẳng nữa thì...con vẫn sẽ có niềm tin."

"Cảm ơn con."

Lục Chi chợt nghĩ, ánh mắt khi mà mẹ nói câu này, có lẽ cô sẽ không thể quên được.

...

Ở bên mẹ chưa đầy ba ngày thì đã phải xa. Lúc này là thời điểm khởi đầu trong mặt trận thương trường, mẹ của cô cần phải nắm vững thời cơ cho nên đã bay qua trụ sở ở Pháp để điều hành, có lẽ trong một thời gian dài sẽ không về Việt Nam. Mẹ để lại thư kí Nga ở Việt Nam để chăm sóc cô, vậy mà cô cứ nghĩ trong thời điểm quan trọng này, thư kí Nga sẽ là người mà mẹ cần nhất. Nhiều lúc Lục Chi cũng hiểu, mẹ vẫn luôn lo lắng cho cô, nhưng vì một lí do nào đó, dẫn tới mẹ cứ mỗi khi đối mặt với cô đều trong trạng thái khuôn mặt bình tĩnh không một gợn sóng, khiến cho cô có đôi lúc không thờ nổi, có chút bất mãn.

Khoan nói đến những việc đó. Trước tiên, thư kí Nga theo sự dặn dò của mẹ cô, đã sắp xếp cho cô làm con nuôi cả một công ty bất động sản có chút

tiếng tăm trên thị trường môi giới và giới đầu tư, công ty này có quan hệ đối tác trước đây của mẹ nên việc nhận con tiến hành khá thuận lợi. Lục Chi cũng hiểu, một khi đã chọn sống ở Việt Nam, thì nhất định phải thay tên đổi họ, nếu không rất có thể sẽ bị phát hiện. Vì vậy, đối với việc nhận bố mẹ nuôi, cô không có ý kiến. Chỉ có điều, tên tuổi mới làm cô có chút không quen...

Không còn là Vương Lục Chi, tiểu thư tập đoàn mỹ phẩm hàng đầu Châu Á, mà là Hà Linh Chi.

Cô quả thực không thích cái tên này lắm...chẳng qua là vì cái tên Lục Chi quá đặc biệt, hầu như chẳng có ai có cái tên ấy, cho nên nếu vẫn để y nguyên tên, có ngày bị nghi ngờ, khả năng bị điều tra sẽ cao hơn, mức độ nguy hiểm là vượt qua khỏi tầm kiểm soát...cho nên Linh Chi, cho dù không thích cũng phải dùng.

...

Tối lớp học thêm, vừa bước vào cửa phòng, mọi ánh nhìn đều không hẹn mà cùng nhau chăm chăm hướng về cô. Lục Chi cũng không kiêng dè lườm lại, tiện thể tìm chỗ trống ngồi xuống. Cô đi xuống dãy cuối cùng, khuôn mặt vẫn bình thản chẳng có gì gọi là lo lắng, có lẽ do thái độ ngạo mạn khi ra ngoài xã hội hồi còn ở thành phố E tạo thành nên bây giờ, cứ ở chỗ đông người là mắt cô lại hơi díp lại, nhìn đời bằng nửa con mắt.

Khi an tọa tại bàn cuối, lúc này cô mới soi xét tập thể lớp. Sơ sơ cũng khoảng mười lăm người, toàn những thanh niên ăn chơi sành điệu, ai nấy đầu tóc đều rực rỡ cả, không xanh thì đỏ, không đỏ thì tím...nói tóm lại, đúng chuẩn những thanh niên nhà giàu ăn chơi đua đòi, thành phần chiếm con số không nhỏ trong xã hội hiện nay.

Lục Chi lấy sách vở ra, ngoan ngoãn đặt lên bàn, chỉnh lại tư thế ngồi, bắt đầu đọc một lượt trang đầu cả cuốn sách giáo khoa ngữ văn mười. Lục Chi không hề thích học, đó là điều hiển nhiên, thế nhưng sự kì vọng cả mẹ không nó cô cũng biết, bà rất mong cô học tích cực để có thể khiến bà yên lòng, cho nên bây giờ, Lục Chi phải nỗ lực thay đổi. Trong con đường phấn đấu học tập đạt kết quả cao thì, yếu tố đầu tiên chính là học hành nghiêm chỉnh và nghiêm chỉnh học hành, vì vậy, hình ảnh này mới xuất hiện.

Nhưng chưa được một phút, đã có người không biết mà tới phá. Một thanh niên nào đó chống hai tay lên bàn của cô, hơi cúi xuống nói, giọng không đứng đắn:

"Này cậu, cậu tên gì? Học sinh trường nào? Gia đình cậu làm gì? Chúng ta có thể làm quen không?"

Lục Chi vẫn không ngẩng đầu lên, cổ tình lật sách sang trang khác, giữ thái độ lạnh lùng: "Nói ra dọa chết cậu."

Với thái độ không đứng đắn này của cậu ta, nếu là hồi cô còn ở thành phố E, thì không biết khi vừa dứt câu, cậu ta còn bao nhiêu cái răng nữa.

Cậu bạn kia thấy cô gái xinh đẹp trước mặt tỏ ra lạnh lùng thờ ơ thì thái độ liền quay ngoắt không biết bao nhiêu độ, nói khẩy: "Lạnh lùng girl à... Hơ! Cũng kinh phết nhì! Thôi được rồi, làm người tốt thì tốt cho trót. Anh đây là có lòng tốt một chút nhắc em gái này... Ê! Khuyên cậu mau di chuyển sang chỗ khác ngồi. Nếu như gia đình cậu có tiếng nói cao hơn tập đoàn đầu tư Thế Phong thì hẵng ngồi đây, còn nếu mà ngược lại, thì tốt nhất...là sang chỗ anh đây ngồi đi. Cậu xem, ánh dương nắng vàng xuyên qua kẽ lá, cây cối rung rinh, lòng xuyên xao... Đó, khung cảnh rất đẹp luôn, đảm bảo tiết ngữ văn hôm nay cậu sẽ ngủ cả buổi, ánh nắng mặt trời sẽ điều hòa không khí giúp cậu..."

"Cảm ơn, không tiễn." Lục Chi chống tay trái lên, vuốt ve tóc, mặt cúi xuống nhìn sách, tay còn lại ở tư thế chuẩn bị giờ sang trang mới. Không có vẻ gì là quan tâm tới điều cậu ta vừa nói. thậm chí này giờ cậu ta lại nhai cái gì, cô còn không nghe lọt nổi một từ.

Không cần nhìn cũng biết, cậu thanh niên này về mặt ảm ức nhường nào, cậu ta bỏ lại một câu rồi hậm hực về chỗ của mình: "Thế thì kệ xác cậu, tự lo lấy, đừng bảo tôi chưa nhắc."

"Ồ."

Cậu bạn đó vừa đặt mông xuống, ngoài cửa lại có hai cô gái tiến vào. Vì cánh cửa đóng vào mở ra gây nên tiếng tiếng động khá to cho nên luôn thu hút ánh nhìn của mọi người trong phòng. Hèn gì... Lục Chi nghĩ thầm.

Bước vào là hai cô gái vô cùng ăn chơi sành điệu, nhìn lướt qua mái tóc nhuộm ombre hồng neon của cô gái đi đằng trước và sắc ánh kim của cô gái đi đằng sau là đủ biết độ sang chảnh của những cô gái này. Hơn nữa, quần áo cũng rất ăn chơi, cặp sách hay bất kể thứ đồ nào trên người nhìn qua cũng biết là hàng hiệu. Ngay cả màu son môi khiến người ta mê mẩn kia cũng đã đủ biết độ max về giá tiền, cũng như độ vung tiền của hai cô gái này. Thêm hình xăm con rắn ở cổ của cô gái đằng trước, khiến mọi người nhìn vào không khỏi cảm thán, giới trẻ thời nay hồ báo mà cũng thật coi mờ, nhất là những người lớn tuổi, có những cách suy nghĩ không cùng chiều hướng với người trẻ, họ sẽ có những suy nghĩ tiêu cực khi nhìn thấy hình ảnh này. Hai người này đều có điểm chung mà khi ai nhìn vào cũng dễ dàng nhận ra, đó chính là sự ngạo mạn và phong thái bất cần.

Lục Chi chỉ lướt qua rồi lại cúi xuống. Nói thật, nhìn hai cô gái này, cô đã ngỡ như thấy mình của mấy năm ở thành phố E. Cũng ngạo mạn, hồ báo và vênh vao như vậy. Thế nhưng...ít ra thì cô cũng không hề trang điểm, lại còn là trang điểm đậm như vậy...

"Đây chỉ nói một câu, đứng dậy, cút ra chỗ khác." Đó là câu đầu tiên mà tóc hồng nói với cô. Nếu như là trước đây, câu nói này chẳng khác nào chọc vào sư tử dối. nhưng hiện tại thì lại khác, cô là Hà Linh Chi, ăn nói phải văn minh, từ tốn.

"Ồ, ra đây là chỗ của cậu, Nhưng tôi 'xì' trước rồi, không phiền thì cậu ra chỗ khác ngồi đi." Nói về độ hồ báo sư tử gấu, cô có lí do để không thể so được. nhưng về mức độ mặt dày, cô vốn là cao thủ, kinh nghiệm mười năm tác chiến là thứ cô đây vẫn luôn luôn tự hào.

Có ai quy định chỗ ngồi này là của mấy đứa? Biết điều thì xéo đi, ban đầu chị đây đã nhìn mấy đứa không lọt mắt rồi, chọc vào chị là mấy đứa vỡ bùm

đó.

Trên đỉnh đầu vang lên mấy tiếng cười khẩy, sau đó giọng của bạn tóc ánh kim vang lên: "Ly này, có đũa mắt để đằng móng, móng để đằng mũi kia, chắc cơ cũng to đấy, nói câu ban nãy mà không run tí gì, gan to bằng trời rồi, mày ơi tao sợ quá."

"Không đâu, tao nghĩ nhà quê mới lên tỉnh đó, đầu tóc mặt mũi đều là hàng tồn, nhìn cái áo thì biết. Mày thấy không, vải này tao toàn đem bỏ thí cho mấy con chó không có chỗ ngủ ngoài đường đấy...Này em gái, em con nhà ai? Mặt mũi sáng sủa thế này mà ăn nói với chị mày có duyên thế? Hừ? Có tin tao..." Tóc hồng vừa nói vừa định giơ tay túm tóc cô, nhưng Lục Chi nhanh hơn vài tích tắc, với thể lực của cô, cộng thêm phản xạ nhanh chóng, cùng tốc độ khiến người ta chưa kịp nhìn, cô đã lật ngược cô ta lại, đè cái đầu sắc hồng ngửa mắt kia lên bàn, dí mặt cô ta xuống, bẻ tay ra đằng sau, chân phải áp chặt khuỷu chân, cố định cô ta. Tóc hồng và mọi người còn chưa kịp hét, Lục Chi đã khiến cô ta ngất xỉu.

Trong lớp há hốc mồm, không ai thốt được một lời.

...

"Ba! Ba phải trả thù cho con, chúng ta đã điều tra ra được nó chỉ là con nhỏ được giám đốc công ty Ánh Hòa nhận nuôi thôi mà, một công ty nhỏ như Ánh Hòa, ba có thể ngay lập tức đánh sập hoặc thu mua được mà...ba..." Trên chiếc giường sang trọng của một bệnh viện tư ở thủ đô, cô gái có mái tóc sắc hồng neon mặc một bộ quần áo bệnh nhân kiểu VIP kia đã liên tục cãi nhai với người đàn ông ngồi sofa gần đó câu tương tự như vậy, nhưng người đàn ông ấy vẫn đang đeo kính, để trước mắt là bộ máy tính hình quả tác cần dờ, lần này cũng như vậy, ông gật đầu, chăm chú nhìn vào máy vi tính nói: "Biết rồi, để lát bố xem."

"Ba..." Cô gái hậm hực lấy tay đập vào đệm, liên tục đập, đập không ngừng nghỉ, đập tới khi không còn sức đập nữa, người đàn ông vẫn im lặng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hổ Báo?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Hổ Báo Đắc Tội Sói Đỏ

Hai hôm sau, Lục Chi ở nhà mẹ, với một buổi sáng hiền lành dịu dàng cùng với mùi hương trà thanh mát không thể cưỡng lại, Lục Chi vẫn còn đang chìm trong giấc ngủ với nụ cười trên môi. Đột nhiên tiếng vang của chuông cửa khiến cô khó chịu cau mày, vài tiếng lại vài tiếng kêu lên, Lục Chi không thể không nhăn nhó ngồi dậy. Cô uể oải xuống dưới nhà mở cổng. Gương mặt mỉm cười rạng rỡ thư kí Nga lập tức xuất hiện.

Lục Chi nhìn cũng không nhìn, mở cổng xong liền lập tức quay người vào trong nhà, khiến thư kí Nga đang định nói gì đó lại không kịp. Cô đành quay lại đóng cổng rồi bước nhanh theo Lục Chi.

Lục Chi vẫn còn ngái ngủ, vừa quay lại phòng liền lập tức trèo lên giường ôm ấp tấm chăn mỏng, cái gì cũng không quan tâm mà làm tiếp giấc nữa. Nhưng mắt mới vừa nhắm lại, cửa phòng lập tức bị mở ra, Lục Chi cau mày, vẫn nhắm mắt cố ngủ tiếp. Thư kí Nga tới bàn uống nước gần đó, đặt một chiếc hộp nhựa lên nói:

"Chín rưỡi rồi, dậy thôi, nhóc mau đánh răng rửa mặt rồi ăn sáng cùng tôi."

Lục Chi ậm ừ không rõ.

Thấy cô vẫn không có động tĩnh, thư kí Nga đành xắn tay áo tiến tới, tay không gạt chăn khỏi người cô bé đáng thương đang nằm trên giường.

Lục Chi bắt đầu đi bộ vào nhà vệ sinh...

...

"Công ty có việc gì sao? Mấy ngày nay cô không tới, cũng chẳng gọi điện gì, mẹ cũng vậy." Lục Chi vừa gặm sandwich vừa hỏi.

"Cũng không có gì, chỉ là vụ việc bố nhóc mắt tích chưa được làm sáng tỏ nên phóng viên hơi làm quá lên thôi, dù sao tôi cũng giải quyết xong rồi, nhóc không cần bận tâm, học đi cho mẹ nhóc vui." Thư kí Nga vừa nhìn màn hình máy tính vừa ăn lại vừa qua loa trả lời cô.

Lục Chi thấy vậy cũng nghĩ nghĩ rồi không hỏi nhiều nữa, chỉ nói: "Bố cháu từng nói, lúc ăn mà làm việc thì rất dễ bị đau dạ dày hay đại tràng gì đó."

"...Ồ..." Thư kí Nga nghe vậy thì lách cách gõ bàn phím vài cái rồi tắt máy, tập trung ăn, nhưng vẫn quan tâm Lục Chi hỏi:

"Nhóc học thêm thấy sao?"

Ồ! Nhắc tôi học thêm mới nhớ, cả hôm qua lẫn hôm kia Lục Chi đi học đều chẳng nhìn thấy bạn tóc hồng cùng bạn tóc trắng đâu cả, cũng vì vậy mà cô đặt nghi vấn tự hỏi lòng mình: "Lẽ nào một cú đánh vào đầu của mình lại khiến cô ta bị phế toàn thân đến giờ vẫn chưa tỉnh?"

Cô nghĩ nghĩ liền trả lời thư kí Nga: "Cũng không hẳn là suôn sẻ, gặp vài chuyện..."

Sau đó Lục Chi lờ chuyện hôm đó một lượt kể hết cho thư kí Nga, cô ấy cũng chẳng có biểu hiện gì nhiều, ăn xong, cả hai dọn dẹp sau đó mỗi người một việc, thư kí Nga ở phòng khách làm việc còn Lục Chi thì...có vẻ khó tin nhưng mà hiện giờ cô đang ngồi ở ban công đem sách giáo khoa ngữ văn mười ra đọc...ha ha, quả thật...phi thường khó tin...

Khoảng tầm một tiếng sau, thư kí Nga lại gõ cửa, Lục Chi chạy ra, chưa kịp hỏi có chuyện gì, một bên tai đã bị áp điện thoại vào, thư kí Nga nói nhỏ: "Chủ tịch."

Lục Chi chợt dạ gật đầu, bắt đầu cảm thấy lo lo.

"Nghe nói con gặp rắc rối?" Vẫn là giọng nói đặc trưng của mẹ, không thể nào ấm áp hơn dù chỉ một chút...cũng không có.

"Không đâu mẹ...chuyện nhỏ thôi." Cô biết mẹ đang nói về chuyện cô khiến con gái nhà người ta ngắt xiu. Nhưng cũng thật là, tại sao cô lại quên mất thư kí Nga là thân tín của mẹ, cái gì cô ấy cũng nói cho mẹ chứ, Lục Chi tự trách mình, cô lại đại dốt đi nói cho thư kí Nga chuyện đó, cho nên bây giờ cô muốn kêu trời cũng chẳng được tích sự gì, đành nghe mẹ giáo huấn.

Giọng nói của mẹ tiếp tục từ tốn vang lên, bên trong chỉ toàn hàm nghĩa nhưng chẳng lấy một chút khí sắc âm điệu, từ đầu tới cuối là một chất giọng nhàn nhạt:

"Con khiến cho mẹ không chút nào yên tâm về con cả. Mẹ nghĩ rằng tư chất của con không hề ngốc nghếch, mẹ để cho con ở lại nước cũng là tin tưởng con sẽ biết suy nghĩ, hướng cục diện kia mà soi xét, nhưng chỉ một chuyện con con đó cũng khiến con nổi nóng đánh người, con không chịu nhìn xa hơn sao? Trước khi con đánh người có từng nghĩ sẽ bị ai đó đánh lại không? Hoặc có từng nghĩ sẽ có chuyện xảy ra với mình? Con quả thật còn rất nhỏ, mẹ phải dạy con từ từ, nhưng mẹ không phải lúc nào cũng ở bên con được, cho nên con hãy tự tạo tính độc lập, trước khi làm gì hãy nghĩ tới hậu quả, đừng cứ theo bản tính mà cái gì cũng không quan tâm, tương lai của gia đình chúng ta vẫn còn bị khoảng sương mù dày đặc che lấp, mọi người đều phải cố gắng, con đã chọn ở lại, lựa chọn điều nguy hiểm nhất trong những lựa chọn mà mẹ đưa ra đều là để bảo vệ gia đình, vì vậy, mẹ tin con sẽ làm được, con sẽ khiến mẹ yên tâm, đúng không?"

Lục Chi vẫn im lặng, trong thâm tâm vô vàn điều rối rắm, đây là lần đầu tiên mẹ nói chuyện nhiều như vậy, cũng là lần đầu tiên mẹ bộc lộ cảm xúc lo lắng cho cô chân thật đến thế, mặc dù chỉ là qua điện thoại, nhưng với Lục Chi, người luôn khao khát được bên mẹ hưởng hạnh phúc trọn vẹn cùng với bố, một gia đình đúng nghĩa thì điều này, cũng đủ rồi. Cô không phải người dễ khóc, thậm chí rất ghét nước mắt, nhưng lúc này trong tim cứ như muốn trào máu, lòng rộn rạo, nước mắt nghẹn ở nơi bọng mắt. Hít một hơi, cô nhanh chóng trả lời mẹ, đầy quyết tâm, không biết là cô đã suy nghĩ cái gì:

"Được ạ! Mẹ yên tâm, con nhất định sẽ không để mẹ thất vọng."

...

Thư kí Nga cầm điện thoại xuống nhà sau khi hai mẹ con Lục Chi đã trò chuyện xong, cô nói nhỏ vào điện thoại với người đầu dây bên kia:

"Chủ tịch, không nói với con bé chuyện tập đoàn Thế Phong đó cũng là một thành viên của tổ chức kia sao?"

"Không cần thiết, tôi chỉ cần con bé biết điều là được, nó vốn thông minh, những điều tôi nói chắc chắn nó sẽ hiểu thấu, vì vậy không cần đem chuyện đó ra dọa nó, nó cũng tự biết phải cẩn thận. Còn nữa, chăm sóc nó thật tốt."

"Vâng, tôi biết rồi thưa chủ tịch."

...

Chiều tối, cuốn sách ngữ văn lớp mười đã được cô nghiên cứu gần hết tập một, bỗng dưng có một cú điện thoại gọi tới, là số lạ, cô cẩn thận nghe máy:

"Alo?"

Đầu bên kia có tiếng sột soạt rồi cả tiếng người nói chen vào, giống như là đang bật loa vậy. Bỗng một giọng nam âm dày, đậm, vừa nghe đã biết của người trung niên, ông ta nói với cô bằng một giọng vô cùng miến cưỡng:

"Con...con gái... Con hiện tại đang ở đâu? Nhà chúng ta có khách, con xem có về kịp không?"

Lục Chi sững sốt, ngạc nhiên, sau đó lại nhớ ra, à rồi, đây không phải là cái người họ Hà mẹ kêu cô gọi hai tiếng "bố nuôi" đó hay sao. Nhưng bỗng dưng ông ta lại hỏi vậy, có ý gì nhỉ, nhà có khách? Lại còn giọng nói này, giống như ông ta bắt đắc đi lắm mới nói vậy, cô đành cẩn thận trả lời:

"Đang ở ngoài."

"Vậy còn...bao giờ trở về? Bạn...bạn học của con tới...tới chơi, rất mong con trở về đây, con xem..." Hà lão gia lại lấp bắp, Lục Chi nghe thấy còn có tiếng một người con gái giọng chua chát giả tạo nói vào"...Mau kêu cậu ta nhanh chóng trở về, cháu còn đang rất bận nữa."

Rồi giọng của Hà lão gia: "Được được, tôi bảo, tôi bảo ngay..."

"Con..." Ông ta chưa nói hết, cô đã thờ ơ nói lại rồi tắt máy: "Biết rồi, về ngay thôi, kêu cậu ta chờ."

Cắt điện thoại, chưa vội đi, cô nằm bò lên giường một lát, học thật là đau đầu, nhưng cô cũng thật giỏi, mười tiếng mà nghiên cứu được gần hết cuốn sách giáo khoa ngữ văn kia, đúng là thừa hưởng gen tốt từ mẹ, còn có bố nữa...

Lại nói, ông lão kia gọi thật không đúng lúc, tính lười biếng của cô quay lại, cô ta cứ chờ đi, cô ngủ xong còn phải đi thăm bố, ước chừng bây giờ sẽ tới nhà bố nuôi Hà gì đó kia, nếu như có duyên thì gặp, nếu không thì cô đỡ phải phiền phức. Lục Chi nghĩ nghĩ, rồi lại chìm vào giấc ngủ.

...

Vẫn câu nói kia - bố, vẫn chưa tỉnh, thăm bố một tiếng, cô lại rời phòng khám, bây giờ mới chính thức tới nhà "bố nuôi". Đùa gì chứ? Ngay cả bố nuôi cũng còn không phải.

Tới cổng, một cô giúp việc ra mở, ánh mắt dè chừng nhìn cô, có vẻ tò mò, cô vừa đi vừa nói:

"Đừng sợ, tôi cũng không phải trộm."

Đi về phía nhà chính, cô nghĩ cô gái tự xưng là "bạn học" của cô kia chắc không chịu nổi kiên nhẫn, về mất rồi. Hừ! Thối tiểu thư thì biết kiên nhẫn cái gì chứ? Huống hồ lại còn là loại kiêu căng, ngạo nghễ, bình thường chắc chắn không biết chờ người ta là cái gì, cho nên về là phải. Đùa chứ, khi nghe lão Hà nói có người bạn học là cô liền biết ai, lại còn giọng nói chưa như giám khi nói vào điện thoại, Lục Chi lập tức khẳng định, nhất định là sói đỏ tóc hồng hôm trước bị cô tặng miễn phí một cái phang.

Lúc đi qua sân, nhìn thấy có một chiếc ô tô Camry màu trắng, nghĩ là của nhà họ Hà nên cô cũng chẳng thèm để ý, đi thẳng vào nhà, tiến tới phòng khách.

Hình ảnh đầu tiên là một bà bác trung niên ngồi uống trà mà tay run run, đây chắc là bà Hà, một ông lão trung niên ngồi cạnh sắc mặt tái xanh, tay chống cằm mà cứ trượt khuỷu xuống, đây chắc là ông Hà. Ngoài ra còn có mấy cô người làm cúi đầu cắm cổ xuống đất, khiến Lục Chi thật tò mò không biết dưới đó có cái gì. Nhưng rất nhanh, cô đã có được lời giải thích.

"Choang!"

Một tiếng động khiến không khí thêm căng thẳng, nhất là vợ chồng nhà họ Hà, hai ông bà giật mình ngẩng đầu, vừa lúc chạm phải ánh mắt của cô. Cô cũng giờ tay nói một tiếng: "...Chào!"

Kêu cô gọi bố mẹ? Không bao giờ, hai tiếng đó không thể gọi bừa được. Hai ông bà thấy cô thì như gặp được Bồ Tát, kích động đứng dậy.

"Có chuyện gì vậy?" Cô tiện hỏi, chỉ lên trên nhà, nơi phát ra âm thanh chói tai ban nãy.

Bà Hà nói: "Cháu...mau...mau lên tầng, cô ta...cô ta phá cả nhà chúng tôi rồi." Giọng nói đầy đau khổ thốt lên. Sau đó lại "rầm rầm" vài tiếng nữa, khiến ông Hà lần này cũng tức giận thật sự, mặt đỏ gay định lên trên đó. Lục Chi cản lại: "Bác tốt nhất đừng lên đó, để cháu, người già gặp kích động rất dễ ảnh hưởng tim."

Nói xong, cô bước lên lầu, trước ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người...

Xem ra cô gái này lì lợm hơn cô tưởng tượng, không những không về, mà còn lên lầu quậy phá đủ điều ở nhà người ta. Chẳng những vô lễ với các bác dưới lầu, còn vô duyên hết chỗ nói. Lục Chi nghĩ. Nhưng cô cũng thật là không biết xấu hổ, nghĩ được như vậy mà cũng không nghĩ hỏi ở thành phố E bản thân là người như thế nào...

Vừa mới lên lầu, một cái ghế gỗ từ trong phòng nào đó phi ra ngoài như có siêu năng lực, suýt phang trúng đầu cô. Lục Chi bắt đầu ghét bỏ tiến tới căn phòng đó. Mới đứng cửa nhìn vào đã thấy, ngoài tóc hồng đang đứng bị môi khinh thường ra, còn có vệ sĩ áo đen rất oách đang đi quanh quanh căn phòng này...còn có...căn phòng này màu hồng phấn...

Vợ chồng nhà này thật có sở thích đặc biệt...

Lục Chi cũng đoán được, có lẽ đây là căn phòng của cô ở đây...

Nó thật tàn tạ, rèm cửa rách tinh tươm, ti vi bị đập vỡ, chăn chiếu bị cắt tả tơi, bình hoa vỡ nát nằm thảm hại trên nền nhà màu hồng nhạt...

Tiếng nói của tóc hồng đột nhiên vang lên, cô ta ra lệnh cho vệ sĩ áo đen:

"Có cái bồn vệ sinh trong phòng tắm nữa, mau đập bể nốt cho tôi! Con ranh này thật lao xược, dám bắt mình phải đợi nó lâu như thế! Sau này nhất định phải hành hạ nó thật khổ sở."

"Ai da, tiểu thư, xin hỏi cô có thù oán gì với cái bồn vệ sinh nhà tôi sao? Nó quý lắm, không được, không được đập nha, đập là chó nha!" Lục Chi chạy vào phòng tắm lôi tên vệ sĩ ra ngoài, cười ngu nói: "Anh trai này, tôi nói anh muốn làm chó sao? Mau ra ngoài thôi, có gì từ từ nói, nam nhi sao lại vào phòng vệ sinh nữ bao giờ, thật không ra thể thống, anh có học qua văn hóa rồi sao đầu óc lại nhão nhèo thế? Vệ sĩ mà não teo thế này chắc chủ anh cũng

chẳng hơn gì nhĩ, anh mà là chó thì cô ta là lợn phải không?"

Bộ mặt tóc hồng đen hơn cả đất nòi, cô ta một bên gào to: "Còn đứng đó ngu đơ? Nó nói tôi là lợn mà anh cũng chịu được à, đồ vệ sĩ chó, mau tát chết cô ta cho tôi."

Tên vệ sĩ bị cô lôi đi xem ra cũng nhanh nhẹn, vừa nghe lệnh một cái liền giật tay cô ra, giờ cánh tay lên thật cao, tát cho cô một cái. Nhưng Lục Chi thì không có để yên, chó còn muốn tát người, chủ nó không dạy được, cô dạy. Lục Chi cúi người né tránh cái tát, tiện thể nhắm chuẩn nắm đấm, một đấm trúng giữa bộ phận sinh dục của anh bạn vệ sĩ. Nói gì thì nói, cô đây cũng có tiếng là đánh bại được chực tên sumo, một tên vệ sĩ còn con, không đáng nhắc tới.

Trong phim nói phụ nữ thường lấy chân đá vào chỗ hiểm của bọn lưu manh để chạy thoát, nhưng cô thì khác, trực tiếp dùng nắm đấm, không sao cả, đây chính là thuộc về sáng tạo.

Tên vệ sĩ thối kia kêu lên đầy đau đớn, không thể nói là sau này đi không ngóc được mặt lên vì thua một đứa con nít, vệ sĩ thối này nên tự hào vì đã thua trong tay cô, lại còn khiến cô trực tiếp dùng tay, việc này đương nhiên phải tự hào, không nên lo lắng sau này đi ra đường không thể ngóc đầu dậy.

Lục Chi bỏ qua tên vệ sĩ, đi tới trước mặt tóc hồng đang mặt mày tái mét... Cô ta là mang theo tên vệ sĩ cường hãn nhất trong những vệ sĩ của nhà cô, vậy mà lại...lại thua trong tay con bé hồn hào này? Thật...thật muốn giết người!!!

Lục Chi mặt mày nghiêm túc nói: "Cô tới đây làm gì? Muốn xin lỗi tôi vụ lần trước sao? Tôi sẽ tha lỗi cho cô, nhưng cô phải đền bù tổn thất căn phòng kia đã." Lục Chi liếc qua căn phòng màu hồng kia, lại không thèm nhìn nữa, màu hồng thật chói mắt.

"Xin lỗi cô?" Tóc hồng khinh thường nói: "Người phải xin lỗi tôi không phải cô sao? Thật nực cười, con ranh kia, có thể mày ở nhà hồng hách đủ đường nhưng đã gặp tao rồi, khuyên mày đừng có lên mặt vênh vào nữa."

Tóc hồng vừa dứt lời, ở phía cầu thang hai ông bà Hà đã đi lên tới nơi, Lục Chi cười cười: "Bố mẹ cô không dạy cô, trước mặt người lớn, trẻ con như cô không nên to mồm chửi bới người khác sao?"

Mặt tóc hồng đỏ gay đỏ gắt, môi run run vô cùng tức giận, ánh mắt nhìn cô gai góc tới tột đỉnh. Cô ta định phun tiếp vài câu chửi bới để trả đũa câu nói của cô, đúng lúc này, bác gái Hà dè dặt lên tiếng: "Linh Chi, không sao chứ?"

Lục Chi lắc đầu cười trấn an bà, làm cho mọi người cũng yên tâm hơn. Tóc hồng bây giờ mới biết có người lớn tới, cô ta quay lại, lập tức thái độ quay ngoắt hơn bảy trăm độ, nở nụ cười có chút cứng nhắc nói với cô: "Ha ha, bạn học của tôi, không cần lo lắng, tôi cũng đã nói với bố mẹ cậu là cho phép cậu tới nhà tôi dạy kèm tôi môn ngữ văn rồi, nếu như cậu không đi, "bố mẹ cậu chắc là rất thất vọng đấy"." Cô ta cố ý nhấn mạnh về cuối cùng, đột nhiên lại khiến hai ông bà Hà chân tay trở nên run rẩy. Lục Chi cũng đoán ra được hàm ý trong lời nói của cô ta. Lục Chi còn chưa suy nghĩ, giọng nói chưa chưa lại vang lên:

"Bác trai, bác gái, bạn học Linh Chi, thật ngại quá, vệ sĩ nhà tôi không có mặt, đi đứng loạng choạng, hậu đậu, lỡ tay làm xây xát một chút trong phòng cậu, số tiền này coi như tôi bù vào, sửa chữa cho lỗi của tên vệ sĩ không mất kia, nghỉ lại, dù gì cậu cũng ở lại nhà tôi lâu ngày, không phải là chèn ép nhà cậu nghèo hơn nhà tôi, nhưng mà dù sao cũng đã khiến bố mẹ cậu hoảng sợ một phen, tôi cũng phải lấy gì đó bù đắp, năm mươi triệu không lớn cũng không nhỏ, đưa cho bố mẹ cậu cầm tạm, biết đâu đến một ngày, tới một trăm ngàn cũng chẳng có thì..." Cô ta đưa cho cô tấm thẻ tín dụng, lời nói cùng ánh mắt đầy khinh bỉ. Cho dù không phải là nói cô, nhưng Lục Chi cô nhìn vào cũng thấy thật ngứa mắt, lại còn giọng điệu cười cười cợt nhả của cô ta... Lục Chi cầm lấy thẻ tín dụng, làm như không để ý mà dùng lực một tay bẻ làm đôi chiếc thẻ cứng này, trước ánh mắt sững sờ của mọi người.

Lục Chi lại giả nai giờ bàn tay đã đỏ một mảng đang cầm hai nửa của chiếc thẻ lên, mặt thản nhiên nói: "Thật ngại quá, lỡ tay làm xây xát một chút chiếc thẻ yêu quý của cậu rồi, xem ra không dùng được nữa..." Nói xong, cô quăng vào chiếc bình cá gần đó, thẻ tín dụng cuối cùng đã viên mãn ngàn thu...

"...Mày..." Từ đầu chí cuối, vẻ mặt tức giận của tóc hồng chỉ có tăng chứ không có giảm, cho dù trả đũa thế nào cũng vẫn tức giận không thôi. Lục Chi trái lại vô cùng thản nhiên đối phó, vẫn giữ được thể diện cho cả nhà họ Hà. Sau khi chọc giận tóc hồng xong, Lục Chi bước qu mọi người, xuống dưới lầu, khiến cho tất cả đều đơ người, nhất là tóc hồng...

Cứ thế mà đi?

Tóc hồng tức giận nói với ông Hà: "Có vẻ con gái của ông muốn cả nhà ông đều tán gia bại sản ra ngoài đường ở thật rồi, một lũ ăn mày."

"Cô...cô không được nói thế..." Ông Hà mặt đỏ gay chỉ vào mặt tóc hồng.

Cô ta trực tiếp bỏ qua ông Hà, kiêu căng đi xuống nhà. Một màn đó Lục Chi chứng kiến hết, cô lại suy nghĩ, sau đó bước lên vài bậc cầu thang, đứng trước mặt tóc hồng, nói: "Tôi sẽ đi theo cô, nhưng phải chờ tôi nói lời từ biệt với hai người đó đã."

Về mặt tóc hồng có chút ngạc nhiên, sau đó lại cười lạnh, đôi mắt của cô ta đặc biệt ánh lên tia gian xảo, nói: "Có vẻ cô vẫn còn chút hiếu thảo, được thôi, cho cô ba phút." Nói xong, cô ta bước đi, ngồi sẵn trong chiếc xe Camry trắng, kêu tài xế đánh xe ra ngoài cửa. Lục Chi bước lên lầu, dặn dò một chút hai ông bà họ Hà, mục đích là để họ biết đối phó khi thư kí Nga có hỏi. Sau đó cô ra ngoài cổng, lên ghế phụ của chiếc Camry trắng ngồi, tắt tất cả hết khoảng mười phút.

Xe bắt đầu khởi động, giọng nói của tóc hồng phía sau vang lên: "Cô cũng thật ương ngạnh, dám kéo dài quá thời gian tôi cho phép."

Lục Chi không nói gì.

Cô ta lại lên tiếng: "Cô không mang hành lí đi sao?"

Lục Chi nhếch môi: "Vốn dĩ là cô mời tôi tới nhà cô ở, xem thành ý của cô, chắc chắn là đã chuẩn bị hết cho tôi rồi, tôi mang thêm đi cũng bằng thừa."

"Vậy nói cho cô biết, chẳng chủ nào rảnh rỗi đi chuẩn bị cho người ở đồ đạc quá, cô quá tự phụ rồi." Giọng nói có chút tức giận, Lục Chi nghĩ có lẽ cô ta đã có ý định động tới đồng hành lí của cô, ban nãy nghe cô nói không mang gì cả mới dung giọng điệu tức giận này mà nói, quả là tính trẻ con. Lục Chi không chấp.

Thấy cô yên lặng không nói, tóc hồng cả giận kêu dừng xe.

"Lỗi cô ta xuống." Tên vệ sĩ kiềm lái xe kia ập tức hành động, lúc cô còn đang nghĩ xem cô ta giờ trò gì thì đã thấy mình đứng giữa đường rồi. Tóc hồng trong xe kéo cửa kính xuống, bịu môi khinh thường nói với cô.

"Bám theo ô tô cho tôi, tôi mà không thấy bóng dáng của cô đằng sau xe, về nhà nhất định sẽ xử lí cô tôi bời." Sau đó cô ta kêu tài xế chạy nhanh một chút, bỏ lại cho cô làn khói bụi mờ mịt.

Lục Chi bịt nửa mặt quay đi.

Đồ trẻ trâu!

Cô ung dung đi bộ theo con đường chạy thẳng này, thỉnh thoảng một cơn gió mạnh lại tới, thổi tung mái tóc dài thướt tha, vừa đi vừa hít thở, không gian vắng lặng thoáng thoang mùi hoa sữa. Đôi lúc yên tĩnh như thế này, vừa khiến con người ta cảm thấy cô đơn, lại vừa khiến tâm trạng quên đi mọi nỗi lo âu. Lục Chi lại lán mạn suy nghĩ.

Cô vốn không định đi theo sói đồ tóc hồng kia làm gì để lãng phí thời gian cả. Nhưng khi suy nghĩ kĩ lại, cả khi nhìn thấy khuôn mặt tức giận của những con người vô tội như bác Hà, cô lại cảm thấy mình nên có trách nhiệm.

Là cô đánh người, khiến cho người ta tìm tới tận nhà của bố mẹ nuôi trên danh nghĩa của cô, sau đó đập phá, lại còn nói những lời mang tính hàm ý. Cô thừa biết, câu mà cô ta nhấn mạnh, rằng "bố mẹ cậu chắc là rất thất vọng đấy", mang hàm ý, nó có nghĩa là nếu như cô không làm theo lời cô ta nói, thì chỉ cần cô ta muốn, cả nhà họ Hà sẽ sập dưới chân cô ta. Lục Chi cũng chẳng muốn để ý, nhưng khi suy nghĩ lại, cô lại thấy, nếu như tập đoàn Thế Phong muốn đánh sập công ty nhà họ Hà, thì nhất định mẹ cô sẽ ra tay giúp đỡ nhà họ Hà, bởi vì nhà họ Hà không sụp đổ, thì cô mới có thể sống ở Việt Nam. Nhưng một khi tập đoàn lớn như S.U nhúng tay vào vụ việc của hai nhà Thế Phong và Ánh Hòa, nhất định sẽ bị giới kinh doanh nghi ngờ, tới lúc đó mọi việc từ bé xé ra to, sẽ có người theo dõi nhất cử nhất động của cô, tới lúc đó, cũng sẽ tìm ra cả bố cô, vậy thì công sức đổ sông đổ bể, cho nên nhất định, cô phải lùi một bước, không được đánh rần động cô, sau này có gặp chuyện gì thì tự mình ứng phó, không được để tóc hồng kia phá hoại công sức của gia đình cô được.

Điện thoại đột nhiên reo lên, cô dừng lại, trên màn hình hiển thị khuôn mặt cười mím của thư kí Nga, cô ngẩng đầu nhìn trời, sau đó đưa máy lên nghe:

"Cô?"

"Cháu đi đâu thế? Không định về ăn cơm sao?" Cô Nga này, nếu như vui thì gọi cô là nhóc, còn tâm trạng không tốt mấy thì sẽ xưng hô nghiêm túc, gọi cô là cháu. Tình hình bây giờ, có vẻ không được...vui vẻ cho lắm...

"Cháu hiện giờ ở nhà họ Hà, bởi vì thường xuyên phải ở nhà một mình nên cháu cũng không thích, với lại cháu nghĩ ông Hà thường xuyên đi làm, bà Hà ở nhà một mình chắc cũng buồn giống cháu, cho nên cháu quyết định chuyển tới đó ở, những đồ đạc gì đó hôm khác cháu lấy sau cũng được, cháu thấy ở đây cũng đầy đủ tiện nghi lắm rồi, ông Hà còn mua rất nhiều thứ nữa, cháu không thiếu gì cả."

Thư kí Nga nghe vậy cũng không nói gì nhiều, chỉ nói: "Được rồi, vậy tôi sẽ thăm cháu thường xuyên, có gì nhớ báo cho tôi, tôi sẽ giúp cháu thu xếp."

"Cháu biết rồi."

"Ừ."

Cô bỏ điện thoại vào túi, may mắn rằng ban nãy đã dặn dò chu đáo mọi thứ cho ông bà họ Hà rồi, nếu như thư kí Nga có ghé thăm đột ngột, họ sẽ nói rằng cô đi chơi, sẽ gọi cô về ngay, như vậy thì mọi chuyện sẽ đơn giản hơn nhiều. Cô cũng chẳng có ý định nói chuyện này cho mẹ, bởi vì, cô cần phải khiến cho mẹ yên tâm.

...

Lục Chi nhớ ban nãy chiếc ô tô của nhà tóc hồng rẽ phải, vì vậy, cô bắt buộc phải băng qua đường cái rộng thênh thang này, vừa mới bước chân được mấy bước, lại nghe thấy tiếng bip còi sau lưng, Lục Chi giật mình quay, lại, một chiếc xe mui trần đỏ chót đang hùng hổ lao tới. Cô vội vàng chạy nhanh sang một bên. Cùng lúc đó, tiếng phanh xe chói tai cũng vang lên. Lục Chi ngồi trên mặt đất ghét bỏ nhìn chiếc xe không có mắt này.

Hai người trên xe vội vàng đi xuống. Đều là con trai.

"Không sao chứ? Xin lỗi bạn, mình mới tập lái xe..." Cô chẳng thèm ngẩng đầu, vẫn chăm chú nhìn vết xước trên khuỷu tay. Trực giác cho biết, hai tên này còn chưa đủ tuổi lái xe, nghe giọng thì vẫn rất non nớt.

"Có vẻ bị thương rồi, nếu cô không vội, chúng tôi đưa cô đi bệnh viện." Đây là giọng của một tên con trai khác, nhưng mà...hình như có chút quen quen. Theo phản xạ, Lục Chi ngẩng đầu, trong nháy mắt, sáu con mắt nhìn nhau, ai nấy đều sửng sốt, người mở miệng đầu tiên là Lục Chi, cô vô cùng ngạc nhiên:

"Cậu..Hứa Anh Tú?" Đúng vậy, người con trai vừa nói đó có gương mặt y hệt với cái tên Hứa Anh Tú mà trước đây đã từng bị cô đuổi ra khỏi thành phố E... Nếu như không phải hấn, chẳng lẽ lại là anh em sinh đôi với hấn?

"Hứa Anh Tú?" Cả hai tên này đều thốt lên, khiến cho cô cứ ngỡ là mình nhận nhầm, sau đó Hứa Anh Tú quay ra mỉm cười vô cùng...trêu mến nhìn cô:

"Cậu có quen với em trai tôi sao?"

Lục Chi ngẩn người...

"Em trai? Lẽ nào hai người là...sinh đôi?"

"Đúng vậy, hai tên này là sinh đôi, đây là Hứa Anh Minh, anh trai của Hứa Anh Tú, hiện tại Tú đang ở nước ngoài du học, tôi là em họ của hai người này, nhưng chúng tôi bằng tuổi, chào cậu, tôi là Hứa Duy Khánh." Tên kia có khuôn mặt non choẹt, giọng nói cũng đầy non nớt, nhưng nụ cười thì rạng rỡ sáng ngời, trông cũng là người lịch sự. Cậu ta giờ tay ra, định bắt tay với cô.

Lục Chi nhìn cánh tay đang giờ ra giữa không trung của hấn, đột nhiên nghĩ tới lần đầu tiên gặp Hứa Anh Tú. Bỗng hừ lạnh trong lòng, cho dù là lịch sự tới đâu, không phải vẫn cùng một lò đúc ra sao? Hứa Anh Tú còn dám nói ra sự thật của cô không nề nang, vậy mấy người này cũng chả tốt đẹp gì.

Lục Chi trực tiếp bỏ mặc cánh tay đó, phui mông đứng dậy. Cô đi thẳng, không ngoái đầu lại nhìn.

Hứa Anh Minh ở đằng sau vẫn nửa quỳ nửa ngồi trên đất cùng Hứa Duy Khánh, đột nhiên mỉm cười nhìn theo bóng lưng Lục Chi.

"Này cậu..." Hứa Duy Khánh gọi với lại, liền bị Hứa Anh Minh cản lại, cậu ta nói: "Lên xe thôi."

"Nhưng mà...cô ấy thật xinh đẹp... Anh định cứ vậy mà bỏ mặc ư?" Duy Khánh nói giọng tiếc nuối, vẫn nhìn theo bóng lưng người con gái xinh đẹp kia.

Hứa Anh Minh cùng Hứa Duy Khánh ngồi vào xe, đột nhiên, Hứa Anh Minh mở miệng: "Đúng là thật xinh đẹp, anh của chú đương nhiên không thể bỏ qua."

Nói xong, chưa kịp để Hứa Duy Khánh thông nào, liền quay đầu xe, đuổi theo Lục Chi.

Lục Chi thầm than, đi tới chỗ này lại có hai lối rẽ, không biết nhà của cô ta ở xá xính nào để mà rẽ nữa.

"Bíp bip!"

Sau mông lại có tiếng còi xe như ban nãy, nhưng lần này có nhịp điệu hơn, lại chỉ "bíp" đúng hai cái, không như ban nãy, vừa vội vã lại khiến người ta hốt hoảng.

Cô quay đầu lại, vừa đúng lúc Hứa Anh Minh lái xe ngang bằng với cô, Hứa Duy Khánh trên ghế lái phụ mãi nhìn tí rỏ rãi. Hứa Anh Minh mỉm cười, tuy rằng là anh em sinh đôi, nhưng phong thái hai người này lại rất khác nhau, Hứa Anh Minh chín chắn hơn nhiều, ngay cả nụ cười cũng đứng đắn hơn Hứa Anh Tú, cho nên Lục Chi chưa vội đuổi đi, đành xem hấn nói gì.

"Dù sao cũng là chúng tôi thất lễ với cô, ít ra cũng phải có chút bù đắp, lên xe đi, chúng tôi đưa cô đi."

Lục Chi đột nhiên nhướn mày, cảm thấy không tới, dù sao cũng không biết đường, lại đỡ phải đi bộ tìm đường, có cơm chùa không ăn thì chẳng phải đồ ngọc sao. Nghĩ rồi cô lại hỏi: "Cậu có biết biệt thự tập đoàn Thế Phong ở đâu không?"

Lục Chi vừa dứt lời, không khí ở trong xe liền ngưng đọng, người mở miệng đầu tiên là Hứa Anh Minh, cậu ta nói với Hứa Duy Khánh: "Chú ra sau ngồi đi."

"Anh...?" Hứa Duy Khánh tròn mắt nhìn anh trai thấy sắc bỏ anh em. Hứa Anh Minh đột nhiên nói: "Chú cũng biết trình độ lái xe của anh rồi, không cần thận rất dễ khiến cho cô ấy bị say, nếu như chú cũng sợ, vậy cứ ngồi đây cũng được."

"Không..không..." Hứa Duy Khánh vội xuống xe, làm động tác mời vào với cô. Hứa Anh Minh cũng nhìn cô nói: "Lên xe đi, tôi sẽ đưa cô tới đó."

...

Trong xe...

"Cô quen Hứa Anh Tú thế nào?" Hứa Anh Minh chợt hỏi.

"Đúng thế, đúng thế..." Hứa Duy Khánh ngồi sau xe chồm lên, tham lam nhìn khuôn mặt cô. Cô liếc mắt nhìn hấn, hấn ta vẫn không biết ý, Lục Chi cau mày.

Thấy vậy, Hứa Anh minh lên tiếng đe dọa. "Duy Khánh, bố tôi vẫn luôn hợp mắt cậu với tiểu thư nhà họ Linh, nếu như cậu..."

"Em ngồi im, em ngồi im, hai người tiếp tục, em không làm phiền, không làm phiền..."

Vậy là trong xe đỡ đi một cái mồm, Lục Chi nhìn thẳng phía trước, bây giờ mới trả lời câu hỏi của Hứa Anh Minh, tất cả gọn lỏn trong một câu: "Tôi có thù với cả nhà hẳn."

"Kít!" Tiếng phanh chói tai đột ngột vang lên, hai người họ Hứa toát mồ hôi hột, Hứa Anh Minh bình tĩnh lại, cười trừ nói: "Làm cô sợ rồi, xe chết máy..."

Hứa Duy Khánh: "..."

Hứa Duy Minh lại tiếp tục lái xe.

Lục Chi nói một câu có mà như không: "Tôi không sợ, tôi thấy anh mới là người sợ."

Hứa Anh Minh: "..."

Hứa Duy Khánh: "Ha ha!!"

Hứa Anh Minh đánh lạc hướng: "Cô và tập đoàn Thế Phong có quan hệ gì sao?"

"Không có."

"Vậy cô tới đó làm gì?"

"Tới chơi."

"..."

Hứa Duy Khánh cười khúc khích nói thầm với Hứa Anh Minh: "Em thấy anh vẫn nên im lặng, cô ấy nhìn thấy mặt anh là liên tưởng tới Hứa Anh Tú, đương nhiên không thích nói chuyện, để em, dù sao em cũng đẹp trai hơn anh em nhà các người."

Hứa Anh Minh liếc cậu ta một cái, thờ ơ nói: "Có thể, anh sẽ bảo bố cân nhắc chuyện cho chú đính hôn với Linh Hồng Anh."

"..."

Một lúc sau, Hứa Duy Khánh cũng không nhịn được nữa, cậu ta mở miệng: "Bạn à, bạn tên gì vậy?"

"...Linh Chi."

"Linh Chi... Oa, cái tên này thật đẹp, tôi vừa mới liên tưởng tới một khung cảnh rừng núi giản dị, mộc mạc, một nét đẹp của thiên nhiên ban tặng, có suối chảy róc rách, chim ca hót trên những cành cây xanh xanh, lá cây rung rinh trước ánh mặt trời, cậu xem, có phải bố mẹ mong muốn cậu thừa hưởng cái đẹp của thiên nhiên nên mới đặt cái tên này cho cậu không? Thật khiến cho người ta yêu thích."

"Cậu đang chửi xéo tôi có sắc đẹp trần trụi?"

"..."

Hứa Anh Minh: "Khụ khụ..."

Trong xer ời vào khoảng yên lặng...

Một lúc sau...

"Tới nơi rồi."

"Tạm biệt." Lục Chi xuống xe, thờ ơ nói rồi lập tức đi tới cổng nhấn chuông, một cái ngoái đầu cũng không có.

Hứa Anh Minh không tức giận mà còn mỉm cười quay đầu xe, ngược lại Hứa Duy Khánh thì bĩu môi: "Cô gái này thật là, cũng chẳng thêm cảm ơn..."

Hứa Anh Minh vẫn thường trực nụ cười trên môi, nhẹ nhàng nói: "Chúng ta khiến cô ấy bị thương, cô ấy cũng không nói gì, chúng ta đưa cô ấy đi cũng chính là để tạ lỗi, còn phải để cô ấy nói câu cảm ơn sao?"

"...Ồ nhỉ..." Sau đó lại chồm lên, rướn mình nhảy vào ngồi phía trước, Hứa Duy Khánh mở miệng, cười cười: "Nhưng mà...đây là lần đầu tiên em thấy có người khiến cho anh cười không nổi đó."

Hứa Anh Minh cũng mỉm cười: "Đúng vậy."

Lục Chi đứng bên ngoài cổng nhún chuông liên tục, tới hơn năm phút cũng chẳng thấy ở bên trong có một chút động tĩnh nào, thấy kì lạ cô đưa mắt nhìn vào bên trong... Không ngoài dự đoán, ở cửa sổ của một căn phòng trên tầng hai cả căn biệt thự có thấp thoáng một bóng hồng...

Hôm nay tóc hồng mặc cả bộ màu hồng thì phải...

Lục Chi cười nhạt, không cần suy nghĩ nhiều, cô trực tiếp nhấc chân, trèo qua cổng sắt màu vàng tinh tế này. Tiếp đất an toàn, Lục Chi phui tay thân nhiên đi vào nhà, tự nhiên như nhà của mình vậy. Đi tới cửa gian nhà chính, tóc hồng đã từ đâu nhảy ra nghênh đón cô, mặt mày hăm học chẳng có chút gì là khí chất của tiểu thư khuê các, con gái nhà có học thức cả.

"Cô được lắm!! Dám trèo qua cổng nhà tôi! Lại còn về trễ hơn so với quy định mà tôi đề ra, cô muốn làm căng sao?" Tóc hồng chỉ trích cô, đôi mắt xéch lên lườm

Lục Chi im lặng nhìn cô ta, thực chất trong mắt cô đang có chút giễu cợt.

Tóc hồng lại coi bộ dạng của cô rất ngứa mắt, cô ta gào to: "Vốn dĩ định cho cô sống yên ổn vài ngày, nhưng xem ra cứ để vài ngày chắc tính ương bướng của cô lại phát tác, rồi không biết sẽ thành cái gì nữa. Đúng là đồ con hoang không có học thức, con nuôi vẫn chỉ là con nuôi, dù thế nào cũng là đứa ngu học mất nết. Đã như vậy thì tôi cũng chẳng cần nể mặt bố mẹ cô làm gì, muốn ương, tôi chiều." Dứt lời, cô ta gân cổ gào to: "Thảm!!!"

Vài giây sau một cô người làm bé bé nhỏ nhỏ trên mặt có vô số mụn cám riu rít chạy tới, dè chừng nhìn hai người.

Có vẻ như tính tiểu thư của tóc hồng lại phát tác, cô ta bịt mũi lui ra phía sau vài bước, ném ánh mắt khinh thường về phía Lục Chi và cô bé người làm, cất giọng kèn kiệu:

"Cái xó xinh của mày còn chỗ không? Cho đứa này vào ở cùng, tiện thể mỗi ngày đều giám sát nó cọ nhà xí sạch sẽ mới cho nó ăn cơm, bắt đầu làm luôn từ lúc này đi, tao bảo bà vú quan sát, thấy chúng mày mà không làm như tao nói thì liệu hồn đấy, cẩn thận không chuồng lợn cũng không có mà ở đâu. Còn nữa, nếu như cô không làm, tôi nhất định sẽ không nể mặt bố mẹ cô." Nói xong cô ta quay phắt người nhanh chóng rời đi như thể ở chỗ này một giây nữa thì sẽ chết ngạt vậy.

Lục Chi không thèm để ý, quay sang nhìn cô bé kia, thấp hơn cô khoảng mười phân, mặt mũi lem nhem toàn mụn, người gầy quắt khô cong, da dẻ cũng không mấy hồng hào, có vẻ như đã vất vả lắm đây. Cô gái kia đang định mở miệng, Lục Chi đã cất tiếng, giọng nói của cô làm cho cô bé mặt mụn trong thâm tâm thật kinh ngạc.

"Chúng ta về phòng thôi."

Cô ta gật đầu dẫn đường.

...

Quả thực chật chội, Lục Chi chợt so sánh với hình ảnh nhà vệ sinh của Vương gia trước đây... Căn phòng này, còn không bằng một góc...

Nói quá thì là như vậy, tuy chật chội, nhưng hai người ở vẫn còn dư chỗ để một cái bàn nhỏ nhỏ.

Có một cái cửa sổ và một cửa chính ngoài ra thì chính là tường, trần nhà và đất, đồ đạc trong này cũng không có nhiều, một cái ba lô để dưới gầm giường, hơi to nên có vẻ muốn chòi ra ngoài, chiếc giường bên trên thì to bằng hai phần ba chiếc giường bệnh, một mình bạn gái này ngủ chắc cũng lấp kín chỗ.

Lục Chi cái gì cũng chưa kịp hỏi, lần này bạn gái kia đã mở miệng trước, cô ta hỏi: "Cô không có đồ đạc gì sao?"

"Không có." Lục Chi đáp, giọng nói nhàn nhạt có mà như không.

"Vậy cũng tốt, thời tiết đang oi bức, thêm cô vào là đã đủ chết nóng rồi, nếu như cô còn mang theo đồ đạc đi nữa thì không biết nơi này biến thành cái lò gì đây." Cô ta nói xong, thấy Lục Chi cũng không quay lại bèn gõ gõ vào cửa: "Đi theo tôi, cô chủ kêu cô phải cọ nhà xí xong mới được ăn cơm, nhà xí cũng không lớn lắm, tầm hai chục mét vuông, cọ nhanh thôi, đi nào, tôi cũng đói lắm rồi."

Lục Chi quay lại, ánh mắt thờ ơ nhìn cô gái kia, cũng không chậm trễ, có chút bất đắc dĩ mà bước theo cô ta vào nhà xí.

...

Khung cảnh nhà tắm thì không ó gì để nói, cái đáng nói ở đây là hai con người trong này. Một người đang cúi đầu hí hục dọn vệ sinh, liên tục hắt nước rồi lại lau, hắt rồi lại lau. Một người khác đứng tựa cửa khoanh tay nhìn.

Lục Chi chẳng thèm để ý, ánh mắt cô lúc này lạnh lùng tới đáng sợ.

Đường như muốn gia tăng bầu không khí, cô gái mặt mụn ngượng ngừng mở miệng.

"Trước đây có một cô gái bị cô chủ mang về như cô vậy, cô chủ trước đây sai vặt rất nhẫn tâm, sai cô gái đó làm mọi việc bẩn thỉu nhất mà một tiểu thư nhà giàu đáng ra không nên làm. Sau rồi không chịu được sức ép liền bị thần kinh... Tất cả cũng chỉ vì đắc tội với cô chủ nhà này..chúng tôi cũng thấy

thương cô ấy. Mong là cô có tâm lý mạnh mẽ, đừng để mai sau lại bị điên giống cô ấy..." Cô ta lí nhí nói.

Lục Chi chẳng để tâm, cô mạnh mẽ hất nước một chậu to lên sàn đá, khiến cho cô bé kia giật mình. Lục Chi bây giờ tâm trạng vô cùng không tốt, cái hất nước mạnh mẽ kia ám chỉ đừng có làm phiền cô. Nhưng có vẻ cô gái này cũng là người thích nghĩ đơn giản, không hiểu hàm ý một cái hất nước kia, gan dạ nói tiếp:

"Nếu như gia cảnh nhà cô tốt hơn của nhà cô chủ, thì cô hẳn cướp cậu chủ Hứa của cô chủ, nếu gia cảnh không tốt, dựa vào bộ mặt của cô cũng đừng nên như vậy, ai cũng biết cậu chủ Hứa chính là trúc mã tử nhỏ của cô chủ, cũng chẳng ai dám động vào ngoài con gái nhà họ Trương cả, vậy mà cô, cả cô gái trước đây nữa, lại đi quyến rũ cậu ấy, đúng thật là muốn tự tìm tới cái chết. Nói cho cô biết, cô gái lần trước rất xinh, xinh hơn cả cô chủ, liền bị cô chủ lấy dao tàn nhẫn rạch mặt, nhưng tôi thấy cô còn xinh hơn cả cô ta, nhất định lần này không phải là lấy dao rạch mặt nữa, có khi còn nguy hiểm hơn cô, cô tốt nhất vẫn nên tự mình làm xấu đi, nếu không..."

Lục Chi đã ngừng động tác từ lâu, giữa lúc cô ta đang nghỉ ngơi nuốt nước bọt chuẩn bị nói tiếp, cô liền nhanh miệng hỏi: "Cậu chủ Hứa nào?" Đừng nói là cái người mà cô đang liên tưởng tới có liên quan tới tóc hồng kiểu ngao kia nhé.

Cô gái mặt mụn đang nuốt nước bọt liền chuyển sang tròn tròn mắt, nhìn cô vọt miệng: "Cô...không biết cậu chủ Hứa ư? Lẽ nào cậu ấy giấu danh tính sau đó để mặc cô quyến rũ, trong khi đó cô lại cứ ngỡ mình đang quyến rũ một anh chàng thư sinh hèn mọn? Trời đất, tình tiết thật máu chó, thật đúng ngôn tình!!!"

Phiền phức, Lục Chi liền bê chậu nước trên tay dội thẳng vào chân cô ta, thành công khiến cô ta chú ý tới mình, cô mở giọng có chút không kiên nhẫn hỏi: "Cô nói ai quyến rũ? Tôi?"

Cô gái bị ánh mắt như tên bắn kia lườm, có chút lúng túng, lắp bắp hỏi: "Thế...thế cô là sao mà lại vào đây?"

Lục Chi hừ lạnh một tiếng, quay lưng, tiếp tục dội nước, giọng nói lạnh nhạt vang lên: "Tôi đánh cô ta."

"..."

Đột nhiên cô gái mặt mụn phi như ăn cướp giật lấy xô chậu cô đang cầm trên tay, cười hề hà nói: "Nghỉ ngơi, mau vào phòng nghỉ ngơi, tôi dọn xong cái này sẽ nhanh chóng mang cơm ra cho cô, mau mau vào phòng đi, mở cửa sổ ra cho thoáng, phòng ngột ngạt quá chắc cô cũng chẳng dễ chịu gì. Hề hề, ban này nếu tôi có cái gì quá đáng mong cô đừng chấp, dù sao tôi cũng chỉ là một đứa người ở không biết ăn nói, cô là tiểu thư nhà giàu, đừng chấp tôi, ha ha..."

"..." Người bình thường đương nhiên sẽ phải sùng sờ, sùng sốt bởi thái độ quay ngoắt không biết mấy ngàn độ này, huống cho cô cũng chỉ là một người bình thường không hơn không kém..

Nhưng dù sao cũng có người làm hộ, có phúc không biết hưởng chính là thăng ngục, nghĩ vậy Lục Chi nói một chút gọi là có lệ, cô hỏi: "Cô có làm được không vậy?"

Cô còn chưa dứt lời, đã nhận được câu trả lời tương đối hài lòng: "Được, được mà, tôi đã làm cái nghề này bao nhiêu năm rồi, nếu như không có cô thì hôm nay vẫn là tôi làm thôi, đằng nào cũng vậy mà, cô mau đi nghỉ đi, một lúc nữa tôi sẽ đem quạt tới."

"Vậy phiền cô rồi." Lục Chi nói cười rồi quay người bước đi. Cô gái kia cảm cú cọ nhà xí một cách vô cùng chuyên nghiệp, miệng vẫn cười hô: "Không phiền, không phiền..."

...

Lục Chi nằm trên chiếc giường cứng có trải một tấm chiếu mỏng trong phòng của cô bé người làm kia, tuy chẳng có hương trà quế thơm ngát để đưa con người vào giấc ngủ như mọi ngày, nhưng dù sao hôm nay cũng đã mệt, Lục Chi nằm xuống vài phút liền có thể nhắm mắt ngủ một giấc.

Tuy vậy nhưng cũng không ngon giấc gì cả, nghe thấy tiếng động ở cửa cô liền tỉnh dậy ngay lập tức, mắt mơ mơ màng màng nhìn thấy cô gái người làm một tay bê quạt một tay bê khay cơm lật đặt đi vào. Lục Chi liền đứng dậy giúp một tay.

"Cám ơn!" Cô gái kia cười tí mắt nói.

Cơm người làm vô cùng đạm bạc, chỉ bao gồm một đĩa rau, hai ba miếng thịt luộc, hai bát cơm trắng, Lục Chi ăn không quen liền gấp vài miếng rồi nhường luôn phần mình cho cô gái kia. Cô bé thấy vậy vừa ăn nhồm nhoàm vừa nói: "Tôi biết cô là tiểu thư nhà giàu có, bình thường ăn mấy thứ sơn hào hải vị quen rồi, tất nhiên không nuốt nổi mấy cái này. Nhưng tôi cũng muốn nhắc nhở cô một chút, sau này cô chủ sẽ làm phiền cô dài dài, vì vậy cô sẽ chẳng được ra ngoài mà mua mấy thứ ngoài kia để ăn đâu, tốt nhất vẫn phải tập làm quen với cơm canh đạm bạc này đi, người bình thường như chúng tôi đều ăn nó để sống, rồi còn phải làm việc, dần dần cũng quen, cô cũng vậy..."

Lục Chi dừng bước... Cô quay lại nhìn cơm canh dưới đất, vèn vèn hai đôi đũa, hai cái bát, một đĩa rau xanh đã ăn hết gần nửa, một vài vụn thịt lợn còn vương trên chiếc đĩa cuối cùng...

Lục Chi vẫn dứt khoát quay đầu. Cô đi vào nhà bếp, nhân lúc không có người mở tủ lạnh, nguyên liệu có rất nhiều, nhưng cô chỉ lấy hai quả trứng rồi một quả cà chua. Lục Chi bắt đầu vo gạo, nấu cháo.

Bốn mươi phút sau...

Cửa căn phòng chật chội cuối hành lang được mở ra, Lục Chi bước vào, đột nhiên thấy cô gái kia nằm cuộn người dưới đất, tiếng ngáy rõ to. Cô nhìn bát cháo trên tay...vẫn là nên gọi cô ta dậy. Cô đặt bát cháo lên bàn, tiến tới lay cô gái dậy: "Lan Hương? Lan hương? " ban này hai người đã trao đổi tên cho nhau, một chữ "Lan" trong tên cô ấy khiến cho cô bất giác nghĩ tới mẹ, cũng thật nhớ mẹ...

Lan Hương vực dậy mơ màng lau nước rãi: "Cái gì thế?"

"Cho cô cái này." Lục Chi bê bát cháo đưa cho cô ta. Ánh mắt Lan Hương liền sáng lên, cô ngửi ngửi: "Thơm quá..."

Không quản nóng bỏng, cô ta cứ vậy cho lên miệng, ăn lấy ăn để, nhìn cô ta ăn ngon như vậy, cô lại bất giác nhớ tới Ngọc Ân, Rau cải, xa nhau cũng lâu, điện thoại của cô cũng đã thay mới, cũng không liên lạc được, mà nếu như có liên lạc được, cô cũng không thể nào...bởi vì mọi người thật sự đã nghĩ cô cũng bỏ đã mất tích. Bỗng trong tâm trí loáng thoáng hiện lên hình bóng anh...cô vẫn băn khoăn vì chuyện đó...anh thật sự...

"Cô nấu sao?"

"Hả?" Lần đầu tiên Lục Chi mất tập trung như vậy, cô nhìn Lan Hương, lại nghe cô ta hỏi lại: "Là cô nấu sao?"

"Đúng vậy."

"Tôi thật sự chưa từng ăn món cháo nào mà ngon như vậy, chỉ là trứng nấu với cà chua, tại sao cô có thể nấu ngon tới như vậy, mẹ tôi cũng không bằng nữa." Lan hương ngăn ngán nước mắt.

Lục Chi bật cười, cô gái này có chút đáng yêu.

"cô có quần áo tắm không? Tôi có thể cho cô mượn, hôm lấy lương tôi có đi mua vài bộ quần áo mới, còn chưa mặc..."

"Không sao, tôi đã tắm trước khi tới đây rồi. Cô nói cô có thể ra ngoài đúng không? Vậy ngày mai có thể mua giúp tôi vài bộ quần áo được không."

"Được!" Lan Hương đồng ý hào sảng.

...

Làm vệ sinh cá nhân trước khi đi ngủ xong, bước vào phòng, lại là hình ảnh đó, cô gái nhỏ nằm dưới đất cuộn tròn, tiếng ngáy vang cả căn phòng bé nhỏ. Cô nhẹ nhàng trèo lên giường, tay đặt sau gáy, ngẩng lên trời....

Đêm đó, có quá nhiều suy nghĩ chèn ép cô, Lục Chi không ngủ được, cô rất thèm mùi hương hoa trà thơm mát dịu nhẹ kia, ước gì có mẹ ở bên, ước gì bố có thể tỉnh lại...ước gì...Lâm Huy có thể trở về, cho cô một lời giải thích...

Già mà...gia đình cô chỉ là một gia đình bình thường, hằng ngày có bố có mẹ, một nhà ba người ấm áp bên nhau, mỗi bữa ăn có cơm canh đạm bạc vẹn vẹn mấy đĩa, chỉ cần luôn luôn tràn ngập tiếng cười chân thành.

...

Sáng hôm sau...

Lục Chi mãi tới gần rạng sáng mới chợp mắt được, mới được nửa tiếng gì đó, cô đã bị đánh thức bởi tiếng động nhốn nháo bên ngoài. Lục Chi uể oải bước xuống giường, đang định đi qua phòng bếp làm vệ sinh cá nhân, bỗng nhìn thấy hơn hai mươi người làm xếp hàng đứng ngay ngắn trong phòng bếp.

"Gì vậy?" Cô mặc kệ ánh mắt của hơn hai mươi con người trong phòng bếp đang tập trung trên người cô, đứng đó nhìn thẳng Lan hương hỏi.

Lan Hương kiên nhẫn nhìn mọi người sau đó ra hiệu cho cô cùng xếp hàng. Lục Chi nhủ mày, chẳng những không ra mà còn đứng đó khoanh tay tựa cửa, đôi mày nhíu nhẹ môi hơi cong, ánh mắt có chút tò mò nhìn đám người này.

Đột nhiên, tất cả đều thẳng lưng như có một luồng điện chạy qua, tất cả ánh mắt đều tập trung sau lưng cô.

Lục Chi quay lưng lại, vừa vịn chạm phải ánh mắt tràn đầy sinh khí của tóc hồng. Có vẻ như bóng tối bây giờ mới bắt đầu...

"Xem ra...chúng nào tật nấy, vẫn không bỏ được, cho cô ăn ngủ đang hoảng thì lại làm biếng, cô xem, giờ là mấy giờ rồi mới vác mặt dậy, trông cái dáng ẻo lả của cô thật ngứa mắt, sau này cấm cô dậy muộn, mười hai giờ đi ngủ, ba giờ sáng dậy ra ngoài sân đứng, lúc tôi tỉnh dậy mà không nhìn thấy cô thì cứ liệu hồn, bố mẹ cô cũng thật nuông chiều cô, để thành ra loại con gái gì mà ngủ chầy thấy ra đây, thật đúng là...người không ra người, động vật không ra động vật..." Tóc hồng lải nhải lèo nhèo sau lưng cô không biết chán, Lục Chi nhìn lại, những lời cay độc mà cô ta nói...cứ xem như là cô ta đang tự chửi mình đi, nếu như lúc này mà cãi nhau với cô ta, cô sẽ tự cảm thấy bản thân thật vô dụng, không biết kiềm chế, đánh mất đi giá trị con người. Lục Chi quay lại, thấy cô ta đang phóng ra tia khinh miệt vào cô, cô coi như không nhìn thấy gì, trực tiếp đi qua người cô ta, tiến vào nhà vệ sinh.

"Cô..." Tóc hồng then quá hóa giận đưa tay túm áo cô lại. Lục Chi thật sự tức giận, cô gạt mạnh tay cô ta, tiến lên phía trước gần sát cô ta, đôi mắt cô như đang bùng cháy hai ngọn lửa đỏ rực.

"Cô...không nghe thấy tôi nói gì sao? Điếc à?" Tóc hồng là người bình thường, đương nhiên cô ta cảm nhận được nguy hiểm đang cận kề, liền làm như có

như không buông tay, đẩy Lục Chi ra xa, có chút miễn cưỡng trợn mắt lên, to tiếng quát tháo cô. Cô ta tính rồi, tất cả người làm của cô ta đều đang ở đây, nếu Lục Chi có ra tay, người làm nhà cô ta nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn cô ta chịu trận.

"Cô nói cái gì cơ?" Lục Chi cười cười, giả bộ không nghe thấy gì.

"Tôi nói cô điếc! Những lời ban nãy tôi nói cô nghe không thủng sao?" Tóc hồng nghe thấy vậy khí thế liền bùng bùng trỗi dậy, cô ta cách xa Lục Chi vài mét, gào.

Lục Chi cười cười nhìn vu vơ, đưa ngón tay lên tai ngoáy ngoáy, làm bộ than: "Haizz, chả nghe thấy cái gì cả, ồn ào..." Sau đó tiến tới chỗ Lan Hương, cười nhẹ hỏi: "Cô nghe thấy không? Nói tôi nghe đi, thật sự chả nghe thấy gì hết."

Lan Hương nhìn cô rồi dè chừng nhìn tóc hồng. Tóc hồng trợn mắt lên nói: "Thảm! Cô nói to lên, tai cô ta bị điếc."

Lan Hương khò đại thật sự ngẩn như vậy, cô lấy giờ hai tay lên làm thành hình ống loa trên miệng, ghé tai Lục Chi gào to: "Cô chủ nói, mười hai giờ mới cho cô đi ngủ! Sáng ba giờ cô phải dậy! Đứng trước sân! Lúc cô chủ ngủ dậy mà không thấy cô, thì... liệu hồn!"

"A... Cô hét thật chói tai, đầu phải tôi bị điếc đầu, ban nãy tôi thật sự không nghe thấy tiếng người, chỉ thấy tiếng một con chó nhỏ văng bên tai, thật ngại quá, tiếng của cô tôi không hề nghe thấy. Được rồi, dậy sớm phải không? Ok, ok, có gì đâu, dậy sớm là được, tôi hứa với cô, nhất định sẽ ngủ muộn dậy sớm như lời cô nói, cô thật sự tốt quá, vừa hay tôi có ý định tập thể dục, còn định nói với cô một tiếng, cô xem, có phải cô đoán được ý định của tôi không, có thật thần thánh nha." Lục Chi không có ý cho tóc hồng nói một từ, cô nói liền một mạch sau đó quay sang cầm tay Lan Hương dắt đi: "Đi cùng tôi nào."

"Cô đứng lại!" Lần này thật sự không phải giọng gượng gượng kéo tay áo, cô ta trực tiếp đứng chắn trước mặt Lục Chi, ánh mắt còn ghê người hơn cả cô ban nãy. Lục Chi cười nhạt, giả vờ thân thiện: "Wow, thân thủ cũng thật nhanh nhẹn, cô có học võ sao?"

"Đứng thế..." Không phải là tiếng tóc hồng, đây chính là một giọng con gái yếu đuối rất gần cô, quay mặt sang, thì ra là Lan Hương cô ấy nói. Lục Chi tò mò nhìn cô.

Lan Hương nói: "Hôm nay...hôm nay là ngày luyện võ của cô chủ, tôi...tôi lượt tôi...bây giờ tôi phải đi luyện tập cùng cô chủ rồi...có gì lúc khác nói...tôi..."

"?" Lục Chi thật sự nhìn không ra, cô ta học võ? Vậy mà vài chiêu hôm nọ của cô cũng không tránh được? Ô...cũng có thể, nếu học quyền thì lại khác...nhưng mà cô ta...nếu như học quyền thì cần gì phải người luyện cùng chứ? Đây rõ ràng là muốn ra oai thể hiện tài nghệ, muốn người ta biết mình học võ, đánh với người học võ nhưng thân thủ kém hơn mình đã là đáng trách, đằng này cô ta còn gọi những người chân yếu tay mềm một chút võ cũng không biết chỉ biết lẩn lóc trong nhà nội trợ ra để luyện võ? Có nực cười không? Đây không phải vì phạm tính thân võ thuật trầm trọng sao? Người như vậy cũng đáng để luyện võ?

"Sao mặt cô lại thành như vậy? Sao? Sợ? Hay là không phục? Được..." Tóc hồng cười nhếch mép: "Thảm, cô không phải tới luyện cùng tôi hôm nay nữa, có người thay rồi. Cô!" Cô ta chỉ vào Lục Chi, nói giọng kiêu ngạo: "Luyện cùng tôi! Nếu như cô nói có sợ tôi, xin tôi tha lỗi, tôi có thể cho cô chút thể diện, sẽ ra tay nhẹ trong lúc luyện tập, nếu không...tôi vẫn sẽ cứ làm theo lí trí mách bảo, tay chân muốn đánh vào đâu thì đánh vào đó, cô đỡ được hay không cũng không liên quan tới tôi..."

Lục Chi gật đầu nhàn nhạt cười nói: "Đúng vậy, tôi sợ... Thưa cô, tôi chính là sợ loại người như cô đi ức hiếp kẻ yếu, thật đáng mặt một tiểu thư khuê các... Cho nên, cô muốn tôi thay họ, tôi đồng ý! Vậy nhé." Nói xong, cô kéo Lan Hương đi.

"Tôi có cho cô đi sao? Lập tức lên phòng tập luyện cho tôi!" Tóc hồng nắm chặt tay, từ lúc nào mà cô ta lại thành kẻ yếu thế trong khi cãi nhau thế này, thật điên không chịu nổi!!

Lục Chi đứng thẳng người, buông tay Lan Hương ra, tiến lên trước, e hèm một hơi trong cổ họng, trong lúc tóc hồng còn đang trợn mắt định đẩy cô ra, Lục Chi liền rướn người lên phía trước, sát mặt cô ta, nhanh chóng há mồm hờ một hơi vào mặt tóc hồng, khiến cô ta chết lặng...

Lục Chi lùi lại: "Được rồi chứ? nếu như cô không phiền vấn đề đó thì chúng ta có thể bắt đầu tập luyện... Tôi thấy cho dù là karate hay takwondo,... thì đều phải hét lên khi tập, cho nên vấn đề này rất nhạy cảm... Cô nói gì đi chứ, rốt cuộc có để tôi đi đánh răng rửa mặt không vậy? Không nói gì? Không nói gì coi như là đồng ý, được rồi, tôi đi đây."

Đi được tới cửa phòng bếp, Lục Chi cố ý nói với Lan Hương: "Cô nói xem, sáng sớm đã gặp phải con người to mồm, hăm quá đúng không?"

"..."

Sau khi Lục Chi cùng với Lan Hương hai người họ bước ra khỏi phòng bếp, không khí ở nơi này quả thật không còn gì để nói...

...

Phòng vệ sinh...

"Cậu có thấy cứng quá không? Bàn chải này là do đợt trước ông chủ Vũ chi tiền cho bọn người làm chúng tôi đi du lịch, được ở cái khách sạn năm sao to tướng, bàn chải nhiều vô cùng, dù sao cũng không ai dùng, tôi tiện đem vài cái về, cô nhìn cái màu sắc này, ít ra cũng đẹp hơn mua ở nhà. Tôi mang về bốn cái, thêm vài cái lược, mãi vẫn chưa dùng lần nào, không ngờ lần này lại phải đem cho cô dùng..."

"Cô tiếc cái gì, lần sau tôi mua cho cô cái khác." Lục Chi đang đánh răng không nhận được nói lại. Cái cô Lan Hương này, không phải là quá thật lòng rồi sao? Cái gì cũng có thể nói, tâm tư của bản thân một chút cũng không dấu giếm, thực sự khiến người ta vừa khó chịu thay, lại bất lực không biết phải làm sao với cô nàng ngốc nghếch này.

"Không cần, không cần... Ban nãy cô đồng ý với cô chủ chịu đòn cho tôi là tôi cảm kích lắm rồi, cô còn mua cái gì cho tôi nữa, quả thực tôi không dám nhận... Cô không biết thì thôi, mọi người đều gọi cô ấy là hồ ly, bởi vì cô chủ khi trang điểm lên thì vô cùng xinh đẹp và quyến rũ, đánh takwondo cũng vô cùng giỏi, thân thủ rất nhanh nhẹn, chúng tôi đều sợ và kính nể... Tuy đòi thường cô ấy rất vô tâm chà đạp người khác, nhưng cũng không ảnh hưởng tới việc chúng tôi hâm mộ cô ấy giỏi võ."

Lục Chi ngừng đánh răng, quay ra tò mò nhìn Lan Hương: "Hồ Ly?"

Lan Hương nhìn cô vài giây, lại tưởng Lục Chi hiểu lầm vội nói: "Không phải tên của cô ấy là hồ ly, đó chỉ là biệt danh mà mấy tiểu thư bên ngoài hay gọi lên sau lưng cô chủ thôi, tên của cô chủ là Vũ Hương Ly cơ."

Lục Chi nhìn gương tiếp tục đánh răng: "Ý của tôi không phải như cô nghĩ, chỉ là tôi thấy, cái biệt danh đó có chút không đúng với cô ta."

"Thế theo cô nhưng mới đúng với cô chủ?" Lan Hương nhanh nhẩu hỏi.

"Hồi nhỏ có từng xem qua Cừu vui vẻ và sói xám chưa?" Lan Hương gật đầu, Lục Chi lại nói: "Cô ta chính là sói đỏ."

Lan Hương gãi đầu: "Tôi thấy hồ ly với sói đỏ đều như nhau mà..."

Lục Chi lắc đầu, súc miệng, nhỏ ra nói: "Hồ ly có nhiều tầng ý nghĩa, sói đỏ kia chẳng phải là một ví dụ cụ thể hơn rất nhiều sao?"

"Ồ...tôi...thật sự vẫn không hiểu..." Lan Hương ngô nghê nói.

"Bỏ đi... Thế tại sao tóc hồng đỏ lại gọi cô là Thắm? Không phải cô tên là Lan Hương sao? Không phải vì tên của cô trùng với tên đệm của cô ta nên cô ta liền đổi tên cho cô đó chứ?" Lục Chi lau tay hỏi. Cô đã thấy lạ từ hôm qua, hôm nay mới tiện thể hỏi xem. Ai ngờ Lan Hương vỗ tay bốp một phát:

"Cô thật là thông minh!!! Đoán trúng phóc."

Lục Chi cười nhạt, cô tiểu thư này đúng là quá tiểu thư...lại còn tiểu thư một cách không giống tiểu thư chút nào. Nói chuyện với cô ta, cứ như đang nói chuyện với một đứa trẻ cổ ra về người lớn vậy.

...

"Hãy a!!!!!" Lục Chi đóng cửa phòng tập lại, đưa mắt nhìn Hương Ly cô ta liền tiếp đá vào bao cát, miệng gào to đôi mắt phóng ra lửa như thể bao cát đó chính là cô vậy.

"Bộp!!!" Hương Ly đột ngột đâm mạnh vào bao cát. Cô ta dùng ánh mắt hằm hằm lửa quay ra nhìn Lục Chi: "Rất cục là cô muốn thế nào? Chọc tức tôi? Xem ra cô cũng chẳng cần gì cha mẹ nữa nhì! Loại con bất hiếu! Chỉ cần một cú điện thoại, tôi sẽ khiến cả nhà chị biến thành tro tàn!"

Lục Chi hơi dừng chân, sau đó mỉm cười đi tiếp lại cất giọng trong trẻo rõ rệt, bình thường tới không nhìn ra giọng điệu: "Chị gái, tôi lại chọc giận gì chị?"

"Cô còn nói giọng đó? Cô biết tôi chờ bao nhiêu lâu rồi không? Bộp!!!" Cô ta vịn cổ, đập tay vào nhau, thách thức: "Lên đây."

Lục Chi tiến lên sân đấu, cười cười: "Không có ý nha, dù sao thì trước khi lên sân tập luyện cũng cần phải làm nóng cơ thể, ở đây hay ngoài đó cũng như nhau thôi. Dù sao tôi ở ngoài đó khởi động còn hơn là ở trong này tránh đi qua đi lại, kéo cô nhìn thấy tôi lại không thể tập luyện được nữa."

"Chúng ta đấu thế nào?" Lục Chi hòa ái hỏi.

Ánh mắt và nụ cười của Hương Ly bỗng trở nên lạnh lùng: "Ai nói muốn đấu với cô?"

Lục Chi vẫn nở nụ cười nhẹ nhàng: "Thế cô muốn sao?"

"Xem ra...nàng Thắm của cô chưa nói cho cô biết quy luật khi người ở vào nơi này nhì?"

Nụ cười của Lục Chi có sự biến đổi, chính là thay đổi thành một nụ cười khinh miệt khó nhìn thấy.

"Cầm lấy đích đá, giúp tôi tập luyện, rất dễ dàng." Cô ta chỉ vào tủ dụng cụ. Lục Chi đi ra đó, lấy một tấm đích đá đơn tới trước mặt cô ta cười:

"Đá thôi."

...

"Cao lên một chút!" Hương Ly cau mày nói. Lục Chi nâng tay lên, giữ vững thế tấn chân, ánh mắt không một chút biến đổi.

"Bốp! Bốp! Bốp!..." Cô ta liên tiếp đá mạnh vào tấm đích, thỉnh thoảng còn như cố ý đá vào tay cô, mười mấy phút, tay lục Chi liền đỏ gất lên mọ mọ. Tuy các đòn đá tốc độ của cô ta không được nhanh và đạt tiêu chuẩn, nhưng mỗi lần phát ra đều rất có lực, chỉ là vừa mới được vài cái đã mỏi chân, đá theo chậm lại, cuối cùng trượt chân xuống, cô ta lại lập tức quát: "Cô bị ngu sao? Giữ cái đích thôi cũng không giữ được, nâng cao lên!"

"Nâng cao? Cô nghĩ khả năng của bản thân cô tới đâu mà đòi nâng cao lên nữa? Tôi nâng cao như thế này, chân của cô với tới sao? Rốt cục cô có tập tử tế không?" Lục Chi cười nhạt lạnh lùng nói.

"Liên quan tới cô sao? Tôi bảo nâng cao, cô điếc sao? Còn cãi lại, tôi thấy cô muốn bỏ mẹ mình ra ngoài đường ở lăm rồi!"

Lục Chi hít một hơi, nhìn lại. Cô nâng cao đích lên.

Nhưng dường như có một chút lạ... Ánh mắt cô ta không hướng về đích...mà là phía đầu của cô...

Cô ta...

"Hãy a!!!!!"

Lục Chi lập tức đưa tay ra đỡ, vòng một cái, một tay tóm lấy cổ chân cô ta, một tay cầm đích.

"Cô..." Lục Chi còn chưa kịp nói xong vài lời, cô đã thấy ánh mắt của Hương Ly hiện lên tia nham hiểm khôn lường, giống như...không phải là cô phá được âm mưu của cô ta, mà là cô đã trúng mưu của cô ta vậy...

Quả nhiên...

Cô ta xoay người, thực hiện một đòn đá xoay trên không đặc trưng của takwondo, sau tiếng hô to của hương Ly, Lục Chi vì quá bất ngờ, cộng thêm hai tay đều bị cản trở, liền không chống đỡ được một đòn đá nguy hiểm này. Cô đập mặt xuống đất, trước mắt tối sầm, mất ý thức.

Cô ta đã lĩnh tình...vậy mà trúng phải một trong những huyết nguy hiểm trên cơ thể...

Vũ Hương Ly chớp mắt một cái... thật không thể tin được...

...

Buổi chiều, Lục Chi tỉnh lại, dưới sự chăm sóc của Lan Hương, cô cũng khỏe lên nhiều. Chợt nhớ ra hôm nay là ngày đi học thêm. Cô vội vàng thay quần áo sang nay Lan Hương mua hộ, may mắn sách vở đều đã để ở lớp học thêm, cho nên cũng không phải mang, vừa ra ngoài liền gặp phải Lan Hương.

"Cô đi đâu thế?" Lan Hương hỏi.

"Đi học thêm."

"Nhưng mà...cô chủ nói...cô không cần đi học." Lan Hương lấp bắp nói.

"Wow, cô ta tốt thế? Tôi không tin đâu." Lục Chi cười cười.

Đột nhiên Lan Hương gật đầu chắc nịch: "Đúng thế, đừng tin...vì...vì cô chủ nói, từ nay không cho cô đi học nữa..."

Lục Chi im lặng một lúc, đúng lúc Lan Hương tưởng cô buồn quá sắp khóc, định lên tiếng an ủi, Lục Chi đột nhiên cười: "Cô ta đúng là tốt thật, vừa hay tôi phải đi làm vài chuyện. Tôi đi đây."

"Ồ...khoan đã... Cô chủ không cho cô ra khỏi đây, cô mà ra..."

Lục Chi ngắt lời: "Cô đừng nói với ai là được rồi, cứ bảo là cô chủ nhà cô võ công cao cường, vừa đá tôi một cú tôi liền lăn quay tới giờ vẫn chưa tỉnh, nói họ đừng làm phiền tôi là được."

"Nhưng mà..."

"Khi về tôi sẽ đem quà về cho cô. Ok!" Sau đó, cô liền đi mất hút...

...

"Bố..." Lục Chi nắm tay Vương Chí Hùng đang nằm trên giường bệnh thở bằng ống thở oxy, ánh mắt cô tràn đầy tình cảm...

"Bố, mẹ vẫn đang ở Pháp, mẹ đang bận lắm, nhưng con biết lúc nào mẹ cũng nghĩ tới bố và con, nghĩ cho gia đình mình, mẹ rất mạnh mẽ, một mình mẹ đầu thắng được cả một công ty bên Pháp để tranh quyền đại sứ mỹ phẩm Châu Âu, giờ mẹ là nữ hoàng rồi, thư kí Nga nói con chính là công chúa của bố mẹ... Bố, ngại vàng còn thừa một ghế ngồi, bố mau tỉnh dậy...bố nhất định phải tỉnh dậy, khỏe mạnh, con và mẹ luôn mong tới ngày bố ngồi lên chiếc ghế trống của ngại vàng bên cạnh mẹ đó... Chúng ta sẽ cùng nhau lên tạp chí, nói cho cả thế giới biết gia đình chúng ta hạnh phúc nhường nào... Lúc đó...sẽ không phải...như lúc này..."

...

Thời gian thấm thoát, cuối cùng, cũng tới ngày này...

Lục Chi vào lớp mười một, với trường mới...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hổ Báo?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Sắp Tới Chính Là Trường Mới

Ngày hôm đó vô cùng mát trời, không quá nắng và trên bầu trời, những đám mây quen thuộc với một màu trắng tóa ra sự bình yên đang chậm rãi di chuyển, không khí ban sáng tỉnh mơ có chút tịch tịch...

Lục Chi đi bộ gần hai mươi vòng quanh căn biệt thự thì cũng là lúc tiếng chuông của khu đô thị mạnh mẽ vang lên, chính lúc này, con người mới tỉnh giấc và thực sự bắt đầu một ngày mới. Cô đi tới sân chính, nhìn lên khung cửa sổ tầng hai của biệt thự, cũng cùng lúc ấy, tấm rèm cửa kẻ sọc ngang trắng hồng trong căn phòng đó được kéo ra, một cô gái nhuộm tóc màu hồng còn đang ngái ngủ, mặc bộ đồ ngủ hello kitty màu trắng, có chút miễn cưỡng nhìn xuống sân chính, nơi Lục Chi đang đứng ngó lên trên.

Ánh mắt hai người giao nhau một cách "mờ ám" vài đợt, liếc nhau kiểu "thâm tình" vài tí, sau đó như thường lệ, tóc hồng mạnh mẽ kéo rèm lại, Lục Chi bên dưới cười nhạt, giống như nhìn một đứa trẻ con vênh vào, chậm chậm quay người. Cô vung tay, tiếp tục tập thể dục.

Gần một tháng trôi qua, Lục Chi ở nơi này cũng đã hoàn toàn thích nghi, những chiêu trò của Vũ Hương Ly cô đều đã chơi qua, tuy không biết là khả năng của cô ta thực sự chỉ tới như vậy thôi hay gì khác, nhưng những thứ mà cô ta bày ra Lục Chi hoàn toàn coi đó là sự ngây thơ của những đứa trẻ tùy hứng, trong mắt cô, Vũ Hương Ly hoàn toàn là một đứa trẻ con. Cô cũng chả thấy phiền vì những việc cô ta sai cô làm, duy chỉ có mấy việc vô cùng vớ vẩn như sai cô dọn phân chó, cắt móng chân và sơn móng cho chó mèo của cô ta, còn lại, việc gì Lục Chi cũng đã quen. Đấu khẩu với cô ta cũng chẳng phải việc gì quá phiền phức, ngược lại Lục Chi còn có cảm giác hưng phấn nhen nhóm, có vẻ như đã quá quen thuộc rồi. Những lúc hai người đấu vô mồm, Lục Chi hoàn toàn không có chút phiền nào, mỗi lúc nhìn thấy mặt cô ta đen lại vì tức giận, chính là lúc vui vẻ nhất trong ngày của Lục Chi. Hơn nữa, nó cũng là một liều thuốc để tạm quên đi một người, cố cứu vớt lấy trái tim nặng ngàn cân của cô.

Cũng là thời gian một tháng này, việc nhà quả thực vô cùng rối rắm. Thư kí Nga vài lần đi tới nhà bố mẹ nuôi trẻ danh nghĩa của cô để thăm cô, mang chút quà tới cho ông bà Hà, mỗi lúc đó, bà Hà đều nhắn tin báo cô về nhanh, Lục Chi tìm đủ mọi cách để trốn khỏi biệt thự của Vũ gia. Nhưng lần nào cũng vậy, cô vừa tới, thư kí Nga đã rời đi, thậm chí một lần tình cờ chạm mặt nhau ở cửa cũng không có. Mỗi tuần, tới chủ nhật, thư kí Nga đều nhắn tin cho cô, nội dung chủ yếu không có gì chỉnh sửa, họa ra có xê dịch dấu phẩy dấu chấm.

Đại khái là: "Tổ chức đã khởi động cuộc tìm kiếm quy mô rộng đối với bố cháu, cháu cố gắng đừng ra ngoài nhiều, nhất là tới chỗ bố cháu, nếu hai bố con cháu bị bọn họ phát hiện, chúng ta sẽ không chống đỡ nổi."

Sau khi nhận được tin nhắn, lòng cô vô cùng rối ren. Nhưng để tránh nguy hiểm, Lục Chi cũng không tới nhà mẹ, tháng qua cô hầu như ở trong nhà tóc hồng, chịu sự sai vặt của cô ta như một bà vú...

vài lần Lục Chi cũng cố nhắn lại nghi vấn trong lòng cho thư kí Nga giải đáp, nhưng lần nào cũng không có tín hiệu trả lời.

Lục Chi: "Cô, bọn chúng muốn tìm bố con cháu, vậy còn mẹ thì sao, gia đình cháu gặp nguy hiểm, mẹ lại là doanh nhân nổi tiếng như vậy, chẳng lẽ tổ chức không phát hiện? Mọi người có chuyện gì giấu cháu sao?"

Thư kí Nga: "..."

Lục Chi: "Cô?"

Thư kí Nga: "..."

Lục Chi đành thở dài im lặng.

Đi hết một vòng nữa căn biệt thự, Lục Chi trở lại sân chính. Vừa vặn cánh cổng lớn của căn biệt thự mở ra, một chiếc BMW 740Li đen sang trọng ngao nghể phi vào, Lục Chi tránh sang một bên, kịp liếc thấy bên trong lớp kính sáng bóng của xe, một người đàn ông tầm tuổi bố của cô đang ngồi, một tay xem tài liệu, một tay nghe điện thoại, vẻ mặt như đang nghiêm túc đánh giá gì đó.

Xe dừng lại, người tài xế xuống xe mở cửa cho ông ta, phải tầm hai phút ông ta mới từ từ xuống xe, xách cặp đi vào nhà, tay vẫn cầm điện thoại nói chuyện. Sau đó người tài xế lấy hành lý của ông ta từ trong cốp xe xuống, nhanh chóng đi vào nhà. Lục Chi thừa biết, cái dáng điệu cùng khuôn mặt nhìn

ngiêng này, giống tóc hồng như đút...à không đúng, chính xác thì là tóc hồng giống với ông ta như đút, đoán bừa cũng đoán được, ông ta chính là nhân vật có tiếng trong thị trường bất động sản - Vũ Quang Đức, nếu cô nhớ không nhầm thì bố cô đã từng đề cập tới ông ta vài lần, cô vẫn còn chút ấn tượng. Lần thứ nhất bố nói, ông ta mất vợ, sau khi vợ mất, tài sản của bà ta đều lập tức chuyển sang ông ta, hồi đó Lục Chi còn thầm khinh bỉ, quả là một tiểu nhân bỉ ổi. Lần thứ hai lại nghe bố nói về cái tên Vũ Quang Đức, lần này lại khác xa lần trước, bố nói, ông ta quả thật có tài kinh doanh, phút chốc đã vực dậy được cả một sản nghiệp suýt nữa bị chìm trong đồng phế thải. Lần thứ ba, giọng điệu lần này của bố cô hoàn toàn quay ngoắt ba trăm sáu chục độ, ông nói với thư kí Trịnh: "Vũ Quang Đức này thật sự tham lam quá trớn, không biết dừng lại đúng lúc, đánh đổi cả thứ quý giá nhất để tham gia vào nơi đó, lão ta thật sự không còn là người nữa rồi!"

Lần thứ tư, đột nhiên bố lại nói trong bữa ăn, thư kí Trịnh cũng có mặt: "Vũ Quang Đức này...đúng là người quá si tình, hồi trẻ ông ta rất nhiều người theo đuổi, cuối cùng vì một người con gái mà dấn thân vào nguy hiểm, đáng trách nhưng cũng đáng khâm phục, ít ra thì hai người, một người ở nơi chín suối, một người côi trăn gian, nhưng lòng vẫn hướng về nhau...còn tôi...cậu xem, may mà bà ấy còn đẻ đứa con gái này cho tôi..."

Cô còn nhớ, lúc đó cô buột miệng hỏi: "Bố? Si tình là gì vậy?"

Vương Chí Hùng chớp mắt nhìn con gái một lúc, sau đó, quay mặt đi gượng gạo nói: "Chính là...con chỉ thích một bạn nam, sau đó..cho dù bạn nam đó có xa con, có làm con đau lòng, con vẫn chỉ nhớ người đó...mà tóm lại, lớn rồi con sẽ biết, nào, ăn, thịt bò rất ngon, con gái bố thử đi..."

.....Ánh sáng ẩn hiện....xoẹt...chấm dứt hồi ức.....

Lục Chi vừa đi vừa nhớ lại, đột nhiên bị tiếng hét ùng ùng như sấm đánh trên trời kinh động tới khiến Lục Chi vừa đi vài bước liền vấp vào đá lăn quay ra đất.

"Ba!!!!"

Lục Chi cắn môi đứng dậy đá đá chân thử cử động, cũng không chấp nhặt liền đi vào phòng.

...

"Ba!!! Ba về rồi!!!" Vũ Hương Ly cười tít mắt khoác tay Vũ Quang Đức. Vũ Quang Đức đang nói chuyện điện thoại liếc con gái mộ cái sau đó ra hiệu im lặng cho cô. Vũ Hương Ly ngoan ngoãn theo sau. Thư kí của ông ta cũng theo sau, chính là người tài xế nọ...

Vũ Quang Đức theo thói quen về nhà là vào thư phòng đầu tiên, Vũ Hương Ly cũng đi theo, chàng thư kí nọ thì xách đồ vào phòng giúp ông ta.

"Được, như vậy đi, có gì có thể liên lạc với phòng kế hoạch, tôi đã quyết định phụ trách dự án này là anh, phó giám đốc, anh đừng làm tôi thất vọng." Nói xong, Vũ Quang Đức liền cúp máy, để điện thoại lên bàn nhìn con gái đối diện như hoa như ngọc cười dịu dàng, ông mở miệng: "Báo cho con một tin, công ty Ánh Hòa đang rơi vào tình trạng ngân cân treo sợi tóc, tình cảnh vô cùng khốn khó, có thể ra đường ở bất cứ lúc nào..."

"Hả?" Bỏ qua vẻ tiểu thư con nhà quyền quý nọ, Vũ Hương Ly giật mình gào to, há miệng như muốn rót hàm... Nhà cô ta sắp phá sản...vậy kế hoạch ăn hiếp cô ta của cô thì...không thể không thể...

"Ba...phá sản thật sao?" Như không thể tin được, cô ta một lần nữa hỏi lại.

Vũ Quang Đức đột nhiên lườm cô một cái: "Nói hăn hoi, không phải là ba phá sản."

"A...ý con là, ba bảo...nhà đó phá sản sao?" Vũ Hương Ly toát mồ hôi hột.

Vũ Quang Đức lật tài liệu: "Ba có nói công ty Ánh Hòa sắp phá sản sao? tại nào của con nghe được những lời đó?"

"..." Vũ Hương Ly nuốt nước bọt: "VẬY...ý ba là...?"

Vũ Quang Đức liếc con một cái, nhìn tài liệu, giọng nói nghiêm khắc vang lên: "Lần sau mà còn nóng vội không suy nghĩ kĩ lời nói của đối phương nữa thì đừng nói chuyện với ba. Con không xứng."

Vũ Hương Ly vô cùng tức giận, những người trước mặt là bố ruột, cô không thể nổi nóng, lần trước vì không biết điều nài nỉ bố khiến công ty Ánh Hòa phá sản cô đã lĩnh đủ, lần này quả thực không dám khiến bố tức giận.

"Vâng...con biết rồi..." Vũ Hương Ly lí nhí đáp.

"Vốn dĩ chưa tới nước phá sản, nhưng cậu của con trước giờ hành động không suy nghĩ mượn danh nghĩa công ty thu mua đồn dập cổ phiếu của Ánh Hòa, cho nên công ty của họ đang đà lao xuống dốc, đồng thời khiến cho công ty của chúng ta gánh bao tai tiếng. Tuy ba đã ngăn chặn vụ này, nhưng với tham vọng của cậu con, có lẽ chưa dừng lại ở đó... Bây giờ chỉ phụ thuộc vào tài năng và sức gánh vác của giám đốc Hà, nếu ông ta thật sự giỏi, thật sự xuất sắc, thì chẳng những lật ngược được tình thế mà, còn bay lên một tầng cao mới trong giới kinh doanh, có thể bứt phá được..." Vũ Quang Đức nói vô cùng hăng say, ánh mắt vô cùng nghiêm túc như đang họp hội nghị với các cổ động trong tập đoàn vậy. Cuối cùng, ông nhìn thẳng vào mắt Vũ Hương Ly, nói: "Thực ra điều mà ba muốn hỏi con là, thông qua tình huống trên, nếu con là giám đốc Hà, con sẽ xử lí ra sao?"

"..." Vũ Hương Ly nhìn bố mà đờ người...

"Cái gì...con...con...tại sao con phải xử lí...đây đâu phải chuyện của con, ba, ba lôi con vào làm gì...con..."

Qua lời nói bối rối lấp bắp của Vũ Hương Ly, ánh mắt của người làm bố Vũ Quang Đức càng thêm thất vọng, cảm giác vô cùng chua xót, cuối cùng ông đập bàn, Vũ Hương Ly giật mình, đứng đứng theo tiếng động.

"Con...ra ngoài!!"

Ngay sau đó, ông đứng dậy, đi tới bàn làm việc đặt tài liệu cái rầm xuống mặt bàn, không thèm nhìn con gái.

Vũ Hương Ly không hiểu chuyện lúng túng đi ra ngoài...

...

Lục Chi đang chăm chỉ học bài trong phòng, đột nhiên có tiếng gõ cửa dồn dập. Cô bèn bỏ sách xuống đi ra mở chốt cửa, khuôn mặt nhiều mụn của Lan Hương xuất hiện.

"Chuyện gì mà gõ kinh thế?"

"Không xong rồi, cô của lại đòi gặp cô." Hương Lan vừa nói vừa thở dốc.

"Ui xời, tường chuyện gì. Mà này, cô không dùng kem trị mụn mà tháng trước tôi đưa cho sao? Hàng độc của nhà tôi đó." Lục Chi nâng mặt cô bé lên cong môi soi xét.

"Không phải là không dùng...mà là...tôi...tôi..." Lan Hương lấp bắp nhìn xuống chân.

"Sao?"

Cô bé dè dặt ngẩng lên nhìn cô:

"Cái đó...tôi không biết mở..."

"..."

"...Cô...không biết mở miệng hỏi tôi sao?" Lục Chi tròn mắt dọa cô ta.

"Tại vì...cô...tôi nghĩ là...cô cũng không biết mở nên mới đưa cái đó cho tôi.

"..." Lục Chi ôm trán...

"Này, đừng hiểu lầm, bởi vì tôi hỏi mọi người trong nhà bếp, bọn họ đều nói thế..."

"...Đúng vậy, tôi không biết làm cách nào để mở..." Lục Chi bắt lục thì thảo...

Lan Hương hí hửng: "Vậy là mọi người nói đúng rồi. Cô không biết mở nên mới đưa cho tôi."

Lục Chi cắn môi nói từ từ, về vô cùng bất lực: "Tôi không biết làm thế nào để mở sọ não của cô ra xem bên trong là bã đậu hay là nước ruợng. Đồ ngốc." Lục Chi dí ngón tay trở vào trán cô bé, trực tiếp đi qua người Lan Hương. Bỏ lại cô bé bơ vơ suýt ngã ngửa.

...

"Tiểu thư, lại muốn gì? Coca, Coffe or Tea?" Lục Chi như bình thường nở nụ cười có mà như không nhìn cô ta.

Vũ Hương Ly lần này cũng không thèm đấu khẩu với cô, cô ta trực tiếp bỏ qua bước này, đưa cho cô chiếc điện thoại của cô ta, cười nhếch mép nói: "Cô tự xem đi."

Lục Chi nghi ngờ liếc cô ta một cái, sau đó bắt đầu đọc thông tin báo đăng trên chiếc điện thoại của cô ta. Nhưng ánh mắt cô không dừng lại ở dòng chữ to dùng chiếm hết nửa màn hình ấy, mà lại là dòng chữ bên lề màu xanh không mấy nổi bật:

"Tập đoàn Mỹ phẩm dược phẩm Quốc tế S.U, thua trận chung kết, cổ phiếu thụ lùi, bà Hoàng có ý định tự tử."

Phía bên dưới có hiển thị ngày, là ba ngày trước.

Lục Chi run run ấn vào dòng chữ nhỏ đó, thông tin dài dằng dặc bắt đầu hiện ra...

Nhìn biểu hiện của Lục Chi, Vũ Hương Ly mỉm cười hài lòng, bắt đầu bước khích tướng: "Thì đó, cũng chỉ là một công ty quèn, sao lại đòi đấu với tập đoàn hùng mạnh như nhà tôi, bố cô đúng là mơ tưởng. Thái độ của cô mấy ngày nay thật khiến tôi không hài lòng chút nào, nếu như sau này chịu nghe lời một chút, không khéo tôi sẽ nói với bố chữa cho nhà cô một con đường lui, nếu không á, đến rìa đường người ta cũng chẳng cho nhà cô ở. Cô tự xem thì biết, giá cổ phiếu đã thấp tới tận nhường đó rồi mà chẳng ai mua, coi cô chắc cũng chẳng hiểu gì về kinh doanh, thế để tôi nói cho mà biết, cứ theo đà này, rớt giá trên thị trường cổ phiếu, bán ra bao nhiêu tôi sẽ bảo cậu của tôi thu mua bằng đó, cho tới khi nhà cô chẳng còn chút mụn gạo nào, sau đó tôi

sẽ bảo cậu tôi phá nát công ty mà bố cô gây dựng công lung, đem nó cho nhà máy phế thải, hahaha, để xem cô còn hồng hách tới nhường nào, ha ha ha...Chỉ cần một cú điện thoại của tôi, trong ba tiếng đồng hồ trước khi thị trường cổ phiếu đóng lại, gia đình cô sẽ tan nát...ha ha, y như khinh khí cầu xì hơi, a, không đúng, là bóng bay đâm phải cành cây, xìt, ha ha ha..."

Lục Chi nắm chặt điện thoại của cô ta, ánh mắt dao động mãnh liệt. Cô nuốt nước bọt như nuốt trôi sự căng thẳng của mình sau khi đọc xong tin báo trên điện thoại, mở miệng khó khăn nói: "Cho tôi hai ngày..."

"Hai ngày? Làm cái gì?" Vũ Hương Ly mắt hừng, chất giọng kiêu căng trở lại.

Lục Chi hít thở đều: "Về nhà."

"A...về nhà? Cũng là một đứa con hiếu thảo đấy nhĩ...nhưng mà...cô về nhà rồi, ai giúp tôi dọn phân chó, cắt móng cho mèo, còn có..."

"Coi như tôi cầu xin cô..." Lục Chi bất đắc dĩ cắn răng nói: "Nếu như cô hiểu một chút về thứ gọi là tình cảm, dù chỉ một chút thôi, thì hãy làm theo lời tôi, tôi nhất định sẽ quay trở lại, nếu như cô cho tôi rời khỏi đây hai ngày, đến khi quay trở lại, cô muốn sai bảo tôi gì cũng được, không cần phải lời thứ gì ra đe dọa, tôi sẽ làm đúng như cô nói...vô điều kiện."

Vũ Hương Ly bị một tiếng "cầu xin" khiến cho tâm hồn giật đùng đùng, cô ta nhất thời trợn mắt... Sau đó lại nghe tới câu tiếp theo, ánh mắt cô ta sang ra, liền đồng ý: "Vậy được, nếu như cô không làm đúng như lời cô vừa nói, tôi sẽ khiến cho nhà cô chết thảm hơn lần này, hừ."

Nói xong, cô ta kiêu căng rồi đi.

Lục Chi thở dài cay đắng nhìn trời, sau đó chạy vèo ra ngoài, phút chốc đã không thấy bóng dáng

...

Không biết bao nhiêu cuộc điện thoại, mẹ đều không nghe máy, Lục Chi thật sự vô cùng sốt ruột.

Tại sao cô lại không biết gì? Thường ngày không phải vẫn luôn theo dõi tin tức của mẹ trên mạng sao? Tại sao lại như vậy? Rõ ràng sáng nào cũng vậy, ban này tập thể dục cũng đã tiện thể mở ra xem, nhưng đều là tin tức giải trí về các ngôi sao, search trên Google cũng toàn là những tin tốt đẹp về tập đoàn...

Chỉ có một khả năng...điện thoại của cô bị theo dõi...?

Cô cắn môi đập bốp một tiếng vào ghế xe taxi, tài xế giật mình điều chỉnh lại tư thế, tiện thể hắng giọng một cái.

Lục Chi mở điện thoại ra, gọi vào số tổng công ty.

"Xin chào, tập đoàn S.U xin nghe, tôi là lễ tân số hai, tôi có thể giúp gì cho bạn?" Giọng nói mềm mướt đầu bên kia bắt máy, Lục Chi đành đáp lại nhỏ giọng:

"Xin hỏi thư kí Nga của chủ tịch có ở công ty không? Tôi muốn gặp cô ấy một chút, có việc vô cùng gấp, mà tôi lại không liên lạc được với cô ấy."

"Xin hãy đợi một chút, tôi sẽ nói máy tới phòng làm việc của chủ tịch."

Một lúc sau, không chậm chạp lễ mễ, cô lễ tân nọ đã lại bắt máy của cô, giọng nói có chút gượng gạo giấu rất kĩ, nhưng với sự nhạy cảm, Lục Chi đương nhiên nghe ra.

"Thật xin lỗi, thư kí Nga hiện tại không có trong công ty, nếu có chuyện gì cần thông báo, tôi sẽ báo cáo lại với cô ấy."

"Lục Chi âm thầm nhìn ra ngoài cửa sổ, nhẹ nói: "Vậy nói với cô ấy y như lời sau đây, không cần biết hai người đang làm chuyện gì, cháu sẽ tới công ty ngay bây giờ."

Nói xong, cô cúp máy, quay ra nói với bác tài: "Đưa tôi tới tập đoàn S.U."

...

Hồi bé Lục Chi đã được đưa tới đây rất nhiều lần, mọi đường đi đều thuộc lòng. Vừa bước vào cửa lớn, bao nhiêu ánh mắt lớn nhỏ đều dồn dập đổ vào cô.

Không phải vì quá xinh đẹp hay gì, cô biết rằng sẽ có người chú ý tới mình, ên đã mua khẩu trang, kính, quần áo bà già và khoác tạm lên người, vắn tóc lên, bây giờ quả thực chẳng ai nhận ra cô là già hay trẻ, bịt từ đầu tới chân, tuy gây sự chú ý nhưng cũng không ai biết cô là ai.

Gạt phăng mọi cản trở của người khác, cô thuận lợi leo lên tầng 75, đi tới quầy thư kí bên ngoài, có hai cô gái đang ngồi sau sừa làm việc, cô nhẹ nhàng đi tới, hỏi: "Xin hỏi...thư kí Nga, có ở đây không?"

Hai cô gái ở quầy thư kí giật mình ngẩng lên, sau đó lấy lại bình tĩnh nói: "Có ạ, chị có hẹn trước với cô ấy không?"

Lục Chi găm môi nói: "Gặp thư kí mà cũng cần phải hẹn trước? Dở người à?"

Cô gái thư kí vẫn nở nụ cười điềm đạm: "Bởi vì đây là thư kí đặc biệt của chủ tịch, hơn nữa còn đang làm việc cùng với chủ tịch ở bên trong, nếu chị không hẹn trước thì cô ấy không thể sắp xếp để ra khỏi phòng trong giờ làm việc đâu ạ."

"Làm việc...cùng với chủ tịch? Chủ tịch về nước rồi?" Lục Chi đờ người...

"Đúng vậy ạ, chủ tịch mới về nước sáng nay, vì đi máy bay tư nên không thông báo cho báo chí, mọi người cũng chưa biết."

Cô thờ đốc, không suy nghĩ gì nữa liền lập tức lao vào phòng làm việc của chủ tịch. Hai cô thư kí vội vã chặn lại...

"Chị kia, không được làm vậy, chị không được xông vào đó, đó là phòng làm việc của chủ tịch... Bảo vệ, mau gọi bảo vệ..."

Lục Chi hùng hổ mở cửa, con tức giận đã không gì ngăn lại được. Vừa mở cửa, không gian liền im ắng, bên trong căn phòng rộng lớn với thiết kế trang nhã đầy hương trà quen thuộc, hai người phụ nữ đang ngồi trên ghế sofa đối diện nhau, cùng ngoảnh mặt nhìn ra phía cửa đang nhốn nháo.

"Thật xin lỗi chủ tịch, người đàn bà này đột nhiên xông vào...chúng tôi, chúng tôi sẽ gọi bảo vệ ngay ạ..." Cô thư kí ban nãy nói chuyện với vô lập tức rồi rầm mở miệng xin lỗi.

"Bảo vệ, mau lên tầng VIP, có người gây rối."

Lục Chi thở một hơi, giắt khăn bịt miệng ra, tháo kính, cào cào tóc xõa ra, vứt hết đồ vừa mua xuống đất, phút chốc hóa thành cô bé đứng chuẩn mười sáu.

"Này cô, không được vứt..." Hai cô thư kí gắt lên chỉ trích, vừa nhìn tới khuôn mặt cô, mọi lời nói đều không thốt ra nổi...

Hai người phụ nữ trong phòng cũng quay đi nín cười.

"Em à...đây không phải chỗ để đùa đâu, mau đi về nhà đi, nếu không bọn chị sẽ đưa em lên đồn công an gặp các chú công an áo xanh xanh đấy..."

"Ồ đây không có việc của các chị, mau ra ngoài." Khi Lục Chi cúi, nói năng sẽ không hề kiêng nể. Hai chị thư kí liền há hốc mồm: "Em...em... Chủ tịch, chúng ta phải làm gì với nó?"

"Nó nói gì, các cô nghe theo là được."

"...Dạ?"

"A...vâng, thưa chủ tịch." Cô thư kí bên cạnh phản ứng nhanh, kéo tay cô gái kia đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Sau khi không khí ổn định lại, Lục Chi đi tới, nhìn mẹ: "Mẹ...mẹ về nước cũng không nói với con sao? Thư kí Nga, tại sao cô lại theo dõi điện thoại của cháu? Mẹ, rốt cuộc vụ mẹ tự tử là sao? thư kí Nga, có thể nói cho cháu hai người rốt cuộc đang giấu cháu chuyện gì không?"

"Con bé này, nhóc lại nghĩ nhiều rồi." Thư kí Nga rót một cốc nước lạnh trong tủ, đặt lên bàn cho Lục Chi, cười nói với cô.

"Vậy chuyện trên báo là thế nào?" Lục Chi sốt sắng hỏi.

"Tin lá cải thôi." Thúy Lan uống trà nhàn nhạt nói.

"Lá cải? Nhưng không có lừa làm sao có khói, huống chi thông tin còn có hình của mẹ...đang...trên lan can..." Lục Chi cúi đầu, không muốn nói nữa, nghĩ tới cảnh đó, tim cô lại thót lên.

"Ảnh ghép thôi, do đối thủ thiết kế ra, để ý kĩ sẽ thấy mặt của mẹ trong ảnh hơi tròn. Còn về chuyện kinh doanh, thương trường như chiến trường, không thua một lần sẽ sinh ra tự đắc, đây chính là một bài học cho mẹ. Con không cần phải lo, mẹ vẫn đứng dậy được."

"Thật sao?" Lục Chi nhìn vào mắt mẹ, trong đôi mắt đó tràn ngập sự yêu thương, Lục Chi vô cùng vui mừng, mỉm cười rạng rỡ: "Vậy thì con yên tâm rồi, con lại cứ tưởng..."

"Phải rồi, ngày kia là tới ngày đi học của con, chuẩn bị thế nào rồi? Nghe nói con đang ở nhà bố mẹ nuôi, có tốt không?"

"Tốt, rất tốt..."

"Vậy được, mau về chuẩn bị đi, sắp tới mẹ lại phải đi sang Hàn Quốc một chuyến, lần này nhất định không thể thất bại. Vì phải đích thân đi tìm kiếm nguyên vật liệu cho loại sơn mới nên mẹ sẽ bận rộn hơn đợt này..."

"Vậy ạ? Thế thì có việc gì con sẽ hỏi thư kí Nga, chỉ cần cô ấy không tắt máy của con là được."

Thúy Lan đột nhiên dừng chén trà, nói: "Thực ra, thư kí Nga cũng phải đi cùng mẹ, nhưng chưa tới lúc, đợi khi nào người kia về nước, thư kí Nga sẽ đi, cho tới lúc đó, con phải học tập thật chăm chỉ, người này khá nghiêm khắc."

"Người đó là ai?" Lục Chi nhíu mày hỏi.

"Là người có thể tin tưởng, con yên tâm đi." Thúy Lan cười nhẹ.

"Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Nam Thần Xuất Hiện

Hôm đó, dưới sự sắp xếp của thư kí Nga, Lục Chi đã có đủ đồng phục, vật dụng và sách vở cần thiết để chuẩn bị cho ngày đi học sắp tới. Ủ rũ đi về phía Vũ gia, Lục Chi trong lòng trăm ngàn lần tự trách bản thân. Một vấn đề mà tưởng chừng như tìm cô sắp vỡ vụn, thậm chí còn đánh đổi cả tự do sau này chỉ vì vấn đề đó, mà chỉ với vài câu nói của mẹ, nó lại hoàn toàn đập tan sự nghi ngờ của cô. Lục Chi đau lòng hồi tưởng lại những lời lúc sáng nói với Vũ Hương Ly...

Đau lòng...

Cô nhớ liên hoàn tát bốp bốp bốp vào trán, chưa bao giờ cô cảm thấy, sự nóng vội lại là điểm nguy hiểm chết tiệt tới vậy...

Ôi tự do...ôi danh dự...ôi, ôi, ôi...

Đúng là tự lấy gạch ném vào chân mà, cô thật là ngu ngốc!!!

...

Hôm sau..

Công ty Ánh Hòa, văn phòng giám đốc...

Hà Ánh Quang ngồi trên bàn làm việc dành cho giám đốc, đôi mày ông ta nhíu lại nhìn chăm chăm mấy số liệu trên máy tính, tinh thần bất ổn, thần thái co vẻ vô cùng căng thẳng.

Đột nhiên, một hồi chuông réo rất vang lên, phá tan sự im ắng tĩnh lặng, nhưng như vậy cũng chỉ càng khiến cho Hà Ánh Quang thêm sốt ruột, lo lắng, căng thẳng càng lúc càng tăng. Ông nhanh chóng bắt máy, nghĩ là người cấp dưới báo cáo lại tình hình cổ phiếu có gì biến động, ông lập tức hỏi:

"Sao rồi? Có phát hiện ra kẻ hở nào không? Tôi quyết định rồi, lát nữa triệu tập ban điều hành mở cuộc họp, tôi nhất định sẽ làm mọi cách để vực dậy công ty chúng ta, không thể để sản nghiệp vất vả của tôi bị rơi vào tay kẻ khác được. Mau đi thu xếp, nói với các ngân hàng, nợ vốn nhất định sẽ trả đúng hạn, yên tâm." Sau khi nói xong, giám đốc Hà định vội cúp máy để nghĩ cách cứu vớt tình hình công ty, đột nhiên, một giọng nói đàn ông khác với giọng của trợ lý giám đốc hàng ngày ông vẫn nghe...

"Giám đốc Hà, tình huống này không như ông nghĩ đâu." Âm thanh vừa nhẹ nhàng lại vừa lãnh đạm, có chút khiến cho người ta vừa tò mò vừa cảm thấy đầy bí ẩn. Giám đốc Hà vội vàng nhắc máy lên nghe, tim đập thình thịch lo lắng:

"Anh là ai...?"

Tiếng nói khê khàng ở đầu bên kia lại lạnh lùng vang lên, dễ dàng cho đầu bên này cảm thấy không khí cô tịch nơi đó còn im lặng hơn cả nơi ông đang ngồi:

"Về căn bản, thời gian năm ngày đủ để giết chết một sản nghiệp nhỏ như Ánh Hòa, ông cũng nghĩ như vậy phải không?"

"Rốt cuộc anh là ai? Phóng viên sao? Tôi nói cho các anh biết, công ty chúng tôi không cung cấp bất cứ tin thị trường nào, nếu anh còn gọi điện quấy nhiễu, tôi nhất định sẽ kiện cả tòa soạn báo các người." Nói xong, giám đốc Hà nóng giận cúp máy, ngồi xuống điều chỉnh lại tâm trạng, tiếp tục công việc.

Nhưng chưa tới năm giây, chuông điện thoại bàn lại reo lên, ông nghĩ có thể lần này là trợ lý, đành nhắc máy nghe.

"Alo?"

"Chúng ta vẫn còn chưa bàn bạc xong, ông đã tắt máy, vậy những lời ban nãy là nói suông thôi sao? Nhất định sẽ không để sản nghiệp của tôi rơi vào tay

kẻ khác? Chính ông vừa nói ra câu đó, không nên quên nhanh như vậy. Giám đốc Hà, lí do mà những ngày liên tiếp gần đây công ty của ông không bình ổn lại giá cả trên thị trường chứng khoán ông mới chỉ hiểu một nửa, còn nửa kia, là do tính nóng vội mà ông tự tạo, không suy xét kĩ tình hình liên bán tháo cổ phiếu, hiện tại chân cột nhà không vững, nếu không tìm ra được nguyên do, vậy thì chỉ còn nước chôn thân dưới đồng nợ. Như tôi nói ban nãy, cả công ty của ông đều nghĩ rằng ngày mai là cơ hội cuối cùng để cứu vớt tình hình, nhưng trên thực tế, đã chẳng còn ngày mai nào nữa, các ngân hàng đều đang kéo nhau lên kế hoạch thu nợ từ công ty của ông, ba tiếng nữa sàn chứng khoán đóng lại, chính là khoảnh khắc ông tán gia bại sản. Cho dù rất đau lòng nhưng tôi vẫn phải nói với ông một câu, "duyên đông kích tây", đây chính là kế hoạch mà bọn họ vạch ra để nuốt trọn công ty có tiềm năng như Ánh Hòa, thật đáng tiếc, ông lại là "cá tự chui đầu vào lưới", còn kẻ địch của ông thì không phải làm gì nhiều, có lẽ bọn họ đang ngồi yên theo dõi thị trường chứng khoán một cách hứng thú, đang tự đắc về thế trận mà bọn họ vây giăng quanh công ty của ông. Giám đốc Hà, tôi biết với tình hình hiện tại, tôi có nói gì ông cũng không tin, vậy nên tôi đành phải dựa vào lời tiên đoán của tôi để khiến ông hoàn toàn tin tưởng. Một tiếng sau, nếu như ông không có hành động gì, cổ phiếu hiện tại đang phát hành của ông sẽ bị mua hết sạch, ban điều hành sẽ nhất trí đưa ra một ý kiến, tiếp tục bán, lúc đó, nếu như áp lực quá lớn, hãy gọi tôi cho tôi, trong trăm ngàn hi vọng mong lung không rõ ràng, có lẽ tôi chính là một hi vọng mong manh, nhưng kinh doanh phải có mạo hiểm, đến nước này rồi, tôi tin ông sẽ ra quyết định đúng đắn, chúc may mắn."

Con người bí ẩn kia nói xong liền cúp máy, hoàn toàn không cho Hà Ánh Quang một câu ú ớ nào...

Thế nhưng cũng không phải không có hiệu quả, giám đốc Hà vừa nghe hết toàn bộ những lời người bí ẩn kia nói, mặt liền thất sắc.

...

Một phút trước khi thị trường chứng khoán đóng lại...

Tại phòng họp cấp cao của tổng công ty Thế Phong, các cổ đông cùng nhau hướng về màn hình trên máy chiếu, vừa nhìn đồng hồ, trên mặt ai nấy đều hiện lên nét vui mừng phấn khởi nhân nhật. Đột nhiên có người cất giọng:

"Chỉ còn một phút nữa sàn giao dịch chứng khoán đóng cửa, tới lúc này rồi tôi xin lấy chức phó tổng giám đốc ra đảm bảo với các vị, hạng mục đầy tiềm năng, công ty TNHH Ánh Hòa đã chính thức là công ty con của tập đoàn chúng ta, thu mua thành công!" Người tự xưng là phó tổng giám đốc vừa dứt lời, lập tức nhận được tiếng vỗ tay ồ ạt hưởng ứng của các thành viên trong hội đồng quản trị.

Người đàn ông ngồi trên chiếc ghế Chủ tịch hội đồng quản trị cũng đứng dậy, vỗ tay mỉm cười nhìn người đàn ông vừa phát biểu, nói: "Chúc mừng cậu, hạng mục này làm rất tốt."

"Anh rề, cảm ơn." Phó tổng giám đốc nọ mỉm cười một tiếng nhìn về phía Vũ Quang Đức, sau đó lập tức quay đi phấn khởi nói tiếng cảm ơn và bắt tay với các cổ đông khác.

"Chính thức đóng cửa sàn giao dịch chứng khoán, công ty Ánh Hòa đã là của chúng ta, chủ tịch, tôi nghĩ người có công nên nhận được phần thưởng xứng đáng, về phó tổng, tuy còn trẻ nhưng đã hoàn thành xuất sắc hạng mục mạo hiểm lần này, cho nên tôi thấy không những phải thưởng, mà còn phải thưởng thật nhiều nữa." Một ông lão bụng bía com lê chỉnh tề cười tí mắt nhìn chàng phó tổng nọ nói với Vũ Quang Đức.

"Bác Tiến, cháu vẫn còn trẻ, đứng ở vị trí phó giám đốc này đã là một niềm tự hào lớn nhất của cháu rồi, cháu thật sự không muốn đòi hỏi thêm thứ gì. Hơn nữa, hạng mục này thành công cũng là do có sự trợ giúp một tay của các vị tiền bối lão luyện như các bác, một mình cháu e rằng không sớm thành công như vậy..." Anh chàng phó giám đốc leo mép nói, các vị cổ đông càng thêm vừa mắt cười hô hô nói chuyện vô cùng hăng say.

"Vậy được, theo như ý kiến của các vị cổ đông, bản thân tôi làm chủ tịch cũng nhận thấy sự nỗ lực của phó tổng, thay mặt hội đồng quản trị, tôi xin tuyên bố, Phó tổng giám đốc Lê Hữu Quân, chính thức..." Vũ Quang Đức miệng còn đang nói dở, đột nhiên, anh chàng thư kí nãy giờ vẫn ngồi im như thóc ở góc bàn họp nhảy dựng lên kêu: "Chủ tịch...không hay rồi..." Sau đó anh ta chạy nhanh tới ghế chủ tịch, bật màn hình máy tính lên, cắm dây kết nối với máy chiếu, hàng loạt dòng chữ hiện lên trên màn hình.

Sau vài phút xem xong, ai nấy đều sững sờ, sững sờ không tin vào mắt mình, nhất là Lê Hữu Quân, cảm giác của anh ta lúc này chẳng khác gì đang rơi từ trên mây xuống đất, hơn nữa cú ngã này không thể khiến anh ta chết, mà là làm cho anh ta sống dở chết dở... Rốt cục...sao lại thành ra thế này...

Các cổ đông mặt ai nấy đều xám xịt, tím tái, thất vọng. Vũ Quang Đức xem xong, mặt lạnh lùng không chút biểu cảm quay ra, đối diện với các cổ đông, nói: "Lời ban nãy tôi vẫn còn chưa nói hết, các vị nghe cho kĩ..."

Lần này không đợi ông nói hết, các vị cổ đông liền trở mặt nhanh hơn trở bàn tay, thái độ ban nãy với Lê Hữu Quân hoàn toàn quay ngoắt không biết bao nhiêu độ, thi nhau nói:

"Chủ tịch, chúng tôi muốn nói với ông một điều, chúng tôi đều biết phó tổng chính là em vợ của ông. Nhưng đây là công việc, công tư phải phân minh, người làm sai phải chịu trách nhiệm."

"Đúng vậy."

"Đúng vậy."

...

Sau những lời bàn tán, cuối cùng, Vũ Quang Đức mới lên tiếng, ông nói: "Các vị cổ đông xin hãy im lặng nghe tôi nói." Vũ Quang Đức im lặng liếc Lê Hữu Quân một cái, thấy anh ta đang dùng ánh mắt vô cùng đáng thương nhìn lại mình như muốn cầu xin sự giúp đỡ. Ông quay đi, lạnh nhạt lên tiếng, tiếng nói vẫn uy nghiêm như thường lệ:

"Đối với nội bộ công ty mà nói, đây chính là một vết nhơ lớn trong lịch sử mấy chục năm nay, như các vị cũng đã nói, công tư phân minh, tôi lấy tư là chủ tịch hội đồng quản trị ra, công nhận việc phá hủy hạng mục và thiệt hại mà phó tổng Lê Hữu Quân đã gây ra, nhưng cũng phải nhắc, trước đây cậu ấy đã cống hiến hơn mười năm tuổi trẻ của mình vào công ty, công ty cũng không thể phủ nhận hoàn toàn những cống hiến to lớn đó, cho nên tôi tuyên bố, cách chức vị phó tổng giám đốc của Lê Hữu Quân xuống làm nhân viên công chức bình thường của chi nhánh số hai ở thành phố H. Nếu như vị nào không đồng ý, mời đứng ra phát biểu."

Ông nhìn quanh, chỉ thấy sắc mặt của Lê Hữu Quân trắng bệch, ngoài ra thì ai nấy đều im lặng.

"Không ai có ý kiến, cuộc họp kết thúc tại đây, các vị vất vả rồi."

...

Sau khi chiến dịch hai giờ đồng hồ của công ty Ánh Hòa kết thúc thành công rực rỡ, ăn mừng xong, Hà Ánh Quang kêu thư kí nổi máy tới số điện thoại mà người bí ẩn vừa giúp ông từ cõi chết trở về để nói tiếng cảm ơn. Nhưng lại không liên lạc được, ông đành lắc đầu thờ dài một tiếng.

Không phải là một tiếng thờ nào nề, đó dường như là một hơi thờ chút đi mọi phiền não căng thẳng. Giám đốc Hà còn nhớ một câu mà chàng trai bí ẩn kia nói với ông.

"Tôi vốn không phải là một thương nhân, nên không cần lợi ích gì từ việc giúp đỡ ông cả, giám đốc Hà, hãy bảo vệ những người bên cạnh ông cho tốt, cho dù đó là ai đi chăng nữa, trách nhiệm của ông là bảo vệ họ, còn nữa, tôi mong chuyện của chúng ta hôm nay sẽ không có người thứ ba biết tới. Ông nên nhớ, tôi có thể kéo công ty của ông từ địa ngục hồi sinh, thì cũng có thể đánh sập nó bất cứ lúc nào."

"Cậu không phải là thương nhân, tại sao lại biết rõ tình hình thị trường tới như vậy...tôi không có ý gì, chỉ là có một chút khâm phục cậu, nếu không phải thương nhân hay chuyên gia phân tích thị trường chứng khoán thì...thật lãng phí. Tôi có thể hỏi cậu...cậu làm nghề gì được không, chúng ta có thể làm quen nhau..."

Chàng trai bí ẩn nói, đầu bên kia khoe môi ấy nhếch lên nhàn nhạt có sự cô đơn ẩn giấu dưới nụ cười mê hồn ấy: "Tôi...chỉ là một con người bình thường đang trên con đường trở thành một bác sĩ chân chính. Còn chuyện làm quen, tôi nghĩ cả thế giới này khi biết tôi là ai cũng sẽ chẳng muốn làm quen với tôi, cho nên khỏi nói, tạm biệt."

... Hà Ánh Quang nhớ lại, ông cầm một tách cà phê ra ban công, ngắm nghía một vùng thủ đô rộng lớn, tâm trạng thả lỏng hơn rất nhiều.

...

"Cái gì thế này?!!!" Sau khi đọc xong thông tin trên mạng, tại trang báo uy tín, Vũ Hương Ly giật mình như chuột thấy người tức tốc chạy xuống dưới nhà, chẳng thèm gõ cửa mà xông thẳng vào thư phòng của bố.

"Đến gõ cửa cũng cần phải dạy à? Thật không có phép tắc!" Vũ Quang Đức tâm trạng đang không vui, Vũ Hương Ly tự ý xông vào thư phòng khiến cho ông càng thêm bức tức. Lần này tóc hồng không để tâm, tới trước mặt bố, hỏi: "Ba...trên báo đăng là sự thật sao? Công ty chúng ta...sao lại thành ra như vậy? Rõ ràng là nhà đó ngu xuẩn, sao chúng ta lại thành kẻ lừa đảo? Ba, mau cho con một lời giải thích."

Vũ Quang Đức lập tức gắt lên: "Không có giải thích gì cả! Đây không phải chuyện của con, lo học hành cho tốt, đừng có giống cậu của con tính toán không kĩ lưỡng, thấy lợi phía trước liền lao đầu vào, kết quả bây giờ tới lương tháng còn không bằng tiền tiêu vặt của con một ngày. Loại người như vậy Vũ Quang Đức này không cần!"

"Ba..." Vũ Hương Ly rung rung nước mắt nhìn bố...

Vũ Quang Đức chẳng thèm liếc mắt trực tiếp đuổi cô ra ngoài. Vũ Hương Ly về phòng òa lên khóc.

Tất cả là tại cô ta! Nếu như nhà cô ta không giờ chiều trò hại công ty nhà cô như vậy thì cậu của cô đã không bị cách chức, bố của cô cũng không bị công ty ảnh hưởng mà tâm trạng lại tồi tệ tới như vậy, rồi còn mắng cô.... Tất cả đều là tại con nhỏ Hà Linh Chi đó, cô...cô nhất định sẽ khiến cho cô ta sống ở đây ngày nào thì khổ sở ngày đó!! Nhất định!!

...

Phòng bếp...

Lục Chi tắm rửa xong ra phòng bếp ngồi đợi thức ăn của người làm được nấu xong, Lan Hương bê một cái khay to hơ hứng chạy tới, đặt khay lên bàn nhìn cô:

"Tôi vừa mới gấp thêm được ba miếng thịt nạc nữa, cho cậu một miếng nà!!!"

"Ồ. Ăn luôn ở đây cũng được, lần sau đừng về phòng nữa, chỗ này rộng rãi thoáng mát, thoải mái hơn." Lục Chi nói.

"Ừm, nghe cô cả." Lan Hương cười rồi hí hửng ăn, mọi người lấy đồ ăn xong cũng lần lượt vào chỗ của mình ngồi. Đột nhiên, có tiếng gọi khiến cả phòng ăn giật mình.

"Linh Chi!!!!"

Lục Chi vẫn tiếp tục ăn, mọi người thì đều dừng động tác lại, mắt vừa nhìn cô vừa nhìn tóc hồng.

Tóc hồng trên tay cầm thứ gì đó tới gần bên cô, giựt lấy bát com trên tay Lục Chi, đặt một chiếc bát xuống lên trước mặt cô, thờ ơ nói: "Ăn đi."

Lục Chi nhìn cái bát trước mặt...com thiư?

"Ha ha, cũng chẳng có gì, com này Doggy nhà tôi không ăn, dù sao cô cũng nói là sẽ hoàn thành tất cả những điều mà tôi sai khiến, vậy nên, điều đầu tiên, mau ăn nó đi."

"..." Tiếng xuýt xoa của mọi người âm thầm vang lên. Ai cũng biết cô chủ nuôi một con cún trong phòng, cái bát trước mặt Lục Chi kia chẳng phải là của con Doggy cưng của cô chủ đó sao... Nhưng...cô chủ làm như vậy...thật sự rất quá đáng.

"Sao nào?" Vũ Hương Ly nhếch môi mỉm cười như đang xem trò vui trước mắt.

Im lặng...

Im lặng.

Im lặng.

Lục Chi nhìn thẳng trước mặt, khuôn mặt không có một chút đường nét biểu cảm nào, thậm chí còn cung dung chớp mắt một cái, nhưng chỉ có cô mới biết, ngay tại thời điểm này, trong mắt cô, Vũ Hương Lan còn không bằng một con chó!

Nhưng lời đã nói ra, nhất định không được phủ nhận. Lục Chi nghiêng răng cho tay lên bàn, nhanh chóng làm động tác cầm thìa thành thạo, chạm vào mặt bàn phát ra một âm thanh đầy kiên cường.

Ngay lúc mọi người định tượng cô cúi đầu xuống ăn bát com dành cho chó, Vũ Hương Ly kinh tởm vừa khinh thường cười. Bỗng dưng, một tiếng nói vang lên...

"Con đang làm gì thế?!"

"...Ba..." Vũ Hương Ly chết đờ người, cô ta vội vàng chạy tới bên bờ của mình, kéo kéo tay lới ông ra ngoài.

"Ba, ba đừng vào đây, chỗ này vẫn chưa dọn dẹp, bẩn lắm, chúng ta mau lên trên nhà thôi..."

"Con buông ra." Vũ Quang Đức uy nghiêm lên tiếng.

Vũ Hương Ly đành không cam lòng buông ra.

Vũ Quang Đức tới gần Lục Chi, nhìn cô, hỏi: "Cháu là Hà Linh Chi, đúng không?"

Đối với ông lớn này, cô còn chưa xác định được ông ta là người tốt hay xấu, nhưng dù sao ông ta cũng là người đến đúng lúc, có thể nói là giải quyết hộ cô một rắc rối, vì vậy nên Lục Chi cũng đối với ông ta nể mặt vài phần.

Cô gật đầu: "Đúng vậy."

Ông ta nhìn cô với ánh mắt đầy sâu xa, sau đó đột nhiên gất lên: "Hương Ly, con rốt cuộc có biết suy nghĩ không? Nuôi con lớn từng này là để con ăn chơi trác táng bắt nạt bạn bè sao? Mau ném con chó trên phòng của con đi từ nay không được nuôi bất cứ một con vật nào trong cái nhà này cả. Linh Chi là bạn của con, nếu như để ba thấy con lợi dụng cái danh con gái của ba đi bắt nạt bắt kì bạn bè nào, con nhất định sẽ không còn tên trong sổ họ khẩu của ta nữa! Nghe rõ chưa?!"

"..." Vũ Hương Ly chết lặng, nước mắt lưng tròng nhìn người bố nuôi nặng mình từ nhỏ, rồi lại căm phẫn nhìn qua Lục Chi, cuối cùng cô ta bật khóc, cố gắng gào to: "Ba!! Tại sao ba lại bênh vực nó?! Con mới là con ruột của ba cơ mà!! Con ghét ba, con ghét ba. Hà Linh Chi, tôi với cô không đội trời chung!!!"

Nói xong, Vũ Hương Ly phi thân ra ngoài cửa, chớp mắt đã biến mất.

Lục Chi chẳng thèm để ý, đi ra bồn rửa bát rửa tay, đằng sau lại vang lên tiếng nói của Vũ Quang Đức: "Từ nay cháu không cần phải ăn uống như vậy nữa. Sau này ngày ba bữa ăn cùng với bác, bác sẽ sắp xếp chỗ ở từ tể cho cháu, cần gì thì cứ nói, bây giờ bác muốn gặp cháu một chút."

Lục Chi vẫy vẫy, lau khô tay sau đó nhìn về phía Vũ Quang Đức, nói: "Nếu như vậy, cháu muốn một căn phòng to hơn phòng của con gái bác, điều kiện vật chất tiện nghi, sang trọng hơn tất cả những gì cô ta có. Bác có thể đáp ứng không?"

Vũ Quang Đức lặng người nhìn cô ta, mọi người trong phòng bếp cũng trở tròn con mắt.

Ngay sau đó, ông ta mỉm cười khiến cho cả gian phòng thay phiên ông ta lặng người: "Thì ra là cháu, quả là như vậy..."

"Bác nói gì cơ?"

"Được, bác đáp ứng, bây giờ có thể đi theo bác rồi chứ." Vũ Quang Đức hào sảng đồng ý, khiến cho không chỉ mọi người bất ngờ, mà còn khiến Lục Chi cũng có chút kinh ngạc.

"Được..." Cô ù cạc đi theo...

...

Sáng hôm sau...

"Cô đi đâu đó?" Sáng sớm, Vũ Hương Ly khoác cặp ra ngoài đứng đợi xe đưa đi học, đột nhiên nhìn thấy Lục Chi cũng khoác cặp bước từ khu nhà ở của người làm ra, cô ta liền gắt lên la hỏi.

"Đi học." Lục Chi quay lại, thần thái đã bình thường, nhìn thấy cô ta, Lục Chi lại nhớ lại lời hôm qua Vũ Quang Đức nói với cô...

"Đi học?" Cô ta tới gần cô, đột nhiên thốt lên: "Cô...cô học cùng trường với tôi?"

"Oa, thật kinh ngạc." Lục Chi sử dụng khuôn mặt quá bình thường để thốt ra câu này. Là Vũ Hương Ly cũng chẳng có mấy tức giận, ngược lại cô ta còn có chút vui vui.

"Đúng là kinh ngạc thật đấy, nhưng có điều, trường học mới của cô chính là địa bàn của tôi, làm thế nào đây, lần này cô lại phải nghe theo tôi rồi. Thấm!!!!" Vũ Hương Ly gằn cổ lên gào. Không lâu sau, Lan Hương xuất hiện.

"Vi gương mặt của cô không mấy nổi bật, cho nên tôi phải khiến cho cô nổi bật lên một chút, ừm, ít ra...cũng phải xinh như Thấm nhà ta, nhì." Tóc hồng quay ra gạt đầu với Lan Hương, sau đó lại đẩy cô cho cô ấy, cô ta nói: "Mau, đi trang điểm thật 'lộng lẫy' cho tiểu thư Linh Chi của chúng ta, tới trường mới nhất định phải tạo ấn tượng tốt đẹp với bạn mới thì mới được. thấm, nếu như cô không làm được, tháng lương năm nay của cô, coi như tôi ném vào bãi rác, đó. Ngoan, làm được hợp ý tôi sx có thưởng, mau đi đi..." Vũ Hương ly dùng giọng điệu sến tới nổi da gà để mà nói, vừa nói vừa đẩy cô và Lan Hương đi, cô ta đứng đó cười một mình.

Nếu như ở nhà không được 'chơi đùa' cô ta, vậy thì còn ở trên trường, ha ha, nhất định phải khiến cô ta thấy sống không được mà chết cũng không xong!!

...

Trong phòng...

Lan Hương lôi bộ son phấn lồi thò từ trong chiếc vali dưới gầm giường ra, bê tới trước mặt Lục Chi, run run nói: "Linh Chi....lương năm nay của tôi..."

"Được rồi, được rồi, không cần phải khó xử, cô muốn làm gì thì làm, ôi không trách cô. Mau lên, muộn học..."

"Vây..." Mắt Lan hương sáng như sao trên trời, hớn hờ nói: "Tôi bắt đầu đây!!"

...

Hơn năm phút sau...

Ngoài sân chính.

"Há há há há há há há há!!!!!!" Một tràng cười to như dò như đại vang lên. Khuôn mặt Lục Chi vẫn không chút biểu cảm cho tới khi cô ta cười tới chảy cả nước mắt.

"Thấm!!! Cô, được, rất được, năm nay sẽ tăng lương cho cô!! Giỏi, giỏi lắm!!!"

Lục Chi nghiêng răng quay đi, mặc kệ cô ta muốn cười ra sao thì cười, khuôn mặt chất nhem nhuốc phấn son của cô...ngay cả chính bản thân cô cũng chẳng dám nhìn... Nhưng như thế này cũng tốt, Lục Chi sẽ không bị người ta nghi ngờ.

...

Trường cấp 3...

"Nam thần... nam thần về rồi...nam thần về nước rồi..."

"Cái gì? Ai cơ?"

"Là nam thần của chúng ta, anh ấy về nước rồi....oa xe đẹp quá..."

Lục Chi đứng ở cổng trường nhìn một chiếc xe đang tiến vào bên trong sân trường, cô nhíu mày...thật quen mắt...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Trường Mới, Toàn Cố Nhân

Lục Chi cất lực nhíu mày, đám đông từ phía lập tức dồn hết vào nơi chiếc xe hàng hiệu vừa mới phi vào cổng trường ấy đứng, chen lấn xô đẩy hò hét vô cùng mãnh liệt, y như được phân phát vàng miễn phí...

Mặc dù Lục Chi rất muốn nhìn xem người con trai mà người ta kêu là nam thần ấy là thần thánh phương nào, tại sao Lục Chi trông lại quen mắt tới vậy, thế nhưng với "dàn đàn thế trận" mà các nữ sinh trường cấp ba mới của cô "giăng vây", thật sự tới con kiến nhỏ bé cũng chui chẳng lọt. Lục Chi đành bỏ qua trực tiếp tìm lớp 11a1 mà thư kí Nga sắp xếp.

Hiệu quả trai đẹp thật không tồi, vừa mới bước chân vào lớp mới, ánh mắt cô liếc qua khắp nơi, cũng chẳng thấy một mống bạn gái nào, bản thân cũng chẳng có mấy lạ lẫm, với hoàn cảnh mới này Lục Chi rất nhanh chóng thích nghi, nhưng có điều... Cô vừa bước chân vào, ánh nhìn của đứa nào đứa nấy đều đổ dồn lên người cô...thế quái nào, mấy thằng con trai mắt díp hết lại với nhau, thì đưa lên lưỡi rụt cổ, bộ mặt hết như vừa ném phải phân chó hết hạn sử dụng, liếc cô từ đầu tới chân với ánh mắt như nhìn thấy khi khóa thân vậy, miệng còn phì phì nhổ nước dãi quay đi như muốn nôn hết ruột già ruột non ra ngoài.

Thật kì lạ, với cái loại ánh mắt không mấy vui vẻ này, Lục Chi lại hoàn toàn không thấy thích nghi được dễ dàng. Không phải bình thường đều là nhìn cô với ánh mắt không sợ hãi thì là long lanh hình trái tim nhỏ dãi, nếu không phải vậy thì cũng cung kính nịnh bợ... Còn cái loại ánh mắt thốn tới tận rốn này đúng là thế quái nào? Nếu như cả trong lẫn ngoài của cô đều là Lục Chi, thì mấy thanh niên này đều đã bị chôn vùi dưới đao kiếm ngàn năm sắc của cô rồi, còn ngồi đây nôn với ọe...

Coi như chúng nó tự kỉ, không liên quan tới mình. Lục Chi nhanh chóng tìm một chỗ ngồi cuối lớp ngồi xuống, an vị.

Im lặng...

Im lặng...

Tại sao, những tên nam sinh ngu xuẩn kia vẫn đầu đầu lên lút nhìn cô, lại còn cười đều che miệng, còn lớ hơn nữa là rình lúc cô không để ý lôi điện thoại ra ghi rờ quay lên...

Mấy tên này thật là!!!

"Ruỳnh!"

Lục Chi đập bàn đứng phắt dậy, bọn nam sinh vẫn chẳng thèm cất máy ảnh, điện thoại hơn nữa còn thi nhau lôi ra, quang minh chính đại quay chụp cô. Lục Chi bôi rôi che mặt, chạy ra ngoài, mau chóng tìm nhà vệ sinh chui vào...

Đứng trước gương, ngẩng mặt...

Lục Chi đứng không vững suýt nữa té ngã ra sàn nhà... Thật không thể tin được!!! Người đối diện cô có phải là Annabelle phiên bản người thật bị lỗi hay không?!!

A!!!!!!!!!!!!

Cho dù trăm nghĩ ngàn nghĩ cũng không nghĩ tới lại thành Annabelle người thật...Lan Hương, cô ta đúng là thiên tài hóa trang, nếu như không phải người làm, cô ta nhất định là một coser có tiếng, nổi tiếng với những bộ cosplay mà cái quỷ đực...

Thật hết nói nổi... Chính bản thân cô còn bị dọa tới khiếp hãi...

Sau vài giây bình tĩnh, Lục Chi thở dài một hơi, đứng thẳng người, ưỡn ngực, tự tin đi ra ngoài... Bởi vì cô biết, giờ cô không phải Lục Chi nữa, mà là Hà Linh Chi, một nhân vật hư cấu, cho nên tạo hình của cô ta như thế nào Lục Chi cô hoàn toàn không quan tâm.

"Ồi! Anh ấy càng ngày càng đẹp trai, tớ còn nhớ năm ngoái, trước khi anh ấy chuyển trường đã có nhan sắc khiến cho tớ không thể nào rời mắt được, nếu như không phải cậu đưa tớ đi, chắc giờ này tớ vẫn dán mặt vào cửa xe của anh ấy..."

Một đám nữ sinh chạy vào nhà vệ sinh xì xầm, tắc cửa, Lục Chi nhất thời không có cách nào thoát ra được, đành đứng đó chờ thời cơ chui ra ngoài, mấy lời bàn tán cứ thế lọt vào tai cô. Không muốn cũng phải nghe...

"Thôi đi, nếu như không phải tớ kéo cậu ra, thì làm sao nam thần có thể đẩy cửa mà ra được, cậu thật là..."

"Ừ, ha!!"

Lục Chi mặt lạnh liếc qua, thấy mấy hotgirl xinh gái không vào nhà vệ sinh để đi vệ sinh, lại soi gương trát phấn tô son, thật sự cặn lõi mà...

Phấn thì đã ba triệu lớp, son thì đã mấy nghìn màu, eyeliner kẻ quá đà, thật không phân biệt nổi là người hay tượng để người ta tô vẽ... Mấy thanh niên này...thật là...

"Ế? Đây, cái cậu này...có cần phải phấn ba tỷ lớp, son mấy triệu màu ốp vào mặt thế không? Cho dù cậu có ốp cả mặt vào bột mì hay phết mấy chai tương ớt vào môi thì mặt cũng không xinh lên tí nào đâu, nam thần cũng chẳng rảnh mà chú ý, coi cái bộ mặt cậu lại đi, đùa chứ, mà nó còn không thêm ha ha!!" Bỗng dưng có một thiếu nữ đi tới trước mặt cô ngấm ngấm vài giây rồi cười khinh thường nói, một câu nói của cô ta khiến cho người cả khu vệ sinh nữ chú ý tới, nghe xong những gì cô ta vừa cất lời, bọn họ đều cười ồ lên tựa như xem một vở hài kịch buồn cười tới kinh thiên động địa. Dưới tình huống này, cho dù Lục Chi có da mặt dày tới đâu cũng cảm thấy khó xử, nhưng dưới lớp trang điểm dày đặc, cô là Hà Linh Chi chứ không phải là Vương Lục Chi hồ báo sư tử gấu thường ngày.

Lục Chi chọn cách im lặng, lặng lẽ rời đi. Cho dù vô cùng khó chịu, nhưng bên tai vẫn nghe thấy mấy lời vô cùng ngứa tai, nếu như cô không mang cái vỏ bọc là Hà Linh Chi, thì hôm nay xác định là ngày xong đời của mấy đứa tụi nó rồi.

...

Lục Chi bước vào lớp 11a1 lần thứ hai, lần này cô không hề quan tâm tới ánh mắt của chúng bạn, trực tiếp tiến tới chỗ ngồi của mình, nằm xuống, nhắm mắt ngủ như những tháng ngày còn ở trường trung học Thủy Trạc.

"Cậu!" Vừa mới nhắm mắt, đột nhiên bên tai vang lên tiếng nói của một bạn nữ, giọng nói trong trẻo nhưng mang chút hàn âm, hờ hững lại có chút thâm lặng... Lục Chi ngước lên, ánh mắt hai người vừa chạm nhau, Lục Chi tưởng rằng với khuôn mặt của mình, cho dù là chó cũng phải sủa lên vài tiếng, không ngờ bạn gái xinh đẹp này lại chẳng hề có chút phản ứng, vẫn lãnh đạm nhìn cô, cô thật có chút khâm phục.

"Cậu là học sinh mới, Hà Linh Chi đúng không?" Bạn gái xinh đẹp hỏi.

"Ừ." Cô cũng đáp lại một cách tự nhiên.

"Vậy từ giờ cậu sẽ ngồi chỗ này đi, dù sao cũng thừa bàn. Tôi là lớp trưởng, tên là Tạ Huyền Nhi, có việc gì có thể hỏi tôi."

Thì ra là lớp trưởng, phong thái quả thật khác người. Lục Chi mỉm cười nhẹ gật đầu: "Được."

Lớp trưởng gật đầu nhẹ rồi đi về chỗ của mình, chăm chỉ lấy sách vở ra ôn. Lục Chi nhìn theo bóng dáng xinh đẹp đó một hồi, nghĩ ngợi, ít ra thì cũng có vài người con nhà giàu đúng thật là người, không bị nhiễm tạp bởi mấy thứ tiền vàng đũa ngọc sinh ra đã sẵn có mà làm kiêu. Lục Chi âm thầm nể phục, những con người này, thật hiếm, tìm đâu ra người thứ hai như bạn gái này bây giờ.

Lục Chi cười nhẹ, quay mặt đi ngủ tiếp.

Nhưng đúng lúc này, cả căn phòng học nhốn nháo hẳn lên, dường như còn điên cuồng, còn lộn xộn hơn cả lúc nhìn thấy cô bước vào. Lục Chi không quan tâm, úp mặt xuống bàn, bên tai vang lên tiếng hò hét nhiệt tình của các cô gái trẻ, cô nhấc nhấc cánh tay lên, hé một mắt ra nhìn, nhưng chẳng thấy được cái chi mô gì, chỉ thấy thấp thoáng bóng dáng của lớp trưởng, cô ấy vẫn ngồi im lặng đọc sách, đôi mắt phượng lạnh lùng xa cách, một chút cũng không có phản ứng. Lục Chi lại hạ cánh tay xuống, vùi mặt vào bàn, mặc kệ thế giới bên ngoài, cô ngủ cái đã.

"Anh ngồi đây đi." Trong tiếng hò hét không dứt, Lục Chi vô tình nghe được một giọng nữ khá quen thuộc... Đây là...

Vũ Hương Ly?

Thật không biết nói như thế nào, đây là duyên số hay chỉ là trùng hợp? Cô ta thực sự xuất hiện ở lớp này? Lục Chi có chút lạnh người, dù sao thì có cô ta ở đây, rắc rối không tới với cô chính là chuyện lạ nhất mà cô từng nghĩ. Thôi vậy, chấp nhận, còn hơn là sự thật bại lộ.

"Không cần, cảm ơn." Giọng nam này vừa vang lên, Lục Chi liền cảm thấy có thứ gì đó quen quen...

Chính xác, lẽ nào là cậu ấy? Người đó...

"Tôi ngồi đây được rồi." Lại tới, lại tới, giọng của cậu ấy ngày một gần, sau đó chỗ ngồi bên cạnh cô đã không còn là một khoảng trống, cậu ấy, bước tới, ngồi vào...không hề nói thêm một câu nào.

Lục Chi ngẩng đầu dậy, quay sang bên cạnh, đứng người...

...

Trong đầu hiện lên hình ảnh của một con người đã lâu không xuất hiện trong tâm trí, cô giật mình ngẩng phắt dậy, quay sang nhìn chăm chăm hắn ta...

Oa...oa... Thì ra chủ nhân giọng nói này là Hứa..Hứa Anh Tú??

Ôi mẹ ơi, không thể tin được!!!

Cô nhìn kĩ lại một lượt, tay trống đầu, khuỷu tay đặt lên trên mặt bàn, nghiêm túc soi xét thanh niên cùng bàn một lượt...

Khuôn mặt này là của Hứa Anh Tú, cái mũi, cái miệng, đều giống... Nhưng sao ánh mắt này nhìn thế nào cũng không có vẻ nông nổi giống của hắn ta nhỉ? Hơn nữa còn rất trầm ổn, ôn hòa, đặc biệt, có một thứ cậu ta có thể giấu được tất cả mọi người nhưng không bao giờ có thể giấu được cô, khi ánh mắt cậu ta nhìn Vũ Hương Ly, tia lạnh lùng có thể đạt tới thấu da thấu thịt, lúc quay đi, tia lạnh lùng ấy hoàn toàn biến mất giống như chỉ là ảo giác thôi vậy. Sở dĩ Lục Chi có thể nhạy cảm phán đoán được điều này, có lẽ là do một người, ánh mắt cậu ấy lúc nghĩ tới bố mình, đặc biệt có thể làm một vùng thảo nguyên rộng lớn hóa Nam Cực thứ hai..

Cái gì thế? Đang yên đang lành bỗng dưng nghĩ tới tên nhát rác nào đó là sao?? Bỏ đi bỏ đi...cô lại nhìn thanh niên cùng bàn, gật nhẹ đầu, chắc chắn rồi, hắn ta chính là Hứa Anh Minh.

Có vẻ như cảm thấy ánh mắt chăm chú đang chiếu vào mình, thanh niên cùng bàn Hứa Anh Tú bất chợt quay sang, vô thức giật mình, không hiểu giật mình vì cái gì, có lẽ là do nhan sắc ngàn năm có một của cô. Cả hai đều có phản xạ riêng của mình, Lục Chi nhanh chóng ý thức được, thu ánh mắt về, gục xuống bàn ngủ tiếp.

Sự đời khó lường, cuộc sống quả thực có bao điều trùng hợp. Cô quên mất một điều, nếu như có Hứa Anh Minh ở đây, thì nên có Hứa Duy Khánh, chính bởi vì cô quên chi tiết này, nên sau đó, bạn học Hứa Duy Khánh lăm lăm lên sàn.

"Ông nội nhà các người giá lâm, còn không mau quỳ xuống!!!!!"

Thanh niên đứng ngoài cửa đeo kính râm sáng bóng, mặt hếch tận trời cao, dáng đứng siêu nhân Gao, hai tay túm lấy rèm cửa quán quanh người như y phục của thị nữ, thoát cái đôi mắt như hotgirl lâu xanh chào khách, hiệu quả thật không tồi, nữ sinh nhiều như nước thủy triều dâng lên tràn ra cửa chính, ào ào và ừ ừ như lũ lụt ập tới, không chỉ riêng lớp này, các nữ sinh lớp khác cũng nườm nượp tiến tới cửa lớp 11a1 chào hỏi hotboy "bánh bèo" đã lâu không gặp.

Những tiếng nói ồn ào ngoài cửa khiến cô không tài nào chộp mắt nổi, đột ngột ngẩng đầu nhìn ra, nhưng những tấm lưng mặc đồng phục của các nữ sinh đã che hết tầm nhìn, cô đành quay sang như có như không vô cùng tự nhiên hỏi thanh niên cùng bàn Hứa Anh Minh: "Có chuyện gì ngoài đấy thế?"

Mà tiếng nói ban nãy cũng quen quen nữa...

Ai ngờ Hứa Anh Minh như lặng người thất thần nhìn cô, không hề trả lời. Lục Chi bấy giờ mới nhận ra ánh mắt vô cùng "ám muội" kia, vội tròn mắt, chớp chớp đôi gọng manly, đập vai cậu ta: "Ôi trời ơi anh bạn, cậu quả thật là đẹp trai nha, tôi có ấn tượng với cậu đấy, haha..." Nói xong không một lời từ biệt bước ra khỏi chỗ ngồi, thanh thân bước ra ngoài lớp học bằng cửa sau.

Ôi ông nội...

Sao lại có thể sơ suất tới vậy, tự nhiên đi nói năng không kiêng nể với cậu ta, Lục Chi cô đúng thật não đậu phụ thối luôn mất rồi...

Bà nội nó, suýt nữa thì giọng nói của cô bị nghi ngờ...Nhưng ngồi gần hắn như vậy thì nguy cơ lộ rất cao, hơn nữa lần đó cũng có nói, tên của cô chính là Linh Chi, sợ rằng chỉ với hai yếu tố này, lâu ngày Hứa Anh Minh cậu ta mà không bại não như em trai của mình thì nhất định sẽ nhận ra cô...tốt nhất nên cẩn thận, ít nói chuyện với cậu ta.

Lục Chi đi qua chiếc cầu thang bộ nối với tầng 1 bên dưới, đột nhiên có hai giọng nói quen quen đang nói chuyện với nhau trên thang bộ, khiến cho cô đứng tim...

"Cậu đúng là oan gia, bà nội cậu đây gặp cậu hôm nào là đen đuôi hôm đấy, tốt nhất là tránh xa tôi ra một chút. Thật là đồ xúi quẩy, tôi tận đây vẫn gặp cậu." Giọng nữ có chút điệu đà mềm nhẹ, lại hơi cau kính vang lên, Lục Chi vội đứng sát vào tường, cố nén nhịn kích động...

Giọng nam mang chút đùa cợt nói: "Cún con à, chuyện của Thiên giới cậu và tôi không thể nhúng tay vào được đâu, ông trời sắp xếp như thế nào cũng đều tính cả rồi, tốt nhất là nên nghe theo, ngộ nhớ làm trái thiên ý bị sét đánh giệt đứt ấy không chừng..."

"Rau Cải thối tha, im cái miệng chó chết của cậu lại, cậu không nói ra sao ông trời biết tôi làm trái thiên ý, cảnh cáo cậu đừng có vì thích tôi mà lên chùa cầu nguyện, tôi nhất định sẽ...nặng hình nhân yếm cậu."

Khi hai người gần tới chỗ Lục Chi ở bờ tường ngã rẽ cầu thang, đột nhiên Rau Cải đứng lại, khoảng cách của cả ba người chưa tới năm mét. Cậu xoay qua đứng trước mặt Ngọc Ân, mỉm cười làm bất cứ người con gái nào cũng đều say nắng, đặc biệt, hai chiếc răng khểnh kia thêm vào đúng là giết người: "Vậy bạn Ngọc Ân, tôi nói cho bạn một điều, tôi đúng là có đi chùa cầu nguyện đấy, về nhà bạn có thể nặng hình nhân được rồi, nhưng đừng dẫm vào chỗ nào khác..." Cậu chân thành đặt bàn tay phải lên lồng ngực, nói: "Đâm vào chính chỗ này này, mỗi lần thấy cậu buồn, về mặt tâm lý, thì nó vô cùng đau, đã vậy cậu cho nó đau luôn về mặt sinh lý đi, tôi không trách cậu..."

"Cậu..." Khuôn mặt của Ngọc Ân lúc này không phải nói là không còn gì miêu tả giống ngoài hình tượng một con chuột ngơ ngác.

Lục Chi nấp ở gần bất chợt mỉm cười, hai người này vẫn như vậy, Ngọc Ân luôn không nói được lời nào khi ở trước mặt Rau Cải... Xem ra lúc cô đi, mọi thứ vẫn chẳng có gì thay đổi, có lẽ mọi người còn thấy thoải mái hơn nữa...

“Cậu...sao lại sến sẩm như vậy...” Ngọc Ân ngượng chín mặt quay đi, nhưng bước chân lại không có ý định đi thêm một bước, giống như không bằng mặt nhưng trong lòng lại thầm chờ mong.

Rau Cải mỉm cười dịu dàng tiến sát lại gần. Ngọc Ân như mở cò trong bụng, mặt vẫn có sự ngại ngùng: “Cậu... làm gì vậy...” Giọng nói cô bé dịu dàng lại hơi nũng nịu.

“Ngọc Ân, cậu...” Giọng của Rau cải vang lên, nhẹ nhàng, ảm áp nhưng đầy quyến rũ. Ánh mắt nhìn sâu vào trong tâm hồn của Ngọc Ân, khoảng cách của hai người bây giờ chẳng còn là khoảng cách nữa, thậm chí mũi còn chạm tới mũi mắt rồi, Ngọc Ân còn chuẩn bị nhắm mắt lại. Rau cải nghiêm túc nói: “...bị lừa rồi”

“...”

“A ha ha ha!!!!” Thoắt cái, cậu bé đã chạy đi tung tăng cười. Lục Chi ở gần đó cũng chột phi cười theo. May mắn không bị Ngọc Ân phát hiện. Cô nàng cún con giờ đây đang vô cùng tức giận, hét âm vang trời không kiêng nể ai: “Đồ chó thói tha, tôi nhất định đăng tám ảnh cậu mặc quần sịp hồng lên cho cả tỉnh E biết!!!! A!!!!”

Tiếng Rau Cải đâu đó vọng lại: “Cậu đừng đi, cho cậu đừng ngàn lần tôi cũng chẳng sao, ngược lại người ta còn hỏi tại sao cậu chụp được tám hình đó thì liệu mà trả lời, ha ha!!!”

“Cậu...a!!!!!!!”

Ngọc Ân tức giận co giò đuổi theo...

Khuôn mặt có một không hai của Lục Chi dần dần “hiện hình”. Cô dõi theo bóng dáng hai người anh em chí cốt của mình, trong lòng ngổn ngang bao nỗi niềm khó nói lên lời.

Lục Chi bước về lớp, thấy gần đó Rau Cải và Ngọc Ân vẫn còn đang tranh chấp, bèn tiến lại gần, cất giọng hơi ồm ồm miễn cưỡng nói: “Các cậu...là học sinh mới sao?”

Rau cải và Ngọc Ân cùng nhau quay mặt ra nhìn cô, trong chớp mắt, Lục Chi nhìn thấy yết hầu của Rau cải chuyển động rõ rệt, Ngọc Ân cũng ực một cái rõ to...

Lục Chi âm thầm đánh nhau với hai con người trước mặt trong lòng.

Thím nhà nó, hai đứa có cần nhìn bà này tới độ mắt sáng đến thế không, không được không được, không thể để Rau Cải và Ngọc Ân nhìn vào mắt mình được, nếu không sẽ phát hiện ra mắt... Lục Chi chớp mắt liên hoàn, ra vẻ “người ta bị tật bẩm sinh, thấy lạ lắm à” nhìn hai người trước mắt. Ngọc Ân là con gái, biết đối nhân xử thế hơn là em trai Rau Cải trong mắt chỉ có Ngọc Ân. Thấy cô hỏi, Ngọc Ân vội trả lời: “Đúng thế, bọn em là học sinh mới, đang tìm lớp.”

Lục Chi: “...Em...?”

Ngọc Ân vội chớp mắt đáng yêu: “A? Em học lớp 11, chị học lớp 12 đúng không ạ?”

“...” Liên hoàn chớp nhìn hai đứa nó, đáy lòng Lục Chi rỉ máu... Thì ra mình già như thế... Không sao, già thì già, dù sao già cũng là Linh Chi già, với lại Lục Chi cô vốn không quan tâm tới mấy thứ này. Đánh mỉm cười nói: “Không đâu, chúng ta bằng tuổi, tôi cũng là học sinh mới.”

“A!! vậy à? Thì ra là vậy...haha...” Ngọc Ân đập vai Rau cải cười phớ lớ.

“Hai người học lớp nào vậy?” Lục Chi giả nai hiền thực mỉm cười.

“11a1.” Rau Cải nhẹ nhàng thốt.

Khóe miệng Lục Chi nhếch lên, vậy là được học cùng lớp rồi, mẹ nhà nó chứ, ở tỉnh E thì mỗi đứa một nơi, tới nơi này rồi lại bất ngờ tập hợp chung một lớp, đúng là thiên ý trời người... Lục Chi liên hoàn chớp, khóe miệng cười ngốc nghếch nhìn Ngọc Ân suy nghĩ liên man, thế nhưng trong mắt người nào đó thì ánh mắt này vô cùng dâm tà. Rau Cải vội che trước mặt Ngọc Ân, nhử mày nhìn Lục Chi nói: “Bạn à, không còn việc gì thì mau đi đi.”

“...” Nó...nó dám đuổi mình...nó, nó, nó, nó...

Thằng nhóc này...chờ đấy. Lục Chi cố nhin phun khói lỗ mũi, nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn là bên cạnh có người đánh rắm, nói: “Chúng ta...học chung một lớp, tôi có thể dẫn các cậu về lớp.”

“Được, đi thôi.” Ngọc Ân vô tư nắm tay Lục Chi, cô xúc động quay sang, nhưng vừa mới ngoái được một tẹo mặt liền đâm thẳng vào bờ vai của tên con trai Rau cải khốn kiếp... thằng em nhỏ dám ngang nhiên chia cắt cô và mẹ cô đoàn tụ...thằng nhỏ nó chán sống rồi...

Grừ...

“Rau Cải...”

“Gi?”

“Cậu có nghe thấy tiếng chó gừ gừ đâu đây không? Nghe hết cả hồn...”

“Hình như cũng có...trường như thế này mà cũng nuôi chó...”

“Ừ, lạ thật...”

“...” Đứng nhìn cô, hình ảnh đã bị lu mờ bởi bóng tối...

...

Trước cửa lớp vẫn còn tụ một đám đông nữ sinh vây quanh hot boy “bánh bèo”, vẫn còn chưa chịu đi. Lục Chi đành dẫn hai người đi bằng cửa phụ. Còn nghe thấy Ngọc Ân nói gì đó với Rau Cải: “Cậu xem, ở đây độ mê trai đẹp cũng thật hoành tráng, nhưng nói thế nào cũng không bằng thành phố E, hồi đó trên mạng trường Thủy Trạch đăng cái video, Lâm Huy bị cả nghìn đứa con gái bầu quanh...ôi trời, cảnh tượng đó, thật không thể tin được...”

Rau Cải chỉ nhếch miệng mà không nói gì.

Lục Chi cổ ra về chẳng có gì cả, cười cười kêu to: “Lớp trưởng, học sinh mới.”

Bạn lớp trưởng xinh gái vẫn đang đọc sách nghe vậy liền quay lại, gạt đầu nhẹ rồi đi tới sắp chỗ. Hai người ngồi ở bàn cuối, đây trong cùng, tính ra thì cô cũng chỉ cách bọn họ một dãy, cũng không gọi là xa xôi gì. Mỉm cười ngồi vào chỗ, Hứa Anh Minh đã đi đâu mất dạng, chỗ ngồi bây giờ chỉ có duy nhất mình cô, nhìn quanh, trong lớp ngoài con trai ra thì chỉ còn ba đứa con gái, cô, Ngọc Ân và bạn lớp trưởng xinh đẹp.

“Lại phải ngồi cạnh cậu, đúng là xui xẻo.” Ngọc Ân bịu môi nói.

Rau Cải cười cười: “Đây là thiên ý, cậu thử làm trái xem.”

“Hừ!!” Ngọc Ân hừ mũi quay đi.

Rau Cải tâm trạng vui vẻ bắt đầu trêu chọc cô.

Lục Chi liếc nhìn hai bọn họ, sau đó mỉm cười định gục xuống ngủ. Bỗng một giọng nói quen thuộc vang lên như ra lệnh trên đỉnh đầu cô: “Chuyển chỗ, lên trên này ngồi.”

Lục Chi ngẩng lên, thấy đám con gái đã vào hết trong lớp, trên miệng đứa nào đứa nấy nở nụ cười mãn nguyện, hạnh phúc. Cô nhìn chủ nhân giọng nói vừa thốt ra, Vũ Hương Ly tỏ son điểm phấn trông cũng không tồi. Cô ta chỉ tay lên bàn trên, cách chỗ ngồi của cô một bàn, cùng dãy. Lục Chi biết được ý đồ của cô ta là muốn độc chiếm chỗ ngồi bên cạnh nam thần, chỉ cần chiều ý cho cô ta thỏa mãn là được.

Cô đứng dậy, mỉm cười nhẹ: “Được thôi, đổi cho cô nhưng mà, tôi muốn ngồi bên kia...” Cô chỉ vào bàn bạn nam thân hình...mũm mĩm đang ngồi, bàn thứ hai từ trên xuống dãy trong cùng, phải trên bàn của Rau Cải và Ngọc Ân. Lục Chi nói: “Bạn nam kia trông thật đẹp trai, tôi muốn ngồi cạnh.”

“Ồ...” Vũ Hương Ly mỉm cười khinh thường: “Thì ra người như cô khuôn mặt đặc biệt mà sở thích cũng thật đặc biệt, được thôi, ngồi thì ngồi, sau này nên duyên thì nói tôi một tiếng, tiền quà mừng nhất định sẽ khiến cô vui lòng...”

“Đợi tới lúc đấy hẵng.” Nói xong, Lục Chi chạy nhanh sang bên đó, mấy thanh niên bàn kia giật bắn mình đứng dậy, cô thừa cơ trèo vào ghế bên trong, ngồi xuống an vị.

“Ồ...cậu này...”

“Im! Là cô ta bảo tôi sang ngồi, đây, có gì kiến nghị với cô ta, oánh nhau luôn cũng được. Giờ thì cấm làm phiền.”

“...” Mấy đứa kia câm tịt.

...

“Đây là chỗ cô có thể ngồi sao?” Một tiếng nói lạnh lùng vang lên, cả lớp giật bắn mình. Vũ Hương Ly vội vàng đứng dậy, lúng túng nhìn Hứa Anh Minh đang cười lạnh lùng: “Em...”

“Anh...sao lại nóng tính với con gái thế, nghe em, từ từ...” Hotboy “bánh bèo” Hứa Duy Khánh tiến lại giảng hòa, Hứa Anh Minh quay đi, khuôn mặt tựa như không có gì, khóe môi vẫn nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt nhưng ẩn giấu cả một vùng Bắc Cực lạnh lẽo.

Hứa Duy Khánh nhìn Vũ Hương Ly mỉm cười nói: “Bây giờ từ từ hẵng, anh tôi hôm nay tâm trạng không tốt, chị gái, làm phiền chị ngồi lên trên này trước, để tôi ngồi với anh trai, hai anh em tâm sự chuyện đàn ông, con gái như chị không hiểu được đâu...mau, mau, nghe lời.”

“Nhưng mà...Anh Minh...”

“Cút.” Hứa Anh Minh lãnh đạm buông ra một câu, nụ cười khinh thường vẫn thường trực trên môi, lông mày còn nhướn lên nhìn Vũ Hương Ly.

“Nào, nào, thôi nào...chị gái Hương Ly à, bọn đàn ông chúng tôi một tháng có mấy ngày như thế, chị đừng để bụng, nào nào, ngồi cách xa một chút, lát nữa anh ấy bùng nổ là còn hơn cả em thả bom đấy, mau mau... Con gái lớp này đâu hết rồi...” Hứa Duy Khánh quay ra tập trung sự chú ý của cả lớp, nói: “Ngày hôm nay anh trai Hứa Minh rất là không vui, đề nghị mấy bạn gái biết điều không lại gần, bom giật bom rung dễ gây tai nạn, Hứa Thị không nhận con dâu không lành lặn, nhớ nhé!!!”

Cả lớp cười khúc khích, Vũ Hương Ly muối mặt, quay đi ngồi nơi khác, nhưng không cách xa Hứa Anh Minh là mấy.

Vẫn cố dõi theo cậu ta, cho dù cậu ta có lạnh nhạt tới đâu... Lục Chi quay mặt đi, nhớ tới lời của Vũ Quang Đức...

Không được... Minh thì làm được gì chứ...

Sau khi ổn định lớp, cô giáo vẫn chưa vào, mỗi người làm một việc, đa số đều cắm đầu vào điện thoại, Lục Chi nghĩ, có mỗi lớp trưởng là chăm học nhất, lớp trưởng...

Ồ... Lớp trưởng đi ra ngoài gọi điện thoại rồi...

Lục Chi quay xuống, nói chuyện với hai anh em lâu ngày không gặp của mình...

“Xin chào, cậu tên gì?”

“Tớ là Ngọc Ân.”

“Ừ.”

"Thế cậu tên gì?"

"Tớ là...Linh Chi. "

"À, hi hi. "

"Cậu tên gì?"

"Rau Cải."

"Tên là Rau Cải hả?"

"Ừ."

"..."

Cuộc nói chuyện rơi vào bế tắc...

...

Tạ Huyền Nhi nhanh chóng bước ra khỏi lớp, tìm một chỗ kín đáo, nghe điện thoại : « Alo ? »

« Không mắng hả ? » Người ở đầu dây bên kia là một cô gái xinh đẹp, mặc bộ ngủ kín đáo, khuôn mặt xinh đẹp trắng không tì vết ấy như có như không nở nụ cười. Giọng nói mềm mại dễ nghe.

"Không. Muộn thế còn gọi điện, cậu không ngủ được sao?" Tạ Huyền Nhi dựa vào tường nhìn ra ngoài ban công đằng xa nói.

"Ở Berlin mới một giờ, nhớ cậu, sao ngủ được." Giọng của cô gái cách xa cả Châu lục ấy một mỏi vang lên.

Một Tạ Huyền Nhi lạnh lùng bỗng dưng bật cười : "Trương Tuyết Hà, cậu đúng là sến súa, không phải Lâm Huy ở đó sao, còn nhớ tớ?"

Đầu bên kia cười khúc khích, sau đó nói lảng sang chuyện khác : "Dù cậu không mắng cũng phải nói một tiếng xin lỗi với cậu. Nhi à, xin lỗi nha...thôi bỏ đi, sến quá... Thế bên đó thế nào rồi ? Ở trường có gì mới không?"

"Cậu nghĩ là có gì mới?" Tạ Huyền Nhi nhìn vào phía lớp học, nói : "Trong lớp có năm học sinh mới, thêm cậu nữa sẽ là sáu. Bao giờ thì về?"

"Sắp rồi..."

"Ừ. Vụ kia làm thế nào rồi?" Tạ Huyền Nhi đột nhiên nghiêm túc hỏi.

"Cậu nói...vụ đó? Đường nhiên phải làm gọn gàng rồi, tớ đã gọi bác sĩ khám ngay cho bố cô ta lúc được cô gái kia cứu vớt lên rồi, bố cô ta mắc một căn bệnh gì đó...tên rất dài, tạm thời không thể tỉnh lại, phải bị hôn mê ít nhất vài năm. Tình hình xấu thì sẽ xuống mồ luôn, cũng đã cho cô gái kia một số

tiền, kêu đi gặp cô ta, nói với cô ta chuyện này là do Lâm Huy làm, như vậy cô ta sẽ không bám lấy Lâm Huy nữa mà càng hận anh ấy, vậy thì đương nhiên anh ấy thuộc về tớ rồi."

"Cậu..." Tạ Huyền Nhi trố mắt, suýt nữa thì kích động chửi bới lung tung, mắt hình tượng nữ sinh lạnh lùng, cô nhin lại nói: "Tại sao không nói chuyện này với tớ? Cậu chỉ nói là sẽ khiến Lục Chi cô ta hận Lâm Huy, tớ cũng đã nói cậu đừng làm chuyện quá đáng, sao cậu có thể gây ra chuyện động trời như thế này?"

"Cậu yên tâm, tớ đã xử lí xong xuôi hết rồi, cô gái kia cũng chính là gia đình của người bị Lục Chi đó bắt vào tù, nghe nói là con gái ông thầy giáo nào đó, ban đầu cô ta rất tốt bụng, không làm chuyện này đâu, nhưng tớ nói mấy câu về bố cô ta, nói chung là khích cho cô ta căm hận Lục Chi, sau đó cô ta liền nghe lời tớ, tớ sai gì cũng làm, cậu xem. alo? Alo?"

"Cô giáo vào lớp rồi, tớ về lớp đây." Tạ Huyền Nhi trở về trạng thái ban đầu, lạnh lùng tắt máy, bước vào lớp.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Các Cậu Giỏi Hơn Ai?

Tạ Huyền Nhi vừa bước vào lớp, cô giáo chủ nhiệm cũng vừa lúc tới nơi, lớp trưởng chính lúc này mới đem uy nghiêm của mình ra ra lệnh cho cả lớp đứng dậy. Lục Chi thì ngay từ bé tới lớn cũng chưa một lần thử qua lễ nghi tối thiểu cần có của một học sinh như vậy nên đương nhiên theo thói quen nằm ngùi. Không biết mấy cậu con trai nào xung quanh để ý thấy, cô nghe rõ một giọng nói chẳng khác gì mấy tên đầu đường xó chợ trợn mắt khinh người:

"Đường đường học một trường cấp ba khét tiếng ở trên đất thủ đô, vậy mà ngay cả đứng dậy chào cô cũng không biết, làm như nhà quê mới lên tỉnh!"

Cậu ta vừa dứt lời, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào chỗ đứng hồng nhát trong lớp, và đương nhiên, nhờ lỗ hồng đó Lục Chi vinh dự được đưa vào tầm ngắm của các bạn học sinh ưu tú trong trường, có những tiếng trầm trồ vang lên, cả lớp xôn xao nhất thời, ngay cả tiếng cười khinh thường hay hưng phấn, tiếng nói mĩa mai vang lên.

"Đứng rồi, tưởng mình hơn ai chứ."

"Nhìn cách trang điểm thì biết, đây là kiểu cổ tình làm về cao sang đáng giá."

"Ôi trời còn có loại người này tồn tại sao? Tao tưởng là tuyệt chủng hết rồi cơ."

"Xí, ngay cả điều này cũng không biết, có làm nổi bật gì chứ? Trông cái mác người này là biết sau này cún nó thèm, con Kiki nhà tao mà biết có người như thế này thể nào nó cũng tránh xa."

"Sao mày không bảo nó ị vào một bãi rồi hăng tránh."

"Ừ, ừ, được đấy mày à."

...

Lục Chi nghe thấy, cũng biết là người ta nói mình, cảm xúc bây giờ cộng với tính hồ báo lâu năm thì đương nhiên lúc này cô vô cùng mãnh liệt muốn lao vào xông pha vài cú nhiệt tình với những đứa vừa mở mồm vừa liếc nhìn cô. Thế nhưng may mắn, lời nói của mẹ vô cùng có tác dụng, trước khi định làm gì đều phải suy nghĩ cẩn thận, trước khi đánh người nên biết trước hậu quả, tránh rước họa vào thân. Kinh nghiệm một lần đã cho cô thấy, trong tình huống nhất cử nhất động nội thất như thế này, thôi thì đành chiều theo số đông, dù sao ngay từ lúc bước vào trường này thể diện của cô đã bị ném vào sọt rác không thương tiếc rồi. ... à không, chính xác một chút, chính xác một chút, là thể diện của Linh Chi nào đó đã bị vứt vào sọt rác, cô, vẫn không sao cả, được bảo quản rất tốt, còn hơn cả ngừ cho vào tủ lạnh, yên tâm, không một chút xây xát, tới lúc cần vẫn có thể lấy ra dùng. ...

Nhiều lắm một cái bắt đắc dĩ, Lục Chi bèn đứng dậy, đơ mắt nhìn lên bục giảng Gần như cả lớp bọn họ đều bĩu môi, trề môi một cái rồi cuối cùng quay mặt đi.

Đứng rồi, mấy đứa nên biết điều như vậy, quay mặt đi, tới lúc không ưa mặt chị đây không cần biết trời đất gì hết, mấy chú cứ cận thận

Cô giáo chủ nhiệm còn rất trẻ, cũng rất có mặt tiền, có vẻ như là người dễ dãi, thấy cô như vậy cũng chỉ lờ mờ nhẹ một cái rồi cười nhẹ quay đi ngồi vào ghế, giọng nói vô cùng mềm mại:

"Các em, ngồi xuống cả đi."

Sau khi các học trò ổn định chỗ ngồi, giáo viên chủ nhiệm cười mỉm lên tiếng: “Mấy đứa nghỉ hè vui chứ?”

Các học trò phía bên dưới lại bắt đầu than ôi than vãn, kể lể với nhau, thừa cơ tán dẫu nói chuyện. Hot boy “bánh bèo” chính là lúc này có đất diễn, một lời nói của cậu ta mang theo vô vàn những thứ mùi râu xanh: “Cô giáo, từ ngày em phải theo ông anh khó tính này đi sang nước ngoài, mỗi đêm trong lòng em cứ mãi thao thức vì nhớ cô, tối nổi ngủ không được, tất cả hết một trăm chín mươi tám ngày, cô không biết, đi vào tiệm đồ nam, thứ đầu tiên em nhìn thấy là hăng quần lót CK underwear, ba tháng liền em tiêu hết hơn một trăm nghìn đồ mua quần lót của hãng này, bây giờ em vẫn còn đang mặc nó... Còn nhớ ngày đầu bị táo bón, mỗi lần nhắm mắt vào... trong đầu liền hiện lên hình ảnh một nàng tiên xinh đẹp từ trên trời rơi xuống, gương mặt y hệt như cô, cô, cô chính là nguồn động lực để em có thể vượt qua nỗi đau cả thể xác lẫn tinh thần khi ngồi trên ghế nóng nhà vệ sinh, cho nên cô đừng bỏ em, một khi em đã về đây rồi, em cũng sẽ nhất quyết không đi đâu nữa, cô đừng lo gì cả, gia đình em...”

“Có ai muốn đổi chỗ cho tôi không?” Hứa Anh Minh đột nhiên lên tiếng nói, cắt ngang đoạn diễn văn dài hoằng hoằng của thanh niên đại giá ngồi kế bên, khoe môi vẫn động một nụ cười mờ nhạt ẩn hiện. Nghe xong, các cô nữ sinh nhanh như cắt mảnh liệt đầy mấy tên con trai ngồi cạnh mình ra chỗ khác, nhưng tiếc là chẳng có tên nào lên tiếng. Hứa Duy Khánh còn đang bức xúc về chuyện bị cắt ngang, liền quay ra lườm hăng mũi, định lên tiếng chửi bới theo dạng “bánh bèo làm nũng”. Nhưng vừa mới kêu được tiếng: “Oppa...” liền không nói được câu tiếp theo, vì một bạn nam rất... rất hăng mũi của bàn nào đó đứng phắt dậy, hùng hổ gào: “Chỗ này! Chỗ này, mau ra đổi chỗ cho tôi!!!”

Giọng nói này thật quen tai, ngoảnh ra nhìn người nói... ừ chà, đây không phải bạn nam ngồi cạnh bàn Lục Chi đó sao, giọng nói thật có oai nghiêm nha, mà thân hình cũng... model ghê đó nha, trông như vậy vẹo vào chắc sướng lắm nhỉ.

“Cái gì... này, này cậu, này...” Lục Chi nghe xong cuống tới nỗi không suy nghĩ gì liền nói bằng giọng thật, trong giây lát có vài người sững sờ.

Nhưng cho dù thế nào, thì sự thật lúc này cũng là, bạn học Hứa Anh Minh, bạn học Vương... không đúng, là bạn học Hà Linh Chi cuối cùng vẫn là ông trời sắp đặt, đã, và đang ngồi cạnh nhau, Hứa Anh Minh không một chút ngại ngùng quay sang nhìn bạn học Hà Linh Chi cười nhẹ hỏi: “Có vẻ như bạn có thành kiến với tôi nhỉ?”

Lục Chi cũng không chút ngại ngùng gật đầu chắc nịch: “Đúng thế.”

“Vậy cả nhà tôi thì sao?” Hứa Anh Minh đột nhiên hỏi, nụ cười đào hoa vẫn vương trên khoe môi.

Lục Chi trong lòng ngổn ngang nghi vấn, sốt ruột nhưng vẫn tỏ ra vô cùng tự nhiên, đáp lại cậu ta một tiếng vô cùng manly: “Hà?”

Hứa Anh Minh mỉm cười làm không khí lớp học càng lên càng cao, nhẹ nhàng đáp: “Không có gì, cho dù cậu có thành kiến, thì tôi cũng nói luôn, tôi không bao giờ đổi chỗ lần thứ ba, tôi cũng không muốn... bạn cùng bàn có thành kiến gì với mình mà đổi chỗ, điều đó chỉ khiến tôi có thêm nghi ngờ, rốt cuộc cậu tại sao lại có thành kiến với tôi... Bởi vì tôi đẹp trai quá chăng?”

Lục Chi mở to mắt, ra vẻ trầm trồ, sau đó làm bộ dạng tomboy ghen tỵ sắc đẹp đập vai Hứa Anh Minh: “Ai dà, cái cậu này, sao lại có thể vừa thông minh lại đẹp trai như vậy chứ, có thông minh thì thông minh lại còn đẹp trai vào làm gì nữa cái ông trời này... dù sao cũng là bạn cùng bàn rồi, tôi khuyên cậu đừng làm đẹp lè một mình nữa, có đẹp thì chia sẻ anh em ta cùng đẹp, có vậy tôi mới ngồi cùng bàn với cậu được chứ... hahaha...”

Hứa Anh Minh làm như giả bộ “à” một tiếng nói: “Biết rồi, vậy sau này có gì anh em chia sẻ nhau, cậu cũng vậy.”

“...Tôi? Được, sau này nếu cậu có bị trĩ tôi sẽ chia sẻ vài phương thuốc thể dục học chữa trĩ cho cậu, yên tâm, người anh em này nói được làm được, tôi đợi cậu tới ngày đó.” Lục Chi hào sảng vỗ ngực.

“...Cứ vậy đi...” Lúc này thì nụ cười của thanh niên cùng bàn Hứa Anh Minh đã trở nên chút gượng gạo, nhìn bạn cùng bàn với con mắt hoàn toàn khác, sau đó quay đi, nhìn lên bục giảng.

“Cố ra vẻ nam tính lại còn trang điểm đậm lên mặt như vậy, cậu tưởng tôi dễ tin lắm sao...”

“Người anh em, nói gì vậy?” Lục Chi nghe thấy tiếng lẩm bẩm phát ra từ phía thanh niên cùng bàn liền tò mò một chút quay sang hỏi, Hứa Anh Minh đành cười nói: “Không có gì...”

“Các em, ổn định lại nào.” Cô giáo trên bục giảng phát ra tiếng nói êm đềm, lời nói của cô vừa phát ra, những câu nói của học trò bên dưới liền lặng thinh như đã bị ném ra ngoài cửa sổ.

Chủ nhiệm trẻ lại hiền từ nói: “Như các em thấy, lớp A1 ban A của chúng ta lại có thêm năm bạn học sinh mới. Tuy nói là học sinh mới nhưng các em cũng đã biết hai người rồi, là hai bạn đã học cùng chúng ta một học kì năm ngoái sau đó chuyển đi, đã chẳng còn xa lạ gì đối với các em, cho nên bây giờ, để cho chúng ta còn nhiều thời gian bàn về những vấn đề khác, nên ba bạn mới còn lại hãy đứng tại chỗ nói sơ qua về bản thân để các bạn trong lớp còn nắm rõ nhé. Đầu tiên, bạn học Vũ Khải Long!”

Cả lớp hướng về phía bàn cuối mà nhìn, một cậu nam sinh tóc đen vẫn còn hơi ánh lên màu xanh màu rau cải dưới ánh nắng, làn da trắng như mỹ nam Hàn Quốc, khuôn mặt đẹp tựa soái ca trong mộng của các thiếu nữ, khi Rau Cải của chúng ta làm động tác uể oải đứng dậy, bao nhiêu nữ sinh trong lớp đột ngột chết lặng tập thể, gương mặt này, động tác kia, tuyệt đối không hề thua kém Hứa Anh Minh, đây phải chăng là tạo hóa, lí gì mà nam thần từ đâu chui ra lại đổ ập hết vào lớp này?? Tại sao vậy, bây giờ biết chọn ai bây giờ hả trời ơi là bây giờ thế này nữa ôi giờ...

Rau Cải tựa như uể oải nhìn quanh, nói: “Tôi là Rau Cải, sau này gọi là Rau Cải được rồi.”

“...” Sau phút giây im lặng, cả lớp thì nhau cười ầm lên.

“Bạn nam này, vừa đẹp trai lại có khiếu hài, rất thích hợp làm chồng tớ, chúng cậu cảm giành.”

“Của tớ là của tớ thế nào? Chạy nói cho mấy cung biết, trai đẹp, là để chạy ngắm, mấy cung chính là hàng tồn kho, cảm nhận nhằm chia khóa.”

“Ồi giời, đáng yêu thế này, sao lại đáng yêu thế này...”

“Ê, chúng mày có biết con nhỏ cùng bàn nó không?”

“Ồ ha, là ai mà dính lấy bạn đẹp trai từ ngoài cổng tới giờ à...”

« Mấy bà bánh bèo này, đây là chỗ cho mấy bà bán dưa chuột với cả dưa lê à, không xem lại mặt tiền đi, người ta xinh như thế, có tới lượt mấy bà không ? »

« Xí... »

« Đúng rồi, xí... »

...

Cô giáo đẹp dư luận sang một bên, mỉm cười vô cùng hứng thú hỏi : « Tại sao lại là Rau Cải ? Biệt danh ở nhà của em sao ? Cái tên này do bố mẹ em đặt à, rất ngộ nghĩnh.»

Lục Chi mỉm môi thâm chờ đợi câu trả lời xúc động của thằng nhỏ quý hóa mà cô yêu thương nhất.

Rau Cải vẻ mặt nghiêm túc : « Không phải là biệt danh ở nhà, cũng không phải bố mẹ đặt, là do một bà thím đầu gấu đặt, ban đầu quả thực không thích, nhưng bà thím đó rất hồ báo, nếu ai không gọi thì hậu quả còn nghiêm trọng hơn là bị chó đại cắn, cho nên tất cả mọi người đều gọi là Rau Cải, bây giờ cũng hơn mười năm rồi, gọi dần thành quen, ai mà không gọi em như vậy sẽ thấy rất ngứa tai, cho nên mọi người cứ gọi tôi là Rau Cải, tôi cũng sợ bà thím đó phát hiện ra có người không gọi tôi là Rau Cải, bởi vì mọi người sẽ không tưởng tượng nổi hậu quả. »

Lục Chi : « ... » Vì thẹn quá nên hóa giận, sau đó thì khuôn mặt liền không có cảm giác

Cô giáo trẻ còn chưa nói gì, một cậu bạn liền phát ngôn to tiếng : « Nhưng mà Rau Cải có vẻ rất nhà quê, có phải cuộc sống bình thường của cậu rất có vẻ nhà quê nên mới... » Cậu bạn trẻ nói tới đây liền không nói nữa, che miệng cười thâm

« Đây tên điên kia, cậu nói cái gì đó ! » Các bạn gái bắt đầu thi nhau chỉ trích tên vừa dứt lời, bênh vực trai xịn ngồi phía cuối :

« Người ta đẹp trai hơn ông nên ông gato đúng không ? »

« Ông không được hoan nghênh bằng người ta nên ông gato đúng không ? »

« Ông nghĩ nhà ai cũng rề rách như nhà ông à ? »

« Ông kia, muốn oánh nhau à, cảm động vào người của chạy, xúc phạm cũng không được, chạy mà biết có lần sau chạy mang dao chạy xẻo !! »

...

Cuối cùng, dưới sức ép mãnh liệt như sóng thần trào tới ấy, một bạn nam đã dũng cảm hô to : « Nếu như muốn biết rõ thì hỏi cậu ta là được chứ gì, mấy bà có cần cãi nhau không ? Đây, cậu kia... Rau Cải, có thể hỏi bố mẹ cậu làm nghề gì được không ? »

« Bố mẹ cậu ấy làm bác sĩ, thì sao hà mấy tên kia ?! » Ngọc Ân dịu dàng xinh đẹp trong mắt người dân ngày nào giờ như con thú hoang giật đùng đùng đứng dậy trừng mắt nhìn học sinh trong lớp, không thể tả nổi, cô gái nhỏ bây giờ đang vô cùng hối hận, xấu hổ quá, xấu hổ quá...

Rau Cải vui mừng trong nháy mắt, quay sang nhìn Ngọc Ân với ánh mắt vô cùng dịu dàng, dường như không quan tâm tới mọi thứ xung quanh nữa, trong mắt cậu chỉ có Ngọc Ân là nhất, cho dù trời đất có chuyển lay thế nào, sự tồn tại của Ngọc Ân đều như là nguồn sống mà cậu không thể thiếu, ánh mắt lúc ấy...quá thật...tình cảm lan tràn thật triền miên...

« Bác sĩ ? Chỉ vậy thôi sao... ? Bác sĩ gì thế ? Làm bệnh viện nào ? »

« Có phải trường khoa không ? Hay là...viện trường gì đó ?? »

Tiếng xì xầm hỏi vang lên không ngớt, cô giáo bắt đầu nhũn mảy : « Các em, không nên có thái độ như vậy, cùng chung một lớp với nhau... »

« Xem kia, cậu ta còn chẳng nói thêm được câu nào nữa... »

« Đúng thế, con nhà bình thường thôi... »

« Ôi giời, mấy ông này, bình thường thì sao, người ta cứu người đấy. »

« Bánh bèo mấy bà biết đêch gì, chơi với mấy đứa nhà quê để mất giá trị bản thân à, chọn bạn cũng phải chọn kiểu như gia thế hiển hách gì đó mới chơi được chứ... »

« Đúng đấy, nhớ đâu chơi với mấy đứa không có tiền xong rồi sau này bị chúng nó ăn bám, mấy bà nuôi nó cả đời được à ? »

...

Tay Lục Chi đã nắm chặt tới sứt da sứt thịt, nghe thấy câu cuối cùng, cô không nhìn được nữa, con người cho dù sắt đá tới đâu cũng có một mảnh yếu đuối ở trong người, huống chi cô cũng chẳng phải lòng dạ sắt đá gì, động tới anh em của cô, quan tâm chó mèo gì tới sĩ diện cá nhân nữa ?

« Rầm ! » Đúng rồi, ít ra phải đập mạnh như thế, Lục Chi âm thầm tán thưởng.

... Cơ mà...ai vừa đập ? Cô đâu có, tay vẫn còn trong tư thế chuẩn bị mà...

Quay xuống bàn dưới, Ngọc Ân nóng giận mặt đỏ phừng phừng, máu như sắp xả ra khỏi lửa, hình tượng gái đẹp dịu hiền ngày nào đã hoàn toàn đem đổ sọt rác, giọng nói như được lắp tên lửa, nói nhanh như tên bắn mà cũng uy nghiêm khiến người ta câm tịt:

« Bác sĩ thì sao chứ ? Mấy người thì tự hào vì nhà có gia thế lắm đúng không ? Mấy người có tiền thì được ăn ngon mặc đẹp, sướng lắm đúng không ? Vậy tại sao lại không biết cách đối nhân xử thế mà ăn nói cho tử tế một chút ? Cho dù các cậu có ăn mặc đẹp như thế nào, ăn chơi sành điệu ra sao, ra đường nói những câu như vừa rồi, người ta cũng chỉ nhìn các cậu bằng ánh mắt khinh thường giống như nhìn một tên ăn xin lừa đảo không hơn không kém, lúc đó thì các cậu cũng chỉ là "con nhà vô học, không có đạo đức" trong mắt bạn dân thiên hạ mà thôi. Bác sĩ là hạng thấp kém...thế lúc bị bệnh, bác sĩ để cho các cậu ngấm sao ? Bỏ mẹ cậu ấy là người mà mọi người nên tôn trọng, chưa nói tới ngành bác sĩ đã khiến người ta nể mặt, từ chối làm chuyên gia tài chính của một tập đoàn mỹ phẩm lớn nhất Á-Âu, chối bỏ bao hợp đồng của các tập đoàn lớn trên thế giới, thậm chí còn cười trừ mà bỏ đi cơ hội được làm một giáo sư ở trường đại học Williams Mỹ... Các cậu, thì hiểu được bao nhiêu ? Nếu như muốn so đo danh tiếng, gia thế, các cậu lấy tư cách gì để so sánh với cậu ấy ? Có gia đình nào, có tập đoàn nào trong trường này, thủ đô này cho dù là con giám đốc trường học...bằng được với cậu ấy - cháu trai ruột thịt của chủ tịch tập đoàn mỹ phẩm S.U không ? »

Nếu như như nói có người không ngạc nhiên và kinh hãi thì chẳng có mấy người, đến cô giáo mặt mũi cũng cứng đờ...giờ phút này ngay cả Lục Chi cũng kinh hãi...một cô bé con con như Ngọc Ân, chưa bao giờ ra mặt vì người khác, không ngờ hôm nay lại bảo vệ Rau Cải tới như vậy...tình cảm này thiêng liêng biết bao...oa...

« Rau Cải, rất xin lỗi cậu vì phải nói huých toét thế, nhưng tôi thật sự không chịu được nữa rồi !! » Ngọc Ân quay sang tức tối nói với Rau Cải, về mặt cậu bé vô cùng khó nói...dịu dàng triu mến, yêu chiều cưng nịnh vui sướng ngạc nhiên...đều hiện hết lên mặt, tạo thành một tổ hợp thể...thật khó hiểu

Ngọc Ân : Đây là cái biểu cảm gì ??

Rau Cải gật đầu với Ngọc Ân : « Không sao, làm tốt lắm, nói tiếp đi, rất hay !! »

« ... »

« Sao lại không nói sớm...hi hi... »

« Rau Cải, cậu đúng là nam thần của tớ... »

« Đẹp nào mấy cung, chực xí chỗ rồi, hàng tồn kho thì đi chỗ khác mà tìm chìa khóa nha cung... »

« Rau cải, hoan nghênh bạn tới lớp 11a1, hoan nghênh !!! »

Tiếp theo đó là hàng mưa rào dây dưa không dứt, tiếng vỗ tay vang lên không ngớt, nhưng tié là nam chính lại không nhận ra, chính xác hơn là một chút quan tâm cũng không có, dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Ngọc Ân. Nhưng trong mắt Ngọc Ân thì là vô cùng khó hiểu...

« Được rồi cả lớp... » Cô giáo vui vẻ cười lên tiếng : « Giờ là bạn tiếp theo, Triệu Ngọc Ân, em có thể giới thiệu qua đôi nét của bản thân em... »

« Em... » Ngọc Ân mới vừa thốt ra một lời, Rau Cải liền tranh phần, kéo cô ngồi xuống, nhỏ giọng : « Tới lượt tôi giới thiệu về cậu... »

Ngọc Ân cô bé cứ đờ người ngồi im...

« Cậu ấy là Triệu Ngọc Ân, mọi người cũng biết rồi, cậu ấy hiểu rõ gia thế của tôi tới vậy nghĩa là chúng tôi đã quen nhau từ rất lâu, giới thiệu với mọi người, cô giáo, đây là vị hôn thê của em, từ nhỏ chúng em đã tự nguyện đưa lời ước hẹn, lớn lên không lấy nhau không phải người, vì thế mong cô và các bạn ủng hộ bọn em... Thế nhưng mà... »

« Rau Cải chết tiệt, cậu chán sống rồi à... » Rau Cải cười với mọi người, bỏ mặc lời của Ngọc Ân : « Thế nhưng mà mọi người thấy đấy, bạn ấy rất hay thẹn thùng, cho nên ủng hộ thì ủng hộ, đừng trêu chọc cậu ấy, nhìn thấy cậu ấy bị mọi người cười đùa, tôi sẽ đau lòng lắm đấy, thêm nữa, cũng đừng ai động vào Ngọc Ân, cậu ấy là của tôi, những ai mơ tưởng tôi sẽ giết chết dần suy nghĩ không có thực đó từ khi mới nhen nhúm, nếu như không nhớ được toán học, ít nhất nên nhớ điều này... »

« Ôi... » Hơn bốn mươi con người, những cái miệng đều đồng thanh thốt lên, lời nói thật ngọt ngào, lại còn có chút bá đạo, các cô gái thất vọng thì thất

vọng, nhưng ảo tưởng cũng chỉ là ảo tưởng, xác định đi, ngay từ ban đầu đã không có một chút hi vọng...

« Sao cậu suốt ngày đi lừa đảo thế ? Cậu lại giờ trò đối phó với tôi đúng không, lần này tôi không mắc lừa đâu, xí !! »

« Ngọc Ân... » Rau Cải xoay vai cô lại, đối diện với cậu. Lục Chi lên lút dòm ngó...

« Những lời ban nãy của tôi là thật, tôi muốn nói với cậu tất cả điều đó. »

Ngọc Ân : "... Nhìn sâu vào mắt Rau Cải...tôi một tia giả tạo cũng không có..ôi trời, ôi trời...cậu ta thích cô thật sao...ôi trời ôi trời...

"...Thật sao ? " Ngọc Ân chờ đợi...

Một giây, hai giây, ba giây...

“Tôi nói này Ngọc Ân, sau này đừng nên tin người quá, sao mãi một chiều mà cậu bị mắc lừa tới hai lần thế? Cậu ngốc thật hay giả ngốc vậy?” Rau Cải cười hề hề huyếch vai cô, một lần nữa, mặt Ngọc Ân đen thui như đất nòi...

“Bạn tiếp theo nào, Hà Linh Chi?”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hận Một Người Không Dễ

Ai nói con gái không phải hồ báo?

Chương 33: Hận một người không dễ.

“Hà Linh Chi, em có thể giới thiệu đôi chút về bản thân?” Giáo viên chủ nhiệm tươi cười hỏi. Lục Chi không ngại ngừng đứng dậy: “Xin chào, tôi là Hà Linh Chi.” Dứt lời, Lục Chi ngay lập tức ngồi xuống, không quan tâm tới những tiếng bàn bạc xì xầm xung quanh, cũng chẳng thêm để tâm Hứa Anh Minh đang nhìn mình một cách khó hiểu, cô nằm gục xuống bàn, nhắm mắt tự chìm vào thế giới của riêng mình.

Vì là buổi tập trung đầu năm học, cho nên chỉ có nửa buổi, vèn vèn bốn tiếng đồng hồ, nhưng điều đáng ngạc nhiên là chỉ trong bốn tiếng đồng hồ đó, trên tất cả các trang mạng mà học sinh trường này lập ra đều có chủ đề bàn tán liên quan tới cô, tuy không biết cụ thể những lời bàn tán đó là ngửa tai hay nghe vào thấy ngọt bùi, nhưng Lục Chi tin, những đứa trẻ thời này sẽ còn tiếp tục hành hạ cô dài dài. Chỉ mới bốn tiếng ấy, mà cô đã nổi tiếng tới khắp toàn trường, tuy điều này có hơi mạo hiểm, nhưng chỉ ít còn tốt hơn là cô để lộ bộ mặt thật của mình, điều đó chỉ càng thêm nguy hiểm hơn.

Những lời bàn tán trên trường quả thật nghe không lọt câu nào, thế nhưng cho dù là bị sỉ nhục tới đâu, cô cũng nhất quyết sẽ cùng mẹ bảo vệ gia đình tới cùng, cho tới khi nào bố tỉnh lại, cô sẽ được cùng cả gia đình sống một cuộc sống bình yên. Với những suy nghĩ ấy, Lục Chi khi gặp những nỗi buồn, hay nỗi vất vả, cảm thấy khó khăn, cô đều vì nó mà có thể vượt qua, đều vì nó mà hướng tới tương lai phía trước, cam chịu, đều có thể cứng rắn đi trên nỗi đau của mình...

... Nhưng rốt cuộc thì, mới chỉ là một cô bé mười sáu tuổi, đôi lúc cô đơn buồn bã, thực sự khao khát có người ở bên, chỉ cần lặng lẽ ở bên là được rồi...

...

Ở Vũ gia, cuối cùng cũng được ở một căn phòng sang trọng, hơn nữa còn vô cùng rộng lớn, nội thất tiện nghi, thiết kế tinh tế, tới nỗi Vũ Hương Ly ghen tỵ phụt máu, nổi căm ghét đối với cô càng tăng lên, sự đố kỵ không hề giảm bớt. Vì căn phòng quá rộng ở một mình lại thấy trống vắng cho nên đã mời cô bạn ngây thơ là Lan Hương tới ở cùng, ban đầu cô bé vô cùng hưng phấn, nhưng sau đó lại thấy không thích hợp, rồi ra sức từ chối cô. Lục Chi lại không muốn nài nỉ, vì vậy cho dù vô cùng cảm kích cô ấy đã đối xử với mình tốt nhất, nhưng Lục Chi cũng không thể miễn cưỡng người ta.

Hôm đó đi tập trung về, cô ta nhận lúc bố không ở đó liền lén kéo Lục Chi ra một góc, hỏi kỹ như tra khảo:

“Rốt cuộc ban nãy cậu với Hứa Anh Minh nói chuyện gì? Nói thật, nếu không cậu biết hậu quả rồi đấy.” Giọng cô ta đầy mùi ghen tuông.

“Không có gì.” Lục Chi thản nhiên đáp

Vũ Hương Ly liền nhảy dựng lên: “Nói thật cho tôi biết!! hai người có chuyện gì?! Nếu không tại sao anh ấy lại cười với cậu, thậm chí anh ấy còn chưa mỉm cười như vậy với tôi lần nào!!!”

“Cậu thật sự muốn nghe sao?”

“Đừng hỏi nhiều, có tin tôi đăng bài lên trường nói về cậu không?!!!!” Cô ta càng nói càng hăng, điệu bộ hồ báo vô cùng.

Lục Chi tránh xa rốn mày nói: “Chúng tôi... có bàn bạc một chút về chuyện chia sẻ phương pháp chữa bệnh trĩ... Tôi quả thực không muốn nói cho cô biết đâu... Cô là thanh mai của cậu ấy đúng không? Ôi trời, sao tôi lại nói cho cô bí mật của tôi và cậu ấy thế này? Cô đừng hỏi nữa đừng hỏi nữa nha, tôi không muốn nói thêm đâu, cậu ấy là anh em của tôi.” Lục Chi giả bộ nghĩa khí nói.

Vũ Hương Ly một bên hoàn toàn đờ đưng, miệng lẩm bẩm run run nói: “Anh ấy... anh ấy bị trĩ sao... thật... thật sao?” Cứ giống như là khi đề cập tới Hứa Anh Minh, con người cô gái trước mặt Lục Chi hoàn toàn thay đổi, giờ thì không biết nên hình dung cô ta bằng cái hình dạng nào nữa rồi...

“Không phải nha, cô đừng nói cậu ấy bị trĩ, tôi chưa nói gì nha, cũng không nói là cậu ấy bị trĩ, cho nên đừng bảo là tôi nói, nói trước rồi đấy!!” Lục Chi nói xong quay người rồi đi, nhưng vừa đi một bước liền bị Vũ Hương Ly bạo lực kéo lại:

“Tôi còn chưa nói xong, cậu đi cái gì mà đi. Không được, tình cảm mười bảy năm nay, sao mình có thể chấm dứt như vậy chỉ vì căn bệnh trĩ của anh ấy được, Hương Ly, tỉnh táo một chút...” “Khuôn mặt bối rối của cô ta liên tục co rút, miệng lẩm bẩm liên hồi. Lục Chi cười khẩy một cái: “Mười bảy năm? Cậu yêu cậu ta từ trong trứng sao?”

Vũ Hương Ly lập tức trợn mắt quát tháo: “Cậu thì biết cái gì? Bây giờ cậu chỉ cần nghe theo tôi nói và làm là được rồi, những thứ khác không cần quan tâm”

“Ồ, nếu như tôi đồng ý thì sao mà không đồng ý thì sao?” Lục Chi đợi chính là lúc này, điểm yếu của cô ta chính là Hứa Anh Tú.

“Cô là cái gì mà dám ra điều kiện với tôi?” Quả nhiên như dự kiến, Vũ Hương Ly nghe xong nóng giận gào ầm lên.

“Ồ, nói lời hứa của cậu là một việc, nhưng tôi cũng đã lỡ nhận Hứa Anh Minh làm người anh em... cậu biết đấy, trĩ mà... vì thế...” Lục Chi cố tình nói lấp lửng, quả nhiên Vũ Hương Ly nghe chưa hết đã chặn lời cô: “Được rồi, được rồi, chỉ cần cậu nghe theo tôi việc này, tôi đảm bảo sẽ đáp ứng yêu cầu của cậu.”

“Ồ, lời này đáng trăm đồng đó, rồi cậu nói đi.” Lục Chi cười mỉm.

“Cậu...” Vũ Hương Ly nghẹn lời.

“Cậu không nói là tôi đi đây.” Thấy Lục Chi định xoay người bước đi, Vũ Hương Ly đành cắn răng nói:

“Tôi hiểu rõ Hứa Anh Minh, trong trường học, cậu ấy rất ít khi đổi chỗ, tôi đa là hai lần, cho nên sẽ chẳng dễ dàng để khiến cậu ấy đổi chỗ thêm lần nữa, vì cậu lại là người ngồi cùng bàn cậu ấy, nên... mọi động tĩnh của cậu ấy, ví dụ như cậu ấy thích cô gái nào chẳng hạn, cậu nhất định phải nói cho tôi, còn nữa, trước mặt cậu ấy nên tán thưởng tôi càng nhiều càng tốt, nếu hoàn thành được, tôi sẽ tha cho cậu vụ lần đó, thả cậu đi... tôi cũng chẳng thêm giận dai với cái loại như cậu, hừ.” Vong vo một hồi, cuối cùng vẫn là điệu bộ kiêu căng ấy, Lục Chi hít một hơi nhò ra về chán nản:

“Ồ, giờ tôi chưa thể ra khỏi đây được, tôi định nói với cậu một điều kiện khác nhưng thôi để lúc khác vậy... vấn đề của cậu tôi sẽ suy nghĩ thử, dù sao thì Hứa Anh Minh cũng là anh em của tôi.”

“Này!!!!” Vũ Hương Ly đột nhiên gào to: “Tôi cảm chỉ cậu có ý đồ gì với cậu ấy, nếu không tôi sẽ làm mọi cách khiến gia đình các người tán gia bại sản, lần này không phải ní suông, đã nghe rõ chưa!!!!”

“Ồ, ồ, dù sao tôi đây cũng chẳng có hứng thú với anh em của mình... cậu nghĩ gì vậy?? Tôi đâu có như cậu, ho!!” Cuối cùng còn cười một cái, để lại Vũ Linh Chi vừa hoang mang vừa lo sợ lại vừa đỏ kị ở đằng sau, Lục Chi không quan tâm bước lên phòng.

...

Một buổi trưa nào đó, tại căn phòng toàn màu hồng của tiểu thư nhà họ Vũ...

“Cậu nói gì cơ?” Vũ Hương Ly vừa lướt web bằng chiếc máy tính bảng to tổ chẳng, vừa đeo tai nghe nói chuyện điện thoại với một cô bạn thân nào đó, đôi mày nhíu lại, thái độ như kiêu “mình có phải vừa nghe nhầm hay không.”

Cô bạn thân bên kia bèn lặp lại lần nữa: “Tớ nói là Trương Tuyết Hà sắp về nước, còn có tin cô ta chuyển tới trường mình học nữa cơ.”

“Gi cơ?!!!!!!” Vũ Hương Ly đột ngột ngồi dậy, sốc tới độ quăng luôn chiếc ipad đang cầm trên tay, rút tai nghe ra, bật loa nói: “Là Trương Tuyết Hà đó sao?? Có phải là cái đứa mà Hứa Anh Minh từng thích đúng không?”

“Đúng rồi đó...”

“Tại sao lại quay về nước chứ?! Sao cô ta không yên vị ở đâu đó trên thế giới này đi, trước đây đã từng từ chối Hứa Anh Minh một lần rồi, chẳng lẽ lần này đổi ý, nghe tin cậu ấy về cô ta liền về gặp cậu ấy sao???” Vũ Hương Ly sốt sắng, giọng nói gấp gáp, tức giận.

“Có lẽ là vậy đó... Nhưng mà yên tâm, bây giờ cậu rất xinh đẹp, hơn nữa đừng lo, nghe nói cô ta gặp hôn phu cũ ở nước ngoài, giờ bám dính không ra, có lẽ là về cùng anh chàng đó. Cho nên yên tâm đi. »

« Vậy sao? Thế hôn phu cũ của nó là ai thế ? Là ai mà khiến nó từ chối một người như Hứa Anh Minh hả ?? »

« Ô, nghe nói là Dương Lâm Huy, con trai chủ tịch tập đoàn Dương Thành đó. »

« Ô... nghe tên quen thế nhỉ... A !! Người này, đúng rồi, bố tớ nói cậu ta vô cùng thông minh, tài kinh doanh thiên phú, còn già dặn so với lứa tuổi nữa, nhưng chưa gặp bao giờ... »

“Nghe nói huy chương vàng toán học quốc gia cậu ta giành được mấy năm liền.”

“Ồ, nhưng mặc kệ đi, giờ tớ chỉ quan tâm tới Hứa Anh Minh thôi...”

“Biết mà, cậu lúc nào chả thế...”

“A này, S.U mới ra loại son mới đây, chị tớ dùng chụp ảnh lên đẹp mê hồn luôn. Vừa mới tung ra thị trường, nghe nói bán rất chạy, cậu rảnh không, bọn mình đi mau lên, còn nữa, quần áo tháng này còn chưa có thời gian mua, hôm nay rảnh bọn mình đi luôn đi!”

“Thế á!!! Ô... nhưng mà dạo này bố mẹ quản nghiêm lắm, thẻ tín dụng bị thu rồi, tiền k có, đi mua gì chứ, với lại, tài xế với người làm trong nhà đều bị bố sa thải tất, lát nữa còn phải tự đi đưa cơm cho thằng em quý hóa... có lẽ không được đâu.. haizz...”

Vũ Hương Ly nghe vậy xì một tiếng: “Chuyện tiền nong nói làm gì, hôm nay đại tiểu thư này sẽ dẫn cô em nhà mi đi ăn chơi đập phá bao giờ chán thì thôi, chuyện thằng em thì cứ để đấy, đại tiểu thư sẽ phái người đi giúp mi một tay, ok?”

“Thật sao!!!” Cô bạn đầu kia vui sướng hét toáng lên: “Cảm ơn cậu, cảm ơn cậu, cậu là người bạn tốt nhất của tớ, sau này tớ sẽ không quên cậu đâu!!! Hì hì!!!”

...

Vũ Hương Ly tắt máy, đi xuống nhà, bố không có ở nhà, người đầu tiên nghĩ tới chính là Lục Chi.

Phòng bếp...

“Ê! Biết nhà trẻ Vu Đức không?” Đó là câu nói mà Vũ Hương Ly coi là vô cùng lịch sự.

Lục Chi nghe thấy, đang uống nước dở nên vẫn uống tiếp, đợi cô uống nước xong là chuyện của năm giây sau.

"Nhà trẻ Vu Đức ? Không biết." Lục Chi nhạt nhẽo trả lời.

"Có vậy mà cũng không biết, đầu cậu toàn đậu phụ à ? Đi taxi tới đó đi, tiện thể... cậu biết nấu ăn chứ ?"

Lục Chi nghi ngờ nhìn cô ta : "Cậu muốn tôi tới đó làm gì ? "

Vũ Hương Ly không chút miễn cưỡng nói : " Bạn tôi bạn, cậu đang rảnh thì làm cơm rồi mang tới cho em trai cậu ấy, tên là Linh Khánh Toàn, nhớ nhé, phải đưa trước mười một giờ. Đây là yêu cầu."

Cô ta nói xong, quay phắt người, thoát cái liền rồi đi.

...

“*Muốn hận một người chỉ cần trong suy nghĩ, để hận một người là cả một chặng đường....*”

--Trích: Người lạ mặt--

...

Lục Chi nghĩ đi rồi nghĩ lại, quyết định làm món cơm cuộn đơn giản nhất, cô nghĩ có lẽ đối với trẻ em, món này vừa bổ dưỡng, lại vừa kích thích thị giác, đặc biệt là những đứa trẻ chưa được thấy bao giờ, hơn nữa là cô đích thân làm, nếu như cơm cuộn của cô đựng hàng, Lục Chi thả đập đầu xuống đất tự tử còn hơn. Cơm cuộn là một món ăn truyền thống của Hàn Quốc, nhưng cũng là món ăn đầu tiên mà mẹ dạy cô làm, đối với cô, ngày đó có rất nhiều kỉ

niệm, hơn nữa, dường như mẹ cũng có rất nhiều hồi ức đáng nhớ đối với com cuộn, cho nên lúc lựa nguyên liệu, mẹ và cô vô cùng giống nhau ở điểm không theo một motif cũ nào, càng sáng tạo càng tốt...

Đóng hộp xong, cô đeo lens mắt và một chiếc kính không độ ra khỏi căn biệt thự của Vũ gia, lên taxi rồi tới trường mầm non Vu Đức. Nhằm mục đích che đi kí hiệu đặc biệt trong một bên mắt, cô nhất định phải làm như vậy, mặc dù bản thân biết đeo lens nhiều rất dễ hỏng mắt.

Nhưng nói thế nào thì nói... Cái trường học kiểu gì, mà tới tận com ăn trưa cho trẻ em cũng chẳng có, vậy mà vẫn còn tồn tại được...

...

Trả tiền taxi xong, cô quay ra bước vào cổng trường. Ở sân trước, hàng chục đứa trẻ đang ùa vây trước một ông lão... không đúng, ông bác, thoát nhìn trông già già nhưng nhìn kĩ lại thấy, ông ta mới khoảng bốn mấy gì đó... Nhưng vấn đề là, cô phải tìm một cậu nhóc tên Linh Khánh Toàn, không phải ngắm nghía lung tung. Mặc định lại mục đích tới đây, cô xoay người tìm mấy cô quản giáo... Vấn đề chính là... ai nấy đều rất bận...

“Bác ơi, lát nữa chị cháu mang com tới, bác nhất định phải ăn hết, com chị cháu làm rất ngon, đảm bảo chất lượng, bác ăn xong rồi nhất định sẽ mua cho cháu cái máy chơi game cảm ứng phun ra lửa như siêu nhân điện quang, sau đó cháu sẽ biến thành người nhện giải cứu thế giới khỏi tên tiến sĩ mặt lợn, cháu sẽ là anh hùng!!!! A!!!!” Một trong những cậu bé đang vây quanh ông bác kia hô lên đầy hưng phấn, lại còn múa một màn võ thuật đẹp mắt, trèo lên tảng đá nhỏ rồi lại nhảy xuống, vẻ mặt hết như mang trọng trách đi làm nhiệm vụ giải cứu thế giới, khiến cho ông bác không khỏi bật cười: “Được rồi, lát nữa bác sẽ nếm thử tay nghề của chị cháu, nhưng nếu như không ngon, phải ngoan ngoãn nghe lời các cô giáo, nghe chưa?”

“Bác ơi, chị cháu làm rất ngon, bác nhất định sẽ không chê đâu.” Thăng bé vì để đạt được mục đích sống chết bám lấy bác trai nài nỉ, khiến những cô giáo cùng người lớn ở đó không khỏi bật cười.

Bỗng có tiếng gọi từ đâu khiến nơi này kinh thiên đảo địa:

“Linh Khánh Toàn!!!”

Lục Chi tức điên mất, túm lại một người hỏi thì nói là: “Bây giờ là cuối tuần, nhà trẻ có khách quý tới dùng com với lũ trẻ, chắc bé ở trong khu vui chơi kia kia, em tới đó tìm đi.”

Lục Chi vội kéo lại: “Chị à, chị có thể dẫn nó tới đây được không?”

“Chị đang bận, em cứ ra đó tìm thử đi, nếu không có thể hỏi những quản giáo khác.” Sau đó quay phắt người không lưu luyến...

Điên mất, còn có loại thái độ đón tiếp phụ huynh như vậy sao? Cái trường kì quặc, giáo viên thời nay cũng chỉ tới, đủ tháng thì nhận tiền, vậy thôi sao? Thật là...

Cuối cùng, trong cơn phẫn nộ, Lục Chi đã hét lên ba chữ kinh thiên động địa, nhưng hiệu quả cũng thật không tồi, cô đã vô cùng vinh dự lọt vào tầm ngắm của những đứa trẻ, còn có mấy chú áo đen ẩn hiện đâu đây, còn có các cô giáo, còn có...bác trai nọ...

“Nè chị...” Cúi đầu xuống, một bé trai mắt to tròn, miệng nhỏ chúm chím, mái tóc cắt thời thượng, xoắn lượn sóng hơi ánh ánh vàng, còn có nước da vô cùng trắng hồng... Cô từng nghĩ bản thân là người vô cảm với trẻ em, nhưng không ngờ trong đầu lại có thể hiện ra bốn chữ vô cùng sến súa:

Thật là đáng yêu!

Lục Chi vô thức mỉm cười: “Em gọi gì vậy?”

“Em là Linh Khánh Toàn!”

Trong giây lát, Lục Chi cảm thấy hơi thất vọng... Cuối cùng đưa hộp com ra, vì vẫn có hảo cảm với cậu nhóc này cho nên nói chuyện có chút nhỏ nhẹ: « Đây là com của em. Là chị làm đó. »

« Chị là người làm mới sao? » Cậu nhóc nhận com xong liền vô cùng tự nhiên bật ra một câu nói rất đỗi ngây thơ, tiếng nói khiến Lục Chi không thể khiển trách được. Cô ngửa mặt lên nhìn trời, sau đó ngồi xuống mỉm cười với thằng bé: « Nhân lúc giai đoạn com cuộn đang ngon, em mau đi đi, để vài giây nữa sẽ khiến com cuộn thành com thúí đó. »

Thực chất, hàm ý của câu nói này vô cùng đe dọa: « Nhân lúc bỏ tát trong người chị vẫn còn chưa rời đi, bé hãy mau đem com cuộn của bé ra một góc mà ăn, để vài giây nữa, bé sẽ cảm thấy chỗ ấy của bé thiếu đi một cái quần lót đó... » kết câu còn có thêm hai âm bị đè nén: « Grừ..grừ... »

Cậu nhóc nghe vậy liền không nói một lời lon ton chạy về phía ông bác kia. Nhìn thằng nhóc đáng yêu vậy, Lục Chi lại cảm thấy hổ thẹn...sao cô có thể nghĩ rằng sẽ để cậu bé chạy mà không có quần để mặc chứ...

Cô đã xấu xa quá rồi...

« Bác ơi bác ơi... » Linh Khánh Toàn chạy vụt tới bên người bác trai đó, gạt tất cả đồ ăn của các bạn nhỏ khác sang một bên, bá đạo đặt com cuộn Lục Chi làm ở trước mặt ông bác:

« Bác mau ăn thử đi, ngon lắm đó... »

Bác trai đó vì nghĩ cũng chỉ là một cậu bé nên cười hiền mở nắp ra, khi trông thấy com cuộn, vẻ mặt ông trong chốc lát tắt ngúm nụ cười... một miếng com cuộn được ông gấp lên với vẻ mặt vô cùng nâng niu, từ từ cho lên miệng, nhai, rồi nuốt, cả quá trình cứ như đi ngược lại thời gian, chìm đắm trong quá khứ, khi ăn hết ba miếng, vẻ mặt của ông đượm buồn, đầy nỗi chua xót.

« Com này... là do chị của cháu làm sao? » Bác trai từ từ mở miệng, vẻ mặt hiền hòa đã trở lại.

« Không phải. » Linh Khánh Toàn lắc đầu : « Là chị người làm mới làm. Có ngon không bác ? »

Ông bác nở nụ cười gật đầu : « Rất ngon, vậy cháu muốn quà gì nào ? »

« Oa !!! Cháu muốn một bộ đồ chơi game điện tử bằng cảm ứng, loại to ấy, cháu muốn làm siêu nhân điện quang, cháu muốn làm người nhện, cháu muốn làm người dơi, cả người máy nữa, cháu muốn làm siêu anh hùng của thế giới !!! »

...

Ngờ tưởng rằng ước mơ của cậu bé thành hiện thực, Lục Chi sẽ chẳng được gặp lại cậu nhóc này nữa, nhưng tới chiều, Vũ Hương Ly gọi tới, cái gọi là « được nước làm tới » chính là lúc này.

« Alo, cậu có rảnh không ? Không cần trả lời, tôi biết cậu rảnh mà, chúng tôi đang có việc bận, cậu thay Khánh Mai đón Khánh Toàn đi, trước bốn rưỡi nhé. » Nói xong liền cúp máy.

Lục Chi từ tốn cất điện thoại, từ từ bước chân ra khỏi nhà, cho tới bao giờ từ từ đứng trước cổng trường mầm non Vu Đức, lại từ từ ngồi ghế chờ...

Mọi thứ diễn ra một cách từ từ và vô cùng khiêm tốn, tới nỗi không đáng để nói...

Lâu lâu lại có vài đứa trẻ ra, những cô bé cậu bé chờ bố mẹ tới đón thì nhau nô đùa ở sân cát, cười nói vui vẻ, trên những gương mặt toe toét ấy thật thành thoi thoải mái, khiến cho người lớn vô cùng ghen tỵ...

« Làm trẻ con thật tốt. Thế giới của chúng như được Thượng Đế ban tặng. » Một giọng nói ồm ồm từ đâu phát ra, Lục Chi không quan tâm nhưng cũng nghe vào lời nói ấy, thậm chí không tiếc gì bình luận :

« Đúng vậy... Tuy điều này là đúng, nhưng thế giới của trẻ em không hẳn là tươi đẹp. Thế giới của chúng có hai mặt. Có những đứa trẻ luôn được sống trong hạnh phúc, sự đùm bọc, thế giới của chúng là một thế màu hồng sống động. Có những đứa trẻ lại thiếu thốn tình cảm, vật chất, mọi thứ, mọi thứ... trong thế giới của chúng, chúng chính là những nạn nhân của sự tổn thương. Điểm chung duy nhất của hai thế giới này chính là sau khi trưởng thành, tất cả đều sẽ ném trái những dư vị của cuộc sống. »

Người bên cạnh chợt bật cười : « Vậy thì, tuổi thơ của cháu là thế giới thứ hai sao ? »

Lục Chi quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh, không ngại ngừng chia sẻ : « Không phải, cho tới năm mười lăm tuổi, cháu vẫn rất hạnh phúc. »

« Có lẽ đã có rất nhiều điều khiến cháu thay đổi, ánh mắt của cháu không phải là một ánh mắt mà tuổi thiếu nữ nên có, nó rất phức tạp, những lời cháu vừa nói có thể thấy rằng, cháu trưởng thành trước tuổi và có những thứ xung quanh tác động, tạo nên một con người như cháu bây giờ. »

Hai người im lặng nhìn đám trẻ đang nô đùa, đột nhiên một đứa bé gái đứng dậy, hoảng hoảng nhìn cậu bạn đang chơi cùng mình rồi bỏ đi : « Tớ ghét cậu ! »

Thứ cảm xúc ở quá khứ dâng trào, chạm tới nơi tối tăm nhất, nằm ở góc khuất sâu nhất trong lòng cô...

Từ hôm đó, cô vẫn băn khoăn một câu hỏi trong lòng mình, vì sợ sau khi đối mặt với nó, cô sẽ chẳng còn cứng rắn được. Cô cứ ngỡ sự tồn tại của ai kia không ảnh hưởng gì tới bản thân, thậm chí cứ ghét cậu ta mãi cũng được. Nhưng sao từ ghét kia nói lại dễ dàng như lời đứa bé kia, mà khi hận, lại có chút thất vọng, lo âu, rồi lảng tránh...

Cô không hiểu, thà giống như mấy đứa trẻ kia, ghét là nói được, hận cũng nói được, tất cả đều vô tư và chẳng cần suy nghĩ gì hết, vậy thì tốt biết bao...

Nhưng có lẽ, do cô chín chắn hơn so với lứa tuổi, nên những suy nghĩ đều rất nhiều, đầy ắp, thậm chí không không chế được, cho tới khi có lời giải đáp, thì mọi thứ vẫn cứ áp chế tinh thần, khiến cho cô cảm thấy có lỗi với bố, với gia đình, bởi vì lẽ ra cô nên hận Lâm Huy thật nhiều...

« Theo bác thì... tại sao lại không thể hận một người ? » Lục Chi vẫn nhìn thẳng, nhưng nhìn về một nơi xa xăm, ánh mắt cô cho thấy, tâm trạng cô lúc này đang nặng ưu tư.

« Muốn hận một người chỉ cần trong suy nghĩ, để hận một người là cả một chặng đường. Nếu cháu không thể hận một người đáng hận, nghĩa là cháu tin tưởng hoặc chưa hiểu hết về người đó, cũng có thể... » Ông bác lạ mặt bắt đầu bị cuốn hút vào dòng hồi ức năm đó của mình, lời nói nhẹ thốt ra : « ... cháu đối với người đó đã không còn thứ gọi là tình cảm... »

Câu cuối cùng dường như nói cho một mình ông bác nghe, cảm giác như nỗi đau của ông ấy nặng tới cả vũ trụ, như đã nuôi nỗi đau ấy cho nó ngày một lớn dần, có thể mãi mãi cũng không biến mất.

Lục Chi đột nhiên mỉm cười, đang định nói thì một cậu nhóc từ đâu chạy tới, nhìn thấy ông bác bên cạnh như nhìn thấy ông bụt, hô lên lao vào lòng ông ta :

« Bác !! »

« Ô, cậu bạn nhỏ, đợi người tới đón sao, vậy ngồi đây với bác nhé !! » Bác trai lạ mặt cười hiền từ bế cậu nhóc vào trong lòng. Lục Chi bèn nói : « Cháu tới để đón cậu nhóc này về, Khánh Toàn, chúng ta về nhà. »

Linh Khánh Toàn đột ngột quay sang nhìn cô, sau đó lại tươi cười toe toét nhìn bác trai họ : « Bác ơi, đây là người làm nhà cháu, chị ấy làm cơm cho cháu trưa nay đây !! »

« Thăng nhóc này... Chúng ta về thôi. » Lục Chi lườm một phát rồi mỉm cười bế cậu bé lên. Không cần liếc cô cũng thấy, ông bác bên cạnh đang nhìn mình chăm chú. Cô mỉm cười : « Bác thực sự là người lạ tuyệt vời nhất cháu từng gặp, lúc khó khăn lại là một người lạ như bác giúp đỡ cháu, bác thật sự rất giống một ông tiên tốt bụng, mong rằng sau này chúng ta sẽ gặp lại. » Cuối cùng cô cũng đã cho mình một lời giải đáp thực sự, tâm trạng nhẹ nhõm hơn nhiều.

« Cháu chào bác !!!! » Linh Khánh Toàn trong lòng Lục Chi rướn người ra hô to. Bác trai lạ mặt mỉm cười chào cậu bé, đúng lúc Lục Chi quay đi, bác trai đó lại gọi quay lại. Cứ ngỡ là có việc gì, ai ngờ ông bác chỉ nói đúng một câu :

« Cảm ơn cháu, cơm cuộn rất ngon. »

« ?? » Cô nhìn ông bác, rồi lại nhìn Linh Khánh Toàn, cậu nhóc này không ăn sao ?? Nhưng thôi kệ, Lục Chi mỉm cười lễ phép một cái rồi bước đi, lát trên xe sẽ tính sổ với đứa bé này sau.

...

Một buổi chiều nọ...

« Hương Ly !! » Vũ Quang Đức mặc một bộ đồ ở nhà đi tới phòng khách nghe điện thoại, sau khi cúp máy, Vũ Hương Ly lập tức bị triệu hồi.

Đợi con gái xuống, ông mới hơi tháo bỏ bộ mặt nghiêm khắc của mình, nhẹ nhàng nói với cô ta : « Lát nữa gia đình nhà họ Hứa tới nhà chúng ta, còn mau vào bếp chuẩn bị đồ ăn, muốn kết thành thông gia với nhà họ, trước hết phải khiến cho họ có ấn tượng tốt về con. Nhưng không được làm quá, cứ tự nhiên là tốt nhất. »

« Ba !!! Thật sao ?!!! » Vũ Hương Ly vui sướng tới độ không tin vào tai mình, hô lên hai câu rồi tức tốc chạy vào nhà bếp.

...

Nhà bếp...

Lục Chi khát nước, đương nhiên phải đi uống nước, nước ở phòng bếp, đương nhiên phải xuống phòng bếp. Cho nên chính vì khát nước, Lục Chi đang ở phòng bếp.

Nhưng bất ngờ thay, trong phòng bếp đã chẳng còn nước, Vũ Hương Ly đã dùng hết nước lọc và biến phòng bếp thành bãi chiến trường... Những người làm đang đứng xếp hàng ở một bên, vẻ mặt đầy lo sợ.

« Cô ta đang làm gì thế ? » Lục Chi tiến tới chỗ Lan Hương, nhìn Hương Ly bằng vẻ mặt nhặt nhẻo, hỏi.

« Cô chủ đang nấu cơm, ban nãy đập hết tất cả ba cái bát tô, mười hai cái bát con, bẻ gãy hai đôi đĩa... »

« Xoảng !! »

Tất cả người làm đồng loạt quay mặt đi, chưa xót thay cái đĩa bị xoảng...

« Đây là cái đĩa thứ hai mất rồi... » Lan Hương sợ sệt nói.

« Nhà có khách sao ? » Lục Chi cho tay lên miệng, sờ sờ môi nhìn Vũ Hương Ly đang cúi gập ở gần đó.

« Đúng vậy... Cô chủ không cho chúng tôi động vào, nếu chúng tôi động vào sẽ bị sa thải... Nhưng cứ thế này thì cô chủ sẽ tổn hại tới bản thân mất, tay chảy máu rồi cũng không biết kia... còn bát đĩa trên sàn, nếu mọi người dẫm phải cũng sẽ... »

« Được rồi, được rồi... » Lục Chi ra hiệu Lan Hương không cần phải nói nữa. Cô cẩn thận bước qua những mảnh sứ rơi vỡ trên sàn, bước tới phía tủ lạnh, lấy một chai nước lạnh, một cốc nước, nhẹ nhàng rót nước. Lại cẩn thận bước tới chỗ Vũ Hương Ly đang cúi gập, đưa cốc nước cho cô ta.

« Uống đi. » Vũ Hương Ly đang có sẵn máu nóng trong người, nhìn thấy cô lại càng điên tiết, hất đổ cốc nước của cô đi, chiếc cốc thủy tinh va chạm với đất vang lên tiếng vỡ chói tai.

Cả căn phòng chìm trong yên lặng.

Lục Chi nhướn mày, không phản ứng nhiều, trực tiếp đi tới lấy một cốc nước khác, rót nước, bê cốc nước tới gần Vũ Hương Ly rồi nói : « Bây giờ là năm giờ, giờ ăn tối vào lúc bảy rưỡi, còn hai tiếng rưỡi nữa, nếu cậu có thể hoàn thành một bản ăn thịnh soạn trong một tiếng, vậy thì có nửa tiếng cho cậu tha hồ đập. »

« Bây giờ là cậu đang cười vào mặt tôi sao ? » Cô ta mở to tròn mắt, khuôn mặt đáng sợ nhìn Lục Chi.

Lục Chi mỉm cười nhẹ : « Nếu như cậu tiếp tục đập, thì đúng là rất đáng để cười. »

« Cậu !!!! »

« Ô, tuy tôi có biết một chút về nấu ăn, nhưng chỉ còn hai tiếng rưỡi nữa, hay là cứ đập nốt rồi gọi đồ ăn sẵn tối, như vậy sẽ tiện lợi hơn, cậu cũng sẽ thỏa mãn tính nóng nảy của mình. »

« ... » Vũ Hương Ly im lặng không nói, nhưng ánh mắt cô ta đã có chút biến đổi mặc dù khuôn mặt vẫn có khuynh hướng tức giận.

Nhìn nhau vài giây, cuối cùng Vũ Hương Ly đưa tay ra, cầm cốc nước mà Lục Chi đem tới. Ai ngờ còn chưa chạm tay tới, Lục Chi đã đưa cốc nước lên miệng, một hơi hết sạch

Vũ Hương Ly : « ... »

Sáng khoái xong, cô quay ra phía người làm nói : « Mọi người ra ngoài hết đi, Lan Hương, đem hai chiếc chổi và một cặp hót rác vào đây, nếu đem được cả thùng rác thì tốt, mau lên. »

« Hà ?? » Những người khác thì đều đã đi ra, có mỗi Lan Hương là ngớ người. Cô liền nói :

« Đúng rồi, cả băng dán cá nhân nữa. »

Nói xong câu này, mới thấy Lan Hương tỉnh người ra, vội chạy đi lấy đồ.

Lục Chi nhìn quanh đồng lõa xộn, thờ dài ...

...

Chổi, hót rác và mọi thứ đã sẵn sàng, trong lúc Vũ Hương Ly đang chờ người một chỗ thì Lục Chi tiến tới, sát tai Lan Hương cô bé nói thầm :

« @ ! ^ % & \$ % ^ \$ & % »

« Hà ?? Làm vậy có được không ? » Lan Hương e dè hỏi.

“Cô yên tâm, có tôi ở đây, đừng sợ.”

“Nhưng còn mọi người thì sao?”

“Mọi người thì... @\$%^&*%\$#\$\$%^()”

“...Thôi được, nhưng tôi không muốn bị sa thải đâu...”

“Không đâu, một việc bé tí tẹo, với lại tôi là chủ mưu, cô sợ cái gì.”

“...Vậy được...”

Lan Hương cuối cùng cũng thỏa hiệp, hít một hơi thật sâu, vẻ mặt giống như chuẩn bị hi sinh anh dũng, bước ra ngoài cửa, lăm lẹ chốt cửa phòng bếp.

“Cậu làm gì vậy?” Thấy Lục Chi mang bộ đồ chuyên dụng của người làm tới, lại có tới hai đôi lặn, Vũ Hương Ly nghi ngờ hỏi.

“Cậu tự bày ra thì phải tự lau dọn thôi.” Lục Chi tỉnh bơ nói.

Vũ Hương Ly nhìn Lục Chi như nhìn một người điên, cười nói: “Cậu nào tàn hay sao? Đây là chuyện của người làm, tôi là chủ, đây vốn không phải việc tôi phải làm”

“Vậy nếu như sau này... cậu được thừa kế tài sản của bố cậu, khi làm một việc sai gì đó, cậu sẽ để bố cậu ra mặt dọn dẹp cục diện thay cậu sao? Để chấp nhận làm một người thất bại trong mắt bố cậu và mọi người?”

Vũ Hương Ly khựng lại, ánh mắt cô ta dao động mãnh liệt, sau đó cúi xuống nhìn những mảnh vỡ xung quanh chân...

Cuối cùng cô ta vẫn quyết định bước ra ngoài, mở cửa phòng bếp.

“Cái gì thế này?!!! Mở cửa, mở cửa ra!!!!” Sau khi vịn không được, cô ta bắt đầu đập phá cửa, gào ầm tới ỉnh tai Lục Chi.

“Bọn người làm đâu hết rồi!!!! Mở cửa ra cho tôi mở cửa.”

...

Phòng Lục Chi...

Tất cả người làm trong căn biệt thự Vũ gia đều có mặt, mở một buổi đấu giá có một không hai.

“Xin giới thiệu với mọi người, đây là sản phẩm sữa rửa mặt làm trắng sáng da số lượng có hạn của S.U, không những khiến cho làn da mọi người mịn màng và trắng sáng, còn có tác dụng chống lão hóa và tái tạo làn da chết, mọi người có thể thử một ít ra tay, hiệu quả trong hai phút, xin mời...”

Hai phút sau...

“Oa, trắng, trắng, trắng thật nha...”

“Ôi làn da tôi đã mịn màng hơn trước rất nhiều...”

“Ôi trời, lột được cả da chết này, ôi trời ôi trời, tôi mua, tôi mua...”

“Được, sản phẩm tái tạo da chết và dưỡng trắng chống nắng bảo vệ da có giá khởi đầu, hai mươi nghìn, mời mọi người bắt đầu đấu giá...”

“Hai trăm nghìn!!!” Một bà thím kêu to.

“Hai sáu nghìn!”

“Ba mươi nghìn!”

“Được, còn ai nữa xin mời giơ cánh tay của mọi người lên.”

“Ba mươi nghìn, chốt giá!!”

“Sản phẩm tiếp theo có giá bán khởi điểm là ba nghìn đồng...”

...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Dự Báo Tương Lai: Báo, Hay Là Sóng Thần?

Phòng bếp...

“Có cố sức nữa cũng vô ích, tôi hối lộ hết rồi. Thời gian cũng chẳng còn bao nhiêu, nếu như cậu không muốn nấu ăn nữa thì tiếp tục gào đi, dù sao tôi cũng chẳng mất gì, sức chịu đựng của tôi rất tốt, cậu có gào sái cổ cũng không khiến tôi bị sao cả.”

“Cậu...” Vũ Hương Ly tức giận nhìn Lục Chi, sau đó khuôn mặt liền méo mó khổ sở, nhăn nhó chần chừ. Cuối cùng hậm hực cầm chổi lên, nghiêng răng cúi xuống dọn dẹp.

“Từ đây.”

“Cậu còn muốn...” Vũ Hương Ly tưởng rằng Lục Chi còn định dùng những chiêu thức khác sai khiến cô như một con ở nữa, bỗng dưng Lục Chi lại đưa cho cô ta một chiếc băng dán cá nhân.

“Cậu đừng tưởng ai cũng xấu xa như cậu, ít ra thì lúc này tôi vẫn chưa “đến tháng”, đợi tới lúc đấy rồi thì tôi sẽ giống như những gì cậu vừa nghĩ đó.”

Đội Vũ Hương Ly cảm xong, Lục Chi mới quay đi lấy chổi dọn dẹp cùng cô ta, không quan tâm cô ta nghĩ gì và phản ứng ra sao, vì cô cảm thấy điều này là quá bình thường, ít ra thì con người thật của cô cũng là như vậy.

...

“Thời gian không còn nhiều, chúng ta có hai tiếng mười lăm phút để hoàn thành một bữa ăn thịnh soạn, tôi xem... có phải cậu không biết nấu ăn đúng không?” Lục Chi vừa chọn nguyên liệu cần thiết trong tất cả các món ăn vừa nói.

“Đúng vậy, thì sao hả? Không phải cậu cũng chỉ biết có một chút thôi sao?” Vũ Hương Ly cứng miệng.

“Đúng vậy, tuy tôi cũng chỉ biết một chút, nhưng ít ra cũng không tới nỗi hậu đậu bằng cậu. Cậu có thấy ai một lúc làm vỡ bao nhiêu đồ đạc như cậu không? Người hậu đậu thì nhiều nhất cũng chỉ đánh vỡ hai ba cái cùng một lúc, đằng này cậu lại cho đi nguyên cả thùng bát đĩa, không biết phải gọi cậu là thứ gì. Không những hậu đậu, còn nóng tính không đúng lúc đúng chỗ.”

Vũ Hương Ly hậm hực quay mặt đi hừ mũi, sau đó tiến lại gần xem cô chọn nguyên liệu.

“Khách của cậu là người như thế nào? Tính cách giống cậu hay trầm ổn hơn?” Lục Chi bỗng hỏi.

“Cậu quan tâm làm gì?”

« Vậy cậu nấu cho lợn ăn sao ? Không biết đặc điểm tính cách của họ làm sao nấu ra món ăn hợp khẩu vị với người ta, nhất là bữa ăn chiêu đãi. Ít ra cũng phải hiểu rõ người ta một chút thì mới bắt tay vào mà nấu chứ. »

Cuối cùng cô ta cũng chịu thỏa hiệp : « Rất trầm ổn, cho dù thế nào cũng vẫn cười... »

« Những người như vậy thường không kén ăn, cứ làm những món bình thường nhất, vừa đơn giản lại vừa làm được nhiều món trong khoảng thời gian có hạn kia. » Lục Chi nói.

« Cậu nói thế mà được à, đây đều là những người giàu có, đừng nói là cơm của cậu người ta chưa chắc đã nuốt được, lại còn món cơm bình dân, cậu coi họ là lợn à ?! » Vũ Hương Ly lại bắt đầu thói nhảy dựng lên, gần cổ nói với cô.

Lục Chi thờ ơ quay mặt ra nhìn cậu ta : « Món ăn đơn giản chỉ là thức ăn nuôi sống con người, cho dù thối hoắc hay thom lừng thì cũng là thức ăn. Cho nên món ăn không quan trọng, quan trọng là ở cái tâm của cậu, nếu cậu thực sự muốn nấu ăn cho ai đó, chỉ cần tấm lòng của cậu đã đủ làm người ta cảm động rồi. »

Vũ Hương Ly bỗng dưng im lặng.

Lục Chi : Coi như trong đầu cô ta đã có cơ chế thông nào.

« Cậu muốn tự làm đúng không ? Tôi đã lựa nguyên liệu cần thiết cho cậu rồi, tôi sẽ lên danh sách món ăn sau đó đưa cho cậu xem thử, nếu đồng ý thì nấu luôn, nếu không có cản trở thì hai tiếng là hoàn thành. » Lục Chi lấy tờ hóa đơn đi chợ cũ mà mấy bà thím để lại kia, lật mặt sau ra, dùng cây bút màu tìm được trong bếp viết tạm.

Một phút sau đó, cô đưa cho Hương Ly tờ giấy, kêu cô ta đọc, đọc xong cô ta liền thành ngớ ngẩn : « Đây là những món gì ?? Ngoài salad ra tôi thật sự chẳng hiểu cậu viết thứ gì. »

« Cậu ngốc sao ?...Cũng phải, bình thường cậu chỉ tới nhà hàng sang trọng ăn đồ Tây, mấy món của Việt Nam đương nhiên chẳng biết gì rồi. Được rồi, tốt thì tốt cho chút, tôi sẽ hướng dẫn cậu làm. »

...

« Trước khi ninh xương thì trần qua nước sôi một chút, như vậy sẽ khử mùi được và khi nấu canh sẽ không bị đục. Nhớ là khi ninh thì đừng đậy nắp.»

« Ồ. »

« Gà ướp xong rồi, mau cho vào chảo đi. »

« Ồ. »

Lục Chi lấy chiếc rổ hoa tinh xảo đựng hành khô mà khi nãy cô đã bóc vỏ và rửa thật sạch, cho lên thớt, lấy dao.

« Cậu làm gì vậy ? » Vũ Hương Ly thấy kì lạ liền hỏi, hơn nữa, cái củ tròn tròn trên thớt kia là gì...

« Thái hành, lát nữa cậu sẽ phi hành. »

« Phi hành ? » Về mặt cô ta rất giống như « Nó là cái gì, có ăn được không ? » vậy.

« Tập trung vào gà của cậu, đừng để cháy. » Lục Chi nói xong bắt đầu thái hành, vì thời gian có hạn nên làm mọi thứ đều phải nhanh chóng. Lát cắt đầu tiên Lục Chi có vẻ chậm chạp, phập một phát mới được một lát đầu tiên. Vũ Hương Ly thừa cô cười trộm.

Đó luôn là thói quen của cô, mỗi lúc Lục Chi quyết định nhanh chóng làm điều gì đó, ví dụ như thái rau, lát đầu tiên bao giờ cũng rất chậm, chậm tới nỗi khiến người ta cười nhạo. Lục Chi không phản ứng, đó chính là bước lấy đà quen thuộc mà thôi, cô tiếp tục tiến hành lát cắt tiếp theo.

« Cách cách cách cách cách cách... » Con dao như có siêu năng lực, đột nhiên biến dị vô thường, đạt tới tốc độ kinh người khiến người ta tròn tròn mắt, vận tốc hai mươi lần chạm vào thớt trên một giây, những củ hành khô chỉ trong vòng một phút đã thành một chậu đầy ắp lát hành mỏng dính, khuôn mặt Lục Chi vẫn như bình thường... chỉ là... có chút hơi cay mắt...

Vũ Hương Ly đứng một bên lặng người, quên cả gà trong chảo, mắt tròn tròn mồm há hốc, vẻ mặt giống như « tôi chính là đang mê sảng » nhìn cô...

« Cậu...cậu chảy nước mắt kia... » Đột nhiên thấy Lục Chi mắt đỏ hoe, Vũ Hương Ly có chút sững sờ.

Lục Chi đi ra cửa sổ, hít thở không khí trong lành, sau đó lại đi vào lấy nguyên liệu dùng cho món nộm, nói :

« Thái hành đương nhiên phải cay mắt, chưa nói tới tôi đang thái, cậu mà nghĩ một lúc cũng sẽ cay mắt thôi. Chú ý gà ! »

« Ồ. »

Cô lại bắt đầu thái sợi tất cả những nguyên liệu không thể thiếu trong món nộm tôm chua ngọt, tất cả đều đầy đủ trong vòng năm phút.

Quay sang, bỗng thấy Vũ Hương Ly đang đờ người. Cô thờ ơ nói : « Muốn đạt tới trình độ của tôi, sợ rằng cho tới hai mươi năm nữa cậu cũng chưa thể. »

« Ai thêm !! »

« Món nộm này quan trọng nhất là độ chua ngọt, chua quá thì là quá chua, ngọt quá thì chính là quá ngọt, cho nên phải ước lượng sao cho cân bằng cả hai thứ... » Lục Chi lại nói.

« Ồ. »

...

Gần hai tiếng sau, rốt cuộc cũng hoàn thành một mâm cơm thịnh soạn, dưới sự hướng dẫn của Lục Chi, Vũ Hương Ly đã biết cách sáng tạo ra những cách trang trí mới mẻ, cuối cùng biến mâm cơm thành một bữa tiệc thu nhỏ đầy màu sắc.

« Nếu như không có cậu... » Lục Chi nói : « ...Thì tôi đã sớm làm xong từ một tiếng trước rồi. »

« Cậu không cần phải lên mặt như vậy, tôi đâu có bắt cậu làm, ai kêu cậu nhảy vào ? » Vũ Hương Ly quay về bản tính kiêu ngạo nói.

« Phải rồi, tôi đúng là rảnh hơi mà... » Lục Chi thờ ơ nói, nhìn ra ngoài cửa sổ, nheo mắt.

« Ồ, khách quý nhà cậu tới rồi. »

« Hà ? » Ánh mắt Vũ Hương Ly sáng loáng, chạy ra chỗ cửa sổ ngấm ngấm, sau đó không nói một lời liền chạy ra ngoài cửa, rồi lại đột nhiên sững lại.

« Mau mở cửa cho tôi !!!! » Đúng là có biệt danh hồ ly, cái mặt cáu giận này thì cô cũng phải công nhận. Lục Chi từ từ đi tới cửa bếp, vặn một cái như bình thường, cửa liền mở.

Vũ Hương Ly : « ... »

...

« Chết...chưa thay quần áo... » Cô ta lại chạy lên tầng, tìm bộ váy có vẻ đẹp hồn nhiên nhất mặc lên người, trang điểm một chút sau đó từ tốn xuống nhà như một cô công chúa xinh đẹp kiều diễm. Theo thường lệ, lúc này hoàng tử của đời cô sẽ phải đứng sẵn ở dưới lầu, nhìn thấy cô liền mỉm cười dịu dàng bước tới lịch lãm chìa tay ra :

« Công chúa xinh đẹp, hãy để anh nắm tay em suốt cuộc đời này... »

--Hiện thực--

« Ông Hứa, lâu lắm chúng ta mới lại gặp nhau, mời ngồi, mời ngồi... »

Hứa Anh Minh đâu ? Chàng hoàng tử của cô đâu ?

« Con chào bác !! » Cho dù hơi thất vọng, nhưng đối với bố chồng tương lai, cô vẫn nên đối xử phải phép.

« Ôi chào. Hương Ly nhà ta đây sao, cháu lớn lên thật xinh đẹp, rất hợp với Anh Minh nhà bác. » Hai ông lão vui vẻ cười với nhau, Vũ Hương Ly đương nhiên vì câu nói vừa rồi mà muốn cười tới rớt cả hàm, cuối cùng vẫn phải nén nhịn lại, cười duyên khiêm tốn rót nước cho Hứa Anh Chí hỏi :

« Bác trai... Anh Minh có việc bận sao ạ ? »

« À, đúng vậy. » Hứa Anh Chí gật đầu, một câu nói khiến hi vọng mong manh của Vũ Hương Ly sụp đổ trong chớp mắt.

« ... Nó nói lát nữa sẽ tới, bảo chúng ta không cần chờ nó, tuy biết là có phần thất lễ, nhưng tôi nghĩ có lẽ là có chuyện quan trọng, bởi vì ông thông gia tương lai à, hôm nay là chính nó đề nghị tới nhà ông đó... » Hai ông lão lại vui vẻ cười ha ha với nhau, Vũ Hương Ly như là một phát thăng thiên, trong lòng sướng rên, nhưng ngoài mặt vẫn chính là một cô gái khiêm tốn dịu dàng có sắc đẹp như hoa như ngọc, cười mỉm.

« À, con mau đi gọi Linh Chi cùng chuẩn bị bàn ăn đi, mời luôn cô bé ăn cùng, lát nữa Anh Minh tới là vừa. »

« Vâng ạ. »

...

« Tôi muốn tắt nắng đi.

Cho màu đừng nhạt mất..

Tôi muốn buộc gió lại.

Cho hương đừng bay đi... »

« Linh Chi ! » Lục Chi đang ở trong phòng bếp lo mọ học văn, tới đoạn cảm xúc dâng trào, lại đột ngột vì tiếng nói kia mà tụt cảm xúc, cảm giác cứ như là đi nhảy vực...

“Chuyện gì?” Lục Chi nhìn sách nhạt nhẽo hỏi.

“Bố tôi kêu cậu cùng ăn cơm với chúng tôi, cậu có muốn ăn không?” Vũ Hương Ly khoanh tay đứng ở cửa phòng bếp hỏi.

“Đi!” Lục Chi đột nhiên gạt đầu một cái, gấp sách lại nói: “Bàn tiệc có công của tôi, đương nhiên tôi phải đi.”

“Tùy cậu.” Vũ Hương Ly rướn mày, đi ra trước.

Hai người đi gần tới khu phòng ăn, Vũ Hương Ly lại nói: “Nhớ nói rằng, cậu chính là em họ của tôi, nghe rõ chưa?”

“Tôi chỉ muốn ăn, hiểu chưa?” Lục Chi liếc sang chỗ khác thờ ơ nói.

“Tối rồi tối rồi...” Vũ Hương Ly đột nhiên hưng phấn kêu lên, nhìn ra phía cửa. Lục Chi cũng nhìn theo, cô thấy một bóng dáng rất quen thuộc, Lục Chi sùng sốt, vội kéo Vũ Hương Ly lại, gặp người xuống, đầu đón kêu:

“Không được rồi, tôi tụt huyết áp rồi, chóng mặt quá, cậu cứ bảo bố cậu và mọi người ăn tự nhiên, lát bảo Lan Hương mang cơm cho tôi là được...ôi tôi mệt quá, về trước đây...”

“Tốt quá, cậu mau về phòng đi.” Nói xong cô ta liền chạy đi mất tăm...

Lục Chi: “...”

...

Bỏ qua sự hưng phấn của mấy ông lão trên bàn ăn, dẹp sạch sự nhạt nhẽo của Hứa Anh Minh và cả khuôn mặt phấn khởi vui tươi như một đứa trẻ của Vũ Hương Ly. Chúng ta nói tới hai chữ:

Ra về...

“Cảm ơn bác vì bữa ăn, sau này có dịp cháu sẽ lại ghé qua thăm bác.” Hứa Anh Minh mỉm cười nói.

“Được, được, cả căn biệt thự này đều hoan nghênh cháu, bất cứ lúc nào cũng được... Anh Minh! Cháu lớn lên vô cùng đẹp trai, phong thái rất chừng chạc, rất hợp với con gái bác.” Hai ông lão lại cười, Hương Ly đứng một bên vô cùng hưng phấn, nhưng lại bị sự duyên dáng giả tạo đè nén, đành run miệng cười mỉm.

Hứa Anh Minh cũng cười, nhưng lời nói ra lại chẳng có vẻ gì là nghĩa đen của câu nói: “Đối với Hương Ly, cháu thật sự cảm thấy không xứng. Chúng cháu nên làm bạn bè thì tốt hơn.”

Một câu nói khiến cho ba người nào đó lặng đi, cuối cùng, người mở miệng phá tan bầu không khí tĩnh lặng là Vũ Quang Đức, ông nói:

“Không sao, hai đứa còn quá nhỏ, dần dần sẽ thân thiết hơn, Hương Ly, con đi vào nhà đi, để ba tiễn khách, đi ngủ sớm đi.”

Vũ Hương Ly thất vọng, thậm chí còn có một cảm giác buồn khó tả xuất hiện, cô chào Hứa Anh Chí, trao cho Hứa Anh Minh một ánh mắt mắt mắt sau đó quay người đi vào nhà.

... Mỗi một cô gái, đều có những nỗi buồn mà con trai không bao giờ có thể hiểu được, ánh mắt của Vũ Hương Ly khi cô quay người vào nhà chính là lời giải đáp cho Hứa Anh Minh, nhưng tiếc rằng, không một ai phát hiện ra cô đang buồn, buồn điều gì...

...

Thời gian là một thứ kì diệu, không thể cho ta nắm lấy, chẳng thể đưa ta về ngày xưa, cũng chẳng thể chờ ta tới tương lai, thời gian chính là hiện tại, mỗi lúc nó qua thì hiện tại cũng qua, chính lúc này, Lục Chi đã qua đi bao nhiêu cái hiện tại, bỏ qua lễ khai giảng nhàm chán, bỏ qua những buổi học mệt mỏi, bỏ lại những tiếng bàn tán sau lưng, hiện tại của cô lúc này chính là vào giữa học kì đầu. Và hiện tại chính là, lớp 11a1 ban A lại có thêm học sinh mới.

Một cô gái xinh đẹp tóc đen tự nhiên thả dài quá ngực, đuôi tóc xoắn lượn sóng, nhìn sau lưng là một bóng lưng vô cùng hoàn mỹ, trước mặt cũng được coi là một thiên thần xinh đẹp, đôi mắt của cô ta không có sự trẻ con như Vũ Hương Ly, lại chẳng có vẻ ngây thơ như Ngọc Ân, đây chính là một đôi mắt sắc sảo vì diệu, ánh nhìn cao ngạo kia cũng chẳng giống như ánh nhìn mà Vũ Hương Ly sở hữu.

Mỹ nữ đứng trước lớp, nhặt nhều lên tiếng: “Tôi là Trương Tuyết Hà, con gái của chủ tịch tập đoàn Phúc Hồng, tôi không dễ tính mấy cho nên đừng có tỏ ra thân thiết với tôi, chỉ càng khiến tôi thêm ngứa mắt, thứ gì mà tôi nhắm được các cậu không được giành lấy, nếu có cùng sở thích với tôi, cứ thử sẽ biết hậu quả. Tôi ghét nhất những người cùng tuổi mà thích lên mặt, càng ghét những người thích lên mặt với người khác trước mặt tôi. Nếu như không hài lòng về tôi thì đừng nói ra miệng, nếu như lời tôi nói mà như nước đổ đầu vịt đối với các cậu thì cả trường này sẽ không đứng vững được chỉ trong vài giây.”

Ánh mắt Trương Tuyết Hà quét khắp lớp, sau đó dừng lại ở cô, nhúm mày một cái lại nhìn Hứa Anh Minh lúc này vẫn đang thường trực nụ cười thương hiệu trên môi, đột nhiên nói tiếp: “Bây giờ tôi đã có người yêu, cho nên những người muốn theo đuổi, đừng tốn công nữa... Coi như đây là lời chào hỏi, sau này chúng ta sẽ học cùng nhau, mong rằng các cậu sẽ đáp ứng được yêu cầu không mấy quá đáng của tôi, tôi mong chúng ta sẽ sống hòa bình dưới mái trường này... ít nhất là được ba ngày.”

Kết thúc màn chào hỏi bá đạo và không còn gì để nói, cô gái có tên Trương Tuyết Hà đi về phía lớp trưởng, mỉm cười nhẹ: “Huyền Nhi, tớ có thể ngồi đây không?”

“Được.” Lớp trưởng nói xong đứng dậy, nhường chỗ cho cô ta, Trương Tuyết Hà thấy vậy liền cau mày: “Tớ có nói cậu đi sao? Ở lại đi.” Sau đó ngồi xuống khiến bạn nam cùng bàn lớp trưởng giật mình đứng dậy.

Tạ Huyền Nhi nhẹ nhàng mở miệng nói với cậu con trai kia: “Vậy cậu ra chỗ Minh Anh ngồi đi.”

“Được, được...” Cậu bạn vội vàng nói rồi chạy đi.

Cuối cùng lớp học cũng yên lặng chuẩn bị cho tiết học đầu. Lục Chi cứ có cảm giác, dường như sắp tới, thứ gì đó sẽ đổ bộ lên mình, cho dù không biết là gì, nhưng Lục Chi vẫn sẵn sàng chuẩn bị tâm lí từ bây giờ. Mặc dù không biết lúc nào sẽ xảy ra, thế nhưng chuẩn bị từ bây giờ vẫn tốt.

Thực ra cái khó khăn nhất là, cô đang ở trong vỏ bọc của một Hà Linh Chi hư cấu, làm mọi việc đều trong trạng thái cẩn thận, nếu như được thoát xác, cô cũng chẳng việc gì phải lo lắng tới vậy.

Mong rằng đó là một ngày không xa...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Món Quà Mà Cả Đời Không Quên

06:08...

“Lục Chi, Trương Tuyết Hà mới chuyển về trường cháu, đừng dây dưa quá nhiều nhé.”

-Thư kí Nga-

Buổi học ca sáng đã xong, tiếng chuông reo báo hiệu hết tiết vừa mới vang lên, tất cả học sinh ào ào chạy ra cửa, đổ bộ vào hai nhà ăn lớn và sang trọng ở khu hướng Tây của nhà trường. Lục Chi như thường lệ ngồi lại bàn học của mình gục xuống nằm ngủ, cơm trưa, bao giờ cô cũng không thích ăn ở chỗ như thế này. Nhìn thấy mấy cậu ấm cô chiêu kia là đã không thể nuốt nổi.

Đột nhiên, tiếng của Hứa Anh Minh vang lên:

“Ban đêm cậu thường không được ngủ đủ giấc sao?”

Lục Chi gục sâu vào khoảng trống giữa hai cánh tay, vui vui mặt phát ra âm khàn khàn:

“Không phải...”

“Tôi thấy ngày nào cậu cũng đến trường rồi ngủ gật, tôi cả ăn trưa cũng không ăn, cậu không thấy mệt sao?” Thanh âm của Hứa Anh Minh rất dịu dàng, lại âm âm... giọng nói lại gần kề. Lục Chi vung vung một tay lên sau đó hạ xuống, mặt vẫn vui xuống bàn nói:

“Người anh em, cậu không phải lo, tôi chỉ là không có thói quen ăn trưa.”

“Không được...” Hứa Anh Minh đứng dậy, nói tiếp: “Đợi một chút, tôi sẽ mua chút gì đó cho cậu, phải ăn mới có thể khỏe mạnh được, tôi không muốn thấy cậu ốm đau.”

Lục Chi ngẩng đầu dậy, lời ngăn cản đối với Hứa Anh Minh còn chưa kịp thốt ra đã thấy cậu ta chạy ra khỏi cửa lớp nhanh như tia chớp vụt lóe vụt.

Lục Chi quay đi, chớp một phát đầu lại cục xuống bàn.

Cùng một lò, cùng một khuôn mặt, sao tính cách lại ai ở vực này thế này?!

“Ông già nhà tao năm nay hào phóng không thể tin được. Hôm qua vừa sinh nhật tao xong sớm nay ngủ dậy đã thấy con Merc SLS ngoài cửa, tao hỏi ông già là của ai, ông nói luôn là tặng sinh nhật tao, bảo mấy tuần nay thành tích tao tốt, bảo tao cố gắng học hành, may thấy chưa, nhờ có may tao mới có được con ngon như thế, chiều học xong anh em rủ mấy thằng nữa chạy xe mới của tao, tiện thể rửa luôn. Lần sau có gì nhớ giúp đỡ anh em tiếp nghe chưa, mai sau ông già cho tao thừa kế kết sắt tao mua cho mấy hân con Laborghini đời mới nhất chưa có mặt tại Việt Nam cho may nỏ may nỏ mặt luôn!” Tiếng nói của cậu con trai quý từ nhà ai vang lên, giọng nói như muốn cả thế giới này biết nhà chú ta chính là đại gia, tỷ phú Bill Gates cũng chả bằng vậy. Tại Lục Chi có chút động đậy, hai người đó đi gần tới chỗ cô thì phải.

Anh chàng đi cùng hớn hờ ra mặt, vừa ăn mỳ Ý ở chiếc đĩa đang cầm trên tay vừa nói: “Được, sau này có gì tôi nhắc cậu, nhớ giữ lời hứa đấy!” Giọng nói ngày một gần...

“Đương nhiên anh phải giữ lời hứa rồi cái chú này... Mà sao cậu lại ăn cái mỳ ý giờ tẻ này?? Nhìn như giun đất ngồi lên ý, trông ghê quá, vứt đi, tôi dẫn cậu đi ăn nhà ăn VIP...” Nói rồi, cậu ta hất chiếc đĩa của cậu bạn cạnh mình xuống, kéo cậu ta xoay người rồi đi, không quan tâm thứ gì...

Chiếc đĩa bị hất văng, ngay cạnh đó chính là Lục Chi, cô nghe thấy tiếng động liên tục, nhưng không kịp, tay áo và khuỷu cánh tay phải đã bị dính một mảng nhoe nhoét...

Ồi trời...

Lục Chi đứng dậy, mặt lạnh như tiền bước ra khỏi lớp học, đi về phía nhà vệ sinh. Không kể tới không có nghĩa là không có chuyện gì xảy ra, những ngày tháng vừa qua phải nói vui vẻ là một thú vô cùng xa xỉ, tới nhìn mặt Ngọc Ân và Rau Cải cô còn không dám, vì sợ hai đứa sẽ vô cùng thất vọng... Cô đã biến thành con người yếu đuối như vậy từ lúc nào...

Lục Chi vừa bước vào nhà vệ sinh, đột ngột phía sau có ai đó chen lên phía trước, sau đó liếc qua cô một cái, liền thay đổi bộ mặt, cúi kính đầy mạnh mẽ: “Eo! cái đứa tởm lợm, tránh ra!”

Lục Chi mất thăng bằng xô phải một người đang đứng trước bồn rửa tay, lúc đứng vững dậy liền phát hiện ra đó là một người vô cùng không nên động vào...

“Trương Tuyết Hà...thôi chết...” Cô bạn vừa đẩy Lục Chi lảo đảo hoảng hốt kleeefn chạy ngay lập tức, để lại Lục Chi ở đó.

Lục Chi đứng thẳng dậy, nhìn Trương Tuyết Hà đang dừng hành động của mình, Lục Chi nhớ lại tin nhắn thư kí Nga gửi hai, ba hôm trước, tốt nhất cô không nên dây dưa loại người này, liền làm bộ mặt gái nhà lành hỏi thăm: “Cậu không sao chứ?”

Tuyết Hà vốn dĩ đang đánh son để khi ăn vẫn được xinh đẹp, vạn người nhìn vạn người mê, bỗng dung một cá nhân xuất hiện thật không đúng lúc, sự đụng chạm này không khiến cô ta đau lưng nhưng thôi son hơn năm triệu đã gãy mất nửa, cộng thêm vết xước dài trên mép, tuy ngoài mặt không hề thể hiện chút gì, nhưng ánh mắt cô ta đã lạnh tới thấu da thấu thịt.

Trương Tuyết Hà bấy giờ mới phản ứng, giờ thôi son ra trước mặt mình, nhìn nhìn, sau đó ném vào thùng rác gần đó, lau khô môi dính son đậm bằng nước, nhìn Lục Chi qua chiếc gương trước mặt cô ta, chậm chậm thốt ra lời vàng lá ngọc:

“Cậu có biết tôi là ai không?”

Ánh mắt Lục Chi lướt qua một tia thờ ơ rồi nhanh chóng trở thành nhút nhát, sợ hãi:

« Tôi biết, tôi biết cậu chính là Trương Tuyết Hà nói một là một hai là hai, cậu là thanh niên giàu nhất trường, rất nhiều bạn nam hâm mộ cậu !! »

« Ồ... » Cô ta cười khẩy một tiếng, vẫn nhìn chăm chăm cô qua tấm gương trước mặt nói: « Vậy cậu hẳn là rất hiểu rõ tôi, thử nói xem, trong tình huống này thì tôi nên làm gì cậu ? »

Lục Chi cười cười liên hoàn không ngắt nghỉ, tiếng cười giống như lẩm bầm vậy, cô nói: « Tiểu thư à, tôi đâu có hiểu rõ cậu. » Cậu ta ngốc vừa thôi chứ,

cô có nói rất hiểu cậu ta lúc nào ? Tự suy tự nói ư ?

« Cần tôi nhắc lại lần thứ hai sao ? Cậu muosn tôi phải xử cậu thế nào đây ? trước tới nay toi cũng chả phải loại nhân từ gì. » Trương Tuyết Hà nhàn nhạt nói.

Lục Chi mỉm cười : “Tiểu thư à, có hiểu lầm thì phải, tôi nghĩ cậu nên tìm hiểu kĩ là người nào rồi hẵng ra phán quyết cuối cùng nhé?”

“Nói thế nào nhi... Trương Tuyết Hà cũng mỉm cười, nhẹ nhàng nói : “Tôi chỉ thấy mỗi cậu thôi.”

“Cậu muốn làm gì ?” Lục Chi không để gì quay lại bộ mặt thật, cô vẫn mỉm cười khả ái quay ra vừa rửa tay vừa hỏi.

« Cậu cũng gan dạ đấy... » Lần này, Trương Tuyết Hà quay mặt nhìn thẳng cô. Lục Chi vẫn mỉm cười tiếp tục rửa tay.

« Mọi người ai cũng nói tôi rất dũng cảm. » Cô nói.

Nụ cười trên môi Trương Tuyết Hà hơi ngưng đọng, nhưng ánh mắt lại càng sắc bén :

“Ái chà, khuôn mặt này...ấn tượng đây...” Cô ta ngắm nghía Lục Chi, cười có chút khinh bỉ mà cảnh giới che dấu lại đạt tới trình độ bậc thầy, nếu không phải người nhạy cảm thiên phú sẽ chẳng thể phát hiện ra.

"Tôi rất thích những người bình thường gan dạ, hơn nữa cũng rất thích những người gan dạ như cậu, tôi có rất nhiều phần thưởng giành cho người gan dạ, không biết cậu có hứng thú không ?" Trương Tuyết Hà khoanh tay vào nói.

Lục Chi tắt nước, vẫy vẫy tay, cố tình vả lên người Tuyết Hà, nhưng cô ta không hề phản ứng, Lục Chi liền có cảm giác, cô gái trước mặt khó đối phó hơn cô tưởng tượng vô cùng.

Nếu như lúc này từ chối sẽ khiến cho cô ta chú ý, còn nếu đồng ý thì tương lai không biets sẽ mù mịt như bão cát sa mạc hay mây núi chân trời... tuy nhiên, tương lai mù mịt còn hơn là khiến cô ta chú ý tới. Nghe theo lời thư kí Nga, cô vẫn nên ít dây dưa với cô ta thì hơn. Lục Chi nhìn Trương Tuyết Hà, nói thẳng :

"Nhưng tôi không thể nhận nhiều món quà dai dẳng được, mong rằng cậu có thể tặng một lần cho hết, có được không ?" Một câu nói, hàm ý trắng trợn, Trương Tuyết Hà nhếch môi, nhẹ nhàng nói :

"Hẹn cậu ở nhà ăn VIP. Mở hộp quà giành riêng cho cậu."

Sau khi cô ta rời đi, Lục Chi quay lại nhìn khuôn mặt người trong gương...

Người trong chiếc gương kia... là Hà Linh Chi, không phải cô ! Nhịn lại nào, nhịn lại...

...

Năm phút sau, Lục Chi có mặt tại nơi "nhận quà", lần đầu đặt chân tới phòng ăn VIP này, cô không có cảm tưởng mấy, chỉ là có phần xa hoa hơn canteen của trường Thủy Trạc một chút, vừa mở cửa kính để vào đã mát rượi cả cái con người... J

Liếc mắt một cái đã nhìn thấy Trương Tuyết Hà ngồi vắt chân cao quý lên chiếc ghế sang trọng nhất trong phòng ăn này, đối diện cô ta là một bóng dáng tóc dài khác, có vẻ đẹp trang nhã mà lạnh lùng, nhìn óng lừng thì quả thật như vậy, đây chắc chắn là lớp trưởng rồi, phong thái lại còn rất giống mẹ cô nữa.

Trương Tuyết Hà quét mắt xung quanh, chưa tới hai giây ánh mắt hai người đã va chạm nhau kịch liệt. Cô ta giờ ngón tay trở bàn tay phải của mình ra, hướng cô ngoắc ngoắc vài cái nói :

"Cô bạn "xinh đẹp", ra đây nào !"

Sau khi cô ta ngắt lời, ánh mắt cả gian phòng VIP đều đổ dồn lên người Lục Chi. Cô không ngại ngừng bước tới, đôi chân bước đều thật oanh lẫm.

"Cậu định làm gì vậy ?" Tạ Huyền Nhi ngoái lại, khi thấy Lục Chi là mục tiêu của cô bạn ngồi đối diện, lớp trưởng liền quay ra hỏi Trương Tuyết Hà bằng giọng đầy trách móc.

Trương Tuyết Hà hài lòng khi thấy ánh mắt mọi người đã đổ dồn về phía cô và Lục Chi, mỉm cười thờ ơ nói với Tạ huyền Nhi :

"Tớ chỉ là có chút quà nhỏ muốn tặng cô bé này thôi."

"Tặng quà ?" Tạ Huyền Nhi quá hiểu tính cách của cô bạn này, Trương Tuyết Hà ngoài Dương Lâm Huy ra, thì chẳng có ai khiến cô ta phải rộng lượng và hào phóng hết...

Lẽ nào Linh Chi đã đắc tội gì với Tuyết Hà sao ?

Lớp trưởng còn chưa kịp thông suốt hết, đã thấy người bạn chí cốt đối diện nhẹ nhàng cầm lên bát tô nước chấm mà ban nãy gọi ra lên người ai đó...

Ai đó ??

Linh Chi ?

Lớp trưởng sững sờ quay sang, Lục Chi đã ướt một mảng trên đỉnh đầu...

"Ồ..."

"OMG !!!"

"A !"

"Ồi, ôi, ôi !!!!"

Cả nhà ăn đều sững sờ trước một màn "tặng quà" đầy "lãng mạn" như thế này.

Lục Chi cũng không thể ngờ, hai bàn tay cuộn tròn thành nắm đấm, cô vẫn không hề cúi đầu xuống, cho dù là một centimet.

Lớp trưởng còn chưa hết sững sờ, cả canteen còn chưa hết ngạc nhiên, Tuyết Hà đã mỉm cười rạng rỡ cầm tiếp một bát tô nước sốt sùng sục chua ngọt đổ lên người ục Chi lần nữa, lần này rưới vô cùng đều, khắp áo đồng phục trắng đều là màu của thịt vịt quay...

Vẫn chưa đủ thỏa mãn, Tuyết Hà lấy thêm tô cơm bên phải, đi sang bên trái lấy nước tương và mù tạt, tất cả, đều trộn hết lên đầu cô.

"Dừng lại đi..." Tạ Huyền Nhi lúc này không giữ nổi khuôn mặt bình tĩnh thường ngày, ánh mắt đều là vẻ hoang mang... điều gì đã làm nên một Trương Tuyết Hà như ngày hôm nay ? tại sao người bạn thân nhất của cô lại trở thành thế này ?

Trương Tuyết Hà dường như chẳng nghe lời ai hết, tiếp tục cầm bát canh nóng hổi trên bàn mình lên, không quản điều gì dội tiếp. Tạ Huyền Nhi mặt trắng bệch nhanh chóng giữ tay Trương Tuyết Hà lại :

"Bát canh này rất bỏng, cậu đừng dại dột !!!"

Trương Tuyết Hà lạnh lùng nhìn cô, sau đó hất tay lớp trưởng ra một cách nhẹ nhàng, mỉm cười nhìn Lục Chi thảm hại phía trước, nói :

"Tôi chắc chắn là cậu sẽ nhớ món quà của tôi suốt đời đấy." Tuyết Hà nghiêng đầu cười hờ hững khoe vẻ xinh xắn nói. Sau đó, ngay lập tức cô ta nâng tay cầm bát canh nóng hổi đó lên. Cả quá trình đều khiến người ta thót tim.

"Rau Cải ! Cậu đi đâu vậy ? Lại đây cho tôi !!!" Ở một bàn ăn quanh đó, Rau Cải nhìn thấy cảnh đó chẳng khác gì giống như trực tiếp cửa đứt gân tay cậu, chẳng quản việc gì cả, cậu cứ thế là lao tới.

Ở một bàn ăn khác...

"Hương Ly ! Đi đâu thế ! Đừng ra đây, cậu điên à !!!"

Hương Ly cũng rất sôi máu, cô ta cố gắng lấy dũng khí tiến về phía trước lại bị cô bạn cùng bàn ăn kéo lại mắng : "Dừng lại đi, đó là Trương Tuyết Hà, nhìn cho kĩ đi !!!"

"Trương Tuyết Hà thì đã sao ?! Cậu không thấy món đồ chơi yêu quý nhất của tớ đang bị người khác trêu đùa sao ?! Tớ phải lấy lại !!! Tớ phải ra tát con Trương Tuyết Hà đó ! Nó thật là vênh váo mà !!!" Nói xong, Hương Ly giựt tay ra khỏi Linh Khánh Mai, tiến về chỗ Lục Chi.

Bên trái Lục Chi là Rau Cải đang tiến đến, bên phải là một người con gái kiêu ngạo suốt ngày sai khiến cô.

Lúc này cả hai lại cùng chung mục đích vì Lục Chi mà vứt bỏ tất cả. Nhưng đã nói, đời không như mơ, cứ cái gì mà bản thân tưởng là sắp nắm giữ được thì nó lại thành của người khác... Và thật không mấy vui vẻ cho Vũ Hương Ly, người ngăn cản được Trương Tuyết Hà... lại chính là Hứa Anh Minh...

Vũ Hương Ly liền khựng lại giữa đường, ánh mắt dần trở nên yếu đuối, lạc lõng...

Rau Cải cũng dừng lại, một hồi rồi quay đầu đi về phía Ngọc Ân.

"Sao cái người anh trai của Hứa Anh Tú kia lại ra tay đúng lúc này nhỉ ? Mất mát màn hay !!!" Ngọc Ân nhìn ra xa phàn nàn nói.

"Đừng nói ra chúng ta quen biết Hứa Anh Tú !" Rau Cải nói nhỏ.

"Biết rồi." Ngọc Ân nói li ti.

...

Vũ Hương Ly nhìn màn anh hùng cứu mỹ... nữ nhân vừa rồi, lòng chợt se lạnh, dứt khoát quay đầu bước ra ngoài.

Canteen bỗng nhiên im ắng lạ thường...

"Cạch." Hứa Anh Minh lấy từ tay Tuyết Hà bát canh bông, đặt mạnh xuống mặt bàn, trước mặt lớp trưởng. Tuyết Hà nhìn bát canh, cười nhếch mép hướng mắt lên nhìn Hứa Anh Minh nói:

"Đây là cách mà cậu dùng để gây sự chú ý cho tôi sao?"

Hứa Anh Minh không nói gì, cởi áo sơ mi ra trước mặt bàn dân thiên hạ, lau lau tóc cho Lục Chi...

"Ồi, ời..."

"OMG!!!!"

"WTH???"

"Ồ mai nam thần!!!!"

"Ồi trời body..."

...

Lục Chi nhận lấy áo sơ mi, lau qua đầu tóc bết bết lại với nhau, nghe hai người kia đôi co, giọng Hứa Anh Minh vang lên đầu tiên, anh cười cười:

"Tôi nghĩ người muốn gây sự chú ý là cậu mới đúng, Tuyết Hà."

Tuyết Hà mặt lạnh như tiền nhìn Hứa Anh Minh, anh tiếp tục phát biểu: « Cậu nói rằng cậu đã có người yêu rồi, người đã từng ở bên cậu rất nhiều năm như tôi thật sự không thể tin được. Là Dương Lâm Huy sao? »

Thình thịch!

Thình Thịch!!

Tay Lục Chi bắt giắc dừng lại...

Hứa Anh Minh nói tiếp: "Nếu như không phải cậu ta, tôi tin cậu sẽ không dễ dàng tìm được người mà mình yêu sâu đậm chỉ trong thời gian vài tháng ngắn ngủi. Trước kia cậu yêu cậu ta, hiện tại cậu vẫn yêu cậu ta và tương lai cậu sẽ vẫn yêu cậu ta, cậu đã từng nói như vậy khi từ chối lời tỏ tình của tôi. Nhưng còn Lâm Huy? Cậu ta trước kia không yêu cậu, bây giờ không yêu cậu và tôi tin rằng đó là một chân lý đối với cậu ấy, Lâm Huy sẽ mãi mãi chẳng thể yêu cậu. Tôi tin là cậu cũng biết điều đó, đúng không? Đừng vì cậu ấy mà mù quáng quá... Tuyết Hà mà trước đây tôi quen không bao giờ có tính cách này, những gì cậu thể hiện hôm nay khiến cho người khác nhìn cậu giống như ác quỷ vậy."

Mặt Trương Tuyết Hà vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng nếu tinh ý có thể nhìn thấy khóe mắt cô ta giật giật chứng tỏ đã vô cùng tức giận nhưng đang cố kìm nén, miệng mím chặt như có như không nhìn Hứa Anh Minh, đương nhiên những biểu hiện ấy không thể qua khỏi mắt anh, Hứa Anh Minh lại nói:

"Có lẽ cậu cũng biết, Dương Lâm Huy sắp về nước, nếu như có thể, tôi vẫn sẽ mong hai người hạnh phúc, nhưng cậu cũng đừng vì cậu ấy mà khiến bản thân thành ra thế này, như vậy sẽ càng khiến anh chàng đối thủ của tôi cậu ấy chán ghét thôi."

Hứa Anh Minh nói xong xoay người, nắm lấy vai Lục Chi đưa cô ra ngoài trước sự tò mò và đố kỵ của lũ trẻ trong nhà ăn.

Trương Tuyết Hà đột ngột ngồi xuống ghế VIP, mắt đảo đi đảo lại bàn ăn trước mặt, suy nghĩ...

...

Dương Lâm Huy trở về? Cậu ấy đã đi đâu ư? Trốn?

Không biết...

Nhưng tôi thật sự không muốn gặp cậu ấy lần nữa, cảm giác như có thứ gì đó khó gọi tên xuất hiện. Nói nôm na có lẽ là do tôi sợ... Tôi sợ phải đối diện với cậu ấy, nhìn thấy khuôn mặt của cậu ấy, tôi sẽ bất giác nhớ tới người bỏ đáng thương của tôi. Nhưng tôi càng sợ rằng sau khi gặp nhau, tôi sẽ không thể có bất cứ thù hận gì đối với cậu ấy...

Tôi sẽ có lỗi với gia đình...

Tại sao lại là cậu... tôi muốn một lời giải thích...

Chương 36: Sự Dị Dạng Nơi Nào

Hứa Anh Minh gọi người đem bộ đồng phục mới tới cho cậu và Lục Chi. Lục Chi nhận quần áo liền đi tắm rửa, xong xuôi đầu đầy, bước ra khỏi nhà vệ sinh đã thấy Hứa Anh Minh trang phục chỉnh tề đợi cô ở hành lang gần đó, trên tay còn cầm theo một chiếc túi giấy.

Hai người trầm lặng đi ra phía sau nhà thể chất, Hứa Anh Minh dẫn cô ngồi xuống một chiếc ghế đá gần đó. Về mặt cậu vẫn như thường, Lục Chi lại càng không có biểu cảm gì khác lạ, khuôn mặt chất đầy lớp trang điểm vẫn còn, chỉ hơi nhạt đi một chút phần môi, nhưng vẫn chưa đủ để người ta nhìn ra khuôn mặt thật ẩn sau nó.

“Cậu đã làm gì Tuyết Hà sao? Cậu ấy từ nhỏ đã rất có cá tính, ai chọc vào cậu ấy đều phải trả giá gấp bội, nhưng lúc đó cậu ấy vẫn còn biết kìm chế, không hiểu vì sao một năm gần đây tính cách cậu ấy thay đổi kì lạ tới vậy... Còn khiến cậu như vậy nữa...” Hứa Anh Minh thì thầm, trong không gian rộng lớn mà im ắng tới vậy, cho dù nói nhỏ tới mấy người bên cạnh cũng có thể nghe thấy. Nhưng dường như Lục Chi chẳng để mọi thứ vào tai, không để mọi nơi vào mắt, khuôn mặt trang điểm đậm chẳng có gì gọi là phản ứng, thậm chí quá đối bình thường, thế nhưng ánh mắt lại tựa như một cái xác... bên ngoài bình thường, bên trong trống rỗng...

“Linh Chi?”

“...Ừ.”

Lục Chi chớp chớp mắt quay sang nhìn Hứa Anh Minh rồi lập tức quay đầu nhìn thẳng, lại sắp chuẩn bị rơi vào trạng thái vô hồn lần thứ hai...

Hứa Anh Minh thấy vậy cũng không nhắc lại câu vừa nói nữa, cậu lấy ra từ trong túi giấy hai chiếc bánh Hamburger được gói bằng giấy bạc vẫn còn chút hơi ấm đưa cho Lục Chi một chiếc, nói:

“Ăn đi, hơi nguội nhưng vẫn có thể khiến cậu hồi sức.” Cậu mỉm cười nói.

Lục Chi đưa mắt nhìn chiếc bánh trong tay Hứa Anh Minh, từ từ đưa tay ra nhận lấy. Chớp chớp mắt, lắc nhẹ đầu như muốn xóa bỏ mọi điều đang suy nghĩ trong đầu, mỉm cười một cái, mở giấy bạc ra.

Hứa Anh Minh bên cạnh cười cười.

“Cậu thật cứng đầu...” Cậu ta lẩm bẩm.

“Cứng cái gì?”

Hứa Anh Minh quay hẳn người nhìn cô, cười mỉm nói:

“Tôi cứ nghĩ sau khi cậu ra khỏi nhà vệ sinh thì sẽ được nhìn thấy khuôn mặt của cậu... không ngờ cậu không hề thấy phiền mà vẫn có thể trang điểm lại... Bao giờ mới có thể nhìn thấy khuôn mặt thật của cậu? Người anh em?”

Lục Chi trong tâm dùng một cái sườn sột, nhưng về bề ngoài lại vô cùng điềm tĩnh nói:

“Tôi không thể xóa bỏ lớp trang điểm này, nếu xóa nó, tôi sẽ không còn đẹp trai được nữa.”

“...” Hứa Anh Minh lúc này vô cùng muốn ngửa cổ cười lớn, nhưng để giữ hình tượng điển trai với nụ cười tao nhã, cậu ta nín cười cật lực, chỉ phát ra âm thanh li nhí từ trong cổ họng, nói:

“Nhưng cũng có thể là một cô gái xinh đẹp...”

Lục Chi liền xuy một cái xua tay: “Cậu thích thì đi mà làm, tôi đỡ đi một đối thủ...”

Lần này Hứa Anh Minh liền bật ra tiếng cười vô cùng trào phúng. Lục Chi nhân cơ hội liền đổi chủ đề:

“Nhưng tại sao...” Cô giả vờ ngập ngừng hỏi: “Tại sao lại giúp tôi?”

Hứa Anh Minh từ từ quay đầu nhìn ra xa xăm, không có ý định trả lời cô, Lục Chi đợi một lúc không thấy cậu lên tiếng nên đành yên lặng. Không ngờ đúng lúc này Hứa Anh Minh lại có vẻ bất mãn lên tiếng:

“Cậu vẫn chưa hiểu sao?”

Tiếng nói nhẹ nhàng, như thủ thi mà lại mang khí điệu trách mắng, Lục Chi thật sự giật mình, cô không nhìn cậu ta, bình tĩnh hỏi lại:

“Hiểu gì?”

Hứa Anh Minh lần này thở dài một hơi, ăn một miếng Humbergur, nhìn chiếc còn lại trên tay cô vẫn còn chưa đụng chạm tí gì liền chỉ vào nói:

“Cậu ăn đi, sau đó tôi sẽ nói cho cậu.”

Lục Chi nhìn tay Hứa Anh Minh chỉ vào chiếc bánh vẫn còn nguyên trên tay mình, sau đó lại nhìn Humbergur một lúc, không có ý định ăn.

Hứa Anh Minh vừa nhai vừa cười nhìn cô, hình tượng hoàng tử nam thần gì đó vút hết, phủ giấy bạc lại, đặt chiếc bánh của mình lên trên đùi, cầm lấy chiếc bánh trong tay Lục Chi, tay kia vòng qua cổ cô áp vào gáy, tay cầm bánh cho lên trước miệng cô, Lục Chi giật mình ngửa ra sau, nhưng lại tạo cơ hội cho Hứa Anh Minh ôm gáy cô chặt hơn, nhìn xa chẳng khác nào là một cặp đôi hạnh phúc.

Hứa Anh Minh mỉm cười rạng rỡ: “A nào!!”

“Cậu làm gì vậy...” Lục Chi nhú mày đẩy Hứa Anh Minh ra, nhưng lực không mạnh cho nên lại để cậu ta thừa cơ tiến tới.

Lục Chi đương nhiên được coi là một trong những người mù trong khoản thân mật thế này, căn bản là chưa có chuyện đó bao giờ, nhất là cô lại không bao giờ làm vậy với một người con trai nào khác... ngoại trừ việc ôm Lâm Huy...

Không đúng, không đúng... việc đó không tồn tại, người đó cũng không tồn tại... Lục Chi, nhìn về hiện tại đi, đừng ngoảnh lại quá khứ và nhớ đến cậu ta...

Lục Chi nhắm mắt vào, mặc niệm thầm trong lòng. Hứa Anh Minh thấy kì lạ liền ghé sát mặt vào cô. Lúc Lục Chi mở mắt ra liền nhìn được khuôn mặt như được Thượng Đế ưu ái mà tạo ra ấy liền giật đùng đùng lùi ra sau.

Hứa Anh Minh liền mặt dày tiến sát lại, môi có chút cong lên nhìn cô.

Lục Chi đảo mắt nhìn quanh, muốn thoát khỏi cái tư thế quỷ quái của hai người, nhìn thấy chiếc bánh Hamburger trước mặt liền không do dự khộp lấy một miếng, nhai nhai rồi lập tức đẩy Hứa Anh Minh ra.

Cậu liền bật cười buông vòng tay của mình ra khỏi cô, cầm lấy miếng Hamburger vừa dứt cho cô ăn cắn một miếng, sau đó nói:

“Cũng chẳng vì gì cả, chúng ta là anh em nhiều ngày rồi, giúp đỡ cậu là điều đương nhiên tôi phải làm.” Hứa Anh Minh nhướn mày cứ như tự nhiên mà nói.

Lục Chi vẫn còn đôi chút nghi ngờ nhưng khi thể hiện ra ngoài mặt thì thành một bộ mặt hoàn toàn tin tưởng, gạt gù cái đầu.

“Nhưng còn một nguyên nhân nữa...” Cậu đột nhiên nhướn mày nói.

“Gì?” Lục Chi buột lời.

Hứa Anh Minh phấn khích ním môi cười: “Ăn một miếng to nữa tôi sẽ nói cho cậu.”

“...” Lục Chi.

“A nào...” Hứa Anh Minh đưa chiếc bánh tới tận miệng cô, ánh mắt vô cùng cưng chiều nói.

“Tôi tự ăn được mà...” Lục Chi định lấy lại chiếc bánh từ tay cậu ta, nhưng Hứa Anh Minh lại không cho phép điều đó xảy ra, cậu ta cầm lấy tay cô chậm chậm thả xuống, cười nói: “Như vậy cậu sẽ không bao giờ biết được lí do tôi giúp cậu, Linh Chi...”

Lục Chi liền nói trả: “Vậy thì tôi không cần nghe nữa là được.”

“Không, cậu sẽ rất muốn nghe đấy... Đây là sự thật giữa hai chúng ta...” Hứa Anh Minh nói một cách bí ẩn.

Ánh mắt nghiêm túc kia, Lục Chi thật sự có cảm giác muốn nổ tung đầu.

Lẽ nào cậu ta nhận ra thật rồi ư?

Có lẽ không phải đâu... nếu nhận ra thì phải nói từ lâu rồi chứ...

Nhưng dù sao cũng chỉ là cắn một miếng thôi... cũng chẳng mất gì...

Lục Chi với bản tính tò mò sẵn có liền nghe lời của Hứa Anh Minh cắn một miếng hamburger to đùng, nhai nhai nhồm nhoàm, khẩu khí giang hồ ác liệt:

“Nói!”

“Từ từ thôi, tôi khác nói mà...” Hứa Anh Minh xuôi lưng cho cô, cười rạng rỡ, tiện thể cắn một miếng từ chiếc hamburger đó, đợi Lục Chi nuốt trôi

mới dám nói:

“Không phải chúng ta ngồi cùng bàn sao? Tôi rất hay giúp đỡ bạn cùng bàn, mọi người cũng rất quý tôi ở điểm này cho nên ai cũng muốn ngồi cạnh tôi... như cậu thấy đấy, ngày đầu tiên của năm lớp mười một, các bạn học trong lớp rất nhiệt tình chào đón tôi... Hơn nữa, đây cũng chính là sự thật giữa chúng ta, tôi thấy...”

“Hứa Anh Minh...” Cô quay sang nhìn cậu ta, mở miệng lạnh lùng gọi tên cậu ta. Ai ngờ Hứa Anh Minh không hề thấy cô đang tức giận, lại còn to gan chớp mắt:

“Cậu vừa gọi tên tôi sao?” Giọng nói vô cùng ngạc nhiên, tới khuôn mặt cũng giống như đứa trẻ lần đầu được đi máy bay vậy.

Lục Chi liền làm vẻ mặt kì thị dịch mõng sang bên cạnh, tránh xa Hứa Anh Minh nói:

“Cậu thì ra có vấn đề về giới tính sao?”

“Hả?” Hứa Anh Minh cơ mặt như đông lại, hạ một tiếng khó nhọc.

Lục Chi liền nói: “Chúng ta đều là đàn ông, đừng làm ra vẻ mặt như thể đang xem phim 18+ vậy.. tuy tôi là con trai nhưng tôi trong sáng lắm, cậu đừng hòng đầu độc tôi...”

“...” Hứa Anh Minh: Về mặt tôi giống vậy sao?

Đột nhiên Linh Khánh Mai từ đâu đi tới, lúc đi ngang qua hai người thì về mặt vô cùng ngạc nhiên rồi chạy mất hút. Nhìn cô ta, Lục Chi chợt nhớ ra ban nãy, lúc cô bị Trương Tuyết Hà dội thức lên đầu, hình như lảng mắng nghe thấy tiếng găm gừ của Vũ Hương Ly...

“...Tớ phải ra tát... Hà...”

“Món đồ chơi... bị trêu đùa...”

“Nó thật là vênh váo!”

...

Không lẽ cậu ta...

“Cậu sao thế?” Hứa Anh Minh thấy cô thất thần liền hỏi.

“Không...” Lục Chi hít vào một ngụm khí oxy...

Nhờ đâu cậu ta hiểu lầm gì đó... Bởi vì ngay lúc đó Hứa Anh Minh xuất hiện, cho nên cậu ta mới không ra tay giúp cô nữa mà rời đi, nếu không thì lúc đó người vào cứu cô chẳng phải là anh bạn trước mặt mà là cô gái có biệt danh Hồ Ly ở nhà hay sai bảo cô rồi...

Trời ạ...

Sao lúc này cô đột nhiên lại mọc đầu ra cái cảm giác hoang mang bối rối lạ lẫm thế nhỉ... khiến cho Vũ Hương Ly hiểu lầm thật là rắc rối... có lẽ nên làm gì đó cho cậu ta...

“Linh Chi?” Hứa Anh Minh quơ quơ tay trước mặt cô vài lần không được liền lấy tay búng vào trán cô một phát. Lục Chi không kêu lên, chỉ lắc đầu một cái như rũ rũi gì đó, sau đó nhìn cậu ta, bắt đầu hỏi thứ không liên quan:

“Cậu đối với Hương Ly là thế nào?”

Bị hỏi một câu hỏi thật sự bất ngờ như vậy, khuôn mặt Hứa Anh Minh đang từ vui vẻ trở về trạng thái nửa cười nửa không không ai đoán được cậu đang nghĩ gì.

“Sao đột nhiên cậu lại hỏi vấn đề này?” Cậu ta cười cười hỏi.

Lục Chi không trực tiếp trả lời, nếu như cậu ta không nói, vậy để cô giúp cậu ta thông suốt.

Lục Chi quay sang đối diện với Hứa Anh Minh, từ từ nói:

"Cả trường này đều biết, Vũ Hương Ly vô cùng thích cậu, tuy cậu ấy chưa bao giờ nói ra, nhưng những gì cậu ấy làm cũng đủ để cho cậu biết rằng cậu ấy thích cậu nhường nào. Nhưng tôi lại thấy thật tội nghiệp cậu ấy, cậu luôn luôn phớt lờ Hương Ly, như vậy là thế nào?"

Hứa Anh Minh cười, giọng nói nhẹ nhàng thốt ra: "Chúng ta không nói về chuyện này, có được không? Nếu như cậu muốn, tôi sẽ giải thích với cậu sau..."

"Không, đừng giải thích, tôi không muốn gì cả!" Lục Chi tuyên bố rõ ràng, giọng điệu hùng hồn như vốn có của cô: "Ngày trước cậu cũng đã từng theo

đuổi Tuyết Hà, tôi tin là cậu cũng biết cảm giác ấy mệt mỏi ra sao, vậy tại sao cậu không đặt hoàn cảnh của mình vào một người có hoàn cảnh tương đương với cậu như Hương Ly? Hơn nữa cậu ấy chỉ biết âm thầm đấu tranh giành lại tình yêu cho mình, cậu nghĩ điều đó với một cô gái mười sáu tuổi có quá đáng lắm không? Nếu như không yêu cậu ấy, hãy nói trước mặt cậu ấy một lời từ chối hẳn hoi, để cậu ấy đừng khổ sở nữa, bởi vì cậu là ngọn lửa nhỏ châm ngòi cho ý chí chiến đấu của cậu ấy sục sôi, nếu cậu không dập tắt nó thì hi vọng của cậu ấy vẫn còn, vẫn sẽ tiếp tục làm mọi thứ vì cậu. Hứa Anh Minh, đừng khiến cậu ấy phải khổ sở như vậy, hãy đi nói với cậu ấy điều cần thiết đi."

Lục Chi thề, cô chưa bao giờ dùng ánh mắt chán thành đến như vậy nói với một người ngoài, không ngờ người đầu tiên có điểm phúc lại là anh em sinh đôi của một kẻ mà Lục Chi nghe tới tên đã muốn nghiền nát...

Hứa Anh Minh vẫn thường trực nụ cười trên môi, nhưng ánh mắt lại có chút thay đổi. Cậu đứng dậy, mỉm cười nói với Lục Chi:

"Giờ tôi phải tới thư viện một chút, hôm nay cậu cứ về nhà nghỉ ngơi đi, phía nhà trường tôi đã xin nghỉ giúp cậu rồi. Muốn đến trường lúc nào cũng được. Tạm biệt."

Cậu ta dứt lời liền bước đi không ngoảnh mặt... Nhưng sau lưng thềm không có nắng lá đậu rơi đâu đây... Có chăng chính là ngày râm mát không nắng không mưa nhạt nhòa... Tương lai mù mịt khó đoán biết, còn đáng sợ hơn là ngày mưa bão tố được tiên đoán.

Chương 37 : Cố nhân.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Cố Nhân

Sau đó Lục Chi cũng không ở lại trường, cô ra đường cái, bắt một chiếc taxi rồi tới chỗ của bố. Ở đó vài tiếng rồi về căn biệt thự của Vũ gia, lúc cô về tới nơi cũng vừa lúc tan học, có lẽ giờ này Vũ Hương Ly đã về tới nhà rồi.

Lục Chi vừa bước vào căn biệt thự, còn chưa suy nghĩ xem phải giải quyết như thế nào với mớ rắc rối tên Vũ Hương Ly thì đã gặp phải một cảnh tượng chẳng khác nào bãi phế thải trong nhà...

Phòng khách, đồ đạc đều bị đập phá lung tung lộn xộn, lò xo ghế sofa bật tung như trong phim hoạt hình, màn hình tivi bảy mươi inch bị đập nát, bóng đèn chùm vỡ tan tành, mọi thứ tựa như có một màn động đất vừa diễn ra, be bét không tưởng...

Xung quanh là những người làm mặt mày trong trạng thái lo lắng bất an đang cúi đầu dọn dẹp. Trên lầu thỉnh thoảng vang lên tiếng đập phá và la hét om sòm. Căn nhà yên tĩnh bình lặng hôm qua, hôm nay đã trở thành đấu trường cho một cơn thịnh nộ nổi dậy.

Lục Chi nhíu mày, cô đương nhiên biết chuyện gì xảy ra. Bình tĩnh lại, đi qua chỗ người làm, bước lên phòng Vũ Hương Ly, cô quyết định phải nói rõ với cô ta, trong hoàn cảnh này thì mọi phương thuốc đối với Vũ Hương Ly đều vô tác dụng.

"Linh Chi...cô..." Lan Hương thấy cô mặt đùng đùng bước về phía phòng của cô chủ cô ta, cô bé liền sợ sệt cản lại.

"Đừng lo." Lục Chi vỗ vai trấn an Lan Hương, sau đó dứt khoát bước lên lầu.

Đứng trước phòng Vũ Hương Ly, Lục Chi bình tĩnh gõ nhẹ hai phát lên cửa. Sau hai tiếng cộc cộc cô gõ, cả gian tầng hai căn biệt thự liền im lặng, không khí lạnh ngắt như tử đông đá...

Không thấy mở cửa, nhưng tiếng đập phá bên trong đã không còn, Lục Chi đoán rằng cô ta đã biết người gõ cửa là cô.

Lục Chi thử xoay nắm đấm cửa, không ngờ cô ta không chốt. Lục Chi cứ thế đi được vào...

Đập vào mắt là căn phòng bừa bộn hơn cả một đồng đống nát, Vũ Hương Ly đầu tóc rũ rượi mặc bộ đồng phục đang ngồi trên sàn, ánh mắt mệt mỏi và đau khổ, thấy cửa được mở, cô ta hướng ánh mắt của mình ra đó, khi nhìn thấy bóng dáng Lục Chi, đôi mắt cô ta như một ác quỷ, giống như Lục Chi là một con hồ ly khác đang lượn lờ tại lãnh thổ của cô ta, con ác quỷ liền đuổi hồ ly đi một cách không thương tiếc, Vũ Hương Ly như dùng hết sức mình gồng dậy, lao vào Lục Chi, gào lên:

"Cút!! Mau cút, cút ra khỏi đây!!!"

Lục Chi bị đẩy vào bức tường cạnh cửa phòng, tấm lưng bị va đập, không chút đau đớn, ngược lại còn khiến cô thêm tức giận vì sự mù quáng của cô gái trước mặt. Lục Chi nghiêng rãnh vron tay sập mạnh cửa phòng vào khiến cho cả căn biệt thự đều hoảng hốt, giống như tiếng sấm giữa trời quang bùng nổ. Vũ Hương Ly đứng đó cũng sửng sốt. Lục Chi tiến lại gần không do dự đẩy cô ta xuống sàn nhà, nói:

“Bây giờ cậu muốn đánh nhau với tôi sao? Đánh cái gì? Nếu như muốn đánh, được, tôi đây, đánh đi!! Tôi nói cho cậu biết, ngày bình thường với sức lực của cậu đã không ăn ai, giờ thậm hại như vậy còn muốn gây sự? Cậu chán sống rồi à?! Nhìn bộ dạng thế thậm như hôm nay cậu có đáng làm người nhà họ Vũ, có đáng làm ái nữ của chủ tịch tập đoàn Thế Phong không? Còn nữa, khi bố cậu thấy cảnh như vậy, cậu không nghĩ là ông ấy sẽ đau lòng đến thế nào sao? Não của cậu, trái tim của cậu đều giành cho Hứa Anh Minh tới nỗi tình thân cũng chẳng còn chỗ rồi sao? Nếu như cậu thích cậu ta như vậy, tại sao chưa một lần tỏ tình? Cho dù kết quả có là thất bại hay như cậu mong muốn thì cũng sẽ khiến cậu thấy thoải mái hơn bây giờ, và ít nhất cũng không tới nỗi tự làm hại bản thân đến mức này. Vũ Hương Ly, tôi từng nghĩ cậu là một cô gái không tốt, nhưng sau khi nghe bố cậu nói và cả những lần tiếp xúc với cậu, trong thâm tâm tôi đều cảm thấy bản thân đối với cậu sai trăm trọng. Bề ngoài cậu rất mạnh mẽ, nhưng bên trong cậu lại mỏng manh như bong bóng, chưa biết lúc nào sẽ vỡ. Cậu thích Hứa Anh Minh mà chưa một lần nói cho cậu ấy biết, nhưng lại luôn ngăn cản những người dính lấy cậu ta bằng mọi cách để Hứa Anh Minh là của mình cậu. Tôi đã nghĩ cô gái lần trước là do cậu rạch mặt, nhưng thực ra không phải, cậu chỉ tức giận nhất thời, mắng cô ta vài câu, cô ta liền sợ quá tự rạch mặt mình, hơn nữa cô ta cũng có tiền sử về bệnh thần kinh. Nhiều người hiểu lầm cậu là bởi vì họ không muốn tìm hiểu về cậu, họ không hiểu. Thực ra cậu là một cô gái tốt, có chút hơi đanh đá và tự kiêu. Cậu sợ Hứa Anh Minh sẽ từ chối nên chần chừ không dám nói ra lời dâng tới tận miệng bao lần, đúng không? Đừng mù quáng như vậy, một cô gái như cậu, đừng tự làm khổ bản thân vì một người không đáng, đi nói với cậu ấy, đừng hèn nhát, cậu là người thừa kế tương lai của tập đoàn Thế Phong, một doanh nhân tương lai gánh vác cả một tập đoàn lớn, hãy trang bị cho mình thứ gọi là lí trí... Còn chuyện hôm nay, tôi không có gì để nói, khi tôi bị Tuyết Hà si nhục, cậu là người duy nhất có ý định đứng ra ‘tát’ cô ta vì tôi, tôi rất cảm động, cũng biết cậu đã thấy ‘người anh em’ của tôi chạy ra trước và ‘cứu’ tôi một lần. Tôi chỉ muốn nói với cậu. Đừng hiểu lầm, chúng tôi sẽ không bao giờ có chuyện như cậu nghĩ đâu, cho dù cậu ấy có thích cậu hay không, tôi cũng sẽ không bao giờ có ý định gì với cậu ấy, bởi vì... tôi sống rất tình nghĩa... sẽ không có chuyện phản bội người có ý định cứu giúp tôi trong khi tôi gặp khó khăn đâu. Còn nữa... Cảm ơn.”

Lục Chi nói xong, cô xoay người, mở cửa ra ngoài, đột nhiên quay lại, nhìn Vũ Hương Ly đang ngồi trên mặt đất thần thờ nhìn cô, từ từ nói:

“...Hình như câu cảm ơn...cũng không khó nói như tôi nghĩ...” Sau đó dứt khoát đóng cửa đi ra ngoài, để lại Vũ Hương Ly đơ người ngơ ngẩn.

Một lúc sau, từ trong căn phòng màu hồng phát ra tiếng nói lớn:

“Này... tôi chỉ ngứa mắt Tuyết Hà thôi, không có ý định giúp cậu, đừng có tưởng bở...”

...

Sáng hôm sau Lục Chi lại nhận được một tin nhắn từ thư kí Nga gửi từ Hàn Quốc về, nội dung nói là:

“19h00 tối nay tới sân bay quốc tế đón một người và đưa anh ta tới địa chỉ bên dưới, cháu không cần hóa trang, chỉ cần che đi kí hiệu đặc biệt trên mắt là ổn, mọi thứ đã có vệ sĩ lo liệu.”

Lục Chi nằm trên giường mơ màng đọc tin nhắn, đọc tới đoạn cuối liền tỉnh ngủ, tung chăn vực giấy, nhắn tin cho thư kí Nga:

“Vệ sĩ? Vệ sĩ ở cổng trường sao ạ?”

Chưa tới một phút liền có tin nhắn hồi âm:

“Đúng vậy, sau khi cháu tan trường sẽ có một chiếc xe tới đón cháu, đây là xe bảy chỗ tầm thường, sẽ không khiến người ta nghi ngờ. An tâm.”

Lục Chi vội nhắn:

“Thế họ có biết mặt cháu không? Vệ sĩ ấy?”

Thư kí Nga đáp:

“Đương nhiên biết, mỗi người bọn họ đều có ảnh chân dung của cháu.”

“...”

Tắt điện thoại, Lục Chi nằm lăn quay trên giường...

Họ có khuôn mặt thật của cô, nhưng đâu có khuôn mặt sau khi ‘cosplay’ của cô...

Ôi..

Chưa tới vài giây sau, bóng đèn trên đầu Lục Chi đã hiện lên.

Được rồi, có cách rồi, giờ tới trường đã.

Cô xuống giường, bắt đầu chuẩn bị.

...

Không khí thật yên tĩnh, Lục Chi linh cảm được điều gì đó không ổn, nhưng vẫn bước vào cổng trường.

Chợt...

Cô dừng lại, đằng xa có bóng người, kia, cả kia nữa...

Có cảm giác mọi ánh mắt đều hướng vào cô...

Lục Chi đứng nguyên, giả vờ lục điện thoại trong túi để quan sát ngầm tứ phía...

Cô ngửi thấy mùi trứng tanh...trứng thối... Còn nữa, có cà chua... mùi sữa...bột cay rất nồng...

Hơn nữa, Lục Chi liếc mắt ra đằng xa, thấy xuất hiện những chấm nhỏ li ti màu đỏ, đây chính là bột ớt, dãi tứ phía, quan sát thì có thể thấy là do rơi vãi trong quá trình di chuyển một lượng lớn...

Bọn nhóc này rốt cuộc muốn làm gì?

Lúc cô còn đang đứng nguyên tại chỗ, đằng xa đột nhiên có tiếng bước chân vội vã, cô ngẩng mặt lên, thấy bóng dáng Hứa Anh Minh đang chạy tới, không có nụ cười thường trực như mọi hôm, hôm nay lại vô cùng nghiêm túc, có chút gì đó hoảng hốt?

“Linh Chi, mau...” Lời của cậu ta còn chưa hết, hàng loạt học sinh ở tứ phía đã chạy tới, tung hết “vũ khí” mà chúng có vào người Lục Chi.

Cô còn chưa thông suốt chuyện gì xảy ra đã bị bao vây bởi trăm người, “đạn bạc” khắp nơi đều đáp lên người cô, tựa như giết người, giữa vòng bao vây của lũ học sinh đang điên cuồng ném trứng và cà chua thối lên người cô vừa hô hò cô rút đi, Lục Chi không thể di chuyển, tầm nhìn bị hạn chế, một ít bột cay đã bám lấy viền mắt, cô nhắm tịt mắt. Lúc này cả người đều dính đạn, không thể lấy tay hay áo để lau mắt, như vậy càng khiến mắt bị tổn thương.

Giữa vòng vây, cô như một đứa trẻ bất lực bị trêu đùa. Chưa bao giờ có cảm giác nhục nhã như vậy, nắm đấm đã chặt tới móng tay đâm vào da thịt...

Đột nhiên, trong cảm giác trái tim đã lạnh tới mức đóng thành tảng băng ấy, một luồng hơi ấm từ đâu tới vòng tay ôm trọn cô vào lòng. Lục Chi được nhấc bổng lên giữa đám người đang si và cô.

Tuy đôi mắt nhắm tịt, nhưng vẫn có thể cảm nhận được hơi thở vô cùng nam tính phả đâu đó quanh đây, một cảm giác ấm áp và an toàn đột nhiên tràn vào trái tim...

Lục Chi không hay biết người đưa cô ra khỏi đồng hồ lộn đó là ai, chỉ biết xung quanh tỏa ra một cảm giác an toàn như bao trọn lấy cô, sau đó, cô có cảm giác như được đưa vào một không gian hẹp, có mùi điều hòa, có lẽ là trên ô tô, giọng của một người nào đó không thể nào quen thuộc hơn vang lên:

“Bác tài, lái xe đi.”

Giọng nói này là... Hứa Anh Minh?

Cậu ta đã cứu cô sao? Cảm giác ấm áp mà cô cảm nhận được là do cậu ta ư? Lẽ nào người cho cô phút giây an toàn chưa từng có chính là Hứa Anh Minh?

Nhưng... tại sao lại là cậu ta...?

Lục Chi vẫn nhắm tịt mắt, cô ước gì lúc này không cần mở mắt ra, hoặc chẳng cần nhìn thứ gì trên đời này nữa, thật thất vọng.

Nhưng...cô đang mong đợi điều gì?

Thật nực cười...

Vẫn còn đang mãi miết loại bỏ những suy nghĩ không nên có trong đầu, đột nhiên khé mắt được một chiếc khăn mềm mại chà xát, hơi thở ấm áp phả quanh mặt, mùi trứng thối và bột cay hòa tan vào mùi gỗ đàn hương đặc trưng của Hứa Anh Minh khiến cho không khí có phần không tả nổi...

Khuôn mặt thả lỏng hơn nhiều, nhịp tay của Hứa Anh Minh cũng giảm đi, chiếc khăn mùi xoa nhẹ nhàng thoa khế trên khuôn mặt phấn son nhem nhuốc của Lục Chi.

Một lúc sau, khăn mùi xoa không còn, thay vào đó là những ngón tay thon dài của Hứa Anh Minh khê khàng miết lấy bông mắt của cô, Lục Chi có chút giật mình, nội tâm có gì đó sôi sục...

Một lúc sau, Hứa Anh Minh nhẹ nhàng cất giọng, nghe ra cả âm thanh cười nhẹ trong cổ họng:

« Cậu có thể mở mắt rồi. »

Đôi mắt Lục Chi từ từ hé mở, phải chớp chớp vài cái mới có thể nhìn thấy rõ mọi thứ. Không ngờ thứ đầu tiên thấy lại là Hứa Anh Minh, khuôn mặt hơi mỉm cười của cậu ta ngay gần sát chiếc mũ cao vút của cô. Lục Chi vội dịch sang bên cạnh, lại động phải cánh cửa taxi.

Thấy phản ứng của cô, Hứa Anh Minh bỗng mỉm cười dịch ra sau, Lục Chi nhìn nhìn trang phục của mình...

Be bết hơn cả bãi đồ rác...

Khoan đã, hình như... Hứa Anh Minh cũng dính đạn...

Cô nhìn cậu ta, quả thật, cũng chẳng hơn cô là bao nhiêu, cả hai đều thảm hại như nhau.

Một lũ trẻ con, dùng mấy trò này để hạ nhục người khác, đứa nào lại rảnh đi làm trò này với cô cơ chứ? Khả năng chỉ có... Vũ Hương Ly... không đúng, cô ta sẽ không làm như vậy, cho dù có ghét cô tới đâu cũng sẽ chẳng nghĩ ra ách này, nếu là cô ta, thì chắc chắn sẽ bỏ thuốc rối loạn tiêu hóa vào cơm của cô rồi bắt cô ăn... Vậy thì chỉ còn một người...

« Trương Tuyết Hà đã ép mọi người làm trò này với cậu, nếu như tôi tới sớm hơn, đã có thể ngăn cản kế hoạch của bọn chúng rồi... Linh Chi, xin lỗi... »
Hứa Anh Minh nhìn cô chân thành nói.

« Trương Tuyết Hà thật ư? » Lục Chi dính chính hỏi lại.

Hứa Anh Minh gật đầu chắc nịch: « Đúng vậy. »

Lục Chi không nói gì, cũng chẳng thêm có biểu cảm gì, quay mặt đi nhìn ra ngoài cửa xe, mở miệng lẩm bẩm:

« Cuối cùng lại là cậu... »

Hứa Anh Minh cười: « Không cần cảm thấy cảm kích tôi đâu, chúng ta là anh em, cho dù cậu có chuyện gì sau này tôi nhất định sẽ bảo vệ cậu. »

Cô quay lại, nhìn cậu ta, khóe môi đã nhếch nhếch lên nhẹ nhàng, nói:

« Được thôi... Vậy giờ, chúng ta đi đâu? »

Hứa Anh Minh khoanh tay nhìn cô, phản kích nói:

« Dù sao thì cũng trốn học rồi, chi bằng đi chơi hết ngày, về Việt Nam cũng lâu rồi, nhưng tôi vẫn chưa đi được đâu. Thú thực khi còn sống ở Việt Nam, tôi cũng chưa đi hết đất nước mình, hôm nay chúng ta thuê một cái xe, tôi làm tài xế, còn cậu đồng ý làm hướng dẫn viên của tôi, được không? »

... Hướng dẫn viên...

Lục Chi có chút áy ngại... quả thực về lĩnh vực du lịch, cô vẫn còn là đứa mù trong những đứa mù ở đất nước Việt Nam này, cho nên ba chữ hướng dẫn viên có chút xa xỉ đối với cô...

Lục Chi bèn nói: « Thực ra... cậu có thể đi quanh thủ đô... có rất nhiều nơi, nhiều chợ, có thể thỏa thích mua sắm... »

« Thủ đô sao? Tôi sống ở đây từ khi lọt lòng, đương nhiên nắm rõ đường đi ngõ ngách của nơi này từ xưa trước rồi, bây giờ cậu hỏi tôi muốn đi về bệnh viện J thì phải đi tuyến xe bus nào tôi cũng biết nữa. »

« Ồ... » Lục Chi giật giật khóe mắt... Hay là... đưa cậu ta tới thành phố E? Ở đó cũng có vô số cảnh đẹp... Nhưng có vẻ hơi xa nhỉ, từ đây tới đó cũng phải mất năm tiếng, tức là mất nửa ngày rồi, cả đi cả về chưa tính nghỉ ngơi ăn uống và vui chơi ở đó cũng tới nửa đêm...

Nhưng dù sao hôm nay cậu ta cũng là người đã bảo vệ cô, giống như Vũ Hương Ly vậy, cô không thể đối xử bạc bẽo đối với ân nhân được.

Nghĩ vậy Lục Chi đành gật đầu đồng ý:

« Được, lát chúng ta sẽ tới một nơi... Nhưng mà, tôi và cậu cũng cần phải thay quần áo một chút... »

« Được. » Hứa Anh Minh mỉm cười rạng rỡ.

...

Hứa Anh Minh nói đi tới cửa hàng quần áo nổi tiếng nhất thủ đô để mua một bộ mới, nhưng Lục Chi lại cảm thấy bất tiện và đòi đặt hàng trên mạng, cậu bèn chiều theo.

Sau khi nhận được quần áo, Lục Chi kêu tài xế thả họ ở một công viên công cộng ở gần đó rồi vào phòng vệ sinh thay quần áo.

Lúc Lục Chi thay xong ra ngoài, một cảnh tượng được lập lại, Hứa Anh Minh trong chiếc sơ mi trắng giống như thiên sứ đứng đợi cô ở ghế đá gần đó, mái tóc vừa gội bay bay trong gió, vẫn còn vài sợi ướt khiến gương mặt trở nên quyến rũ hơn thường ngày. Khi nhìn thấy cô, cậu ta liền sững sờ.

« Cậu tẩy trang rồi... tại sao còn muốn che mặt? »

Trước mặt anh, một cô gái mặc áo phông trắng và khoác một chiếc áo kaki form rộng trùm mũ che hết nửa khuôn mặt, chưa hết, còn có một chiếc kính phiến bản to tướng đặt trên mũi, vậy là ngoài miệng ra, Lục Chi không hở thêm chi tiết nào trên khuôn mặt.

Khi Hứa Anh Minh hỏi cô chỉ nhận nhặt trả lời :

« Tôi không muốn để lộ khuôn mặt xấu trai của mình ra để cậu cười thối mũi. »

Sau đó nhìn quanh : « Xe đâu ? »

Hứa Anh Minh dẫn cô ra cổng công viên, nơi một chiếc xe KIA forte màu trắng đỗ hiên ngang ở đó. Hứa Anh Minh gõ vào cửa kính xe ghế trước, vài giây sau, trong xe « nháy » ra một người con trai có khuôn mặt vô cùng đáng yêu. . .

Lục Chi ngược lên, sau vài giây liền lặng thinh. . .

Hứa Duy Khánh. . .

« Anh, đi đâu mà vội thế ? Cũng trốn học như em sao ? May cho anh là hôm nay em ở nhà, có thể cho anh mượn xe, nếu như cô chú mà biết anh tự ý lái xe. . . »

« Biết rồi, chú vất vả rồi, có gì giấu tiếp cho anh em. »

« Ok anh. » Hứa Duy Khánh đưa chìa khóa xe cho Hứa Anh Minh, không quên bổ sung thêm :

« Anh. . . ban nãy. . . em không cẩn thận. . . ừm. . . sang đường, đột nhiên bị đầu xe thẳng ba bánh tông phải em. . . »

« . . . » Hứa Anh Minh dừng lại nhìn cậu ta một lúc, Hứa Duy Khánh sợ sệt khai :

« Lần sau sang đường em sẽ chú ý xi nhan. . . anh yên tâm, không có chuyện này lần sau nữa đâu. »

« Không thể tin chú được, câu đó chú nói hàng trăm lần rồi. » Nói xong, cậu ra ở cửa ghế phụ cho Lục Chi, bấy giờ Hứa Duy Khánh mới biết được sự tồn tại của cô gái che mặt nào đó. Khi Hứa Anh Minh lên xe, chuẩn bị khởi động, đột nhiên Hứa Duy Khánh rầm rầm đập cửa xe. Hứa Anh Minh bèn phải hạ kính xuống, lạnh lùng nhìn cậu ta. Hứa Duy Khánh cười khi khi thò đầu vào, liếc sang Lục Chi :

« Anh không giới thiệu sao ? Ấy. . . cái miệng kia rất xinh xắn nha, chắc chắn là của một đại mỹ nhân. . . »

Còn chưa nói hết, tấm kính đã được Hứa Anh Minh kéo lên một cách phũ phàng, ngay sau đó người trong xe rô ga, phóng đi mất hút trước mặt Hứa Duy Khánh.

...

Lục Chi lấy chiếc khẩu trang luôn mang theo trong cặp cùng với chiếc kính đang đeo ra, bịt vào, tháo mũ ra để tóc được khô nhanh hơn. Trong quá trình, Lục Chi vô tình nghe được tiếng cười bật ra từ trong cổ họng Hứa Anh Minh, cô không để tâm, mở cửa kính ra, chìa mặt ra ngoài.

« Chúng ta đi đâu ? » Hứa Anh Minh vừa lái xe vừa hỏi.

« Đi qua sân bay, chạy vào đường cao tốc. »

« Được. »

Một tiếng sau, tóc khô, Lục Chi đóng cửa kính lại, Hứa Anh Minh đột nhiên nói :

« Người anh em này, cậu có chuyện gì giấu tôi không ? »

Lục Chi chột dạ, nhìn thẳng phía trước, bình tĩnh nói :

« Đương nhiên! Làm người ai chẳng có bí mật, bí mật của tôi bố mẹ tôi còn chẳng biết nữa là. . . »

« Ô. » Hứa Anh Minh vừa cười vừa gật đầu : « Tôi cũng chỉ hỏi bừa thôi, cậu đừng để bụng. »

« Đương nhiên, tôi sao có thể để bụng ân nhân của mình. » Lục Chi giả nai cười cười.

« Chúng ta đi đường nào nữa đây ? » Cậu ta nhìn lên tấm biển chỉ dẫn đằng xa, có hai ngã rẽ. Một lối đi thành phố Q, một lối đi thành phố X. . .

Trên đầu Lục Chi bỗng hiện lên một con quạ đen và mấy cái chấm nho nhỏ. . .

« Đây. . . » Hứa Anh Minh cười to quay sang nhìn bộ mặt phân vân của cô, nói : « Đừng nói rằng hướng dẫn viên cậu không biết đường đấy nhé. »

Lục Chi : . . .

« Haizzz. . . » Cậu ta thờ dài, quẹo sang trái, sau phút giây Lục Chi sững sờ, cậu ta nở một nụ cười chết người, quay sang nhìn Lục Chi :

« Không sao cả, cho dù tôi không biết đường, không có gì phải sợ cả, chỉ cần chúng ta đi cùng nhau, tôi nhất định sẽ lo được cho cậu. »

Lục Chi im lặng nhìn lên phía trước, trong xe yên ả bình lặng, nhưng nội tâm của Lục Chi, lại lần nữa bị cậu ta xóc lên một cách lộn xộn. Lời nói vừa rồi, nghe như một lời nói đối thoại bình thường, nhưng ý nghĩa của nó có phải như vậy chăng ?

Hai người tới thành phố Q, gửi xe ở một bãi đỗ sau đó đi bộ tới quảng trường rộng lớn nằm ở giữa trung tâm thành phố.

Hứa Anh Minh bình thường cũng không phải người hay nói chuyện, nhưng hôm nay bất ngờ nói liên thoảng như một đứa trẻ mới học nói, nhìn thấy gì cũng nói vậy.

« Tôi là một người rất thích tự do, cứ khoảng vài tháng đến gần một năm là tôi lại đi sang các nước khác, hầu như không thứ gì giữ chân được tôi, bố tôi nói ở nước ngoài chăm học hỏi, sau đó về Việt Nam tiếp quản công ty, nhưng tôi thực sự không muốn ở Việt Nam một thời gian dài, nhất là nghĩ tới sẽ cưới một người vợ Việt Nam, sinh con và mãi mãi chôn chân tại đất nước này. Bởi vì cuộc sống của tôi trước giờ đều rất tự tại, gò bó là một chuyện mà tôi vô cùng căm ghét. »

« Giả sử... » Lục Chi chậm chậm nói : « Tuyệt Hà đồng ý làm bạn gái cậu, vậy thì cậu sẽ ở lại Việt Nam vì cô ấy chứ ? »

Hứa Anh Minh mỉm cười : « Không... »

« ...Tuyệt Hà rất khó hiểu, tôi không biết nếu như chúng tôi yêu nhau cô ấy có đồng ý đi khắp thế giới cùng tôi hay không... Điều duy nhất mà tôi biết ở cô ấy chính là... sự si tình đối với một người con trai không yêu cô ấy. »

Lục Chi im lặng...

« Ba chúng tôi học chung từ hồi cấp hai, không, đúng hơn là bốn, nếu như tính cả cậu em quý hóa của tôi, nhưng Hứa Anh Tú bản tính vốn bất cần, coi thường mọi thứ xung quanh cho nên ngoài tôi ra thì nó không nói chuyện với ai trong số bọn tôi cả. Hồi đó trong trường, có một thứ kịch bản phim lãng mạn tồn tại mà trong đó chúng tôi là nhân vật chính, Tuyệt Hà là cô gái may mắn được chúng tôi yêu thầm, gọi là tình tay ba giữa một cô gái và hai chàng trai tài giỏi... thật nực cười. Không biết vì sao lại xuất hiện cái chủ đề đó, có lẽ là do cậu bạn đối thủ của tôi, tên là Lâm Huy, chúng tôi ở trên trường luôn giành được hạng nhất môn toán. Hơn nữa, ai cũng biết, tôi thích Tuyệt Hà từ bé, bởi vì chúng tôi là thanh mai trúc mã, hồi bé cô ấy rất đáng yêu, bất cứ ai nhìn vào đều bị cuốn hút. Tôi cũng nghĩ rằng cô ấy thích tôi, bởi vì lúc nhà họ Dương hứa hôn với nhà họ Trương, Tuyệt Hà rất không bằng lòng, nhưng sau khi gặp Lâm Huy, cậu ấy liền thay đổi, không còn lại gần tôi nữa, mà đi tìm mọi cách để chia rẽ những cô gái có ý định ve vãn Lâm Huy của cậu ấy sau đó cho họ một bài học đáng nhớ. Lúc tôi ngăn cản cô ấy bằng cách tỏ tình, cô ấy liền từ chối thẳng thừng, sau đó thì tôi bắt đầu đi sang nước ngoài... Không, lí do tôi đi nước ngoài cũng chưa hẳn là như vậy. Năm đó, một chuyện cực kì nực cười đã xảy ra. »

Hứa Anh Minh cười cười, ngẩng mặt lên trời, nói một cách thần nhiên : « Năm đó tổ chức một đại hội tranh tài giữa những người con của các công ty. Chúng tôi mới mười một tuổi. Nhưng vẫn có thể tham gia, không may, bọn họ chơi xấu khiến tôi phải nằm viện, không thể tham gia cuộc thi, Hứa Anh Tú là người thay tôi, không ngờ cậu em suốt ngày dong chơi kia lại có thể vào tới trận cuối cùng, đối đầu với Dương Lâm Huy. Nhưng Lâm Huy là người có tham vọng cao, cậu ta không từ mọi thủ đoạn để chiến thắng, sau khi thua, cả nhà chúng tôi bị Hứa Anh Tú khiến cho mất mặt, đành phải chuyển sang nước ngoài, cuộc đời tôi như bước sang chương mới từ đó vậy. »

« Ô... » Lục Chi lắng nghe những dòng tâm sự của cậu ta, vô tình bị cuốn hút, hình ảnh Lâm Huy cứ thể hiện lên mà không hay biết, thế nhưng... Đó lại chẳng phải hình ảnh đẹp gì...

Chiều tối, hai người sau khi đập phá đủ thứ trong thành phố mới chịu quay về, trên đường cao tốc, Hứa Anh Minh bỗng nói :

« Muốn lái xe không ? »

« Hà ? » Cô giật mình quay sang, cứ ngỡ là mình nghe nhầm. Hứa Anh Minh lại nói lại :

« Cậu muốn thử lái xe chứ ? Đây là xe số tự động, lái rất dễ, yên tâm, tôi ở bên, tôi sẽ không để cậu lao vào cột điện đâu. » Ánh mắt kia khiến người ta thực tin tưởng...

« Được ! » Lục Chi mỉm môi, liếc một phen. Hai người dừng xe, bắt đầu đổi lái.

...

« ...Đây là chân phanh, đây là chân ga, cậu biết tác dụng của nó rồi chứ ? » Hứa Anh Minh chỉ chỉ hết một lượt rồi hỏi. Lục Chi chỉnh lại tư thế ngồi thoải mái, nhìn trước nhìn sau sau đó gạt đầu :

« Biết rồi. »

« Nhưng mà... » Cậu ngồi lại ghế phụ nói : « Cậu có thể bỏ kính và khẩu trang ra, nếu không sẽ cản trở tầm nhìn... »

« Không sao, đừng lo... » Lục Chi gạt đầu chắc nịch với cậu ta, bắt đầu nhìn lên phía trước.

« Khoan đã. »

« Gì vậy ? » Lục Chi chớp mắt nhìn... cô đang tập trung mà, đừng có làm phiền chứ...

« Phải thắt dây an toàn vào... » nói rồi, Hứa Anh Minh rướn người về phía cô, rong lúc Lục Chi còn ngơ ngác, dây an toàn đã được thắt chặt, hơi thở nam tính của cậu ấy như lưu luyến đọng lại đầu đó thức tỉnh khứu giác của cô...

« Được rồi, bắt đầu đi. » Hứa Anh Minh nói.

« OK. » Lục Chi đạp phanh, vận chia khóa tiếng nổ khởi động xe vang lên khiến Lục Chi có chút phấn khích.

« Nhả phanh tay. »

« Đúng vậy, tốt lắm »

« Đừng ga quá mạnh, đi từ từ thôi. »

« Đúng thế, chậm lại như vậy. »

« Tốt lắm, cậu học rất nhanh. »

Khi đi đường, Hứa Anh Minh hết lời khen ngợi Lục Chi, càng khiến cho cô cảm thấy hưng phấn, tăng tốc độ, chẳng mấy chốc đã tới thủ đô.

« Đèn đỏ, mau phanh lại, Linh Chi, cảnh sát kia... » Hứa Anh Minh vội nói, nhưng không kịp, Lục Chi đã đi quá vạch kẻ, lấn sang phần đường dành cho người đi bộ, sau đó mới dừng lại.

Sau đó mấy chú công an áo vàng trong truyền thuyết bắt đầu lên sân...

Hứa Anh Minh nhìn Lục Chi trần trối...

Kẻ gây tội Lục Chi chỉ biết cười trừ sau lớp kính...

« Không sao đâu, ngồi yên nhé, tôi sẽ xử lý ổn thôi. » Không ngờ, dưới tình cảnh như vậy cậu ấy vẫn có thể cười lên tiếng trấn an cô, Lục Chi thật sự không ngờ, nhưng sau khi không ngờ thì Hứa Anh Minh cũng đã ra khỏi xe rồi...

Đột nhiên, máy điện thoại của cô reo lên, nhìn lên màn hình, khuôn mặt thư kí Nga xinh như tiên liền xuất hiện, bấy giờ con người trong mắt Lục Chi như muốn rớt ra khỏi trong mắt...

Chết tiệt !

Tại sao lại quên mất nhiệm vụ này... Nhìn đồng hồ hiển thị phía trên...

19h20''...

Ôi, mẹ nó...

Đã muộn tới từng này rồi...

Tiếng chuông điện thoại cầm trong tay vẫn réo rất không ngừng, Lục Chi bèn nghe máy:

« Cô ạ ? »

« Cháu đang ở đâu ? Tiết tự học trên trường tan được nửa tiếng rồi, các vệ sĩ đều không tìm thấy cháu. »

« Cháu có việc phải đi ra ngoài nên cài trang một chút, mọi người không nhận ra là phải, giờ cháu về lại trường đây, cô bảo bọn họ đợi đó nhé, cháu về nhanh thôi. »

« Cháu đi đâu ? Có bị làm sao không ? Có thấy ai khả nghi không ? Sao lại tự tiện đi lại như vậy ? »

« Cháu không sao, cô yên tâm, cháu có cài trang rồi mà. »

« Nhưng cô vẫn phải nhắc, qua thời điểm đột bầu cử lần này, bọn chúng sẽ ra sức tìm kiếm cháu, tốt nhất nên cẩn thận. »

« Cháu biết rồi. » Lục Chi cúp máy, mở cửa xe ra ngoài, đưa chìa khóa xe cho Hứa Anh Minh đang đàm phán rất gắt gao với mấy chú cảnh sát áo vàng, nói vội:

« Giờ tôi phải đi có việc một chút, gặp lại sau nhé người anh em ! »

Nói xong, cô gái bật mặt kín mít chẳng biết là ai kia liền bắt taxi trèo lên vội vàng rồi theo dòng đường mà mất hút, Hứa Anh Minh lần đầu tiên không hiểu có cái gì đang xảy ra...

...

Sau khi tới sân bay là 19h50'. Lục Chi cùng một tên vệ sĩ nhanh chóng tới cửa quốc tế để đón người.

« Người này phải không ? » Lục Chi nhìn thấy một ông chú tầm tuổi mẹ, vô cùng gia dáng một doanh nhân thành đạt, vội chỉ vào hỏi tên vệ sĩ. Tên vệ sĩ liền lắc đầu :

« Không phải. »

Sau đó cô lại nhìn, lại tiếp tục chỉ, cho tới tám giờ, đột nhiên có một người con trai từ đâu tới, khuôn mặt sáng sủa, ăn mặc thời thượng và sang trọng, nhìn qua chỉ mới hai bảy hai tám tuổi vô lên vai người vệ sĩ bên cạnh Lục Chi, giọng nói dễ nghe phát lên :

« Cho hỏi, có phải người của tập đoàn S.U không ? »

Người vệ sĩ cùng Lục Chi lập tức quay sang, thấy người đàn ông đó mỉm cười lịch sự với cô, Lục Chi chờ người...

Lẽ nào đây là thầy dạy của cô ? Trẻ như vậy ?

« Đúng vậy, chúng tôi là người của tập đoàn S.U hoan nghênh ngài, tổng giám đốc Thái Thế An. Vị này là con gái chủ tịch Thúy Lan. »

« Ô...Em...Con...Tôi...Cháu... » Mẹ nó, anh giai trẻ đẹp thế này, lại còn là thầy giáo của mình, xưng hô thế nào đây...

Thái Thế An đối diện cười cười : « Cứ gọi tôi là anh, không sao cả, chúng ta là người một nhà. Chào em, anh là Thái Thế An. »

« A... » Lục Chi gượng cười chìa tay ra : « Chào anh, em là Lục Chi...hoan nghênh anh về Việt Nam. »

Hai người đứng đó chào hỏi nhau vài giây nữa, sau đó Thái Thế An đột nhiên nói :

« À, anh còn một cậu học trò nữa. Cậu ấy đi đâu đó rồi, chúng ta đợi một lúc được không ? »

« A... Còn nữa ? » Lục Chi gật đầu : « Được... vậy, em đi vệ sinh một chút. »

« Em cứ tự nhiên. » Anh ta cười đến là biến thái...

Lục Chi mau chóng đi vào nhà vệ sinh, cả ngày hôm nay chưa tiểu, nhịn tới tối muộn này rồi cũng là quá thánh.

Vừa rẽ vào ngõ rẽ cả khu nhà vệ sinh trong sân bay, một mùi hương hoa quế quen thuộc dịu nhẹ và thoang thoảng phả quanh đầu đây, nhưng lại có sức mạnh sặc thẳng vào mũi của cô, khiến cho khứu giác và toàn thân như chết lặng...

Một người con trai nào đó không rõ mặt từ nhà vệ sinh nam bước ra, trong lúc đi qua nhau, trái tim Lục Chi vô tình đập loạn nhịp...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Ánh Mắt Chưa Hẳn Nói Lên Tất Cả

Tôi cứ nghĩ, sau khi cô ấy nhìn thấy tôi, không buồn thì cũng vui, ít ra thì có thể nói rằng, đối với tôi cô ấy có chút cảm xúc. Nhưng tôi mãi không thể ngờ rằng, đó lại là một ánh mắt không thể xa cách hơn, không giống như sự lạnh lùng thoáng qua của cô ấy, tôi lại cảm thấy cảm xúc trong mình bỗng dưng thay đổi mãnh liệt ở góc nhỏ nào đó, cảm giác khó chịu vô hình cứ tự nhiên mà xâm chiếm, cho tới khi tôi nhận ra sự thay đổi ở bản thân lớn thế nào, thì cũng biết được sự thay đổi của cô ấy không hề nhỏ hơn tôi dù một chút...

Có lẽ chúng tôi chỉ là... những con người đi lướt qua nhau, bị cuốn lại bởi một sự cố vô tình, trong đồng lộn xộn, chỉ có trách nhiệm an ủi lấy nhau, mãi mãi chẳng thể thay đổi bởi một người.

...

Người con trai kia...

Và người đó... hai chất mùi này không thể khiến cô loạn nhằm được... phải chăng là...

Quay đầu lại, quay đầu lại nhìn đi...

Lục Chi đứng im một chỗ, khoảnh khắc vô tình vừa rồi, đã khiến cô như một người chết lặng...

Không phải, không phải cậu ta đâu mà, thử quay lại một chút thôi, một chút thôi...

Không đúng, đừng quay lại... mùi hương đặc biệt này, trong vạn người chỉ có một người, nhất định... là cậu ta... đừng quay lại... đừng khiến bản thân phải mềm lòng trước mặt người đó...

Hai bàn tay trắng nõn nắm chặt thật chặt, cách đấu tranh này chỉ khiến cô càng thêm rối trí, cuối cùng, một con người khác trong cô xuất hiện, nhường chỗ cho lí trí, Lục Chi bước thẳng, không một chút ngoái lại.

Sau khi ra khỏi nhà vệ sinh, tên vệ sĩ ban nãy liền ra ngay “hộ tống” cô lên xe, trong chiếc xe bảy chỗ đen xì xì ngoài mấy anh vệ sĩ và tên thầy giáo có nụ cười biến thái của cô, thì còn có cô và chẳng ai hết, tài xế đang đánh lái quay xe, Lục Chi thấy lạ bèn hỏi:

“Học trò kia của thầy đâu? Chúng ta không phải chờ sao?”

Ông thầy ngồi cạnh cười cười:

“Không phải chờ, cậu ta nhất gái ấy mà, thấy tôi nói trong xe có cô em xinh đẹp cậu ta liền bắt taxi biến mất rồi, tôi cũng không nói được, cậu học trò này, thường ngày rất thông minh, điểm yếu duy nhất của nó là... sợ động vật có vú hình trái cây, tôi cũng hết cách.”

Lục Chi im lặng hoàn toàn, cô không nghĩ một doanh nhân sẽ có cách suy nghĩ và lời nói... dân dã tới vậy.

“Em không muốn hỏi anh điều gì sao, anh đã kêu mẹ em đừng nói bất cứ điều gì về anh rồi mà? Ví dụ như là anh từ đâu tới, anh bao nhiêu tuổi, cung gì, có bạn gái chưa hoặc hỏi... tại sao trên đời lại có người đẹp trai như vậy...” Tên biến thái thầy giáo vuốt tóc tự mãn, Lục Chi nhìn thẳng, mặt nghiêm túc nói:

“Vâng, không muốn hỏi.”

“...” Đứng hình một lát nhìn Lục Chi, thầy giáo biến thái bắt đầu vỗ tay liên hồi:

“Thăng thần, thăng thần!! Anh đây rất thích, được, coi như em không thích anh nói, thì anh nhất định phải nói, em yên tâm, không phải vì anh không ga lăng, nhưng sau này anh sẽ chiều em hết mức, cho nên bây giờ có thể nghe lời anh một chút được chứ?”

“Không...” Lục Chi còn chưa nói xong hai chữ “hứng thú” đằng sau, tên biến thái thầy như đoán trước được, liền lập tức ngắt lời cô, giọng nói đầy kiêu ngạo vang lên:

“Tôi, tên là Thái Thế An, năm nay hai sáu tuổi, là tổng giám đốc của N.O Nhân Thượng, một công ty hoạt động bên Đức được năm năm, con người tôi rất đơn giản và sống giản dị, tuy đẹp trai ngồi ngời ngời nhưng không hề lăng nhăng, tôi, một khi đã yêu, thì vô cùng chung thủy, em...”

“À, em cũng nên giới thiệu một chút.” Lục Chi cười nhẹ cắt đứt lời nói dai dẳng và còn tiếp của anh ta:

“Em là Vương Lục Chi, hiện đang học tại trường cấp ba chuyên ban ở quận số 3, mong rằng sau này chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ.”

“A... đương nhiên, đương nhiên, tôi nhất định sẽ đưa em lên đỉnh...”

“...”

“...Đỉnh cao của vinh quang!!”

“...”

“Yên tâm”

...

Trước khi đi lên khách sạn, Thái Thế An ngồi lại nhìn cô:

“Tôi nghĩ chúng ta tốt nhất nên lên trên đó cùng nhau, bây giờ là buổi đêm, vệ sĩ của tôi một tiếng nữa mới tới nơi, một mình tôi lên đó có chút bất tiện, nếu em đi cùng thì lại có thể sẽ không bị nghi ngờ.”

Lục Chi nhìn thấy ánh mắt anh ta rất nghiêm túc, nên đành nhận lời, không ngờ vừa mới đồng ý xong, anh ta đã đeo kính râm nắm tay cô kéo xuống, kéo cô vào trong lòng, ôm lên lâu.

Lục Chi tức phụt máu, nắm tay nắm thật chặt, cuối cùng vẫn là bất lực để Thái thế An đưa lên tận phòng...

...

“Em có thể ngủ ở đây.” Sau khi cài xong mã khóa, Thái Thế An nhìn cô cười mỉm nói.

“Không cần, giờ em sẽ về.” Lục Chi liền từ chối, cô chưa ngu tới mức này, nếu như có ngu thật, thì chắc chắn ở trước mặt hắn cô cũng không thể ngu được.

“Vây...” Thái Thế An cười đầy bí ẩn tới gần cô. Lục Chi vẫn đứng nguyên tại chỗ, dùng ánh mắt không sợ thứ gì trên đời nhìn hắn.

“...Hoan nghênh em tới bất cứ lúc nào, chúng ta sẽ bắt đầu từ điều cơ bản nhất... yên tâm, anh sẽ rất từ từ, sẽ không để em phải chịu khổ...”

Không có cười, không một chút phản ứng, Thái Thế An lại thích thú như vậy, anh ta nói:

“Nếu như tới vào buổi đêm thì lại càng hoan nghênh, còn nữa, mật mã của cửa căn phòng là ngày sinh của em. Tạm biệt cô bé, chúc em có một giấc mơ đẹp sau khi lên giường.” Dứt lời, anh ta nhẹ nhàng đóng cửa trước mặt cô. Lục Chi lúc này mới thở được một hơi, quay người rời đi.

Ấn tượng duy nhất đối với hắn ta là... một tên biến thái không hơn không kém...

Nghĩ là như vậy, nhưng sau khi về Vũ gia, cô vẫn tìm kiếm thông tin của Thái Thế An trên mạng, tuy là thông tin không được nhiều, nhưng vẫn đủ để cô đánh giá con người này.

Quả thật, sau khi đọc vài bài báo, cô vô cùng bất ngờ. Biết là người mẹ vĩ đại của cô sẽ không để cho cô học hỏi với một người có kiến thức kinh doanh tầm thường hoặc hạng trung. Nhưng, quả thật, đối với vị doanh nhân xếp thứ hai ngành đầu tư bên Châu Âu Thái Thế An thì cô hoàn toàn bất ngờ. Ngoài đời, quả thật anh ta hết như một con người giang hồ và kiến thức hạn hẹp, nhưng không ngờ tên tuổi của anh ta lại hùng mạnh đến như vậy ở Châu Âu.

Dùng thời gian năm năm tuổi thanh xuân để đưa công ty lên đỉnh cao của Châu Âu, anh ta quả là con người đáng học hỏi.

Ít nhất thì mấy bài báo như vậy cũng có thể khiến góc nhìn của Lục Chi đối với tên biến thái này tích cực lên vài độ. Nhưng nếu thực sự muốn biết trình độ của anh ta, cô tốt nhất vẫn nên trực tiếp làm việc cùng.

...

Sáng hôm sau.

Sáng chủ nhật, Lục Chi được nghỉ ở nhà, cô tranh thủ thu dọn đồ đạc, cải trang một chút đi tới khách sạn nơi ở của Thái Thế An.

Lúc tới nơi, cô cứ có cảm giác ở nơi này lại có gì đó không ổn, nhưng không ổn gì, thì thực sự không biết, chỉ giống như lần ở thành phố E bị theo dõi, đúng vậy, cảm giác y hệt như vậy.

Để cho an toàn, Lục Chi nhanh chóng vào thang máy, sau đó ẩn vài tầng liên tục, phải vài phút sau mới tới được phòng của Thái Thế An.

“Cộc, cộc...” Sau hạ tiếng gõ, không thấy ai ra mở cửa, Lục Chi lại có cảm giác không an toàn mơ hồ, cô liền liều nhập mật mã, ai ngờ mở được cửa, trong phút giây căng như dây đàn đóng cửa lại, còn mông lung nghĩ rằng tên thầy giáo đó đúng là quá quái dị. Không nghĩ tới quả thật lại đặt ngày sinh của cô là mật mã...

Quay ra... Căn phòng tối tăm không một bóng dáng, rèm cửa mờ ảo phát phơ, càng đi vào trong phòng khách càng cảm thấy có điều gì đó sắp sửa ập tới...

Khoan đã...

Lục Chi dừng chân, nhú mày nhìn kỹ trên tường...

Cái chấm đỏ...

Có một cái chấm đỏ nho nhỏ trên bức tường hoa màu xám đang di chuyển, rất từ từ... Giống như là tia laze mà bọn con nít hay nghịch chữa vào nhau vậy... Nhưng khoan đã, không giống, nhìn kỹ thì thấy, ánh sáng của nó đặc hơn thường, tia laze cũng không chỉ có một màu đỏ hoàn toàn, hơn nữa cách di chuyển của nó cũng rất từ từ.

Vấn đề là, tại sao lại có tia laze? Điểm xuất phát của nó là nơi nào?

Lẽ nào...

Khoan đã... dường như nó đang đi về phía cô, rất gần, rất gần...

Tim Lục Chi đập mạnh, đúng lúc cô định nhảy vọt tránh xa mối nguy hiểm mà mình vừa nghĩ tới, đột nhiên từ đâu xuất hiện một bóng đen nhanh như sói phi ra đem cô trốn sau bức tường gần đó.

Lục Chi bị che mắt, trời không thấy, đất không rõ, chỉ có khứu giác là vẫn hoạt động.

Cặp mũi nhảy cảm của cô lại mở cửa, đưa cô tới một vùng đất rừng núi bình lặng và chỉ có mùi hương của cây quế xanh dễ chịu...

Mùi hương quế rất gần, gần tới lục phủ ngũ tạng, gần tới sâu thẳm trái tim, gần tới mọi ngõ ngách trong tâm hồn...

Lục Chi ngạc nhiên nhận ra...

Không phải sự trùng hợp...hoàn toàn không...

Anh đã về.

Lâm Huy...

Lục Chi bị bao vây giữa vòng tay của Lâm Huy, nghe rõ từng nhịp đập của trái tim, tiếng động của hơi thở, tại sao... lại có cảm giác không muốn buông thoát ra...

“Đừng cử động, chúng ta chỉ cần như vậy một lúc thôi.”

Giọng nói quen thuộc vang lên, lại một tiếng chuông nữa khiến Lục Chi sững sờ. Tim đập mạnh như thể một chút nữa thôi sẽ ngưng đập. Cảm giác khó tả cứ hòa quyện vào từng sợi dây thần kinh.

Cô nên làm gì? Phải làm sao để đối mặt với anh?

Không được, không được mềm lòng, cho dù có tốt thế nào, chắc chắn cũng không phải thật lòng, gần tới tuổi mười bảy, cho dù suy nghĩ cũng cần chín chắn, cô hông nên do dự như vậy. Lục Chi lòng như một mớ hỗn độn, các suy nghĩ cứ dần mọc lên, tình cảm và lý trí luôn khiến trí não nặng nề, và dường như trong cô chẳng thể có một thứ gì có thể hoàn toàn phó mặc cho trái tim mình giải quyết, sự đấu tranh giữa lý trí và tình cảm luôn luôn không có hồi kết, tất cả đều dang dở, nhưng Lục Chi nhớ, trước đây chưa lần nào phải như vậy, mỗi lần gặp chuyện gì đều có thể suy nghĩ lối giải quyết một cách thỏa đáng, lần này bỗng dưng khiến bản thân vào thế tương đương không chênh vênh, lại khiến bản thân cảm thấy bơ vơ vô cùng. Hơn nữa cô càng không hiểu, giữa gia đình và Lâm Huy, tại sao lại khiến cô phân vân? Không phải ngay từ đầu đã có đáp án rõ ràng rồi ư?

“Alex, tình hình sao rồi?” Giọng nói của Lâm Huy vang lên, lập tức đánh tan tất cả các suy nghĩ hiện tại của Lục Chi. Cô trầm mặc...Alex? Lâm Huy đang nói chuyện với ai?

“Bất sống.” Đột nhiên, tiếng nói trong hân, sự lạnh lùng cũng không hề che giấu, Lục Chi như thấy được một con người quá lạnh khốc trong anh... Như vậy thì có thể nói, ‘việc đó’ đối với anh là hoàn toàn bình thường. Lục Chi cuối cùng cũng khẳng định, cô hoàn toàn chưa hiểu hết Lâm Huy, hoặc cũng có thể, một tí về anh cũng chưa hiểu.

Sau khi anh cúp điện thoại, Lục Chi từ từ buông tay ra, làm như không hề có chuyện gì, lạnh nhạt nhìn anh.

Lâm Huy có chút sững sờ...

Anh cảm thấy ánh mắt của cô khác ngày xưa rất nhiều, không có sự nóng nảy và kiêu ngạo, giờ đây tới cả nét buồn vui cũng đã bị ánh mắt ấy giấu kín. Nếu như không quen biết cô trước, anh chắc chắn sẽ nghĩ đây mới là con người thật của cô.

“Bọn họ là ai?” Cô làm như không hỏi, giọng nói lãnh đạm che giấu một tâm hồn đang vô cùng rắc rối.

Lâm Huy quay đi, mở rèm cửa hé hé rồi ngó ra ngoài, khi cảm thấy an toàn rồi mới trả lời câu hỏi của cô:

“Thái Thế An không phải người bình thường, anh ta là doanh nhân đứng thứ hai của Châu Âu.”

Một câu nói đủ để cho Lục Chi hiểu ra... đúng là như vậy, một người tài giỏi như anh ta, bị được miệng giới truyền thông Việt Nam rằng mình tới đây, nhưng cũng không thể bị được tai mắt của bọn sát thủ Châu Âu.

Cuộc sống đi đâu cũng bị dòm ngó, quả thật rất khó chịu, bắt buộc phải đem sinh mạng ra chơi trò hành động. Thái Thế An cũng giống như cô, anh ta đã chọn con đường này, thì phải đi tới cùng, luôn phải sẵn sàng đối mặt với mọi nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Mưa

Khoan hãy nói tới bọn họ.

Lâm Huy, tại sao cậu ta lại ở đây? Câu “bất sống” kia là có ý nghĩa gì?

“Thái Thế An là thầy của tôi, tôi và vệ sĩ của anh ta vừa phối hợp để chặn đầu tên vừa rồi, cậu không cần suy đoán lung tung. Bây giờ chúng ta sẽ đổi địa điểm, từ nay cậu không phải tới khách sạn nữa, thay vào đó hãy tới nhà tôi. Trong thời gian học anh ta có thể sẽ đi qua đi lại giữa Châu Âu và Việt Nam, tôi sẽ phụ đạo giúp cậu.” Lâm Huy như thể hiểu thấu tâm tư của Lục Chi, dường như mỗi lần cô nghĩ gì, có rắc rối gì, anh đều giải đáp, trước là như vậy, giờ cũng như vậy. Nhưng...

“Không cần đâu. Dù sao cũng cảm ơn ý tốt của cậu. Nếu thầy không có ở đây, vậy tôi về đây.” Lục Chi cười như không cười, chuẩn bị rời đi, đột nhiên Lâm Huy buột miệng nói:

“Về sao?”

“...”

Cô có nghe nhầm không? Đó là giọng lãnh đạm thường ngày của anh ư? Hay là một đứa trẻ... giống như cô năm đó, khi mẹ đi ra khỏi cửa sau khi thăm cô, cô cũng dùng giọng như vậy, lời như vậy nói như thế. Hơn ai hết, cô hiểu cảm giác đó, là lưu luyến, là buồn tẻ, là thất vọng, là mong đợi kì tích sẽ đến, sự chờ đợi. Nhưng...

Đó không phải Lâm Huy, anh sẽ không có những cảm xúc ấy, không bao giờ.

“Đúng vậy.” Giọng nói nhàn nhạt của cô từ từ vang lên.

“Tôi sẽ nhấn tin cho cậu địa chỉ học khác, nơi này không an toàn, tạm thời cậu cứ về nhà, lần sau chúng ta sẽ gặp lại.” Cho dù có mang chút tư vị vào lời nói, nhưng cuối cùng vẫn là chất giọng lãnh đạm đó, có lẽ anh chỉ mệt mỏi quá thôi, không đáng để những suy nghĩ của cô lại lần nữa rồi ren trong mớ hỗn độn.

“Được.” Lục Chi không quay đầu lại bình thản nói, chuẩn bị bước đi...

“Ngày đó... Cậu nói tôi vẫn chưa hiểu hết về con người cậu.” Lâm Huy bỗng dừng nói, giọng nói ấy nhàn nhạt và nhẹ nhàng, không thể nhận ra giọng điệu, nhưng đó là biểu hiện của một sự âm thầm. Lục Chi lại lần nữa đứng lại, ánh nhìn rơi vào khoảng không không xác định.

“...Tôi nghĩ là cậu chỉ nói đùa cho nên cũng không nghĩ nhiều, giờ thì thật sự là như vậy...” Giọng nói đó mờ nhạt dần, gần như khiến Lục Chi không nghe thấy gì, lúc cô định nói lời tạm biệt lần cuối cùng để ngay lập tức thoát khỏi nơi khiến cho tâm trí rối bời này, anh bỗng dừng mỉm cười nói:

“...Dù sao thì cũng chào cậu, Lục Chi, tôi đã về.”

Đằng sau cô, bóng dáng cậu thanh niên cao ráo với từng đường nét như được khắc họa, quay lưng lại với ánh nắng mặt trời ngoài cửa sổ, vàng hào quang xung quanh anh cũng không thể che dấu đi ánh mắt có chút dao động trên khuôn mặt tuấn tú ấy.

Hai bàn tay Lục Chi thả lỏng, cô biết anh đang nhìn cô, mọi động tác của cô sẽ đều được thu vào đôi mắt chim ưng ấy, cô không thể để lộ sự yếu đuối, một hành động nào có thể chứng minh bản thân đang có sự biến đổi đối với anh, nếu không... nếu không Lâm Huy nhất định sẽ nhìn ra được cô đang nghĩ gì, anh nhất định sẽ nhìn ra được mặt yếu đuối mà cô luôn muốn che giấu...

Nhắm mắt vào, mỉm cười nhẹ nhàng, nhưng lúc này cho dù là một cái nhếch môi cũng khiến cô thấy khó khăn tột cùng, lấy ra sự dũng cảm ở đáy lòng mỉm cười một cách tự nhiên quay lại đối mặt với anh.

Trước mặt Lâm Huy giờ này là một cô nàng vô cùng xinh đẹp và mạnh mẽ, một phong thái mà trước giờ anh chưa từng nhìn thấy, khuôn mặt tự tin tới sắc sảo, một chút cảm xúc cũng khiến anh nhìn không ra.

Quả thật, đây là cô gái lạ nhất mà anh từng gặp.

Lục Chi tiến lại gần, trên khuôn mặt ấy vẫn đọng đầy vẻ lịch sự và mặn mà. Đứng trước mặt anh, nhìn anh bằng ánh mắt thoát nhìn vui vẻ và vô tư nhưng thực sự khiến người ta sòng gai ốc.

“Chào cậu, Lâm Huy.”

Không phải chào mừng cậu quay lại, không có cậu đã về rồi, hay đơn giản chỉ là tôi rất vui vì lại được gặp cậu. Mà là vốn vụn:

“Chào cậu, Lâm Huy.”

Hoàn toàn không giống như Lục Chi mà anh đã từng nhìn thấy, từng nói cười, từng khiến anh vui vẻ, từng khiến anh giống như một đứa trẻ, từng nấu ăn cho anh, từng thoải mái nói chuyện, từng đánh người mà vẫn có sự tốt bụng...

Câu nói kia giống như trực tiếp vạch ra một mối quan hệ giữa hai người, đó là lời chào thông thường giữa những người mới gặp nhau, mới lần đầu quen biết. Ánh mắt cô nhìn anh cũng chẳng phải là với một cố nhân, mà là giành cho một người mới xa lạ, hơn nữa khoảng cách còn rất dài. Từ cách nói chuyện của cô khi nhìn thấy anh cho tới giờ, có thể khẳng định mối quan hệ này... Càng cố kéo lại càng thêm dài.

Anh không cười, chỉ nhìn Lục Chi một cách khó hiểu, ánh mắt như xoáy tận vào trong tim cô, Lục Chi cũng không hề trốn tránh ánh mắt ấy, hai người nhìn thẳng như vậy, không ai có ý định chớp mắt trước.

Bỗng dung tiếng nói của Lục Chi vang lên:

“Có vẻ cậu quên mất cách lịch sự tối thiểu rồi nhỉ?” Cô cười cười nhìn anh, ánh mắt liếc xuống bên dưới.

Lâm Huy cũng nhìn xuống, thấy cánh tay phải của cô đang giờ lên không trung, giống như muốn bắt tay chào hỏi.

Lâm Huy nhìn cánh tay đó một lúc, sau đó đột nhiên mỉm cười, ngẩng lên nhìn cô:

“Chúng ta đều quên.” Chất giọng nhạt nhẽo hòa với điệu cười khô khan vang lên, anh trực tiếp đi qua cô, tiến về phía cửa phòng, nhẹ nhàng mở cửa, giống như vậy, giọng nói nhàn nhạt mà nhẹ nhàng vang lên:

“Chúng ta sẽ gặp sau, cậu về cẩn thận.”

Cánh tay ục ịch vẫn lơ lửng trên không, bầu trời trước mắt nhạt dần, những đám mây không còn rõ màu xanh hay trắng, chỉ thấy trong lòng như có cả thế giới đè vào, nụ cười cũng không còn trên môi, hạ tay xuống, cô quay người đi thẳng ra ngoài.

Lâm Huy vẫn đứng yên tại chỗ, tay nắm cửa vẫn giữ chặt, thậm chí gân xanh trên mu bàn tay còn nổi lên rõ rệt, ánh mắt không có điểm xác định để nhìn, chỉ thấy phía trước mờ nhạt và nhường chỗ cho những suy nghĩ ủa đến trong đầu.

Đóng cửa lại, tay trái vẫn không có ý định buông nắm đấm cửa ra, nhẹ nhàng liếm môi, đưa tay phải lên day day trán. Giờ không phải lúc nghĩ tới những điều này, quan trọng là giải quyết những tên đang có ý định gây nguy hiểm cho Lục Chi.

Lâm Huy vừa buông nắm đấm cửa ra, một cuộc điện thoại được gọi đến, mở máy ra nghe, người đàn ông ở đầu dây bên kia đã vội nói:

“Xung quanh khách sạn đều có tay chân của bọn hắn, khoảng năm tới bảy tên.”

Vừa nghe xong, Lâm Huy lập tức ném điện thoại, mở cửa đuổi theo Lục Chi.

Ra tới hành lang, nhìn xung quanh, quên cả có camera trên đầu. Lục Chi đã ở trong thang máy từ lâu, anh nhìn lên thang máy, con số hiện lên là số 10. Lâm Huy không nói một lời liền nhảy xuống cầu thang bộ của tầng 12 này, dùng hết tốc lực phi xuống tầng 5 chỉ trong vòng chưa tới mười giây, nhanh chóng ấn thang máy đi lên của tầng năm. May mắn sao cô mới tầng 6, anh vừa ấn nút thì thang máy bên cô đã hiện thị số năm. Vừa đúng lúc chuông reo lên một cái “tình”, cửa thang máy mở ra.

Sau khi ra khỏi căn phòng có Lâm Huy, Lục Chi như được nhẹ nhõm đi phần nào, không có áp lực, mà chỉ là sợ nhìn thấy bộ mặt lạnh lùng kia đối với cô. Ra ngoài rồi, không được nhìn thấy anh nữa, sẽ chẳng phải nhìn ánh mắt lạnh thấu xương kia xoáy thẳng vào tận sâu tâm hồn cô. Thế nhưng, hành động cuối cùng của anh lại khiến cho cô cảm thấy một sự mất mát to lớn trong lòng...

Cô làm sao vậy...

Đang suy nghĩ miên man, cửa thang máy chợt mở, khuôn mặt đang hiện hình trong đầu cô nháy mắt đã xuất hiện trước mặt, Lục Chi quên cả giữ gìn hình tượng, cứ thế dùng ánh mắt ngạc nhiên sừng sốt nhìn anh.

Lâm Huy không nói một lời, trực tiếp kéo cô ra, nhấn nút lên của thang máy bên kia, mặc cho Lục Chi há hốc mồm kinh ngạc đến thể nào cũng chẳng buồn giải thích.

Lục Chi ra sức rũ bỏ cổ tay mình ra khỏi bàn tay anh, nhưng Lâm Huy rất khó, cho dù có mười Lục Chi cũng không đấu lại được một vận động viên karatedo mang tầm quốc tế.

“Cậu làm gì vậy?!” Cô tức giận, thô lỗ hét lên.

Lâm Huy đột nhiên quay sang, ánh mắt có chút khác khác..

Đúng lúc này cửa thang máy mở, Lâm Huy liền kéo cô vào thang máy, sau khi ấn số tầng mười hai rồi mới buông tay cô ra.

Lục Chi xoa cổ tay, điều chỉnh lại sắc mặt:

“Rốt cuộc là cậu đang làm gì?”

Lâm Huy liếc nhìn cô một cái, không lạnh chẳng nóng nói :

"Tự cậu cảm nhận được."

" ... " Lúc này, không từ nào diễn tả được cảm xúc tận sâu trong đáy lòng cô ngoài một từ : Cay !

Khoan đã... Lâm Huy hình như có nâng cao âm hai chữ « cảm nhận ». Giọng nói bình thường của anh đều là một tông, rất ít khi có chuyển nhấn mạnh chữ nào đó. Chẳng lẽ muốn cô nhớ lại cảm giác trước khi tới nơi này ?

Có chuyện gì ?

...Khoan, lẽ nào, bọn chúng...theo dõi cô thật ư ?

Nhưng...liên quan gì tới Lâm Huy ? Tại sao Lâm Huy lại biết chuyện của gia đình cô ? Hoặc giả, nếu ý cậu ấy không phải như hướng cô phân tích, vậy tóm lại cậu ấy đang nói gì ?

Nếu muốn thử cậu ấy, vậy thì không nói thẳng không được. Nghĩ vậy, Lục Chi bèn do dự hỏi :

“Cậu biết bọn họ sao?” Câu nói này ẩn ý có nhiều, nhưng nếu như thực sự Lâm Huy không biết bọn họ mà cô nói là ai, thì chắc chắn anh sẽ không hiểu cô đang nói vấn đề gì.

Nhưng...

"Điều quan trọng là cậu đang bị theo dõi." Lại một câu không đầu không cuối, nhưng Lục Chi có thể hiểu được, Lâm Huy chắc chắn biết bọn họ, hơn nữa còn rất rõ về tình huống của cô.

Lục Chi quay mặt đi.

"Điều chỉnh phòng theo dõi của khách sạn giúp tôi."

"Được."

Lục Chi quay sang, thấy anh đang nói chuyện với ai đó qua điện thoại, vắn vắn một câu nói nhưng lại có chút bí ẩn.

"Tĩnh !" Thang máy mở ra, Lục Chi cẩn thận bước ra ngoài, nhìn ngang nhìn dọc, lỗ miệng buông một câu :

"Chắc bọn chúng không theo dõi tôi qua camera chứ ?"

Nói xong mới hối hận có ý định và miệng...

Lâm Huy đi tới bên cạnh, mở miệng nói : "Không, người của Thái Thế An đã tắt camera tầng này rồi, nhưng thời gian không được dài, chúng ta phải vào phòng nhanh lên."

Lâm Huy nhập mã, mở cửa rồi nhanh chóng kéo cô vào trong, hai người cuối cùng lại phải ở chung một nơi...

Anh đi tới phòng khách, kéo rèm cửa ra, ngoài trời có mưa phùn nhẹ, ánh nắng bị che đi, trên trời bị che phủ bởi một màu xám mờ nhạt, sấm chớp cũng từ từ kéo đến...

Kéo một bên rèm lại, một bên kia mở toang hết cỡ, sau đó anh nhìn cô, nhàn nhạt nói :

"Có lẽ cậu không về được ngay đâu. "

Lục Chi nhìn ra ngoài trời, tiếng mưa bắt đầu to dần, lòng càng cảm thấy bồi hồi...

Cô không nói gì.

"Cộc cộc..." Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, sau đó giọng nói của lễ tân vang lên, bằng tiếng anh:

"Mr. Canto, ngài có bưu phẩm"

Lâm Huy nhìn ra ngoài cửa, chầm chậm bước ra, Lục Chi cũng chú ý tới, cô nhanh chóng bước vào phòng ngủ, đóng cửa lại.

“Cảm ơn.”

Cách âm không tốt, cô nghe rõ tiếng nói của Lâm Huy nhưng không biết anh đang nói gì, có lẽ đó là tiếng nước ngoài, cụ thể là Ý, Pháp, hay Đức,... gì đó, bởi vì khẩu âm như vậy cô đã từng nghe vài lần trước đây khi còn bé, lúc mẹ dẫn cô đi gặp những người bạn từ bên Châu Âu về.

“Không phải họ, đừng lo.”

Tuy là một câu nói bình thường, nhưng đã có sức mạnh xóa tan nỗi âu lo và xóa tan sự căng thẳng tới bất chợt của cô. Lục Chi không nói gì, im lặng ở trong phòng anh.

Cô thực sự không biết, sau khi ra ngoài sẽ phải đối mặt với anh như thế nào và nên nói điều gì...

Cô thực sự chưa có can đảm hỏi điều kia... Bởi vì nếu như đó là sự thật... thì trái tim cô có lẽ sẽ có một góc vỡ vụn... không... là từ từ nứt nẻ, cuối cùng những mảnh vỡ sẽ rơi cùng một lúc, trái tim sẽ chẳng còn một mảnh vụn...

Trời mưa... Tâm sự càng thêm nhiều...

Lục Chi ngồi lên trên giường, lặng lẽ ngắm nhìn cơn mưa đông ngoài kia, hình ảnh Lâm Huy cứ thế xuất hiện, vừa mơ hồ, lại vừa rõ ràng...

Lâm Huy ngoài phòng khách, ngồi trên ghế sofa, tay cầm tập tài liệu mà Thái Thế An gửi, nhưng không để tâm, ánh mắt anh nhìn vào cánh cửa phòng đang đóng lại gần đó, một lúc rồi dời đi, chuyển tầm nhìn sang cơn mưa nặng hạt ngoài trời...

Có lẽ khi cơn mưa đổ xuống, sẽ gây ra tiếng động ồn ào tới khó chịu, nhiều người không hề thích mưa cũng bởi sự ồn ào của nó. Nhưng đó là bởi vì cuộc sống của họ trôi qua một cách quá bình yên, bình yên tới nỗi họ không thích tiếng ồn ào dù chỉ một chút, và cũng chẳng hiểu được giá trị của những cơn mưa.

Nhưng đối với anh và cô, hai con người có một cuộc sống nhìn qua tưởng chừng bình lặng, nhưng lại là một thế giới với bao nhiêu âm mưu, hận thù và thần chết.

Giống như cơn mưa vậy, nó có thể rất ồn ào, nhưng khi ở một mình lặng ngắm những cơn mưa ấy, bạn sẽ thấy, khoảnh khắc này bình yên đến lạ lẫm, những hồi tưởng cứ thế theo bạn, cảm xúc của bạn sẽ dạt dào hơn bất cứ lúc nào...

Khi cảm xúc dâng trào, cũng chính là khi con người ta sống thật với bản thân mình.

Anh và cô, đều là những người thích ngắm nhìn cơn mưa đến bất chợt như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Sợ Hãi

Không biết bản thân đã chìm vào giấc ngủ từ bao giờ, nhưng khi tỉnh dậy, Lục Chi cứ ngỡ là mình đang mơ...

Xung quanh cô là khoảng không bị bóng tối bao trùm, không có một kẽ hở cho ánh sáng dù chỉ là một tia nhỏ nhất...

Lục Chi lắc đầu, hoảng hốt nhìn quanh, hơi thở nặng nề, càng lúc càng gấp gáp, ngón tay đâm vào da thịt.

Đầu óc trở nên trống rỗng, xung quanh không một tiếng động, bóng tối bao lấy cô như thể quỷ dữ đang xoay vòng vòng xung quanh linh hồn của cô, đợi lúc cô yếu đuối nhất mà vồ bắt, đem cô về địa ngục...

Một căn phòng không có ánh sáng, tiếng cười đùa bên ngoài, họ nhốt cô ở trong không gian tối tăm khiến cô như một người mù...

Đói... Khát...

Thịt người...

“A!!!!!!!!!!!!!!”

Lục Chi gào lên, đôi mắt trong đêm tối đỏ hoe, cô đưa tay lên găm, cắn, lùi dịch ra một góc phòng... Không... Mau thả cô ra... thả cô ra...

Sợ hãi, hoảng loạn, cô bò lết trên sàn nhà, chạm phải vật gì đó liền thét lên đập mạnh, những tiếng đồ vỡ liên tục vang lên.

Trong nỗi sợ hãi đang dần dần ăn mòn đi ý thức, Lục Chi vô thức nhớ tới một người con trai, trong trí nhớ ẩn hiện một hình bóng nam đang dịu dàng khâu lại vết thương cho cô...

“Lâm Huy...”

Lục Chi run rẩy thì thào, rồi đột nhiên khàn giọng gào to:

“Lâm Huy!! Lâm Huy...”

Như có phép lạ, cánh cửa đầu đó mở ra với một lực vô cùng mạnh, đối với cô lúc này giống như được sống lại từ cõi chết vậy, ánh sáng kia ủa vào như liều thuốc cứu rỗi một người đang đối mặt với tử thần như cô, một bóng dáng cao ráo vội vã bước vào, mùi hương kia rất quen thuộc, nhưng khí chất thì

vô cùng lạ lẫm...

Không có sự lạnh lùng, không có sự thần nhiên như thường ngày, trên gương mặt ngoài sự lo lắng và vội vã ra thì không còn chừa chỗ cho một biểu hiện nào khác...

Đây là ai...

“Lâm Huy...” Lục Chi mơ hồ lấy lại được ý thức, mông lung gọi tên.

Đột nhiên, ánh sáng lại vụt tắt như ngôi sao băng chợt đến rồi vụt đi trên bầu trời tối...

Lâm Huy mở cửa vào rồi nhanh chóng đóng lại.

Lục Chi giống như một đứa trẻ bơ vơ...

Không...

“A...”

“Suyt.”

Đột nhiên có ai đó tiến tới bịt miệng cô lại, động tác nhẹ nhàng, hơi thở người đó quanh quẩn ngay gần cô, anh ngồi xuống, nhẹ nhàng đưa tay lên lau đi nước mắt trên khuôn mặt của Lục Chi, ôm lấy cô, an ủi:

“Đừng lo, tôi quay lại rồi.”

Lục Chi run rẩy toàn thân, nghe thấy giọng nói đó liền túm chặt lấy cánh tay của anh, dùng hết sức lực bám lên người anh, run giọng thì thào:

“Mau... đưa tôi ra khỏi đây... mau...”

Cánh tay Lâm Huy càng siết chặt, vỗ lưng cô thay mọi lời an ủi, nhẹ nhàng gọi tên cô :

«Lục Chi...»

Tiếng thút thít vang lên...

«Đừng sợ.» Giọng nói thì thầm mà ấm áp, như thể anh đang âm thầm đuổi đi hết những nỗi sợ hãi bao vây cô, bảo vệ cô trong im lặng, với một câu nói :

«Tôi ở đây.»

Lục Chi như sợ lời nói đó là dối trá, ra sức túm chặt lấy cánh tay anh, cầu vớ, tới nỗi đi máu, Lâm Huy không kêu lên một lời, chỉ lặng lẽ cầm lấy tay Lục Chi, đưa lên trái tim mình.

Những ngón tay nhỏ xinh run rẩy trong bóng tối, khuôn mặt cũng mang nét sợ hãi và hoảng hốt, những vẫn có thể nâng tay lên làm theo lời anh nói, như thể có một sức mạnh gì đó kìm chế con quỷ dữ đang có nguy cơ bùng nổ trong cô.

Thình Thịch !

Ấm áp...

Thứ gì đó trong lồng ngực của Lâm Huy đang đập vô cùng mạnh, thể hiện một sự sống, một Lâm Huy đang tồn tại ngay bên cạnh cô, tựa như lời nói với cô, cô không cô đơn, đừng sợ...

Đội Lục Chi trấn tĩnh lại, anh nhẹ nhàng đổi tư thế, nhấc cô lên đặt trên giường, ánh mắt liếc ra phía cửa sổ đã được đóng kín trong căn phòng sau đó ngồi cạnh cô nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Lục Chi vẫn không ngừng thở gấp gấp, nhưng dần dần cũng đã ổn định lại, hai tay vẫn bấu chặt lấy một cánh tay của anh không rời, một lúc lại giật giật cầu cầu, giống như muốn chắc chắn rằng anh luôn ở bên vậy.

Lâm Huy quay sang, có chút buồn cười, nở một nụ cười khó hiểu nhìn cô, bàn tay còn lại không tự chủ đưa lên chạm vào khuôn mặt tựa như thiên sứ trước mắt, miết nhẹ theo từng đường cong của bông mắt, nước mắt còn vương trên khuôn mặt kia được anh lau đi không còn một giọt, Lục Chi đã nhắm mắt vào, thiếp đi từ lúc nào.

Sau khi Lục Chi ngủ được một lúc, bên ngoài cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, Lâm Huy nhẹ gỡ cánh tay của cô ra, Lục Chi nắm rất chặt, dường như không có ý định buông, còn lời cánh tay của anh vòng qua cổ cô, ngủ một cách ngon lành.

Lâm Huy dờ khóc dờ cười, bèn nói với người bên ngoài :

« Vào đi. »

Sau đó cánh cửa gỗ mở ra, một người thanh niên tầm hơn hai mươi tuổi ngũ quan sáng sủa bước vào.

Khi nhìn thấy cảnh trên giường, không khỏi có chút sững sờ, nhưng nhanh chóng khôi phục thần thái, chỉ ra ngoài cửa sổ nói với Lâm Huy :

« Tòa nhà đối diện có ba tên theo dõi, camera của bọn chúng là loại xuyên thấu, nếu là loại rèm của khách sạn thì bọn chúng sẽ không có cản trở nhiều, nhưng yên tâm, chúng ta đã tắt hết điện đèn đi, bọn chúng không thể thấy dễ dàng được. »

« Hai tên giả dạng nhân viên khách sạn ban nãy thì sao ? »

« Vừa đi xong, đảm bảo không để cho bọn chúng ngồi ngờ điều gì. » Giọng người thanh niên gần đó chắc nịch, còn có nụ cười tự tin ẩn hiện trên khóe môi.

« Cậu làm tốt lắm. Xem ra... » Lâm Huy cười như không cười nhìn Lục Chi đang quán lấy cánh tay anh, nhẹ nói : « ...Cô gái này bị chúng ta dọa một phen cũng không phải vô ích. » Sau đó, anh quay sang nhìn người con trai trước mắt, đổi về vẻ mặt nghiêm túc nói :

« Alex, sắp xếp trả phòng ngay trong ngày mai. »

« Được. » Cậu thanh niên gật đầu.

« Nhưng trước đó... » Lâm Huy liếc nhìn cô : « Chuẩn bị bữa trưa giúp Lục Chi. Tôi sẽ lên danh sách, cậu chỉ cần kêu đầu bếp làm những thứ trong đó. »

« ...Được. »

...

Không biết bao lâu sau, Lục Chi mơ màng mở mắt ra, ngồi dậy, đầu óc có chút cảm giác nặng nề, chóng mặt, cả người mệt lử.

Lục Chi lắc đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mưa đã dần ngớt, chỉ còn lại một màn mưa với lún phún những tia nước bé tẹo, Lục Chi chờ người nhìn...

Dường như...có gì đó không đúng...

Cơ mình lại, ôm lấy đầu, Lục Chi nhắm mắt lại, cô sắp xếp lại những tình tiết đang ẩn hiện trong đầu. Nhưng càng nghĩ lại càng khiến đầu thêm đau...

Căn phòng này...có ánh sáng từ bao giờ... Chẳng phải là vừa mới ban nãy tối om om sao ?

Lẽ nào...đó chỉ là mơ...

...

Mở cửa đi ra ngoài phòng khách, mùi thức ăn chưa gì đã xông vào mũi, nhìn quanh đó, cô thấy một bàn ăn đầy những món bổ dưỡng, hơn nữa còn có hơi nước bốc lên, Lục Chi nhìn quanh, không thấy ai cả, cô tiến lại gần tò mò nhìn.

Rau xanh và gà hầm...

Gà hầm còn nóng hổi, bát canh rau cũng nóng hổi, có vẻ như vừa mới được đưa lên.

Sau đó ánh mắt cô hướng sang cốc nước cam bên cạnh... Nước đầy ra dưới đáy, chảy dài trên mặt bàn, cảnh tượng giống như nước đá tan chảy vậy, hơn nữa nước xung quanh đáy cốc còn rất nhiều, đã vậy mà vẫn còn một cục đá to tướng bên trong.

Lục Chi nghi ngờ... cứ giống như là bàn ăn này đã được đem đi hâm nóng và nước cam được pha lại vài lần rồi vậy...

Lục Chi điện thoại trong túi, mở ra xem thì đã là hơn năm giờ chiều, Lục Chi ngỡ ngàng nhưng về mặt chẳng có gì thay đổi. Tâm trạng thì thấy rõ lúng túng...

Cả ngày ở phòng của người ta...sao cô lại mất tự chủ như vậy, hơn nữa...

Đang miên man linh tinh, đột nhiên con mưa tầm tã quay trở lại, sau đó cánh cửa phòng ngủ thứ hai mở ra, Lâm Huy cầm tập tài liệu và một cây bút ra ngoài, liếc cô một cái rồi thờ ơ hát hăm về phía bàn ăn nhẹ nói, những tiếng nói vẫn có thể át được tiếng động ồn ào ngoài trời :

« Trưa nay cậu còn chưa ăn gì. »

Không một lời thừa thãi... Lục Chi ghen lời, nhưng cũng chẳng muốn làm theo lời anh vì thực sự bây giờ cô rất mệt, không muốn ăn một thứ gì cả, đành từ chối :

« Tôi không muốn ăn. »

Lâm Huy ngồi xuống ghế, về mặt thân nhiên nhìn chăm chăm vào mấy tập giấy trên tay, ngoáy ngoáy chiếc bút khoanh tròn vào trong đó, mở miệng từ từ nói với cô :

« Nếu như cậu còn có thể nhớ được ban nãy bản thân đã tốn bao nhiêu sức lực thì cũng nên biết, sức chống chọi của bản thân đã không còn bao nhiêu, tuy có thể lê lét được về tới nhà nhưng không đảm bảo sau đó cậu có phải vào bệnh viện nằm truyền nước hay không, vì vậy ăn hay không tùy cậu. »

Cô nhìn ngoài trời, mưa nặng hạt, tới thật bất thường, nhưng như vậy cũng như khiến cô có thêm sức mạnh, lúc này cô lại chẳng muốn làm theo lời anh nói một chút nào, bèn mỉm cười nói :

« Cậu có vẻ quan tâm quá mức rồi, nhưng tôi có vào bệnh viện hay không thực sự không liên quan tới cậu. »

Tay cầm bút viết của anh không hề có ý định ngừng lại, về mặt cười đầy ẩn ý khiến cô không thể đoán biết được con người này đang suy nghĩ điều gì trong đầu. Anh thật bí ẩn, là một con người luôn khó hiểu như vậy.

Giọng nói lạnh nhạt từ từ cất lên : « Làm sao cậu có thể biết... điều đó không liên quan tới tôi ? »

Trái tim Lục Chi đập thịch một cái, sau đó mỉm cười :

« Liên quan gì tới cậu sao ? »

Lâm Huy dừng bút, ánh mắt di chuyển về phía trước, nhìn đám mây xám xa xa mà như ngay gần trước mặt, nhận nhậ cất lời :

« Cho dù có liên quan tới tôi hay không cũng không cần cậu bận tâm. Tóm lại, ăn hay không tùy cậu. » Nói xong, anh lại tiếp tục xem tài liệu, làm như không để tâm tới mọi thứ xung quanh nữa.

Lục Chi đứng ở đó một lúc, đột nhiên thốt lên :

« Nếu tôi ăn, cậu có thể trả lời tôi một câu hỏi được không ? »

Lâm Huy tiếp tục chỉnh sửa tài liệu, đôi mày nhíu lại giống như tập trung một thứ gì đó, không hề trả lời cô.

Lục Chi kiên nhẫn chờ đợi, không nói thêm bất cứ câu nào.

Năm phút... mười phút trôi qua... Cô vẫn đứng đó, nhìn anh, ánh mắt không lung lay.

Cuối cùng, Lâm Huy mỉm cười ngẩng lên :

« Tại sao tôi phải trả lời câu hỏi của cậu, tôi vốn không bắt cậu ăn. »

« Bởi vì liên quan tới cậu. » Cô trả lời bằng đúng một câu nói, nhưng cũng đủ khiến Lâm Huy quay sang nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu, thêm chút hứng thú.

« Được. »

Lục Chi không nói một lời, liền ngồi vào bàn ăn, cầm đũa lên gắp một ít rau...

Đột nhiên Lâm Huy lên tiếng :

« Nếu cậu muốn lấy từ ai đó thứ gì, trước hết phải cho đối phương thấy thành ý của cậu, chân thành với đối tác là yếu tố mà một doanh nhân không thể thiếu. »

Lục Chi dùng đũa...

Cô thừa hiểu ý của Lâm Huy, vì vậy, Lục Chi bèn lôi cả bát rau tới trước mặt mình, ăn bằng sạch, gà hầm cũng bị cô xoi hết tới không còn một ít sung nào.

Ánh mắt Lâm Huy dời khỏi tập tài liệu, lặng lẽ nhìn cô...

Lục Chi ăn xong, không hề lau miệng, mạnh mẽ liếm mép vài cái sau đó lập tức cất lời hỏi Lâm Huy :

« Tôi muốn hỏi cậu. » Một miếng thịt gà nho nhỏ rất ỡ ràng, Lục Chi đành ngậm miệng dùng lưỡi đẩy ra...

Lâm Huy nhìn lên, nháu mày, cố nín cười...

« Tôi muốn hỏi. » Lục Chi vịn bàn, nhìn Lâm Huy đăm đăm, cất lời rõ ràng mạch, đầy nghiêm túc :

« Cậu và « bọn họ » có quan hệ gì ? Tại sao... lại muốn giúp đỡ tôi ? » Cô thực sự không còn từ nào ngoài hai từ đó để nói, bởi vì bản thân cô không thể

công nhận rằng... đó là sự « bảo vệ », vì vậy diễn tả bằng từ « giúp đỡ » có lẽ hợp hơn, cũng khiến cô cảm thấy thoải mái hơn...

Lâm Huy gãi mũi, sau đó tiếp tục lật tài liệu sang trang, xem xét, cuối cùng từ từ nói :

« Câu trả lời của tôi là... » Lại một cái mỉm cười đầy ẩn ý, nhưng vụt tắt nhanh hơn cô nghĩ, anh quay sang nhìn cô, giọng nói nhàn nhạt vang lên :

« Dương Lâm Huy tôi, trước nay làm điều gì cũng đều có mục đích. » Nói xong, anh đứng dậy, quay lưng đi vào phòng ngủ.

« Cậu... »

Hiển nhiên, câu trả lời khiến Lục Chi vô cùng tức tối, cảm xúc hiện giờ không thể diễn tả, tại sao lại len lỏi một chút mất mát và thất vọng ở đây...

Mục đích...

Hai từ đó như một chiếc máy khoét đục tận sâu trái tim của cô, đặt niềm tin vào một người quá lớn như vậy, cuối cùng nhận được món quà khiến trái tim run rẩy.

Lục Chi cắn răng...

Cô không nên có một chút mộng tưởng gì đó với anh mới đúng...

Nên dứt khoát tại đây thôi, đã thất vọng rồi, vậy thì biến nó thành không còn niềm tin đi.

Nghĩ vậy, cô đành đem câu hỏi chôn chặt trong đáy lòng bao nhiêu tháng ra ngoài, hỏi người mà trái tim vẫn có một chút gì đó tin tưởng ra rồi giặt sạch sự tin tưởng viên vông đó.

Câu hỏi mà bấy lâu vẫn tự đấu tranh, khiến một con người luôn lạc quan như cô lại có thể biến thành sự đối lập giữa hai tâm hồn một tin một không trong trái tim.

Lần này, hỏi cho ra nhẽ đi...

Lục Chi hít sâu...

Nhìn bóng lưng kia sắp bước vào căn phòng trước mắt, Lục Chi nắm chặt tay thốt lên :

« Lâm Huy ! Trả lời thật cho tôi, có phải ngày đó...ngay phút giây bom nổ...có phải cậu đã từng...từng bỏ bỏ tôi lại... »

Tiếng nói càng ngày càng bé, thế nhưng lại đủ để khiến cho bước chân của Lâm Huy khựng lại...

Đôi mắt to tròn sau lưng anh vẫn mang một nỗi khát khao, niềm tin tưởng tốt cùng, sự mong đợi... một câu trả lời kì tích.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Câu Trả Lời Là Gì?

Bước chân của anh ngừng lại, lặng lẽ xoay người...

Trái tim cô như ngừng đập, tựa như thời gian qua sống để chờ đợi khoảnh khắc này... Sau khi anh trả lời, cô sẽ phải đưa ra quyết định cuối cùng của mình đối với anh, là tiếp tục tin tưởng...hay dứt bỏ hoàn toàn...

Nhưng...

Lâm Huy lặng lẽ thờ dài một tiếng, nhỏ tới nỗi Lục Chi không nghe thấy gì, giọng nói của anh từ từ vang lên:

“Chuyện này còn phải hỏi sao...”

Nắm tay lỏng dần, cô hoàn toàn không hiểu anh nói gì...

Thấy Lục Chi hoàn toàn khó hiểu đứng đó, anh mới nhẹ nhàng mở miệng nói thêm một câu rồi lập tức xoay người đi về phòng ngủ...

“Tôi nói cậu sẽ tin sao?”

Không để cho Lục Chi đưa ra lựa chọn dứt khoát, anh lại lần nữa xoay người, đóng cửa lại trước mặt cô.

Là không muốn nói... không biết nói thế nào... hay thật sự là không dám nói...

So với nói thật trước mặt cô, lời nói lấp lửng không rõ ràng, không đưa cho cô một câu trả lời nào ấy lại khiến tâm trạng cô tồi tệ hơn...

Mưa ngoài trời không ngừng đổ xuống, nước trôi rồi lại trôi, mưa mạnh mẽ đến vậy, mà sao không thể khiến những cảm giác không vui rời khỏi đáy lòng Lục Chi...

Cô ngồi trong phòng không biết bao nhiêu tiếng, chỉ biết rằng tiếng sấm đã vang lên rất nhiều lần, chứng kiến tận mắt sự đổi thay của đất trời, xám rồi đen, cuối cùng đen khịt, mưa thì ngày một dày đặc, tiếng ồn theo đó tăng lên, trong lòng Lục Chi cũng càng lúc càng nặng nề, không biết bao lâu, mưa ngớt dần, cuối cùng tiếng mưa không còn, Lục Chi giật mình vội ngẩng dậy, đi ra ngoài.

Tạnh mưa rồi, cho dù bọn họ có còn quanh quẩn đâu đây thì cũng phải về...

Lục Chi vợ vội điện thoại, mở ra xem, màn hình tối đen, cô nhú mày...

Có lẽ hết pin rồi...

Thật không còn gì để nói, cô còn chưa thông báo với Vũ gia một tiếng...

Thôi kệ, dù sao cũng tạnh rồi, về trước đã rồi tính sau.

Cô đứng dậy, chỉnh sửa lại quần áo bị nhăn nheo sau đó mở cửa đi ra ngoài.

Căn phòng khách vẫn bật điện, có điều trông yên tĩnh lạ thường, bên ngoài lớp kính là một màu đen huyền diệu... Nhưng sao cô lại thấy có gì đó không đúng...

Nhìn lên bàn... Đồ ăn được sắp đầy, giống như ban nãy, thế nhưng nhiều hơn, hơn nữa... cũng không có hơi nóng bốc lên như lúc nãy...

Lạ thật.

Lục Chi tiến tới gần, vừa mới đi đến chiếc ghế sofa, đột nhiên giật mình lùi lại, thiếu nước ngã lăn ra đất...

Là ai... ngủ trên kia...

Khoan đã, mùi hương này... lẽ nào là Lâm Huy...?

Lục Chi vừa nghi ngờ lại có chút mong đợi tiến tới, không ngoài dự đoán, gương mặt vừa giống một đứa trẻ lại hơi có nét già trước tuổi của Lâm Huy hiện ra, anh nằm trên chiếc ghế sofa của phòng khách, hơi thở nhẹ nhàng trong không khí.

Ánh mắt Lục Chi có chút dao động sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, không ngờ lúc ngủ, nhìn anh lại có cảm giác yên bình đến thế.

Đôi chân không biết kiểm chế của cô bắt đầu di chuyển, tới gần anh...

Bàn ăn trên bàn... lẽ nào là do anh chuẩn bị?

Vậy... tại sao còn không ăn?

Đôi mắt cô vô tình liếc tới cánh tay trái của Lâm Huy, nhìn đồng hồ, kim phút chỉ số chín, kim giờ...

Cô che miệng ngạc nhiên...

01h45'..

Muộn như vậy rồi... Bữa tối của người bình thường diễn ra khoảng bảy giờ, vậy mà tới tận hai giờ đêm rồi bàn ăn vẫn còn nguyên chưa động...

Lẽ nào... là chờ cô?

Không đứng đâu, không thế nào, làm gì có chuyện đó... Lâm Huy...

Nội tâm đang kịch liệt phản đối suy nghĩ vừa hiện lên thì ánh mắt đã không tự chủ liếc về phía khuôn mặt điển trai ấy...

Anh có cần... hấp dẫn đến thế không...

Cô giật mình, vội lắc đầu... Không được, không được có ý nghĩ gì đối với cậu ta... Cậu ta có thể là người đã suýt nữa hại chết bố cô, khiến bố cô nằm

liệt giường hôn mê tới giờ...cô không nên như vậy...tỉnh táo lại đi, đầu óc sao vậy...

Nhưng...

Có thể không phải... nếu như thật sự là anh...vậy thì nhất định sẽ trả lời cô một cách rõ ràng nhất, sẽ chẳng có chuyện phủ nhận gián tiếp như vậy...

Hơn nữa câu đó...

«...Tôi nói cậu sẽ tin sao?»

Là như thế nào? Ý của cậu ấy là gì...

Lục Chi tởm giận hơn nữa, ngón tay vô thức chạm vào mái tóc đen nam tính của anh...

Hàng lông mày rậm khi ngủ dần ra tự nhiên giống như một đũa trẻ vậy, cánh môi ngay cả khi có ánh sáng mờ nhạt cũng hồng hào đến thế... gương mặt này nếu giả thành phái nữ...không biết sẽ đón tim bao nhiêu chàng trai đây...

Chiếc mũi này... cao vút mà hiền ngang, giống như bản tính của anh, tự tin và luôn có sự kiêu ngạo, nhưng nếu không phải là người lâu ngày bên anh, sẽ không thể nào biết rõ mức độ tự tin của con người này, tuyệt đối không phải là người bình thường, nham hiểm nhưng không bộc lộ ra ngoài, đó mới chính là nguy hiểm thật sự.

«Cậu làm gì vậy?»

Đột nhiên bàn tay bị Lâm Huy nắm lấy, lúc định thản lại thì mới phát hiện ra là mình bị bắt quả tang...

Ôi mẹ nó...

Lục Chi vội giật tay ra, đứng thẳng dậy, nhìn Lâm Huy, nhạt giọng nói:

«Mưa tạnh rồi, tôi về đây.»

Lâm Huy ngồi dậy, nhìn đồng hồ ăn bầy ra trên bàn, nói với cô:

«Cậu còn chưa ăn tối. Hơn nữa camera ở tầng này có hai cái giấu rất kĩ, rất có thể bọn chúng sẽ theo dõi cậu.»

«Cậu yên tâm, nếu chỉ có hai cái thì đều đã được tôi phát hiện ra lúc đi xuống tầng, sẽ không bị lộ đâu, còn ăn tối, khỏi đi, rạng sáng rồi, hơn nữa tôi cũng không đói... Tạm biệt.» Lục Chi nói xong, dứt khoát bước ra ngoài, khuôn mặt không một chút do dự.

Lâm Huy nhìn theo bóng dáng ấy, lòng tự hỏi không hiểu những biểu hiện hôm nay của Lục Chi có mối liên hệ gì với cô của trước đây...

Thật sự khác nhau hoàn toàn... Có cảm giác, con người bây giờ vừa sắc sảo, ánh mắt lại đầy tự tin, phong thái quý phái nhưng vẫn có phần mộc mạc giản dị...

Lâm Huy nhìn ra phía cánh cửa mới được cô đóng lại... Đó chẳng phải mẫu người anh thích sao...?

Liếc về bàn ăn mà mình khổ công chuẩn bị cách đây vài tiếng, anh có chút phiền muộn, lắc đầu đi vào phòng ngủ, vì chờ cô mà thiếp đi lúc nào không hay, hơn nữa từ sáng tới giờ vẫn chưa được tắm... Anh là người phá bỏ thói quen từ khi nào vậy?

...

Sau khi tắm xong, Lâm Huy định lên giường đi ngủ thì bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng lục cục vô cùng khả nghi. Anh xuống giường, lấy một khẩu súng giấu kĩ dưới nệm, đạn luôn sẵn sàng, khẽ bật chốt.

Nhẹ nhàng mở cửa, tiếng lục cục vẫn vang lên, chứng tỏ người bên ngoài còn chưa phát hiện ra anh. Lâm Huy thận trọng bước ra ngoài, nhìn về phía phát ra tiếng động khả nghi, sau khi nhìn kĩ, trong giây lát cả người anh sửng sốt...

«Người nào đó» cũng cảm nhận được có ánh mắt đang chiếu vào mình, cô bỏ ăn ngẩng lên, nhìn Lâm Huy...

Trong tình huống này, bốn mắt nhìn nhau...đơ một cục...

«Cậu...dùng súng sao? Nước ta cấm dùng súng mà...cậu làm gì vậy...» Đột nhiên Lục Chi chú ý tới cánh tay phải của anh, tư thế cầm súng cũng vô cùng giống trong phim, nhất thời cô nghẹn lời...

Lâm Huy ném súng ra đằng sau, đi về phía cô nhàn nhạt nói:

«Không có gì, súng của Thái Thế An, tôi chỉ cầm để phòng vệ thôi.»

«Anh ta mang súng về nước bằng cách nào?Không phải qua kiểm tra hải quan sao? Làm thế nào mà mang về được?» Không hiểu làm sao, nhưng lúc

này Lục Chi vô cùng tích cực nói, giống như là nói càng nhiều thì cô sẽ thấy thoải mái và đỡ lúng túng vì bị bắt quả tang hơn vậy.

Lâm Huy nghe xong cũng không ngại trả lời :

« Đương nhiên không phải, đây là hàng sản xuất riêng nhập khẩu theo đường hàng hải, thứ này không phải muốn là có được... » Sau đó lại nhìn Lục Chi, nhếch môi :

« Cậu quay lại để ăn sao ? » Đúng là không ngờ, sau khi tắm xong lại gặp cảnh tượng này ở phòng khách, Lục Chi cầm đũa và bát, nhìn thấy thức ăn liền xông vào... Tiếng động cũng là do cô gây ra, tuy ngoài dự đoán... nhưng đúng là rất đáng yêu...

Lục Chi háng giọng, ngồi xuống ăn từ tốn :

« Tôi đột nhiên thấy đói, quay lại ăn, cậu muốn đuổi tôi đi à ? »

« Không có. » Lâm Huy ngồi xuống ghế sofa, mỉm cười nhìn cô, sau khi tắm xong, xung quanh anh đều tỏa ra mùi hương quế dễ chịu, khứu giác Lục Chi không thể phủ nhận đã bị khiêu khích... thật là mẹ nó...

« Cậu đang chuẩn bị ngủ sao ? » Cô liếc liếc anh, cố làm vẻ thản nhiên nhẹ giọng hỏi.

« Ừ. Chuẩn bị đi ngủ thì lại bị cậu dọa... »

« Phìt ! » Lục Chi sắc nước, phun một ngụm canh ra đất. Trợn mắt trợn mũi cúi mặt xuống lau miệng.

Lâm Huy thấy vậy mặt vẫn không đổi nhìn cô : « Vốn dĩ muốn cậu tạ lỗi, nhưng xem ra cậu cũng bị tôi dọa cho sợ rồi. Vậy cậu ăn cho ngon, tôi về phòng đây. »

Anh đứng dậy, chuẩn bị đi vào phòng, đột nhiên Lục Chi ngẩng lên, vội vàng gọi :

« Đợi đã ! »

« Gì vậy ? » Lâm Huy quay lại, mặt cười như không nhìn cô.

Lục Chi nuốt nước bọt, không phải sợ, cũng chẳng phải ngại, cô chỉ nuốt nước canh nên nuốt luôn nước bọt thôi. Nhưng Lâm Huy nhìn vào lại không thấy giống vậy.

Lục Chi đứng lên, đi vài bước tới trước mặt anh, ánh mắt nghiêm túc lên tiếng :

« Tại sao cậu không hề trả lời tôi câu hỏi đó ? Lâm Huy mà tôi biết trước giờ chưa hề trốn tránh bất cứ điều gì... »

« Đó là trốn tránh sao ? » Đột nhiên Lâm Huy hỏi lại, Lục Chi chưa kịp suy nghĩ gì đành trả lời theo phản xạ:

« Vậy không phải sao ? »

Lâm Huy im lặng, nhìn xuống mu bàn chân cô, nơi đó vẫn còn vết sẹo hình lưỡi trắng mà anh để lại, ánh mắt lạ lùng nhìn cô, nếu như là sau này, có lẽ Lục Chi sẽ hiểu được, ánh mắt của anh bây giờ là sự chân thành, chờ mong của một người đàn ông, nhưng lúc này, ánh mắt kia đối với cô thật lạ lùng, cảm giác như chưa nhìn thấy bao giờ... rất lạ lẫm.

Anh nhẹ hỏi :

« Cảm nhận của cậu về tôi tới đâu ? »

Lục Chi nghe xong liền cứng lưỡi... cảm nhận về anh... Cô chưa từng đặt ra câu hỏi như vậy đối với lòng mình, nhưng những thứ tương tự thì quá nhiều...

Anh là người hoàn hảo, học rất giỏi và rất đẹp trai, tuy đối với những người con gái khác không nóng cũng chẳng lạnh nhưng vẫn là giấc mơ ấp ủ trong trái tim của vạn thiếu nữ, đối với cô, anh cũng từng là vì sao sáng trong lòng, từng có một cảm giác lạ vụt đến khi anh xuất hiện, hơn nữa còn đóng đô ngay trong tâm hồn cô, rất nhiều ngày sau khi không tìm thấy anh, cứ nhắm mắt vào là hình ảnh của anh lại hiện lên trong đầu... Khi nghe tin đó, cô thực sự không tin, nhưng nhìn bố mình như vậy, cô lại nén chặt những suy nghĩ đẹp đối với anh vào sâu thật sâu trong lòng, tìm những thứ ngoài đời để quên đi nỗi ám ảnh về anh...

Những điều như vậy thì gọi là gì... ?

« Hôm đó... tôi từng hỏi cậu, đầu gối, cậu có tin tôi không, cậu đã gạt đầu, vậy lần này có tính không ? » Lâm Huy lại cất lời, giọng noi trong đêm có chút khàn khàn mà lạnh giá, nhưng ánh mắt đã đủ để tỏa ra hơi ấm bao trọn lấy căn phòng này...

Cô im lặng, hai người cứ thế nhìn nhau... Kí ức của cô quay lại ngày đó...

Vết thương trên chân đã lành từ lâu, nhưng kỉ niệm hôm đó có lẽ chẳng bao giờ cô quên...

Ngày hôm đó tin anh, vậy thì nên tin anh... nhưng nếu sự thật trái ngược với điều mà cô hướng tới, thì niềm tin này không phải quá mù quáng rồi ư... ?

« Lâm Huy, không phải cậu không thấy, tôi của hôm đó và bây giờ, hoàn toàn là hai con người khác, cậu sẽ tin tin cái nào ? Hơn nữa tôi cũng chưa từng mở miệng nói tin cậu, chỉ là một cái gật đầu mà thôi. » Lục Chi nói xong, cả căn phòng đột nhiên chuyển sang một bầu không khí mới, tĩnh lặng mà nghiêm trang.

Lâm Huy nhìn thẳng vào mắt cô, không có ý định trả lời. Lục Chi cũng vậy, ánh mắt cô kiên cường hơn nhiều so với nội tâm, cho dù nội tâm có chao đảo bao nhiêu thì ánh mắt vẫn chỉ có một, thờ ơ mà kiên định.

« Thứ tôi tin hiện tại, chỉ có sự thật. » Giọng nói tự tin vang lên, nếu như anh không cho cô một lời giải thích, thì ở đây hoàn toàn không tồn tại hai từ tin tưởng.

« Vậy cậu đã hiểu rồi chứ ? » Lâm Huy đột ngột nói, khiến phản xạ của cô có chút chậm chạp, không kịp hiểu anh đang nói gì... Hiểu cái gì cơ ?

« Nếu tôi nói, cậu sẽ tin sao ? » Lâm Huy nhắc lại lời nói lúc chiều, giống như khiến cho cô tỉnh ngộ...

Khi định thần lại, Lâm Huy đã đi tới cánh cửa phòng ngủ, chuẩn bị mở cửa bước vào, cô vẫn đứng nguyên đó, nhưng giọng nói và biểu cảm đã chút khác khác, tựa như nhất định phải khiến cho anh đưa ra câu trả lời mà cô đã chờ đợi suốt năm tháng qua vậy...

« Cậu đứng lại ! »

Giọng nói này khiến Lâm Huy đột ngột dừng bước, nếu anh còn đi nữa thì chắc chắn nữ đầu gấu sẽ làm một trận kinh thiên động địa để biểu hiện sự tức giận của cô ấy... nhất định sẽ không để cả cái khách sạn này yên ổn...

« Đưa ra một lời giải thích khó tới vậy sao ? Cậu đã đi đâu trong thời gian qua ? Tôi một chút tin tức cũng chẳng có? Cậu có biết tôi sống như thế nào không? Ra ngoài phải cài trang, tôi trường phải bôi be bét phấn son lên mặt, chịu đựng mọi sự sỉ nhục của bọn chúng, chỉ vì muốn gia đình được yên ổn, có nhiều lần tôi đã tự hỏi bản thân rằng những gì mình bỏ ra có đáng hay không? Mỗi lúc đó... thật nực cười rằng điều mà tôi nghĩ đến chẳng phải gia đình... mà lại là cậu. Đầu tiên là hỏi cậu đang ở đâu... sau đó lại tự hỏi sự thật có đúng như lời bố tôi nói, cậu bỏ lại bố tôi rồi chạy đi trước khi bom nổ hay không... tôi luôn tự đấu tranh trong lòng về hai thứ đó... nhiều lúc muốn hận cậu... nhưng lại nghĩ rằng không phải cậu đâu... cậu không phải người như vậy... tôi tin cậu mà... Nhưng bố tôi... tôi cũng không thể không tin... Vì vậy điều duy nhất mà tôi có thể làm... là đợi cậu về, nghe một câu trả lời từ phía cậu, chính tôi còn thấy bản thân thật mâu thuẫn khi vừa nói không tin cậu lại vừa muốn chờ đợi câu trả lời từ phía cậu, nhưng thật sự là vậy... chỉ cần cậu nói, tôi nhất định sẽ tin... Thậm chí có phút giây tôi còn nghĩ là bao nhiêu năm nay sống chỉ để chờ khoảnh khắc ấy... Nhưng cậu thì sao... tại sao không thể đưa ra một lời giải thích rõ ràng? Nếu như lời bố tôi nói là thật... cậu cứ việc nói ra... bởi vì Lâm Huy trước đây luôn là người rõ ràng như vậy... nếu cậu không nói, điều đó càng dằn vò tôi và chỉ càng làm cho tôi có thêm lí do để ghét cậu... cậu không biết sao... »

Cô thực sự muốn nói như vậy... Nói ra hết những dòng tâm sự đang hiện lên ngày càng nhiều trong tim... thế nhưng sự thật là... ánh mắt nhìn anh trở nên nhạt nhòa như vậy, yếu đuối tới vậy... thì làm sao có thể nói ra câu đó, mà lời thốt ra tới tận miệng rồi, vẫn chỉ là vòn vẹn một câu nói:

“Tôi... sẽ ngủ lại đây...” Một hơi thở nhẹ nhàng, thế nhưng nó tựa như lấy đi vô số hơi thở mạnh khác trong người cô, cả người mệt lử, giọng nói nhạt dần...

“Được, ngủ ngon.” Lâm Huy đi về phía cửa phòng ngủ thứ hai, vào trong rồi đóng cửa lại.

Lục Chi cũng xoay người, vào phòng ngủ thứ nhất. Ngay lập tức, không khí trong căn phòng VIP của khách sạn liền tĩnh lặng...

Mỗi người đều tự xây nên một khoảng trời riêng để thả những tâm sự vào trong đó.. Nhưng có lẽ đối với hai người này, cả một thế giới có lẽ cũng chưa đủ để ôm ấp những mối tâm sự đó...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Ngọt Ngào

Rạng sáng, Lâm Huy ngủ nhưng luôn trong trạng thái cảnh giác cao độ, đột nhiên có tiếng động nào đó vang lên...

Anh mở mắt, âm thầm nghe ngóng động tĩnh...

Tiếng động là lạ lại vang lên... dường như... là tiếng của Lục Chi.

Lục Chi?!

Lâm Huy vội vàng xuống giường, mở cửa, chạy sang phòng cô.

“Lục Chi?” Cảnh tượng hiện ra trước mắt thực sự khiến anh có cảm giác lo lắng...

Lục Chi như người không sức sống ngã xuống trước cửa phòng vệ sinh, đôi mắt lim dim nhắm, khuôn mặt tái nhợt, đôi môi khô nứt nẻ, thở dốc, ho khò khè mấy tiếng...

Anh vội vàng ôm cô lại, đặt lên trên giường, đi lấy băng dán hạ sốt trong tủ y tế của khách sạn rồi đắp lên cho cô, kéo chăn lên, một lúc sau, Lục Chi cuối cùng cũng hơi tỉnh táo lại.

Nhìn thấy anh, cô liền quay mặt đi, một lúc lại hắt xì.

Lâm Huy ra ngoài, sau đó quay lại với một chai nước khoáng ba lít. Rót ra cốc, đưa cho Lục Chi:

“Uống đi.”

Cô ngẩng dậy, Lâm Huy vội đỡ lấy, sau đó đưa nước cho cô uống. Sau khi cho cô uống hai lít nước, anh cũng không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng xoa đều huyết thái dương giúp cô, cho dù Lục Chi từ chối cũng bị anh kéo lại, vài lần đưa đẩy, Lục Chi đành mặc kệ.

“Tôi còn tưởng cậu lại giống lúc chiều.” Anh nhàn nhạt nói, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn về đuôi mắt cô.

Lục Chi chớp mắt nhẹ một cái, một lúc sau mới từ từ thốt ra:

“Lúc chiều nay... tại sao lại phải tắt hết điện đi?”

“Chúng ta bị theo dõi từ bên ngoài cửa sổ, tòa nhà đối diện có cài người của bọn chúng, chúng dùng camera tinh xảo quan sát chúng ta, hơn nữa bên ngoài phòng khách cũng có hai tên giả dạng nhân viên khách sạn tới để thám thính tình hình, lúc đó bắt buộc dĩ mới phải làm như vậy... Nhưng cậu yên tâm...” Anh nhìn cô: “Tôi sẽ không để chuyện đó xảy ra lần nữa đâu.”

Lục Chi bất giác nhìn lên, chạm phải ánh mắt ấy thì bỗng phản xạ nhú mày, chớp mắt một cái rồi dời đi.

Lâm Huy để cô gối đầu xuống gối, lặng lẽ đi sang phía bên kia giường, trước ánh mắt kinh ngạc của Lục Chi, thản nhiên trèo lên giường, nằm cạnh cô...

“Cậu làm gì vậy?” Lục Chi thờ không ra hơi, lời nói như gió bay, khàn khàn, lời vừa nói liền như tan vào không khí... Nhưng sự kinh ngạc trong đáy mắt thì không thể phủ nhận, cô quay sang dùng ánh mắt ấy nhìn anh.

Lâm Huy không nói gì, lật chăn của cô lên, chui vào, quay sang nhìn cô:

“Cậu bị cảm lạnh, hơn nữa còn có dấu hiệu tụt huyết áp, còn nhiệt độ rạng sáng hôm nay là mười độ, cậu không lạnh thì tôi cũng lạnh, một cái chăn bông của khách sạn không đủ ấm.”

“...”

Phản ứng chậm, sau khi định thần lại, Lục Chi quay sang dùng lực đẩy anh, nhưng dù cho như thế nào thì Lâm Huy cũng giống như một tảng đá, di thế nào cũng không dịch chuyển dù là một li.

“Cậu lạnh thì kệ cậu, mau đi về phòng của mình, cậu muốn bị lây cúm hay định giờ trò gì?! Đừng hòng giờ trò khi tôi bị bệnh, cậu nhất định sẽ hối hận...”

Lâm Huy mặc cô xô đẩy mình, chán chê rồi mới phản kích, anh quay qua giữ nguyên hi cánh tay của cô, ánh mắt vừa quẩn rĩ lại vừa có sức mạnh thu phục nữ quái trước mặt, giọng nói vẫn nhàn nhạt chẳng rõ buồn vui:

“Nếu không im lặng thì điều cậu mong muốn sẽ trở thành hiện thực đấy, tôi không ngại đâu.”

“...” Ngờ ngẩn một hồi, Lục Chi mới khó khăn mở miệng hỏi: “Tôi... mong cái gì?”

Lâm Huy cười như không nhìn cô từ trên xuống: “Cậu không phải mong tôi giờ trò với cậu sao?”

“...” Cô tròn tròn mắt, rồi ánh mắt nhạt dần, nhìn anh như nhìn một đóa hoa trẻ không hơn không kém, cuối cùng không nhịn được, hắt xì một cái sang bên cạnh...

Lâm Huy dường như muốn phì cười, nhưng anh đã cố gắng kiềm chế, giọng nói bên tai cô kiên định tới bất ngờ.

“Tuy tôi không thể nói rõ với cậu ngày hôm đó đã xảy ra chuyện gì, cậu hãy tự tìm ra sự thật, như vậy sẽ giúp cậu tin tưởng hơn... Nhưng tin tôi đi, câu trả lời cuối cùng vẫn là, tôi sẽ không bao giờ khiến cậu thất vọng.”

Hơi thở nhẹ nhàng phả bên tai, không khí lắng đọng từ đó, không cần cô nói gì, chỉ cần ánh mắt này mãi dõi theo anh, cho dù thế nào cũng tin tưởng thì

nhất định sẽ không để cô thất vọng về mình.

Suy nghĩ của cô đột nhiên lại ủa tới. Thực ra... ngày đó, khi nghe cô gái lạ mặt kia nói vậy, cô không có một chút tin tưởng, nhưng sau khi nhìn tình cảnh của bố, đột nhiên cô lại muốn chém chết tên đã hại bố cô ra nông nỗi này vô cùng, hơn thế nữa là việc Lâm Huy đột nhiên mất tích chẳng có dấu vết, cô không thể ra mặt để liên lạc cho anh, sau vài lần suy nghĩ rồi lại suy nghĩ, đột nhiên thấy những sự việc nối tiếp nhau và lời kể của cô gái lạ mặt đó có sự liên kết vô cùng hợp lý, vì vậy mà thành nửa tin nửa ngờ. Có lẽ ngoài mặt là thực sự muốn ghét bỏ người con trai này. Nhưng trong lòng lại vẫn có sự tin tưởng vô điều kiện.

Cô hiểu rằng bản thân chưa hoàn toàn mất hết tin tưởng ở anh, bởi vì nếu như vậy, cô sẽ dứt khoát căm thù Lâm Huy, không ngu ngốc tới nỗi hỏi anh vấn đề này.

Cô hỏi, là bởi vì muốn lấy lại sự tin tưởng hoàn toàn đối với anh, là muốn nhận định suy nghĩ trong đáy lòng của mình không sai, muốn chứng minh lời cô gái đó là không đúng, chỉ là lời của một người qua đường không hơn không kém...

Lâm Huy xoay người, yên lặng nhắm mắt nằm bên cạnh cô. Không biết bao lâu sau, tiếng của Lục Chi đột nhiên vang lên:

“Tay của cậu không sao chứ?”

Lâm Huy mở mắt, hỏi lại: “Tay của tôi làm sao?”

“Cậu không cảm nhận được à?” Giọng nói của cô có chút ngạc nhiên.

“Sao phải cảm nhận?” Anh gác tay lên đầu, thật sự chẳng cảm thấy gì. Rốt cục ý cô là sao?

Lục Chi thấy vậy đành khàn khàn thở dài một tiếng, vực dậy rồi bước đi lờ lờ tới đâu đó, lấy gì đó rồi lại nhanh chóng quay lại.

Lâm Huy cũng vực dậy, chưa kịp nói gì đã bị Lục Chi ra lệnh với vẻ mặt hết sức uy nghiêm:

“Cởi áo ra.”

“...”

Lục Chi leo lên giường, trên tay cầm một túi giấy bên trong đựng gì đó khả nghi. Hơn nữa còn kêu người ta cởi áo... đúng là không thể tin tưởng được...

“Cởi ra.” Cô nhú mồm, khàn tiếng nhắc lại lần nữa.

Thấy cô quyết tâm như vậy, anh đành làm theo lời cô, cởi áo rồi ném sang một bên, nhìn cô bằng ánh mắt có vẻ khiêu khích.

Lục Chi thờ ơ lờ mờ: “Đừng lo, tôi không có ý định ăn cậu.”

Ngoài mặt có vẻ thản nhiên và bình tĩnh, thế nhưng nội tâm một lần nữa lại lộn xộn.

Không ngờ cái tên oắt con mới hơn mười tuổi mà đã có một thân hình nhìn vào đã khiến người khác muốn chảy máu mũi rồi... Đây là hậu duệ của Hec-quyn sao...

Ôi thật mẹ nó...

Cô nhớ không nhầm thì Rau Cải nhà cô tập Gym hơn sáu tháng trời mới có sáu múi mờ nhạt, nhưng sao tên này chỉ tập karate thôi mà sáu múi rõ rệt như một người đàn ông trưởng thành vậy?

Oa...

Rắn chắc, trông thật săn chắc khỏe mạnh nha...

“Cậu làm gì thế?” Tiếng nói vang lên trên đỉnh đầu kéo cô trở về hiện tại.

Lục Chi chớp mắt giả nai không biết gì, nhưng tới khi biết ngón tay trỏ của mình đang chạm phải cái gì mới thực sự... đơ.

Sáu múi...

Múi thứ sáu...

Ngón trỏ...

Bàn tay phải...

Chọc chọc...

Cho những dữ liệu như vậy, có lẽ mọi người cũng biết, nguyên nhân dẫn tới máu lên mặt của Lục Chi là cái gì rồi nhỉ.

Cô chậm chạp rút tay lại, mặt mũi tuy đã đỏ hết lên, nhưng trong trường hợp này vẫn bình tĩnh lạ thường.

“Tôi chỉ muốn xem xem cậu và Rau Cải ai rắn chắc hơn thôi...” Lục Chi lòi đồng dụng cụ y tế trong túi lên trên giường, thờ ơ nói.

“Vậy kết quả là gì?”

« Hà ? »

Gần như thế này... Lục Chi có thể nhìn thấy rõ từng đường nét cái nhếch môi đầy bí ẩn của anh...

Thì ra nhìn gần nó lại dâm tà đến vậy...

Cô lạnh nhạt liếc anh một cái cảnh cáo, sau đó thô bạo kéo cánh tay phải của Lâm Huy về phía mình, lật ra phía sau soi xét, miệng vẫn lảm bảm :

« Tôi thấy hai người trước sau gì vẫn bánh bèo như nhau thôi... »

« ...Cậu... »

Không biết có phải nhìn nhầm hay không, nhưng lúc cô chạm vào Lâm Huy, ánh mắt của anh thực sự không được bình thường. Cô bèn hỏi :

« Sao vậy ? »

Đột nhiên, Lâm Huy buột miệng thốt ra một từ :

« Bồng ! »

« ...Hà ?! »

Vẫn giữ nguyên tư thế, cô chỉ hơi bị kích động bởi lời nói của anh... Ý nghĩa vẫn sẽ đầy ẩn ý như thường chứ ?

...Hay sẽ trần trụi hết chỗ nói ??

Lâm Huy thờ ơ lướt qua cô, về không để ý nói : « Không có gì, cậu tiếp tục đi. »

« Hắt xì ! »

Cô khịt mũi, bấy giờ mới để ý thật kĩ vết thương mà lúc chiều nay cô để lại cho anh, mới soi bên bắp tay phải đã chẳng muốn nhìn sang tay trái...

Mấy nốt đỏ thâm xỉ trên cánh tay vẫn còn hằn nốt móng tay hình vòng cung sắc nhọn của cô, đủ năm ngón, không thiếu hụt một ngón nào cả...

Lục Chi cố gắng nuốt nước bọt mấy lần, mới ra được tiếng ồm ồm nói với anh :

« Vết như vậy mà cậu nói là không cảm thấy gì sao ? Da cậu bọc đá à ? »

Sau đó lấy băng gạc lên, bắt đầu quấn cho anh, nói :

« Cho dù đây không phải cách hữu hiệu nhất, nhưng cuốn vào thì sẽ khiến cậu dễ chú ý tới nó hơn, đừng động chạm mạnh nhiều, hơn nữa cũng đừng để nước vào... »

Cô vừa chăm chú băng bó cho anh, vừa lảm nhảm vài câu bằng chất giọng khàn đặc của mình. Lâm Huy dường như vẫn chú tâm, nhưng hành động của anh thì chẳng có gì là lo lắng cho bản thân.

Tay còn lại túm lấy chiếc chăn bông bên cạnh, kéo lên, đắp vào sau lưng cho cô, điều bất ngờ là khuôn mặt vẫn có thể giữ được phong thái không lạnh cũng chẳng nóng, đều bình bình như chẳng có gì xảy ra, hiển nhiên mà đúng mực.

Nhưng động tác của anh dường như đã cản trở lại thao tác của người nào đó...

Phủ tấm chăn ra sau lưng cho Lục Chi xong, thấy cô đột nhiên đơ một cục...

« Cậu tiếp tục đi. »

Anh khẽ nhấc.

« Ô. » Lục Chi nhú mày liếc ra xa, tiếp tục băng bó cho anh, lảm nhảm : « Tại ở cửa sổ có con chuột vừa chạy qua... »

« Chuột to không ? »

« ...To. »

« To thế nào ? »

« To... » Lục Chi bóp bóp bắp tay anh, nhếch môi mờ nhạt : « To thế này... »

« ... »

Sau khi băng bó xong cả hai bên, cô trịnh trọng nhìn anh nói :

« Lần sau nếu tôi còn bị như vậy nữa, đừng làm gì cả, tát tôi một cái thật mạnh, lúc đó tôi sẽ tỉnh. »

Nói xong còn hất xì một cái vô cùng có tâm.

Lâm Huy không nói gì, nhanh chóng mặc lại áo rồi kéo cô nằm xuống, chồm chắn lên, lần này không còn là ai nhìn trần nhà của người ấy nữa, anh trực tiếp kéo cô vào lòng ôm thật chặt.

Lục Chi đẩy giữa :

« Đồ điên này ! Buông ra !! »

« Im lặng. » Giọng nói của anh có chút nghiêm khắc, hơi khàn khàn vang lên, nhưng hai cánh tay bắt giắc ôm chặt cô hơn, đôi mày vô ý nhíu lại, mắt nhắm tịt, khe khẽ nói :

« Ngủ đi. »

« Cậu...nhưng thế này thì sao mà tôi ngủ được ?! Buông ra !! Tôi đang bị cảm cúm đấy !! » Lục Chi như dùng hết sức của mình mà gào lên thậm chí còn co chân lên đạp anh một phát, giọng tức giận nói :

« Tôi là đầu gấu đấy, cho dù ốm yếu thì tôi vẫn là đầu gấu đấy, cậu mau buông ra trước khi tôi còn đang nói mồm !! »

Lâm Huy dường như chẳng để tâm, giọng nói nhàn nhạt vang lên :

« Cậu biết tôi là ai không ? »

« Sao ? Cậu là Dương Lâm Huy thì sao chứ ? » Cô lại co chân lên, khuyến mãi vào bụng anh một cái đạp.

Đôi chân dài to lớn liền phản kích, trong một giây cả người cô đều bị thu vào trong lòng của ai đó to lớn... Trước đó còn có một câu nói kinh điển :

« Tôi là Dương Lâm Huy, nên nếu cậu còn quậy phá nữa, tôi sẽ trực tiếp hôn cậu. »

« ... »

Im lặng...

Im lặng...

Chẳng biết bao lâu, không biết cô còn thức hay không, nhưng cả căn phòng tĩnh lặng vang lên giọng nói trầm ấm hơi khàn khàn của anh, Lâm Huy dịu dàng nói :

« Tôi biết để vượt qua quá khứ không phải ngày một ngày hai, nhưng nếu có lặp lại, thì nhớ rằng, người đang ôm cậu, chính là tôi. »

...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hổ Báo?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Tước Nhân Quyền Hay Sự Bảo Vệ Lạnh Lùng

Chương 43:

Sau khi tỉnh dậy, Lục Chi thấy mình đang ở trong một căn phòng sang trọng hơn căn phòng khách sạn ban nãy ngàn lần, cách bày trí tinh tế và phong cách xảm tro trang nhã mà đầy bí ẩn, đặc biệt, mùi hương quế thơm cay dịu nhẹ vẫn vương vấn quanh đầu mũi không chịu rời.

Cô đột ngột ngồi dậy, ngơ ngàng nhìn mọi thứ xung quanh, đầu óc có chút ong ong nhưng cơ thể đã không còn mệt mỏi như hôm qua nữa.

Cô nhìn quanh, mọi thứ đều là mới lạ trước mắt nhưng tâm hồn thì cảm thấy quen thuộc đến lạ thường.

Không cần hỏi nhiều, cô liền biết đây chính là nơi thuộc về Lâm Huy, có lẽ là nhà của anh, ngôi nhà mà hôm qua cô nhắc tới.

Lục Chi xuống giường, vào nhà vệ sinh rửa lại mặt mũi cho tỉnh táo rồi xuống nhà. Dưới nhà chẳng có ai ngoài một bác giúp việc trung niên đang bận bịu nấu cơm trong bếp. Lục Chi tiến lại gần, hỏi:

“Bác... cái cậu Lâm Huy đâu rồi ạ?”

Bác giúp việc đang mải mê với công việc thái đồ ăn của mình, nghe thấy tiếng động sau lưng đột nhiên giật mình quay lại, nhưng sau khi thấy cô thì khuôn mặt trở nên bình thường hơn một chút, bác giúp việc chỉ lên tầng khẽ nói:

“Cậu ấy ở trên tầng, trong phòng đọc sách ấy, nói khẽ thôi, bình thường cậu ấy không thích tiếng ồn.”

Ồ...

Lục Chi đột nhiên phát hiện ra một điều mới lạ, gật đầu lễ phép một cái, cô lại chạy lên lầu, tìm phòng đọc sách trong truyền thuyết.

Lên tầng hai, tổng cộng có ba cánh cửa, một phòng là nơi mà cô vừa bước ra, phòng tiếp theo là căn phòng có một cánh cửa tương tự như phòng cô, có lẽ cũng là phòng ngủ, phòng cuối cùng nằm ở cuối hành lang, một màu gỗ cổ điển nhưng đem lại cảm giác vô cùng huyền bí...

Lục Chi tiến lại gần, lặng lẽ mở cửa. Vừa mới xoay nắm đấm, cửa phòng như có phép lạ liền bật mở ra, lôi cả cô vào bên trong. Lục Chi hú hồn, đứng vững lại, ổn định lại thần trí thì đã thấy anh đứng như pho tượng trước mặt mình...

“Cậu tỉnh lâu chưa?” Lâm Huy dứt một tay vào túi quần, kéo cô ra ngoài, đóng cửa lại.

“Được một lúc...” Cô nói.

“Xuống dưới nhà ăn chút gì đi, giờ là mười hai giờ trưa rồi, tình hình của cậu không có gì đáng lo ngại cả, chiều nay có thể đi học lại.” Lâm Huy vừa đi vừa nói.

Lục Chi đằng sau bỗng tỉnh ngộ... Đúng rồi, còn đi học nữa... Cô còn chưa xin phép...

“Tôi đã xin phép nghỉ buổi sáng giúp cậu, yên tâm.” Anh bước xuống cầu thang, giọng nói từ tốn vang lên.

“Cậu sao?” Cô sững người, làm sao mà...

“Cậu biết trường của tôi?”

Làm sao anh có thể biết được? Hơn nữa cô cũng đã đổi cả họ cả tên, có gì anh có thể tìm ra? Nếu vậy chẳng phải... anh biết tất cả ư? Rốt cục là như thế nào?

Lâm Huy từ từ quay lại, ánh mắt không nhìn ra có mấy tia cảm xúc, anh nói:

“Trường trung học chuyên quận 3, tên Hà Linh Chi, tiểu thư độc nhất của công ty cổ phần Ánh Hòa.” Anh ngừng lại, nhìn cô hỏi: “Tôi nói có sai không?”

Sau đó không đợi cô trả lời liền xoay người xuống dưới, đi vào phòng ăn.

Lục Chi nhú mày nghi ngờ... Thậm chí có suy nghĩ ảo diệu còn đột nhiên nảy sinh ra trong đầu cô... Chẳng lẽ suốt thời gian qua, cô không hề có một chút tin tức gì về Lâm Huy, tổng khi anh thì nắm rõ cô như lòng bàn tay?

Lục Chi đột nhiên cảm thấy khó chịu... Cô thực sự ghét cảm giác như vậy...

...

“Từ nay cậu chuyển tới đây sống đi.” Đang ăn, đột nhiên Lâm Huy cất lời, lời vừa thốt ra liền khiến Lục Chi nuốt không trôi miếng trứng luộc...

“Ừc! Sao tôi phải ở đây? Tôi muốn ở đâu thì ở, cậu cấm được sao?” Cô cay mũi mạnh mẽ nuốt trứng, uống một ngụm nước rồi tròn mắt dọa anh.

Lâm Huy không phản ứng nhiều đối với hình tượng của cô trước mắt, chỉ nhìn cô rồi nói, âm điệu vẫn nhàn nhạt nhưng đầy nghiêm khắc:

“Cậu không có quyền từ chối, nếu như cậu muốn chung sống cùng lũ trẻ trong ngôi trường đó thì cứ việc làm một người bình thường hằng ngày ăn và

chơi sa đọa sau đó chứng kiến cảnh gia đình không còn một mảnh kính mà rơi vào tay bọn họ. Còn nếu như cậu muốn trở thành một doanh nhân giống như mẹ cậu, thì kể từ bây giờ, cậu sẽ không có một thứ gì trong tay cả, quyền lựa chọn, sự tự do, và mọi thứ, ngoài cái đầu của cậu. Hãy vận động nó để tìm cách lấy lại những thứ này, kết quả sẽ là một điều tuyệt vời mà cậu mong chờ, kể cả gia đình cậu. Nếu đi theo con đường này mà nảy sinh ra tâm lý chán nản, muốn bỏ cuộc, thì tốt nhất cậu hãy ngồi một góc và chờ bọn họ tới, chấp nhận mình là một kẻ thất bại.”

Lâm Huy càng nói, ánh mắt càng trở nên sắc bén. Lục Chi im lặng, không có nghĩa là cô không nghe, thế nhưng ở tận sâu trong trái tim cứ như bị đục khoét dần, mỗi lần tưởng tượng ra cảnh đó, nghĩ rằng vì mình mà gia đình có nguy cơ sẽ nằm trong tay bọn chúng... chẳng khác nào đâm cô một nhát.

“Nếu như muốn có mọi thứ trong tay, trước hết, hãy đánh bại được tôi.” Lâm Huy đứng dậy, nhàn nhạt buông ra một câu rồi bước đi.

...

“Uầy! ‘Hot girl’! ‘Hot girl’ đi học lại rồi kìa...”

“Uê! Chúng mày ơi! Nó tới rồi này, a ha ha!”

“Eo ôi, tránh xa nó ra, mùi phấn gì mà như mùi phân chó ấy...”

“Ừ! Hôi kinh thật!”

“Vẫn còn dám vác mặt tới đây à? Con nhỏ này mặt dày level bao nhiêu không biết.”

“Mày ơi, tao thử đi ra tóc vậy nó nhá, a hi hi...”

...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Lục Chi

Chương 44:

Lục Chi thoát khỏi sự bao vây của lũ cậu ấm cô chiêu tâm hồn không trong sạch này, bước vào nhà vệ sinh.

Nhìn lại mình một lượt từ đầu tới cuối... Váy xộc xệch, mặt bẩn thỉu, cả người nhem nhuốc y như lũ lợn vừa lăn qua lăn lại trong chiếc chuồng thum thum của chúng vậy.

Lạnh lùng nhìn tấm gương trước mặt, không khí trong phòng vệ sinh theo đó giảm xuống mức thấp nhất trong ngày...

Kiểm chế! Kiểm chế! Kiểm chế...

Vì đã đoán trước được tình huống này nên cô đã tự lưu ý đem theo bộ đồng phục nữa, Lục Chi nhanh chóng mặc vào rồi bước ra khỏi phòng vệ sinh.

Khi bước vào lớp học, mọi ánh nhìn khinh miệt và những lời nói châm chọc như mưa rào vang lên. Lúc đó, có ba người là nhìn cô bằng ánh mắt rất khác thường.

Ngọc Ân... cô ấy mỉm cười với cô, như một lời an ủi, một lời trấn an vậy, Lục Chi nghĩ không phải do cô ấy đã nhận ra cô là Lục Chi mà nhìn cô với ánh mắt như vậy, bởi vì Ngọc Ân thực ra rất tốt bụng, cô ấy luôn ghét nhưng người giàu khoe khoang và hay ra vẻ ta đây như những thành phần trong ngôi trường này, vì vậy ánh mắt ấy không khiến cô cảm thấy lạ lẫm mà lại thấy vô cùng ấm lòng, trong tim xúc động vô cùng.

Còn thứ ánh mắt mà cô thấy là lạ lẫm, khác thường... chính là của Rau Cải... Ngay từ lúc cô bước vào đã chạm phải ánh mắt của cậu ấy đầu tiên. Một ánh mắt tức giận, xen lẫn buồn và một chút gì đó xót xa...

Cậu ấy sao vậy? Rau Cải nhà cô lẽ nào có xích mích gì với Ngọc Ân?

Nếu là vậy thì có lẽ không sao đâu, bởi vì hai người này chỉ giận đối nhau một thời gian, vài ngày gì đó là làm lành liền, nhất là Rau Cải, cậu ấy thích Ngọc Ân như vậy, sao có thể để cô ấy có thành kiến với mình dù chỉ một giây chứ.

Lục Chi cũng không nghĩ nhiều, lặng lẽ đi về chỗ của mình. Hứa Anh Minh là người thứ ba trao cho cô ánh mắt kì lạ.

Đối với cậu ta, cô cũng không muốn nghĩ nhiều vì đột nhiên cảm thấy, mỗi khi thấy Hứa Anh Minh là một lần đầu óc cô không được bình thường... có thứ gì đó lạ lẫm xen vào giữa mối quan hệ của cô với cậu ta... Nhưng sự thật lại chẳng đơn giản như cô nghĩ...

...

“Cậu đã đi đâu vậy?”

Tan học, Hứa Anh Minh nói nhà có chút việc rồi ra về trước, một lúc sau, sắp xếp đồ đạc xong cô cũng đang định ra về, bỗng nhiên một bóng dáng quen thuộc cùng giọng nói kiêu ngạo nào đó vang lên, đứng trước mặt cô hỏi.

Lục Chi ngẩng lên nhìn Vũ Hương Ly, sắc mặt cô ta cực kì tốt, có vẻ như sau ngày hôm đó đã thông nào rồi, câu đầu tiên không hỏi về ngày hôm đó cô với Hứa Anh Minh đi đâu mà lại hỏi tại sao hôm qua cô không về nhà, có chút tính người rồi đó...

“Có một chút việc, không phải với Hứa Anh Minh nên cậu đừng lo.”

Vũ Hương Ly nóng tính quát tháo: “Ai lo chuyện của Hứa Anh Minh? Tôi chấm dứt rồi. Anh ấy từ chối rồi...”

Giọng nói của cô ta lí nhí dần. Lục Chi đeo cặp, ngẩng lên nhìn cô ta, chằm chằm cất lời:

“Hôm nay tôi sẽ dọn đi, tới lúc tôi phải về nhà rồi, thời gian qua có lẽ đã vất vả cho cậu. Tạm biệt.” Cô mỉm cười nhàn nhạt, quay người bước đi.

Vũ Hương Ly chỉ biết đứng đó tròn mắt...

Vậy là từ nay... cô ta lại tiếp tục cô đơn sao...

...

Lúc này, toàn trường hơn nửa số đã về hết, số còn lại là thanh niên nghiêm túc như lúp trường đều đi tới khu nhà C để tự học vì vậy đi trên bậc thang có cảm giác vô cùng tĩnh lặng, nhưng hôm nay có gì đó không đúng, dường như có thứ mùi quen thuộc gì đó quanh quẩn đâu đây...

Giống mùi hương của... Rau Cải?

Đầu óc đang nghĩ tới cậu em họ quý hóa đột nhiên Rau Cải thật sự hiện hình, xuất hiện trước mặt cô, ngay lối rẽ của cầu thang bộ tầng một...

“Ồ... Hi!” Lục Chi cong miệng giơ tay lên chào hỏi, nụ cười có chút cứng ngắc... sát khí của cậu em này... thế nào mà kinh người đến vậy...

Rau Cải không nói gì, chỉ trực tiếp đến gần cô, sau đó không một lời thừa thãi lui cô đi.

“Làm gì vậy? Chúng ta quen nhau sao? Bỏ tay ra nào cậu trai này! Tôi phải về nhà!!!”

Mặc cho Lục Chi nói đến thế nào, Rau Cải cũng không quan tâm, chỉ nhìn phía trước và cứ thế lui cô lên sân thượng.

Cùng lúc, Vũ Hương Ly vừa hay tới nơi, nhìn thấy cảnh đưa đẩy hết sức “gay cấn”, trí tò mò liền bị kích thích, đứng đó một lúc không chịu nổi nữa liền theo chân hai người kia lên trên...

...

Rau Cải lui Lục Chi qua tầng ba rồi tới tầng bốn, hết tầng bốn lại tới tầng năm, cuối cùng cũng tới điểm dừng chân...

Sân thượng...

Rau Cải buông tay cô ra, nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu...

Lại cái ánh mắt đó... ánh mắt đó... Nói thế nào nhỉ... cứ như thế, có chuyện gì kinh thiên động địa sắp được làm nên bởi ánh mắt này vậy...

Chưa ai mở lời cả, hai người cứ nhìn nhau trong im lặng vậy.

Lục Chi có cảm giác hơi lo lắng, lúc này im lặng là cách tốt nhất, tránh đánh rắn động cỏ...

Vũ Hương Ly đứng gần cầu thang bộ, núp vào một chỗ, liếc mắt ra đằng đó quan sát. Đợi nửa ngày chẳng thấy ai mở lời một câu, cô ta bắt đầu nhìn trần chửi thề...

Mẹ nó...

Chẳng có gì đặc biệt, bọn họ hẹn nhau lên sân thượng đấu mắt sao? Cái này nên gọi là điên hay dở người?

Đúng lúc cô ta định rời đi trong nỗi tê nhạt, tiếng của Rau Cải vang lên vô cùng rõ rệt:

“Lục Chi, chị định như vậy tới bao giờ?”

Dứt lời, không chỉ có một người sững sờ và cực kì bất ngờ, ngay cả người đứng ngoài cuộc như Vũ Hương Ly cũng phải đứng lại vì kinh ngạc...

Lục Chi... Đây không phải cái tên mà bố từng nhắc tới sao...

Vũ Hương Ly bịt miệng, ở lại tiếp tục nghe ngóng...

Lục Chi sững người, dường như chẳng có gì để nói...

Cậu ấy biết từ bao giờ?

“Tại sao...” Cô nhìn Rau Cải, không có ý chối cãi, lăm bắm hỏi...

“Người em họ sống chết cùng chị hơn mười sáu năm làm sao có thể không nhận ra chị? Giọng nói của chị, dáng đi của chị, tất cả đều rõ mồn một ngay trước mắt em, chị nói em tại sao lại phát hiện ra chị chứ?” Rau Cải dường như tức giận, cao giọng nói.

Lục Chi nhìn cậu, sau đó quay đi chỗ khác, mím môi thật chặt...

“Chị... Bác chỉ bảo em và Ngọc Ân tới đây học, ngoài ra không nói gì hết, nếu không phải bố mẹ bắt em theo bác thì giờ này chúng em vẫn còn ở tỉnh E chờ chị, chị biết không?” Rau Cải thấp giọng lại, ánh mắt có chút chua xót.

Lục Chi cũng đau lòng, cô không muốn phải gặp nhau trong hoàn cảnh này... thật sự vô cùng xấu hổ..

“Ngọc Ân... cũng biết sao?” Mãi một lúc, Lục Chi mới lên tiếng.

Rau Cải hít sâu vào một cái, như đang nén xúc động, cậu cũng nhìn ra xa, nhẹ nhẹ trả lời:

“Chưa...”

Lục Chi đột nhiên lắc đầu:

“Nếu như chú biết rồi, thì chẳng có cơ nào cậu ấy lại không biết. Ngọc Ân nhạy cảm hơn cậu nghĩ đấy.”

Rau Cải quay sang nhìn cô, nhẹ nhẹ lắc đầu: “Không biết... Nhưng có lẽ vậy...”

“Thực ra...” Cô khoác vai Rau Cải, nhẹ nhẹ nói: “Có rất nhiều chuyện đã xảy ra... Nhưng chị không muốn nói. Chị biết chú nhìn thấy chị bị bọn họ trêu đùa thì tức giận nhường nào, nhưng đó là do chị đã chọn, chị làm gì cũng có lí do của chị, chú đừng để về ngoài đánh lừa, hãy chờ cho tới lúc kết thúc. Tin chị, được không?”

Cô vỗ vào vai Rau Cải hai phát, mỉm cười nhìn cậu. Rau Cải quay sang, ánh mắt đã có chút biến đổi, rồi dụi đi, sau đó nói:

“Được, em tin chị, nhưng đừng đánh mất bản thân, Lục Chi luôn là tuyệt vời nhất!” Rau Cải dùng ánh mắt kiên định nhìn cô, biểu cảm khuôn mặt vô cùng đáng yêu khiến cho Lục Chi không nhịn nổi phì cười.

“Ha ha!!!”

Chiều hôm đó, hoàng hôn tới thật đẹp...

...

Vũ Hương Ly vừa đi xuống cầu thang vừa lăm bắm chống cằm suy nghĩ...

Rau Cải, là cháu trai của chủ tịch tập đoàn S.U...

Cậu ta, lại gọi Linh Chi là chị, hơn nữa còn gọi là Lục Chi...

Hơn nữa còn nhắc tới một "bác" nào đó, và có vẻ như người đó rất quen thân Linh Chi...

Nếu như người “bác” đó là mẹ của Linh Chi... rất có thể chính là chủ tịch tập đoàn S.U... Nếu vậy...

Không...không phải chứ?!!!!

Không đâu...

Nhưng mà...tên thật sự của cậu ta là Lục Chi ư? Hình như bố có nói qua cái tên này... Với lại, ở Việt nam, người sử dụng tên này rất hiếm, chắc chắn không nhầm đâu...

Vũ Hương Ly đang liên tục suy nghĩ, không cẩn thận bất ngờ đâm vào người nào đó, lúc ngẩng lên, cô ta đột nhiên sững sờ...

“Cậu...”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Một Buổi Tối Bất Ngờ

Vũ gia.

“Ba...” Trong khi mọi thứ của căn nhà đang im lặng chìm vào bầu không khí ăn cơm cùng hai bố con nhà họ Vũ, bỗng dưng Vũ Hương Ly mở miệng đề đặt.

Vũ Quang Đức ngừng dậy, ôn tồn hỏi lại: “Có chuyện gì sao?”

Vũ Hương Ly lặng lẽ nuốt nước bọt, bắt đầu nói: “Ba...từng nhắc tới một người tên Vương Lục Chi đúng không? Đó là ai vậy? Một cô gái bằng tuổi con... con gái độc nhất của hai tập đoàn mỹ phẩm thương hiệu hàng đầu đất nước đúng không?”

Vũ Quang Đức dừng bữa, nhìn con gái, một lúc rồi từ từ hỏi: “Con nghe được ở đâu tin gì sao?”

“Không...” Vũ Hương Ly lập tức phản bác: “Ý con là...có một vài việc vô cùng điên đảo đang diễn ra...ba à...” Sau đó, ánh mắt cô ta lập tức trở lên bối rối và lo lắng nhìn bố của mình, giọng nói cũng thay đổi, gấp dần lên:

“Vương Lục Chi...có thể chính là...Hà Linh Chi trước đây đã từng ở gia đình mình, hơn nữa tổ chức cũng đã từng nhắc tên cô ta với ba...”

“Im lặng!”

Vũ Quang Đức có chút gấp gáp thốt lên, điều đó khiến cho Vũ Hương Ly không thể không giật mình, còn dọa người hơn cả ma đứng trước mặt...

Vũ Hương Ly nhìn ba mình trân trân. Vũ Quang Đức đột nhiên đứng dậy:

“Lo ăn cơm của con, những chuyện khác đừng nhúng tay vào bất cứ chuyện gì liên quan tới Lục Chi, tổ chức đó không phải là tổ chức mà con nên nhắc đến và...tuyệt đối đừng tham gia vào bất kì một vụ án nào của họ.”

Ông bước đi lên lầu và bỏ lại một câu đầy uy lực:

“Sau khi lớn lên con mới hiểu được điều mà ba chọn cho con là đúng đắn, thu sự yếu đuối không cần có trên khuôn mặt con lại, nó vô dụng trong mọi trường hợp.”

...

Cuộc sống hiện tại như một khởi đầu mới, thế giới duy nhất của Lục Chi là đứng giữa những con người lạnh lùng và vô tâm, tới nỗi bản thân cô cũng bỗng hóa thành một trong số bọn họ...

Lâm Huy...

Hình như chỉ một mình anh cũng đủ để khiến thế giới trong cô đảo lộn.

Cô không hiểu chút nào, ngày hôm đó, khi được anh ôm vào trong lòng, không thể phủ nhận rằng một chút ấm áp len lỏi vào tâm hồn, đủ để bao bọc lấy cô và xua tan đi những lạnh lùng cô đã từng đối mặt, đối với anh cũng vậy, nó giống như buông hết mọi sự lạnh nhạt hay thờ ơ, để ôm trọn cô. Có ngọt ngào, bất ngờ và không tưởng, hơn nữa còn nhen nhóm sự vui mừng trong cô.

Thế nhưng...cô đã lầm. Anh của hiện tại, sau khi nói những câu nói đầy chuyên quyền trên bàn ăn hôm đó, tất cả những sự ảo tưởng cô vừa mới nhen nhóm đều không cánh mà bay...như những hạt bụi nhỏ, chúng tồn tại mà ta chẳng thể thấy chúng.

Bắt đầu một chương trình học tập đầy khổ luyện sau khi cô chuyển tới biệt thự của Lâm Huy, không biết là may mắn hay đau khổ, nhưng không thể gạt bỏ sự thật rằng Lâm Huy là người hướng dẫn của cô.

Trong quá trình theo học và luyện tập, ‘giáo viên’ Thái Thế An có bay qua bay lại vài lần, mỗi lần tới đều ở chưa tới một ngày đã liền rời đi và giao lại trọng trách cao cả, hướng dẫn học sinh mới là cô cho người nào thì ai cũng biết là ai rồi đấy.

Mỗi lần gặp Thái Thế An, anh ta chỉ trêu chọc cô vài câu rồi cùng Lâm Huy vào căn phòng bí mật – phòng đọc sách huyền bí.

Sở dĩ gọi nó như vậy, nghĩa là cô cảm thấy nó vô cùng bí ẩn, Lâm Huy chưa bao giờ cho cô bước chân vào căn phòng đó, đương nhiên, cô cũng sẽ không đi vào mặc dù vô cùng tò mò, nhưng không cần Lâm Huy phải lên tiếng cô cũng biết, cho dù cô có cố thể nào, thì cũng chẳng bao giờ vào được nếu không có sự đồng ý từ anh.

Ngay từ hôm đầu tiên, điện thoại bị anh tịch thu, không thể liên lạc với bên ngoài được, cũng không thể đi lung tung, cô cũng không thể tò thăm bố mình và càng không thể nói điều đó cho Lâm Huy, nếu không đó có thể sẽ là một sai lầm khiến cô phải hối tiếc. Lục Chi cũng chẳng còn cách nào, Lâm Huy cứ bỏ mặc như vậy rồi đi.

Vậy là cứ như thế, cuộc sống của cô trôi qua một cách tẻ nhạt mà đầy vất vả. Sáng dậy sớm đi học, đối mặt với những ánh nhìn khinh khỉnh và xa lánh. Sau khi về nhà lại bắt đầu một bài học vận dụng cả trí não lẫn tinh thần, Lâm Huy dường như muốn lấy cạn mạch sức sống trong người cô, học tới tận nửa đêm, không cả nhớ giờ ăn uống. Tuy những bài mà anh giao cho đều là cấp cơ bản của bậc đại học, thế nhưng đối với một người mới như cô thì quả thật có chút khó khăn, tuy nhiên, khi nhìn thấy vẻ mặt kiên ngoạo đối diện mình và câu nói:

“Muốn có tất cả trong tay, trước hết, hãy đánh bại được tôi.”

Cô lại nhiệt huyết tràn trề, lao đầu vào học.

Hôm nay cũng vậy, ở trong phòng khách nghiên cứu kinh tế vi mô và vĩ mô cùng Lâm Huy, không cần biết giờ giấc. Đột nhiên Lâm Huy mở miệng:

“Tôi mệt rồi, đi nghỉ thôi.” Sau đó đứng dậy. Lục Chi phản ứng nhanh liền nói:

“Tôi chưa mệt, chúng ta nên học tiếp, tôi không có nhiều thời gian, mà có vẻ cậu cũng vậy.” Cô lãnh đạm nói. Tất cả những biểu hiện của sự lạnh lùng và thờ ơ, đều là công mà Lâm Huy tu dưỡng cho cô, cô còn nhớ câu đầu tiên mà anh nói trước khi bắt đầu những bài giảng ác ma chính là:

“Điểm mạnh không cần nhiều, chỉ một là đủ, đó chính là không bao giờ để người khác biết được điểm yếu của mình.”

Cô hiểu, nếu không muốn người khác biết được điểm yếu của mình, thì trước tiên phải bảo vệ khuôn mặt của mình bằng lớp mặt nạ vừa dày vừa kín, đảm bảo rằng không ai có thể nhìn thấu khuôn mặt thật của mình, như vậy mới có thể áp chế thành công.

Hơn nữa mỗi lần nói chuyện với anh đều có ảnh hưởng không nhỏ tới lối suy nghĩ và biểu hiện của cô, Lục Chi đã không còn biểu hiện ra nhiều như trước nữa, giờ đây đối với ai cô cũng một kiểu, lạnh lùng và lạnh lùng, nếu như để người ngoài thấy được vẻ mặt khác ngoài lạnh lùng, vậy thì một bài toán tâm lý mà Lâm Huy giao cho cô căn bản cô không có khả năng hoàn thành.

Đúng vậy, mỗi lần giao bài, Lâm Huy đều thâm hiểm như vậy, không hề trực tiếp nói ra mà phải khiến cô tự suy nghĩ, bắt cô vận động trí não nhớ lại những lời mà anh nói, bất cứ câu nào cũng có thể trở thành đề bài của một bài tập cuối buổi.

Lâm Huy luôn ở nhà, vì đã có rất nhiều giải xuất sắc toàn quốc và quy mô thế giới, không cần thi cũng có thể vào đại học, hơn nữa đã có một tấm bằng tốt nghiệp cấp ba của Đức, vì vậy giờ anh chỉ cần ngồi ở nhà và nghe thông tin gọi tới từ bộ giáo dục, nếu có yêu cầu tham gia một cuộc thi nào đó, anh sẽ tham gia, nhưng điều kiện là anh phải thực sự có hứng thú, còn nếu không Lâm Huy vẫn sẽ từ chối thẳng thừng.

Nhìn qua có thể thấy anh rất thản thờ những thực sự không như ai nghĩ, Thái Thế An mỗi lần tới đều đưa cho anh một tập tài liệu rất dày, vẻ mặt nghiêm túc chưa từng có, sau đó ra về. Mỗi lần cô về tới nhà, đều thấy anh cầm tập tài liệu đó và một cây bút khoanh vùng vào bên trong rồi ghi ghi chép chép, vô cùng mờ ám. Lục Chi cũng không tiện hỏi, hơn nữa cô cũng chẳng muốn hỏi, chuyện này căn bản không phải của cô, chẳng có lý do gì để cô bận tâm cả.

Thường ngày lãnh đạm và ra vẻ khỏe khoắn là vậy, vậy mà lúc này đột nhiên kêu mệt, cô có mười quả não cũng chẳng tin, hơn nữa bây giờ mới có hơn chín giờ tối.

Lâm Huy nghe vậy cũng chẳng nói hai lời, lập tức đi lên cầu thang, trở về phòng của mình.

Lục Chi nhìn theo, cho đến khi cửa phòng nào đó đóng lại, trong lòng có ngàn cái ghét bỏ cũng chẳng thể hiện ra ngoài, gấp sách vở lại, lên phòng.

Sau khi tắm xong, Lục Chi chợt nhớ rằng mình còn chưa ăn cơm, bụng rỗng đánh trống dài dằng một hồi, đành khoác tạm một cái áo khoác dày xuống nhà. Vừa mới mở cửa đã thấy bác giúp việc từ bên phía phòng của Lâm Huy đi sang, nhìn thấy cô liền hơn hớn gọi lại.

Lục Chi tiến lại gần, lễ phép hỏi:

“Bác chưa ngủ sao? Có chuyện gì thế ạ?”

Bác giúp việc chạy tới, đứng trước mặt cô vẫn còn chưa hết hơn hớn, mỉm cười cầm tay cô, không một lời thừa thãi, lập tức lôi cô vào phòng của Lâm Huy.

Lục Chi có chút ngạc nhiên xen lẫn sửng sốt, hơn nữa lúc bước vào phòng của anh, tim đập rộn ràng lạ thường.

“Chuyện gì vậy ạ...” Lời vừa thốt ra, cô đã cảm thấy có điều đặc biệt trong căn phòng này.

Không có Lâm Huy... Không ai ngoài cô và bác giúp việc cả... Nhưng thay vào đó... là một chiếc cầu thang chẳng kém gì cầu thang chính ngoài kia, cũng đẹp và trang trọng như vậy, hơn nữa bậc thang được dài thăm trắng gắn hoa hồng trắng tinh khôi và những hạt óng ánh vàng li ti mà vẫn có thể khiến cho cô chói mắt, tay vịn cầu thang được thiết kế tinh xảo và vô cùng quý phái, dát vàng hoa văn, khảm vào màu trắng của lan can trông thật dịu dàng và trang nhã.

“Đi theo hướng đó.” Đột nhiên, bác giúp việc thúc giục, mặt hớn hờ tươi cười, cô vừa ngạc nhiên vừa có chút hồi hộp, chậm chậm bước lên.

Bác giúp việc lặng lẽ ra ngoài đóng cửa...

Ồ! Trước giờ ngỡ tưởng căn biệt thự chẳng to cũng chẳng nhỏ của Lâm Huy chỉ vền vẹn hai tầng, không ngờ trong phòng anh lại giấu một lối đi lên tầng ba kín như vậy. Cô tự hỏi, công dụng thực sự của cách làm như vậy là gì?

Hơn nữa...

Vừa bước lên, cô đã ngỡ ngàng tới sững người, tuy khuôn mặt vẫn đơ một cục lạnh lùng, nhưng thực sự nội tâm chao đảo vô cùng lớn.

Là một tầng thượng... Nhưng giá như đây chỉ là một tầng thượng như bao tầng thượng của các căn biệt thự khác thì cô sẽ biết ơn nhiều lắm...

Ít nhất nó không đẹp đẽ và lung linh đến nỗi làm cô choáng ngợp thế này.

Ít ra nó cũng không khiến cô bàng hoàng vì có bàn ăn thịnh soạn với ánh nến và các món ăn Tây đủ kiểu như ở đẳng xa kia.

Ít nhất thì cũng không có nhiều hoa hồng tới vậy khi được ai đó trải cả một thảm đỏ ngay từ dưới chân cô.

Và ít ra thì đầu bên kia của thảm cũng chẳng phải anh mà là một người khác...

Nhưng tiếc rằng, đây là sân thượng của nhà anh, và những điều tưởng như không tưởng lại hiện hữu, hơn tất cả, cô đang lạc vào sự hiện hữu ấy...

Lâm Huy mặc một bộ vest trông lịch thiệp như một quý ông đứng đẳng đó, nụ cười trên môi như ẩn mà hiện nhìn cô, anh bước tới với một bó hồng phớt yêu kiều trên tay, một bó hồng rất to và lớn, chậm chậm tiến lại.

Nhìn thấy cảnh đó, lúc này cô chỉ có một cảm giác áp lực lớn, trong đầu quay cuồng rối loạn hỏi rằng, anh đang làm gì và trò này nghĩa là gì...

Nhưng không có câu trả lời, bởi vì ánh mắt cô đã lơ đãng và đôi chân kia, nó đang bước đi thật từ tốn và cuối cùng đã dừng lại trước mặt cô.

Khoảng cách ngắn lại, mắt đối mắt. Không còn là cái nhìn lạnh tanh như ngày thường, đôi mắt chim ưng kia có một chút cảm xúc, tia dao động hay đại loại gì đó, điều này căn bản cô có thể nhìn ra, vì thường ngày nó luôn chỉ có một ánh nhìn, vậy mà hôm nay bất chợt thay đổi, sự lạ lẫm này khiến cô dễ dàng nhận biết.

Đôi môi cao hơn đầu của cô năm phân bắt đầu hé mở, lời nói cũng khác thường ngày... không, vẫn có sự lạnh lùng, nhưng đã biết cho vào một chút cảm xúc tha thiết...

“Buổi tối vui vẻ, chúc mừng sinh nhật, Lục Chi.”

...Không có trả lời, chỉ bằng một ánh mắt khó hiểu hiện hữu trên khuôn mặt cô, Lục Chi hỏi lại:

“Sinh nhật tôi?”

Có nhầm không? Giờ là tháng mấy rồi?

Có lẽ điều này sẽ hơi bất ngờ, thế nhưng Lục Chi thật sự như vậy, mấy năm nay không phải lúc nào cũng được tổ chức sinh nhật, nói thẳng ra, từ bé tới giờ, đây là lần sinh nhật thứ hai của cô. Nhưng lần sinh nhật thứ nhất, còn chưa cắt bánh thì bố mẹ đã có xích mích dận tới li hôn... Có tính không nhỉ?

Đã nhiều năm không sinh nhật, thì ngày trọng đại nhất của bản thân trong năm, quên cũng là chuyện bình thường. Tuy nhớ ngày sinh nhật, nhưng nếu không có thói quen cứ mỗi năm tới ngày này là cảm thấy quen thuộc như bao người khác, thì cũng chẳng thể nhớ nổi. Đối với cô, ngày sinh nhật của mình chẳng khác nào ngày sinh hoạt bình thường.

Vậy mà vẫn còn có một người nhớ... để tổ chức.

Nhìn bó hoa trên tay anh...

Hoa hồng...

Tuy cô chẳng biết ý nghĩa của những loài hoa này, thế nhưng... có lẽ nó mang một ý nghĩa tốt lành và đẹp đẽ.

Không biết bộ não đã thu nhận hình ảnh rồi tác động tới mọi giác quan, cái nhìn và tâm trạng của cô, lúc này, chẳng còn Lâm Huy lạnh lùng cao ngạo đã bỏ mặc bỏ cô, trước mặt cô lúc này là Lâm Huy của Lâm Huy, Lâm Huy là Lâm Huy và anh.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Sợi Dây Chuyện Thuộc Về Tương Lai

“Cảm ơn.” Lục Chi nhận lấy hoa hồng, nhẹ nhẹ nói.

Lâm Huy bỗng mỉm cười, cho dù đó là một cái nhếch môi nhẹ nhàng nhưng cũng mang lại cảm giác vô cùng đặc biệt đối với cô, không khí xung quanh cũng trở nên tươi mới và lãng mạn lạ thường.

“Cảm ơn cậu, vì đã tin tôi.” Lời nói không đầu không cuối đột nhiên được thốt ra trên đỉnh đầu cô, nhất thời khiến cô chẳng hiểu đầu đuôi, bèn ngẩng mặt lên định hỏi, anh lại chen ngang:

“Đừng vội, tôi còn hai món quà nữa, muốn dành tặng cậu.” Lâm Huy chỉ ra đằng xa, nơi một hộp quà màu đen huyền bí được dựng nghiêng chếch khoảng bảy mươi độ so với mặt bàn được làm bằng đá pha lê tinh xảo mà trong suốt phía đó.

Lục Chi hơi nheo mắt nhìn sang. Lời nói của Lâm Huy lại vang lên:

“Lí do tôi đặt ở đó là muốn cậu có một sự lựa chọn. Tôi ghi nhận sự phấn đấu của cậu trong suốt thời gian qua, đó không phải điều mà người bình thường có thể làm được, trí nhớ của cậu rất tốt. Nếu cứ tiếp tục, cậu sẽ vượt qua tôi một cách dễ dàng. Hộp quà đó...” Anh nhìn sang phía chiếc bàn pha lê, nghiêm túc nói:

“Tôi muốn cậu phải suy nghĩ thật kĩ trước khi tới đó, nếu thấy không an toàn, chúng ta sẽ mở món quà thứ ba. Và đương nhiên, mở hay không mở đều là quyết định của cậu, sẽ chẳng có gì thay đổi ở hiện tại, nhưng tương lai, sẽ trở thành cột mốc của cậu.”

Cô nhìn anh: “Điều này có liên quan tới chuyện học hành của tôi sao?”

“Không.” Anh lắc đầu: “Hoàn toàn không một chút liên quan, và tương lai, thì cũng chỉ có một chút thay đổi nếu cậu có can đảm tiến tới, tương lai của cậu sẽ thay đổi một số thứ.”

“Ồ. Vậy thì tôi vô cùng hứng thú, tôi chưa từng nghĩ một thứ gì có thể dẫn dắt tôi thay đổi tương lai của mình, cho dù dòng đời có xô đẩy thế nào, tôi vẫn sẽ là tôi, và đương nhiên tương lai của tôi sẽ do bản thân tôi quyết định.”

Lúc này, nụ cười của Lâm Huy có chút biến đổi, tựa như tươi hơn, anh hỏi lại: “Vậy quyết định của cậu?”

“Lâu lắm rồi không có dịp sinh nhật, có quà thì đương nhiên phải nhận.” Dứt lời, Lục Chi bước qua anh, tiến tới hộp quà nhìn huyền bí đó.

Lâm Huy từ từ quay đầu lại, thấy cô đang chạm tay vào chiếc hộp đó, chuẩn bị mở quà ra, anh lặng lẽ tiến gần.

Cô cảm chiếc hộp đó lên, cảm giác có vẻ nặng nề, sau đó nhẹ nhàng ở ra, một thứ ánh sáng lộng lẫy đập vào mắt, chiếc dây chuyền màu trắng mà rực rỡ quý giá có thiết kế trông qua không có vẻ cầu kì nhưng vô cùng tinh tế nằm trong đó, tựa như một nàng thiếu nữ khẽ chạm đến tuổi trắng rằm trong sáng thuần khiết và mặn mà.

Mặt dây chuyền khảm một loại đá màu đỏ rực rỡ, không tròn mà cũng không quá dẹp, vền vền một hình thoi cỡ nhỏ, hai bên của mặt dây chuyền là đôi cánh thiên thần đang giang rộng, mặt sau chính là một cô gái xinh đẹp sở hữu đôi cánh đó...

Ngay lúc này, Lục Chi đối với sợi dây chuyền này có cảm tình thật đặc biệt.

“Cậu sẽ không hối hận chứ?” Tiếng nói của anh gần sát sau lưng cô, Lục Chi quay lại, nhìn anh hỏi:

“Cậu có thể nói rõ ràng hơn không?”

“Không thể. Nhưng tương lai có thể giải đáp thắc mắc giúp cậu. Cho dù cậu lựa chọn điều gì đi chăng nữa, tôi cũng sẽ không để cậu hối hận.” Anh nói.

“Nếu như tôi không nhận món quà này?” Cô nhướn mày, dùng giọng điệu lạnh nhạt hỏi.

Lâm Huy chỉ mỉm cười, nhưng nụ cười này có gì đó khác lạ từ đầu buổi tối giờ: “Tôi sẽ tôn trọng.”

“Ồ...” Cô cười nhạt: “Tôi còn nghĩ ngay cả nhân quyền tôi cũng bị tước hết rồi, hôm nay cậu lại khiến tôi mở tầm mắt đấy. Lâm Huy cũng sẽ cho tôi quyền lựa chọn, Lâm Huy cũng sẽ tôn trọng tôi, hơn nữa, Lâm Huy còn tổ chức sinh nhật cho tôi...”

Cô chớp mắt, ánh mắt cố gắng trở nên nhạt nhẽo nói: “Thật tuyệt vời nhỉ?”

Lâm Huy từ từ tiến lại gần, lấy sợi dây chuyền ra nói: “Cậu nghĩ thế nào thì trong lòng cậu tự hiểu, chỉ cần nơi đó vẫn còn một chút tin tưởng tôi, như tôi nói, sẽ không khiến cậu thất vọng đâu...” Anh mỉm cười một cách đột ngột, vòng hai cánh tay qua cổ cô, giống như hai người đang ôm nhau vậy, Lâm Huy luôn dây chuyền qua, từ từ móc hai móc xích lại với nhau, thì thầm với cô:

“Tôi có thể coi như cậu đang cảm kích tôi, nếu không biết phải cảm ơn như thế nào thì ít nhất, tôi không muốn không khí buổi tối hôm nay bị bắt kì ai phá hỏng.”

Anh đứng thẳng người dậy, mắt không rời khỏi một vị trí, sau đó liền nói:

“Không tồi, dây chuyền vô cùng hợp với cậu.”

Lục Chi cũng nhìn xuống, ngắm nghía mặt dây chuyền. Ánh trăng tròn trên cao rọi xuống như để tăng thêm vẻ đẹp cho chiếc dây chuyền và khuôn mặt có phần non nớt của cô gái nào đó.

Cả người và sợi dây chuyền ấy, trong mắt Lâm Huy giờ khắc này thật tươi đẹp biết bao.

“Nếu như tôi hối hận thì sao?”

Lâm Huy bỗng dưng quên mất cả nội dung đó, nhưng quả thật nó rất đẹp, hơn tất cả, người con gái ấy hôm nay cũng rất đẹp, ngay từ khi sinh ra, chưa từng thấy một thứ nào cuốn hút và khiến đôi mắt lần đầu tiên anh mê mẩn đến vậy, tôi nổi quên cả việc tiếp theo.

Lâm Huy hơi liếc mắt đi, sau đó nhanh chóng phục hồi thần thái, chất giọng vẫn lạnh nhạt nói:

“Nếu như cậu thấy hối hận, có thể đem trả lại tôi chiếc dây chuyền này, bất cứ lúc nào, đương nhiên, sẽ không còn được thấy một tương lai mà bạn này cậu mong muốn nữa.”

“Như vậy thì tôi cũng sẽ chẳng có gì thay đổi.” Cô lạnh nhạt nói.

“Đúng vậy...” Lâm Huy gật đầu, hỏi: “Cậu muốn trả lại nó ngay bây giờ không?”

Lục Chi cười mỉm, đôi mắt sắc sảo: “Không. Ít nhất bây giờ tôi vẫn sẽ chưa trả, sau khi tôi tìm ra bí mật của nó rồi, trả cậu sau.”

Lâm Huy nghe xong, khóe môi nhếch lên: “Không tồi, cậu đoán được nó có ý nghĩa, chứng minh tôi đã đào tạo được một con người vô cùng có tương lai. Chúc mừng cậu.”

Lục Chi đẹp bỏ hết các sự hoa mỹ, trực tiếp vào vấn đề chính: “Vậy còn món quà thứ ba?”

Đúng lúc cô vừa dứt lời, cầu thang lại có người chạy lên, bác giúp việc vẻ mặt vừa áy náy vừa lo lắng hỗn hển đi tới gần cô và anh.

Lâm Huy có vẻ không được vui.

Lục Chi không để ý nhiều, chỉ chờ bác giúp việc thở xong sau đó xem xét bác ấy muốn nói gì.

“Lâm Huy...”

Thờ, thờ, thờ...

“Lâm Huy... ông chủ...”

“Đương Bách Dũng?” Lâm Huy liền có phản ứng.

“Đúng... Ông ấy gọi cho cậu không được liền gọi cho tôi, đúng lúc tôi đang ở bên nhà hàng xóm, hơn nữa... hơn nữa... lúc tôi về, liền thấy... thấy...”

“Bác uống nước đi.” Lâm Huy lấy một cốc nước, bình tĩnh nói với bác giúp việc. Bác giúp việc nhận nước, uống liền một hơi, sau đó thờ phỉ nói:

“Tôi thấy cô Trương Tuyết Hà đang ở dưới nhà, cô ấy ngồi phòng khách rất ung dung, khi tôi hỏi thì cô ấy nói đã tới được hơn mười phút rồi... Nhưng mà tôi nhớ, trước khi đi đã khóa cổng và cửa nhà lại... làm sao mà cô ấy...”

“Được rồi, bác xuống nhà đi. Lát cháu sẽ gọi lại cho ông ta. Còn về Trương Tuyết Hà, cũng không nên ngạc nhiên, khóa cửa như thế nào cũng không làm khó được cô ấy.”

Trương Tuyết Hà biết nơi này, Dương Bách Dũng cũng đã không kiên nhẫn mà gọi điện thoại tôi... E rằng tổ chức cũng đã phát hiện ra.

Lục Chi...

“Được.”

“Phiền bác đưa Lục Chi xuống dưới phòng.” Lâm Huy không quay lại, nhàn nhạt nói.

Bác giúp việc gạt đầu rồi kéo tay Lục Chi đi cùng. Khi cô đi qua, anh bỗng lên tiếng:

“Tôi đã nói là sẽ làm, món quà thứ ba, khi có cơ hội tôi sẽ tặng cậu.”

Sau đó bước xuống cầu thang rồi đi ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Hé Lộ

Chương 47:

Sau khi thay quần áo trong phòng đọc sách xong xuống dưới nhà, Lâm Huy thấy một bóng dáng hồn nhiên đang xem một bộ phim hoạt hình nổi tiếng mà bất hủ. Trương Tuyết Hà vừa xem “Tom and Jerry” vừa cười khúc khích, rung cả ghế ngồi.

Như nghe thấy tiếng bước chân của anh, Trương Tuyết Hà liền hớn hờ quay ra vẫy tay như một đứa trẻ, giọng nói đáng yêu cười:

“Chào buổi tối, Lâm Huy.”

Lâm Huy pha một cốc trà nóng, nhẹ nhàng đặt lên bàn nhìn Tuyết Hà cười mỉm nói:

“Uống chút trà đi, hôm nay khá lạnh.”

...

“Lục Chi, cô phải đảm bảo không ra ngoài, nếu không tôi sẽ buộc phải nhốt cô lại.” Bác giúp việc đứng chặn ở cửa phòng, nhìn Lục Chi áy náy nói.

“Là Lâm Huy dặn bác làm vậy sao?” Cô hỏi lại.

“Không phải, cậu ấy đang nói chuyện với một người mà cô không nên biết, tôi chỉ làm theo lí trí mách bảo thôi. Nhưng cô biết đấy, bình thường co đối xử với tôi không tồi, còn nấu rất nhiều món ăn ngon, cho nên tôi mới không nhốt cô lại, nếu như cô bước chân ra khỏi chỗ này, tôi đành...”

“Mỗi lần có người quan trọng tới là bác đều nhốt người không liên quan lại sao?” Lục Chi giả bộ ảm ức hỏi.

“Không có, chỉ có cô thôi, bởi vì nếu cô ra ngoài, bọn chúng sẽ phát hiện...” Chưa nói xong, bác giúp việc đã tự lấy tay đập lên đầu, quay đi.

Lục Chi nắm được thóp, liền chống tay chặn cửa, nhìn bác giúp việc nói:

“Bác có vẻ biết khá nhiều về tổ chức đó nhỉ, có phiền nếu chia sẻ cho cháu một chút không?”

“Không không...” Bác giúp việc trở nên lúng túng, hết đường lui liền cầm chìa khóa, đẩy cô vào rồi đóng cửa lại, nhốt cô vào bên trong...

Thế nhưng, bác giúp việc có vẻ còn chưa hiểu hết về Lục Chi, cô không phải là một Hà Linh Chi yếu ớt của trung học chuyên quận 3 thường ngày, chính là nữ đầu gấu của trường trung học Thủy Trạc thành phố E, già trẻ lớn bé không ai không biết, từ nhỏ thân thù cường tráng, võ công cao siêu như Lý Tiểu Long tái thế, đối phó với một bác gái U 50 thì chẳng có gì là khó. Vì vậy, chưa cần tới lúc bác giúp việc sờ vào chiếc chìa khóa, Lục Chi đã chặn ngoài cửa, đứng trước mặt bác, mỉm cười nhẹ:

“Nếu bác không nói, cháu có thể nhảy từ đây xuống phòng khách, bác đừng lo cho cháu, chỉ sợ người nào đó ở dưới kia bị cháu dọa cho giật mình thôi...”

...

“Cậu tới đây có việc gì?” Lâm Huy ngồi xuống đối diện cô ta, từ tốn hỏi.

“Ồ, chắc hẳn Lâm Huy tò mò sao tớ biết chỗ này lắm đúng không? Hi hi, hôm trước đi ra phố, thấy một người có nốt ruồi to trên trán, bịt khẩu trang vào siêu thị, tớ đi theo. Nghe giọng nói thì đúng là của bác giúp việc nhà cậu, cho nên tớ thử bám theo, không ngờ Lâm Huy lại tìm ra được chỗ thú vị đến thế

này nhĩ. Hi, Lâm Huy thấy tớ có giỏi không, hơn nữa, tớ cũng chưa báo cho bố, cậu yên tâm, chẳng ai của tổ chức biết chỗ này đâu.”

“Cậu nghĩ rằng không ai biết ư?” Lâm Huy cười nhạt, nâng chén trà lên môi.

Trương Tuyết Hà ngây thơ gật đầu.

“Tới cậu còn tìm được, sao bọn chúng có thể không biết?”

“Vây...” Tuyết Hà tỏ ra hoang mang: “Thật sự không tốt rồi, bọn họ không quá rối cậu chứ? Nghe nói... nghe nói...” Cô ta nhìn quanh, cứ như sợ bị nghe lén vậy. Nhuốt nước bọt ực một cái, không dám nói thêm lời nào.

Lâm Huy đặt chén trà xuống, khuôn mặt chẳng có tí cảm xúc nào nói:

“Bọn chúng muốn thủ tiêu tôi, không phải lời đồn trong tổ chức xuyên tạc, đây là sự thật.”

“Ồi...” Trương Tuyết Hà trở mắt sợ hãi.

Ngón tay anh đặt nhẹ lên miệng cốc trà, nhẹ nhàng treu đùa: “Nhưng tôi sẽ làm điều ngược lại. Cậu yên tâm.”

Lúc này, Trương Tuyết Hà như được thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười:

“Lâm Huy giỏi mà, tớ biết cậu nhất định ẽ có cách chống lại bọn chúng. Chờ tới khi tớ mười tám tuổi rồi, được thừa kế một phần công ty, nhất định sẽ cùng cậu chống lại bọn chúng.” Cô ta gật đầu chắc nịch.

Lâm Huy chỉ nhàn nhạt nhìn cô ta: “Vây cậu tới đây làm gì?”

“Tớ...”

“Rầm!”

Tuyết Hà còn chưa trả lời xong, trên lầu hai đột nhiên có tiếng động mạnh khiến cả gian biệt thự lạnh mình...

Một lúc sau, giọng của bác giúp việc vang lên:

“Không sao đâu... cậu chủ Lâm Huy... Hôm nay gió mạnh quá... tôi không kịp giữ cửa sổ...” Nói xong, lại một tiếng rầm nữa vang lên, Tuyết Hà giật mình mặt hoang mang...

Lâm Huy trầm mặc liếc lên tầng hai...

...

“Không như cháu nghĩ đâu...” Bác giúp việc suýt nữa trốn thoát được, lại bị công lực siêu thần thánh của Lục Chi lôi vào, lần này cô đứng luôn tại cửa phòng, bác giúp việc không còn đường lui...

“Vây là như thế nào? Bác biết cháu nghĩ gì sao?” Lục Chi chống tay nhũn mảy nhìn bà bác hỏi.

“Không phải! Thực ra... Về chuyện của tổ chức...” Bác giúp việc bối rối không biết nên giải thích ra sao, nửa ngày mới có thể nói ra:

“Thực ra... Lâm Huy cũng là người của tổ chức...”

“Cái gì?” Lục Chi buông lỏng tay nắm đấm cửa, suýt nữa bật cười lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Đang Hé Lộ

Bác giúp việc mệt mỏi xoa mặt:

“Là thật! Cậu ấy là thành viên của tổ chức ấy, có điều, không giống như cháu đang nghĩ đâu, mà là ngược lại hoàn toàn đấy.”

Lục Chi nhìn sâu vào ánh mắt bác gái giúp việc, trong đó tràn ngập sự thương cảm và hồi ức, bà bắt đầu kể từng đoạn câu chuyện năm xưa, gần giống như năm đó Lâm Huy đã từng nói với cô...

...

“Chẳng lẽ cứ có việc mới được tới sao Lâm Huy?” Tuyết Hà mỉm cười đáng yêu chống cằm nhìn anh.

Lâm Huy không có phản ứng nhiều, nhẹ nhàng đứng dậy:

“Nếu không có chuyện gì thì cậu nên quay về nhà, hôm nay tôi không thể tiếp đãi cậu.”

“Đợi đã, Lâm Huy...” Trương Tuyết Hà cũng đứng dậy, nhưng chẳng có ý định đi về, cô ta đi vòng quanh nhà, rồi lên tiếng:

“Trong nhà cậu có con gái, tớ nghĩ được... hơn nữa... mùi này có chút gì đó quen thuộc với tớ...”

“Mùi con gái?” Lâm Huy nhú mày, làm như rất ngạc nhiên.

“Đúng vậy, ở khắp mọi nơi mà...” Tuyết Hà nhún vai nhìn anh.

Lâm Huy phủ nhận: “Đó không phải mùi con gái, đó là mùi của trẻ con, một số đứa trẻ nhà hàng xóm vẫn sang đây chơi với bác giúp việc nhà tôi.”

“Ồ...”

“Nếu chưa muốn về có thể ở lại một chút, nhưng tôi nghĩ cậu nên về sớm.” Lâm Huy nói.

Tuyết Hà mỉm cười gật đầu: “Tớ biết cậu lo bỏ tớ sẽ đánh tớ... nhưng mà hôm nay vì xích mích với bố nên tớ mới bỏ đi, chẳng biết đi đâu mới tới nhà cậu... cậu có thể cho tớ ngủ nhờ một hôm được không? Sáng mai là thứ hai, tớ sẽ phải đi học, không làm phiền cậu lâu đâu.” Cô ta lại nở nụ cười vừa đáng yêu vừa đáng yêu nhìn anh.

Lâm Huy cũng mỉm cười, quay sang nhìn Tuyết Hà gật đầu: “Được thôi, nó sẽ xảy ra nếu như tôi là người thích phá luật. Cậu không phải không biết.”

Tuyết Hà tỏ vẻ thất vọng: “Cậu vẫn như vậy, sau này chúng ta làm sao chung sống?”

“Quý cô, tới giờ về rồi, nếu muốn tôi có thể tiễn cô một đoạn.” Anh mỉm cười lịch sự nói.

“Không đâu! Tớ chưa muốn về...” Sau đó quay đi để tránh ánh mắt như dao sắc nhọn nhìn một cái là cửa vào tim của anh, thờ ơ hỏi:

“Cậu... khi về nước có tìm Lục Chi bao giờ không?”

...

“Đó là toàn bộ câu chuyện, Lâm Huy chưa bao giờ nói cho ai vì nó chẳng muốn ai biết chuyện này, đơn giản vì nó đã quen với việc chịu đựng một mình, cô đơn khiến cho nó mất niềm tin vào người khác, nếu như bác không phải là một trong những người chứng kiến thì chưa chắc nó đã nói cho bác biết... Haizz...”

Lục Chi sau khi nghe toàn bộ câu chuyện, trong tim đột nhiên hò hét, thực ra Lâm Huy không như vậy... anh không như vậy...

“Cậu ấy đã từng kể cho cháu nghe một lần...” Cô quay sang, có chút khó hiểu nhìn bác giúp việc nói. Bác gái nghe xong, giống như hóa đá, nhìn cô...

“Nó? Kể cho cháu?”

“Đúng vậy.” Lục Chi gật đầu.

Bác giúp việc liền vui sướng nhảy lên, sau đó ghé xuống thì thầm với cô:

“Nó đã nói cho cháu, vậy nghĩa là niềm tin của nó đã đặt trọn vào cháu, cháu đừng đại mà làm tổn thương nó, thằng bé lòng tự trọng cao lắm, tuy nó lớn hơn các cháu nhưng suy nghĩ về tình yêu của nó thì như trẻ con vậy, cháu nên trân trọng. Đối với nó bây giờ, có lẽ điều quan trọng nhất để nó tồn tại chính là cháu, bởi vì mẹ nó đã từng nói...”

Bác giúp việc nói tới đó, đột nhiên im lặng, đứng dậy, vào nhà vệ sinh, chốt cửa lại...

Lục Chi vội vàng đứng dậy theo, đập cửa phòng vệ sinh, hỏi:

“Bác, bác nó rõ lên xem nào? Lớn tuổi hơn? Mẹ của cậu ấy đã nói gì cơ? Bác..bác...?”

“Đừng hỏi tôi!!!”

...

"Cậu... khi về nước có tìm Lục Chi bao giờ không?" Tuyết Hà bỗng đứng hỏi.

Lâm Huy nhú mồm, nhưng cuối cùng vẫn cho cô ta câu trả lời:

"Có."

Tuyết Hà không đối mặt với Lâm Huy, ánh mắt cô ta giờ phút này đang chao đảo dữ dội, cố kiềm chế hỏi tiếp:

"Cậu có tìm thấy cô ấy không?"

Tiếng cười khẽ đột nhiên vang lên, Lâm Huy hỏi lại:

"Chuyện này có chút liên quan tới cậu nh?"

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Không Đơn Giản

Chương 49:

Tuyết Hà nghe xong, trong thâm tâm tựa như chết cứng người, nhưng với “trình độ chuyên môn” tối ưu, ô ta nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh sau phút giây điện giật như sét đánh vừa rồi, đột ngột quay ra nhìn Lâm Huy, nhú mồm cúi người lắc đầu, đưa hai tay lên thái dương, giọng nói có chút thều thào:

“...Không ổn rồi...tờ...” Sau đó tóm lấy tay vịn sofa, uể oải nằm xuống, nhắm tịt mắt, rơi vào mê man.

Lâm Huy thờ ơ nhìn cô ta, lấy điện thoại ra liên lạc với bên taxi.

Sau khi taxi anh gọi đã có mặt ngoài cổng, Lâm Huy nhẹ nhàng nhắc bổng Tuyết Hà lên, mang cô ta ra ngoài xe.

Trương Tuyết Hà cũng không dám làm gì nhiều, chỉ ngo ngậy đôi chút, dùng má cọ cọ lên ngực anh rồi chúi đầu vào như không muốn rời xa.

Lâm Huy thả cô ta trên xe, Tuyết Hà như kéo cả người anh lại, tựa như muốn anh cùng lên xe với mình, mắt vẫn nhắm tịt, hơi thở đều đặn như đang ngủ.

Lâm Huy cầm cổ tay cô ta, giựt ra khỏi gấu áo mình, đóng mạnh cửa xe lại, nói địa điểm với tài xế rồi đi vào nhà.

Khi vào trong nhà, vừa vặn đúng lúc bác giúp việc chạy xuống, khuôn mặt mệt mỏi nhưng đáng chạy thì rất sung sức, chạy một mạch từ trên tầng xuống nơi anh đang đứng, cầm tay anh hồi thúc:

“Nhanh... mau vào phòng của cháu đi, bác nhốt cô ấy lại rồi...cô ấy giống như một con hổ vậy, mau...”

Lâm Huy ngược lên tầng hai, nhẹ nói:

“Bác nhìn cánh cửa kia, nó sắp bung ra rồi.”

Bác giúp việc ngược lên, vừa vặn đúng lúc cánh cửa vang lên tiếng động kinh hoàng, sau ba giây liền áp sát mặt đất giá lạnh... Khuôn mặt vừa đen như than lại đỏ như lửa nào đó xuất hiện.

Lâm Huy hỏi nhanh: “Bác đã làm gì cô ấy?”

Bác giúp việc quay sang nhìn anh trân trân, thốt lên:

“Bác lỡ khiến cô ấy có hứng thú với bí mật cả cháu... Bác không cố ý...”

Lâm Huy quay sang nhìn bác giúp việc, rồi lại nhìn lên trên phía Lục Chi, có chút sùng sốt.

Một giây sau, anh quay sang bác giúp việc mỉm cười: “Bác đi vào phòng ngủ đi, không còn sớm nữa rồi.”

“Nhưng mà, cái cô kia...” Bác gái lúng túng nói, chẳng dám nhìn lên khuôn mặt ai đó đang đứng trên kia dò xét nhìn hai người.

“Không sao đâu, cháu giải quyết được.” Anh mỉm cười nhẹ giống như đang an ủi, Lục Chi bỗng sùng sốt, khuôn mặt này bấy lâu nay cứ tưởng là đã vút sọt rác rồi, không ngờ cậu ta vẫn còn dùng tới.

Bác giúp việc chần chừ mãi, rồi cuối cùng cũng đi vào phòng của mình, đóng cửa lại.

Lâm Huy bước lên bậc thang, bước chân nhিপ nhàng đi tới gần chỗ Lục Chi, cô còn nuốt nước bọt, mặt nghiêm trọng khẽ hắng giọng để chuẩn bị đặt ra vài câu hỏi với anh, nhưng... Lâm Huy không hề dừng lại, khi đi qua cô, chỉ nói đúng một câu:

“Khuya rồi, ngủ đi.”

“...”

Sau đó, cô nghe thấy tiếng đóng cửa phát ra từ phòng kế bên...

Nhật!

Phí mấy giây đứ đừ tại chỗ, Lục Chi nhanh chóng quay vào phòng, tàn nhẫn giẫm đạp lên cánh cửa chính mình vừa mới hại đời, lạnh nhạt bước vào trong phòng.

...

Tầng thượng...

Bóng dáng một người con trai đứng giữa một bầy hoa hồng trắng lộng lẫy, tiêu sái, đào hoa mà khí phách.

Mái tóc vài sợi phát phơ theo gió vô cùng lãnh đạm, khuôn mặt nghiêm nghị làm rung động quần chúng, ánh mắt sắc lạnh như đang mưu tính gì đó, tuy có mục đích, nhưng rốt cuộc lợi nhuận chẳng phải dành cho mình.

Ăn sau về bề ngoài lạnh lùng đó, có chút gì đó cô đơn...

Khung cảnh này, ban này, có người, có hai trái tim...

Lúc này, cho dù muốn tiếp tục, cũng không thể.

Điều có thể duy nhất mà anh phải làm, đó chính là giúp cô có thể mạnh mẽ và đủ khả năng chiến đấu với bọn chúng, đến một ngày không xa, sẽ chẳng còn anh nữa, bởi vì lời hứa với mẹ, đã hoàn thành.

Nhưng dường như hiện thực... đã đi quá đà với suy nghĩ trước đó rồi thì phải...

Món quà thứ ba, có thể kéo cô ấy lại không?

Sau khi chuyện này kết thúc, sau khi anh tìm ra mọi sự thật, nhất định sẽ đưa cho cô ấy món quà thứ ba, không hối hận...

Gần đó, chiếc điện thoại bỗng rung lên, cắt đứt mạch suy nghĩ trầm kín của anh. Lam Huy quay lại, nhìn lên bàn ăn, tên hiển thị trên đó là ba chữ vô cùng rõ ràng:

Dương Bách Dũng.

Lâm Huy lại gần, nhấc điện thoại lên và nghe. Đầu bên kia vang lên giọng nói của Dương Bách Dũng, ông ta không để cho con trai mình nói, liền quát một tràng sau đó chột lại, giọng điệu vô cùng cáu gắt:

"Lần này tôi sẽ không bao che cho anh nữa. Liệu mà tới đây ngay, tổ chức đang chờ, trong ngày hôm nay, nếu như anh ăn nói không khéo, thì có chết tôi cũng mặc xác!"

Sau đó ông ta lạnh lùng cúp máy.

Trái lại, Lâm Huy lại bình thần cất điện thoại, nở một nụ cười nhẹ đi xuống phòng, khoác áo.

Bắt đầu từ lúc này, Lục Chi không phải chiến đấu một mình nữa, cô còn có anh!

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Một Số Điều Không Thể Nói

Sau khi taxi lẩn bánh, Trương Tuyết Hà liền tỉnh dậy, cô ta lấy điện thoại ra gọi vào một số máy, giọng nói ra lệnh vô cùng sắc sảo, khác hẳn với vẻ bề ngoài ban nãy khi nói chuyện với Lâm Huy:

“Điều tra xem, đứa con gái nhà ông thầy giáo tên là Hâm đang bị ngồi tù đó hiện ở đâu, nếu tìm được ra rồi thì tổng khứ cô ta vào tù cùng bố cô ta, được thì khiến cho cô ta ảnh hưởng tới thân kinh, miễn là lời cô ta nói chẳng ai nghe là được, không hoàn thành được nhiệm vụ thì cuốn gói luôn ra khỏi công ty bố tôi đi!”

Sau khi xả ra một tràng, cô ta cúp máy, ném điện thoại sang bên cạnh, điện thoại văng vào cửa kính xe, trong xe đột ngột vang lên tiếng động mạnh khiến tài xế phía trước run cầm cập đến cứng đờ lưỡi.

Ánh mắt cô ta đắm đắm nhìn lên phía trước, vô tình chạm vào gương chiếu hậu, ánh sáng mờ ảo của chiếc đèn đường phản chiếu vào chiếc xe đi đằng sau đó...

8903!

Đây là biển số xe của vệ sĩ nhà cô...

Lẽ nào bố... đang theo dõi cô ư?

Ánh mắt Trương Tuyết Hà trở nên đột ngột... Vậy thì chẳng phải Lâm Huy...

Bị phát hiện rồi sao?!

...

Sáng hôm sau, trong phòng ăn, Lâm Huy vừa bước vào liền nhìn thấy bóng dáng bác giúp việc đang hâm nóng lại đồ ăn rồi xếp các thứ lên trên bàn, nghe thấy tiếng bước chân, bác gái quay lại, liền hỏi thăm ân cần:

“Cháu dậy rồi à? Mau ngồi xuống ăn sáng đi.”

Lâm Huy kéo ghế ngồi xuống, bộ mặt có chút mông lung không rõ ràng, như một đứa trẻ nhũn mảy, ngó lên tầng hai rồi lại nhìn bàn ăn, sau đó quay ra hỏi bác giúp việc:

“Cô ấy đi học rồi sao bác?”

Bác giúp việc đang múc canh ra khỏi nồi đột nhiên dừng động tác của mình lại, quay ra nhìn anh với đôi mắt ngạc nhiên, một hồi mới chỉ vào chiếc đồng hồ ngoài phòng khách nói:

“Cháu xem, bây giờ là bây giờ rồi, thường ngày thì giờ này con bé nó ra khỏi nhà lâu rồi...”

Lâm Huy cũng ngơ ngác lại, đồng hồ chỉ bây giờ sáu phút, anh quay lại, cầm cốc nước trên bàn lên và uống.

Bác giúp việc lại gần, đem bát canh mới múc đặt lên bàn, sau đó cũng ngồi xuống quan sát anh...

“Nhìn thần sắc của cháu hôm nay không được tốt, mà cũng lạ thật, mọi khi cháu đều dậy vào lúc năm rưỡi, sao hôm nay dậy muộn vậy? Có chuyện gì sao?”

Anh xới cơm, mỉm cười nói với bác: “Không có, đêm qua nói chuyện với “ông ta”, có quá nhiều vấn đề nên ngủ muộn, bác yên tâm, cháu vẫn ổn.”

Bác giúp việc nghe vậy cũng bớt lo hơn, mỉm cười nhìn anh, quan tâm như một người mẹ dịu dàng nói: “Vậy thì ăn nhiều vào, dạo này việc Thế An giao cho cháu nhiều quá, chắc là mệt lắm nhỉ? Nếu không thì bảo thằng Alex nhà bác giúp cho một ít, dù gì nó cũng có bằng MBA bên Mỹ, cũng theo cháu từng đây năm rồi, dạo này bác thấy nó thành thoi quá, toàn thích làm mấy chuyện đầu đầu cùng với Thế An, đâm ra mấy chuyện của công ty toàn là do cháu giải quyết, như vậy dễ bệnh lắm, nhìn cháu cực như vậy bác thấy có lỗi với mẹ cháu rất nhiều...”

“Thế An và Alex chịu trải qua những ngày tháng khổ cực trước đây cùng cháu là do cháu liên lụy tới các cậu ấy, cháu không muốn họ dính líu tới những chuyện nguy hiểm một lần nữa. Bác, bác cũng là một trong số những người thân hiếm hoi của cháu, vì vậy bác cũng đừng quan tâm mấy chuyện như thế này, sau khi Lục Chi tốt nghiệp, cháu sẽ đưa bác sang Đức đoàn tụ với Alex, trải qua những tháng ngày qua một cách vất vả, cháu không muốn bác thêm cực khổ, vì vậy sau này bác phải sống thật tốt cùng với cậu ấy.” Anh nói.

“Không được!” Bác giúp việc liền lắc đầu, ánh mắt nghiêm túc khiến Lâm Huy phải dừng đưa nhìn bác:

“Bác đã từng hứa với mẹ cháu sẽ coi cháu như một người con, bác không ngại vất vả, chỉ cần nhìn thấy cháu và Alex sống tốt thì bác mãn nguyện rồi, bác không ngại khổ gì đâu...”

Lâm Huy cũng cười: “Bác muốn vất vả thì có gì là khó, đợi sau khi Alex cưới vợ, sinh cho bác một đứa cháu, thì lúc đó bác cũng đủ mệt rồi.”

“Cháu...” Bác giúp việc còn muốn nói thêm, nhưng Lâm Huy đã nhanh chóng hơn một bước:

“Sắp tới cháu không hay ở nhà, bác nhớ để mắt tới Lục Chi hộ cháu, đừng để cô ấy đi lung tung.”

Bác giúp việc nghe vậy thì cẩn trọng gật đầu: “Yên tâm, bác sẽ luôn luôn để mắt tới cô bé... Nhưng còn, việc hôm qua...”

“Việc của Lục Chi?” Lâm Huy ngẩng lên hỏi.

Bác giúp việc thấy vẻ mặt của Lâm Huy liền lắc đầu: “Không phải... Hôm qua Tuyết Hà tới có việc gì vậy? Nó không làm phiền cháu chứ?”

Nghe vậy, anh chỉ nhàn nhạt nói: “Không có gì, bác đừng lo.”

“Vậy còn tổ chức...?” Thấy câu trả lời chưa thỏa mãn như vậy, bác giúp việc lại tiếp tục hỏi.

“Bọn chúng không biết nơi này đâu, bác yên tâm.”

“Thật chứ?”

Anh nở nụ cười trấn an, gật đầu: “Thật ạ.”

“Nhưng lạ nhỉ...” Giọng nói nghi ngờ của bác giúp việc vang lên.

“Sao ạ?” Lâm Huy hỏi lại.

“Thường thì bác thấy mỗi khi cháu không thích Trương Tuyết Hà ở lại quá lâu liền cho cô ta uống một chút thuốc ngủ để cô ta sớm đi ngủ rồi nhân lúc đó mà cháu đưa cô ta về nhà... Nhưng dạo này bác cũng không đi mua thuốc ngủ... vậy thì hôm qua làm sao mà cháu đuổi được cô ta đi?”

Lâm Huy ngừng ăn, còn ăn nữa sẽ nghẹn mà sặc. Anh từ từ ngẩng lên, nhìn bác cười gượng:

“Tuyết Hà không dễ bị mắc lừa lần hai đâu, cô ấy đã phát hiện ra cháu thường cho thuốc ngủ vào cốc nước của cô ấy, hôm qua cô ấy cũng tưởng vậy nên chỉ nhắm miệng mà không hề uống, nhưng sau cùng thì cô ấy vẫn dùng chiêu mà cháu thường dùng để lừa cháu.”

“Ài da, cái cô bé này sao lại đa nghi đến vậy, nhưng mà cũng có chút ngốc nghếch. . .”

Lâm Huy không nói gì, sau đó cả hai người đều tập trung ăn xong bữa sáng, nhưng chỉ có anh biết, trong lòng có bao nhiêu điều phải nghĩ ngợi.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Cảm Giác Bất Thường

Chương 51:

Mỗi ngày tới trường của cô đều là những ngày chẳng mấy hay ho, cuộc sống vẫn tràn ngập màu xám và bộ mặt cứng nhắc mà cô phải đeo khi gặp mặt mọi người.

Tiết học này rồi tới tiết học khác, những tiếng xì xầm bàn tán xung quanh cô chưa bao giờ ngớt, thậm chí còn ngày một tăng lên khi trong các bài kiểm tra cô thường xuyên đạt điểm tối đa và gần như soán ngôi của nữ thần “phù thủy” của bọn họ - Trương Tuyết Hà.

Trên bảng xếp hạng khối mười một ban A, Hứa Anh Minh và cô bạn điểm, cả hai người chỉ kém Trương Tuyết Hà không phải mười lăm điểm, nhưng như vậy cũng chưa đủ để khiến Trương Tuyết Hà mảy may để ý, cô ta vẫn giữ vững tinh thần và phong thái vốn có, hất tung những người muốn soán ngôi vị của cô ta ra khỏi top năm, và Ngọc Ân, Rau Cái, còn cả lớp trưởng xinh đẹp Tạ Huyền Nhi cũng bị đá bay ra khỏi vòng loại, hiện giờ top năm bao gồm, Trương Tuyết Hà đầu bảng, Hứa Anh Minh và cô giữ vị trí thứ hai, nhưng do thực lực đầu năm lớp mười một của cô không bằng cậu ta, cho nên bị đẩy lùi xuống vị trí thứ ba, hai vị trí còn lại thuộc về một bạn nam mập mạp và một bạn nữ mảnh mai trong lớp, điểm chung của hai người này chính là gia thế vững chãi và mắt kính siêu độ!

Lục Chi nhìn bảng kết quả hiện tại được công bố, sự không can tâm và hiều chiến trở dậy. Lời nói của Lâm Huy vang bên tai như chiếc đinh chọc vào lỗ tai, nhói khôn tả.

“Nếu như muốn lấy lại mọi thứ, trước tiên phải đánh bại được tôi.”

Đánh bại Lâm Huy!!

Giờ phút này, cô còn chưa đánh bại được Tuyết Hà, thì đánh bại Lâm Huy bằng nửa con mắt à sao?!

Không được! Nhất định phải tìm Trương Tuyết Hà xuống dưới đây, nếu không cô thật không xứng đáng với cái tên Lục Chi mà bố mẹ đặt!!

Đó là về kết quả học tập sau những phần đầu không ngừng nghỉ dưới sự “dụ dỗ” của tên ác ma Dương Lâm Huy, còn cuộc sống trong trường, vẫn nhàn nhạt trôi qua chẳng có chút màu sắc.

Những người duy nhất đối xử với cô như một con người, có lẽ là Hứa Anh Minh, còn có Rau Cải.

Còn Ngọc Ân, dạo này thái độ của cô ấy vô cùng kì lạ, khi ánh mắt hai người chạm nhau, cô ấy liền né tránh, thậm chí có lần còn coi cô vô hình mà lướt qua...

Lục Chi mông lung khó hiểu.

Chẳng lẽ vì hôm trước Rau Cải có mời cô đi ăn sinh nhật bù, sau đó bắt gặp Ngọc Ân ngang qua đường...có khi nào cô ấy ghen?

Không đúng... Với tính cách nóng như lửa của Ngọc Ân, cô ấy ghen cũng sẽ ghen không giống người bình thường, mà sẽ tìm đủ điểm yếu của người đó, tấn công tới tấp bằng ngôn từ văn minh lịch sự hoặc gián tiếp hại đời con gái nhà người ta.

Thế nhưng...

Yên tĩnh!

Cô ấy chẳng thêm đã động gì tới cô, điều đó chứng tỏ rằng Ngọc Ân không hề ghen, mà lí do là một điều gì đó...mờ ám...

Chưa hết, vẫn còn một người nữa có thái độ vô cùng kì lạ đối với cô.

Vũ Hương Ly!

Kiêng dè, ít nói chuyện, tránh mặt và cận trọng!

Đó chính là ánh mắt và thái độ của Vũ Hương Ly đối với cô. Không hề giống cô ta của trước đây một chút nào, hơn nữa có một lần, cô bắt gặp cô ta ở nhà vệ sinh nữ, cô ta cùng một đám bạn đang nói chuyện với nhau vô cùng vui vẻ, cười còn to hơn cả loa phát thanh những năm bảy mươi. Thế nhưng sau khi nhìn thấy cô, cô ta liền im lặng và mặt mày nghiêm túc hơn bao giờ hết, xua đám bạn của cô ta đi, sau đó cô ta cũng chuồn mất cùng bọn họ...

Chuyện này thật khó hiểu.

Về Hứa Anh Minh, cậu ta vẫn là một chàng trai ấm áp nhưng vẫn có sự bí ẩn trong đôi mắt của cậu ta mỗi khi nhìn cô, Lục Chi có hơn sáu mươi phần

trầm nghĩ rằng Hứa Anh Minh đã biết được bộ mặt ẩn sau lớp mặt nạ giả tạo này của mình, nhưng điều đó cũng không quan trọng lắm, nếu như cậu ta đã biết được bộ mặt của cô, cũng sẽ chẳng biết cô là Vương Lục Chi, hơn nữa cô cũng đã từng hỏi thư kí Nga về nhà họ Hứa, cô ấy nói vền vẹn một câu:

“Nhà họ Hứa không liên quan tới tổ chức này, cháu yên tâm”

Một câu nói là đủ, điều đó chứng tỏ cậu ta không biết độ nguy hiểm của cái tên Vương Lục Chi và cũng cho hay, cô vẫn còn an toàn.

Hứa Anh Minh không phải là mối nguy hiểm nên cô cũng không cần phải dè phòng cậu ta, hơn nữa, cậu ta có vô số lần khiến cô cảm động.

Khác với Lâm Huy như khối băng lạnh lẽo và địa ngục tăm tối, Hứa Anh Minh là một cái tên mà khi cô bất chợt nghĩ tới, sẽ thấy ánh mặt trời hiện lên và một thiên đàng tràn ngập ánh sáng.

Cậu ta luôn ở bên cô mỗi khi nhìn thấy tâm trạng của cô thay đổi, đôi khi ngay cả điều ấy bản thân cô còn không nhận ra, nhưng cậu ấy vẫn có thể tìm thấy điều đó. Có những lúc đám học sinh “sơ ý” hắt nguyên tô com hay thứ gì đó bắn thiêu đại loại nước tiểu vào người cô, cậu ta là người đầu tiên ra mặt, vì cô mà hứng một nửa số “sơ ý” đó. Liên tiếp, cô cảm nhận được một thứ gì đó bên cạnh mình, chỉ ít thì, chẳng còn cô đơn nữa...

Có khi, cô nghĩ có thể đưa cậu ta vào list bạn thân của mình, nhưng ngẫm lại, dường như không phải, một cảm giác gì đó này nở khi nghĩ tới khuôn mặt của cậu ấy...

Khuôn mặt đó...

Ôi...

Cô không nên như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Hậu Phương Vững Chắc

Chương 52:

Không thể dài dòng về Hứa Anh Minh nữa, bởi vì trận chiến thực sự đang diễn ra vô cùng khốc liệt, nhưng mọi thứ vẫn cứ im lặng...

Kì thi cuối năm sắp diễn ra, đây là cơ hội để cô lật ngược tình thế, đứng đầu khối mười một trước khi năm học mới sắp tới.

Lục Chi phấn đấu và học tập một cách vô cùng kín kẽ và cẩn thận, thế nhưng dường như không thể lọt qua nỗi đôi mắt như tia laze của Hứa Anh Minh,

cậu ta chỉ cần nhìn một phát liền ra ngay ý đồ trong thâm tâm cô, có lẽ trình độ này, cậu ta có thể sánh ngang Lâm Huy.

Ách!

Lại nghĩ tới Lâm Huy?! Đạo gần đây cô có phải có vấn đề không, mọi thứ khi nghĩ về anh đều loạn hết lên như một tổ quạ, chẳng thể tìm ra điểm thắt nút...

Hứa Anh Minh tới gần, mỉm cười nhìn cô:

“Có vẻ cậu rất có hứng thú với ngôi vị đầu bảng này, có cần tôi giúp gì không?” Lời nói nhẹ nhàng và ân cần, cậu ta giống như người thân của cô vậy. Đột nhiên có chút gì đó vừa ngọt ngào lại vừa lạ lẫm.

“Cậu tỉnh thật. Nhưng không cần cậu giúp, tôi sẽ hoàn thành tốt.” Cô nói, giọng điệu hệt như Lâm Huy, lạnh lùng mà xa cách. Dường như đó chính là thói quen mỗi khi Hứa Anh Minh bắt chuyện, vì trong thâm tâm có sự biến đổi âm xúc, nên ngoài mặt cô chẳng muốn biểu hiện ra chút nào, danh dự, danh dự cả, nếu để cậu ta thấy cảm xúc thật của cô thì còn mặt mũi đâu mà lộ cho thiên hạ ngắm...

Mà thực tế thì, cô vẫn chưa hề lộ mặt...

“Cho dù cậu không cần, nhưng tôi vẫn muốn giúp cậu, cậu không cảm được.” Hứa Anh Minh ghé sát mặt vào cô, “mặt dày” nói.

Lục Chi dùng bút đang ngoáy ngoáy làm bài tập toán nâng cao của chương trình chuyên lại, quay sang nhìn cậu ta, ánh mắt lạnh đậm, cố tình hỏi:

“Được rồi, cậu sẽ giúp tôi như thế nào?”

Hứa Anh Minh mỉm cười rạng rỡ, nhìn vào mắt cô nói:

“Bớt đi một đối thủ là tiến thêm được một bước, nhưng nếu bớt tôi đi, cậu có thể sẽ chạm được tới đích.”

“Cậu...” Lục Chi đặt hân cây bút lên bàn, quay hẳn người sang nhìn Hứa Anh Minh:

“Tôi không cần đi tắt như vậy, tôi muốn quang minh chính đại đấu với hạng nhất, không cần cậu phải bỏ cuộc vì tôi!”

Hứa Anh Minh nghe vậy mỉm cười, làm như vô tình nghịch vài sợi tóc bay bay của cô, nhẹ nói:

“Nhưng so với việc làm đối thủ của cậu, tôi vẫn hứng thú với việc làm hậu phương của cậu hơn. Linh Chi, tôi nghĩ đây là việc tôi nên làm, vì vậy cậu đừng suy nghĩ gì cả, tập trung vào việc ôn tập, có gì cứ hỏi tôi, tôi hứa sẽ là bờ vai thật vững chắc cho cậu.”

Hứa Anh Minh còn tinh nghịch giờ nắm đấm lên, mím môi làm động tác “cố lên” để cổ vũ cô.

Lục Chi nhìn cậu ta đôi mắt có chút thần thái, miệng nhếch lên muốn cười, trong thâm tâm thì có chút cảm động và ngọt bùi, nhưng vẻ bề ngoài thì vẫn lạnh băng và lãnh đạm.

Cuối cùng thốt ra một câu:

“Tùy cậu.” sau đó, cô quay đi, cầm bút lên tiếp tục làm bài.

Các bài kiểm tra lấy điểm số xếp hạng trong ban qua đi, cuối cùng cũng tới ngày thi cuối năm, kì thi mang tính chất quyết định.

Kì thi này có một cái vô cùng hay, chính là cho dù tổng điểm các bài kiểm tra một tiết để tích lũy điểm trên bảng xếp hạng của bạn có thấp tới đâu, nhưng chỉ cần bạn đạt điểm tuyệt đối trong kì thi cuối kì này, bạn sẽ được nhân đôi số điểm đang có cộng thêm điểm của kì thi cuối kì lần này, như vậy số hạng của bạn sẽ được nâng lên và đây cũng chính là cơ hội của Lục Chi. Chỉ cần đạt điểm tuyệt đối kì thi lần này, số điểm mà cô giành được sẽ cao nhất toàn trường, lập kỉ lục trong năm mươi năm vừa qua của ban A.

Mục tiêu đề ra vô cùng khó khăn, thế nhưng Lâm Huy đã từng nói:

“Đừng nghĩ mọi thứ là khó, bởi vì tất cả trên đời này đều có lời giải đáp, chỉ là cậu có muốn tìm ra hay không mà thôi.”

Áp dụng vào thực tiễn, cộng thêm trí nhớ uyên thâm, Lục Chi tự tin bước vào phòng thi.

Trận chiến cuối cùng, khai triển.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Cố Hết Sức!

11a1.

Ban A, các môn chính gồm toán, vật lí và hóa học. Đối với Trương Tuyết Hà, điểm mạnh nhất của cô ta chính là vật lí và tiếng anh, trình độ tiếng anh của cô ta chẳng khác nào người bản xứ, có lẽ vì được sống ở khắp nơi trên thế giới, cho nên vốn tiếng anh của cô ta sôi sảng như vậy cũng không có gì là lạ đối với mọi người và Lục Chi.

Thế nhưng ngược lại, tiếng anh lại là môn học mà Lục Chi kém nhất trong tất cả các môn. Tuy nhớ được các công thức, nhưng vốn tiếng anh từ bé đã bị hạn chế rất nhiều, dường như kể từ khi học cùng với Lâm Huy, chính là đang học tiếng anh cơ bản của mấy em nhỏ lớp sáu vậy, vốn kiến thức hoàn toàn không có gì để nói, hơn nữa môn tự chọn của cô là toán, vật lí và tiếng anh, chương trình học cũng như chương trình thi đều dài và rộng như nhau, không giống như đề chung toàn trường, chọn ban nào chọn môn tự chọn nào thì sẽ thi đề của ban đó, hơn nữa nghe nói đề thi năm nào cũng vô cùng biến thái, gồm cả kiến thức lớp 10 và tổng hợp một chút kiến thức lớp mười hai và đề nâng cao của ban A bọn cô, như vậy chẳng khác nào đánh đố học sinh, mấy cậu ấm cô chiêu trước giờ thì còn khóc ướt áo gào to muốn đốt hết cả nhà trường này để đỡ khỏi thi rạch việc!

Lục Chi để cặp bên ngoài, dò lại kiến thức trong đầu một chút rồi lấy đồ dùng cần thiết ra, đứng trước cửa phòng thi đợi lệnh giám thị.

“Hà Linh Chi.”

Lục Chi nhẹ nhàng luồn qua đám nhỏ phía trước mình, đưa thẻ học sinh cho giám thị rồi nhanh chóng đi vào phòng thi.

Sắp xếp theo alphabet, hơn nữ mỗi người một bàn. Tiết đầu là tiết văn, Lục Chi cảm thấy có chút may mắn vì được ngồi gần cửa sổ, đây là tầng bốn của khu nhà hướng Đông, từ chỗ này nhìn xuống có thể thấy được phong cảnh của phía Tây đối diện, rất nhiều cây cối và cảnh đẹp, thực sự rất thuận lợi... nhưng nó sẽ thuận lợi hơn nếu như không vướng cái lan can kia...

Đúng vậy, phía sát cô chỉ cách một bức tường là lối đi của tầng bốn tòa nhà này, các giám thị đi đi lại lại vô cùng nhiều, mặt đầm đẫm nhìn và bao bì chữ đề thi, cảm giác đặc trưng của những người ngồi gần cửa sổ chợt hiện...

“Thi tốt nhé!”

Lục Chi vừa quay đi thi đột ngột nghe thấy tiếng nói quen thuộc ngay bên cạnh mình vang lên, cô quay ra ngoài cửa sổ, bắt chợt khuôn mặt phản chiếu ánh mặt trời của Hứa Anh Minh xuất hiện...

“Ừ, cậu cũng vậy...” Lục Chi phản xạ nhanh nói.

Ánh mắt cậu ta vẫn đầy dịu dàng và ấm áp, khóe miệng nhếch lên cười mà dường như khiến cho cả khuôn mặt bừng sáng.

“Thi xong tôi sẽ mời cậu.” Cậu ta nói xong, không cho cô từ chối hay đồng ý đã nhá mắt lấu cá một cái rồi đi mất. Lục Chi nhìn cửa sổ một lúc rồi chợt bật cười, quay đi.

...

Vì môn văn, lý, toán và hóa không phải là một môn học khó đối với Lục Chi nên cô làm bài rất tốt, trải qua hai ngày thi các môn tự nhiên, ngày thi cuối cùng thuộc về môn học mà cô thực sự phải đối mặt, coi nó là một sự thách thức, môn tiếng anh!

Lâm Huy dạo này rất hay mất tích, đôi khi chỉ nhìn thấy anh một tuần hai ba lần quanh quần đầu đó căn biệt thự này như hồn ma vậy, hơn nữa trước khi đi cũng chẳng hề nói một câu, nhưng cũng tốt, đang là thời điểm gấp rút, nếu như Lâm Huy ở nhà, nhất định cô sẽ không được học bài trên lớp một cách dễ dàng như bây giờ, bởi vì lượng kiến thức của Lâm Huy cho vào đầu cô kể không xuể, nó là một dạng môn học khá logic, trong đó chứa toàn những kiến thức địa học từ căn bản tới nâng cao, nhưng gì cần học đều phải ghi nhớ, mọi thứ mà anh nói đều có sự liên kết chặt chẽ, triết học và kinh tế là một ví dụ điển hình, không đúng, theo như cô nhận thấy thi triết học là nền tảng của tất cả các bộ môn khoa học, hơn nữa những triết lý cũng giúp ích được rất nhiều trong cuộc sống. Nó còn giúp cô rất nhiều trong việc chứng minh luận điểm trong văn học và các công thức logic về toán học, vật lý và hóa học. Nhìn qua có vẻ chẳng hề liên quan, cô cũng đã từng khinh bỉ anh và nghĩ vậy, nhưng Lục Chi thật sự đã nhầm to khi có ý nghĩ đó, bởi tất cả những lời nói của Lâm Huy, chỉ cần chăm chú nghe và hiểu bản chất, nhất định gao sẽ nấu thành com, nhất định sẽ không có cản trở trong việc học hành bất cứ các môn học khác, chưa nói đến cách học cũng vô cùng phong phú và đa dạng, việc học của cô rất hiệu quả...

Tuy nhiên, cho dù bây giờ có mười Lâm Huy ở đây, cũng không làm cách nào khiến cô nắm vững môn tiếng anh chết tiệt này được...

Điểm tiếng anh là một trong ba môn lấy điểm cao tính chung trong toàn trường, trong đó bao gồm môn văn và môn toán. Nếu như cô không làm tốt môn này, vị trí nhất bảng sẽ tự động bay mất, ngay cả tư cách vượt qua Lâm Huy cũng không có, trở thành một người thất bại và nhút nhát...

Ôi...

Còn ngày mai nữa...

Lục Chi mím chặt môi, đứng dậy đóng cửa lại, ngồi vào ghế, chăm chú ôn lại công thức...

Cố lên, không có gì là không thể vượt qua được, chỉ cần nỗ lực hết mình!

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hổ Báo?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Âm Thầm Một Việc

“Bác.”

Một người thanh niên cao ráo khuôn mặt tuấn tú bước vào phòng khách của một căn biệt thự, khẽ miệng mỉm cười lễ phép chào một người phụ nữ giúp

việc tầm trung niên.

Bác giúp việc mỉm cười rạng rỡ gật đầu chào hỏi:

“Cháu về rồi à, đã ăn gì chưa? Bác có nhiều món lắm, con bé kia nó lại không thấy xuống ăn, lên thì thấy khóa cửa, không biết làm gì trong đây...” Bác giúp việc nói một hồi, càng nói càng cảm thấy lo lắng nhìn anh.

Lâm Huy nhìn đồng hồ, đã hơn mười rưỡi tối...

Muộn như vậy rồi còn chưa xuống ăn?

“Hơn nữa dạo này con bé cũng ăn rất ít, ăn một bát là liền chạy lên phòng, bác hỏi thì nó nói vội là phải ôn bài chuẩn bị cho buổi thi gì đó cuối năm...nhìn nó học vất vả lắm...”

Anh thả chiếc balo màu đen xuống ghế sofa, nói với bác giúp việc:

“Không sao đâu, bác nghỉ ngơi trước đi, việc còn lại để cháu.” Sau đó mỉm cười xấn tay áo vào bếp.

Bác giúp việc đứng đó bất động như vừa bị dọa cho sợ hãi còn chưa hoàn hồn.

Lâm Huy?

Cậu ấy vào bếp???

...Ô ô ô!! Hiểu rồi hiểu rồi!

Bác giúp việc nhăn mày cười toe toét, cố nín giọng lại, hắng lên một hơi rồi liếc vào căn bếp, lại bất giác phì cười, cuối cùng mới từ từ bước vào phòng ngủ.

...

Lâm Huy làm một bát com rang với trứng thịt và một cốc nước cam đặt lên chiếc khay trắng đẹp mắt, cầm một chiếc chìa khóa vô cùng...lạ đòi lên trên nhà. Bê khay bằng một tay, Lâm Huy sử dụng tay còn lại để “cạy khóa”, vì là một căn biệt thự riêng tư nên ở các phòng không hề có chìa khóa dự phòng, nhưng đối với Lâm Huy, có hay không cũng như nhau, không có gì đáng nói.

Mở khóa xong, Lâm Huy cất chìa khóa, nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

Căn phòng có ánh sáng nhẹ nhàng từ chiếc đèn cây xanh kiểu Đức, trên một chiếc bàn học màu trắng, Lục Chi đang gục đầu vào mấy quyển sách gì đó dày cộp, hơi thở nhẹ nhàng của cô lan vào không khí, trong đêm yên tĩnh, hơi thở đó như trầm ấm phả vào tai anh...

Anh lại gần, đặt chiếc khay lên bàn học một cách nhẹ nhàng, lướt qua tập sách dày cộp bị cô gối đầu lên, thấy đó là một quyển sách tiếng anh, bất chợt nở một nụ cười nhẹ.

Đôi môi nhỏ bé bỗng nhiên run khẽ.

“Giới từ luôn đi sau bởi V-ing...”

Lâm Huy bỗng đứng hình, lúc sau liếm khẽ đôi môi, nhìn cô gái dễ thương nào đó, vuốt nhẹ mái tóc mây mềm dịu, trêu mến khẽ nói:

“Em sẽ làm được mà, cô bé.”

Có chút lưu luyến dôi đi, sau đó anh lấy điện thoại, ra ngoài và nhẹ nhàng đóng lại cánh cửa phòng ngủ của Lục Chi. Gọi tới một số điện thoại quen thuộc.

Lâm Huy mở cửa phòng đọc sách bước vào, đóng cửa lại, giọng nói lại trở nên nghiêm túc:

“Thế An, giúp tôi xem những dự án mới của giám đốc trường mà Lục Chi đang theo học, cậu chỉ có hai phút. Gọi lại ngay cho tôi.”

Anh ngồi xuống ghế, vừa nhanh chóng lại vừa tao nhã cúp máy. Ngón tay chạm vào tay ghế, gõ gõ...

Một phút sau, điện thoại vang lên, Lâm Huy nghe máy, thân nhiên nói:

“Cậu quá chậm chạp.”

“Ai có thể tìm thông tin trong vài giây chứ? Cậu có biết người đó không? Cho tôi số điện thoại với??” Thái Thế An giả vờ cau kính.

Lâm Huy vẫn bình thản: “Cậu biết mà.”

Đầu giấy bên kia im lặng một giây rồi đột ngột cười lớn:

“Anh bạn của tôi thật hài hước, cậu biết là tôi rất nể phục cậu mà.”

Lâm Huy im lặng.

Đầu giấy bên kia như hiểu được ý, liền hắng giọng một cái sau đó đồng dục nói:

“Cộng hòa... À mà thôi... Dự án mới nhất của tập đoàn đầu tư Phan Liên chính là xây dựng một vườn hoa kiến trúc kiểu Ý cổ xưa, dự định sẽ mời kiến trúc sư nổi tiếng của Italia làm đối tác. Nhưng vì không khả thi nên đang tạm dừng kế hoạch. Nghe nói các cổ đông không đồng ý vì nó hoàn toàn không mục đích, chỉ là bà vợ có quá nhiều kỉ niệm đối với ngôi trường và nơi đó nên muốn xây dựng một vườn hoa kiểu Ý ở đó, ông chồng liền xây dựng lên một dự án và đã không được cổ đông chấp nhận, sau đó thì, cậu biết đấy, xích mích gia đình... ”

Thái Thế An nói xong, Lâm Huy vẫn im lặng.

Anh ta khẽ hỏi : "Tôi nói sai gì sao ??"

Lâm Huy đứng dậy, thờ ơ nói : "Cậu nghĩ tâm trạng của tôi rất tốt sao ?"

Thái Thế An nhướn mày : "Ồ, tôi đã nghĩ vậy... Nó không đúng sao ?"

"Cảm ơn cậu vì giúp tôi tìm hiểu, nhưng đừng để Alex gánh nặng quá, cậu hãy về lại Đức đi anh bạn."

"Cậu!!!!" Đầu bên kia dường như hét gào đứng ngồi không yên, nói:

"Cậu biết tôi ở đâu ư?! Ôi chúa tôi ơi!! Cậu thật là đáng sợ!!"

"Không có gì đáng hoảng sợ. Nhiệm vụ tiếp theo, nghe này..." Lâm Huy thay đổi ánh mắt, đầu dây bên kia cũng nghiêm túc lại:

"Cậu nói đi!"

"Dùng danh nghĩa của công ty chuyển tiền vào tài khoản của dự án này, sau đó lấy danh nghĩa của cậu gửi một văn kiện tới cho văn phòng tổng giám đốc công ty đó, chỉ là một bản hợp đồng và lợi nhuận thiên về phía ông ta, nhớ ghi rõ mục đích, chính là điều cậu phải nghĩ lúc này, sau khi kết thúc vụ làm ăn này, cậu hãy lập tức trở về Berlin, Alex không thể ở một mình.

"Ok ok, anh bạn, tôi sẽ làm tốt, cậu an tâm, cuối cùng cậu cũng nhận ra tầm quan trọng của tôi, Alex không có tôi cậu ta sẽ không thể cura đồ Etzel nóng bỏng, ha ha..." Đầu lại vào đó, thái thế An cuối cùng cũng trở về trạng thái thường ngày.

"Tốt." Lâm Huy mỉm cười rồi cúp máy, lấy từ trên giá sách một quyển sổ vô cùng lớn, tra thông tin rồi bắt đầu bấm số gọi...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 55: Bát Cơm Rang Lạ

Chương 55:

“Alo?” Đầu giấy bên kia cất giọng tỉnh táo, có vẻ đang rất tỉnh táo để xem xét một vấn đề nào đó, hơn mười rưỡi rồi mà ông ta vẫn chưa ngủ.

Lâm Huy cất cuốn sổ vào chỗ cũ, từ từ mở miệng nói, giọng nói đậm chất nam tính và đàn ông, không hề giống như một đứa trẻ mười bảy tuổi thông thường đang cố tỏ vẻ già dặn:

“Giám đốc Triệu, ông khỏe chứ?”

“Anh là ai?” Giám đốc Triệu nào đó cất giọng điềm đạm hỏi.

“Tôi là đại diện của tập đoàn N.O Nhân Thượng, tổng giám đốc Thái Thế An.” Lâm Huy bình tĩnh mở miệng, lời nói và khuôn mặt không hề có một chút sự biểu hiện nào cả, nói dối không hề chớp mắt.

Người bên kia im lặng một hồi lâu, giống như không tin tưởng hỏi lại:

“Sao tôi có thể tin anh?”

Anh nở nụ cười ẩn ý sau chiếc máy, từ tốn nói:

“Sau khi nghe tôi nói xong, ông có thể lựa chọn tin tưởng hoặc ngược lại.”

“Được. Nhưng tôi không muốn tốn thời gian cho những thứ vô bổ, nếu trong ba câu không thuyết phục được tôi thì chúng ta hẹn không liên lạc, anh bắt đầu đi.”

“Ồ, vậy đây sẽ là lựa chọn sai lầm của rồi, quý ngài đối tác tương lai.” Lâm Huy vẫn bình thản đáp trả, không có lấy một sự lưỡng lự.

“Đây là câu thứ nhất của anh.” Giám đốc họ Triệu lạnh lùng nói.

“Tôi nghĩ rằng cách mà tôi thuyết phục ông ra sao không phải là vấn đề ông cần nghĩ lúc này, vấn đề chính là ông làm sao để giữ được tôi lại, thưa giám đốc Triệu.”

Bên kia đầu dây dường như có sự do dự, Lâm Huy chốt lại một câu:

“Món quà mà ông dành tặng cho người vợ yêu quý của mình, bà Phan Thu Liên sẽ bị hủy bỏ... vậy ông nghĩ sao nếu chúng tôi cũng có hứng thú về dự án này?”

“Anh...anh...” Giám đốc Triệu có vẻ không tin vào tai mình, có chút lưỡng lự hỏi:

“Bây giờ tôi có thể làm hợp đồng được không? Chúng ta có thể hẹn nhau? Anh biết đấy đối tác của tôi cũng vô cùng nhiều, bọn họ có thể giúp anh vô số điều trong việc tiến và thị trường Việt Nam, vậy...”

“Giám đốc Triệu.” Anh nở nụ cười gần kề của sự chiến thắng, khẽ phát ra âm thanh thật tao nhã:

“Kí hợp đồng là việc cần thiết, nhưng có vẻ tôi vẫn chưa thấy đủ thành ý của việc hợp tác lần này.”

“Vậy...chúng tôi có thể giúp thêm gì?” Giọng nói đằng đẽ thoát cái đã chuyển sang sự phấn khởi. Lâm Huy chỉ chờ vậy mà nói:

“Giám sát và thi công do tập đoàn của ông lo liệu, đó là việc đương nhiên, nhưng đội ngũ thiết kế sẽ do chúng tôi mời tới, tôi đã hẹn lịch cụ thể, họ nói sáng mai sẽ có mặt tại nơi thi công, có vẻ như nhà trường phải “dọn dẹp” đôi chút rồi.”

“Chuyện này...” Lần này sự hưng phấn của ông ta ít nhiều cũng chuyển sang lưỡng lự lần hai.

Lâm Huy đột nhiên nói: “Ồ, nếu có gì khó chúng ta có thể thương lượng lại sau, nhưng thời gian thì không có nhiều, vậy nên nếu ông lưỡng lự thì chúng tôi có thể xem xét dự án khác và phản hồi lại, có điều không thể lưu ý thời gian, vì chúng ta đâu thể đoán trước được tương lai.”

“Không không...” Giám đốc Triệu vội nói: “Anh yên tâm, chúng ta chốt lịch trình là ngày mai tại trường học, chúng tôi sẽ tiếp đón chu đáo...”

“Tốt. Tiền tôi đã chuyển tới tài khoản của dự án, sáng ngày mai thư kí và toàn bộ đội kiến trúc công trình nổi tiếng của Đức sẽ có mặt tại trường học vì tôi có thể không tới được, nhưng hợp đồng thì vẫn kí, hãy chuyển cho thư kí của tôi.”

“Được được.”

...

Lục Chi ngủ gà ngủ gật, mơ thấy có người nói gì đó bên tai mình, giọng nói ầm ập ấy vẫn cứ văng vẳng bên tai, không hiểu của ai mà lại khiến cho cô có cảm giác đặc biệt đến vậy, ngay cả lúc ngái ngủ cũng có cảm giác lạ.

Lục Chi chợt tỉnh dậy, vội nhớ ra các công thức còn đang học đang dở liền ngồi thẳng người, mở to hai con mắt đang muốn dúi lại kia rồi bắt đầu tập trung ghi nhớ...

Khoan đã...

Mùi thức ăn..

Ở đâu nhỉ??

Cô khịt mũi, nhìn sang bên cạnh, một bát com rang trứng chiên thịt và một cốc nước cam đang yên vị tại một chiếc khay trắng đặt cạnh bàn học của cô. Lục Chi khó hiểu bẽ bối, sau đó giật mình nhìn ra ngoài cửa.

Cửa khóa trong cơ mà! Sao ai đó có thể vào được??

Sau đó cô đột nhiên nghĩ tới một người, có thể bẻ khóa...

Trường Tuyết Hà!!

Không thể nào!!!

Suy nghĩ ló bịch này đã ngay lập tức được cô tổng khứ ra khỏi não bộ. Lục Chi cuối cùng cũng mặc nó, của ai thì của, nhưng mùi com rang ngon quá, không ăn thì phí, thôi thì ăn vậy, ăn mới có sức học tiếp!!

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Lời Nói Không Quan Trọng

Chương 56:

Sáng hôm sau, Lục Chi vì không ngủ nên cứ vậy làm vệ sinh cá nhân, trang điểm thành xấu nữ số một đất nước rồi ra ngoài đường.

Vì dậy quá sớm, xe bus lại chưa tới nên đành dài cổ ngồi ngóng, tranh thủ từng lúc một, Lục Chi lòi quyển sách ngữ pháp dày cộp ra ôn lại một lượt.

Sau khi lên xe liền tìm một chỗ ngồi an vị. Thường ngày Lục Chi đều đi chuyển này, cho nên các tài xế và các khách quen khác đều biết mặt, tự động tránh xa và nhường chỗ, vì vậy cô không gặp khó khăn mấy trong vấn đề ngồi hay đứng trên xe bus, cũng chưa kể, tầm giờ này cũng rất ít người ở trên xe bus, bởi vì Quận 3 là khu dành cho đại gia sống, và họ sẽ chẳng thể biết xe bus có bao nhiêu chiếc ghế chứ chẳng nói tới lên xe bus mà ngồi, Lục Chi và mấy bà bác gần đó thuộc dạng “dân chơi” vô cùng đặc biệt.

Sau khi xuống xe, cô lại phải đi thêm một đoạn nữa mới tới trường, nhân lúc còn nửa tiếng nữa mới tới giờ tập trung, Lục Chi lại chậm rãi tản bộ, mắt cắm đầu vào sách vở, chân lướt đi nhẹ nhàng...

“Linh Chi?”

Nghe thấy tiếng gọi bên cạnh, cô quay mặt sang, thấy Hứa Anh Minh kéo cửa kính xe ghé sau xuống, tươi cười chào cô:

“Cậu đi sớm thật, lên xe đi.”

Sau đó cậu ta mở cửa giúp cô, ngồi dịch sang bên cạnh, ngó ra...

Cô nhìn cậu ta, có chút do dự nhìn quyển sách trên tay, sau đó cúi xuống nhìn cậu ta nói:

“Không cần đâu, tôi còn phải học thêm một chút, đi xe thì nhanh quá, học không kịp...”

Cuối cùng chưa kịp để Hứa Anh Minh nói gì, Lục Chi đã đóng cửa xe lại, đi dịch vào vỉa hè, tiếp tục đi bộ, làm như chưa có gì xảy ra...

Sau đó, Lục Chi hoàn toàn không để ý gì nữa, cô quay đi chú tâm ghi nhớ, chẳng mấy chốc đã tới cổng trường.

Bấy giờ Lục Chi mới cất sách vào cặp, đi bộ vào trong. Nhưng kì lạ... tại sao bên ngoài trường lại có nhiều xe đỗ tới vậy?

Còn nữa, tại sao bọn họ lại quay ra? Có chuyện gì vậy?

Lục Chi đứng sững lại, nhìn các cậu ấm cô chiêu mặt ai nấy vui sướng chạy ra ngoài cổng trường, trèo lên xe hơi, sau đó những chiếc xe hơi đó phóng đi vù vù... Và cứ thế, lại tiếp tục với những chiếc xe khác...

Lục Chi vừa đi vừa nghi ngờ... Không phải là...

“Được nghỉ rồi, chúng ta đi chơi thôi.”

Đang mông lung, bất chợt giọng nói của Hứa Anh Minh vang đến, và bản thân cậu ta cũng hiện hình nốt, tự đâu bay ra đứng bên cạnh cô mỉm cười.

Lục Chi được phen giật mình, nhịp tim bất bình thường. Cậu ta lúc nào cũng phải xuất hiện giống quỷ như vậy sao?

Nhưng khoan đã...

“Cậu nói... nghỉ? Nghỉ thi ư?” Lục Chi quay sang nhìn cậu ta, nghiêm túc hỏi, giọng nói một màu bình bình.

Hứa Anh Minh mỉm cười gật đầu: “Đúng vậy, trong kia có dán thông báo, hôm nay nhà trường có lịch đột xuất, một là phải dời địa điểm thi, hai là phải hoãn lịch thi lại một ngày. Nghe nói vì không còn địa điểm thi khác nên đành phải hoãn lại, vì vậy hôm nay chúng ta được nghỉ... Cậu sao vậy? Không vui sao...?” Hứa Anh Minh thấy cô im lặng, biểu cảm như chẳng có gì thì ngược lại lại thấy không ổn...

“Không phải... tại vui quá á mà...” Lục Chi miễn cưỡng trả lời, khuôn mặt bình thản và giọng nói cũng chẳng có gì là vui vẻ. Ngược lại, Hứa Anh Minh lại ngẩng mặt cười khê, thấy vậy, Lục Chi nhìn cậu ta nhú mày:

“Cậu cười cái gì?”

Hứa Anh Minh lấy lại bình thản, lắc đầu: “Không có gì, à, cậu có bận gì không?”

Lục Chi nhớ tới quyển sách ngữ pháp dày cộp trong cặp, gật đầu:

“Có, tôi phải bồi dưỡng kiến thức.” Tuy mặt chẳng biểu hiện lên vui mừng, nhưng thật ra trong lòng Lục Chi sướng tới lạy thần lạy thánh, nếu như có thêm ngày hôm nay, cô nhất định sẽ học được thêm rất nhiều thứ từ quyển ngữ pháp bỏ ích này, nếu như có thể, chắc chắn sẽ ghi nhớ tất cả các kiến thức được ghi trong đây, như vậy thì bài tiếng anh nâng cao có trình độ lớp mười hai ấy sẽ trở nên vô cùng dễ dàng với cô. Nghĩ tới đột nhiên cảm thấy sướng sướng...

“Ồ, tôi cũng vậy, vậy thì chúng ta... có phải nên học chung không? Nghe nói vốn tiếng anh của cậu chưa tốt, tôi có thể lấy kinh nghiệm đã từng sống ở rất nhiều nơi trên thế giới học chung cùng cậu chứ?” Hứa Anh Minh đột nhiên vô cùng lịch sự đề nghị. Lục Chi suy nghĩ một lúc, thấy cũng đúng, định đồng ý, ai ngờ Hứa Anh Minh đã nhanh tay nắm lấy tay cô, đi về phía ô tô nhà mình, mở cửa, cùng cô ngồi vào, đóng cửa, xe khởi động, đi...

Cứ thế, cả quá trình Lục Chi không nói được một câu nào, khuôn mặt trở như khúc gỗ nhìn thẳng phía trước, một lúc sau, cô mới từ từ quay sang nói với cậu ta:

“Thực ra thì... ít nhất cậu cũng nên cho tôi nói câu đồng ý...”

Ngay sau đó, cô nhận được ánh mắt dịu như suối của Hứa Anh Minh:

“Đôi lúc lời nói có thể sẽ là lời nói dối, hoặc không chân thành, chỉ cần nhìn biểu hiện của cậu thì đã nói nên sự thật rồi. Cho nên lời nói chưa phải là quan trọng nhất, cái chân thành nhất, là cảm nhận.”

“...” Ít nhất là giây phút này, cô đã nhìn cậu ta bằng một ánh mắt và một tình cảm khác... Thế nhưng... không biết cậu ta có nhìn ra biểu hiện này của cô không nhỉ?!

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Hứa Anh Minh

Lục Chi vì câu nói của Hứa Anh Minh mà suy nghĩ suốt cả đường đi, trong đầu óc liên tưởng tới vô vàn thứ, có Lâm Huy, có... Lâm Huy, còn có... Lâm Huy...

Không đúng không đúng!

Không có Lâm Huy, không có Lâm Huy, Lâm Huy không làm gì cả, không có Lâm Huy... Không, không, Lâm Huy có làm, cậu ta cướp tự do của cô, cướp nhân quyền của cô, khi ở trước mặt cậu ta, tất cả mọi thứ cô đều phải nghe theo, đúng, cậu ta là ác ma, biểu hiện quái gì chứ? Biểu hiện của cậu ta và lời nói có cái gì khác nhau? Vẫn là từ miệng thối phun ra, một tên biến thái có khóa học, hừ!!

“Gi cơ?”

“Mồm thối!!”

Hứa Anh Minh...

Lục Chi...

Sau phút im ắng, cô liền liệp miệng ngay tức khắc, mở miệng ầm ờ chẳng thể phun ra nổi một chữ...

Hứa Anh Minh, che miệng nói nhỏ:

“Xin lỗi cậu, lát nữa tôi sẽ đánh răng ngay, cậu yên tâm.”

Sau đó cậu ta quay mặt đi, hà hà hơi, ngửi ngửi, sau đó nhíu mày không hiểu...

Lục Chi vội vàng tháo gờ bối rối:

“Không... ý tôi không phải như cậu nghĩ, ban này tôi đang...”

Lục Chi cố giải thích, nhưng Hứa Anh Minh quay sang che miệng cắt lời, qua khuỷu tay nói giọng trầm trầm:

“Đừng nói gì, nếu không cậu sẽ ngất đấy... đợi tôi về đánh răng đã...”

“...”

Sau đó... trong xe yên ắng tới rồi lòng...

...

Chiếc Range Rover Evoque trắng đen từ tốn dịch chuyển vào sân biệt thự tráng lệ có kiến trúc đa màu sắc và kiểu Pháp lãng mạn, một nền xanh cỏ tươi mát được ánh nắng rọi chiếu làm nổi bật lên một khung cảnh chan hòa, lịch sự, lại sang trọng, cũng vô cùng bắt mắt.

Hứa Anh Minh dẫn cô vào nhà, những người giúp việc đang tất bật chạy qua chạy lại cũng không thể không dừng lại chào như với bề trên, Hứa Anh Minh cũng đáp lại, như thể là một chuyện vô cùng bình thường. Cậu ta đưa cô vào căn phòng hơn ba mươi mét vuông có thiết kế cổ điển dùng để làm việc và đọc sách, Hứa Anh Minh kêu cô ngồi đợi, sau đó bước ra ngoài đi đâu đó.

Thực ra thì...có lẽ cô cũng biết đại khái rằng cậu ta đi đâu... cũng chẳng tiện nhắc, có lẽ cậu ta không muốn nghe...

Cô đành giở sách vở ra ôn tập tiếp.

...

Lúc sau, Hứa Anh Minh đi vào, trên tay cầm một đĩa bánh ngọt chocolate, mỉm cười nhẹ răng trắng sáng chói mắt nói:

“Cậu có thích bánh ngọt không?”

Lục Chi buông sách, nhìn món bánh ngon mắt, mím môi gật đầu, cười cười nhận lấy.

"Thử đi."Hứa Anh Minh mở to ánh mắt mong đợi nhìn cô, Lục Chi đành miễn cưỡng ăn với chiếc môi đầy son của mình

“Cậu làm sao?” Cô hỏi.

Đột nhiên mắt cậu ta sáng trưng:

“Đúng vậy. Sao cậu biết được?”

Lục Chi grọng cười:

“Đoán thôi...”

“Ngoài bánh ngọt, tôi còn có thể nấu rất nhiều món, nếu như cậu không chê, bữa trưa hôm nay có thể ở lại xem tôi trở tài.” Hứa Anh Minh nhiệt tình mời cô. Lục Chi đột nhiên nhớ tới bác giúp việc của Lâm Huy, đành khéo từ chối:

“Có lẽ hôm khác, hôm nay tôi phải về nhà, trước khi đi tôi đã hứa với họ rồi...”

Hứa Anh Minh cũng không làm mặt tiếc nuối, cậu ta nghe xong đành cười trừ:

“Vậy đành để hôm khác thôi.”

Sau đó cậu ta bắt đầu ngồi xuống cạnh cô, gấp sách của cô lại, xoay mặt cô về phía cậu tự nhiên như hai người vốn vô cùng thân thiết nói:

“Đôi khi đập khuôn quá lại phản tác dụng, chúng ta học cách giao tiếp nhé, tiện ch phần nghe nói ngày mai.” Hứa Anh Minh nói.

Cô cũng đành gật đầu, mặc dù có gì đó vô cùng lúng túng, đúng vậy, hình như ánh mắt đó khiến cô lúng túng...chỉ một chút thôi, thế nhưng...tại sao nhỉ?

“Bây giờ tôi sẽ kiểm tra các từ tiếng anh của thi ngày mai có cậu bằng cách giao tiếp, nếu như không rõ có thể ghi ra giấy, chủ yếu là luyện cách phát âm chuẩn và ngữ pháp đúng cách, tôi sẽ chia ra làm nhiều đề mục khác nhau để cậu mở rộng vốn từ, luyện tập tốt phần này rồi thì phần viết sẽ không có khó khăn gì.”

Cậu ta nói xong, lại cố ý đùa tóc cô, sau đó đan hai tay vào nhau mỉm cười hỏi:

“Cậu sẵn sàng chưa.”

Lục Chi ngồi thẳng gật đầu.

Hứa Anh Minh cười: “Cheer up!”

Lục Chi cũng cười: “Ok!”

“Ok, now...”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Rối Lòng

Chương 58:

Kể từ lúc Hứa Anh Minh vực lại tinh thần cô, trong lúc học, không đứng, trong lúc cô và cậu ta nói chuyện, đều có những tiếng cười vang lên, và đương nhiên, tiếng cười đó không ai khác là của hai người. Hứa Anh Minh rất biết nói những câu nói khiến người ta không tiểu chảnh xong, cộng thêm bộ mặt nghiêm túc khi nói chuyện ấy, Lục Chi có muốn nín cười cũng là chuyện trong mơ.

Một ngày mất hình tượng triết đế...

“Không tồi, cậu hình như vô cùng hiểu về những thuật ngữ kinh tế, hơn nữa ban này khi đề cập tới vấn đề này về mặt cậu rất hăng hái, cậu có học kinh doanh sao?” Hứa Anh minh về mặt tò mò hỏi.

“À...” Lục Chi lại nhớ stowis Lâm Huy, vấn đề kinh doanh này, thuật ngữ kinh tế, các từ viết tắt thì có gì là khó, những cái này mà không biết thì một câu mà Lâm Huy nói cô cũng nghe không hiểu, phải nói thế nào nhỉ, cũng là phần lớn sự giúp đỡ từ Lâm Huy, nếu không cô cũng không nói năng lưu loát tới vậy.

“Tôi thường nghe bố mẹ nói về việc làm ăn, thuật ngữ này cũng biết đôi chút.”

“Ồ.”

Một câu rất nhiều hàm ý, tuy chỉ là một từ “ồ” nhưng thật lạ...

“Việc phát âm của cậu rất ổn, khả năng lọc từ ngữ và ngữ pháp khi giao tiếp cũng rất tốt, có vẻ cậu chỉ tự đánh giá bản thân quá thấp mà thôi, tôi nghĩ nếu như cậu đã nắm rõ về thuật ngữ kinh doanh vậy rồi thì những đợt kiểm tra có khó hơn ngày mai đi chăng nữa cậu vẫn có thể xử lý tốt.”

Lục Chi ngẩng lên nhìn cậu, liền nhận được ánh mắt khích lệ:

“Tin tôi đi.”

Lần này chẳng còn là lúng túng nữa, Lục Chi có cảm giác một chút gì đó rung mạnh trong tâm hồn, một lực hút khiến cho cô không thể dời khỏi ánh ám áp này.

Lục Chi chớp nhẹ mắt: “Hôm nay...cậu vất vả rồi, tôi...”

“Không cần khách sáo, tôi sẽ nghĩ chúng ta không phải bạn bè đấy.”

“...Ừ.” Lục Chi mỉm cười.

Hứa Anh Minh đứng dậy, nhìn đồng hồ đeo tay, sau đó cúi xuống nhìn cô, giọng bình thản nói:

“Bây giờ là hai giờ chiều, cậu đói rồi chứ?”

“...Gi cơ?” Lục Chi giống như tai thủng, mở to mắt chùng chùng nhìn cậu ta. Hứa Anh Minh thấy vậy mỉm cười:

“Đừng nhìn tôi như vậy, là thầy giảng hay, trò hăng say mà thôi, cũng không thể tách tôi hay cậu, lại càng không thể trách thời gian được.”

Lục Chi nhú mảy, thâm tâm rối bời, cô không có điện thoại, lại không có số của bác giúp việc, lỡ đâu bác ấy lo lắng mà gọi cho Lâm Huy thì sao...

Lâm Huy bây giờ ở đâu cô còn chẳng biết, nhưng cô có linh cảm, nếu như cô không về, nhất định sẽ có người đi tìm.

Lục Chi đành đứng dậy, Hứa Anh Minh thấy vậy lấy một chiếc máy nghe nhạc cho cô, nói:

“Cho dù hứa cái gì thì cũng muộn rồi, cậu ngồi đây một lúc, ít ra cũng phải để tôi đền bù cho cậu một bữa cơm trưa đã. Ba mươi phút thôi, chờ nhé.”

Nói xong, Hứa Anh Minh ra ngoài. Lục Chi vẫn còn ở trong phòng phân vân, nên đi hay nên ở.

Cô nghĩ rằng, nếu như trước đây, cô nhất định sẽ chọn đi, bởi vì trong mắt cô, Hứa Anh Minh vốn cũng chỉ là người bình thường.

Thế nhưng tại sao lúc này lại thay đổi? Vì Hứa Anh Minh đã làm rất nhiều thứ vì cô? Cậu ta giúp cô vui vẻ, cậu ta giúp cô đỡ đạn, bảo vệ cô, hơn nữa còn chấp nhận hi sinh danh sách top đầu để cô có thể dễ dàng chiến thắng...

So với một địa ngục hắc ám toàn bóng tối và không có lấy một tiếng cười, thì đây chẳng phải thiên đường mà ai ai cũng mong muốn sao?

Nhưng... điều chính là gì? Như vậy là đủ sao? Hay... Hứa Anh Minh đã chẳng còn là một người đứng đi qua cô giữa ngã tư đường lớn nữa, mà chính thức va chạm vào nhau...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Tình Lại Mọc

Chương 59:

“Mẹ nghe đây con.” Một người phụ nữ giúp việc tầm trung niên đang nghe điện thoại trong một căn biệt thự Âu hiện đại, nét mặt hài hòa, tổng thể thanh tú.

“Cậu ấy có ở cạnh mẹ không? Tại sao con gọi lại không bắt máy?” Người bên kia có vẻ có chút sốt ruột nhưng vẫn cố bình tĩnh nói chuyện.

“Lâm Huy ra ngoài rồi, cậu ấy nói cần đi tìm Lục Chi, có việc gì gấp sao?” Bác giúp việc lo lắng hỏi.

Alex đầu bên kia day trán, cố nói giọng bình thản nhất có thể: “Không có gì to tát đâu mẹ, con chỉ cần cậu ấy giúp vài vụ làm ăn thôi. Để lúc khác cũng được.”

Có lẽ là vì xa con lâu ngày nên chưa thực sự hiểu được nhau nhiều, bác giúp việc nghe con trai nói vậy thì cũng tin tưởng gật đầu:

“Ừ, thế con làm việc đi, mẹ cũng phải dọn dẹp nốt.”

“Mẹ...”

“Ơi?”

Alex cố gắng an ủi bà: “Mẹ không cần cảm thấy áy náy đâu, từ trước tới giờ Lâm Huy chưa từng trách mẹ, cậu ấy cũng sẽ không bao giờ trách mẹ, cho nên mẹ đừng tự dằn vặt mình nhiều quá.”

“Mẹ không sao.” Bác giúp việc nghèn nghẹn nói: “Không sao, mẹ chỉ không quen ngồi một chỗ, thích làm việc mà thôi, con đừng lo... giờ mẹ đi ngủ trưa đây, bây giờ ở Việt Nam là hai rưỡi chiều rồi... Con cũng chú ý sức khỏe, cố kiếm lấy cô nào đang về, sinh cháu cho mẹ nhờ, nhớ chưa.”

Thấy mẹ có ý chuyển chủ đề, Alex cũng đành chiều: “Vâng, mẹ đi ngủ đi.”

“Ừ.”

... Bác giúp việc cúp máy, trong lòng bao tâm sự...

Bà có lỗi với họ...

...

Hứa Anh Minh làm com xong xuôi lên phòng đọc sách gọi cô, khi mở cửa, thứ mà cậu nhìn thấy ngay đầu tiên là hình ảnh chăm chú của một cô gái. Lục Chi đeo tai nghe, vừa đọc sách vừa lắng nghe ngữ âm trong chiếc máy mà Hứa Anh Minh đưa, biểu cảm vô cùng chăm chú, không quan tâm tới bất cứ thứ gì khác.

Hứa Anh Minh đột nhiên lặng người.

Khuôn mặt nhìn nghiêng này...có thể nhâm lẫn vào đâu sao...

Vừa đúng lúc Lục Chi nghe xong, cô tháo tai nghe ra, chỉnh lại tư thế rồi tiếp tục đọc sách.

Hứa Anh Minh thấy vậy cười cười tới gần nói:

“Cậu có tố chất của một nhà sách chính hãng, tôi đánh giá cao điều này.”

Lục Chi ngẩng lên, sau đó gấp sách lại, đứng dậy cho vào cặp, khoác balo lên vai nhìn anh:

“Bây giờ tôi đói thật rồi, cậu có cho tôi ăn không?”

Hứa Anh Minh cười sáng khoát: “Để xem sức ăn của cậu ra sao.”

...

Trong bữa ăn, đột nhiên Hứa Anh Minh đề cập tới một chuyện.

“Linh Chi...”

“Sao?” Cô vô tâm hỏi lại, miệng nhai nhồm nhoàm, đói quá thì hình tượng vút xó cũng lâu rồi.

“Tôi nói rõ với Hương Ly rồi.”

Lục Chi vẫn tiếp tục ăn, giả bộ không quan tâm, nhưng lúc này mồm miệng đã từ tốn hơn rất nhiều.

“Thì sao?” Cô phũ phàng hỏi lại, vẻ mặt giống như “trông tôi giống đang quan tâm không?” nhưng hực chất tổng lòng lại đang rất muốn nghe câu tiếp theo.

Cô ăn tiếp, đợi cậu ta nói.

Thế nhưng... Hứa Anh Minh lại chẳng nói thêm câu nào, cậu ta cũng đã buông đũa xuống, yên lặng nhìn cô.

Lục Chi không chịu được ngẩng lên:

“Cậu nhìn cái gì?”

Cậu ta đột nhiên cười: “Thì ra cậu vẫn đề ý đến tôi.”

Lục Chi nghe xong, cười mỉa: “Đương nhiên, hai mắt tôi vẫn bình thường mà.”

Hứa Anh Minh cười nhẹ, không nói gì thêm.

Lục Chi bèn hỏi: “Ban nãy cậu định nói gì à?”

Cậu ta vẫn im lặng nhìn cô, một hồi lâu sau mới nói:

“Linh Chi, tôi muốn nói với cậu một điều.”

Lục Chi kín đáo nuốt ngụm nước bọt trong cổ họng, bình tĩnh hỏi:

“Điều gì?”

Hứa Anh Minh nghe xong lại cười:

“Sau khi thi xong tôi sẽ nói cho cậu biết, bây giờ thì ăn đi.”

Sau đó cậu ta gấp miếng sườn heo chua ngọt vào bát cô, Lục Chi có chút tiếc nuối cầm đũa lên gắp sườn lợn...

Nhưng dường như giữa cô và cậu ta, có sự thay đổi rất lớn thì phải... ít ra thì đối với cô là vậy...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Lâm Huy

Chương 60:

Hứa Anh Minh chủ động nói muốn đưa cô về nhà, nhưng đời nào Lục Chi có thể đồng ý, đành từ chối theo kiểu “huynh đệ đừng chân không cần tiền” đối với cậu ta, nhưng Hứa Anh tú vốn có chút sát pha đá trong người, cố chấp muốn đưa cô về, Lục Chi lần nữa đành phải trèo lên xe xin lâu ngày không đi, khởi hành tới Hà gia.

Hà Gia...

Trời đổ mưa lớn...

“Tạm biệt.” Hứa Anh Minh vẫy tay nimm cười hòa ái. Lục Chi gơ tay chào lại, đợi mãi cậu ta mới khuất bóng, đành chào thân ái hai “bố, mẹ” Hà gia, dùng xe của họ về căn biệt thự của Lâm Huy.

Vừa về tới nơi, khuôn mặt lo lắng của bác giúp việc xuất hiện, khiến cho Lục Chi cũng có chút chột dạ.

“Sao giờ này cháu mới về? Bốn giờ rồi, hôm nay trường cho hoãn lịch thi, cháu đi đâu từ sáng thế?”

“...Cháu phải đi ôn tập cho buổi thi ngày mai cho nên... bác ăn cơm chưa?”

Lục Chi bỗng thấy câu hỏi quá buồn cười, bản thân cô còn tự khinh bỉ chính mình khi vừa mới phát ngôn ra câu nói đó, nhìn xem, bốn giờ hơn rồi!!

“Không không, bây giờ không phải là chuyện đó, có chuyện quan trọng hơn... Cháu có biết...cậu ấy rất tức giận không?” Bác giúp việc vẻ mặt vô cùng gay go, Lục Chi cũng càng thêm lo lắng, hỏi:

“Cậu ấy...là Lâm Huy ạ? Cậu ấy đang ở đâu bác có biết không? » Lại thêm chột dạ, cô có chút sốt ruột hỏi.

Bác giúp việc tức khắc chỉ ngay lên trên đầu, lí nhí :

"Trên tầng !"

"?!"

Lục Chi âm thầm chửi rủa, cái tên trời đánh, lúc đi lúc về, tại sao không đi thì đi luôn mà ở thì ở luôn đồ phải lằng nhằng không ? Bây giờ...

Nhưng khoan, sao cô phải sợ hấn ta ?

Đúng vậy, việc gì phải sợ Lâm Huy ? Cô là cô, anh là anh, tuy thế lực chênh nhau lớn, thế nhưng cô cũng có pháp luật bảo vệ, huống chi anh ta hơn tuổi cô, không biết là hơn bao nhiêu, nhưng cũng có thể kiện tội ngược đãi hành hạ trẻ, không kết tội thì cũng mang tiếng cả đời, mặc kệ anh ta, cô cứ làm theo cách của cô đây !!

"Bác đừng lo, kệ cậu ta đi." Lục Chi nói xong định bước lên trên lầu về phòng mình, bác giúp việc liền nhanh chóng kéo cô lại :

"Cháu không biết à, cậu ấy khi tức giận thì đáng sợ lắm có biết không ?"

Đúng rồi !

Lục Chi đột nhiên nhớ ra... Hình như cô chưa từng nhìn thấy bộ mặt anh tức giận bao giờ thì phải...

Lục Chi nhìn bác giúp việc, đa nghi hỏi lại :

"Có...ngghiêm trọng lắm không ạ ?"

Bác giúp việc như chỉ chờ có thế nào trợn mắt lên nói : "Còn hơn cả khủng bố Binladen !"

"..."

Bác giúp việc như thấy cô tội nghiệp đành giúp : "Bây giờ cháu đi rửa mặt mũi, sau đó đi gặp cậu ấy nói thật, tuy không biết có khùng bố không, thế nhưng cậu ấy trước nay thích người khác tự thú hơn là cưỡng ép, cháu cứ nên chủ động một chút, biết đâu giảm được chút tội danh..."

Khiếp...

Lục Chi cuối cùng cũng làm theo lời bác gái, đi tắm rửa sửa soạn lại đồ ở nhà thoải mái, sau đó định ra ngoài tới nói rõ với Lâm Huy, đột nhiên cửa phòng ngủ có tiếng gõ vang lên.

Cô ra ngoài mở cửa, đột nhiên khuôn mặt tuần tú sắc nét và quầng rử hiện lên trước mặt, Lục Chi chấn kinh !!

"Cậu..."

Đôi lông mày của đối phương đã có chuyển biến, đầu của chúng di chuyển xuống dưới, hai bên cùng lúc, đôi mắt anh ta hơi nhú lại. Lục Chi có cảm giác tim đập mạnh như vừa mới nín thở hai phút xong vậy...

Cô cứ thế nhìn anh, anh cũng chẳng nói gì, chỉ nhìn và nhìn, cuối cùng Lục Chi cũng thỏa hiệp thú nhận, cô không thể nhìn thêm nữa, nếu cứ như vậy sẽ bị cuốn vào dòng xoáy vô hình trong ánh mắt đó mất... Sâu như đại dương vậy.

"Không phải là tôi trốn đi chơi, vì ngày mai có bài thi nên đi học chung cùng bạn, tại cậu không cho tôi đem theo điện thoại nên tôi chẳng thể gọi được cho bác gái nói hôm nay không thể về sớm... tôi thực sự không cố ý..."

Nói xong, cô vẫn chẳng nghe thấy lời hỏi thăm nào từ anh, mãi cho tới lúc Lục Chi ngẩng lên nhìn anh, anh mới chậm rãi cất lời, ánh mắt cũng dịu đi, nhưng giọng nói có chút mệt mỏi :

"Tôi tin cậu."

Sau đó quay đi về phòng. Lục Chi cảm thấy có chút nghi ngờ liền chạy theo, sau đó kéo anh lại, lần này cô không hề trốn tránh, nhìn thẳng vào khuôn mặt điển trai đang hấp hấp kia, đưa tay lên, áp cả hai bàn tay vào hai bên má của anh, mặt đầm đầm.

Lục Chi bất ngờ nhìn anh : "Cậu...cậu bị sốt sao ?"

Lâm Huy kéo tay cô xuống, lắc đầu :

"Không." Sau đó đi về phòng, đóng cửa lại.

Lục Chi bên ngoài vừa nhú mày vừa đi đi bàn tay...vẫn còn hơi nóng trên hai bàn tay cô, còn nói mạnh miệng cái gì...

Nhưng sao...lại có chút lo lắng nhỉ...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Cảm Xúc Chân Thực

Chương 61:

Lục Chi đi xuống nhà, cô bắt đầu có biểu hiện lo lắng, cho dù chỉ là thoáng qua nhưng Lục Chi cũng không hề phủ nhận, nhất định Lâm Huy có vấn đề, cô nghĩ bác giúp việc là người hiểu rõ anh nhất, cô nên tìm bác ấy hỏi thử xem.

"Bác..."

Lục Chi đi vào phòng bếp, vẫn thấy khung cảnh như thường ngày, bác gái khuôn mặt phúc hậu đang dọn dẹp khu bếp chuẩn bị nấu bữa tối. Nghe thấy tiếng cô gọi, bác gái quay lại, nhưng nụ cười giờ đâu có chút gượng gạo:

"Có việc gì sao?"

"..." Lục Chi mở miệng định nói, nhưng cô thực sự không biết mở lời ra sao... nếu nói Lâm Huy hình như bị ốm rồi, thì có gọi à quá quan tâm tới anh không?

...Nhưng mà...cô thực sự có chút lo lắng, Lâm Huy từ xưa tới nay đều khỏe mạnh và không có một chút dấu hiệu của ốm yếu, hơn nữa anh lại mạnh mẽ đến vậy, chắc chắn sức đề kháng tốt, vậy tại sao hôm nay lại có biểu hiện mệt mỏi như vậy...

Thấy bác giúp việc nhìn mình, Lục Chi có chút ngại ngại, cô đành phải mở miệng:

“Cái đó... Lâm Huy về bao giờ vậy ạ...?”

Bác giúp việc liền trả lời: “Cậu ấy về từ tối qua, cháu xem, bát cơm rang hôm qua cũng là cậu ấy nấu cho cháu đấy, cả ngày hôm nay cháu không về, bác còn tưởng cháu bị làm sao, bác liền báo với cậu ấy, cậu ấy đang định sang Đức một chuyến, tới sân bay rồi lại phải quay lại, cháu xem, cậu ấy thật sự lo lắng cho cháu, cho nên đừng để về ngoài lạnh lùng thường ngày của cậu ấy đánh lừa, bình thường cậu ấy nghiêm khắc với cháu cũng chỉ muốn cháu tốt lên, mọi thứ đều có lý giải, cháu đừng nên dựa vào cảm xúc quá nhiều mà hiểu lầm cậu ấy...”

Nói tới đây, Lục Chi hoàn toàn biến thành một pho tượng đá hóa mình trong vài phút, khuôn mặt càng trở nên mềm nhũn, trái tim cũng tan chảy, ít nhất cô biết rõ cảm giác này là gì, nhưng thật khó mà nói lên lời. Bác giúp việc lại nói tiếp:

“Bác sống cùng cậu ấy cũng hơn hai mươi năm, từ bé tới lớn cậu ấy đều vô cùng mạnh mẽ, chưa có ốm qua lần nào, chỉ duy nhất có lần bị dị ứng là phải nghỉ ngơi một ngày, vậy mà bây giờ lớn rồi, hôm nay đột nhiên lại có biểu hiện mệt mỏi...”

Lục Chi như bị người ta gõ vào đầu một cái xéng, mắt đăm đăm nhìn bác gái giúp việc, cô bình tĩnh hỏi:

“Cậu ấy bị dị ứng gì thế ạ?”

Bác giúp việc thấy cô nhiệt tình như vậy cũng bèn nói:

“Từ ngày bé đã bị dị ứng phấn hoa với vài loại thảo dược có chứa độc tính, nhưng mà...nếu bình thường thì cậu ấy có thể không chế được, còn nếu vừa đụng vào vừa ngấm nước mưa thì sẽ phát tác, mưa càng lớn thì khả năng cậu ấy bị càng cao...”

Đúng rồi!

Hôm nay không phải mưa rất to sao...lẽ nào anh đã chạy ra ngoài mưa tìm cô?

Lục Chi càng nghĩ càng cảm thấy bản thân thật vô dụng, có người luôn âm thầm lo lắng cho mình, nhưng lại bàn quang trước những điều đó, hơn nữa còn luôn nghĩ xấu, nghĩ rằng tất cả đều do anh...

Nhưng bây giờ cô thật sự đã thông suốt, ngoài sự lo lắng và cảm động ra, cũng chẳng còn chỗ cho sự nghi ngờ quanh quẩn nào đó trong thâm tâm, tất cả như được phá tan không còn mảnh vụn nào hết, lúc này, cô thật sự muốn trách nặng bản thân mình nghìn lần.

Lục Chi cúi đầu, đi tới chỗ bác giúp việc, nhẹ nói như người không còn sức:

“Để cháu cho, bác lên xem cậu ta thế nào rồi đi, trông có vẻ mệt...”

Bác giúp việc nghe vậy thì vẻ mặt lo lắng hiện lên, nhanh chóng gạt đầu rồi chạy vội lên lầu, Lục Chi còn nghe thấy tiếng bước chân thật mạnh của bác ấy, đúng là vô cùng lo lắng, đúng là thật không yên tâm...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Hoàng Thúy Lan

Lục Chi dẹp bài kiểm tra tiếng anh ngày mai qua một bên, xắn tay áo lên “dọn dẹp” nhà bếp.

...

“Lâm Huy... Bác đây, bác vào có được không?” Bác giúp việc thận trọng bên ngoài lắng nghe động tĩnh của anh, không để người lớn tuổi chờ lâu, Lâm Huy lên tiếng, đủ để bác gái nghe thấy.

“Bác vào đi.”

Nghe vậy, bác giúp việc liền mở cửa bước vào, rồi nhanh tay đóng cửa lại.

Trong phòng, Lâm Huy ngồi trên giường, áo trên người bị ném sang một bên, để thân trần, ánh sáng của bóng điện chiếu vào khiến bác gái nhìn rõ những chỗ mẩn đỏ trên người Lâm Huy.

Vì dễ không thất lễ, Lâm Huy mặc lại chiếc áo phông màu đen bị ném sang một bên đó, đứng dậy, cầm lấy chiếc laptop, đi về phía bàn uống nước trong phòng, tiếp tục làm việc.

Bác gái giúp việc thấy vậy xót xa nói: “Nếu thấy khó chịu quá thì cứ rời ra... Nhưng, hôm nay mưa lớn, cháu vẫn ổn chứ?”

Lâm Huy uống một ngụm cà phê đã nguội trên bàn, vừa làm việc vừa trả lời:

“Cũng không phải lần đầu, cháu có kinh nghiệm rồi, bác yên tâm.”

Nghe thấy câu nửa đùa nửa thật của anh, bác giúp việc cũng không biết phản ứng ra sao, ngày xưa, chỉ trừ khi đi viếng mộ mẹ anh trời bất ngờ đổ mưa giữa rừng hoa thanh tú ra, cũng chẳng còn lần nào nữa, còn nói cái gì mà kinh nghiệm.

Bác giúp việc nghĩ vậy đột nhiên đâm ra câu gắt, mắng nhẹ: “Cái gì mà kinh nghiệm, không được uống cà phê nữa, cũng đừng làm việc nhiều, nhìn màn hình máy tính nhiều cũng không tốt cho sự hồi phục của cháu, để bác đi lấy thuốc bôi cho đỡ, ăn cơm xong cũng phải uống thuốc viên, nếu không chưa biết có khỏi hay không, lần này có vẻ rất nặng, sắc mặt cháu cũng nhợt nhạt, cứ thế thì sẽ nặng hơn cho xem...”

Bác gái dứt lời, định quay đi, xuống nhà lấy thuốc, bỗng nhiên Lâm Huy mở miệng, anh nói:

“Lục Chi rất hay suy nghĩ, bác đừng nói gì nhiều với cô ấy, đừng để cô ấy phân tâm, mai là ngày thi cuối cùng của cô ấy, tuy nó không quan trọng trong quá trình huấn luyện, nhưng đây là bước tiến quan trọng đối với quá trình trưởng thành của cô ấy, đừng khiến cháu trở thành gánh nặng của cô ấy...”

Bác giúp việc nghe xong, có chút chột dạ nhìn lung tung, sau đó nhún mảy, vỗ vai Lâm Huy:

“Yên tâm, bác sẽ không nói gì đâu, cái gì cũng không nói, rồi, rồi, bác đi lấy thuốc, chờ một chút nhé...”

Nói xong, bác gái bước ra khỏi phòng, Lâm Huy lấy máy điện thoại, mở nguồn. Nguồn vừa được bật lên, chuông điện thoại reo lên như điên cuồng. Lâm Huy nhìn màn hình gọi tới, sáu đó thờ ơ bấm nút nghe:

Mở máy được vài giây anh cũng không nói gì, hai bên đều im lặng khiến người bên kia bắt buộc phải lên tiếng trước:

“Đương Lâm Huy, cậu cũng khá tự do rồi nhỉ?” Một giọng đàn ông như dính nhựa vang lên ở đầu dây bên kia, cách nói chuyện đầy vẻ ngạo mạn và khinh thường, giống như đang dạy bảo tôi tớ.

Lâm Huy cũng thảnh thơi dựa vào ghế, tay trái bỏ vào túi quần, thanh âm từ tốn thốt ra:

“Xin hỏi, tôi tại sao không thể tự do?”

Người đầu giây bên kia liền im lặng, nhưng im lặng trong sự phẫn nộ, anh ta cất giọng trầm trầm, một mùi âm u như sự tức giận:

“Một ngày cậu còn ở trong tổ chức, thì cái quyền tự do không đáng một xu của cậu đã sớm bị chó nuốt trôi rồi. Cậu nghĩ cậu tài giỏi thì có thể tự do đi lại mà không cần báo cáo ư? Quang minh chính đại xuất hiện tại sân bay Quốc tế, cậu thật sự cho rằng thế giới đang nằm trong tay cậu sao? Một thằng oắt ranh gì mũi chưa sạch, cậu nên biết điều một chút, bố của cậu vẫn thuộc tay sai của tổ chức, chỉ cần động tĩnh nữa của cậu khiến chúng tôi không hài lòng, thì hậu quả tự mình gánh lấy!”

Nụ cười trên khóe môi của Lâm Huy càng thêm đậm, anh bình thản đối đáp:

“Nên nói một điều, bộ chính trị của các người đều có tay sai trên giới thượng nhân, không ngờ ngay một thông tin cơ bản ngay trong tổ chức cũng không hề nắm được. Ray, vấn đề của anh nằm ở vùng tai, nên điều chỉnh lại một chút, bộ trưởng không thích điều này.”

“Cậu có ý gì?!”

Thành công thu hút sự chú ý của hắn ta, Lâm Huy càng khiến sự tò mò của hắn tăng cao:

“Nếu như đã là kinh doanh, nên có lợi ích, tôi thấy trên người anh không hề có lợi ích gì khiến tôi có hứng thú, cho nên những điều cơ bản này anh nên tự tìm kiếm, nhưng sợ anh không điều tra ra nổi, nên tôi chỉ có thể chốt lại giúp anh một điều, Đương Lâm Huy tôi, từ nay đã không còn là người của tổ chức nữa, mọi điều thắc mắc, có thể liên hệ với người bí ẩn nào đó của các anh - Boss Lăng Cung Nam.”

“...Cậu nói cái gì?!!!! Lâm Huy?!”

Cúp máy, Lâm Huy trở về trạng thái yên bình thường ngày, anh lấy một chiếc điện thoại khác, gọi vào số điện thoại hay liên hệ nhất, rất nhanh người bên kia liền bắt máy:

“Cậu gặp trực trực gì sao? Tại sao lại lỡ hẹn?” Giọng nói của Alex khá bình tĩnh nhưng vẫn nghe ra chút sốt ruột. Lâm Huy liền nói:

“Tôi không sao, đột nhiên nhớ ra một vật quan trọng quên mang theo, quay về thì trời mưa, lại có sấm, tôi cảm thấy ngày hôm nay không được tốt nên ở nhà luôn, tôi tin rằng nếu không có tôi mọi việc vẫn được cậu xử lý ổn thỏa.”

“Cậu tin người quá rồi... Nhưng mà, có một việc, tôi cần phải thông báo với cậu...” Alex nghiêm túc nói.

“Chuyện gì vậy?”

“Chuyện của Hoàng Thúy Lan.”

“Alex, tôi không muốn vòng vo cùng cậu.” Lâm Huy cố gắng bình thản nói.

Alex nghe vậy đành nói hết mọi việc:

“Các cổ đông của S.U đều đang chia bè kéo phái, số đông nhất đều đã là tay sai của bộ trưởng Trịnh, gần ba mươi phần trăm tiếp theo là cổ đông mà trước đây đã từng có ý định thu tóm J.Ret của Vương Chí Hùng, lần này cũng muốn lật đổ Hoàng Thúy Lan, và số còn lại, hơn mười phần trăm theo phe của bà ấy, chủ tịch S.U. Tình hình này không mấy khả quan, theo đà này thì chỉ có ba phương án, một là Hoàng Thúy Lan chủ động trước, hai là Hoàng Thúy Lan bị động trước, và ba là chúng ta can thiệp.”

Lâm Huy liền hỏi lại: “Tỷ lệ nắm chắc là bao nhiêu?”

Alex lập tức trả lời: “Năm mươi năm mươi, nếu chúng ta can thiệp, cũng không tránh khỏi bất lợi, còn rất nhiều yếu tố chi phối. Cậu nghĩ sao?”

“Nếu là tôi, tôi sẽ chọn phương án thứ tư.” Lâm Huy bình thản nói.

“Phương án thứ tư?” Alex giống như nghe rất nhiều những điều bất ngờ từ Lâm Huy rồi, nên biểu cảm có vẻ bình tĩnh.

Lâm Huy mỉm cười: “Nếu trong những phương án đã đề ra không có phương án nào khả thi, thì hãy tạo nên một phương án mới có tính khả thi và xác suất cao nhất có thể, và phương án này phải là tổ hợp của cả ba phương án nêu trên, Alex, có hứng thú không?”

Alex nghe xong giống như tỉnh khỏi cơn mê, cậu ta lập tức nhận lời: “Đương nhiên, tính khả thi cao, cậu cứ yên tâm giao cho tôi, giờ tôi lập tức đi làm.”

“Khoan đã.”

Alex vẫn giữ máy, hỏi lại: “Sao vậy?”

Lâm Huy nghĩ tới một người, đột nhiên đề nghị với Alex: “Cậu cũng nên tạo điều kiện cho Thế An, cậu ấy dạo gần đây rất thành thạo.”

“Cậu ta? Cậu ta thì làm được gì?? »

Lâm Huy mỉm cười: « Cậu sẽ cần cậu ta. »

Sau đó anh bí ẩn mà cúp máy, mọi thứ chỉ cần vài lời nói là giải quyết xong, nhưng quá trình của nó phải giống như cả quá trình hình thành nên Trái đất vậy...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Tôi Hối Hận Rồi

Chương 63:

Lục Chi nấu xong một bữa tối thịnh soạn, với tất cả tâm huyết và lòng cảm động, tuy không muốn thừa nhận như thật sự một điều, trong suốt quá trình nấu ăn cô không thể nào kiềm chế bản thân nhớ về bóng dáng ái đó và những hành động mà người đó làm cho mình...

Còn ai vào đây nữa...

Dọn đồ ra bàn, một bữa cơm vừa ấm cúng lại vừa đẹp mắt được hình thành dưới bàn tay khéo léo và đầy tâm huyết của ai đó. Cô ngó lên trên tầng, suy nghĩ, bây giờ chỉ cần dụ được Lâm Huy xuống nhà ăn cơm, còn lại sao cũng được.

Nghĩ vậy, cô chạy lên lầu, đi tới trước cửa phòng của anh, hắng giọng một chút, lấy giọng thản nhiên nhất có thể nói:

“Bác ơi, ăn cơm thôi, cháu nấu xong rồi!!”

Bác gái giúp việc trong phòng Lâm Huy nghe vậy vội “ừ” lên một tiếng rồi nói: “Bác xuống bây giờ đây.”

Lục Chi ngó vào ngó ra, sau đó lại mặt dày nói thêm

“Hôm nay cháu làm rất nhiều món ngon, không ăn hết sẽ rất lãng phí, bác phải ăn hết đấy...”

Cô không tin lời nói trắng trợn như vậy lại không thể khiến Lâm Huy hiểu ra được gì. Ít nhất sau khi nghe xong anh cũng sẽ phải đáp lại hay xuống dưới nhà... đại loại vậy... Nhưng hình như không được khả quan mấy thì phải...

Cô đợi trước cửa phòng anh một lúc, cuối cùng cũng thấy cánh cửa mở ra, trong lòng có chút vui sướng hiện lên, cô cố gắng lấy lại vẻ mặt thờ ơ bình tĩnh quay đi không thèm nhìn ma bước xuống nhà.

Ngồi sẵn trên bàn ăn đã bày đủ thứ, vẻ mặt kiêu ngạo nhìn thẳng. Đại loại là vài giây sau, bác giúp việc xuống, nhìn bàn ăn khen lấy khen để, khen đẹp mắt rồi khen ngon miệng, ăn rồi ăn...

Trong lúc bác gái ăn thì thời gian cũng trôi qua... Cuối cùng Lục Chi cũng nhận ra một điều.

Lâm Huy không xuống.

...

Đối với bản thân, cô thực sự cảm thấy mất mặt.

Mừng hុt! Từ bé tới lớn hai từ này chưa từng xuất hiện trong tâm trí cô, giờ bỗng nhiên hiện lên trước anwtj có chút không quen, không đúng, hoàn toàn không quen, thiếu chút nữa sẽ tức giận mà không kiềm chế được...

Không ngờ khi ở dưới thân phận là Lục Chi mà cô xung gặp cái cảm giác này. Hình như có hơi thất vọng, lại có chút vị buồn, hựt hẫng.

Nhìn bàn ăn bày bao nhiêu món ăn ngon, nhìn tâm huyết của mình chỉ có người đối diện khuôn mặt phúc hậu thường ngày đang ăn, người mà mình mong chờ nhất lại không thấy bóng dáng, cho dù biết lí do tại sao, nhưng Lục Chi cũng rất buồn.

...

Ăn xong, cô đi tắm rửa rồi sửa soạn lại cho môn tiếng anh ngày mai, Hứa Anh mình từng nói là do cô tự đánh giá quá thấp bản thân mình, có chút không tự tin nên không nghĩ rằng mình có khả năng vượt trội, nhưng cô cũng không vì vậy mà chủ quan, mọi thứ đều được Lục Chi sắp đặt ổn thỏa rồi mới lên giường đi ngủ.

Vừa mới nhắm mắt, một không gian tối tăm đột nhiên hiện ra, cô giật mình choàng mở mắt, tim đập nhanh vài nhịp...

Sao lại lạ vậy? Không phải bình thường đều nhắm mắt đi ngủ mà không có hiện tượng gì lạ sao? Tại sao hôm nay đột nhiên...

Lục Chi đi lấy cốc nước, uống một ngụm rồi leo lên giường ngủ tiếp, co nhắm mắt từ từ, cố nghĩ tới những điều tốt đẹp, nhưng không phải là điều gì xa lạ hay là những kí ức của tuổi thơ tươi đẹp...

Mà nó vẫn xoay quanh bóng tối...

Nhưng... Lâm Huy xuất hiện.

Cậu ấy xuất hiện, khuôn mặt ấy, cả giọng nói ấy nữa, không sót một thứ gì, cô đều nhớ tất cả... Nhớ những hôm kí ức đó hiện về, chỉ ít còn có anh bên cạnh.

Lục Chi đột ngột mở mắt.

Nó đáng sợ thế nào chứ? Cô không muốn nghĩ về nó, một chút cũng không... Đó là ngày của ác quỷ.

Nhưng... hiện ra một thiên thần. Nếu không có anh, thì cô có thể thoát ra khỏi kí ức đó nhanh tới như vậy không? Nếu không có anh, thì liệu kí ức đó có với đi ít nào và cho cô thêm sức mạnh để không phải run sợ dưới bóng tối không...?

Anh luôn lo lắng cho cô... Nhưng cô luôn nghi ngờ anh.

Anh bất chấp giới hạn của cơ thể, chạy ra ngoài mưa chỉ vì sợ cô không an toàn, vậy mà cô chỉ biết nghĩ xấu về anh.

... Lục Chi càng nghĩ càng thấy bản thân thật vô dụng, để lí trí lẫn lộn với cảm xúc... Điều duy nhất mà cô không thể phủ định, chính là những hành động của người con trai đó.

Lâm Huy.

Cô vực dậy, mở cửa, đi sang phòng của anh, đứng trước cánh cửa trắng một lúc lâu, sau đó từ từ sò vào nắm đấm cửa...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Ghi Nhớ Những Điều Ấy

Chương 64:

Cô thử vặn nắm đấm cửa, một cục nhỏ tròn tròn xinh xinh, thế nhưng khi cô sờ vào cứ như cầm vào hòn đá to đùng, nặng tựa ngàn cân, cảm giác trong lòng cũng hồi hộp.

Không ngờ, cửa không khóa, cô mở được rồi!

Lục Chi thần người nhìn xuống bàn tay mình, cứ như mơ vậy, giật giật khoe môi muốn cười, cô nhìn lại, âm thầm mở cửa hé hé, ngó vào bên trong...

Căn phòng vẫn bật điện, thật may quá, Lục Chi thăm cảm thán, nhưng kể cả không bật điện thì cũng có anh, cho dù bị dị ứng thì anh vẫn có thể kéo cô về thế giới thực như bao lần trước cơ mà.

Nhưng...sao lại bật điện? Lẽ nào còn chưa ngủ?

Lục Chi nhú mày, mở cửa thêm vài centimet nữa, cuối cùng nhìn lên chiếc giường ở đằng xa, thấy đôi chân ai đó hở ra từ trong chiếc chăn mỏng...

Chắc chắn là Lâm Huy, hóa ra anh cũng ngủ rồi, Lục Chi tự tin mở rộng cửa hơn nữa, im lặng và khẽ khàng lọt vào bên trong.

Cô bước nhẹ tới bên giường, rồi lại tham lam bước tới đầu giường, sau đó nhìn anh hé miệng cười khúc khích trong im lặng.

Mà... Khoan đã.

Điều quan trọng là... cô tới đây làm gì??

???

Lục Chi nhú mày nhìn Lâm Huy, nhìn một lúc, cuối cùng cũng biết câu trả lời mà bản thân vừa đặt ra câu hỏi.

Cô thờ dài nhìn ra ban công tầng thượng đằng xa, tay chống hông lắc đầu thốt ra lời nhẹ nhàng:

“Không ngờ Lục Chi tôi cũng có ngày nhớ cậu tới nỗi mò vào phòng cậu đêm hôm thế này...”

“...”

Sau khi than vãn một cách băng quơ xong, cô nhìn xung quanh thấy không có gì để ngồi bèn ngồi luôn lên giường anh, không ngờ sau khi ngồi xuống lại được nhìn rõ anh đến vậy, từng sợi lông mày, từng đường nét trên khuôn mặt đều hiện ra to tướng và rõ ràng hơn bao giờ hết trước mắt cô.

Ma xui quỷ khiến, đột nhiên khi nhìn tới khuôn mặt anh, cô đột nhiên muốn nói bao nhiêu tâm sự của mình ra, nghĩ là làm, miệng Lục Chi lẩm bẩm:

“Thực ra... tôi vốn không tin chị ta, nhưng cũng vì không tin cậu có thể làm vậy với bố tôi nên mới hỏi cậu... Cậu không biết sao? Chỉ cần cậu khẳng định một câu cậu không làm, tôi nhất định sẽ tin cậu, chưa cần biết đúng sai, nhưng ít nhất, chúng ta cũng không nên đối xử với nhau như hai người không quen biết vậy... có lúc tôi cảm thấy thật buồn...”

“Nhưng cho dù bây giờ cậu có làm như vậy hay không đối với tôi cũng không quan trọng, cùng lắm chỉ ghét cậu, nhưng tôi cũng không thể phủ nhận những gì cậu đã làm cho tôi, trong lúc không có bố mẹ ở bên, chỉ có cậu là luôn quan tâm tôi, cho dù nó là thật hay giả cũng không vấn đề, bởi vì chính cậu đã dạy tôi, người đối xử với tôi thật lòng không bằng tôi đối xử với bản thân mình thật lòng, cho nên cậu đối xử với tôi thế nào cũng không sao cả, chỉ cần tôi thật lòng với chính mình là được. Hơn nữa... xin lỗi cậu, hôm nay lại khiến cho cậu vất vả rồi, sau này không cần cậu ra cái nhân quyền vớ vẩn gì cả, mỗi lần đi đâu tôi sẽ báo cho bác gái, cậu không phải lo lắng về tôi nữa đâu, nghe nói cậu có rất nhiều công việc phải làm, vậy mà phải tri hoãn. Hôm nay tôi rất cảm động, vì vậy sau này cậu có đối xử với tôi không tốt hay nghiêm khắc cỡ nào thì tôi vẫn ghi nhớ những gì cậu đã làm cho tôi, ghi nhớ cậu là một người tốt... Lâm Huy, cậu rất tốt.”

Lục Chi nhìn vào khuôn mặt đang nhắm mắt như thể đi và giấc mơ tươi đẹp kia, lòng có chút xao xuyến rung động, ánh mắt cô ẩn hiện ý cười, nói:

“Tôi chẳng bao giờ tự kỉ một mình đâu, cậu từng nói làm việc phải có mục đích, vì vậy những câu ban nãy cũng không phải là tôi nói cho mình tôi nghe, cậu nghe rồi thì có thể hồi âm lại không?”

Bấy giờ, Lâm Huy từ từ mở mắt, cũng không biểu hiện phong phú như Lục Chi, từ đầu tới cuối mặt lạnh nhìn cô:

“Rất hay, rất đáng để cảm động. Nhưng tiếc là, tôi không có hứng thú.”

Lục Chi chợt tắt nụ cười chân thực nhất của mình, chuyển sang một chế độ bình thản, điềm nhiên nói với anh:

“Không sao, vốn dĩ tôi không nói để khiến cậu có hứng thú, tôi chỉ cần cậu lắng nghe là được, và hình như tôi thành công rồi thì phải...”

Lâm Huy cũng không nói đùa, anh nghiêm túc nhìn cô, mặt thờ ơ:

“Cậu còn chuyện gì không?”

Lục Chi gật đầu, nhanh chóng hỏi: “Bố tôi... thế nào rồi?”

Lâm Huy điềm nhiên trả lời: “Vẫn tốt, ông ấy sẽ mãi mãi khỏe thôi.”

Lục Chi cũng coi như một câu chúc phúc và an ủi, cô liền gật đầu rồi nói:

“Vậy cậu ngủ đi, tôi về đây.”

“Lục Chi.” Lâm Huy đột nhiên gọi lại.

Lục Chi quay đầu lại nhìn anh. Lâm Huy bỗng nhiên nói:

“Nhưng lời hôm nay, mong cậu ghi nhớ.”

Cô nhìn anh với ánh mắt xem xét, điều bí ẩn gì đó thật khó nói trong đôi mắt sâu thẳm kia

Cô bèn nói: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Cảnh Tượng Cầu Huyết

Chương 65:

Sáng sớm, Lục Chi rời giường, xuống nhà ăn sáng. Chợt thấy căn biệt thự to bự có gì đó trống vắng hơn thường ngày...

Lục Chi nhìn quanh, bác gái giúp việc đang dọn bữa sáng của hai người lên bàn, và... không còn ai nữa.

Lục Chi ôm đầu.

Hôm nay cô dậy sớm hơn mọi khi mười phút, bình thường rất đúng giờ, cứ năm rưỡi là vực dậy, thế nhưng hôm nay năm giờ hai mươi đã tỉnh hẳn, tâm trạng có chút hồi hộp, làm vệ sinh cá nhân thật nhanh sau đó sách cặp xuống nhà, nhưng vừa mở cửa, đôi mắt của cô nhưng cố ý mà vô tình nhìn sang cánh cửa phòng ngủ bên cạnh, cũng chẳng thấy đáng ghét chút nào, lại có thêm chút đáng yêu nhếch nhếch môi.

Nhưng khi xuống dưới, bao hồi hộp đều biến đi nhanh chóng như ảo giác bất chợt. Lâm Huy còn chưa tỉnh dậy.

Lúc này, tâm trạng cô quả thực có chút bối rối không hiểu, bình thường không phải là Lâm Huy không có nhà mà cô vẫn hoạt động như bình thường sao, ví như cách đây mấy ngày, tới hình bóng của anh cô còn chẳng nhớ, thế mà chỉ một đêm sau khi anh về, cảm giác lại thay đổi lớn tới vậy?

“Lục Chi, ăn sáng thôi.”

Bác giúp việc bất chợt gọi, Lục Chi như người mất hồn quay lại thực tại, cô bèn nở nụ cười đi tiếp xuống nhà, ăn sáng rồi mang theo trí não vẫn vờ tới trường học, vào phòng thi một cách mộng lung...

...

“Chị thi thế nào?”

Lục Chi bước ra khỏi phong thi, tâm trạng vẫn chẳng có gì thay đổi, cô không nghĩ những lời nói chẳng hiểu rõ của anh tối hôm qua lại có ảnh hưởng tới mình đến vậy. Thấy Rau Cải hỏi, cô cố nhớ lại xem ban nãy mình đã làm những câu gì, nhưng nhều mây chẳng thể nhớ ra, cô chút thất vọng đáp:

“Làm bừa thôi.”

Rau Cải đứng hình, nhưng thấy cô tâm hồn đang trạng thái vất vưởng trên cây bèn thôi không hỏi, cậu quay ra tìm hình bóng Ngọc Ân, thấy cô ấy đang đi về hướng nhà ăn thì mới yên tâm, tiện thể nhớ tới một điều băn khoăn, cậu bèn hỏi:

“Chị định bao giờ nói với Ngọc Ân sự thật?”

Lục Chi như bất thành linh tinh táo, cô nhìn Rau Cải, rồi nhìn băng quơ, mãi mới trả lời:

“Gia đình Ngọc Ân là những người bình thường hơn những con người bình thường như chúng ta, vì vậy đừng kéo cô ấy vào, tuy rất ghét điều này, nhưng chị vẫn phải giữ khoảng cách với cô ấy...”

Rau Cải chợt nhận ra một câu trọng điểm, cậu vội hỏi:

“Ý chị có phải... gia đình của em cũng có phần ư?”

Lục Chi nghe vậy, cô cúi đầu, nhìn đi chỗ khác, nhẹ thốt: “Đúng vậy, nhưng chú phải hiểu, chúng ta không thể tránh khỏi những điều này, điều duy nhất mà chúng ta phải làm là âm thầm bảo vệ những người không liên quan ra khỏi vòng vây nguy hiểm này và đấu tranh ngầm với bọn chúng.”

“Vậy...bố của em...ông ấy chưa rời khỏi thương giới sao?” Rau Cải thờ dài, ánh mắt không còn nồng cuồng như vốn có, trước mặt cô là khuôn mặt có chút đượm buồn thất vọng.

Lục Chi có chút đau lòng, cô thầm nói với cậu: “Là nhà chị có lỗi với nhà chú, chuyện năm xưa chú và chị đều không biết, nhưng chắc chắn là do mẹ chị đã tác động, nếu không bố của chú giờ này vẫn đang rất vui vẻ chữa bệnh cho mọi người rồi...”

“Em không buồn vì chuyện đó. Lục Chi, em chỉ buồn vì... em không biết giúp gì cho mọi người...”

Lục Chi mím môi, nhìn vào ánh mắt Rau Cải, cô có một cảm xúc mãnh liệt dâng trào, cô tiến lại gần, mạnh mẽ như mọi lần, túm lấy cổ Rau Cải, ôm cậu ấy thật chặt, sống mũi hơi đỏ đỏ, vỗ thật lực vào lưng cậu ta, cô nói:

“Đừng trách bản thân, chú đã giúp được rất nhiều rồi, không phải Ngọc Ân đề do chú hết lòng bảo vệ sao nếu không có chú, cậu ấy nhất định sẽ vì chị mà phản ứng rất mạnh mẽ, chú biết mà, với khả năng của cậu ấy rất dễ dàng thu hút bọn chúng. Chú yên tâm, chú đang làm rất tốt, chị mong chú sẽ làm tốt hơn, được không?”

Rau Cải chợt cười, vỗ vai cô: “Chị yên tâm, cho dù không có bọn chúng, em vẫn sẽ mãi bảo vệ cô ấy, Ngọc Ân là cái tên mà em đã ghi nhớ suốt đời.”

Lục Chi nghe vậy có chút sến súa, mỉm cười buông Rau Cải ra. Đúng lúc đó, ánh mắt cô vô tình chạm phải cặp mắt như trống rỗng của ai đó đằng xa, cô có chút bối rối...

“Hứa Anh Minh...”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Cảnh Tượng Cầu Huyết

Chương 66:

Hứa Anh Minh trên tay cầm một chiếc túi giấy cộm cộm, đôi mắt không chút biểu cảm nhìn cô và Rau cải vừa mới buông nhau ra. Thấy cô nhìn mình, Hứa Anh Minh cũng nhìn lại, đôi mắt có thần thái lạnh lùng khiến cho Lục Chi dễ liên tưởng tới hình tượng người con trai nào đó.

Nhưng sao, hiện tại cô có chú chợt dạ nhi...cứ như bị bắt quả tang vậy.

Thấy cô cứ đăm đăm nhìn ra sau lưng mình, Rau Cải cũng quay lại, nhưng người mà cậu nhìn thấy, lại chẳng phải con người mà Lục Chi đang thấy.

“Ngọc Ân?”

Đằng xa, Ngọc Ân trên tay cầm hai chai nước khoáng tinh khiết trên tay, đag từ từ tiến về chỗ hai người.

Trên mặt cô ấy chẳng có gì là bất ngờ, thế nhưng ánh mắt lại lạ lẫm hơn những gì mà Lục Chi biết, biểu cảm giống hệt Hứa Anh Minh, lạnh lùng.

Ngọc Ân cầm chai nước khoáng, ném cho Rau Cải, nói:

“Chúng ta về được chưa?”

Lạ thật, không có tức giận, chẳng một biểu hiện nào cho hay cô ấy đang ghen tỵ, bình thường thì chắc chắn sẽ điên tiết mà nhảy lộn lên giòi xuống đất... Còn lúc này, thì chắc chắn không bình thường.

Rau Cải cũng thấy Ngọc Ân mama không được bình thường, bèn trao đổi ánh mắt với Lục Chi rồi quay bước theo cô ấy.

Hai người đó đi trước, để lại giữa cô và Hứa Anh Minh một khoảng trống thật dài...

Cô cười cười, định bước tới, nhưng Hứa Anh Minh lại bước nhanh đến làm bước chân của cô rụt lại.

Tối gần, đột nhiên cậu ta nở nụ cười, nụ cười còn tỏa nắng hơn bình thường, đưa chiếc túi cho cô:

“Trà sữa, của cậu là vị socola.”

Lục Chi đành nhận lấy, hỏi băng quơ: “Cậu cũng thích uống trà sữa à?”

Hứa Anh Minh lắc đầu:

“Ban đầu tôi không biết về nó, nhưng mọi người nói, nó rất ngọt ngào, vì vậy nên tôi mới tập uống, tiện thể mua luôn cho cậu, không biết cậu thích vị gì nên mua luôn socola, cậu...”

“À, à...tôi không kén chọn, trà sữa thì sao cũng được.” Lục Chi cười cười.

“Vậy à. Vậy giờ tôi về cùng cậu, đi thôi.”

“Ồ...” Lục Chi khựng lại, Hứa Anh Minh quay sang:

“Sao vậy?”

“Nhà cậu không tới đón à?”

Không thể được, Hứa Anh Minh mà đi cùng cô thì cái gì cũng lộ, cậu ta đột này được rất nhiều tạp chí teen yêu thích, lỡ một phát là cô lại bị lên báo cùng cậu ta thì không phải đời này xong rồi sao, không được, nhất định phải khuróc từ.

“Hôm nay bọn họ sẽ không tới, tôi lại có nhiều thời gian hơn cho cậu. Cậu... thấy phiền sao?”

Lục Chi mỉm cười:

“Không phiền, nhưng thường ngày tôi đi xe bus quen rồi, không thích kiểu đi trên bốn bánh cho lắm, không biết cậu...”

“Nghe nói xe bus cũng rất thú vị, tôi chưa đi lần nào...”

“Vậy à...” Lục Chi đành mỉm cười thân thiện, sau đó ngẩng lên một cách tự nhiên nhìn cậu ta:

“Đi thôi, nếu không sẽ lỡ xe bus.”

“Được.”

...

Cô tưởng chừng như trên đường, mọi thứ sẽ chẳng có gì phát sinh ra sau khi cậu ấy hỏi cô có làm được bài kiểm tra hay không và cô cũng trả lời như đã từng trả lời với Rau Cải vậy. Nhưng đó chỉ là tưởng chừng, bởi vì ngay sau đó đã sinh ra thêm một kỉ niệm đáng có nữa giữa cô và Hứa Anh Minh...

Giữa đường, tới một trạm xe bus, Lục Chi rất hồn nhiên lừa gạt một thiếu niên chưa một lần đi xe bus, để cậu ta một mình trên xe, cô chuẩn về ngay từ trạm thứ hai.

Và có lẽ, đương nhiên cô sẽ không quên, hình ảnh lúc đó của Hứa Anh Minh thực sự rất bi thảm.

...

Kết thúc kì thi cuối năm, học sinh được nghỉ hai ngày, đầu tuần sau sẽ báo điểm cụ thể và công bố top đầu của trường.

Nhưng lúc này Lục Chi cũng chẳng để ý mấy, bởi vì một điều thất vọng nữa lại tới. Lúc cô về, Lâm Huy đã biến mất, thật chẳng hiểu thế nào cô lại buồn được, có gì đâu, thậm chí nó cũng như những ngày trước, không có anh cuộc sống càng thoải mái, bài tập vận động trí não level max không còn, sướng thế còn gì, cô lại còn xen chút thất vọng, thế này tới bản thân cô cũng không thể giải đáp.

Đành để thời gian trôi đi, hết hai ngày, cuối cùng cũng tới ngày công bố kết quả, học sinh tới lấy kết quả thi rồi nhận thông báo nghỉ hè và một vài hoạt động nhỏ trong hè không đáng kể. Lục Chi đương nhiên tới, cô cũng chẳng có gì phải lo lắng, thực ra cô đã chuẩn bị tâm lý tất cả mọi thứ, cho nên cho dù kết quả ra sao cũng không ảnh hưởng tới tinh thần cô được, Lâm Huy từng nói với cô thất bại là yếu tố cần thiết trên con đường thành công, đây mới là bước đầu tiên, nên Lục Chi chẳng việc gì phải sợ.

Cô ưỡn thẳng ngực, dáng đi manly bước hiên ngang vào cổng trường.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hổ Báo?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Lời Đe Dọa

Chương 67:

Trong ngôi trường này, những con người thường xuyên khinh miệt coi rẻ cô, không một ai có thể tin được điều này.

Từ một con nhóc ăn mặc tới trang điểm đều lôi thôi nhếch nhác cahnwgr khác gì diễn tấu hài, vừa học dốt lại vừa xấu xí, không thể ngờ rằng chỉ trong một học kì mà có thể leo lên vị trí dẫn đầu toàn khối trong cả một năm học, phá kỉ lục trước đó của một thanh niên xin được giấu tên. Đây là một chuyện tưởng chừng như không thể xảy ra, mọi thứ đều quá đổi bất ngờ và khiến cho ai nấy đều sững sờ.

Cô làm được rồi!

Đứng trước bảng tin màu trắng trang nhã của nhà trường, Lục Chi nhếch khóe môi cười ý tứ. Có lẽ chính bản thân cô cũng không thể ngờ, ngay cả một câu hỏi trong bài kiểm tra tiếng anh mấy ngày trước cô cũng chẳng nhớ, vậy mà cô lại làm được.

Hứa Anh Minh lại tới bên cạnh, thổi phũ vào tai cô, Lục Chi lập tức quay sang:

“Nếu như cậu còn giận tôi vụ lần trước thì tốt nhất chúng ta không nên nói chuyện với nhau, tôi sợ sẽ làm cậu “buồn” thêm nữa.”

Hứa Anh Minh nghe thấy vậy đột nhiên cười toáng lên, khiến hai người họ làm tâm điểm chú ý của bàn dân thiên hạ. Lục Chi đối với ánh nhìn của bọn họ bây giờ đã trở thành miễn cảm, cũng chẳng phản ứng nhiều:

“Cậu cười cái gì.”

Hứa Anh Minh nhìn cô: “Thực ra thì chuyện đó...tôi thấy cậu rất đáng yêu.”

“...”

Thấy cô lì mặt lại, Hứa Anh Minh cũng không đùa nữa, háng giọng nói:

“Chúc mừng cậu đạt được ước mơ, lát nữa tôi mời cậu.”

Lục Chi nghe vậy có chút không thích nhìn cậu ta, băng vơ: “Đó không phải ước mơ của tôi.”

“Vậy cậu có ước mơ gì?” Hứa Anh Minh hứng thú hỏi.

Lục Chi im lặng một lúc, ánh mắt nghiêm túc dần, kiên định, thốt ra nhẹ nhàng nhưng ý tứ:

“Cậu không thể tưởng tượng được nó.”

Hứa Anh Minh mỉm cười gật đầu.

...

“Tuyệt Hà...”

“Sao vậy?” Một cô gái hót hải chạy vào lớp học, đi tới bên cạnh một cô gái vô cùng xinh xắn và sắc sảo đang nghe nhạc, nói to:

“Cậu chưa biết à?! Cậu bị tụt hạng rồi, con nhỏ xi đa kia đẩy cậu xuống, bây giờ nó đang trèo lên đầu cậu kia, cậu còn ngồi đó?!!”

Tuyết Hà tháo tai nghe, từ từ đứng dậy, khuôn mặt mím cười nhưng dọa người, nhẹ nhàng nói:

“Đề đầu tôi?”

“Đúng vậy đúng vậy!” Cô gái kia lại hót hải nói: “Cậu vẫn thường là người liên tiếp giành hạng một trong các kì thi cuối kì, nhưng bây giờ bị con nhỏ kia nó cướp hết rồi, cậu không tức sao?!!”

Tuyết Hà đi xuống khu dưới lớp, ánh mắt chẳng có chút biến đổi, khóe môi nhếch lên khinh bỉ:

“Tôi sao lại phải tức giận với người dưới địa vị của tôi? Tức? Cậu không dùng sai từ chứ?”

Cô gái đó liền câm nín.

“So bì, đương nhiên phải so thực lực, đợi khi nào cô ta bước vào “đời”, cô ta mới có thể ném trái đắng thật sự. Học đường chỉ là một thứ thừa thãi, không đáng cho tôi so bì với một ai cả.”

Nói xong, Trương Tuyết Hà bước ra ngoài cửa, ngay cả dáng đi cũng tôn lên điệu bộ lạnh lùng và nguy hiểm của cô ta.

...

Hứa Anh Minh nói mời cô đi ăn, nhưng Lục Chi không muốn tới chỗ quá đông người, nên cô đành chọn ăn trong trường, Hứa Anh Minh cũng rất sáng khoái đồng ý, cậu ta bảo cô chọn bàn rồi ngồi chờ, Lục Chi đương nhiên sẵn lòng, dù sao cũng còn nhiều thời gian, lúc này mới hơn chín rưỡi sáng.

Đang ngồi nghỉ ngơi, đột nhiên trên bàn có gì đó đập mạnh, Lục Chi ngẩng dậy, bóng người khả nghi nào đó đã đi được vài bước, chỉ đặt hai mảnh giấy trên bàn.

Không đúng, là hai bức ảnh...

Một bức ảnh chụp cô và Rau Cải đang ôm nhau, đó là lúc cô và cậu ấy xúc động, cô cũng chẳng để tâm, chỉ thấy nghi ngờ tám ảnh tiếp theo và người gửi.

Thế nhưng khi xem bức ảnh thứ hai, tim cô hoàn toàn chệch nhịp.

Vẫn là cô và Rau Cải, nhưng là ảnh chụp...trên sân thượng...

Cô lật qua lật lại, đột nhiên thấy đằng sau của tấm thứ nhất có ghi dòng chữ :

« Tầng 2 phòng 14 nhà A2, nếu cậu không tới, chúng tôi sẽ khiến cho tất cả mọi người đều biết bí mật này, cậu cũng không muốn đâu nhỉ , nhất là đối với Hứa Anh Minh. »

Lục Chi đọc xong, vo tròn giấy lại, khuôn mặt lạnh tới đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Ai Hoang Mang?

Không cần biết ai chờ, không cần thiết Hứa Anh Minh, Lục Chi đứng dậy, vừa nắm vừa vo mấy tấm ảnh trên tay nát bét, khuôn mặt vẫn không một chút biểu hiện.

Khu nhà A2 là khu nhà học thêm nâng cao giành cho những học sinh ưu tú, thường thường nơi đây cũng rất nhiều người qua lại, nhưng hôm nay thì lại khác, bởi vì chỉ còn hai ngày nữa là bế giảng nên các học sinh ưu tú đều đã về nhà chuẩn bị cho một kì nghỉ hè, nên hiện tại rất ít người. Lục Chi cũng là một trong những học sinh ưu tú nhưng lại rất ít khi học thêm những chỗ như thế này, tuy nhiên cô có thể nhớ được đường đi vì nó cũng không quá khó.

Tới nơi, đó là một căn phòng kín, cửa sổ và cửa chính đều đóng, nhưng cửa chính không có khóa đằng trước, chính vì vậy cô đoán có lẽ đã có người bên trong. Theo như nội dung bức thư, ở đây không chỉ có một người, có lẽ là hai, ba, hoặc một hội, vấn đề là chúng muốn gì. Nhìn vào bức ảnh trên sân thượng của cô và Rau Cải, cô nghĩ là bọn chúng cũng chưa chắc đã nghe được hết đoạn hội thoại, bởi vì lúc bọn cô bắt đầu nói chuyện, hoàng hôn còn chưa tắt, nhưng trong ảnh thì hoàng hôn đã rất mờ rồi, và khoảng thời gian cô nói chuyện với Rau Cải cũng rất lâu, khoảng hơn một tiếng, lẽ nào bọn

chúng đã chờ cô hẳn một tiếng đồng hồ chỉ để chụp bức ảnh này sao?

Vì vậy giả thuyết bọn chúng biết được bí mật của cô là không cao lắm, nhưng cũng không phải là không thể, trừ khi bọn chúng chơi thâm.

Lục Chi chuẩn bị sẵn sàng cho mọi thứ xấu nhất, mở cửa, nhẹ nhàng đẩy vào, bước vô trong.

Vừa mới bước vào, những lo âu của cô liền tan biến như chưa bao giờ tồn tại, dường như cô đã nghĩ quá xa rồi.

Ngoài Trương Tuyết Hà, còn có vài nữ sinh đô con nổi tiếng trong thành tụ họp lại, bầu quanh cô ta, vì thế, nhìn cô ta thật giống bãi phân và những chú ruồi vậy...

Lục Chi cảm thán, hôm nay cô thật trừu tượng.

“Gọi tôi ra làm gì?” Lục Chi nhìn bọn họ, giọng nói thản nhiên vang lên.

Trương Tuyết Hà từ trên bàn ngồi dậy, khoanh tay nhìn cô, ánh mắt khiêu khích.

“Vốn dĩ tôi thấy cậu chẳng có gì đặc biệt... nhưng để bình thường tới nổi mà Hứa Anh Minh cũng phải để ý thì cũng thật khiến tôi tò mò... Và đương nhiên, lớp mặt nạ ngoài da của cậu đã rất thu hút tôi, tôi muốn xem xem... khuôn mặt thực sự này là gì.”

Lục Chi vẫn bình tĩnh nhìn lại, cô để yên xem bọn chúng làm gì tiếp theo, nếu như cô phát ngôn, có khi mọi chuyện chưa lộ cũng thành lộ.

Trương Tuyết Hà, hất cằm một cái, một nữ sinh béo béo đi tới góc lớp bê chậu nước lại gần đặt lên bàn chỗ cô đang đứng, rửa mặt một cái, cả căn phòng căng như dây đàn. Béo ngẩng lên, liếc xéo nhếch miệng với cô rồi vẩy móng bay qua Trương Tuyết Hà.

Lục Chi nhìn chậu nước, mắt không dời.

Sau đó mỉm cười: “Tôi nói, cậu không ưa tôi với Hứa Anh Minh thì cứ việc mở miệng nói một câu, đâu cần phải nghiêm trọng như vậy. Cái này... chắc không phải axit đó chứ?”

Một mình Lục Chi đứng đó cười hề hề, đàn ruồi đối diện như hóa chó, nghe răng trợn mắt như muốn giết người, còn bãi phân vẫn là bãi phân. Trương Tuyết Hà không phản ứng nhiều, cô ta chỉ lạnh lùng nhìn cô:

“Hứa Anh Minh không phải người mà cậu có thể tùy tiện lợi dụng, nếu còn lại gần cậu ấy, thì cậu đã thành công khiến tôi để ý rồi.”

Trương Tuyết Hà chậm rãi nói, nụ cười thường trực trên môi không đơn giản. Lục Chi cảm nhận được một luồng khí lạnh nhạt nhòa bay tới, ánh mắt biến đổi thành nghiêm túc hơn, nhưng rất khó để nhận biết.

Trương Tuyết Hà cảm nhận được sự biến đổi cho thấy cô ta thực sự chẳng phải dạng vừa dễ đối phó như Vũ Hương Ly, Lục Chi cùng cô ta mất đối mắt, Trương Tuyết Hà nhàn nhạt mở miệng, giọng ra lệnh đầy khí chất:

“Tôi cần phải nói thêm điều gì sao?”

Vừa dứt lời, đám người đầu gấu thành thị liền ngẩn ngơ, vài giây sau liền sực tỉnh, mặt dăm dăm hùng hổ lao tới, Lục Chi nhú mày, che dấu sự phẫn nộ.

...

Canteen.

“Nóng hổi nóng hổi!! Dây chuyền có biến, có biến!!!!”

Một nam sinh tất tưởi chạy vào loang tin, lập tức thu hút mọi ánh nhìn, Hứa Anh Minh vừa lấy được hai phần cơm cho cậu và Lục Chi, trên đường về chỗ ngồi, bỗng nhiên có tiếng náo loạn, mọi người trong canteen đag bàn tán rất sôi nổi.

Mọi người hỏi: “Có chuyện gì? Biến gì thế?”

Nam sinh ban nãy chạy lại, như cổ tình nói to:

“Tuyết Hà đang chặn đánh xấu nữ 11a1, nghe nói vì vị trí dẫn đầu bảng xếp hàng toàn trường, còn gọi cả đầu gấu bên trường B, vụ này to lắm, mau đi xem”

Nghe vậy, cả một lũ người náo loạn chạy ra khỏi canteen, khuôn mặt tò mò phấn khích.

Hứa Anh Minh như bị một búa gõ vào đầu, lập tức bỏ lại hai suất cơm xuống bàn, chạy một mạch lên dãy nhà A2, dường như không quan tâm mọi thứ phía sau...

Trong lúc mọi người tập trung hết tại dãy nhà A2, thanh niên vừa loang tin đồn liền chạy tới chỗ kín người, mở điện thoại ra gọi vào một dãy số không tên.

Đầu giấy bên kia bắt máy, mở đầu là một giọng nam thanh thớt nhưng có phản ứng rõ rệt, khí chất lạnh lùng mà khó có thể nhận biết được.

“Nói.”

Thanh niên loang tin đồn liền mở miệng, câu nói đậm chất giọng báo cáo nhiệm vụ:

“Trương Tuyết Hà đang chuẩn bị hành động, tôi sợ Lục Chi sẽ bị bại lộ khuôn mặt thật...”

Người phía bên kia trầm lặng, giọng nói có chút miễn cưỡng:

“Hứa Anh Minh thì sao?”

“Tôi đã loang tin cho cả trường, cậu ta cũng đã biết tin, đang trên đường tới.”

Nghe xong, giọng nói bên kia vẫn không có chút biến đổi, nhưng thực sự tâm trạng anh rất miễn cưỡng, nói:

“Tiếp tục theo dõi, nếu tình hình ngoài tầm kiểm soát hãy gọi cho tôi.”

“Rõ.”

Cúp máy, cậu chàng thanh niên đi về phía nhà A2, tiếp tục quan sát tình hình.

Berlin, sáng sớm,...

Sân bay quốc tế Berlin Brandenburg.

Chàng trai đeo kính râm, mái tóc đen phát phơ vfi ngọn gọi cảm phong tình cuốn hút bao ánh mắt xung quanh, khí chất thờ ơ lạnh lùng ấy chẳng thể lẫn vào với ai được.

Lâm Huy đứng ở cửa sân bay này đã gần một tiếng, tâm trạng bối rối khó tả, chiếc điện thoại cầm trên tay vẫn chưa hề rung.

Đồng người như vậy, nhưng sao thấy trống rỗng lạ thường...

Phải chăng anh đã vô tình trao cô cho người khác...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Là Ai Mới Xứng?

Nắm đấm của Lục Chi dần dần hình thành, đôi tay cứng lại, ánh mắt vẫn chăm chú quan sát hành động tiếp theo của bọn chúng.

Béo cùng đồng bọn tới gần, mắt lờm trợn ngược nhìn cô, giọng nói xác xược vênh vào vang lên:

“Một, là mày tự rửa đi, hai, là chịu phạt úp mặt xuống bồn. Mày chọn cái nào!”

Lục Chi nghe vậy, nắm đấm lỏng ra, mặt bình tĩnh thản nhiên nhìn bọn chúng, giả vờ ngáp ngừng:

“Vậy... tôi chọn điều thứ ba.”

"Mày..."

Béo gằn lên phẫn nộ, dường như là lần đầu gặp người dám ăn nói với cô ta như vậy ngoài Trương Tuyết Hà, cô ta liền đơ vài phút, sau đó liền vung tay lên, tốc độ nhanh như lốc xoáy cho cô một bạt tai, Lục Chi không kịp tránh, ngấm trọn một “chiếc bánh” miễn phí.

“Mày còn hỗn xược? Ai cho mày điều thứ ba? Đứng đây rồi còn không biết điều? Đứng đây rồi còn giờ giọng tiểu thư? Đứng đây rồi mày còn nghĩ mày là con của bố mẹ mày hằng ngày được nuông chiều thích gì được đấy? Nói cho mày biết, đứng trước mặt bọn tao, mày là con chó không hơn không kém, biết điều thì câm miệng và nghe lời bọn tao, bao giờ tao bảo mày sửa mày mới được sửa, không được sửa linh tinh, tao chỉ cần nghe một câu nữa thì mày đừng trách bọn đây dân giang hồ không hiểu lễ nghĩa.”

Chưa hết, cô ta còn hát hàm ra hiệu, lập tức một đứa con gái khác đi tới đứng gần Lục Chi, chuẩn bị giờ trò gì đó.

“Đã thế, mày chẳng có lựa chọn nào nữa, hôm nay, để tao cho mày biết thế nào là “giáo dục” thực tế.”

Béo nói xong, đứa con gái vừa tới gần Lục Chi liền túm lấy sau gáy cô, áp mặt cô vào chậu nước lớn không thương tiếc, động tác mạnh mẽ dữ dội, Lục Chi xác định sẽ cảm thấy đuối sức một cách thảm hại nhất.

Thế nhưng cùng một thể loại mà bị mắc tới hai lần thì đúng thật cô không xứng đáng làm con gái mẹ Lan.

Một cái tát có thể chịu đựng được, nhưng nếu thực sự chọc vào đúng chỗ ngứa của cô, thì sẽ chẳng có sự chịu đựng nào ở đây hết.

Còn tưởng Lục Chi yếu thế bị úp mặt xuống chậu nước, nhưng chẳng ai ngờ rằng, đó lại là cái đà thuận lợi nhất cho cô bật lên. Lục Chi vùng cõ, dùng chân đạp vào đầu gối đứa con gái đó, khiến cô ta ngã ngửa không kịp kêu la.

Lục Chi thuận thế đứng dậy, vẻ mặt chẳng có gì nhưng ánh mắt đã chứa tràn ngọn lửa của sự tức giận, nhưng vẫn thật khó để nắm bắt vẻ mặt cô lúc này.

Đào lười xung quanh khoang miệng, có vẻ cái tát vừa rồi khá mạnh, giờ vẫn cảm thấy âm ỉ bên má.

Lục Chi liếc mắt xung quanh, giọng nói thờ ơ vang lên:

“Lỡ chân.”

Béo lùi lại, liếc mắt qua Trương Tuyết Hà rồi lại thận trọng nhìn qua cô.

Trương Tuyết Hà nhủ mày đi lên, lạnh lùng nhìn qua đứa con gái vừa bị Lục Chi đá, không hiểu lực đá mạnh hay không và phương thức đá như thế nào, thế nhưng xem qua... ồ về cô ta dường như không ổn lắm, tiếng kêu âm ỉ phát lên trong không gian vắng động càng khiến không khí trở nên nghiêm trọng, cô ta ôm đôi chiếc chân của mình, mặt mày đau đớn lê lét trên đất...

Một lúc sau, Trương Tuyết Hà nhẹ thốt:

“Nếu đã giỏi tới vậy, vậy thì chứng minh thực lực đi.”

Cô ta liếc qua béo, béo hiểu ý định xông lên.

Bỗng nhiên Lục Chi đập bàn, mặt mày thản nhiên nhìn bên bàn tay vừa cọ xát với chiếc bàn ấy, tỏ vẻ đau đớn thối thối:

“Phù phù...”

Chăm chút xong, cô ngẩng dậy:

“Tôi đâu có giỏi, cậu suy diễn cái quái gì thế? Tóm lại mục đích các cậu hẹn tôi tới đây là gì? Tôi bây giờ tôi vẫn chưa hiểu rõ lắm, nếu là vì Hứa Anh Minh, thì tôi nghĩ nên nói rõ với các cậu, vấn đề không phải là tôi với Hứa Anh Minh có quan hệ gì, mà vấn đề nằm ở cậu. Trương Tuyết Hà, nghe nói Hứa Anh Minh đã từng thích cậu, nhưng đó là quá khứ rồi, cậu đã từ chối cậu ấy, và cậu ấy cũng không còn hi vọng gì với cậu, mà cậu lại thích một người tên Dương Lâm Huy, đối với Hứa Anh Minh hai người chẳng là gì của nhau vậy nên tôi thấy chuyện tôi có quan hệ gì với Hứa Anh Minh chẳng phải là vấn đề, các cậu có thể suy nghĩ kĩ?”

Trương Tuyết Hà có cảm giác cứng họng, cô ta ngoài mặt không biểu hiện gì, vẫn giữ được trạng thái đặc trưng nhất của bản thân, nhưng đôi chân đã dần dần tiến tới gần Lục Chi.

Lục Chi chẳng việc gì phải di chuyển, Trương Tuyết Hà lại gần, nhếch môi nói với giọng lạnh nhạt:

“Cậu... thích Hứa Anh Minh?”

“...”

Bên ngoài, mọi người đã đứng chen chúc tới thiếu oxy, điện thoại máy ảnh, mọi thứ đều sẵn sàng, dường như chỉ chờ màn hay nhất để lưu lại khoảnh khắc.

Với Lục Chi, lúc này không thể nói rằng cô đang rất bình tĩnh được vì đó chỉ là vẻ bề ngoài, trong thâm tâm, Lục Chi bỗng loạn lên rồi bời.

Câu hỏi này không phải cô chưa từng nghĩ tới, nhưng mỗi lần nghĩ tới liền xuất hiện hình ảnh của ai đó, rồi lại không dám nghĩ nữa, nên sau này nó cũng chẳng có câu trả lời.

Vậy thì... nên nói thế nào?

“Về mặt này là sao?” Trương Tuyết Hà bỗng dừng bật cười nhàn nhạt, cô ta nhìn cô :

« Lễ nào là thích ? » Một bên chân mày của cô ta nhỉnh lên, bên khác miệng nhếch nhếch nhếch nhếch tỏ vẻ vô cùng khiêu khích. Cô ta cao quý hất nhẹ mái tóc dài ra sau lưng, lộ ra khí chất sang trọng kiêu sa, nhẹ nhàng cất lời :

« Cho dù cậu ấy có thích cậu, cậu cũng không xứng. »

« Ai nói vậy ? »

Một giọng nói nam tính từ đám đông bên ngoài truyền vào, lúc sau, một chàng trai cao ráo tuấn tú xuất hiện, đôi mày nhíu chặt lại nhìn Trương Tuyết Hà, ánh mắt pha chút tức giận, giọng nói vẫn ôn tồn :

« Trương Tuyết Hà, cậu sai rồi. Nếu tôi thích cô ấy, sẽ chẳng có chuyện xứng hay không xứng. Nếu có, thì chỉ có thể nói rằng, tôi có xứng với cô ấy hay không... »

Câu nói đó vừa dứt, tiếng ồn ào bỗng phủ nhanh như bão như táp, các thanh niên nhảy mấy lia lịa...

Lục Chi quay sang, tìm đập thành thích, thốn thức...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Kỳ Phùng Địch Thủ?

Vẫn là khuôn mặt đó, giọng nói ấy, nụ cười ấy nhưng bí ẩn và đầy quyến rũ. Một lần nữa, cậu ấy nói:

“Tôi thích cậu!”

Lục Chi không hiểu thứ tình cảm lạ lẫm này là gì, nhưng không thể nói rằng đây là một rung cảm nhạt nhòa, cho dù dưới hoàn cảnh ấy, Hứa Anh Minh gọi cho cô nhớ tới người anh em sinh đôi của cậu ta cũng đã từng tỏ tình với cô và nói như vậy, thế nhưng Lục Chi cũng không thể phủ nhận sức hút cực độ của cậu nói lần này, cô có cảm giác ngọt ngào, nhưng cũng có chút miễn cưỡng, giống như muốn chọn một vật, nhưng lại không chắc nó có mang lại lợi ích cho mình hay không. Tất nhiên, trong chuyện tình cảm sẽ không thể có hai từ lợi ích, nhưng đó cũng chỉ là một ví dụ để hình dung ra tâm trạng cô lúc đó.

Lục Chi không biết cô đã về nhà như thế nào, cô chỉ nhớ rằng bản thân còn chưa cho Hứa Anh Minh một câu trả lời đã có chút vội vàng mà đi mất. Ngày sau đó là bé giăng, cô cũng không tới trường, cứ thế tin tịt mất tích tới tận ngày tựu trường của năm học mới...

Tháng ngày trôi qua không có gì đáng nói, nhưng lại là những chuỗi này dài lê thê nhớ tới những người thân trong gia đình, chắc hẳn chẳng ai có thể biết rằng, Lục Chi đã từng tìm đủ mọi cách để liên hệ với mẹ, và cố gắng lập mọi kế hoạch để có thể đi thăm người bố mà không bị ai phát hiện. Thế nhưng tất cả đều không thành, cô không biết là do Lâm Huy hay người của tổ chức, nhưng mọi thứ đều không nằm trong tầm kiểm soát của cô, từ mượn điện thoại của Rau Cải hay bác gái giúp việc, tất cả đều không có cách nào liên lạc được với mẹ cô. Điều đó khiến cô thắc mắc, nếu như tất cả những chiếc điện thoại trên thế giới này đều không thể gọi được cho mẹ cô, vậy thì Lâm Huy thu điện thoại của cô để làm gì?

Và điều đó chỉ có thể lý giải bằng trường hợp sau, đó chính là chỉ duy nhất chiếc điện thoại đang nằm trong tay Lâm Huy của cô mới có thể gọi điện được cho mẹ. Hoặc cũng có thể, chỉ khi nào có sự đồng ý của anh, hai bên mới có thể liên lạc được với nhau. Bởi vì sự việc không đơn giản khi chỉ dừng lại ở việc không chiếc điện thoại nào gọi được vào số điện thoại riêng của mẹ, mà kể cả khi cô dùng điện thoại của Rau Cải gọi vào số tổng công ty hay văn phòng chủ tịch, cũng không lần nào gọi được cho mẹ. Nhưng chốt lại, điều vẫn không thể hiểu được, đó chính là việc Lâm Huy thu điện thoại của cô để làm gì.

Hơn nữa, hai tháng hè của cô, một chút thông tin về anh cũng không có, tới bác giúp việc cũng không chịu động nửa lời, cũng là bởi vì, cô chẳng bao giờ hỏi, và mỗi lần nghĩ tới anh, đều tự khinh bỉ bản thân thật mềm mỏng... Bởi vì nghĩ rằng, hè này trôi qua thật vô ích và nhạt nhẽo...

...

Vào năm học mới, cuối cấp nên chẳng có gì ngoài việc học để thi tốt nghiệp rồi thi đại học. Ngõ trường cuộc sống cứ tiếp tục nhạt và nhạt, luôn phải chui rúc dưới vỏ bọc là một cô bé Linh Chi hư cấu, nhưng mỗi lần gặp Hứa Anh Minh, cậu ta lại khiến cô có cảm giác được quay trở lại một phần con người thật của mình.

Từ vụ của mấy tháng trước, chuyện qua đi rồi trong hai người cũng không ai nhắc lại làm gì, thế nhưng còn nhớ ngày đó rừng người biển ruồi đông đúc như vậy, nhân vật chính không nói thì có gì các nhân vật nền lại ngậm miệng?

Vậy nên sự việc cứ như chỉ vừa được xây dựng đã được nâng cấp lên mấy bậc vậy, miệng thiên hạ có Trời cũng không thể che, dần dần nó được lưu lại làm tình sử, lưu truyền và trường tồn, chẳng biết truyền thế nào, tới bây giờ giới truyền thông cũng đã biết, mấy bức ảnh dờ hơi cảm hấp dim hàng chìm

ngập đầu của cô được phát tán trên mạng như một phẩm mềm miễn phí... Ngoài mặt nhìn cô thanh thản yên bình, nhưng mớ hỗn loạn thì đang trong tình trạng rối không gỡ nổi, lúc đi lúc về cứ phải cẩn thận như thành phần khủng bố, phiền phức quá phiền phức.

Hứa Anh Minh không nói gì nhiều, cậu ta chỉ luôn lặng lẽ bên cạnh xem cô cần giúp gì thì sẽ nhanh tay vào giúp, thỉnh thoảng nói vài câu băng quơ kiêu:

“Hay có lẽ nên nói hết đi...”

Hay

“Thực ra tôi cũng rất tốt...”

Và trên thực tế thì cô cũng không biết cậu ta tự nhủ bản thân hay cố nhắc khéo cô vài điều tế nhị ngại ngại nữa...

...

Một hôm, trời trong xanh, không khí hiền hòa ấm áp, cô tới trường như mọi khi, cứ đi và nghĩ rằng ngày hôm nay đều như mọi ngày, thế nhưng đi tới gần khu hội trường, bỗng nhiên trông thấy một chiếc xe màu đen lạ lẫm, nhìn qua chẳng có gì đặc biệt, nhưng đột nhiên lại thu hút ánh nhìn của cô... Vì sao vậy? Vì nó lạ chẳng?

Cô đưa mắt nhìn xung quanh, hàng dài các nữ sinh không theo hàng lối chen chúc nhau giành chỗ vào của hội trường mà Lục Chi chẳng hiểu để làm cái gì, đang quyết định ngó lơ đi để vào lớp học, cô cần một chỗ yên tĩnh hơn là những khu ồn ào thế này. Bỗng nhiên vô tình nhìn thấy Trương Tuyết Hà cùng một nhóm bạn của cô ta, hình như còn có cả lớp trưởng cũng tới, về mặt có chút miễn cưỡng thì phải. Bọn họ vừa xuất hiện, những tiếng ồn chửi rủa giành vào cửa liền im như tắt tiếng nhạc, tất cả đều không dám mạnh động, nhường chỗ và biết điều tản ra. Trương Tuyết Hà thuận lợi đi vào.

Lục Chi quay đi, quyết định không quan tâm, thì bỗng nhiên lại trông thấy Rau Cải cùng Ngọc Ân xuất hiện, bọn họ dường như cũng rất hứng thú với những gì sắp, sẽ hay đang diễn ra trong hội trường này, Ngọc Ân ra sức kéo tay Rau Cải, Rau Cải cũng chẳng có vẻ mặt muốn rời đi. Lục Chi bỗng dưng tò mò. Bên trong có chuyện gì sao?

Đang hoang mang, bỗng nhiên bên vai có bàn tay của ai đó chạm nhẹ, cô quay sang liền chạm phải gương mặt quen thuộc của Hứa Anh Minh. Lục Chi tiện thể hỏi:

“Cậu cũng định đi vào trong hội trường sao?”

Lục Chi nghĩ rằng Hứa Anh Minh sẽ chẳng đời nào có hứng thú với ba chuyện nhạ nhẽ nào đó. Thế nhưng không ngờ, cậu ta mỉm cười nhìn lên cửa hội trường, nói đầy hứng thú:

“Phải xem chứ! Biết người biết ta trăm trận trăm thắng.”

Hứa Anh Minh đột nhiên nói vậy, Lục Chi nhú mày không hiểu, hỏi lại:

“Cậu có ý gì?”

Hứa Anh Minh khoác vai cô mỉm cười:

“Để tôi giới thiệu cậu với kì phùng địch thủ lâu năm của tôi.”

Sau đó lời cô lên trên hội trường. Lúc Lục Chi kịp hiểu ra Hứa Anh Minh muốn cho mình gặp ai, thì đã muộn, cánh cửa hội trường đóng lại, đèn sân khấu sáng trưng và sáng hơn mọi thứ, một người thanh niên ăn mặc chỉnh tề khí chất thần bí khó lường xuất hiện, mọi tiếng reo hò trong chốc lát như bùng nổ...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Tôi Thấy Nhớ Anh Bất Thường

Con người đó, dáng đứng cao cao mà hiền ngang đó, ánh mắt thần bí mà kiêu ngạo, kí chất tỏa ra như giết chết mọi ánh nhìn. Cho dù ở khoảng cách này, cũng cảm thấy ánh mắt đó như chiếu thẳng vào người cô, chẳng nóng cũng chẳng lạnh, dường như chỉ anh mới biết ánh mắt đó có ý nghĩa như thế nào.

Lục Chi không hiểu cảm giác hiện tại của mình, cô thấy như vừa vui vừa buồn, dữ dội muốn thấy lại không một chút muốn thấy. Nó giống như tồn tại trong cô là hai thể cực âm dương đag tranh chấp, một chút cũng không khống chế nổi, hay Lục Chi không thể hiểu bản thân muốn gì.

Nhưng chỉ ít, cô biết cô có chút tức giận, chỉ là không hiểu tại sao bản thân lại tức giận.

Một việc dường như ngày nào cũng diễn ra, đó là hằng ngày gặp cô, giảng đạo lý, rồi đột nhiên biến mất như có siêu năng lực, rồi đột ngột xuất hiện, sau đó lại biến mất, mọi việc lại diễn ra như cơm bữa, rồi lúc này, bỗng chốc xuất hiện như thần thánh...

Cô cảm thấy rất khó chịu, nghe thấy tiếng reo hò ngay bên tai, lại càng thêm tức giận. Cô nắm chặt tay, định đứng dậy rồi ra khỏi đây.

Nhưng đôi chân vừa định chuyển động, cô lại nghĩ... Nếu như cô ra khỏi đây, liệu rằng lát nữa có được gặp anh ở nhà không? Hay chỉ tới đây thuyết trình giảng đạo lý vài tiếng rồi lại biến mất như mọi khi... Điều đó có xảy ra không?

Ánh mắt cô dần trở lên hoang mang nhìn vào bóng hình trên sân khấu đang bắt đầu nói.

“Xin chào, tôi là Dương Lâm Huy.”

Nắm tay thả lỏng, Lục Chi vô thức ngồi im, ý định rời đi trong đầu chẳng còn, yên lặng bên cạnh Hứa Anh Minh nhìn lên sân khấu dõi theo hình bóng trên đó đang tỏa sáng như một vị thần.

Lâm Huy chỉ vừa dứt lời, bên dưới những tiếng reo hò như còn to hơn cả một trận nổ mà bạn nghe ở cực li gần, vào tai Lục Chi nhưng âm thanh lúc này lại cực kì nhói tai, cô bất giác nhíu mày.

« Nếu như các bạn không lắng nghe, chúng ta rất khó trao đổi với nhau. »

Nụ cười và ánh mắt lạnh lùng mà quyến rũ đó, chỉ cần hơi nhạt nhòa một chút, nhưng đã đủ khiến cả khán phòng im lặng dán mắt hình trái tim màu hồng lên người anh.

Lâm Huy mở đầu bằng một nụ cười nhìn liếc qua cô, bắt đầu nói.

Lục Chi tuy chăm chú nhìn, nhưng ánh mắt vô thức liếc qua liếc lại xung quanh, thấy ai nấy đều dùng ánh mắt tràn trề nhìn Lâm Huy, khuôn mặt cô tức thời thay đổi, ánh mắt có chút tức giận, cả người khó chịu vô lí.

« Cậu sao vậy ? »

Thấy cô có chút hậm hực, Hứa Anh Minh quay sang khó hiểu hỏi. Lục Chi bấy giờ có chút giật mình quay lại, đột nhiên lúng túng nhìn Hứa Anh Minh :

« Không có gì... trong này hơi ngột ngạt... » Không biết phải nói gì ngoài câu này, Lục Chi nói xong liền quay đi nhìn lên sân khấu, cố điều hòa khí tiết đang sục sôi trong lòng, tự hỏi bản thân đột nhiên lại điên dại cái gì thế không biết.

« Cởi áo ra, tôi cảm cho. » Hứa Anh Minh nhìn cô ôn hòa nói.

Lục Chi quay sang nhìn cậu ta khó hiểu, sau đó thấy ánh mắt Hứa Anh Minh nhìn cô đầy bí hiểm, có chút chột dạ liền cởi áo khoác của mình ra, đưa cho cậu ta cầm, cười nói :

« Thoải mái hơn rồi, haha... »

Hứa Anh Minh thấy vậy liền bật cười :

« Cậu thật đáng yêu. »

Lục Chi ngậm miệng, quay đi, cười mỉm :

« Ồ... »

Vừa nhìn lên sân khấu, Lục Chi đã chạm phải ngay ánh mắt lạnh lùng tới thấu xương của ai đó, thêm nữa là nụ cười như ác quỷ kia, Lục Chi đột nhiên cảm nín, cô có cảm giác bàn tay của sứ giả địa ngục đang chạm vào sau lưng. Cô bất giác thò tay sang bên cạnh, giật lấy chiếc áo khoác Hứa Anh Minh đang cầm mặc vào.

Xong xuôi, cũng đã đỡ hơn chút, cảm thấy có gì lạ, cô quay sang bên cạnh, thấy Hứa Anh Minh nhìn mình một cách ngốc nghếch liền lúng túng nhe răng cười :

« Khí hậu ở đây không tốt...lúc nóng lúc lạnh, lạ thật...haha... »

Hứa Anh Minh cũng mỉm cười quay đi.

Lúc này Lục Chi mới yên tâm nhìn lên sân khấu, chẳng biết vô thức hay cố tình, nhưng ánh mắt cô lại lần nữa nhìn vào Lâm Huy, lần này ánh mắt hai người không chạm nhau, nhưng cô lại phát hiện ra, ánh mắt Lâm Huy rất kì lạ, sống cùng nhà, bắt gặp nhiều kiểu ánh mắt của anh, thế nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy nó kì lạ tới vậy, hơn nữa, ánh mắt đó chỉ chiếu vào một điểm, rất gần, rất gần cô..

Nhìn theo ánh mắt đó, và cô thấy...Hứa Anh Minh !

Hai người này đúng là đối thủ từ kiếp trước, ánh mắt này quả thật giống như hai con hổ muốn tranh tài xung bá mọi nơi mọi lúc vậy.

Hứa Anh Minh cũng mỉm cười, nụ cười có chút hứng thú cũng vừa mang ý khiêu khích đầy âm thầm.

Lục Chi còn đang mãi phân tích ánh mắt và khuôn mặt của hai người này, bỗng nhiên điện vụt tắt, cả khán phòng tối tăm, những tiếng hét bắt đầu nổi lên như sóng, Lục Chi hoảng hốt đưa mắt nhìn xung quanh, nhưng đáp trả cô là không gian tối như một chiếc lồng ngột ngạt, tiếng người chạy loạn và tiếng hét vang vọng bên tai trở thành tiếng người cười nói và tiếng dao sắc nhọn nghiêng bên tai.

Lục Chi quờ quờ vào khoảng không, hỗn loạn tìm kiếm thứ gì đó để bám trụ như những lần trước, trong khoảnh khắc bỗng nhiên nghĩ tới Lâm Huy, có thứ gì đó thôi thúc, Lục Chi bật khóc gào to :

« Lâm Huy !!! »

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hổ Báo?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Tôi Bỗng Chốc Sực Tỉnh, Tôi Không Thích...thích.

Lục Chi tỉnh dậy, thấy xung quanh có mùi thuốc sát trùng nhẹ, đầu óc ong lên, tim đập thình thịch cả người mệt mỏi như vừa mới động tay động chân với ai đó. Cô nhắm mắt lại, thở nhẹ ra, chỉ ít thì cô cũng đã làm quen được dần với việc này, tuy không nhớ một chút nào cả.

Họng khô rát, Lục Chi nhồm dậy muốn đi tìm nước uống, bỗng nhiên có một bàn tay to lớn đỡ lấy gáy cô, Lục Chi giật mình nhìn sang, thấy khuôn mặt Hứa Anh Minh tràn ngập lo lắng xen lẫn vui mừng, cậu ta nhẹ nhàng nâng cô dậy, ánh mắt đau lòng:

“Tôi suýt nữa cứ vệ sĩ đi tìm cậu, đột nhiên không thấy cậu đâu... Tại sao cậu lại ngất vậy?”

Cô nhú mày không hiểu:

“Tôi biến mất?”

Hứa Anh Minh gật đầu: “Đúng vậy, cậu không nhớ gì cả?”

Cô nhìn cậu ta, nhẹ nhàng lắc đầu, suy ngẫm... Nếu cậu ta nói không thấy cô đâu...vậy thì ai đưa cô tới đây? Không phải là cậu ta ư?

“Đây là chỗ nào? Tôi ngất đi bao lâu rồi?” Lục Chi vội hỏi.

“Phòng y tế của trường. Cậu ngất được khoảng gần một tiếng rồi.”

“Vậy...” Lục Chi hỏi tiếp: “Cậu có biết ai đưa tôi tới đây không?”

Hứa Anh Minh nhìn cô một lúc rồi nhẹ nhàng nói:

“Tôi cũng đang thắc mắc, chỉ biết là có người tới báo rằng cậu đang nằm ở phòng y tế vì bị ngất, tôi hỏi cậu ta thì cậu ta nói có người báo vậy. Nhưng mà cậu yên tâm, tôi sẽ tìm ra người bạn đó và thay cậu cảm ơn, nếu không có cậu ta thì tôi nghĩ rằng giờ này mình vẫn đang lo sốt vó đi tìm cậu trong vô vọng.”

Lục Chi có chút cảm động, thầm nghĩ tới một người.. Mà khoan đã... Cô nhớ, cô nhớ một việc, đó là trong lúc hoảng loạn, cô có gọi tên của anh, hơn nữa còn gọi rất to, dường như gào thét bằng tất cả sức lực lúc đó vậy...

Hơn nữa Hứa Anh Minh lúc đó ở ngay bên cạnh, cậu ta nhất định sẽ nghe thấy. Nhưng... tại sao cậu ta lại không hỏi gì? Không có nghi ngờ? Ngược lại còn lo lắng cho cô tới vậy?

Lục Chi lén nhìn cậu ta, trong lòng thật sự hỗn loạn không biết phải làm thế nào, có thật sự là cậu ta thích cô? Nhưng cô có thích cậu ta không? Có thích anh trai của Hứa Anh Tú hay không?

Điều đó luôn luôn là một dấu hỏi chấm lớn trong suốt mùa hè vừa qua, từ sau khi Hứa Anh Minh tỏ tình, cô có chút rung động, thế nhưng dường như nó chưa đủ để nói lên điều gì cả, càng nghĩ, càng loạn.

“Lục...Linh Chi!”

Đang nghĩ, bỗng dung cánh cửa phòng riêng mở ra, và đương nhiên, người chạy vào không ai khác là Rau Cải, vẻ mặt lo lắng sốt ruột hiện hết lên trên mặt lúc mới bước vào và gọi tên, thế nhưng vừa nhìn thấy Hứa Anh Minh, cậu ta đột nhiên thay đổi thái độ, từ từ bước tới, nhìn cô, nhàn nhạt hỏi:

“Cậu có sao không?”

Lục Chi lắc đầu, hiểu ý Rau Cải, liền trả lời:

« Tôi không sao... quên mất không mang « đồ » cho cậu rồi, để ngày mai được không ? »

Rau Cải ngăn người, rồi như hiểu ra, bất chợt gạt đầu lia lịa :

« À, à, không sao, không sao... »

Lục Chi nhìn ra phía sau, thấy Rau Cải chỉ đi một mình thì lên tiếng hỏi :

« Ngọc Ân đâu ? Bình thường hai người rất hay đi với nhau mà... »

Nghe vậy, Rau Cải có chút lúng túng nhìn cô, rồi lại có chút không tự nhiên nói :

« Cậu ấy ốm, xin nghỉ về nhà rồi. »

« Ốm ư ? Ốm... »

Ban đầu, Lục Chi tưởng thật, liền có chút lo lắng, sốt ruột, sau đó thấy ánh mắt Rau Cải chẳng có chút gì khiến người ta tin tưởng, đành hiểu ra mọi chuyện, sau đó mỉm cười lo lắng diễn sâu :

« Vậy à. Có nặng lắm không ? »

Rau Cải cũng rất phối hợp nói : « Bệnh không nặng, khoảng ngày kia là đi học được rồi. »

« Ô, cũng không nhẹ nhi... »

Hai người nói lan man những vấn đề xung quanh cuộc sống một lúc, Lục Chi đột nhiên đòi đi ăn, sau khi ăn uống xong, cô lấy cớ khuyên Hứa Anh Minh về trước, sau đó một mình đi với Rau Cải. Bấy giờ Rau Cải mới dám khai ra sự thật, nhưng cuối cùng lại khiến cô đau lòng...

Rau Cải nói, từ năm ngoái, ngay khi học bắt đầu chuyển tới đây thì cuộc sống của gia đình Ngọc Ân ở thành phố E đã liên tục bị quấy nhiễu, hầu hết toàn là bọn côn đồ phố huyện tới đòi nợ. Mẹ Ngọc Ân vì vậy mà nhập viện, phát hiện ra bị ung thư não, đang trong giai đoạn điều trị, cả gia đình lo lắng ngập đầu khiến cho Ngọc Ân chẳng còn tâm trí nào để tâm tới những việc khác, cô ấy chỉ muốn quan tâm tới gia đình, nhưng trước khi tới đây, Ngọc Ân đã từng lập lời thề với Rau Cải rằng, cô chưa tìm được Lục Chi, thì sẽ không về thành phố E. Cũng tại vì lúc đó, Ngọc Ân không hề biết mẹ mình mang mầm mống bệnh trong người, nên có thể phát biểu hùng hồn tới vậy. Hôm nay, đúng ngày mẹ Ngọc Ân vào phòng phẫu thuật, để cho cô ấy yên tâm về thành phố E, Rau Cải đã nói ra một sự thật, đó chính là thân phận thật của cô, Rau Cải nói Ngọc Ân không có vẻ gì là bất ngờ quá đáng, chỉ có ánh mắt hơi ngạc nhiên, sau đó nhẹ nói một câu :

« Biết rồi. »

Rồi mỉm cười bước lên xe đi về thành phố E.

Lục Chi bỗng dung cảm thấy có xúc cảm mãnh liệt, từng lời nói của Rau Cải như cửa vào một mảng trong tim, cũng chính lúc đó cô nhận ra, tình bạn này, thiêng liêng tới nhường nào...

« Lục Chi, chị cũng đừng hiểu lầm một người. »

Đang trong dòng cảm xúc mãnh liệt, bỗng nhiên Rau Cải nhắc tới ai đó, Lục Chi chợt dạ hỏi lại :

« Ai ? »

Đúng như những gì cô nghĩ, Rau Cải trả lời lại hai chữ, khiến tim cô đập thành thịch mất kiểm soát.

« Lâm Huy. »

« Sao... Cậu ta thì làm sao ? » Ánh mắt cô như muốn lơ đãng, giọng nói cũng nhàn nhạt như chẳng quan tâm, nhưng đôi tai cứ như căng ra chờ nghe một câu nói khiến đáy lòng cô thỏa mãn.

Rau Cải nhẹ nói :

« Lâm Huy không phải người xấu, cậu ấy ngược lại rất tốt, em cảm thấy vậy. »

Nghe vậy, cô cố tình cười khẩy một cái :

« Chú có phải cậu ta đâu mà biết cậu ta tốt hay không. »

« Em biết. »

Rau Cải nói chắc nịch, Lục Chi bị thu hút quay sang nhìn, nhúu mày hỏi :

« Chú biết cái gì ? »

Rau Cải mỉm cười : « Biết rằng, không biết cậu ta đối xử với người khác xấu ra sao, nhưng đối với chị lại vô cùng tốt, thậm chí trên mức tốt, thậm chí còn lo lắng cho chị hơn cả bố mẹ chị. Chị đừng nói rằng em không phải cậu ấy thì không biết cậu ấy tốt thật hay tốt giả, bởi vì chị không phải đàn ông, chị sẽ luôn không hiểu cách họ đối xử với người con gái của mình ra sao. »

... Và từ lúc đó, cô đơn tới tận khi về nhà...

Trên đường đi, những mâu thuẫn đang diễn ra vô cùng khốc liệt trong những suy nghĩ của cô, và cuối cùng cũng chẳng đi tới đâu cả. Cho tới khi đứng trước cổng nhà...

Không biết... Liệu Lâm Huy đã đi chưa ?

Nhưng... đi chưa hay không để làm gì ? Đi thì sao ? Mà không đi thì sao ? Chẳng phải mọi thứ vẫn là do anh quyết định sao ? Cô đâu có làm được gì.

Nhưng... nếu anh đi, thì cô lại cảm thấy có chút khó chịu, chẳng lẽ lúc nào cũng xuất hiện và biến mất như đóng phim vậy sao ? người chứ có phải quái vật đâu.

Còn nếu anh ở nhà... thì... Nghĩ tới đây, Lục Chi bỗng có chút phấn khích, nghĩ tới khuôn mặt đó đang đợi sẵn ở nhà, ngày nào cũng thấy mặt, đột nhiên không thể không vui...

Nhưng... tại sao ?

Lục Chi nhúu mày, rồi càng ngày càng nhúu mày, sau đó suy nghĩ tới những câu nói của Rau cải ban nãy...

Mấy chữ cuối cùng...

« ...người con gái của mình... »

Người con gái của mình... Người con gái của mình...

Tại sao vừa nhắc tới hai từ này, lại liên tưởng tới Lâm Huy và cô, còn cảm thấy có chút ngọt ngào như sô cô la tan chảy đang cuộn trào trong tim vậy...

?!

...

Cảm giác của hai năm trước ?? Nhưng không đơn thuần là như vậy... hình như... lần này, cô thực sự thích một người rồi.

Khoan đã ??? Thích ?? Thích ai ?

Thích... Lâm Huy??

Cô?

Lục Chi như choàng tỉnh lại giữ giấc mộng hồng, cô lắc đầu thật mạnh không cho ý nghĩ đó xuất hiện nữa, trong đầu liên tưởng vô vàn những hình ảnh xấu về anh, khuôn mặt ngay tức khắc trở nên khó chịu, cau có bước vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Cứ Thế Này Mãi U?

Chương 73:

Cô bước vào nhà, bước chân nặng trĩu như vừa làm việc gì sai, càng như vậy, tâm trạng của Lục Chi càng trùng xuống, cô nghĩ bản thân quá mềm mỏng, quá dễ rung động. Lục Chi luôn đề nặng vấn đề tâm lý của bản thân lên hàng đầu, chỉ cần cô có ấn tượng đối với một người ra sao, thì dù có thay đổi thế nào, trong mắt cô vẫn vậy. Lâm Huy cho dù có đối xử tốt tới đâu, nhưng trong thâm tâm của Lục Chi không bao giờ công nhận điều đó, cô cho rằng người tốt thì sẽ là người tốt, còn người như Lâm Huy cho dù không phải người xấu, cũng chẳng thể là người tốt, huống hồ anh còn là người của tổ chức đó, con người thâm hiểm như Lâm Huy luôn luôn cần đề phòng. Những gì cô học được, cô sẽ giữ cho riêng mình, ngộ nhờ một ngày nào đó, Lâm Huy chỉ coi cô như một thứ đồ lợi dụng, cô sẽ không bao giờ tha thứ, tuy nó thật viễn vông, nhưng cũng không phải không thể thành hiện thực... Và nếu như có ngày đó thật sự... thì cô thà giữ trái tim mình lạnh nhạt, còn hơn là nhu nhược thích anh ta, để rồi chuốc lấy đau khổ không đáng có...

... Không có ai cả, căn nhà hoàn toàn trống vắng, nhưng cô có thể cảm nhận được, mùi hương quế vẫn quanh quẩn đâu đó...

Như vương vấn...

Cô không phủ nhận bản thân có chút thất vọng, nhưng ngược lại, Lục Chi lại nghĩ điều đó có thể khiến tâm hồn cô nhẹ nhõm hơn nhiều, bởi vì thực sự, cô không biết nên đối mặt với anh ra sao...

Đeo cặp sang một bên, cô uể oải bước lên tầng.

Vừa đi được vài bước, bỗng nhiên có một bóng đen đứng chắn trước mặt, tiếp đó là mùi hương quế nhẹ phả vào mũi, nhiệt tình khiêu gợi khứu giác của Lục Chi. Bóng đen mang một khí chất áp bức to lớn, cô không ngẩng lên cũng biết người đó là ai, vấn đề lúc này chỉ là không biết nên làm gì tiếp theo. Hay... cô cứ thế đi qua...?

Nghĩ là làm, Lục Chi ngẩng lên, làm như không để ý gì hết, tránh sang một bên, bước lên cầu thang, đi tiếp về phòng mình.

Những tưởng có thể thờ phụng nhẹ nhõm mà đi lên, bỗng dưng Lâm Huy lại lên tiếng:

“Ồn không?”

Câu hỏi không đầu không nghĩa, nhưng cũng khiến cho Lục Chi liên tưởng tới ít nhiều sự việc xảy ra sáng nay, đương nhiên anh phải biết, vì chẳng những anh có mặt tại đó, hơn nữa cô còn gọi to tên anh cơ mà...

Bước chân không dừng lại, nhưng đã có dấu hiệu đi chậm, giọng nói của cô vẫn nhàn nhạt như vậy:

“Chưa bao giờ ồn hơn.”

Cô vừa dứt câu, đã có tiếng gậy gõ trên bậc thang, hình như anh đã đi lene vài bậc. Lâm Huy vừa đi vừa hỏi:

“Cậu đang né tránh tôi sao?”

Nói xong câu đó, anh đứng lại, cô cũng dừng bước, khoảng cách của hai người chỉ còn hai bậc thang.

Lục Chi không quay lại, cô có cảm giác hơi khó chịu, nhưng lại không hiểu cụ thể khó chịu như thế nào, đành kiềm chế lại, thờ ơ nói thẳng:

“Không muốn nói chuyện với cậu, cậu cho là tôi trốn tránh cậu?”

Lâm Huy cười khê, nhưng vì cô quay lưng lại nên không nhìn thấy nụ cười đó của anh yếu ớt thế nào. Lâm Huy lại khê hỏi:

“Vậy tôi muốn hỏi cậu, cậu và Hứa Anh Minh có quan hệ gì?”

Lục Chi như nín thở lại, nhưng câu hỏi của anh dường như mang tính trời buộc quá lớn, nên đối với danh dự, cô không thể không lấy làm nực cười, tới lượt Lục Chi cười khẩy, không một chút yếu ớt, cô nói:

“Tôi và cậu ta có quan hệ gì cậu biết để làm gì?”

Không biết phản ứng của anh sau khi nghe câu nói đó như thế nào, chỉ biết rằng, phải vài giây sau mới nghe thấy anh đáp lại:

“Tôi không quan tâm cậu ta và cậu có quan hệ gì, tôi chỉ muốn cậu tránh xa cậu ta ra, cậu ta luôn có những ý định ban đầu rất khôn ngoan, cậu sẽ chẳng bao giờ hiểu được Hứa Anh Minh nghĩ gì, vì vậy an toàn hơn hết, là cậu nên giữ khoảng cách đối với cậu ta.”

Lục Chi rơi vào im lặng, cô biết hai người không ưa nhau, thế nhưng Lâm Huy sao phải nói như vậy? Hứa Anh Minh đâu có liên quan gì tới tổ chức chết tiệt của anh, hơn nữa đối với một con bé xấu xí ảm đạm như cô, cậu ta có thể có mục đích gì được?

Cô không thể nhịn được nữa, quay xuống, nhìn thẳng vào mắt anh:

“Cậu có thể thôi quân thức đòi tư của tôi được không? Mọi việc tôi làm liên quan tới cuộc sống của tôi, không phải cuộc sống của cậu, vậy mà tôi phải nghe theo ý cậu? Cậu thấy vui sao? Cậu không thấy điều này là rất phiền sao? Hứa Anh Minh thì làm sao? Chỉ vì cậu và cậu ta không ưa nhau mà lôi cả tôi vào? Cậu muốn hình ảnh của cậu đẹp hơn hình ảnh của cậu ta trong mắt mọi người thì đi mà quảng cáo với thế giới, đừng lôi tôi vào. Cuộc sống của

chúng ta tách biệt, cậu chẳng là gì của tôi cả, vậy nên đừng lôi tôi vào cuộc sống của cậu, cũng đừng làm phiền cuộc sống của tôi nữa... Tôi đã đủ mệt rồi...”

Lục Chi như muốn hét lên để cả thế giới này biết rằng cô đang phẫn nộ, ánh mắt nhìn anh hằn lên những tia máu hồng hồng, cánh môi run run, cô nói xong, không dám nhìn anh, quay lưng đi thẳng về phòng, đóng chặt cửa lại.

Lúc này, làm bạn với cô chỉ có chiếc giường...

Trong ngôi nhà này, chiếc giường vừa thân quen, vừa khiến cho cô ấm lòng nhất, cũng là chỗ dựa đáng tin cậy nhất.

Nằm lên giường, úp mặt xuống gối, cô đột nhiên thấy lòng nặng thêm... Bên ngoài không có động tĩnh gì, đáy lòng càng thêm u sầu...

Cô có nặng lời quá không? Tại sao anh không nói thêm một câu nào...?

Nhắm mắt lại, cô bắt đầu tự trách mình. Phải chăng lúc đấy cô biết kiềm chế, thì ít ra cũng sẽ chẳng hối hận như lúc này...

Lúc nào cũng vậy, muốn nặng lời, muốn nói lí lẽ, muốn cãi bằng được, nhưng lại có chút không đành lòng. Chung quy lại, cô vẫn không hề hiểu bản thân mình...

Đang suy ngẫm, bỗng nhiên có mùi hương quế như từ trong kí ức hiện lên, quanh quần đầu đó trong căn phòng, như rất gần, mà cũng rất xa, bất chợt, sống mũi cô cay cay, đôi mắt cứ đầu ẩm ướt, nước mắt cứ thể tuôn trào chẳng hay...

Lại khóc...

Khóc cái gì... Nín đi.

...

Lâm Huy nhận được một cuộc điện thoại từ Berlin, người gọi là Alex, dường như đang xảy ra vấn đề gì đó đối với hạng mục của Hoàng Thúy Lan, giọng của Alex cũng không còn trầm ổn như trước.

“Hiện tại tôi không thể sang đó được, mẹ cậu sang bên đó rồi, Lục Chi không thể ở đây một mình, cứ gửi vào địa chỉ mật giúp tôi, chúng ta sẽ bàn tiếp.” Anh nói.

“Nhưng đã xảy ra sự cố đối với mạng lưới mật giữa chúng ta, lần trước tôi thử quét mã, thấy có một con virus độc xâm nhập, tôi nghĩ là bọn họ đã thuê hacker khiến địa chỉ của chúng ta bị nhiễu, chỉ cần gửi dưới bất cứ dạng mã hóa nào cũng sẽ bị bọn chúng lôi ra thông tin, để lập mạng lưới mật mới ít nhất cũng cần tới một ngày, trong khi đó chúng ta còn rất nhiều việc, hơn nữa cũng không mấy khả nghi, vì tôi nghĩ chúng ta có vài “con sâu” không rõ tung tích. Cho nên tôi nghĩ, cậu vẫn nên sang đây một chuyến, còn về cô gái đó, Thế An nói cậu ấy sẽ chịu trách nhiệm chăm sóc, cậu yên tâm.”

Lâm Huy nghe xong, nhẹ nhàng thở, sau đó nói:

“Nhấn với Thái Thế An, từ giờ tới năm giờ chiều, cậu ta phải có mặt tại đây, chậm một phút tôi sẽ không đi đâu cả.”

Nói xong, anh tắt máy, đi vào phòng đọc sách, khóa cửa lại...

Cả căn biệt thự vốn đã yên tĩnh, trong căn phòng này còn tĩnh mịch hơn gấp ngàn lần, dường như ở đây là thế giới của anh, là nơi chứa đựng trái tim của anh, là nơi mà chỉ có anh hiểu.

“...Cuộc sống của chúng ta tách biệt, cậu chẳng là gì của tôi cả, vậy nên đừng lôi tôi vào cuộc sống của cậu, cũng đừng làm phiền cuộc sống của tôi nữa... Tôi đã đủ mệt rồi...”

Đôi mi hơi rù xuống, ánh mắt lạnh giá kia pha lẫn chút u buồn khó diễn tả, nét mặt của anh đẹp như một điều kì diệu, như có sức mạnh siêu nhiên vô cùng thu hút, ánh mắt kia có chút đau buồn... phải nói thế nào đây...

Cô ấy không hiểu...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Không Thể Để Trái Tim Của Tôi Lạc Mất Tôi

Không có việc gì làm, Lục Chi đành lôi sách lên giường chầm chần lại đọc, chẳng biết ngủ thiếp đi từ bao giờ.

Trong lúc bị cuốn vào dòng chảy của cơn mơ vụ vợ, Lục Chi nghe thấy tiếng người cười nói hủ hỉ vô cùng quen tai, cô lật người chầm kín chần lại, cau có vì có người phá hoại giấc ngủ của mình, nhưng dường như cô không được như ý muốn khi mà tiếng nói và điệu cười ấy vẫn lảng vảng bên tai.

Lục Chi tức giận hất tung tóc ngồi dậy.

Đợi cho tâm trạng bình tĩnh lại, đầu óc đỡ choáng váng vì ngu trưa quá lâu, cô vận mình đứng lên, đi ra ban công.

Thật chẳng hiểu nổi, Lâm Huy còn ở đây, vậy mà căn biệt thự này lại ồn ào tới nỗi cách âm tốt cũng chẳng thể cản trở như vậy...

Vô tình nhìn xuống, Lục Chi bỗng thấy một chiếc xe hơi màu đen đỗ ngay dưới sân chính, chưa hết, còn có một vài vệ sĩ xung quanh mặt biểu cảm nghiêm trọng đứng nguyên một chỗ và chỉ nhìn vào một điểm.

Lục Chi cảm thấy có gì đó, liền đứng nguyên đó xem. Ngay sau đó, một chàng trai từ trong nhà bước ra, chẳng phải ai khác ngoài Lâm Huy. Anh đeo một chiếc kính râm, mặc quần áo đen bình thường, xách một chiếc vali to, để đồ đạc vào trong cốp rồi đứng đó nhìn vào trong nhà.

Cô vẫn đứng trên ban công phòng nhìn xuống theo dõi hành động của anh, thầm nghĩ... thì ra mỗi lúc anh biến mất... đều diễn ra hoành tráng như vậy.

Lâm Huy vẫn đứng đó nhìn vào trong nhà, lúc này cô vẫn không hiểu anh nhìn điều gì, nhưng câu trả lời đã hiện ra ngay sau đó khi... một người đàn ông khác từ trong nhà bước ra.

Dáng đi quen thuộc, giọng nói cũng vô cùng quen tai. Hình như người này... cô rất ấn tượng...

“Cậu còn chưa yên tâm? Tôi nhất định sẽ chăm sóc em gái bé bỏng của cậu cẩn thận nên an tâm công tác đi người anh em.”

Lục Chi trở mặt...

Hắn ta chính là “thầy” Thái Thế An đã một năm không gặp của cô sao? Nhưng khoan đã...

Lâm Huy đi... Thái Thế An lại tới, vậy... cô sẽ phải sống cùng anh ta?

Mẹ kiếp! Chuyện quái gì cũng có thể xảy ra.

Lục Chi vốn có ấn tượng đầu không mấy tốt đẹp đối với Thái Thế An, vì vậy mà giờ đây tâm trạng của cô đang rất rất tồi tệ... Sẽ có chuyện gì xảy ra, đột nhiên thấy có chút bất an...

Cô căng thẳng đợi phản ứng của Lâm Huy, cuối cùng cũng nghe thấy anh nói:

“Cô ấy còn rất nhỏ, cậu liệu mà làm việc. Còn nữa, nếu không có sự cho phép của tôi, không được đưa cô ấy đi lung tung, cậu cũng không được quá lộ liễu, một khi bị lộ thông tin về Việt Nam, cậu có thể xây xát nhưng tuyệt đối không thể để Lục Chi bị tổn hại một sợi tóc.”

Không khí đột nhiên trầm lắng, tiếng nói của anh không lớn, cô nghe được chữ có chữ không, nhìn kỹ nét mặt cũng chẳng thể đoán được nét mặt của anh.

Thái Thế An gãi đầu, uể oải ngáp:

“Biết rồi biết rồi, cậu đi nhanh, tôi bay năm tiếng từ Trung Quốc sang đây không được nghỉ phút nào, cậu có thể đi nhanh một chút được không?”

Lâm Huy chẳng thèm để tâm tới những gì Thái Thế An nói, anh như vô tình nhìn lên ban công tầng hai phòng cô, đột nhiên thấy khuôn mặt non nớt trắng như sữa ngậy ngó nhìn xuống, lòng có chút xôn xao lạ thường.

Lục Chi đang uể oải nhìn xuống, đột nhiên chạm phải ánh mắt của anh, trong lòng có chút lúng túng, nhưng không hề biểu hiện ra ngoài. Cô cố lờ đi, thờ ơ quay người bước vào trong phòng, tìm đập thành thịch...

Lục Chi trốn trong phòng chẳng biết bao lâu, thần thờ ngồi trên giường như một đũa có vấn đề, mãi cho tới khi... cửa phòng vang lên tiếng gõ kèm theo tiếng nói khiến Lục Chi giật mình:

“Em gái, cậu ta đi rồi, em ra được rồi. Yên tâm, anh sẽ không ăn thịt em đâu, mở cửa ra nào, anh có cái này cho em...”

Giọng nói vô cùng uyển chuyển, âm cao âm thấp trầm bổng, nhưng những lời này vào tai cô đột nhiên cảm thấy vô cùng dâm dề và dề tiện. Vốn ghét đặc những biểu hiện như vậy, Lục Chi cảm tức đứng lên, hùng hổ xông ra mở cửa, còn chưa nhìn thấy mặt, cô đã giáng cho anh ta một cú đá nhanh như vũ bão khiến Thái Thế An chẳng kịp trở tay ngã sấp mặt xuống đất.

Kèm theo đó, có thứ gì đó bay ra khỏi người anh ta, lóng lánh trong suốt và...

“Choang!!!!”

...Và dễ vỡ...

Thái Thế An chẳng kịp rên rỉ bởi vì anh ta biết cách phòng vệ trong tình huống này nên ngã chẳng hề đau tí nào, nhưng ngay sau đó đã phải rên lên một cách đầy tuyệt vọng và thống khổ...

Lục Chi đơ mặt đứng một chỗ. Thái Thế An bò xuống đất nước mắt lưng tròng nhìn vật vừa rơi...

Cô cũng tiện thể nhòm người nhìn xem đó là thứ gì... nhưng tiếc là kém duyên, trước khi kịp chiêm ngưỡng vật lạ mắt Thái Thế An đem tới thì cô đã tụt tay phá nát nó làm mấy chục mảnh thủy tinh rồi... Ngay lúc này cô đang vô cùng vô cùng hối hận.

Mục tiêu có thì không trúng, đi trúng một vật chẳng liên quan... hình như lại còn rất đẹp nữa...

“Vỡ rồi... thôi xong rồi...”

Thái Thế An đau khổ nhìn những mảnh vụn vương vãi trên nền nhà, như rên rỉ nói. Lục Chi cảm thấy tội lỗi ngập đầu, đành mở miệng ấp úng nói:

“Cái đó... em không cố ý... Đây... cái này có quan trọng lắm không ạ?”

Nói không biết ngượng. Cái gì mà không cố ý, ý tứ rõ mồn một tới từng mi li còn gì.

Thái Thế An thâm thương ngồi xuống nền nhà, ánh mắt rơi vào vô vọng, khịt mũi nói không nên lời:

“Đây là chiếc giày pha lê cụ tổ của ông ngoại của bà nội thẳng cháu là con gái họ hàng xa nhà anh để lại, trước khi nó được đem trao vào tay anh, anh đã từng thề mãi sẽ giữ gìn và bảo tồn nó nguyên vẹn... Nhưng tiếc là... bây giờ... lúc này đây... anh đã không thể làm gì. Cuộc đời thật bất công, truyền tới hai mấy đời, tới đời của anh mới vỡ, thật không công bằng!!!

“...”

Mặc dù lời nói của anh ta không thể tin được, nhưng cô cũng thấy có lỗi, và cũng không thể cho qua dễ dàng như vậy được, lỗi do cô, cô đương nhiên phải chịu trách nhiệm. Lục Chi thờ dãi, mím môi, lại gần Thái Thế An, vỗ vỗ vai anh ta, lí nhí nói:

“Là em không đúng, anh đứng lên đi... Hay... nếu có việc gì anh không muốn làm hoặc cần giúp đỡ có thể gọi em, em hứa là sẽ làm hết mọi thứ trong khả năng của mình.” Cô nhìn vào mắt anh ta, dùng loại ánh mắt chân thành nhất để giao tiếp. Thái Thế An nghe vậy bỗng im lặng, anh ta ngẩng lên nhìn cô bằng ánh mắt ngây ngô vô cùng, khẽ hỏi lại:

“Thật?”

Lục Chi có chút nể da gà, nhưng cô vẫn vô cùng bình tĩnh gật đầu đáp lại:

“Thật.”

“Vậy...” Tới đây, Thái Thế An bắt đầu nở nụ cười bí hiểm, tâm trạng Lục Chi cũng theo nụ cười này mà nguội dãn.

“...Chúng ta có thể ra ngoài ăn mà không cần xin phép tên Eric già cỗi kia được không?”

“...?” Đây là điều kiện của anh ta?

« Thật sao ? Chỉ cần ra ngoài ăn thôi sao ? » Như không dám tin vào đôi tai của mình, Lục Chi hỏi lại to rõ ràng, cuối cùng vẫn nhận được câu trả lời lặp lại nội dung của Thái Thế An :

« Đúng vậy, ra ngoài ăn mà không cần sự cho phép của Eric. »

“Eric ? Ý anh là Lâm Huy sao ?”

“...Đúng!” Thái Thế An vui vẻ phui mắt đứng dậy, cũng chẳng cần quan tâm về mặt cô ra sao, trực tiếp lôi cô xuống nhà, “thực hiện nhiệm vụ”.

...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Không Thể Để Trái Tim Của Tôi Lạc Mất Tôi (2)

Một tiệm ăn nhỏ khang trang sạch sẽ nằm ở góc phố vắng trong thủ đô sầm uất, khung cảnh cũng chẳng có gì là đáng nói, ở đây vắng vẻ, không có chen lấn xô đẩy, rất bình yên, đặc biệt hơn, các món ăn ở đây rất lạ mắt và vô cùng độc đáo, ngon miệng.

Lục Chi từ bé tới lớn được tiếp xúc với rất nhiều loại đồ ăn trên thế giới và tìm hiểu rất nhiều về ẩm thực truyền thống của dân tộc, vậy mà cũng chưa bao giờ thấy những món ăn hình dạng vô cùng khó hiểu nhưng ăn vào lại thơm ngon đến như vậy.

Chỉ với hành, nghệ, tỏi hay nhiều những rau củ quả khác mà cũng có thể chế biến thành những món ăn có mùi vị khác hẳn so với mùi vị nguyên bản của nó. Những món ăn như vậy, nhìn qua vô cùng đẹp mắt, nhưng Lục Chi nghi ngờ, mùi vị không tự nhiên này có thể là do đồ ăn đã bị thêm các chất tạo mùi vị.

Nhưng... đối thì phải làm thế nào...

Lục Chi nhìn đồng đồ ăn trên bàn, ruột gan sôi sùng sục mà khuôn mặt thì như đầm lê chẳng thể giấu vào đâu được.

Thái Thế An đang háo hức gấp thức ăn, thấy khuôn mặt như bị táo bón của cô liền giờ đưa bỏ giữa chừng, nhìn cô hỏi:

“Sao thế? Đi ăn với anh khiến em không vui à? Hay em thấy có lỗi với Eric? Hay trên đường đi anh đã chọc giận em? Anh bảo này, nếu như anh có lỗi...lỡ ý khiến em buồn thì anh...”

“Em có nói gì đâu, anh cũng chẳng làm gì sai cả... Chi là, mấy món này, em sợ không an toàn thôi, mùi vị khác thường quá...”

Thái Thế An như vừa nhập lại hồn, giật lên cái cười nói:

“Chẳng có gì phải lo cả, em yên tâm đi, quán này anh ăn từ nhỏ, bác chủ anh cũng quen, bác ấy cực kì tốt, sẽ chẳng hại bất cứ ai cả nên em ăn cứ an tâm ăn uống đi, mà nếu thực sự có cho mấy thứ vị gia như em nói...anh nghĩ là ăn một hôm không chết được đâu... hihi.”

“...”

“Thôi nào, ăn đi, anh nhìn từ sáng tới giờ chỉ để bay về đây theo lệnh của lão già cần nhân khó tính kia thôi đấy, còn chưa nếm được một sợi mì zha jiang mian đã phải gấp rút quay trở về Việt Nam, anh thật thiệt thòi mà, cho nên chúng ta ăn thôi nhé, hihi.”

Lục Chi cười miễn cưỡng đưa tay ra làm động tác mời, Thái Thế An nhận được phản ứng liền mỉm cười rạng rỡ cầm đũa lên thưởng thức.

Lúc này, Lục Chi lại bắt chợt nghĩ lại lời nói của anh ta, Thái Thế An có nhắc tới mì zha jiang mian? Anh ta không phải đang ở Đức sao? Thấy tò mò, cô liền lên tiếng hỏi:

“Anh tới Bắc Kinh sao?”

Thái Thế An dừng ăn, ngẩng lên nhìn cô, gật đầu nói:

“Đúng vậy, anh vừa từ Bắc Kinh tới đây.”

Vốn dĩ Lục Chi chẳng nhiều chuyện đến vậy, nhưng cứ nhìn tới món ăn, là cô lại sôi bụng cồn cào, nhưng thói quen ăn sạch đã khắc tạc trong đầu, chẳng thể bỏ, vì vậy cô đành dùng cách nói chuyện để đánh lạc hướng cái bụng, Lục Chi cười, hỏi tiếp:

“Anh tới Bắc Kinh làm gì vậy?”

Thái Thế An lại dừng lại, nói cụt ngủn:

“Kí hợp đồng.”

“Ồ.” Lục Chi cười, miễn phí một cái biểu cảm

Ngờ tưởng được ăn ngon lành rồi, Thái Thế An lại vui vẻ cặm cụi ăn tiếp. Bỗng nhiên...

“Kí hợp đồng gì thế ạ?”

“...” Thái Thế An lại dừng ăn, khuôn mặt như đờ đẫn, mãi mới như sự tỉnh mà nói:

“Hợp đồng làm ăn...”

“À...” Cô mỉm cười, thấy khuôn mặt anh ta biểu cảm ngốc nghếch như vậy, bản tính biến thái lại nổi lên, muốn trêu anh ta cho hả dạ, cô lại tiếp tục hỏi:

“Hợp đồng có to không? Đối tác là ai thế?”

«...» Lần này, Thái Thế An dừng lại, ngẩng lên nhìn cô, ánh mắt cũng không còn như trước, hòa nhã, vui vẻ, giờ đây lòng đen lòng trắng rõ rệt, tia điện phóng kích xuất chiêu, ánh lờm không thể yêu thương nổi, cô đột nhiên thấy buồn cười, khóe miệng nhếch nhếch đợi phản ứng của anh ta.

Thế nhưng, ánh mắt của Thái Thế An bắt ngờ nhìn ra phía sau của cô, ánh mắt dò xét, tỉ mỉ, nghiêm túc đến lạ thường. Lục Chi bỗng nhiên thấy ngớ ngàng, chỉ vài ánh mắt thôi cũng có thể khiến cô cảm nhận được sự thay đổi lớn đến nhường nào của chàng trai trước mặt này. Giấy trước giấy sau như hai người hoàn toàn khác biệt vậy, cực kì lạ lẫm. . .

Đang định lên tiếng hỏi, bỗng dưng, Thái Thế An cúi đầu xuống, tiếp tục ăn, nhưng động tác lại có vẻ thận trọng, suy tính.

Cô cũng cảm nhận được có gì đó không ổn, liền im lặng theo anh ta.

Thái Thế An lúc này bắt đầu lên tiếng :

« Khả năng một lúc làm được hai việc của em có cao không ? »

Biết rằng đây không phải lúc để nói đùa, Lục Chi đành thật thà khề thì thầm :

« Không cao, nhưng hơn anh là cái chắc. »

Đáng lí ra, Thái Thế An sẽ có phản ứng, nhưng khuôn mặt của anh ta lúc này lại vô cùng bình thản, giọng nói khề khàng đủ để truyền tới tai cô :

« Xung quanh đây có tám người, ra đầu ngõ sẽ có ít nhất mười người, anh biết một con đường để em đi tới nơi an toàn. Chỉ cần làm theo lời anh nói, nhớ đừng quay trở lại chỗ này cho dù có nghe thấy hay nghĩ tới bất kì tình huống nào, có quay lại cũng không phải em quay lại. »

Giọng nói đầy nghiêm túc nhưng cũng pha lẫn một chút bất cần bên trong của Thái Thế An đã chứng minh rằng cảm giác của cô là không sai, và hiện giờ, chẳng còn cách nào ngoài làm theo lời anh ta nói, dù sao thì người bên cạnh Lâm Huy cũng chẳng phải người đơn giản, anh ta tất nhiên có kinh nghiệm.

Cô gật đầu : « Vâng. »

Thái Thế An khề nhưn môi : “Ngoan lắm”

Anh ta bắt đầu vừa ăn vừa vạch ra kế hoạch, cô vừa lắng nghe vừa ăn, cả hai người tiếp tục diễn tòng khoảng năm phút, sau khi mọi kế hoạch được vạch sẵn, cô đứng dậy, bước vào nhà vệ sinh.

Thái Thế An ở lại, nhưng không cho cô biết anh sẽ làm gì. Sau khi Lục Chi rời khỏi tầm mắt, vẫn điều bộ bất cần ấy, Thái Thế An dùng dụng nhắc điện thoại, lướt lướt với tốc độ vô cùng nhanh, sau đó mỉm cười « làm roi » nó xuống đất. . .

...

Theo cửa thông khí trong nhà vệ sinh, Lục Chi thuận lợi chui ra được bên ngoài, trời ngả vàng, không khí có phần âm u, cô vắng.

Tay lướt qua túi áo trong, xác định hướng của cây súng mà mình vừa nhận lấy từ Thái Thế An, cô bắt đầu dẫm lên mọi sự nguy hiểm.

Bỗng lúc này, tiếng xô đổ bắt đầu vang lên mãnh liệt. . .

....

Dừng lại ở cửa kiểm soát an ninh, Lâm Huy bỗng nhiên nhận được một tin nhắn tới bất thành linh hiển thị trên chiếc đồng hồ thông minh đeo tay, nội dung vền vẹn ngắn gọn súc tích :

« Xin lỗi, Thái Thế An. »

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hổ Báo?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Không Có Tên

Thứ nhất, cho phép mình xưng hô một cách thoải mái với các bạn, nhất là các bạn độc giả đã cùng mình đi đến lúc này.

Chào mọi người, đã khá lâu rồi mọi người mới thấy sản truyện hiện lên thông báo của "Ai nói con gái không phải hổ báo" đúng không ạ. Và lúc này, mình lên sản là để nhận lỗi về hành động biệt tăm đó của mình.

Rất xin lỗi mọi người, đặc biệt là các bạn độc giả của mình :(vì mình đã không làm tròn trách nhiệm của một người tác giả, nên mình không có ý định để

các bạn coi mình là tác giả nữa, mình không xứng đáng nhận chức danh đó :(

Mình đã từng day dứt rất nhiều về chuyện có nên tiếp tục viết truyện hay không, thứ nhất là do bản thân mình k có sự kiên trì, thứ hai là do lịch học và ôn đội tuyển của mình quá dày đặc, tiếp đến là việc học hành có phần sa sút, chính vì vậy mà bố mẹ mình không muốn cho mình viết truyện để mình chú tâm vào học nhiều hơn nữa. :(nhưng có lẽ mọi lí do chỉ là phù du, lỗi vẫn do chính bản thân mình không làm tròn trách nhiệm với các bạn. Mình dừng viết truyện từ rất lâu rồi, khoảng ba tháng trước. nhưng mình không dám vào sàn truyện để nói, vì mình sợ các bạn sẽ trách móc mình, quả thực lúc đó mình rất yếu đuối, như làm một việc gì đó tày đình sợ bị trách phạt vậy, mình sợ sẽ đọc được cả những dòng thôi thúc mình viết truyện của các bạn, nó sẽ làm mình thấy tội lỗi hơn cả việc bị các bạn trách móc :(

Hôm nay cũng là ngày cuối cùng của năm cũ rồi, nên mình k muốn trốn tránh nữa, mình muốn mọi chuyện của năm cũ để nó qua đi, mình cũng sẽ thấy nhẹ lòng hơn, và mình muốn chính thức nói với các bạn rằng mình không thể tiếp tục viết truyện nữa, thực lòng xin lỗi vì đã khiến các bạn mong ngóng, thực lòng xin lỗi vì đã khiến các bạn tốn thời gian :(Sau lần này mình cũng đã rút ra được bài học vô cùng quý giá, mình nhất định sẽ không tái phạm điều này nữa, mình nghĩ nó cũng là một cơ sở để mình trưởng thành hơn với cả tuổi mười bảy này :)) cảm ơn các bạn đã đọc hết, trân trọng cảm ơn các bạn.

Cầu chúc cho mọi người có một năm mới dồi dào sức khỏe, an khang, thịnh vượng.

:(vì độ dài chữ không đủ để đăng lên thành một chương, mà mình lại không muốn đăng lên bằng facebook, bởi vì nó sẽ khiến một số bạn không chú ý và không nhận được thông báo của sàn để đọc được, nên cho phép mình đăng một bài hát, cũng là tiện chúc mừng năm mới các bạn :)) <3

Lời bài hát: Đón Xuân Này Nhớ Xuân Xưa

Sáng tác: Châu Kỳ

Đón Xuân này tôi nhớ Xuân xưa

Một chiều xuân em đã hẹn hò

Như uơm tình trong cánh hoa mơ

Đưa hương theo làn gió

Em nói rằng em viết thành thơ

Đón Xuân này tôi nhớ Xuân xưa

Hẹn gặp nhau khi pháo giao thừa

Em đứng chờ tôi trước song thưa

Tôi đi qua đầu ngõ

Hỏi nhau thăm Xuân đã về chưa

Xuân đến xuân đi, xuân về theo thương nhớ

Xuân qua để tôi chờ

Xuân đến xuân đi, xuân về mon lá hoa

Xuân qua rung đường tơ

Bước sông hồ như đắm như mơ

Trở về đây khi gió sang mùa

Mong ước tìm cô gái Xuân xưa, cho vui bao niềm nhớ

Có ngờ đâu Xuân vắng người thơ

Xuân đến xuân đi, xuân về theo thương nhớ

Xuân qua để tôi chờ

Xuân đến xuân đi, xuân về mon lá hoa

Xuân qua rung đường tơ

Bước sông hồ như đắm như mơ

Trở về đây khi gió sang mùa

Mong ước tìm cô gái Xuân xưa, cho vui bao niềm nhớ

Có ngờ đâu Xuân vắng người thơ

Em đứng chờ tôi trước song thưa

Tôi đi qua đầu ngõ

Hỏi nhau thăm Xuân đã về chưa

Mong ước tìm cô gái Xuân xưa, cho vui bao niềm nhớ

Hỏi nhau thăm Xuân đã về chưa

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Con Gái Không Phải Hồ Báo?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.